

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

B 1,361,835

LIBRARIES

LIBRARIES

M

M

THE UNIV

M

M

M

LIBRARIES

M

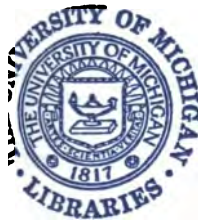
M

M

LIBRARIES

M

M

M

M

M

M

M

M

M

SOPHOCLIS
A I A X.

COMMENTARIO PERPETUO ILLUSTRAVIT

CHRIST. AUGUSTUS LOBECK.

EDITIO TERTIA.

BEROLINI
APUD WEIDMANNOS
MDCCLXVI.

888

55a

L8

1866

PRAEFATIO EDITIONIS SECUNDAE.

Insperanti mihi et imparato sed valde optanti cecidit ut nova posceretur hujus libri editio, quem neque non esse vellem neque talem esse, qualis erat. Ubi vero operi instaurando manum admovi, illico me difficultatibus irretitum sensi iis, quas qui vetera novis adstruere conantur, haud facile effugiunt. Nam quum avito quodam philologorum more multa adnotassem cognitu utilia fortasse sed a re tamen aliena, eaque nec resecaere sustinerem quippe jam aliorum disputationibus intexta, neque dignarer reponere imperfecta, factum est ut nonnunquam longius etiam quam antea a proposito digrederer. Id ego, si res integra fuisset, utique non fecissem, omninoque ita statuo, disciplinam grammaticam multo prius ad maturitatem quandam perventuram fuisse, si non pedisequae loco habita ac modo interpretandis modo emendandis veterum scriptis subservire coacta esset. Quid enim causae est, cur plerasque ejus partes adhuc temporis ne mediocriter quidem elaboratas habeamus, nisi quod in transcurso magis quam dedita opera nec generatim sed disperse in adnotationibus tractatae sunt? Nihilò secius philologis *difficile est saturam non scribere*. Nam quum nemo sit qui universam artem ae-

qualiter pertentatam perceptamque habeat, multi autem qui singulis ejus locis plus minus lucis afferre possint, has miscellaneas, uti vocant, observationes aut nullo loco aut minus opportuno expromi oportebit. Etenim seorsum, ut olim, quominus edantur, obstant bibliopolarum arbitria, hoc vero est lectorum ipsorum fastidia, qui commentariolos nostros accipiunt tanquam merces coemtionales, aspernantur autem nulla veteris scriptoris virtute redemptos. Itaque nos quoque in hac descriptione aliquoties

τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς ποιούμεθα

neque veniam desperamus. Sed quod subjunctus huic versus effatur

τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα

id si quis in operam nostram convenire demonstraverit, non voluntatem sed facultatem nobis defuisse confitebimur.

Ex prior editione quae retenta sunt, ab additiis propria quadam nota distinguenda curavi eaque brevitatis causa tum quoque sum usus quum adderem pauca demeremve. Pleraque autem ab integro retexui; quo in negotio haud raro accidit ut mihimet ipse succenserem pergraviter, quum ea a me admissa viderem, quae si quis deliquisset alius, fortasse castigassem severius — *ὡς κριτικὸς κριτικῶν ποτεῖ*. Sed nostris scilicet erroribus irasci nefas. Diversarum lectionum, quae dicuntur, silvam auxi copiis a Martino, Elmslejo, G. Dindorfio aliisque collectis sed adhibito quodam delectu; et in referendis Criticorum conjecturis eum tenui modum ut in primo cujusque mutationis auctore acquiescerem omissis subscriptorum auctoritatibus. Sed hoc loco facere non possum quin Bothio me excusem, qui et in commentario suo et multo gravius in Ajacis ab Hermanno editi censura iracundissima conquestus est, quod nonnullas suas emenda-

tionem in Musgravium, alienas corruptelas in se transcripserim, idque me animo iniquo et malevolo fecisse criminatur. Injuria quidem. Ego enim illo tempore, quo primam hujus libri editionem elaboravi, contubernalem habui illam non dicam atticam sed saxonicam Peniam, quam quidam *μουσομήτορα* perhibent, plerique novercam. Haec igitur mihi cum alia denegavit multa, tum libris undique corrogatis et commodatis uti coegit. Itaque Musgravii editionem usurpare non licuit sed adnotationes ejus condiscipulus quidam meus, cujus nunc perillustre in his literis nomen, praetextatae amicitiae causa Lipsiae transscripsit, transscriptas ad me transmisit; Bothianas ipse ex libro in tempore accepto excerpsit. Ergo, si quid a me turbatum est, id errori imputandum potius quam cupiditati. Quae autem praeterea dicit de Pauwianis conviciis acervatim in se congestis, certe *δεινώσει* usus est; nam ab istiusmodi facetiis vel juvenis abhorruerit, duas, ut Hesiodus ait, rixas esse ratus, unam plebejam illam et scurrilem, alteram palaestrae decoris motibus adsimilem, quam perpauci callent sed qualis sit, nisi recentia extarent exempla, ex Bentleji Lessingique scriptis cognosci posset.

Scholia editioni priori adjuncta nunc quia saepius iterata sunt omittere consultius visum, exceptis quae aut diversae scripturae indicium aut interpretationis subsidium afferrent. His subjuncti posteriorum explicationum sententias potiores, modo huic assensus, modo illi, tum etiam nulli. Nam ab Hermanno quoque, si quas habui ad contra dicendum rationes, discedere non sum cunctatus; quod ne quis secus interpretetur, libere profitebor quod sentio: inter eos, qui me adulescente claruerunt philologos, haud paucos esse quos mihi antepo-
nam, sed eorum nullum Hermanni in arte critica perfectionem, in grammaticarum rerum quae-

stionibus subtilitatem, in dicendo vigorem claroremque mihi adaequare videri. Praeterea nihil est, de quo lectores meos certiores fieri cupiam nisi quod multis ingratum fore praevideo, deesse huic editioni, quae priorem ornavit, Seidleri epistolam, quam non omissem nisi viri doctissimi voluntati potius obsequendum fuisset quam meae. Typothetarum errata in extrema indicabo pagina *), quae quod pauca sunt, Friderico Palmio acceptum refero, correctori sollerti et utriusque linguae perquam perito. Eodemque loco additurus sum quae jam nunc praetermissa video, potissimum ex Fr. Ellendtii, viri amicissimi, lexico Sophocleo, egregio horum studiorum instrumento, cujus pars prior nuper ad nos allata est. Cetera alteri reservantur volumini, cui destinavi dissertationes de praeceptis euphonicis, de nominibus monosyllabis, de asyntaxia generum, de substantivorum motione, denominatione, paraschematismo, aliasque complusculas partim syntacticas partim ejus generis, quod in Etymologia tractatur. Quo si perventum fuerit, quod brevi futurum spero, tum vero liberi solutique adnotationum vinculis per spatiosos doctrinae cum philosophia ipsa natae cognataeque campos vagabimur. Scripsi Regimontii Prussorum nonis aprilibus A. MDCCCXXXV.

*) Praecipiam p. 93. lin. 5. ζῶμα pro σῶμα positum, p. 96. l. 5. a fin. pollutare pro pullulare. Cur Ἐρινός, λάθρα, τοῦργον, γήραι, αἴσσω, κηρῦξαι, φής non scripserim neque in accentuum inclinationibus priores editores semper sequutus sim commodiore loco exponam. Dindorfii sententia, quam impugnavi p. 163. proposita est in editione Weidmanniana A. MDCCCXXX. quam apud nostros bibliopolas diu frustra requisivi auctorque viri egregii is, quem suspicabar, Photius.

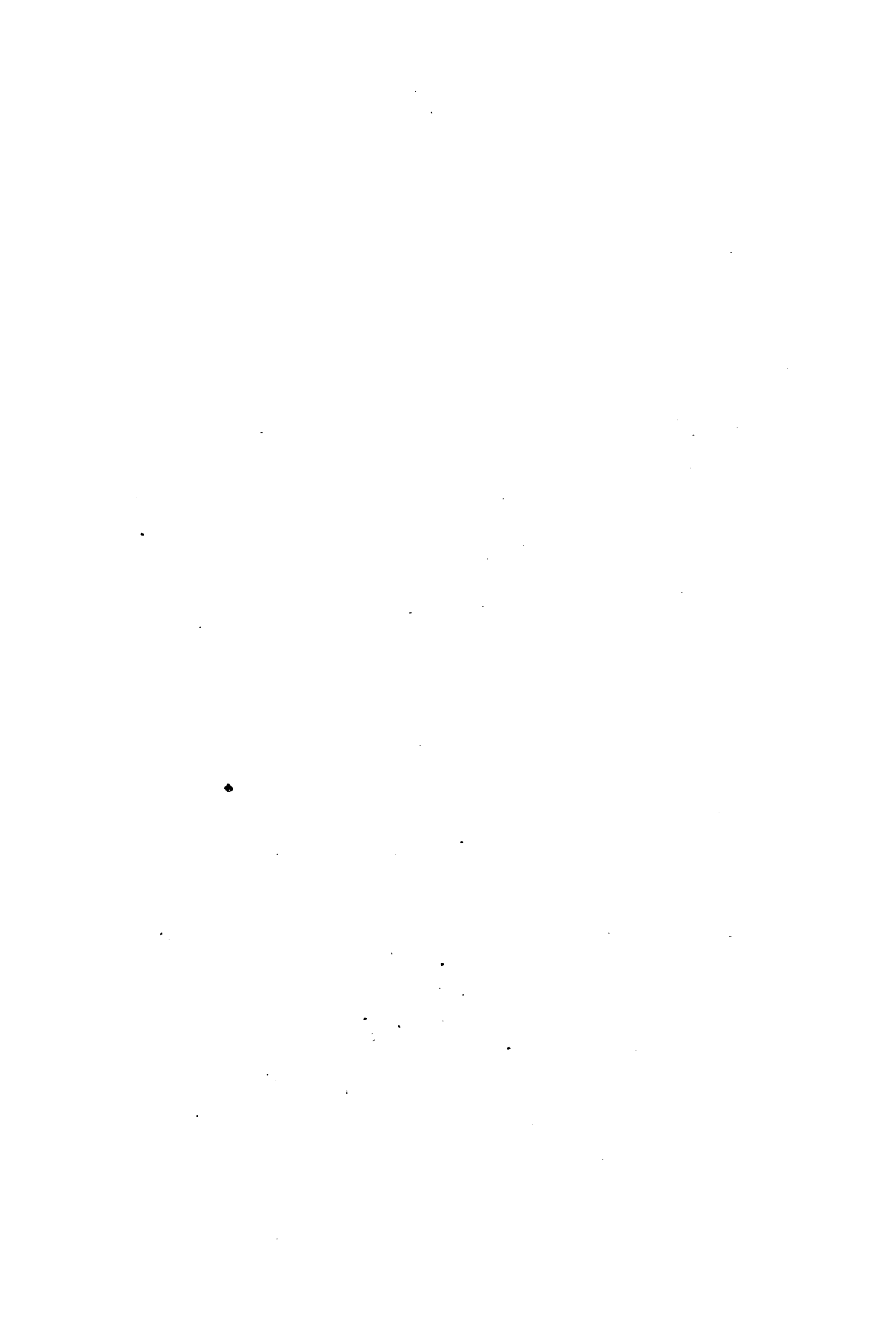
L. S.

Commentarios Lobeckianos tertium edituri operam dedimus, ne quid praetermitteretur, quo correctior haec editio et auctior evadere posset. itaque non solum, ut par erat, quae in priore editione resederant operarum vitia vel ipsius Lobeckii auctoritate vel nostro periculo satis multa eluimus, verum etiam pravos hic illic numeros in scriptoribus citandis admissos cum verioribus permutavimus. deinde Addenda ex recessu, quo abdita iacebant, in sedem propriam ac suam retraximus, itemque libelli Wunderiani Censuram adiecimus, commodius nunc ad Aiacis calcem, quam olim in extremis Paralipomenis lectam. ab hac ne recideremus Auctarium Adnotationum, tum ipsa illa Censura vetuit, cuius initium proximam Auctarii vicinitatem efflagitat, tum adnotationes quaedam prohibuerunt, quae ipsi commentario vix videbantur immisceri posse, velut illa, qua de *omissionis* vocabulo egit Lobeckius. denique a summorum bibliothecae Regiomontanae custodum humanitate impetravimus, ut exemplar commentariorum, cuius margini permulta adscripserat vir legendo indefessus, ad hanc adornandam editionem nobis transmitteretur; quo quidem ita usi sumus, ut notulas istas, resectis paucis quibusdam nimis imperfectis et fragosis aliisque nonnullis, quas, cum dudum in commentario reconditae essent,

aliud agens Lobeckius iterum margini adposuerat, excerpemus omnes et suo quamque loco intericeremus. in qua re administranda nobis certe non tanti erat, ut diversis uncorum formis quasi temporum ordinem distingueremus, quibus singula additamenta in commentarii editiones alteram tertiamve immissa fuerint (nonnulla enim eum ipsum annum, quo scripta sunt, in fronte gerunt; reliqua ita fere comparata sunt, ut, cum scriberentur, a temporis inclinatione omnino non penderent), verum satis habuimus quadratos ubique adhibere uncos, quibus ipse olim Lobeckius in editione secunda emblemata sua a principis editionis verbis secluserat.

Berolini Cal. Ian. MDCCCLXVI.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸ δράμα τῆς τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὡς περ οἱ Ἀντηνορίδαι καὶ Αἰχμαλωτίδες καὶ Ἑλένης ἀρπαγὴ καὶ Μέμνων. Πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδὴν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὄπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεὺς, ὅθεν ὁ Αἴας, τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην, ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων δοκεῖν τοὺς Ἑλληνας διαχρήσασθαι, καὶ τὰ μὲν ἀνείλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνὴν, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριὸς τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσεά, ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν, ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ὁ Μαστιγοφόρος, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Λοκροῦ. Δικαίαρχος δὲ Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλαῖς ψιλῶς Αἴας ἀναγράφεται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηναῖ Ὀδυσσεά ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα, τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας· καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ

ὄντα καὶ ἐπικομπάζοντα ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν τὸν Ὀδυσσεά. παραγίνεται δὲ Χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν εἰδὼς μὲν τὸ γεγονός, ὅτι ποιμνία ἐσφάγησαν Ἑλληνικά, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. Ἐξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων, ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνοσ εἰεν τὰ ποιμνία· ἑκάτερος οὖν παρ' ἑκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, ὁ Χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικά τὰ σφαγέντα ποιμνία, ἀπολοφύρονται, καὶ μάλιστα ὁ Χορὸς· ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται· καὶ τούτου ἢ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος πεπαῦσθαι ἔξεισι καθαρσίων ἕνεκεν καὶ ἑαυτὸν διαχρήται. Εἰσι δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεῦκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἐῶντα θάπτειν τὸ σῶμα. Τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεῦκρος ἀπολοφύρεται. Παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγωδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἤκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγκρατῆς εἶναι τῶν ὅπλων καὶ ἀποτυχῶν, ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. Αἱ δὲ τοιαῦται νῆκαι οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι· ὅρα γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων καὶ περιπαθῶς· (Ὀδυσσ. λ. 542.)

οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφειστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.

εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλω.

οὐκ ἔλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιούτου ἀνδρός
διὰ τὴν ἦτταν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ πρὸς
τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος· δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογί-
ζουσαν τὴν Ἀθηναῖν· ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊ-
όντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὡς περ ἐξελέγ-
χοντα ἑαυτόν· οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα,
ἐν ἀπορόρητῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος· θεοῦ
οὖν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι καὶ Ἀθηναῖς προκηδομένης
τοῦ Ὀδυσσεύς, διό φησι·

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην

τῇ σῆ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κνηγία.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστορή-
κασιν· οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς
ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἰμορροῶν· οἱ δὲ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη
Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν
τρωτός· καὶ οὕτω τελευτᾷ· οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ
γένονεν, ὃν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς. Περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς,
ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος,
ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυπεν ἡ λεοντή, ἄτρωτον ἦν·
τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν, τρωτὸν ἔμεινε.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. *)

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΤΞ.

*) Haec in Ed. pr. addidi.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ. ΟΛΥΣΣΕΥΣ. ΑΙΑΣ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄει μὲν, ὦ παῖ Λάρτιον, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον.
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον 5
ἔχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδης
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον· εὐ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὐρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἄνηρ ἄρτι τυγχάνει κάρα
στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους. 10
καὶ σ' οὐδὲν εἰσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

᾽Ω φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθές σου, κὰν ἄποπτος ἦς, ὅμως 15
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνωσ εὐ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεςφόρῳ.
κεῖνον γὰρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι. 20
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρῶτος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἰργασται τάδε.
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές ἀλλ' ἀλώμεθα.
κἀγὼ θελοντῆς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.

- 25 ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 30 πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει,
 φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἔχνος ᾤσσω· καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοῖκ' ἔχω μαθεῖν ὄτου·
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ, τὰ τ' οὖν πάρος,
 35 τὰ τ' εἰσέπειτα, σῆ κυβερνῶμαι χειρί.

ΑΘΗΝΑ.

Ἔγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σῆ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘΗΝΑ.

Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταῦτά σοι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 40 Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἤξεν χέρα;

ΑΘΗΝΑ.

Χόλῳ βαρυνθεῖς τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί δῆτα ποιμναῖς τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;

ΑΘΗΝΑ.

Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘΗΝΑ.

- 45 Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ποίαισι τόλμαις ταῖςδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘΗΝΑ.

Νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὀρμαῖται μόνος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘΗΝΑ.

Καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50

ΑΘΗΝΑ.

Ἐγὼ σφ' ἀπείρωγ δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
καὶ πρὸς τε ποιμένας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
λείας, ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
ἐνθ' εἰσπεσῶν ἔκειρε πολύκερων φόνον, 55

κύκλω ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς Ἀτρεΐδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτυῶν, στρατηλατῶν.
ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
ᾠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρηκτα κακά. 60

κᾶπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνον,
τοὺς ζῶντας αὐτὸν δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
ποιμένας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται,
ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὐκερων ἄγγραν ἔχων.
καὶ νῦν κατ' οἶκον ξυνδέτους αἰκίζεται. 65

δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.

Θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
ἀνγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσσωπιν εἰσιδεῖν. 70

οὗτος, σέ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπενθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
Αἶαντα φωνῶ· στείχε δωμάτων πάρος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί δρᾶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

ΑΘΗΝΑ.

Οὐ σίγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; 75

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἐνδον ἀρκείτω μένων.

ΑΘΗΝΑ.

Τί μὴ γένηται; πρὸςθεν οὐκ ἀνὴρ ὄδ' ἦν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρῳ καὶ τανῦν ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

Οὐκουν γέλως ἦδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

80 Ἔμοι μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.

ΑΘΗΝΑ.

Μεμνηνότεῖ ἀνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντι ἴδη πέλας.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρα;

ΑΘΗΝΑ.

85 Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεγνωμένου.

ΑΘΗΝΑ.

Σίγα νυν ἐστῶς καὶ μὲν' ὡς κυρεῖς ἔχων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Μένομι' ἂν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτός ὦν τυχεῖν.

ΑΘΗΝΑ.

90 Ὡ οὔτος, Αἴας, δευτερόν σε προσκαλῶ.

τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου;

ΑΙΑΣ.

Ὡ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
ὡς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

ΑΘΗΝΑ.

95 Καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβαινας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῶ;

ΑΙΑΣ.

Κόμπος πάρεστι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

ΑΘΗΝΑ.

Ἥ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἦχμασας χέρα;

ΑΙΑΣ.

Ὡστ' οὐποτ' Αἴαντ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

Τεθναῖσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ;

ΑΙΑΣ.

100 Θανόντες ἤδη τᾶμ' ἀφαιρέσθων ὄπλα.

ΑΘΗΝΑ.

Εἶεν· τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου;
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἢ πέφευγέ σε;

ΑΙΑΣ.

Ἦ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ', ὅπου;

ΑΘΗΝΑ.

Ἐγωγ'· Ὀδυσσεά, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω.

ΑΙΑΣ.

Ἦδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105
 θακί· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.

ΑΘΗΝΑ.

Πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τί κερδάνης πλέον;

ΑΙΑΣ.

Πρὶν ἂν δεθῆεις πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης —

ΑΘΗΝΑ.

Τί δήτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

ΑΙΑΣ.

Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεῖς θάνη. 110

ΑΘΗΝΑ.

Μὴ δήτα τὸν δύστηνον ὦδέ γ' αἰκίση.

ΑΙΑΣ.

Χαίρειν, Ἀθάνα, τᾶλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι,
 κείνος δὲ τίσει τήνδε κοῦκ ἄλλην δίκην.

ΑΘΗΝΑ.

Σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέργις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,
 χρῶ χειρὶ· φείδου μηδὲν ὦνπερ ἐννοεῖς. 115

ΑΙΑΣ.

Χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
 τοιάνδ' αἰεὶ μοι ξύμμαχον παρεστάναι.

ΑΘΗΝΑ.

Ὅρας, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση;
 τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνοούστερος,
 ἢ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθη τὰ καίρια; 120

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτεῖρω δέ νιν
 δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
 ὁθόυνεκ' ἄτη ξυγκατέξενκται κακῆ,
 οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμὸν σκοπῶν.

125 ὄρω γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἶδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

ΑΘΗΝΑ.

Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέροκτον
μηδὲν ποτ' εἶπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν', εἴ τινος πλεόν
130 ἢ χειρὶ βριθεις ἢ μακροῦ πλοῦτου βάθει.
ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τάνθρωπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοῦς.

ΠΑΡΟΛΟΣ ΧΟΡΟΥ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρῦτου
135 Σαλαμῖνος ἔχων βᾶθρον ἀγχιάλου,
σὲ μὲν εὖ πράσσουντ' ἐπιχαίρω·
σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ Ζαμενῆς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρονος ἐπιβῆ,
μέγαν ὄγκον ἔχω καὶ πεφόβημαι
140 πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.

Ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανῆ
λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
145 βοτὰ καὶ λείαν,

ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπῆ,
κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρω.

Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πράσσουν
εἰς ᾧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς,
150 καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὐπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.

Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς
155 οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι·
πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
καίτοι μικροὶ μεγάλων χωρὶς
σφαλερὸν πύργον ῥῦμα πέλονται·
160 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν,

καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἀλλ' οὐ δυνατόν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 Ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θοροβεῖ,
 χήμεις οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' 165
 ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.
 ἀλλ', ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι,
 μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
 τάχ' ἄν, ἐξαιφνης εἰ σὺ φανείης, 170
 σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

στροφή. Ἡ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρταμις,
 ὦ μεγάλη φάτις, ὦ
 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
 ὤρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελείας, 175
 ἢ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
 ψευσθεῖς, ἀδώροισ ἐῖτ' ἐλαφηβολίαις.
 ἢ χαλκοθώραξ ἦντιν' Ἐνυάλιος
 μομφάν ἔχων 180
 ξυνοῦ δορὸς, ἐννηχίοις μαχαναῖς
 ἐτίσατο λώβαν.

ἀντιστρ. Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
 παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
 τόσσον ἐν ποιμναῖς πιτνῶν· 185
 ἦνοι γὰρ ἄν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύνκοι
 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν·
 εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
 κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς
 ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190
 μῆ, μῆ μ', ἄναξ,
 ἔθ' ὦδ' ἐφάλοισ κλισίαις ὄμμ' ἔχων
 κακὰν φάτιν ἄρη.

ἐμφθός. Ἄλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακροαίωνι
 στηριζεῖ ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ σχολᾶ 195

ἄταν οὐρανίαν φλέγων
 ἐχθρῶν δ' ὕβρις ᾧδ' ἀτάρβηθ'
 ὀρμᾶται ἐν εὐάνεμοις βάσσαις,
 πάντων καγχαζόντων
 200 γλώσσαις βαρυνάλγητα·
 ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν. 200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
 γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθιδᾶν,
 ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 205 τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
 νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, μέγας, ὠμοκρατῆς 205
 Αἴας θολερῶ
 καίται χεიმῶνι νοσήσας.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας
 210 νῆξ ἥδε βάρος;
 παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος, 210
 λέγ', ἐπεὶ σέ, λέχος δουριάτων,
 στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας,
 ὥστ' οὐκ ἂν αἰδρὶς ὑπέποις.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἀρρήτον;
 215 Θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει. 215
 μανία γὰρ ἀλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς
 νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
 220 τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἐνδον
 χειροδάκτυα σφάγι' αἰμοβαφῆ,
 κείνου χρηστήρια τάνδρός. 220

ΧΟΡΟΣ.

στροφή. Οἴαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
 αἰθοπος ἀγγελίαν,
 ἄτλατον οὐδὲ φευκτᾶν,
 225 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομέναν, 225
 τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
 Οἱ μοι, φοβοῦμαι τὸ προσέροπον· περίφαν-
 τος ἀνήρ
 230 θανεῖται, παραπλήκτω χειρὶ συγκατακτᾶς 230

κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ
βοτῆρας ἰππονώμους. 230

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ μοι, κείθεν, κείθεν ἄρ' ἡμῖν
δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποιμναν·
235 ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας,
τὰ δὲ πλευροκοπῶν διχ' ἀνεβρόγγυ.
δύο δ' ἀργίποδας κριούς ἀνελών 235
τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκρην
ῥιπτεῖ θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
240 κίονι δῆσας
μέγαν ἰπποδέτην ῥυτῆρα λαβῶν
παίει λιγυρᾶ μάστιγι διπλῇ, 240
κακὰ δεινάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων
κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν.

ΧΟΡΟΣ.

245 ἀντιστρ. Ὄρα τιν' ἤδη κάρα κα-
λύμμασι κρυψάμενον
ποδοῖν κλοπᾶν ἀρέσθαι, 245
ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον
250 ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.
τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλᾶς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη
255 ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεῖς, 250
τὸν αἴσ' ἄπλατος ἴσχει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οὐκ ἔτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς
ἄξας ὄξυς νότος ὤς, λήγει.
καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
260 τὸ γὰρ ἐςλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, 255
μηδενοῦς ἄλλου παραπράξαντος
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' εἰ πέπανται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

265 Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἴρεσιν, λάβοις, 260

φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνῶν;

ΧΟΡΟΣ.

Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτάμεσθα νῦν.

ΧΟΡΟΣ.

265 Πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἄνῆρ ἐκεῖνος, ἠνίχ' ἦν ἐν τῇ νόσφ,
αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἴσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνῶν·
νῦν δ', ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
270 κείνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῆ, 275
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσσον ἢ πάρος.
ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;

ΧΟΡΟΣ.

Ἄμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγὴ τις ἦκη· πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος
275 μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ὡς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς γὰρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν, τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

280 Ἄπαν μαθήσει τοῦργον, ὡς κοινωνὸς ὢν.
285 κείνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἠνίχ' ἔσπεροι
λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβῶν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.

κἀγὼ 'πιπλήσω καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾶς,
285 Ἄλας; τί τήνδ' ἄκλητος οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων
290 κληθεῖς ἀφορμᾶς πείραν, οὔτε του κλύων
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὔδει στρατός. —

ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί, αἰεὶ δ' ὑμνούμενα,
γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει.
290 κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.
καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχα λέγειν πάθας. 295

	ἔσω δ' ἐσηλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐπερών τ' ἄγραν. καὶ τοὺς μὲν ἠχέτιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε κάρράχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους	
300	ἠκίζεθ', ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτνῶν. τέλος δ' ὑπάρξας διὰ θυρῶν, σκιᾶ τινὶ λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεὶς γέλων πολλῶν, ὄσσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσασαί' ἰών·	295
305	κάπειτ' ἐπάρξας αὐθις ἐς δόμους πάλιν, ἔμφορων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται, καὶ πληρὴς ἄτης ὡς διοπτρεύει στέγος, παίσας κάρρα θῶύξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔζετ' ἀρνείου φόνου,	300
310	κόμην ἀπριξὶ ὄνυξι συλλαβῶν χερί. καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἀφθογγος χρόνον· ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δειν' ἐπηπειλήσ' ἔπη, εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος, κάνηρετ', ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.	305
315	κἀγὼ, φίλοι, δείσασα τοῦξίφρασμαμένον ἔλεξα πᾶν, ὅσονπερ ἐξηπιστάμην. ὁ δ' εὐθύς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς, ἄς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσῆκουσ' ἐγώ. πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυνήχου γόους	310
320	τοιούσδ' αἰεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν. ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε, ταῦρος ὡς, βρονχώμενος. νῦν δ' ἐν τοιᾶδε κείμενος κακῇ τύχῃ ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς	315
325	σιδηροκμηῆσιν ἤσυχος θακεῖ πεσών. καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι δρασειῶν κακόν. τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κωδύρεται. Ἄλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὔνεκ' ἐστάλην, ἀρήξασθ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθῆτε τι.	320
330	φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις.	325

ΧΟΡΟΣ.

Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος, λέγεις
ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙΑΣ.

Ἰὼ μοί μοι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

330 Τάχ', ὡς ἔοικε μᾶλλον, ἢ οὐκ ἠκούσατε
Αἴαντος, οἴαν τήνδε θωύσσει βοήν;

335

ΑΙΑΣ.

Ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄνῆρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙΑΣ.

Ἰὼ παῖ, παῖ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

335 Ὡ μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοιᾶ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

340

ΑΙΑΣ.

Τεῦκρον καλῶ, ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
ληηλατήσσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

ΧΟΡΟΣ.

340 Ἄνῆρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.

345

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἰδοῦ, διοίγω· προςβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καυτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

(Ἀνοίγεται ἡ σκηνή.)

ΑΙΑΣ.

στροφὴ α'.

Ἰὼ

345 φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων
μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ,
ἴδεσθέ μ' οἶον ἄρτι κῆμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

350

ΧΟΡΟΣ.

Οἱ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοῦργον, ὡς ἀφροντίστως ἔχει.

355

ΑΙΑΣ.

350 ἀντιστρ. α'. Ἰὼ

γένος ναίας ἀρωγὸν τέχνας,
ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,

σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρ-
 360 κέσοντ'·
 ἀλλά με συνδάϊξον.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐφῆμα φάνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς 355
 ἄκος, πλεον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

ΑΙΑΣ.

στροφή β'. Ὅραξ τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον,
 365 τὸν ἐν δατοῖς ἄτρεστον μάχαις,
 ἐν ἀφόβοις με θηρσί δεινὸν χέρας;
 οἷ μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα. 360

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Μὴ δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε.

ΑΙΑΣ.

Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄπορόρον ἐκνεμεῖ πόδα;
 370 αἰαῖ, αἰαῖ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ πρὸς θεῶν, ὑπέικε καὶ φρόνησον εὔ.

ΑΙΑΣ.

στροφή γ'. Ἦ δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν 365
 μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
 ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσί καὶ
 375 κλυτοῖς πεσῶν αἰπολίοις,
 ἐρεμνὸν αἴμ' ἔδευσα.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξαιργασμένοις; 370
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ᾧδ' ἔχειν.

ΑΙΑΣ.

ἀντιστρ. β'. Ἴὼ πάνθ' ὀρώων, ἀπάντων αἰεὶ
 380 κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου,
 κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
 ἧ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. 375

ΧΟΡΟΣ.

Ἐὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κῶδύρεται.

ΑΙΑΣ.

Ἴδοιμι δῆ νιν, καίπερ ᾧδ' ἀτώμενος.
 385 ἰώ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Μηδὲν μέγ' εἴπης· οὐχ ὄρας, ἴν' εἰ κακοῦ;

ΑΙΑΣ.

380 ἀντιστρ. γ'. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ,
 πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον,
 ἐχθρὸν ἄλημα, τοὺς τε δις-
 σάρχαας ὀλέσσας βασιλῆς,
 τέλος θάνοιμι καὐτός! 390

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

385 "Όταν κατεύχη ταῦθ', ὁμοῦ κάμοι θανεῖν
 εὐχον· τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σοῦ τεθνηκότος;

ΑΙΑΣ.

στροφὴ δ'. Ἴὼ σκότος, ἐμὸν φάος,
 ἕρεβος ᾧ φαιεννότατον ὡς ἐμοί· 395

390 ἔλεσθ', ἔλεσθ' ἔμ' οἰκήτορα,
 ἔλεσθ' ἔμ', οὔτε γὰρ θεῶν
 γένος, οὔθ' ἀμερίων
 ἔτ' ἄξιός βλέπειν τιν'
 εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων. 400

395 ἀλλά μ' ἂ Διὸς
 ἀλκίμα θεὸς
 ὀλέθριον αἰκίζει.

ποῖ τις οὖν φύγη;
 ποῖ μολῶν μενῶ;
 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, 405

400 τοῖςδ' ὁμοῦ πέλας,
 μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,
 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με
 χειρὶ φονεύοι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἼΩ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον 410
 405 φωνεῖν, ἂ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἂν.

ΑΙΑΣ.

ἀντιστρ. δ'. Ἴὼ πόροι ἀλίφθοθοι,
 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
 πολύν, πολύν με δαρὸν τε δὴ
 κατείχει' ἀμφὶ Τροίαν 415
 410 χρόνον· ἀλλ' οὐκ ἔτι μ', οὐκ

- ἐτ' ἀμυνοῶς ἔχοντα·
 τοῦτό τις φρονῶν ἴστω.
 ὦ Σκαμάνδριοι
 γείτονες ῥοαὶ
 εὐφρονες Ἀργείοις, 415
 οὐκ ἐτ' ἄνδρα μὴ
 τόνδ' ἴδῃτ', ἔπος
 ἐξερέω μέγ', οἶον οὐ
 τινα Τροία στρατοῦ
 δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἀπό 420
 Ἑλλανίδος· τανῶν δ' ἄτιμος
 ᾧδε πρόκειμαι.

ΧΟΡΟΣ.

Οὔτοι σ' ἀπειργεῖν, οὐθ' ὅπως ἐῷ λέγειν
 ἔχω κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτακότα.

ΑΙΑΣ.

- Αἰαῖ· τίς ἄν ποτ' ᾤειθ' ᾧδ' ἐπώνυμον 425
 τοῦμόν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
 νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοί,
 καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
 ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς,
 τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἄριστεύσας στρατοῦ, 430
 πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων.
 ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
 Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσοι σθένει,
 οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρχέσας ἐμῆς,
 ἄτιμος Ἀργείοισιν ᾧδ' ἀπόλλυμαι. 435
 καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
 εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὀπλῶν τῶν ὧν πέρι
 κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινι,
 οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
 νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῶ φρένας 440
 ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
 κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοὶ
 γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε
 δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν.
 νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ 445
 ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμῆν

- ἐσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
 ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς·
 κείνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
 450 ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος· εἰ δέ τις θεῶν 455
 βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
 καὶ νῦν τί χρῆ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
 ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
 ἐχθεὶ δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
 455 πότρεα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας, 460
 μόνος τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
 καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεῖς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
 γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
 460 ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
 οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν· ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
 πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσῶν μόνος μόνους
 καὶ δρωῖν τι χρηστόν, εἶτα λοισθήιον θάναω;
 ἀλλ' ὠδὲ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναίμῃ που.
 465 οὐκ ἔστι ταῦτα· πείρᾳ τις ζητητέα 470
 τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
 μὴ τοι φύσιν γ' ἀσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
 αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῆζειν βίου,
 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 470 τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρεπεν ἔχει 475
 προςθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
 οὐκ ἂν πριαιμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,
 ὅστις κενᾶισιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
 ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι
 475 τὸν εὐγενῆ χρῆ· πάντ' ἀκήκοας λόγον. 480

ΧΟΡΟΣ.

Οὐδείς ἐρεῖ ποθ', ὡς ὑπόβλητον λόγον,
 Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενός.
 παῦσαι γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
 γνώμης κρατῆσαι, τάςδε φροντίδας μεθεῖς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- 480 ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης 485
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀθρόποις κακῖν.

ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,
 εἴπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ, Φρυγῶν·
 νῦν δ' εἰμι δούλη· θεοῖς γὰρ ᾧδ' ἔδοξε πού,
 490 καὶ σῆ μάλιστα χειρὶ τοιγαροῦν, ἐπεὶ 485
 τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
 καὶ σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐκαστίου Διὸς
 εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἧς συνηλλάχθης ἐμοί,
 μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
 495 τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφεις τινί. 490
 ἦν γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς,
 ταύτη νόμιζε κάμῃ τῇ τόθ' ἡμέρα
 βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο
 ξὺν παιδί τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.
 500 καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, 495
 λόγοις λάπτων, ἴδετε τὴν ὀμευνέτιν
 Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
 οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει!
 τοιαῦτ' ἐρεῖ τις· κάμῃ μὲν δαίμων ἐλᾷ
 505 σοὶ δ' αἰσχρὰ τάπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει. 500
 ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρα προλείπων· αἰδεσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἧ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμονος μολεῖν.
 510 οἴκτειρε δ', ὤναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας 505
 τροφῆς στέρηθεις σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὄρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω,
 515 πλὴν σοῦ· σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἦστωσας δορί, 510
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθεῖλεν Αἴδου θανασίμους οἰκήτορας.
 τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
 τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι.
 520 ἀλλ' ἴσχε κάμοῦ μνηστίν· ἀνδρὶ τοι χρεῶν 515
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθου.
 χάρις χάριν γὰρ ἐστὶν ἢ τίκτουσ' αἰεὶ·
 ὅτου δ' ἀπορῆει μνηστὶς εὖ πεπονθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὔτος εὐγενῆς ἀνήρ.

ΧΟΡΟΣ.

520 *Αἴας, ἔχειν σ' ἄν οἴκτον, ὡς κἀγὼ, φρενί,* 525
θέλωμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἄν τὰ τῆσδ' ἔπη.

ΑΙΑΣ.

*Καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.*

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἄλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.

ΑΙΑΣ.

525 *Κόμιζέ νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω.* 530

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελευσάμην.

ΑΙΑΣ.

Ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἧ τί μοι λέγεις;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Μὴ σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.

ΑΙΑΣ.

Πρέπων γέ τ' ἄν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

530 *Ἄλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι.* 535

ΑΙΑΣ.

Ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Τί δῆτ' ἄν ὡς ἐκ τῶνδ' ἄν ὠφελοῖμί σε;

ΑΙΑΣ.

Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.

ΑΙΑΣ.

535 *Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν;* 540

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

*ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε· δεῦρο προσπόλων
ἄγ' αὐτὸν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.*

ΑΙΑΣ.

Ἐρποντι φωνεῖς ἧ λελειμμένῳ λόγου;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὄδ' ἐγγίθην.

ΑΙΑΣ.

- 545 Αἴρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο· ταρβήσει γὰρ οὐ,
νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσω φόνον,
εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμός τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτόν ἐν νόμοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
- 550 ὦ παῖ, γένοιο πατρός εὐτυχέστερος,
τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὀφθαλμοῦν οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος,
[τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν,]
- 555 ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.
ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἶος ἐξ οἴου ἑράφης.
τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῆδε χαρμονήν.
- 560 οὐτοὶ σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίση
στιγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ
λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, καὶ τανῦν
τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
- 565 ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,
ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
κείνω τ' ἐμὴν ἀγγελίαν ἐντολήν, ὅπως
τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμούς ἄγων
Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ', Ἐριβοίᾳ λέγω,
- 570 ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,
ἕς τ' ἂν μυχούς κίχῃσι τοῦ κάτω θεοῦ.
καὶ τὰμὰ τεύχη μῆτ' ἀγωνάραχαι τινὲς
θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μῆθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.
ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν, ἐπάνυμον,
- 575 Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου στρέφων
πόρπακος, ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.
τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκῆνον γόους
- 580 δάκρυε· κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.

πύκαζε θᾶσσον· οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ,
θροεῖν ἐπφδάς πρὸς τομῶντι πῆματι.

ΧΟΡΟΣ.

Δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν,
580 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τετηγημένη.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

᾽Ω δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖεις φρενί;

585

ΑΙΑΣ.

Μὴ κρῖνε, μὴ ἔξεταζε, σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἶ μ', ὡς ἀθυμῶ! καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
καὶ θεῶν ἰκνοῦμαι, μὴ προδοῦς ἡμᾶς γένη.

ΑΙΑΣ.

Ἄγαν γε λυπεῖς· οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς
585 ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;

590

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Εὐφημα φώνει.

ΑΙΑΣ.

τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Σὺ δ' οὐχὶ πείσει;

ΑΙΑΣ.

πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ταρβῶ γὰρ, ὦναξ.

ΑΙΑΣ.

οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

590 πρὸς θεῶν μαλάσσου.

ΑΙΑΣ.

μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,

εἰ τοῦμόν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

595

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ α'. ᾽Ω κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν που
ναεῖς ἀλίπλαγκτος, εὐδαίμων,
πᾶσιν περίφαντος αἰεΐ

595 ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρό-
νος

600

Ἰδαία μίμνω
 λειμωνία πόα μήλων,
 ἀνήριθμος, αἰὲν εὐνώμα
 χρόνω τρυχόμενος,
 605 κακὰν ἐλπίδ' ἔχων, 600
 ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
 τὸν ἀπότροπον αἰδηλον Ἴδααν.

ἀντιστρ. α'. Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας
 610 ξύνεστιν ἔφεδρος, ὦ μοί μοι,
 θεία μανία ξύναυλος· 605
 ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτὲ θουρίῳ
 κρατοῦντ' ἐν Ἄρει·
 615 νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας
 φίλοις μέγα πένθος εὔρηται.
 τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν 610
 μεγίστας ἀρετᾶς,
 620 ἄφιλα παρ' ἀφίλοις
 ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεΐδαϊς.

στροφή β'. Ἥ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρα
 625 λευκῷ δὲ γήρα μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦν- 615
 τα
 φρενομόρως ἀκούση/
 αἴλινον, αἴλινον,
 οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
 ἦσει δύςμορος,
 630 ἀλλ' ὄξυτόνους μὲν φῶδας 620
 θρηνήσει, χερόπληκτοι δ'
 ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
 δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἀμνημα χαίτας.

635 ἀντιστρ. β'. Κρείσων γὰρ Ἴδα κεύθων ὁ νοσῶν
 μάταν, 625
 ὃς ἐκ πατροφᾶς ἦκων γενεᾶς ἄριστος
 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 οὐκ ἔτι συντρόφοις
 640 ὄργαις ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὀμιλεῖ.

ὦ τλαῖμον πάτερ!
 630 οἶαν σε μένει πυθέσθαι
 παιδὸς δύσφορον ἄταν,
 ἂν οὐπὶ τις ἔθρευεν
 αἰῶν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε.

645

ΑΙΑΣ. ΤΕΚΜΗΣΣΑ. ΧΟΡΟΣ.

ΑΙΑΣ.

Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναμιθμητος χρόνος
 635 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 κούκ' ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄκος καὶ περισκελεῖς φρένες.
 κἀγὼ γάρ, ὅς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε, 650
 βαφῆ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην στόμα
 640 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὄρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ 655
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς·
 645 μολῶν τε, χῶρον ἐνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχῳ,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἐχθιστον βελῶν,
 γαίας ὀρύξας ἐνθα μὴ τις ὄψεται.
 ἀλλ' αὐτὸ νῦξ Ἄιδης τε σωζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 650 παρ' Ἐκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπὶ τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἢ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κούκ' ὀνήσιμα. 665
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 655 εἶκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὡςθ' ὑπεικτέον· τί μῆ;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπέικει· τοῦτο μὲν νιφροστιβεῖς 670
 χεიმῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 660 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
 τῇ λευκοπῶλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν.

- 675 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος
 λυεὶ πεδήσας οὐδ' αἰεὶ λαβῶν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν; 665
 ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 680 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὡς καὶ φιλήσων αὐθις· ἐς τε τὸν φίλον
 τοσαῦθ' ἵπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα· τοῖς πολλοῖσι γὰρ 670
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμῆν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 685 ἔσω θεοῖς ἐλθούσα διὰ τέλους, γύναι,
 εὐχου τελεῖσθαι, τοῦμὸν ὦν ἐρᾷ κέαρ.
 ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταῦτά τῆδ' ἐμοὶ τάδε 675
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἦν μόλη, σημήνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 690 ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκείσ', ὅποι πορευτέον·
 ὑμεῖς δ' ἂ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεὶ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον. 680

ΧΟΡΟΣ.

- στροφή. Ἐφριξ' ἔρωτι, περιχαρῆς δ' ἀνεπτόμαν.
 ἰὼ, ἰὼ, Πᾶν, Πᾶν,
 695 ὦ Πᾶν, Πᾶν ἀλίπλαγκτε Κυλλανίας χιο-
 νοκτύπου
 πετραίας ἀπὸ δειράδος
 φάνηθ', ὦ θεῶν χοροποι' ἀναξ, 685
 ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ'
 700 αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψης.
 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορευῆσαι.
 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων
 μολῶν ἀναξ Ἀπόλλων 690
 ὁ Δάλιος, εὐγνωστός
 705 ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὐφρων.

- ἀντιστρ. Ἐλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.
 ἰὼ, ἰὼ. νῦν αὖ,
 νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πε-
 λάσαι φάος 695

700 θοῶν ὠκυάλων νεῶν, 710
 ὄτ' Αἴας λαθίπυρος πάλιν,
 θεῶν δ' αὖ πάνθ' ἄντα θέσμι' ἐξήγυσ'
 εἰνομίᾳ σέβων μεγίστα.
 710 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει,
 κούδεν ἀναύδητον φρατῖσαιμ' ἄν 715
 εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων
 Αἴας μετανεγνώσθη
 θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

705 Ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
 Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720
 κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον
 κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
 710 στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνειδέσιν
 ἤρασσον ἐνθεν κἄνθεν, οὐ τις ἔσθ' ὅς οὔ, 725
 τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ
 ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. ὡς οὐκ ἀρκέσοι
 τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 715 ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
 κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. 730
 λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
 ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγον.
 720 ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ ἔστιν, ὡς φράσω τάδε;
 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρεὶ δηλοῦν λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

Οὐκ ἐνδον, ἀλλὰ φρουῶδος ἀρτίως, νέας 735
 βουλάς νεοῖσι ἐγκαταζεύξας τρόποις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

725 Ἰού, ἰού!
 βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
 πέμπων ἐπαμψεν, ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς;

ΧΟΡΟΣ.

740 Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπισπανισμένον;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τὸν ἄνδρ' ἀπηίδα Τεῦκρος ἐνδοθεν στέγης
μη' ἔω παρήκειν, πρὶν παρῶν αὐτὸς τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπέϊς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλαχθῆ ἰόλου. 730

ΑΓΓΕΛΟΣ.

745 Ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟΡΟΣ.

Ποῖον; τί δ' εἰδῶς τοῦδε πράγματος πέρι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τοσοῦτον οἶδα καὶ παρῶν ἐτύγχανον.

ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυρανικοῦ κύκλου 735

750 Κάλχας μεταστάς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα
ἐς χεῖρα Τεῦκρου δεξιᾶν φιλοφρόνως
θεῖς εἶπε κάπεσκηψε παντοία τέχνη
εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανές τὸ νῦν τόδε

Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἔαν, 740

755 εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.

ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῆδε θήμέρα μόνη
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.

τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα

πίπτειν βαρεῖαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις 745

760 ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ.

κεῖνος δ' ἀπ' οἰκῶν εὐθύς ἐξορμώμενος

ἄνους καλῶς λέγοντος εὐρέθη πατρός.

ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, Τέκνον, δορὶ 750

765 βούλου κρατεῖν μὲν, ξὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν.

ὁ δ' ὑψικόμπως ἀφρόνως ἡμείψατο,

Πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ἂν ὁμοῦ

κράτος κατακτήσασθαι· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα 755

κείνων πέποιθα ταῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

770 τοσόδ' ἐκόμπει μῦθον· εἶτα δεύτερον

δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὀτρύνουσά νιν

- 760 ἠδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἀρήρητόν τ' ἔπος·
Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη. 775
τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
ἐκτήσατ' ὀργήν, οὐ κατ' ἀνθρωπον φρονῶν.
765 ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῆδ' ἔθ' ἡμέρα, τάχ' ἂν
γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι.
τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθύς ἐξ ἔδρας 780
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς
Τεῦκρος φυλάσσειν· εἰ δ' ἀπιστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟΡΟΣ.

- 770 ὦ δατα Τέκμησσα, δυσμορον γένος,
ᾄρα μολοῦσα τόνδ', ὅποι' ἔπη θροεῖ.
785 ξυρεῖ γὰρ ἐν χοῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Τί μ' αὖτάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀρτύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίσταται;

ΧΟΡΟΣ.

- 775 Τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρος, ὡς ἤκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν προᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ. 790

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἱ μοι, τί φῆς, ἀνθρώπε; μῶν ὀλώλαμεν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν προᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
θυραῖος εἴπερ ἔστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- 780 Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ᾠδίνειν τί φῆς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐκεῖνον εἶργειν Τεῦκρος ἐξαφίεται
σκηνῆς ὑπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον. 795

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος; καπὶ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- 785 Πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

800 Οἱ μοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βλον φέρει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἱ γὰρ φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης·
καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν, 790

805 οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλλίους
ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρὸς ἕξοδον κακὴν.

ἔγνωκα γὰρ δὴ φαιδὸς ἠπατημένη
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.

οἱ μοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον.

810 ἀλλ' εἶμι καγὼ κείσ' ὅποιπερ ἂν σθένω.

χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή,
σώξωμεν θέλοντες ἄνδρα γ', ὃς σπεύδει θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Χωρεῖν ἔτοιμος, κοῦ λόγῳ δεῖξω μόνον.

τάχος γὰρ ἔργον καὶ ποδῶν ἄμ' ἔφεται.

800

(Χοροῦ μετάστασις.)

(Ἐκκύκλημα.)

ΑΙΑΣ.

815 Ὅ μὲν σφαγεὺς ἔσθηκεν, ἣ τομώτατος
γένοιτ' ἂν, εἰ τῷ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἐκτορος ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος ἐχθίστου θ' ὄραϊν.

805

πέπηγε δ' ἐν γῆ πολεμῖα τῇ Τρωάδι

820 σιδηροβρωῶτι θηγάνη νεηκονῆς·

ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ,

εἰνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.

οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ

σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.

810

825 αἰτήσομαι δὲ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.

πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον κακὴν φάτιν

Τεῦκρω φέροντα, πρῶτος ὡς με βαστάσῃ

πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοφράντῳ ξίφει,

- 815 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπιευθεὶς πάρος
 ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. 880
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ θ' ἅμα
 πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὐ με κοιμῆσαι
 ξὺν ἀσφαδάστω καὶ ταχεὶ πηδήματι
- 820 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
 καλῶ δ' ἀρωγούς τὰς αἰεὶ τε παρθένους 885
 αἰεὶ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 σεμνάς Ἑρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ,
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
- 825 καὶ σφας κακούς κάκιστα καὶ πανμλέθρους
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ 840
 αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τῶς αὐτοσφαγεῖς
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοῖατο.
 ἔτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοι τ' Ἑρινῆες,
- 830 γένεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, 845
 Ἥλιε, πατρῶν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδης, ἐπιαχῶν χρυσόνωτον ἠνίαν,
 ἄγγελιον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
- 835 γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροσῶ.
 ἦ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
 ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν ταχεὶ τινί.
- 840 ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν!
 καίτοι σὲ μὲν κάκει προσανδήσω ξυνῶν. 855
 σὲ δ', ὦ φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτήν ἥλιον προσενέπω,
 πανύστατον δῆ, κοῦποτ' αὐτίς ὕστερον.
- 845 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶν ἐστίας βᾶθρον, 860
 κλειναὶ τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρηναὶ τε ποταμοὶ θ' οἶδε καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρειτ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
- 850 τοῦθ' ὑμῖν Ἄϊας τοῦπος ὕστατον θροεῖ·
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἄϊδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865

(Ἐπιπάροδος Χοροῦ.)

ΧΟΡΟΣ. ΤΕΚΜΗΣΣΑ. ΤΕΤΚΡΟΣ. ΜΕΝΕΛΛΟΣ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Πόνος πόνω πόνον φέρει.

πᾶ, πᾶ,

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος. 855

ιδού, ιδού,

δοῦπον αὐ κλύω τινά.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Β.

Ἑμῶν γε ναὸς κοινόπλου ὀμίλιαν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Τί οὖν δῆ;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Β.

Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν. 860

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Ἐχεις οὖν;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Β.

Πόνου γε πλήθος κούδεν εἰς ὄψιν πλέον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Ἄλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν

κέλευθον ἀνήρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ α. Τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων 865

ἀλιαδᾶν ἔχων ἀπνους ἄγρας

ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεῶν ἢ φυτῶν

Βοσπορίων ποταμῶν

885 ἵδρις, τὸν ὠμόθυμον εἰ ποθι

πλαζόμενον λεύσσω ἀπύοι; σχέτλια γὰρ 870

ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

οὐρίφω μὴ πελάσαι δρόμω,

890 ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὄπου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἰώ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νόπους; 875

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἰὼ τλήμων.

ΧΟΡΟΣ.

Τὴν δουρίληπτον δῦςμορον νύμφην ὀρῶ
Τέκμησσαν οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

895

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἴῳκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

880 Τί δ' ἔστιν;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Αἴας ὄδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ β'. ὦ μοι ἐμῶν νόστων,
ὦ μοι, κατέπεφνες, ἀναξ,
885 τόνδε συνναύταν, ὦ τάλας,
ὦ ταλαίφρων γύναι.

900

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

Τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δῦςμορος;

905

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

890 Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, δῆλον· ἐν γὰρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ' ἔγχεος περιπετὲς κατηγορεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ γ'. ὦ μοι ἐμᾶς ἄτας, οἶος ἄρ' αἰμάχθης,
ἄφρακτος φίλων!
ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰδρις,
κατημέλησα· πᾶ, πᾶ
895 κεῖται ὁ δυστράπελος, δυσάννυμος Αἴας;

910

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

900 Οὐ τοι θεατός· ἀλλὰ νιν περιπτυχῆ
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν
φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας ἔκ τε φουίνας
πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
οἱ μοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων;
920 ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι,
πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.

915

920

ὦ δῦσμορ' Αἴας, οἶος ἂν οἶως ἔχεις,
ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν. 905

ΧΟΡΟΣ.

925 ἀντιστρ. α'. "Εμελλες, τάλας, ἐμελλες χρόνῳ
στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν
μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων· τοῖά μοι
930 πάννηχα καὶ φαέθοντ'
ἀνεστέναζες, ὠμόφρων,
ἐχθροδόπ' Ἀτρεΐδαις οὐλίῳ σὺν πάϊτει,
μέγας ἄρ' ἦν ἐκείνος ἄρχων χρόνος
935 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
(Ἀχιλλέως) ὄπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἴώ μοι μοι. 915

ΧΟΡΟΣ.

Χωρεῖ πρὸς ἤπαρ, οἶδα, γενναία δύνη.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἴώ μοι μοι.

ΧΟΡΟΣ.

940 Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι,
τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. 920

ΧΟΡΟΣ.

Ἔνναυδῶ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

945 Οἶ μοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
χωροῦμεν, οἷοι νῶν ἐφεστᾶσι σκοποί.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. β'. "Ὡ μοι ἀναλήτων
925 δισῶν ἐθρόησας ἄναυδον
ἔργον Ἀτρειδᾶν τῶδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

950 Οὐκ ἂν τὰδ' ἔστη τῆδε μὴ θεῶν μετὰ.

ΧΟΡΟΣ.

"Ἄγαν γ' ὑπερβριθεὶς ἄχθος ἦνυσαν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

930 Τοιόνδε μέντοι Ζηνός ἢ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. γ'. Ἡ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει
πολύτλας ἀνῆρ,

955

935 γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν
πολὺν γέλωτα, φεῦ, φεῦ,

ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐ-
δαι.

960

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἶδ' οὖν γελώντων κάπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ' ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ πόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖᾳ δορός.

940 οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τάγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλλῃ.

965

ἔμοι πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός· ὣν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
ἐκτῆσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὄνπερ ἠθέλεν.

945 πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελάωεν ἂν κατά;

θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ.
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν· ἀλλ' ἔμοι
λιπῶν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

970

ΤΕΥΚΡΟΣ.

950 Ἴώ μοι μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

975

ΤΕΥΚΡΟΣ.

᾿Ω φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἔμοι,
ἄρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἢ φάτις κρατεῖ;

ΧΟΡΟΣ.

955 Ὅλωλεν ἀνῆρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

᾿Ω μοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.

980

ΧΟΡΟΣ.

᾿Ως ᾿δδ' ἐχόντων —

ΤΕΤΡΚΡΟΣ.

ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟΡΟΣ.

Πάρα στεναρίζειν.

ΤΕΤΡΚΡΟΣ.

ὦ περισπερχές πάθος!

ΧΟΡΟΣ.

Ἄγαν γε, Τεῦκρε.

ΤΕΤΡΚΡΟΣ.

φεῦ τάλας! τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Γρφάδος; 960

ΧΟΡΟΣ.

985 Μόνος παρὰ σκηναΐσιν.

ΤΕΤΡΚΡΟΣ.

οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μήτις ὡς κενῆς
σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐγκόνει, ξύχαμνε· τοῖς θανοῦσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένους ἐπεγγελαῖν. 965

ΧΟΡΟΣ.

990 Καὶ μὴν ἐτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν
ἐφίεθ' ἄνηρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΤΡΚΡΟΣ.

ἽΩ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἄλγιστον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ 970
μάλιστα τοῦμόν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
ὧ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην
μόρον, διώκων κἄξιχνοσκοπούμενος.

ὄξεϊα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος,
διηλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἶχει θανῶν, 975
ἄγῳ κλύων δαίλαιος, ἐκποδῶν μὲν ὧν,
ἵππεστέναζον, νῦν δ' ὀρῶν, ἀπόλλυμαι.

οἱ μοι.

ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
ὧ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς, 980

1005 ὄσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βροτούς,

- τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἢ πού με Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἄμα,
 985 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος, ἴλειός τ' ἴσως,
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ; πῶς γὰρ οὐχ; ὅτφ πάρα 1010
 μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
 οὔτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἔρεϊ κακόν;
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολέμιου νόθου,
 990 τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
 σὲ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σοῦς.
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
 ἔρεϊ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἕριν θυμούμενος.
 995 τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀποφρίθῃσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. 1020
 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δ' ἐμοὶ
 πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὐρόμην.
 1000 οἱ μοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; ὦ τάλας, ὑφ' οὗ 1025
 φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας· εἶδες, ὡς χρόνον
 ἐμελλέ σ' Ἐκτωρ, καὶ θανῶν, ἀποφθίσειν;
 σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
 1005 Ἐκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
 ζωστήρι προσθείς ἵππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
 ἐγνάπτει· αἰὲν, ἕς τ' ἀπέπνευξεν βίον.
 οὔτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεάν ἔχων
 πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
 1010 ἄρ' οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
 κακῆϊνον Αἴδης, δημιουργὸς ἄγριος, 1035
 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ
 φράσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
 ὅτφ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 1015 κείνος τὰ κείνου στεργέτω, καὶ γὼ τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

- Μὴ τείνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
 φράζου τὸν ἄνδρα, χῶ τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν ἂ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Τίς δ' ἔστιν, ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρα-
του; 1020

ΧΟΡΟΣ.

1045 Μενίλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Ἵορῶ· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ᾧν, οὐ δυσπετιγής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Οὗτος, σὲ φωνῶ· τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἔᾶν, ὅπως ἔχει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; 1025

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1050 Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ', ὅς κραίνει στρα-
του.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Οὐκουν ἂν εἶποις, ἦντιν' αἰτίαν προθεῖς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἵθούνεα' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἰκοθεν
ἄξιον Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν. 1030

1055 ὅστις στρατῶ ξύμπαντι βουλευσας φόνον,
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί.

καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἐσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἦν ὁδ' ἐλληγεν, τύχην,
θανόντες ἂν προῦκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ. 1035

1060 οὗτος δ' ἂν ἔζη· νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεός,
τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμνας πεσεῖν.

ᾧν εὐνεα' αὐτὸν οὐ τις ἔστ' ἀνήρ σθένων
τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος 1040

1065 ὄρουσι φορβὴ παραλλοῖς γενήσεται.

πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος.
εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ἔδνηθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
χερσὶν παρευθύνοντες, οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου 1045

1070 λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.
καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην

- μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφροσώτων κλύειν.
 οὐ γάρ ποτ' οὐτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 1050 φέροντ' ἂν ἐνθα μὴ καθεστήκη δέος·
 οὐτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι, 1075
 μηδὲν φόβου πρόβλημα μὴδ' αἰδοῦς ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρα χρῆ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
 δοκεῖν πειθεῖν ἂν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
 1055 δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ,
 σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. 1080
 ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ', ἃ βούλεται, πάρα,
 ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
 ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πειθεῖν.
 1060 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
 καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἂν ἠδῶμεθα 1085
 οὐκ ἀντιτίσειν αὐτίς, ἂν λυπώμεθα.
 ἔρπει παραλλάξ ταῦτα· πρόσθεν οὗτος ἦν
 αἰθῶν ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
 1065 καὶ σοὶ προφρονῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
 μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσης. 1090

ΧΟΡΟΣ.

Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς,
 εἴτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστής γένη.

ΤΕΤΡΑΚΡΟΣ.

- Οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
 1070 ὃς μηδὲν ὦν γοναῖσιν εἶθ' ἁμαρτάνει,
 ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι, 1095
 τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
 ἄγ' εἰπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐτίς, ἢ σὺ φῆς ἄγειν
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβῶν;
 1075 οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὐτοῦ κρατῶν;
 ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν 1100
 ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὦν ὅδ' ἠγεῖτ' οἰκοθεν;
 Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
 οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμηῆσαι πλέων.
 1080 ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῆδε σέ.
 ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὄλων 1105
 στρατηγός, ὡστ' Ἄλαντος ἠγεῖσθαι ποτε.
 ἀλλ' ὦνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

- κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς,
 εἴθ' ἄτερος στρατηγὸς εἰς ταφάς ἐγὼ 1085
 1110 θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
 οὐ γὰρ τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐστρατεύσατο
 γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω·
 ἀλλ' οὔνεχ' ὄρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
 1115 σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.
 1090 πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβῶν
 καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
 οὐκ ἂν στραφεῖην, ἔς τ' ἂν ἦς, οἷός περ εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

- Οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
 τὰ σκληρὰ γὰρ τοι, κὰν ὑπέροικ' ἦ, δάκνει. 1095

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- 1120 Ὅ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Οὐ γὰρ βάνουσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Κὰν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὠπλισμένω.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- Ἢ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει. 1100

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- 1125 Ἐν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Κτείναντα; δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανάων.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴημαι.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- Μὴ νυν ἀτίμα θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος. 1105

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- 1130 Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔως θάπτειν παρών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολεμῖος προὔστη ποτέ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1110 Μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέθης.

1185

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἐν τοῖς δικασταῖς, κοῦκ ἐμοὶ, τόδ' ἐσφάλη.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

1115 Οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἐν σοὶ φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον.

1140

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1120 Ἦδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασύν,
ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὐρες, ἠνίκ' ἐκ κακῷ
χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὕφ' εἵματος κρυφαῖς,
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.

1145

1125 οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ἐγὼ δὲ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων,
ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφερῆς ἐμοί,
ὄργην θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·

1150

1130 Ἄνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.
τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.

1155

ὄρῳ δέ τοι νιν, κάστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ· μῶν ἠνιξάμην;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθουτό τις,
1160 λόγους κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα. 1135

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Ἄφερπέ νιν· κάμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου, φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔσται μεγάλης ἐριδός τις ἀγών.
1165 ἄλλ', ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας 1140
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἐνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίον
1170 πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή, 1145
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο καὶ σταθεὶς πέλας
ικέτης ἔφρασαι πατρὸς ὅς σ' ἐγείνατο.
θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
1175 κόμας ἐμὰς καὶ τῆςδε καὶ σαυτοῦ τρίτου, 1150
1180 ἰκτῆριον θησαυρόν· εἰ δέ τις στρατοῦ
βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ.
κακὸς κακῶς ἄθραπτος ἐκπέσοι χθονὸς
γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
1185 αὐτως ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. 1155
1180 ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φίλασσε, μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσῶν ἔχου.
ὕμεις τε μὴ γυναικες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἐς τ' ἐγὼ μόλω
1160 τάφου μεληθεῖς τῷδε, κἄν μηδεὶς ἐᾷ. 1160

ΧΟΡΟΣ.

1185 στροφή α'. Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει
πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
τὰν ἅπανστον αἰὲν ἐμοὶ
δορυσσόντων μόχθων
ἄταν ἐπάγων 1165.

- ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν. 1190
 δίστανον ὕνειδος Ἑλλάνων.
- ἀντιστρ. α'. Ὅφειλε πρότερον αἰθέρα δῦναι
 μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον Ἴδαν
 1170 κείνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν
 ἔδειξ' ὄπλων Ἑλλα- 1195
 σιν κοινὸν Ἄρη.
 ὦ πόνοι πρόγονοι πόνων.
 κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
- 1175 στροφή β'. Ἐκεῖνος οὐ στεφάνων,
 οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200
 νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὀμιλεῖν,
 οὔτε γλυκὸν αὐλῶν ὄτοβον,
 δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
 1180 τέρψιν ἰαύειν· ἐρώτων δ'
 ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦ μοι!
 1205 κείμαι δ' ἀμέριμνος οὔτως,
 αἰεὶ πυκινᾷς δρόσοις
 1185 τεγγόμενος κόμας,
 λυγρᾶς μνήματα Τροίας. 1210
- ἀντιστρ. β'. Καὶ πρὶν μὲν ἐννυχίου
 δείματος ἦν μοι προβολὰ
 καὶ βελέων θούριος Αἴας·
 νῦν δ' οὔτος ἀνείται στυγερῶ
 1190 δαίμονι· τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν
 1215 τέρψις ἐπέσται; γενοίμαν,
 ἔν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
 πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
 ὑπὸ πλάκα Σουνίου, 1220
 1195 τὰς ἱεράς ὅπως
 προσείποιμ' ἄν Ἀθάνας.

ΤΕΥΚΡΟΣ. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. ΧΟΡΟΣ. ΟΥΡΥΣΣΕΥΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
 Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο πάνδ' ὀρμώμενον·
 1225 δῆλος δὲ μούστ' ἰσχυρὸν ἐκλύσασιν στόμα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματα ἀγγέλλουσί μοι
 1230 τλήναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνομιμαστὴν χανεῖν;
 σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,
 ἢ που τραφεῖς ἂν μητρὸς ἐγγενοῦς ἀπο
 ὑψηλ' ἐκόμπεις, κάπ' ἀκρων ἰδοιπόροισι,
 1235 ὄτ' οὐδὲν ἂν τοῦ μηδὲν ἀντίστης ὕπερ.

κοῦτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διαμύσσω,
 1240 ἀλλ' αὐτὰς ἄρχων, ὡς σὺ φῆς, Αἴας ἐπλεῖν
 ταῦτ' οὐκ ἀκαίειν μεγάλα πρὸς δούλων κακῶν
 ποίου κέρραχας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέφρονα;

ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ,
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλην ὅδε;
 1245 πικροὺς ἔοικμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,

εἰ πανταχοῦ φανοῦμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοῖ,
 κοῖκ ἀρχέσει ποθ' ὑμῖν, οὐδ' ἠσσημένοι,
 εἴκειν ἅ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς.

ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
 1245 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λαλειμμένοι
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 καταστάσεις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,

εἰ τοὺς δίκην νικῶντας ἐξωθήσομεν,
 καὶ τοὺς ἀπισθῆν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 1250 ἀλλ' εἰρηκτέον τὰδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' εἰ φρονοῦντες εἴ κρητοῦσι πανταχοῦ.

μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ μικρᾶς ὄμωσ
 μαστίγος ὀφθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 1255 καὶ σοὶ πρόστροπον ταῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
 ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῆσει τινά.

- ὄς ἀνδρὸς οὐκ ἐτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιάς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις κάξιλευθεροστομίαις.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὄς εἰ φύσει,
 ἄλλον τιν' ἄξις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1280
 1235 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
 σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκ ἐτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαίω.

ΧΟΡΟΣ.

Εἶδ' ὑμῖν ἀμποῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν!
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1285

ΤΕΤΚΡΟΣ.

- 1240 Φεῦ! τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
 χάρις διαρρέει καὶ προδοῦσ' ἀλίσχεται,
 εἰ σοῦ γ' ὄδ' ἄνηρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἶας, ἐτ' ἴσχει μνήστιν, οὐ σὺ πολλάκις
 τὴν σὴν προτείμων προῦκαμες ψυχὴν δορί. 1270
 1245 ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρρήμιμένα.
 ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔστη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκ ἐτ' οὐδὲν, ἦν ἴκα
 ἐρκέων ποδ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκλεισμένους,
 ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορός, 1275
 1250 ἐρρύσασατ' ἐλθὼν μόνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἰδωλίοις
 πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 πηδῶντος ἄρδην Ἐκτορος τάφρων ὑπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπέριξεν; οὐχ ὄδ' ἦν ὁ δρωὼν τάδε, 1280
 1255 ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
 ἄρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἐνδικα;
 χῶτ' αὐτίς αὐτὸς Ἐκτορος μόνος μόνου,
 λαχῶν τε κάκλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπέτην τὸν κληῖρον ἐς μέσον καθείς 1285
 1260 ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὄς εὐλόφου
 κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
 ὄδ' ἦν ὁ πράσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρῶν
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
 1265 οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὄς προὔφηνε πατῆρ,
 ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φαίγα;

- 1295 Ἀτρεά δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον,
 προθέντ' ἀδελφῶ δειπνον οικείων τέκνων;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἣ
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φειύσας πατὴρ 1270
 ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
 τοιοῦτος ὢν τοιῶδ' ὄνειδίξεις σποράν;
 ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 1300 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν
 ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν 1275
 βασιλεία, Λαομέδοντος; ἔκκριτον δὲ νιν
 δώρημ' ἐκείνῳ ἴδῳκεν Ἀλκμήνης γόνος.
 ἄρ' ὦδ' ἄριστος ἐξ ἀριστεῖον δυοῖν
 1305 βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος;
 οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους 1280
 ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
 εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χῆμᾶς, τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους.
 1310 ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ 1285
 γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὀμαίμονος λέγω,
 πρὸς ταῦθ', ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
 ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 1315 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟΡΟΣ.

- Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς, 1290
 εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάροι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἠσθόμην
 βοήν Ἀτρειδῶν τῶδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῶ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

- 1320 Οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους,
 ἀναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως; 1295

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἔκουσεν αἰσχρά, δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1300 Οὐ φησ' εἶσαι τόνδε τὸν γεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

"Ἐξέστιν οὖν εἰπόντι τάληθ' ἤ φίλω,
σοὶ μηδὲν ἦσσον ἢ πάρος ξυνηρεμεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1305 Εἶπ' ἢ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ 1330
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

"Ἀκούε νυν· τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῆς ἄθραπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335

1310 κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.

ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοί,
οὐκ οὐν ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν
ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340

1315 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθειροῖς ἂν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς. 1345

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1320 Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

"Ἐγωγ' ἐμίσουν δ', ἠνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναι σε χρῆ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον. 1350

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1325 Ἄλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρῆ τῶν ἐν τέλει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Μέμνησ' ὅποιῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1355 "Ὅδ' ἐχθρὸς ἄνηρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ᾧδ' αἰδῆ νέκυν; 1330

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Νικᾷ γὰρ ἡ ῥετή με τῆς ἐχθρας πολὺ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτοῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καυθῆς πικροί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1360 Τοιοῦσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ. 1335

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῆδε θῆμέρα φανεῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλῆσι πᾶσιν ἐνδίκους.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1365 "Ἐγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἡ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ. 1340

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἡ γὰρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ μ' αὐτῷ πονεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ὣς ἐμὸν κεκλήσεται.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἐταχῆ χρηστός γ' ἔσει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐ

- 1345 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἄν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
οὔτος δὲ κάκει κἀνθάδ' ὦν ἔμοιγ' ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται· σοὶ δὲ δρῶν ἔξεσθ' ἅ χρεή.

ΧΟΡΟΣ.

Ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνῆρ.

1375

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 1350 Καὶ νῦν γε Τεύκρω τάπο τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότε ἔχθρός ἦν, τοσόнд' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
χρεὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.

1380

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- 1355 Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔγω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι· καὶ μ' ἔφρυσας ἐλπίδος πολύ.
τούτω γὰρ ὦν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνῆρ,
μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφρυβρίσαι μέγα,

1385

- 1360 ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν,
αὐτός τε χῶ ξύναιμος, ἠθέλησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
τοίγαρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ,
μνήμων τ' Ἐριννὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη

1390

- 1365 κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἠθέλον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ', ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαίρτου πατρὸς,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψάυειν ἔαν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ.

1395

- 1370 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξίμπρασσε, καὶ τίνα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνῆρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 1375 Ἄλλ' ἠθέλον μὲν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον
πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἴμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.

1400

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ἄλις· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος· ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον

1405 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπτυρον λουτρῶν ὁσίων
 θέσθ' ἐπικαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας 1380
 ἀνδρῶν ἕλη τὸν ὑπασπίδιον
 κόσμον φερέτω.

1410 Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
 φιλότῃτι θυγῶν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ
 τάςδ' ἐπικούφις'· ἔτι γὰρ θερμαὶ 1385
 σύριγγες ἄνω φουσῶσι μέλαν
 μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνήρ

1415 φησὶ παρῆναι, σούσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ
 κοῦδενὶ πῶ ποτε λῶονι θνητῶν 1390
 Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
 γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
 1420 τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

- ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν. 1190
 δίστανον ὕνειδος Ἑλλάνων.
- ἀντιστρ. α'. Ὅφειλε πρότερον αἰθέρα δῦναι
 μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον Ἴδαν
 1170 κείνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν
 ἔδειξ' ὄπλων Ἑλλα- 1195
 σιν κοινὸν Ἄρη.
 ὦ πόνοι πρόγονοι πόνων.
 κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
- 1175 στροφή β'. Ἐκείνος οὐ στεφάνων,
 οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200
 νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὀμιλεῖν,
 οὔτε γλυκὴν αὐλῶν ὄτοβον,
 δῦσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
 1180 τέρψιν ἰαύειν· ἐρώτων δ'
 ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦ μοι!
 1205 κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
 αἰεὶ πυκιναῖς δρόσοις
 τεγγόμενος κόμας,
 1185 λυγρᾶς μνήματα Τροίας. 1210
- ἀντιστρ. β'. Καὶ πρὶν μὲν ἐννυχίου
 δείματος ἦν μοι προβολὰ
 καὶ βελέων θούριος Αἴας·
 νῦν δ' οὗτος ἀνείται στυγερῶ
 1190 δαίμονι· τίς μοι, τίς ἐτ' οὖν 1215
 τέρψις ἐπέσται; γενοίμαν,
 ἴν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
 πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
 ὑπὸ πλάκα Σουνίου, 1220
 1195 τὰς ἱερὰς ὅπως
 προσείποιμ' ἄν Ἀθάνας.

ὄρῳ δέ τοι νυν, κάστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ· μῶν ἠνιξάμην;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις, 1135
1160 λόγους κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ἄφερπέ νυν· κάμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου, φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔσται μεγάλης ἔριδος τις ἀγών.
ἀλλ', ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύναις 1140
1165 σπεῦσον κοίλῃν κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίον
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή, 1145
1170 τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο καὶ σταθεὶς πέλας
ικέτης ἔφρασαι πατρὸς ὅς σ' ἐγείνατο.
θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου, 1150
1175 ἰκτῆριον θησαυρόν· εἰ δέ τις στρατοῦ
βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ.
κακὸς κακῶς ἄθραπτος ἐκπέσοι χθονὸς
γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
αὐτῶς ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. 1155
1180 ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φίλασσε, μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
ὕμεις τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἐς τ' ἐγὼ μόλω
τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ. 1160

ΧΟΡΟΣ.

1185 στροφή α'. Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει
πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ
δορυσσόντων μόχθων
ἄταν ἐπάγων 1165

- ὄς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιάς,
 θαρσῶν ὑβρίεις κάξιλευθεροστομείς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθῶν ὄς εἰ φύσιν,
 ἄλλον τιν' ἄξις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1280
 1235 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
 σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἔπαυω.

ΧΟΡΟΣ.

Εἶθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν!
 τοῦτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1285

ΤΕΤΡΑΚΡΟΣ.

- 1240 Φεῦ! τοῦ θανόντος ὡς ταχέα τις βροτοῖς
 χάρις διαρῆει καὶ προδοῦς ἀλλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὄδ' ἀνήρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἶας, ἔτ' ἴσχει μνήστιν, οὐ σὺ πολλάκις
 τὴν σὴν προτείνων προῦκαμες ψυχὴν δορί. 1270
 1245 ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρῶμίμενα.
 ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἦνίκα
 ἐρκέων ποδ' ὑμᾶς οὔτος ἐγκλεισμένους,
 ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορός, 1275
 1250 ἐρρύσατ' ἐλθῶν μόνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἰδωλίοις
 πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 πηδῶντος ἄρδην Ἐκτορος τάφρων ὑπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπέτρξεν; οὐχ ὄδ' ἦν ὁ δρωὶν τάδε, 1280
 1255 ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
 ἄρ' ὑμῖν οὔτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
 χῶτ' αὐθις αὐτὸς Ἐκτορος μόνος μόνου,
 λαχῶν τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπετήν τὸν κληῖρον ἐς μέσον καθείς 1285
 1260 ὑγράς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὄς εὐλόφου
 κυνῆς ἐμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
 ὄδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρῶν
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
 1265 οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὄς προῦφν πατῆρ,
 ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;

ΤΕΤΚΡΟΣ. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. ΧΟΡΟΣ. ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
 Ἀγαμέμνονι ἡμῖν δεῦρο πᾶνδ' ὀρμώμενον·
 1225 δῆλος δὲ μούστ' ἰσχυρὸν ἐκλύσων στόμα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
 1230 τλήναι καθ' ἡμῶν ὠδ' ἀνομιμαστὴν χανεῖν;
 σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,
 ἢ που τραφεῖς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
 ὑψηλ' ἐκόμπεις, κατ' ἀκρων ἰδοιπόροις,
 1235 ὅτ' οὐδὲν ἂν τοῦ μηδὲν ἀντίσταθς ἕπερ.

κοῦτε στρατηγούς, οὔτε ναυάρχους μολεῖται
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσα,
 1235 ἀλλ' αὐτὰς ἄρχων, ὡς σὺ φῆς, Αἴας ἔπλεται
 ταῦτ' οὐκ ἀκαίειν μεγάλα πρὸς δούλικα κακά;
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὠδ' ὑπέρφρονα;
 1240 ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὄδε;

πικρούς, ἔοικμεν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων
 1240 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοῖ,
 1245 κοῖκ ἀρχέσει παθ' ὑμῖν, οὐδ' ἠσσημένοι,
 εἴκειν ἅ τοῖς πολλοῖσιν ἠρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
 1245 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι.

ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 1250 κατὰστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωδήσομεν,
 καὶ τοὺς ἄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.

ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
 1250 οὐδ' εὐρύνωται φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' εἰ φρονούντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὄμως
 1255 μᾶστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.

καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
 1260 ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῆσει τινα.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

Τὶ γὰρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1300 Ὁὐ φησ' ἑάσειν τόνδε τὸν ρεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

Ἐξεστὶν οὖν εἰπόντι τάληθῆ φίλω,
σοὶ μηδὲν ἦσσον ἢ πάρος ξυνηρεμεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1305 Εἶπ' ἢ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω. 1330

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

Ἄκουέ νυν· τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῆς ἄθραπτον ᾧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335

1310 κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἐχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιονδ' ἐμοῖ,
οὐκ οὐν ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν
ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340

1315 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλήν Ἀχιλλέως.
ᾧστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείροις ἂν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς. 1345

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1320 Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοῖ;

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

Ἐγὼ γ' ἐμίσουν δ', ἠνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναι σε χρῆ;

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

Μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον. 1350

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

1325 Ἄλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρῆ τῶν ἐν τέλει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Μέμνησ' ὅποιῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1355 "Ὀδ' ἐχθρὸς ἄνῆρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ᾧδ' αἰδῆ νέκυν; 1330

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Νικᾷ γὰρ ἡ ῥετὴ με τῆς ἐχθρας πολὺ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτοῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὶ θύς πικροί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1360 Τοιοῦσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ. 1335

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἢμᾶς σὺ δειλοὺς τῆδε θῆμέρα φανεῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1365 Ἐγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ. 1340

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τῷ γὰρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ ἄμαυτῷ πονεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Σὸν ἄρα τοῖργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ὡς ἂν ποιήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1370 Ἄλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγώ

- 1345 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
οὗτος δὲ κάκει κἀνθάδ' ὦν ἔμοιγ' ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται· σοὶ δὲ δρᾶν ἔξισθ' ἅ χρεή.

ΧΟΡΟΣ.

"Ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνήρ.

1375

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 1350 Καὶ νῦν γε Τεύκρω τάπο τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἑλλείπειν, ὅσον
χρεὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.

1890

ΤΕΥΚΡΟΣ.

- 1355 Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι· καὶ μ' ἔβουλας ἐλπίδος πολὺ.
τούτω γὰρ ὦν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνήρ,
μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,

1885

- 1360 ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν,
αὐτὸς τε χῶ ξύναιμος, ἠθέλησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
τοίγαρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ,
μνήμων τ' Ἐριννὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη

1890

- 1365 κακοὺς κακῶς φθειρίαιαν, ὥσπερ ἠθέλον
τὸν ἄνδρα λάβαις ἐβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ', ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔῤῥν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ.

1895

- 1370 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξίμπρασσε, κεί τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνήρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 1375 Ἄλλ' ἠθέλον μὲν· εἰ δὲ μὴ ἴστί σοι φίλον
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἴμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.

1400

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ἄλις· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος· ἄλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον

1405 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπτυρον λουτρῶν ὁσίων
 θέσθ' ἐπικαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας 1380
 ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
 κόσμον φερέτω.

1410 Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
 φιλότῃτι θυγῶν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ
 τάςδ' ἐπικούφιζ'· ἔτι γὰρ θερμαὶ 1385
 σύριγγες ἄνω φουσῶσι μέλαν
 μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνήρ

1415 φησὶ παρῆναι, σούσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ
 κούδενί πώ ποτε λῶνι θνητῶν 1390
 Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

ΧΟΡΟΣ.

1420 Ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
 γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
 τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

COMMENTARIUS.

COMMENTARIUS.

COMMENTARIUS.

V. 1. Ὡ παῖ Λαέρτιου. Signum coronidis, quod Schae-
fero auctore nunc in omnibus editionibus deletum est, revo-
cavi non ut necessarium sed ne veteris scripturae memoria
penitus exolesceret. Grammatici quidem Byzantii coronidem
poni negant nisi in commissura duorum vocabulorum v. Etym.
M. s. Τόφρα et Lexicon de Spir. p. 242. Cramer. An. Ox.
T. 1. p. 203. Seidler. Exc. ad Eur. Troad. 425. neque apparet
illa in ἀργός, ἰρός ceterisque, sed haeret in nomine herois.
Quod quum veteres ex λάς et ἀεργάσειν compositum crede-
rent v. Etym. M. p. 554, 37. Eustath. p. 1475, 25. scribae,
ut nativam vocabuli formam lectoribus inculcarent, modo
utramque syllabam expresserunt, modo alterius defectum signo
contractionis notarunt. Priscianus L. VII. 5. p. 303. *Laer-
tius pro Laertes dicebant, quomodo et Graeci; Σοφοκλῆς ἐν
Αἴαντι μαστιγοφόρῳ Ἄει μὲν ὦ παῖ Λαερτίου δέδορκά σε,*
eaeque scriptura et hoc loco servata est in cod. Monac.
Aretini, *Beiträge zur Gesch. der Literatur* T. IX. 696. et
v. 380. in codd. plurimis. Alteram rationem sequutus Pla-
nudes in Alcaei Epigr. Anth. Pal. c. VII. n. 1. *Λαερτιάδew*
scripsit; in Agathiae c. XI. n. 379. ubi idem *Λαερτιάδης*
dedit, scriptor codicis Pal. *Λαερτιάδης* praetulit; in Anth.
Plan. N. 125. p. 663. alii sic, alii *Λαερτιάδης* scripserunt;
Λαερτιάδης legitur *Ἄδελφ.* c. IX. n. 115. et Plan. CCXCII.
et CCXCV. nulla, quod constet, librorum discrepantia: *Λα-
ρτίου* Arist. Plut. 312. Eur. Troad. 425. nescio qua auctori-
tate nitatur, sed editores principes hoc signum de suo addi-
disse haud credibile videtur. Hanc igitur pseudocoronidem,
ubicunque in codd. apparet, servandam duco, ut ceteras notas

 Notae versuum praescriptae respondent numeris Brunckianis margini
interiori Ed. nostrae appositis.

prosodiacas, quae ab oculorum consuetudine non nimis abhorrent, et ut coronidem ipsam, quam quidam aut penitus abjiciendam aut parce ambiguitatis vitandae causa admittendam putant v. Elmslej. ad Med. v. 465. Matthiae ad Iph. T. 336. Mehlhorn ad Anacr. p. 56. quamque antiquioribus ignotam fuisse colligi potest partim ex Grammaticorum disceptatione de conjunctione *κατα*, utrum ea ex *και εἴτα* composita an sic ut *δητα* producta sit v. Apollon. de Conj. p. 496. partim ex eo, quod in signorum prosodiacorum enumeratione nota crasios omittitur, non solum a Grammaticis, quos omnes norunt, sed ab Epiphanio quoque de Mens. et Pond. p. 159. Ceterum Tragicis forma illius nominis ab origine propior frequentatur, *Λαέρτης, Λαέρτιος, Λαερτιάδης, Λαερτιδης*.

V. 2. *Πεῖραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον.* Affert hunc versum Suidas s. *Πεῖρα*. Scholiastae disceptant, utrum haec sit *πεῖρα κατ' ἐχθρῶν* activa significatione, ut *ἐπίθεσις τῶν πολεμίων* Diod. XIV. c. 80. an *παρ' ἐχθρῶν*, hoc est, utrum Ulixes hostibus insidias parare an quidquid hostes machinentur, praeripere dicatur, quorum utrumque gnavo duci convenit, *τὸ ὄξυλαβῆσαι τὴν πρᾶξιν καὶ τὸ τῶν ἐναντίων τὴν γνώμην προαισθάνεσθαι* Galen. de Parv. Pil. Exerc. III. 905. T. V. ed. Kuehn. Equidem posterius et personae Ulixis et praesenti ejus negotio convenientius judicavi; illud, quia iste *τῶν ἀδύλων θηρατῆς* Philostr. Imagg. I. 862. magis cavendis quam instruendis insidiis nobilitatus est, id quod Odyss. IV. 242. et tota Dolonia testatur; hoc, quia nunc ipsum exploratoris, non insidiatoris, partes sustinet. Idque confirmabam ipsius verbi *ἀρπάζειν* usu, a re venatica, ut pleraque in oratione Minervae, translato: nam proprie canes venatici *nare sagaci captant auras* Senec. Hippol. 39. sive *apprensant* Gratius Cyn. 239. *ἐπιλαμβάνονται τῆς τῶν θηρίων ὄσμης* Plutarch. Quaest. Nat. XXIII. 20. T. XIII. postremo 71 *οἱ κύνες ἀρπάξουσιν τὰ πνεύματα* Poll. V. 60.¹⁾ ex quo idem nomen Plutarcho de Soll. Anim. p. 969. B. (c. XIII. 162. T. XIII.) *ἡ αἰσθησις τῶν κυνῶν τοῖς ἴχνεσι καὶ τοῖς πνεύμασι τοῦ θηρίου τὴν φρυγὴν ἐπιδεικνυσι*, restitui pro *τοῖς νεύμασι*. His igitur indicibus ductus *πεῖραν ἐχθρῶν ἀρπάσαι* statui idem significare, quod apud Platonem Civ. I. 334. A. *τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι βουλευματα*, apud Arrianum Alex.

¹⁾ Hippocrates saepius *ἐρύσαι τὴν ὀσμὴν*, Antipater Sid. XXVII. 10. *ἐρύσασθαι μυκτῆρσιν αὐτμῆν*, Plut. Symp. II. 1. 647. E. (p. 114. T. IX.) *ὄσμαλ ἀρπαζόμενα ταῖς ὀσφρήσεσι*, Hippocr. de Cord. p. 448. T. I. *τὰ οὐατα ἀρπάξει τὸν ἴερα*, quae omnia a manibus ad aures naresque, dehinc ad animum translata sunt.

VII. 28. *ὑφαρπάσαι*. Hermannus vero existimat hoc modo inepte additum esse *τινά*, locumque ita interpretatur: *semper captias opportunitatem, qua tentare hostem possis, ἀεὶ θηροῦ πειράν τιν' ἐχθρῶν, ἀρπάσαι* scil. *αὐτήν*, infinitivo extrinsecus appenso, ut in locis a Porsono allatis ad Med. 1396. Verum haec, quaeque praeterea a nostris Grammaticis allata sunt aut porro a nobis afferentur ipsis, ab eo, quod in quaestione versatur, nescio quomodo discrepant. Nam quum verbum *θηροῦν* et cum accusativo construui possit et cum infinitivo ut Eur. Hel. 63. *θηροῦ γαμῆν με*. Anaxilas Athen. XIII. 558. C. *τὸν τρίτον θηρεύεται ἐτι λαβεῖν*. Theophyl. Hist. IV. 16, 115. B. *συμμάχους ἐλέσθαι θηρώμενος*, hoc loco ambiguum erit, utrum nomen ab infinitivo, infinitivus autem a verbo regatur, an, ut Hermannus voluit, *θηροῦται πειράν, ὥστε ἀρπάσαι αὐτήν*. Ejusmodi vero ambiguitas in illis nulla est, sed protinus apparet infinitivum laxius pendere, neque a verbo regi primario, aut quia hoc cum infinitivo construui omnino non patitur ut Herod. I. 176. *ὑφήψαν τὴν πόλιν καίεσθαι*, aut quia jam suum et proprium casum sibi adjunctum habet ad hunc modum *ἐπιχειροῦσιν οἱ κύνες τοῖς προβάτοις κακουργεῖν* Plat. Civ. III. 416. quod Winckelmannus ad synchysin constructionum refert ad Euthyd. p. 41. *οὐδὲν ἀλλοίωσιν δέονται ὀργάνων εἰσενεχθῆναι* Hippocr. de Articc. p. 140. T. III. *τιμάτω ὅτου ἂν δοκῇ ἄξιός εἶναι παθεῖν* Dem. c. Mid. 529, 22. ¹⁾, aut ob utrumque, Plat. Legg. X. 899. D. *ξυγγένειά τις σε θεία πρὸς τὸ ξύμφυτον ἀγει 72 τιμᾶν*. Aristoph. Av. 411. *τις ἔρωσ κομίζει αὐτὴ πρὸς ὄρνιθας ἐλθεῖν*. Denique si quid ambigue dictum est ut Soph. El. 364. *τῆς σῆς οὐκ ἔρω τιμῆς τυχεῖν* ²⁾, Aelian. V. H. II. 41, 128. *ἀκρατῶς ἐδίψα οἴνου πίνειν*, Diod. V. 73. *Ἀθηναῖ προσάπτουσι τὴν τῶν ἐλαίων φρυγίαν παραδοῦναι*, quem infinitivum omitti potuisse docet Strabonis exemplum XIV. 572. *τοὺς θανάτους προσάπτουσι τοῦτοις τοῖς θεοῖς*, in his igitur, sive infinitivus cum casu suo ex verbo pendet sive perfectae

¹⁾ Sic obliquavit verba legitima, quae leguntur c. Timocr. 720, 28. *τιμάτω ὃ, τι ἂν δοκῇ ἄξιός εἶναι παθεῖν*. Antiphontis verba Apol. Caed. 117, 27. *πάντων, ὧν ἐμὲ ἄξιόν φασί παθεῖν εἶναι* et illo modo explicari et ad attractionem referri possunt.

²⁾ Aesch. Suppl. 524. *ὦν σ' ἔρωσ ἔχει τυχεῖν*. Eur. Hel. 417. *οὐκ ἀξιούμαι τοῦδε τυχεῖν*, Dem. p. Cor. 349, 5. *ἐξέκλειον λόγον τυχεῖν*, qui infinitivus multo facilius omitti poterat quam ille Plat. Civ. VIII. 556. E. *σῶμα νοσῶδες συμφορᾶς ῥοπήσ δαίται προσλαβέσθαι*, vel Soph. Phil. 63. *οὐκ ἤξιωσάν σε τῶν ὄπλων ἐλθόντι δοῦναι*, quem locum Buttmanus minus accurate cum v. 81. contendit, ubi *ἦδὺ λαβεῖν* conjungi possunt.

jam constructioni additus est ¹⁾, sententia eadem manet; hoc autem loco, ut viro praestantissimo visum, plurimum interest, utrum *θηρώμαι* cum *πείραν* proxime conjungatur, an cum *ἀρπάσαι*, illud enim significat hostibus insidias parare, hoc structas ab hostibus praeripere. De pronomine infinito non diffiteor, id mihi quoque multo aptius additum videri, si nomine *πείρα* significetur id quod Ulixes machinatur quam si, quod hostes; neque hoc alia ratione exsolvere scio, nisi ex eo, quod dicendum erat, ὅ, τι δηποτοῦν οἱ ἐχθροὶ πειρῶνται, relictum esse hoc *πείραν* *τινα*.

V. 4—6. *Σκηναῖς ναυτικαῖς Ἀλαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει* affert Eustathius p. 826, 52. quatuor postrema verba p. 792, 46. *ἔχνη τάκτινον νεοχάρακτα* Suidas s. *Νεοχάρακτα*. Ed. Pr.

V. 7. *Ἐὺ δὲ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὐρινοῦς βάσις*. Haec usurpant Schol. Apoll. II. 125. Etym. M. s. *Τριβακος* et Suidas tribus locis s. *Βάσις, Εὐρινοῦς* et *Λάκαινα*. Imitatus est Libanius Ecphr. T. IV. p. 1065. *εὐρίνω βάσει* τὸ λανθάνον ἀνιχνεύοντες, et apertius Manuel Palaeologus Or. VI. 331. *μὴ πολυπραγμονῶμεν — ὡσπερ οἱ τὰ θηρία ῥινηλατοῦσαι λάκαιναι κύνες· εὐρινας ταύτας εἶπε Σοφοκλῆς·* minus aperte Aelianus Hist. Animm. II. c. 15. *δικην εὐρίνου κυνός*. Hi igitur *εὐρινοῦς* secundum casum esse crediderunt, Libanius primum, perinde ut Etym. M. *εὐρινοῦς βάσις ἢ εὐόσφορητος πορεία*, ac recte quidem, quoniam poetis familiare est epitheta trajicere; cujus rei exempla plurima collegerunt Abresch. Dilucc. Thuc. p. 244. Valcken. ad Lennep. Etym. T. II. p. 700. Matthiae Gramm. p. 799. Bernhardy Synt. p. 53. etc. quibus autem haec res regatur finibus, nemo tradidit, neque dictu facile est. *Εὐρινοῦς βάσις* vix sensum affert epitheti trajecti; nec *Θῆβαι εὐίπποι* Eur. Phoenn. 17. et similia mirationem faciunt, sed *λευκίπποι Καδμείων ἀγνιά* Pind. Pyth. IX. 146. nemo nostrorum poetarum imitabitur, nedum ista: *γραῖται ὄσων πηγαί* Eur. Herc. 450. *λευκοπήχεις κτύποι χεροῖν* Phoenn. 1350. *Γαύαντος τάφον μουσόφθαρον* Lycophr. 831. Haec a prioribus quantum distent, manifesto apparet; sed per quos gradus a lenibus principiis huc usque propecta sit transferendi audacia et quid fuerit audentibus extremum, quaerimus incassum, ne codicum quidem auctoritatibus satis confisi, qui inter se persaepe discrepant, ut ap.

¹⁾ Insolentius loco non ultimo positus Thucyd. I. 33. *μὴ δοῖν φθάσαι ἀμάρτωσι*, interpretes ante Hermannum diu frustra exercuit. Pro infinito conjunctionem finalem posuit Lysias p. Polystr. 160, 40. *οὐ χρημάτων ἐνεκα, ἵνα λάβοιμεν, εὐ ἐποιούμεν*.

Aesch. Suppl. 485. βωμούς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων, et Eur. Alc. 541. ξένων πρὸς ἄλλην ἐστίαν, illic unus, hic plures ἄλλων exhibent, quod glossemati propius videtur, idemque Eur. Phoenn. 1649. ubi codd. τριπτύχους νεκρῶν γόους et τριπτύχων offerunt, et multis aliis locis usu venit v. Observ. Misc. Amstel. T. I. 24. Neque ulla Criticis religio epitheta, quo cujusque libido fert, transvertere; velut Blomfieldio Pers. 252. τοῦδε φωτὸς δράμημα περσικόν aptius videtur περσικοῦ. Elmslejus et Matthiae Eur. Iph. A. 1266. (1253.) pro λέκτρων ἀρπαγὰς ἐλληνικὰς requirunt ἐλληνικῶν, quorum neutrum admiserim. [V. Wellauer. ad Aesch. Prom. 399.] In Anth. Pal. VI. n. 230. πριστὸν ψήκτρης κνήσμα σιδηροδέτον quum Brunckius σιδηροδέτου maluisset, jure opponit Jacobsius, *in periphrastica circumloquutione epitheton plerumque copulari cum eo quod periphrasin faciat*; quanquam hoc persaepe etiam praeter periphrasin fit, ut adjectiva primario potius apponantur casui quam genitivo; Θέτιδος ἐνάλιον γόνον Eur. El. 450. θάσιον οἴνου σταμνίον Arist. Lys. 196. τροφαλίδα τυροῦ σικελικῆν Vesp. 838. [χρυσοχάλινον πάταγον ψαλλίον Pac. 153. σύκων τριπετῆ πόσιν ὀμφαλόεσσαν Nicand. Alex. 347.]¹⁾ Ergo Matthiae ad Phoenn. v. 30. hanc, uti vocat, casuum

¹⁾ Legitime pronomina possessiva accommodantur nomini principali: ἐμὴν βιότιοιο τελευταίην Anth. Pal. VII. n. 334. ὀνύδος παῖς παιδὸς Androm. 584. σὸς παῖς παιδὸς Bacch. 1327. ἐμοῖς τέκνων τέκνοις Iph. A. 785. τὰμὰ παῖδία γῆς Herc. 462. ταῖς χειρὸς ἐργασίας Pind. Ol. VIII. 55. τὰ τὰμὰ ποδῶν XII. 40. μοῖριά τῆ σῆ φρενῶν Iph. A. 394. σὴ δ' ὑπὸ ζευγῆ λαπαθῶν Melinno Stob. Flor. VII. 13, 177. ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἀσθενεῖ τῆς γνώμης Thuc. II. 61. ὑμετέρας ἀκτίνας ὄλβου Pind. P. IV. 453. τὴν ἡμετέραν τῶν αἰσθητηρίων κρίσιν Athen. IX. 379 C. Ideo dubitari potest, num recte scriptum sit Androm. 1063. σοῦ παιδὸς παιδί. Sed pro σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας Iph. A. 413. ridiculus foret, qui σόν requireret. Quin etiam ubi licuit epitheton transferre, non semper translatum esse, ostendit Eur. Troad. 1208. σκυλευμάτων τραικῶν κόσμος collatum cum φρονιὰ πέπλων ἀγάλματα ib. v. 1220. multique alii loci, in quibus nullum aut metri aut euphoniae discrimen cernitur. [ἡμετέρης ῥόος αὐδῆς Nonn. Par. XV. 27. ἐμός ὄρος ἐστὶν ἐφετμῆς ib. XV. 45. Fort. ἐμῆς. τῶν γάμων ὑμέναιον id. Dionys. XLVII. 404. τῶν φάος ὄλεσας ὄσων Anthol. VII. 742. cod. τῶν. μὲν ζωῆς φάος Append. Epigr. 261. σὸν αἶμα χειροῖν Eur., Orest. 429. v. Math. σὴ αὐτοῦ κράτι καινῶς pro σοῦ αὐτοῦ Eustath. 1925, 32. σὸν φῆς ἐρατὸν τύπον Anthol. IX. 405. τὰ ἀλήη ποδῶν Pind. Ol. XII. 19. ἐμῆς ἀδῖνα λοχείης Nonn. Dionys. X. 131. ob metr. ἐμῆς γλωχίνι κερατῆς ib. XI. 269. τῆς ἀδῖνας ὀπώρης ib. XIX. 37. sed σῆς δὲ θύρα ψυχῆς Anthol. XI. 304. ὀρηθμοῖο τῆ ὄρη Nonn. Dionys. XI. 334. τῶν σπινθήρας ἐράτων ib. XI. 356. τοῦ ἐγκος ὀρηθῆν Quint. Sm. III. 445. τροφὸν ἐμὸν φίλον πατρός Eurip. El. 409. τρέχει τῷ ἐμῶν πέπλων κόρας ib. 501. κερκίδος ὕψαμα σῆς ib. 539. ἀρτάναις δέρης ἐμῆς Aesch. Agam. 842. τῆς βλαστήματα γαίης Anthol. VII. 373. τῆς ὀπώρης δὸς μοι σείο κίπελλον Nonn. Dionys. XIX. 13. ἡμετέρον χρόνον δρόμος Par. VII. 34.]

enallagen nimis arctis circumscripsit finibus, quum eam diceret *ibi tantum locum habere, ubi vel substantivum cum genitio periphrasi inserviat vel genitivus commode abesse possit.* Sed plurimus ejus usus in circumloquutione personae; primum ea, quae fit per articulum: τὰ Ἰσαύρων ἐν λαθραίαις ἦν ληστείαις οὐπω πρὸς φανεράν ἐπανάστασιν ἀναστάντα Zosim. V. 25. Jam articulo additur nomen indefinitae substantiae; Thuc. I. 110. τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἕξ ἔτη πολεμήσαντα διεφθάρη. Hinc illa pendent, quae in Ed. Pr. commemoravi nomina definita: τὸ Αἰτωλῶν φρόνημα συμπεφυγὸς ἐς τὰς πόλεις ἦγε τὴν ἡσυχίαν Polyb. IV. 64. quo vindicator Eur. Hec. 290. τὸ σὸν ἀξίωμα κῶν κακῶς λέγη. Plato Legg. VII. 790. B. τὰ τῶν δεσποτῶν ἦθη ἀκουσάντα. Dionys. Antt. I. 18, 10. τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως ἀπαραίτητῳ ὀργῇ χρωμένην, ubi Casaubonus χρωμένου optabat. Justin. XII. 6. *in locum irae successit existimatio causam occidendī considerans.* Perictione Stob. Tit. CLXXIII. 596. αἱ τῶν ἐφήβων καρτερήσεις ἐθιζόμεναι φέρειν λιμόν τε καὶ δίψαν. Eadem Tit. LXXVII. 457. εἴ τις γονέων ὑπερφρο-
⁷⁵νότειον (sic), ἰδέη κακῶν ταύτη καὶ ζώσῃ καὶ θανούσῃ ἀμαρτία γράφεται. Dio Cass. Fragm. CLI. p. 64. T. I. διήλεγξε τὴν τοῦ γυναικείου γένους ἀσθένειαν ταχὺ μὲν ὀργιζομένην, ταχὺ δὲ καὶ φοβουμένην. Pind. P. I. 140. ὁ Τυρσηνῶν ἀλαλατὸς ὕβριν ἰδῶν, quo uti licet ad defendendum Aesch. Suppl. 482. οἶκτος εἰσιδῶν τάδε. Aristoph. Plut. 45. οὐ συνίης τὴν ἐπινοίαν τοῦ θεοῦ φράζουσαν. [αἰτίαν — τὴν φάσκουσαν Theophr. de Caus. Pl. IV. 6, 4. T. I. p. 507. ὅσαι φύσεις ψυχροτέραις ταύτας εἰκὸς — νοσῆσαι Galen. Comm. III. in Epid. 70. 725. T. XVII. p. 1. τὸν Σμερδίω Θρηκα πόθον Anthol. VII. 25. Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίω πλόκαμον ib. 27.] Plut. Cons. ad Apoll. p. 403. T. VII. ἐνταῦθα ἂν τις ἐλπίσειε τὴν τοῦ Σωκράτους φωνὴν τὴν οἰομένην — qui locus argumento est in V. Coriol. c. III. τοῦτον ἀποδέδωκεν ὁ νόμος εἴτε — τιμήσας εἴτε — οἰόμενος, neque νομοθέτης, ut Schaefero placet, scribendum esse, neque Νομᾶς, ut Haitingero, neque etiam, quod omnium lenissimum foret, οἰομένων. Postremo cum Androm. 159. ἡπειρωτὶς ψυχὴ γυναικῶν conferri licet Lucret. I. 475. *Alexandri Phrygio sub pectore, v. 24. Nemeaeus hiatus leonis, quibus excusantur λέκτρων ἀρπαγαὶ ἑλληνικαὶ et δοάμημα περιαικόν.* Et cum Soph. Oed. T. 1376. ἡ τέκνον ὄψις ἦν ἐφίμερος βλαστοῦς, ὅπως ἐβλαστε id quod Appianus scripsit Civ. IV. 89. p. 645. ἦδοντο ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ πλήθους ἰσχυροτάτη σφίσι φανείση, quae omnia referenda sunt ad illam translationum libertatem, qua pars pro toto dicitur ut χηλαὶ τετραβάμονες Phoen. 815. vel totum pro parte κρούεις ὄχος

Callim. H. Dian. 123. ¹⁾ aliaeque metonymiarum species ad agnoscendum faciles, ad describendum difficillimae. Vulgo omnes usurpant *χλωρόν δέος*, de quo disserit Schol. Apoll. III. 120. et *pallida mors*; unde progressi medicamenta quaedam *ὀξυδερκῆ* vocarunt, alia *ἀντιπαθόντα* Plut. Symp. II. Quaest. VII. 1. 92. cf. Valcken. ad Adon. p. 221. B. esculenta *ἠδύνειρα* Athen. I. 27. F. vel *κεφαλαλή* XIV. 551. C. alia *πασχητιῶντα* vel *ὑποβινητιῶντα* v. Meinek. ad Men. p. 161. *cuminum pallens* v. Interpr. ad Pers. V. 55. *ulcera desperantia* Plin. XXII. 24. Hippocrates Aphor. p. 720. T. III. notos *βαρνηκόους* dixit, nec sequuta est reprehensio; sed Galeno nonnunquam *σολοικώδης* videtur ἢ ἀπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τοὺς πάσχοντας ἢ ἀπ' ἐκείνων ἐπὶ τὰ πάθη μεταβάσις ⁷⁶ Comm. III. in Prorrh. I. T. XVI. p. 731. et 718. eamque *κακόζηλον ἐρμηνειαν* plus semel exprobrat Prorrheticorum scriptori, αἱ γὰρ ἀναδρομαί, φησὶν, ἐμέσασαι τε καὶ παρενεχθεῖσαι, δέον αὐτοὺς ἐμέσαντας καὶ παρενεχθέντας εἰπεῖν p. 674. Quis igitur rectum discernet *ubi inter curra subit?*

V. 9. Ἐνδον γὰρ ἀνήρ — Olim adnotavi articulum cum $\bar{\iota}$ et $\bar{\upsilon}$ non colliquescere praeterquam in *δοιμάτιον* et *δοῦδατος* Aristoph. Lys. 370. *αἰρώμεθ' ἡμεῖς δοῦδατος τὴν κάλπιν*, neque in id *τούδαφους* mutandum esse, licet ita dixerit Sophocles *χθονὸς ἀείρας* et Oppian. Cyn. IV. 186. *αἰρώμενος χθονός*, eodemque revocavi *δοῦδατος* Amipsiae Athen. XV. 667. F. *θῦδαρ* VI. 268. A. [Elmsl. ad Med. p. 76. not.] Alibi crasis non exprimitur, ut ὁ ἵπτερ bisyllabum in Herodis versu Stob. Flor. CXV. 593, 30. *τὸ ἵπτερθυρον* quatuor syllabarum in cantico Chelidonistarum Athen. VIII. 360. C. ubi nunc *θῦπτερθυρον* scribitur. — Sequentia *ἄρτι τυγχάνει* Fischerus ad Well. T. IV. 8. cum participio *στάζων* comprehendendi vult. Necquidquam. Ed. Pr.

V. 10. *Κάρα στάζων ἰδρῶτι* — idem est quod *ιδρῶτι ῥεόμενος* Philostr. V. Soph. I. 25, 541. ²⁾ vel *ῥαινόμενος* Synes. Dion. p. 53. sed Eur. Iph. T. 108. *στάζων ἀφρῶ γένειον* idem significare videtur quod Herc. 934. *ἀφρὸν κατέσταξε γενειάδος*. Subsequentia *καὶ σ' οὐδὲν* — *ἔργον ἐστὶν* affert Moschopulus Sched. p. 158.

¹⁾ V. Toup. ad Longin. XV. 4. p. 322.

²⁾ *ῥέομαι* neque barbarum esse, ut Matthiae putabat ad Hel. 1602. neque tam rarum quam Heldio videtur ad Plut. Timol. p. 384. demonstrant exempla Hippocr. Mul. I. 634. T. II. de Nat. Mul. p. 534. Plutarch. V. Galb. c. XXVII. Appian. Civ. II. 21, 201. Lucian. Gymn. §. 25. Callistr. Statt. VIII. 900. Heliod. III. 4, 113. Polyæn. Strat. IV. 2, 6. [Liban. T. I. p. 284. *ῥεόμενος δάκρυσι*. Philo adv. Flacc. 977. p. 530. *αἵματι πολλῶ περιρρέομενος* (*ῥεόμενος* Vat.) Dionys. Hal. Hist. IV. 38. T. II. p. 738.]

V. 14. 15. Ὡ φθέγμ' Ἀθάνας — κὰν ἄποπτος ἦς, ὅμως φώνημ' ἀκούω. Prioris versum mentionem habet Libanius Presb. ad Julian. p. 460. T. I. τὸ Σοφοκλέους λέγειν, ὡ φθέγμ' Ἀθήνης· altero utuntur Suidas s. Ἀποπτος et Eustathius p. 198, 28. p. 611, 14. Scholiastes romanus: φθέγμα εἶπεν ὡς μὴ θεασάμενος αὐτήν· δῆλον γὰρ ἐκ τοῦ κὰν ἄποπτος ἦς, τουτέστιν ἀόρατος. Huic assentiens Brunckius *Minnervae*, inquit, *e machina loquentis et spectatoribus conspicuae vocem audiebat Ulysses, at ipse eam censebatur non videre juxta veterum opinionem, deos quidem saepe cum hominibus colloqui sed raro se iis in conspectum dare.* Quorsum haec simulatio? et ad quod exemplum? Scilicet Philoctetes, Thoas, Theoclymenus, Ion, Peleus, Hippolytus, Orestes deos, quibuscum in scena colloquuntur, non videre existimandi sunt! Sed ut sumatur hoc, cujus neque ratio ulla neque exemplum apparet, quo pacto spectatoribus persuaderi poterat, ut deam, quam et ipsi clare vident et Ajax primo adspectu agnoscit, unius Ulixidis obtutum fugere crederent? Decepit interpretes consuetudo novitiae, quam sequuti Suidas et Grammaticus Ammonio adjunctus p. XLVI. ἄποπτον interpretantur τὸ ἀθέατον. Sic et Cyrillus Alex. in Exod. L. II. 296. ἄποπτος παντελῶς καὶ ἐπέκεινα τοῦ παντός, alique aequalium loquuti sunt, quos Hasius produxit ad Leon. Diac. p. 437. Sed veteres hoc ἄποπτον sive ἄνοπτον dicere solent, ἄποπτον vero id, quod e longinquo conspicitur vel clare, si in excelso est, vel obscure, si longo intervallo distat; ὅπως ἄποπτος ἔσται ἡ Κορινθία ἐκ τοῦ χώματος, ut prospici possit Aristot. Rep. II. 12, 253. D. id quod alibi εὐάφορον dicitur; καταφανῆς καὶ ἄποπτος Plutarch. V. Lucull. c. IX. ὅπως ἄποπτον εἶη ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Arrian. Alex. II. 12, 6. pariterque Dio Cass. L. 50. c. 12. Galen. de Semin. II. 5, 221. T. III. de Adm. Anat. VI. 1, 128. T. IV. Themist. Or. X. 137. B. Polyæn. III. 12. Zosim. I. 66. Heliod. IX. 8, 361. His conveniunt τόπος ἐξ ἀπόπτου καταφανῆς Plutarch. V. Eum. c. XV. ἐξ ἀπόπτου καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς Gregor. Naz. Or. XIII. 94. C. ed. Bill. multisque aliis locis Soph. Phil. 467. Philo de Temul. p. 260. A. Phot. Bibl. CCLVIII. 778. item ἐν ἀπόπτῳ, in conspectu Dionys. Antt. II. 54. quod interpres male reddit in occulto¹⁾ Joseph. Bell. Jud. V. 9, 1. Synes. de Regn. p. 12. D. de Provid. p. 94. C. ἐν ἀπόψει Strab. VI. 256. et alibi v. Wyttenbach.

¹⁾ De hoc Hasius aliter sentit neque negarem saltem ambigi posse, si modo significatio *occuli* aliunde constaret; ἐξ ἀπόπτου VI. 14. sine controversia significat *ex edito*.

ad Plut. T. I. 850. Invisum nunquam apud veteres significat, frustra que Erfurdcius contra me affert ὡς πλεῖστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεος Oed. T. 762. et κτείνει καὶ κτανῶν πρόθετες ἀποπτον ἡμῖν El. 1499. ubi ἀποπτον sane *invisum* reddi potest, non quo haec sit vera et propria vocabuli potestas sed quia, quae eminus conspiciuntur, saepe valent pro non conspectis. Neoptolemus Philoct. 453. qui Trojam *nunquam* revisere cupit, sibi curae fore dicit, ne eam τηλόθεν adspiciat; num iccirco τηλόθεν significat οὐδαμῶς? Plautus Triumm. II. 1. 237. *procul adhibenda* dicit, quae omnino non debent adhiberi; neque aliter ἦττον, ὀλίγον et βραχὺ pro οὐδέν v. Philem. §. 90. p. 66. Etym. M. 621, 44. σχολῆ pro οὐδ' ὄλως, sero et *parum* eo, quo notum est, intellectu usurpantur ideo quod quae lente, quae sero, quae parum strenue aguntur, ea plerumque a non actis nihil distant. — Restat brevis de interpunctione quaestio. Nam quum vulgo comma ante ὅμως ponatur, Elmslejus postponendum censet, quia ὅμως apud Tragicos aliquoties in apodosi collocatum invenitur. Certum est, nonnumquam interpungi non posse; nimirum si enuntiatio condicionalis et concessiva in unum coaluerunt, καὶ πέφυχ' ὅμως λάτρεις, καὶ δίκαι' ὅμως λέγω, *quamvis tamen oderat illam* Ovid. Met. II. 782. *muta tamen quum sint* Lucret. V. 1086. vel si pro illa nomen valet; Κύλωνα ἀνέθεσαν τυραννίδα ὅμως βουλευσάντα Pausan. I. 28, 1. id est καίπερ ἐβούλευσεν, vel ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει Hesiod. Theog. 20. τὴν ἔμπης πτερόεσσαν ἐοῦσαν μέλπω Oppian. Cyn. III. 584. [καίτοι κατορθώσαντας ὅμως ἀπέκτειναν Aelian. V. H. VI. 5. μή τι καὶ δημαρχοῦντες ὅμως πάθειεν ἀτοπώτερον Appian. Civ. II. 23. παρ' ὀλίγον ὅμως ἤκοντι Paus. I. 13, 4.] cf. Voss. ad Arat. 1110. *tamen contemptus abs te haec habui in memoria* v. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 91. C. Neque nos interpungimus sic contracta *Non visum agnosco tamen*. Sed ubi utraque enuntiatio, condicionalis et concessiva, omnibus suis partibus, ut hoc loco, expressa est, καὶ ἐὰν ἀποπτος ᾗς, ὅμως ἀκούω, *etsi te non video, tamen agnosco*, interpunctione uti solemus, et in universum notas et signa orthoepiae non ad Graecorum rationem a nostro usu alienissimam, sed ad legentium commoditatem dirigimus sic 79 ut saepe interpretationis instar sint.

V. 16. Καὶ ξυναρπάζω φρενί. Grammaticus Etym. Gud. additus p. 643. ἀρπάζω τὸ ὀξέως νοῶ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ Καὶ ξυναρπάζω φρενί. Eadem affert Moschopol. Sched. p. 168. Sic Aristoph. Nubb. 777. ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. Simylus Stob. Flor. Tit. LX. 4, 378. τὸ ῥηθὲν ξυνάρπασαι, aliique quos testes adhibet Segaar. ad Clem. Quis div. p. 234.

Aliter rhetores dicunt *συναρπάζεσθαι* ea, quae in dicendo premuntur v. Vales. ad Harp. p. 144. Ed. Pr.

V. 17. *Κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς*. Extat hic versus ap. Suidam s. *Κώδων*, Schol. Soph. Oed. C. 124. et Schol. Thuc. IV. 134. qui Thucydidem ὁ *κώδων* dixisse affirmat; nec repugnat quod Schol. ad h. l. scribit: *ἡ κώδων θηλυκῶς ἀττικῶς*. Namque Thucydides de excubitorum sive circitorum tintinnabulo loquitur, ὁ *κώδων* ὁ *φυλακτήριος* Synes. Catast. p. 303. D. unde nominatur ὁ *κύλαξ τοῦ κώδωνος* Parthen. c. VII. Eodem genere ὁ *κώδων* ὁ *κατὰ τὴν ὀπωπλίαν* Strabo XIV. 626. ὁ *ἐν τῷ ἰχθυοπωλίῳ* Plutarch. Symp. IV. Quaest. IV. 2. p. 183. et qui jumentis appendi solet Diod. XVIII. c. 2. [aut maleficis Liban. T. I. p. 222.] aut retibus Plut. V. Brut. XXX. et quo tempus officiorum matutinorum significatur Lucian. Merc. cond. §. 31. p. 254. T. III. Bip. Sed *τῆς κώδωνος* Aristot. de Sens. c. VI. 446, 22. ed. Bekk. quod tintinnabulum interpretantur. Scholiastes h. l. ait codonem esse *τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος*. Sed buccinae orificium superius, quod tubicen ori admotum inflat, denotare videtur Josephus Antt. III. 12, 18. *σύριγξ παρέχουσα εὖρος ἀρκοῦν ἐπὶ τῷ στόματι πρὸς ὑποδοχὴν πνεύματος εἰς κώδωνα ταῖς σάλπιγξι παραπληθίσως τελοῦν*, nisi ille, ut Sambuco visum, *τελοῦσα* scripsit, id est *τελευτώσα*, inferius sive *τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος* intelligens, de quo Athenaeus loquitur IV. 185. A. ubi cornu tibiae Phrygiae idem valere dicit, quod in tuba *τὸν κώδωνα*, et Eustathius p. 1139, 60. qui e Schol. Ven. Σ. 219. diversa tubarum genera accuratius quam Sophoclis interpres graecus percenset ac sexto loco Tyrrhenicam memorat *ὁμοίαν φρυγίῳ αὐλῷ τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσαν*. Ergo ob sonum graviorem Tyrrhenica tuba nominatur a Tragicis Aesch. Eum. 556. Eur. Phoenn. 1393. quorum exemplum sequuntur posteriores; Tymnes Anth. Pal. c. VI. n. 151. *βαρὺν αὐλὸν — Τυρσηνὸν μελέδημα*. Crinagoras c. VI. n. 350. *Τυρσηνῆς κελάδημα σάλπιγγος καὶ — κώδων χάλκεος*. Nonnus XVII. 92. *Τυρσηνῆς βαρῦδουπον σάλπιγγα θαλάσσης*. Gregorius Naz. Ep. ad Card. CXCIV. p. 891. T. I. *τάχα δὲ καὶ τὰς Τυρσηνικὰς ὑπερφερόνησα σάλπιγγας*, et Eumath. de Ism. L. IV. p. 178. *τὴν γλῶσσαν εἰς Τυρσηνικὴν μετεχάλκευσε σάλπιγγα*, quam *Τυρσηνὴν* vocant Diodorus V. 40. et Maximus Diss. III. p. 47. ut *λόγος Τυρσηνός* Aelian. H. Ann. XII. 46. Sophoclei loci meminit etiam Joh. Diaconus ad Theog. v. 979. Ed. Pr.

V. 21. *Πρᾶγος ἄσκοπον*. Hesychius *Ἄσκοπον, ἀθέατον*, (sic Hermannus pro *ἄθετον*) *Σοφοκλῆς ἐν Ἄλαντι μαστιγοφόρω*. Ed. Pr.

V. 22. *Εἴπερ εἰργασται τάδε.* Musgravius emendabat *εἰργασται γ' ὅδε*, nempe ob ambiguitatem, quae re vera nulla est, apud Sophoclem praesertim, qui huic perfecto praeter participium semper activam tribuit potestatem Oed. T. 279. 347. Col. 825. Trach. 748. Phil. 1172. Ant. 294. etc. Ed. Pr.

V. 23. *Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές* — Sic Suidas scribit s. *Τρανές* hoc versu apposito; Etym. M. p. 466, 12. indidem affert *ἴδμεν*, quod ille et Schol. Ven. I. 124. dubitat utrum ex aoristo *ἴδομεν* an ex *ἴσαμεν* vel *οἶδαμεν* contractum dicat. Ab *οἶδα* non solum *ἴδμεν* proficiscitur, sed etiam *ἴδμαι*, id est *γινώσκω*, *οἶδα* Hesych. *ἴδμη*, *φρόνησις* Id. Sed a Tragicorum consuetudine illud alienum, nec satis tutum *ἀφραδμότως* Aesch. Agam. 281. Pers. 415. ubi codd. usitatior formam praebent, quam confirmat *πέφρασμαί* Suppl. 443. et *ἀφράσμων* Sophoclis Anecd. p. 472. dubiumque *ὀδμή* in *δι-verbiis* Eur. Hipp. 1391. quum *ὀσμῆ* saepius legatur et *εὐοσμία* Soph. Laoc. Fr. I. *κάκοσμος* Ach. Fr. II. [*Φοράδμων* Inscr. ap. Boeckh. 172. vol. I. p. 306. *πολυφράδμων* Oppian. Hal. IV. 29.] Perperam Buttmannus Gramm. §. 110. Adn. 8. *κεκαδμένος* huc refert, quod ab alio principio neque epicum sed doricum est vel aelicum. Adjectivum *τρανές* Hesychius iisdem verbis quibus Scholiastes interpretatur, *σαφές*, *ἀληθές*,⁸¹ sic ut hunc locum spectare videatur. Photius *Τρανές τὸ σαφές οἱ τραγικοὶ λέγουσι*, quanquam non invenitur alibi. Nomen defectivum esse declarat Schol. Jen. *τάξιν μὲν ἔοικεν ἔχειν τριγενοῦς, σὺν ἔχει δὲ τὰ λοιπὰ δύο γένη.* [τὸ τρανὸν Phot. Bibl. Cod. CCXXII. 318. *ἀτρανώτατος* id. CCXXXIV. 487. *τρανή ἐνάργεια* Philo de Sacrif. 850. p. 253. *τρανωτέραις* id. de Legg. Specc. 792. p. 316. *τρανώτερον* ib. 802. p. 326. *τρανάς γλώσσας* Sap. Salom. XI. 21.]

V. 24. *Κάγῳ ἑελοντής.* In anapaesticis carminibus *ἐθέλειν* usitatissimum, *ἄς ἐθέληση* Prom. 184. *πάσχειν ἐθέλω* 1067. *ιδεῖν ἐθέλεις* Phil. 145. *οὐδ' ἐθέλω* Eur. El. 132. *τοῖς ἐθέλουσι* Ion. 99. perrarum alterum, *ἄρα θέλουσαι* ib. 1246. quo certius est *τί θέλουσι* Troad. 163. in senariis solum *θέλειν*. [Quod Buttmannus proposuit Phil. 1343. *συγχώρει θέλων*, non magis ferri potest quam *κάθευδον*, *καθήμην* etc.] Ed. Pr. *Θελοντής* La. Lb. Ricc. quod Elmslejus probat propter eam quam attuli rationem. Verum haec nihil adinet ad derivata; *Θελήμων*, *Θελητός*, *Θελεθρός* partim Atticis insueta sunt, partim Graecis in universum; de *Θελητόν* Oed. C. 527. quod olim iudicavi ad Phryn. p. 7. confirmat Hermannus; neque contra valet *Θέλειος ἀθέλειος nolens volens* Aesch. Suppl. 864. quippe solitarium et fortasse oppositionis causa ex tempore fictum; disparatis autem quantum licentiae

detur, ex δώτης — ἀδότης, τίει — ἀτίει, aconiti — coniti etc. cognoscitur. Apud Aristophanem Acharn. 335. in duobus continuis versibus se subsequuntur ἐθέλειν et ἐμοῦ θέλοντος, quae ordinaria est forma excepto μηδ' ἐθελήσῃ in anapaestis Avv. 558. Pro solempni formula ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ Pac. 930. Dinarch. c. Arist. p. 105, 3. legitur ἂν θεὸς ἐθέλῃ Plat. Hipp. 286. C. Phaeton. 80. D. Legg. VI. 778. B. aliisque locis ad Phryn. indicatis, quo loco non praetermisi, quod postea a Schaefero saepe repetitum est App. T. I. 819. T. V. 671. breviorē formam et hujus verbi et pronominiς κείνος apud Atticos crebro post monophthongos et diphthongos inveniri vel cum aphaeresis signo ἢ κείνο Parm. 142. E. etc. vel sine eo v. Bekker ad Dem. 38, 4. T. I. neque non apparet illud in Tragicorum libris vel post consonantem atque adeo in ipsis versuum initiis Orest. 484. Med. 955. Aj. 567. etc. ex quo intelligitur, hanc non esse prosodiacam notam sed a librariis subinde adjici ut lectores integrioris formae admonentur. *Μὴ θελήσας* Isaeus Cir. p. 69. §. 11. *μὴ θέλοι* Lycurg. Leocr. p. 157, 77. etc. et similia apud Demosthenem, cui Schaeferus *μὴ ἐθέλειν* eximere studet ad p. 1451, 61. cf. Ruediger ad Philipp. I. p. 27. Thucydidi familiariter verbum trisyllabum, nec dubitatione caruit *εἰ θέλομεν* VI. 34, 4. sed Platoni jure reliquit Schneiderus ad Civ. T. I. p. 230. T. III. p. 154. etsi apud hunc ut apud ceteros antiquiores praevaleret *ἐθέλειν*. [conf. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 485.]

V. 25. *Ἐρθαυμένας* — Hunc et insequentem versum producit Suidas s. *Λείας*. Verbum *κατηραρισμένας* ex h. l. idem et Hesychius et Schol. Ven. XXI. 26. enotarunt. Quod sequitur, *ποιμνίων ἐπιστάταις*, id Suidas s. *Ἐπιστάτης* interpretatur *τοῖς κωσί*, fortasse ne Ajax caedis verae nec ad vindictam necessariae reus agatur; idemque sensisse videtur qui v. 232. adscripsit: *οὔτοι γὰρ ἐνόμιζον καὶ ποιμένας αὐτὸν ἀνηρηκέναι*, id est, solam in hoc conjecturam sequuntur. Rectius Schol. Rom. *τοῖς ποιμέσι· καλῶς δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ παραγένοντο τις ἀπαγγέλλων τὸ σαφές*. Sic *ποιμνίων ἐπιστάταις* Plat. Legg. X. 906. A.

V. 28. *Αἰτίαν νέμει*. Codd. *A. La. Lb. Aug. B. τρέπει*, hic supra scripto *νέμει*. Illud Valckenarius ad Hipp. p. 306. e glossa *εἰς αὐτὸν τρέπει* ortum putat. Galenus de Plenit. c. XI. 346. T. VII. Chart. p. 582. Kuehn. *οὐκ ἴσθη ἅπασι νέμει τὴν αἰτίαν*.

V. 29. *Καὶ μοι τις ὀπτῆρ-εἰσιδῶν* — haec verba apponit Thomas s. *Ὀπτῆρ*, totum versum cum insequenti [Maxim. Plan. in Anecd. Bachm. T. II. 34. et] Suidas s. *Ὀπτῆρας*, quam vocem Eustathius p. 788, 31. ex h. l. affert. Ed. Pr.

V. 30. *Πηδῶντα πедία*. E Scholiastae interpretamento τῷ πεδίῳ nata est codd. nonnullorum lectio *πεδίῳ*. Syntaxis hujus exempla abunde multa extant, sed regula parum claret; *πλανηθῆναι τὴν ἐρήμην* Iesai. XVI. 8. *πολλὴν ἐρημίαν* Conon. Narr. II. *πολλὴν γῆν* Xenoph. Eph. V. 14, 116. Plutarch. Lucull. c. XXXIV. cf. *Aglaoph. T. I. 49. πολὺν πλανᾶσθαι τόπον* Dio Chr. VII. 226. *πᾶσαν πλανηθεὶς χθόνα* Eur. Hel. 598. *γῆν ἀπίαν ἀλώμενος* Oed. C. 1686. *τὴν πλανοστιβῆ γῆν βεβῶς* Aesch. Eum. 76. *γῆν πολλὴν πορεύεσθαι* Arrian. Alex. VI. 23, 1. haec, inquam satis trita sunt, nec rarius verbis meandi additur accusativus nominum, quae loci qualitatem sive, ut apertius dicam, locum qualificatum significant: *οὔρεα πλαζόμεναι* Callim. H. in Dian. 235. *ἀλώμενος οὔρεα καὶ δρυμοὺς* Theocr. Id. XIII. 66. *ἐφοῖτα παίπαλα καὶ κρημνοὺς* Callim. H. Dian. 194. *στειχ' ἀνηρότους γύας* Aesch. Prom. 708. *τὰ δύσβατα πορεύεσθαι* Xen. Cyr. II. 4, 27. *ἔδραμε ῥόθια* Eur. Hel. 1130. etc. Verum haec omnia dubito num comprobent illud *φυγὰς ἀλητεύων χθόνα* Eur. Hipp. 1026. quem versum Valckenarius quoque subditivum esse judicat, sed rationem sequutus aliam et, ut mihi videri solet, minus probabilem; sic enim ait, quia *ἀλητεύων* idem valeat quod *ἀλήτης ὢν*, ab eo accusativum *χθόνα* regi non posse. Quum vero constet hunc casum cum primitivo *ἀλᾶσθαι* construi, idem derivato *ἀλητεύω* concedendum est; neque aliter construuntur verba *δραπειτεύω*, *ληστεύω*, *μεσιτεύω*, *στηλιτεύω*, *τεχνιτεύω*, quod, si Valckenarii ratio valeret, fieri non posset. Mihi illud potius dubitandum videtur, num *ἀλητεύειν* sive *ἀλᾶσθαι χθόνα* dici possit nullo addito adjectivo¹⁾. Sed hoc missum faciam. Quum vero iisdem verbis etiam praepositiones *ἀνά*, *διά*, *κατά*, adjungantur, quaestio existit vix solubilis, quid unaquaeque momenti afferat. Pro Theocriteo illo Bion I. 20. substituit *ἀνά δρυμοὺς ἀλάληται*, ut *ἀν' αἰθέρα ἰών* Apollon. III. 166. eidemque verbo, quo Sophocles usus est nudo, praepositionem addidit Maximus Tyr. XV. 7, 283. *πηδῶν ἀνά τὸ πεδίον*, et Xenophon in Cynegeticis Hipparchoque modo *τὰ ὄρη θεῖν*, *τὰ κατάντη ἐλαύνεσθαι*, *φεύγειν παντοῖα χωρία*, modo *πλανᾶσθαι ἀνά τὰ ὄρη*, *τρέχειν ἀνά τὰ ὄρη* etc. Cum alia praepositione Strabo XV. 662. *καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐπλανήθησαν*, et Himerius Ecl. XII. 6, 202. *ἐσκήρτησε κατὰ τοὺς λειμῶνας*, cum eadem praepositione sed cum alio casu idem Or. II. 5, 376. *ἐπλανᾶτο κατὰ τῆς ὑφ' ἡλίῳ πάσης*, Epigr. *Ἀδεσπ.*

¹⁾ Bernhardt Synt. p. 114. *φυγὰς χθόνα* conjungit, quod cur displiceat planius suo loco dicemus.

84 DCCXXXVII. σκιρτῶσα κατὰ τῶν πεδίων, Aratus v. 1119. ἄλλονται κατὰ βουβοσίοιο, Aelian. V. H. I. 21. πέτονται κατὰ τῆς θαλάσσης. Horum differentia nisi explorata fuerit, multorum locorum et interpretationem et lectionem vacillare necesse erit. In Xenoph. Hipp. III. 3. pro τάφρουσ πηδᾶν codd. nonnulli διαπηδᾶν praebent, quod Plutarchus nomini illi adjungit V. Lys. c. XXI. sed simplici utitur Maximus Tyr. XXVI. 5, 20. Grammaticusque Hermanni p. 402. πηδῶ τὴν τάφρον pro exemplo affert; τάφρον ἀλέσθαι Oppian. Cyn. I. 83. Apud Aelianum V. H. I. c. 32. Ἀρταξέρξη τὴν Περούσιδα ἐλαύνοντι Corais praepositionem εἰς addebat, quam omitti posse demonstrat Lucian. Praec. Rhet. §. 5. ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαι. Huc pertinet etiam τὰς ὁδοὺς ἰππαζόμενοι Diod. XIII. 88. id est καθιππαζόμενοι c. 109. peregritantes, et quod ubique legitur πλεῖν τὴν θάλατταν, τὸν ποταμόν etc. sed τήνδε τὴν ὁδὸν ἐφυγε, ἐξόδους κενὰς ἔρπει, aliaque, quae Matthiae Gramm. §. 409, 4. et Bernhardy Synt. p. 115. huc retulerunt, ut inter se, ita a prioribus longe distant.

V. 32. Τὰ μὲν σημαίνομαι. Legitur hic v. ap. Suidam s. Σημαινομαι, quo verbo in eadem re usus est Oppianus Cyn. I. 453. μυξωτῆρσι κύνες πανίχνια σημήναντο, quanquam patet latius; πασχητιῶν μειράκιον ταῖς θριξὶ σημαίνόμεθα Synes. Enc. Calv. p. 85. similiterque Philostratus V. Ap. III. 53. p. 137. Appian. Civ. IV. 19. Aelian. H. Ann. VII. 48. cf. Abresch. ad. Aesch. T. III. 163. Toup. in Suid. T. III. 323. Id attici oratores τεκμαίρομαι dicere solent, posteriores σηματίζομαι. Ed. Pr.

V. 33. Κοῖκ ἔγω μαθεῖν ὄτον. In Suidae cod. l. c. vitiose scriptum ὄπον, quod Elmslejo placuisse mireris.

V. 34. Καιρὸν δ' ἐφήκεις. Suidas s. Καίρια ex h. l. καιρὸν δ' ἐφήκεις ἀντὶ τοῦ επικαίρωσ. Infra v. 1317. καιρὸν ἐλληλυθῶσ et Eur. Hel. 479. καιρὸν οὐδέν' ἦλθες. Poetae saepe praepositionem addunt: εἰς καιρὸν Arist. Avv. 1672. Eur. Hec. 666. Hipp. 899. Phoenn. 105. quam praeverbii scripturam ne quis, animum ad εἰς κόρακας referens, in hac verborum consequentia perinde stabilem putet, admonendum est et codd. passim εἰς exhibere et libros impressos Plat. 85 Phaedr. 229. A. Xenoph. Cyr. III. 1, 8. Alexis Diog. III. 27. Lucian. Lex. §. 3. Heliod. I. 3. [Himer. Ecl. IV. 16, 108.] etc. In soluta oratione semper praepositio additur vel εἰς vel κατὰ v. Dorv. ad. Char. p. 419. ¹⁾ nec solum post verba ἦκειν,

¹⁾ Aliud significat οὐδένα καιρὸν τὴν τρυφήν παρῆεις Zosim. I. 33. ἐξεστὶν εἰσιέναι πάντα καιρὸν Galen. de cogn. Anim. Morb. c. V. 527.

παρεῖναι, et similia; εὐ λέγειν καὶ ἐς καιρόν Herodo. IX. 87. pro quo Pindaro licuit καιρόν εἰ φθέγγαιο Pyth. I. 157. similiterque εἰς καλὸν ἦκει Plat. Symp. p. 174. E. εἰς καλὸν εἶπας Oed. T. 78. εἰς καλὸν ὤλετο Anth. P. c. IX. n. 236. cf. Boisson. ad Philostr. p. 612. Rueckert. ad Plat. l. c. Bornemann. ad Xen. Symp. I. 4. Sed latino *commodum advenis* quod respondeat, nihil reperi praeter hujusmodi adjectiva: ὦριον ἐρχομένη Arat. 1075. νύχιον ἀπέπλευσεν Anton. Lib. c. I. [ἐννύχιον φοιτῶν Athen. p. 544. A.] καταβαίνοντι ὄρθριον Plut. V. Cat. Min. c. 41. ὄρθριον ἦκων Aristid. T. I. 280. Ἀωρίαν ἦκοντες praebent codd. Arist. Ach. 23. sed simplici nomine Graeci non utuntur, quin aut praepositionem addant ἐν ὥρᾳ Polyb. XVIII. 2, 4. Theocr. XXI. 40. v. Casaub. ad Athen. T. II. 469. vel καθ' ὥραν idem XVIII. 12. quorum illud quamvis Aristophanis auctoritate munitum aliquibus displicuisse docet Antiatticista Anecd. p. 94. aut articulum aliudve epithetum, τὴν ὥραν ἦκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον *tempestive* Lucian. Somn. §. 7. Navig. §. 22. τὴν εἰθισμένην ὥραν Hippocr. Prorrh. T. I. 338. Plut. V. Mar. c. XXXVII. 116. cf. Elmslej. ad Bacch. 722. τὴν ὥραν τῆς ἀπαλλαγῆς Diod. XIII. 94.

V. 34. Πάντα γὰρ — χειρί. Affert h. v. Eustathius p. 805, 27.

V. 37. Τῇ σῆ — κυνηγία. Schol. ἀντὶ τοῦ τῆς σῆς κυνηγίας, quod adscriptum in cod. A. et Paris. In Heidelb. κυναγία in qua forma Eur. Hipp. 109. omnes codd. et Edd. consentiunt, sed pari consensu κυνηγία scribitur Bacch. 339. 86 v. ad Phryn. p. 430.

V. 38. Πρὸς καιρόν πονῶ. Numnam huc pertinet Suidae glossa πρὸς καιρόν ποιῶ, ἀληθῶς?

V. 39. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα. Cod. Γ. ἀνδρὸς ἔργα τοῦδε.

V. 40. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἦξεν χέρα. Scho-liastes in Parall. πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφορῶν ἐκίνησεν οὕτω χεῖρα δυσλόγιστον· ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιφρήματος ἀντὶ τοῦ δυσλογίστως. Sic Electr. 139. σὺ δ' ἐκτὸς οἴκων ἦξας πρὸς τί; sed hoc loco δυσλόγιστον proxime ad pronomen interrogativum pertinere videtur, τί δ' ἔστι τὸ δυσλόγιστον, πρὸς ὃ — Verum incidit alia quaestio haud paullo gravior. Pro χέρα enim Ruhnkenius Ep. Cr. I. 33. χειρί substituit, transitivam

τοῦτον τὸν καιρόν πρὸς τοῖς ἱεροῖς γίνονται Philostr. V. Ap. VI. 14, 252. ubi καιρός pro χρόνος valet; sic et πολλὴν ὥραν προσμυθούσας Jamblich. V. P. p. 124. πᾶσαν ὥραν προσεδρεύων Democrit. Stob. Flor. I. 40. p. 17. ntique contra veterum consuetudinem.

verbi ἄσσειν significationem undique exterminare conatus; nam Eur. Bacch. 147. Or. 1436. Orph. Arg. 967 (972.) αἰθύσσειν, Apoll. I. 1254. ξίφος ἐπισσειῶν scribendum esse; in Nonni loco XXI. 150. εἰς γόβον ἀτσοῦσα κυβηλίδα θῆλυν Ἐνωῶ, nisi is haec agentem forte effugisset, idem sine dubio αἰθύσσοῦσα reposuisset, neque injuria, quum ἀτσοῦσιν neque in hoc amplissimo poemate, neque in Paraphrasi uspiam significatione transitiva praeditum legatur, αἰθύσσειν autem et composita cum accusativus σέλας, λαίλαπας, χαιτήν, πτέρω, πέδιλα saepius juncta reperiantur III. 130. V. 2. VII. 93. VIII. 305. XVIII. 260. etc. Ed. Pr. Nonno αἰθύσσειν, quod volueram, restituit Graefius, Orpheo Hermannus, idemque Euripidis exemplum in Bacchis removit mutata interpunctione, hoc autem loco ἄσσειν statuit non magis accusativum χέρα modo transitivo regere, quam si dicitur βαινῶ πόδα vel ut v. 42. ἐπιπίπτει βάσιν. Posterius tum, quum ad illum locum pervenero, erit retractandum; nunc de verbo βαινῶν dicam, quo Porsonus quoque ad Orest. l. c. usus est ad defendendos, quos Ruhnkenius impugnavit, locos; *verba*, inquit, *quae motum significant, recte accusativum asciscunt instrumenti aut membri, quod praecipue adhibetur, βαινῶν πόδα, περᾶν πόδα, ac si ἄσσειν αὔραν, φλόγα dicitur, ex*
⁸⁷ *passivo ἄσσομαι intelligi debet, verbum ἄσσειν re vera esse activum.* Verum enim vero ἄσσομαι medium est, non passivum, [ut λάμπομαι v. Musaeus 254. Nonn. Dionys. XL. 384.] Deinde minus caute verbis motus (sive potius incessus) in universum tribuit, quod plerisque eorum non convenit; nam ἔρπειν, ἰέναι, στείχειν, βαδίζειν, οἰμᾶν, φοιτᾶν, ὀδεύειν, πορεύεσθαι, πηδᾶν, casum illum non adsciscunt. Postremo βαινῶν πόδα cum ἄσσειν χέρα comparandum non esse vel ex eo patet, quod hoc semel legitur, illud autem in omni genere ac ratione dicendi pervulgatissimum est, primum simplex: ἐπ' ἄλλοδαπὴν οἶμον ἔβαινε πόδα Pancrates ἐν πρώτῳ Κογχροηίδος (scrib. Κοσροηίδος) Athen. XI. 478. A. tum maxime composita: ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα Lucian. Tox. §. 48. unde Suidas ἐπιβαίνων affert s. Ἐπὶ βύρσῃ, ἐπιβῆναι τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν Dial. Meretr. IV. fin. μὴ πόδα τόνδε πρόβαινε Theognis v. 278. προβάς τὸν ἀριστερόν πόδα Poll. V. 23. οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορινθίου προβεβηκῶς Lucian. Quom. Hist. §. 29. πόδα μετάβατε in cantico Laconico Luc. Salt. §. 11. ἐκβάς ἀρμάτων πόδα Eur. Heracl. 802. quibus similia Porsonus ex Sophocle et Aristophane affert sine ullo causae suae emolumento; nam βαινῶν nulli nomini adjungitur praeter πόδα, ἄσσειν vero multis variisque, nec mirum, quum βαινῶν et ποῦς naturae

vinculo contineantur, ᾗσσειν et χεῖρ nullo nisi fortuito. Itaque illa eodem modo copulantur quo ἐξελθεῖν et προελθεῖν οὐδὲ τὸν ἔτρονον πόδα Dinarch. c. Dem. p. 100, 82.¹⁾ nulla cum actionis transitione sed ita ut praepositio addi possit, quam apposuit Lucianus Epist. Sat. §. 19. καθ' ὁπότερον ἂν προβαίνειη, cujus praepositionis notio cum verbo συμβαίνειν comprehenditur Philostr. V. Ap. IV. 8, 168. Achill. Tat. I. 88 1, 15. aliisque locis ubi dicitur συμβεβηκώς τῷ πόδε. Sic igitur statuo, cum hocce verbo notionem pedis ita conjunctam esse ut sua sponte se insinuet incogitantibus, nihilque interesse utrum in accusativo ponatur an in dativo: προσβῆναι ποδί Eur. El. 490. Hec. 1263. ἐμβαίνω ποδί 1288. Rhés. 214. et cum aliis verbis ἴν' ἐκβάλλω ποδι ἄλλην ἐπ' αἴαν El. 94. θριγκοῦ ὑπερβάλλω (vel ὑπερβαίνω) ποδί Ion. 1321. de quo loco disceptatur, κλίμακ' ἐκπέρα ποδί Phoenn. 100. et cum accusativo ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαλλάσσου πόδα Med. 728. οὐκέτ' ἐν γῇ τῆδ' ἀναστρέμει πόδα Hipp. 1106. ἐπὶ γαίρας πόδα πεζεύων Alc. 809. ἐμβήση πόδα Heracl. 169. περᾶ ὑπὸ σκηνῆς πόδα Hec. 53. μαλακοὺς κισσοὺς ἄλοιτο πόδας Erycius Epigr. XIII. ἀμφίσβαινα λοξῇ καμπύλα νῶτα περισκαίρουσα πορείη Nonn. V. 150. Σεμέλη λοξῶ καμπύλον ἴχνος ὑποσκαίρουσα πεδίλω VIII. 21. Neque solum verbis incessus sed omnibus, quae ad corporis motus referuntur, addi solet nomen ejus partis, quae in motu est; λέων χαινει στόμα Anth. Pal. IX. n. 797. ἡ γῆ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς Genes. IV. 11. ἐπένευσε τὴν κεφαλὴν Artemid. V. 71, 423. et ἐπένευσε τῇ κεφαλῇ Plut. V. Philop. c. XX. βούχει τοὺς ὀδόντας Hippocr. de Morb. Mul. I. 611. et 623. T. II. Archias Epigr. XII. 4. [Erotian. p. 106.] et βούχει τοῖς ὀδοῦσι, *fren-det dentes* et *dentibus*, quae verba his nominibus tam cognata sunt, quam μύειν ori oculisque, ὀκλάζειν genubus, φρίσσειν comae, *offendere* pedibus, oculis *connivere*, sed omnia plerumque absolute usurpantur, nec facilis dijudicatio, utrum pleonasmus sit si nomina istarum partium adjiciuntur, an ellipsis si desunt²⁾. Sed nolo id facere longius; patet enim

¹⁾ Simplex fortasse Eur. Alc. 1163. ἐντυχοίης νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα haud pauci codd. praebent pro ἔλθοις ὀδόν. Sed videtur potius ποὺς pro πορεία positum ut χρόνον ποὺς etc. De Ciceronis verbo *pedem e villa egressi non sumus*, dubitari potest graeco more dictum sit an romano. Sed Aristotelis de Incess. Anim. c. V. 706, 7. πάντες τὰ ἀριστερὰ προβάλλονται καὶ ἐστῶτες προβεβήκασιν τὰ ἀριστερὰ μᾶλλον, prioribus adnumerandum est, ut et substantivum, quo Comicus utitur in Schol. Apoll. III. 533. Θεσσαλὶς σελήνης αἰθέρος καταβάτης. Suidas Καταιβάτης Ζεὺς — διὰ τὸ καταβιβάζειν τὸν κεραννόν' sed hoc incertius. [προβάς τὸν πόδα τὸν ἀριστερόν καὶ τὸν δεξιὸν ὑποβάς Poll. V. 23.]

²⁾ Si verbum ὀκλάζειν cum κλᾶν, *suffrago*, *supplex*, cognatum est, proprie

προβαίνειν τὸν πόδα cum ἄσσειν τὴν χέρα nullo modo com-
poni posse. Si quis autem illa in auxilium vocet, *εμβαίνετον*
89 τὸν πατέρα Arist. Fragm. Inc. XXXVII. *ανάβαινε τὴν θέαν*
Galen. de Adm. Anat. L. III. 3, 70. T. IV. (p. 354. T. II.
Kuehn.) pro quo Himerius Ecl. XXXI. 6, 290. *μεταβιβά-
ζειν τὴν θέαν* dixit, τὸ συγγενές νιν *εμβέβακεν ἴγνεσιν πατρὸς*
Pind. P. X. 20. quod Scholiastes interpretatur *ἐπιβῆναι πε-
ποίηκε*, ut hoc loco ἄσσει χέρα accipiunt pro ἄσσειν ποιεῖ,
haec igitur satis quidem certa sunt factitivae significationis
exempla sed a proposito aliena propter praepositionem, cujus
accessu verba neutralia saepe factitiva fiunt, ut *ἀνατέλλω*
i. q. *ἀνατέλλειν ποιῶ*, *ἀνένησα αὐτὸν* Lucian. Bis accus.
§. 17. *οἱ μύες ἀνανεύουσι τὴν κεφαλὴν ὅπως καὶ ἐπινεύουσι*
Galen. de Us. Part. L. XII. 8, 597. T. IV. *ἐπινεύσας τὸ*
κεράμιον εἴσον ῥύηναι Geopp. VII. 9, 1. ¹⁾ *ἐγνωσαν ἀνα-
πνεύσαι τὴν ἵππον* Heliod. VIII. 14, 339. *σπεύδω ἀμεταβάτως*,
ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον Schol. Theocr. V. 3. similiterque *ἐπι-
βάσκειν*, *ἐπισχύειν* et *συνεπισχύειν*, *κατασθενεῖν*, *κατασιγᾶν* et
κατασιωπᾶν τινα ²⁾ aliaque ad v. 869. adscripta. Ergo sim-
plicia circumspicienda sunt et ea quidem primitiva, nam de
derivatis ad l. c. disseretur. Plerumque quidem cum signi-
ficatione mutatur terminatio aut simplici paragoge *πλήθω*,
πίμπλημι, *βαίνω*, *βιβάζω*, *προσβιβάζω*, *γέμω*, *γεμίζω*, *πίνω*,
πιπίσκω etc. aut, quod in derivatis fieri solet, declinatu,
δειπνέω, *δειπνίζω*, *ἀριστάω*, *ἀριστιζω*, *σιγάω*, *σιγάζω*, cujus
heteroclisiae similitudo apparet in latinis *liquere*, *liquare*,
sedere, *sedare*, *placere*, *placare*, *clarere*, *clarare*, *lucere*, *col-
lucare*, *fugere*, *fugare*, *pendere*, *pendere*. Sed sunt etiam
quae duas significationes in una specie inclusas habeant, quae
ex ordine percensebo, si prius ambigua quaedam amolitus
fuero. Primum enim verba augendi et adolescendi, *αὔξω*,
ἀέξω, *αὔξανω* ³⁾ *ἀλδήσκω*, *ἀτάλλω*, *ἀτιτάλλω* Tzetz. Anteh.

dicitur *ὀκλάζω τὸν πόδα*, abusive autem *ποῦς ὀκλάζων* Nonn. XVIII. 15.
Christodor. Ecphr. v. 300. *ὀκλάζειν ἐπὶ τοῖς ποσὶ* Paus. X. 29, 4.

¹⁾ Cum his nemo conferet *ἐπινεύω τὴν κεφαλὴν* vel *τὸν ἀγένα* Sext.
c. Rhet. p. 215. [*τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν γῆν νεύων* Philostr. Iun. Imagg. XI.
881.] quae sunt ὅλον κατὰ μέρος, ut *ἀγένα κύνε* Anaiw Nonn. XVII.
346. Magis ambigua sunt *λόφον νεύει τρυφάλεια* Oppian. Cyn. I. 184.
νεύοντες λόφους Apollon. II. 1065.

²⁾ Suspectum est simplex *σιωπησάμενος τὰ πλήθη* Polyb. XVIII. 24, 4.

³⁾ Contra Luciani praeceptum Aristoteles Anal. Pr. I. 7. p. 446. Sylb.
αὔξανει ἢ σελήνη, Polyb. XVI. 21. *ἠῦξανε τὸ κακόν*, quod Schweighaeuse-
rus temere suspectat, Diod. XI. c. 81. et c. 90. *ἐὰν αὔξῃσιν*. Sic etiam
Conon. XLIV. Clemens Strom. VIII. 919. et alii, quos viri docti ad Lucian.
Philops. §. 4. Thomam M. s. h. v. et ad Soph. Oed. T. 1065. attulerunt,
nonnulla aliena intermiscentes.

v. 60. ἀδρέω et ἀδρόνω, quae cum latino *condensare* id est ⁹⁰ *densescere* apud Columellam comparari possunt, tum βλαστάνω ¹⁾ et nonnulla tempora verbi τρέφω ²⁾, quibus ad amussim respondent latina *augere* et *grandire*, postremo his cognatum φύω ³⁾ et opposita φθίνω atque μινύθω v. Merrik. ad Tryph. v. 10. Blomfield ad Pers. v. 915. haec igitur meo quidem iudicio naturâ transitiva sunt, retransitione autem neutralium speciem sibi induunt; idque de uno illorum, quod propter significationis similitudinem primitivis adjuncti, hoc fidentius affirmo, quia etymi ratio congruit; nam ut a βάω, βασιτάζω, a φύω φύσταζω, et a similibus principiis ἐλκυστάζω, ἐρπυστάζω, ἀεριστάζω, νευστάζω, κλαστάζω, ὄνοτάζω, itidem a βλάω, unde ἐβλήην et βέβληκα, per traducem nominis participialis βλαστός propagatum est βλαστάνω cum significatione exuberandi et foras trudendi, ut Virgilius loquitur: *gemmae se trudent, pampinus gemmas trudit*, Lucretius *pullorum examina* (ab eo quod est exigere) pro germina, similiter Graeci ἐκβάλλειν pro ἐξανθεῖν Anecd. p. 38, 17. et Philostr. Herr. ⁹¹ p. 663. ἐκδεδώκασιν οἱ βότρους. Non magis in computationem veniunt κρύπτω, κεύθω, παύω, λήγω, ἴζω, εἰσφρῶ, ἀποσπῶ, quae sine dubio transitiva sunt sed cum tacita ad subjectum relatione neutralia fiunt. Alterum genus dubiorum continet ea, quorum certa tempora a significatione praesentis discrepant, ἔνασσα, ἔχασσα, κέκαδον ⁴⁾, λέλαχον, ἤρικον, λέλαθον et ionicum ἀνέγνωσα, de quibus omnibus una est eademque dubitatio, fortuitumne sit, quod haec tempora diversam a ceteris potestatem habent, an sermonis quodam arbitrio sancitum, vel, ut exemplis agam, utrum ver-

¹⁾ Ignotus scriptor in Schol. Odys. Σ. 367. ἥλιος διὰ γῆς (fort. δι' αὐγῆς) πάντα βλαστάνει φθίνει τε. Schol. Eur. Hec. 448. δάφνη ἀνεβλάστησε κλάδους. Alia ad v. 869. addam.

²⁾ Quod Herodianus Schol. Ven. Φ. 279. tradit τὰ ενεργητικὰ τοῦτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ τάσσει, fortasse non de solo aoristo et perfecto valet. Maxim. Tyr. XII. 4, 220. ἡ ψυχὴ κατὰ τὸ θνητὸν τρέφει καὶ αὐξεῖ καὶ κινεῖ (motus edit) κατὰ δὲ τὸ ἀθάνατον νοεῖ καὶ λογίζεται etc. His retransitivis etiam ἄσαι adnumerandum videtur.

³⁾ Grammaticus Herm. p. 407. φύω τρέχας καὶ φύουσι τρέχες. Hoc intellectu praesens semel apud Homerum, saepius apud posteriores legitur Aristot. Probl. V. 27. Liban. Decl. p. 1074. T. IV. Geopp. III. 5. 3. Xenocrat. II. p. 7. Himer. Ecl. XX. 4, 270. Theocr. VII. 75. Moschus III. 108. Oppian. Cyn. II. 567. imperfectum Pancrates Athen. XV. 677. F. et contra ὁ φύς pro ὁ φύσας v. Hasius ad Leon. Diac. p. 469. Corais ad Heliod. p. 62. ἔφουσε pro ἔφου Anth. Pal. App. N. 135. sed Brunckio et Jacobsio suspectum. [Phot. 75, 97. Meinek. ad Theocrit. VII. 75.]

⁴⁾ Grammaticorum exemplis adde Hesych. πρόχασον, πρόελθε et κενάθησαι, χωρίσαι. Neutralis significatio apparet in latino *cedo*, factiva in *σχάζω* *discedere facio*.

bum λαγγάνειν significationem, qua latina *participare* et *communicare* praedita sunt, per omnia inclinamenta propagaverit an pro temporibus et modis variarit; Proculus quidem Epigr. VI. 4. *λελάχοι* dixit pro *λάχοι*. Ac fortasse verborum thematicorum δάω et δίω, si plura superessent exempla, significatio appareret liberior; hujus certe futurum factitivum est in Phalar. Ep. LXXXIV. 240. *μηδεις ἐμὲ λόγοις καταδείσεν οἰέσθω* pariterque *λήθειν* in Maxim. v. 77. *τῆμος σελήνη λήσει εὐνῆς*, id est *ἐπιλαθέσθαι ποιήσει*, et paragogum *ληθάνω* atque compositum *ἐκλήσαι* Alcaei Fr. LXVI. cum praesenti *ἐπιλήθω* Aretae. Sign. Diut. II. 12, 169. *ἡδονὴ σφέας λάζυται ἐπιλήθουσα τῶν πάρος*, quomodo Ptolemaeus apud Homerum legebat *κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων*, sed Aristarchi lectionem confirmant imitatores, Gregor. Naz. Carm. 50. p. 179. B. Theophyl. Hist. II. 11, 46. C. v. Jacobs. ad Aelian. p. 158. sq. Philostr. Epist. XIV. 920. *ἡ ξυνουσία οὐκ ἐπιλήσει σε τῶν ἀφροδισίων*. Ac praeter Ptolemaeum fuisse quosdam factitivae significationis amatores nimios, testatum faciunt Scholiastarum adnotationes; ad II. I. *μῆνιν ἀειδε θεά* Schol. *ἀντὶ τοῦ ἀεῖδειν ποίει, ὡς πάντας μὲν ῥ' ἔλπει*. Photius: *Ἔσπετε (νῦν μοι Μοῦσαι) εἰπεῖν ποιήσατε*. Schol. Pind. P. IV. 63. *ἀπίθησέ νιν, παιητικῶς* (scr. *μεταβατικῶς*) *ἀντὶ τοῦ ἀπιθῆ ἔποίησε*. et ad Ol. X. 1. *ἀνάγνωτε, οὐχ ὡς τινες, ἀντὶ τοῦ ἐγνωρίσατε*. Ad ultimum, qui Odys. XI. 579. *δέρτρον ἔσω δύνοντες*, nomen illud interpretati sunt *ράμφος* v. Schol. Suid. Etym. M. hos credibile est verbo adjuncto eandem tribuisse significationem quam habet *δύω* *immergo* Theophr. H. Pl. V. 4, 8. compositum *καταδύω*¹⁾ et nonnumquam latina *penetrare* et *insinuare*, hisque contrarium *eliminare*. His igitur omnibus vel remotis vel in dubio relictis afferam certa hujus conversionis exempla. Primum *πήσσειν* et *φαίνειν*, quorum auctores extant; tum *πλήθει κρητῆρα* pro *πίμπλησι* Probl. Arithm. XLIII. Anall. T. II. 489. *ὁ φλοιὸς στίλβει πρόσωπον ἐπιχρῖόμενος* Dioscor. Mat. I. 112. p. 111. *σκαρθμῶν ἰαύσεις στόλον* Lycophr. v. 111. pro *παύσεις*, *ἔπλευσαν νάϊον ὄχημα* Eur. Iph. T. 410. pro *ἤρεσαν*, *ὄφις κακόν οἱ ἔχραε κοῖτον* Nicand. Ther. 315. et *κυνόδοντα* v. 277. pro *ἐνέχριμψεν*, *ἐνέσκηψεν*, *ἐνῆρξισε*, ac fieri potest, ut illa tria verba furtim ad constructionem syno-

¹⁾ Apollon. I. 1008. *δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα*, Schol. pro *δύνοντες* accipit. Adnotabo h. l. Plutarch. Amator. c. XXV. 67. T. XIII. *ὡςπερ ἐν φολεῶν καταδύσασα* pro *καταδύσα* scriptum, *δύσαντος τοῦ ἡλίου* Olympiod. ad II. Meteor. p. 43, a. pro *δύσαντος*, Hom. H. Ap. 443. *ἐς δ' ἄδτον κατέδυσσ*, Charit. V. 5, 116. *ταῦτα λέγονσα ἐνέδν καὶ ἐκόσμε τῆν Καλλιφόρην*.

nymorum, quae apposui, sese applicuerint. Quae autem Brunckius ad h. l. alique attulerunt causativorum verborum exempla, ea paullo cautius tractanda sunt. Primum si dicitur τοὶ δὲ λοετρὰ πύρι ζέον Apoll. III. 273. id sine controversia huc referri debet; eodemque modo ζεῖν et ἀναζεῖν in vulgari sermone frequentatur v. Poet. de Herb. v. 34. Hippocr. de Morb. Mul. II. 837. T. II. Galen. de Simpl. Med. X. 4, 259. Geopp. II. 46, 210. et quod Atticis tribuitur, βράττειν. Grammaticus Hermanni p. 393. βράζει τὸ ὕδωρ, ἀναβράζω ἐγὼ τὸ ὕδωρ. Etym. M. βράσσω ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀναβράττω κίχλας [Aristoph. Pac. 119]. Sed his viri docti adnectunt aliena aut ambigua: Τυφῶς ἐξαναζέσει χόλον Aesch. Prom. 370. ἀναζέουσα βαρὺν χόλον Apollon. IV. 391. θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἐξέσας Philipp. Epigr. LXXV. 7. quae ad tropum etymologicum referri possunt, πόσῃ ὀργὴν ὀργίσθης, ac si Plutarchus de Alex. Virt. IV. 60. T. IX. corpus vermifluum dicit εὐλὰς ἀναζέσαι, accusativus haud dubie eundem locum obtinet quem genitivus ap. Herodo. IV. 205. ζῶσα εὐλῶν ἐξανέζεσε, Diog. La. I. 112. σῶμα φθειρῶν βρῦον. [Ἀναθάλλω germinare facio legitur in V. T. Alexandria; ἀνάπτει τὰ τῆς φιλονεικίας exardescit ambitio Niceph. Greg. Hist. VI. 4, 108. C. v. ad Phryn. p. 528.] Idem valet de Nonn. XII. 359. ὀπώρη ἀνεκίκειν ἀφρόν ἐέροσης, nec significat ἀνακηκίειν ἐποίει, sed accusativus est rei actionem in se perfectam consequentis. Clarius id fiet exemplorum appositione. Primum absolute dicitur ἡ πηγὴ ἀναβλύει, ἡ γῆ βρῦει, sed ubi cum specie fontis bullientis, prati pullulantis comprehendimus notionem rei, quae emergit, accusativum addimus ἡ πηγὴ οὐ παύεται πότιμον ἀναβλύουσα M. Anton. VIII. 51. sive ἀναβλύζουσα Schol. Hermog. p. 99. T. IV. κρήνη βρῦουσα ὕδωρ Paul. Sil. in Therm. 51. νάπη πηγὴν ἀμβλύζει Epigr. Adesp. CCCLXIII. ὅσα λειμῶνες βρῦουσι Himer. Ecl. X. 13, 108. ἀνέβρουον ἀνθεα τοῖχοι Nonn. VII. 346. qui omnes et secundo casu uti poterant et tertio; neutri vero locus est in significatione vere factitiva: οἱ ποιηταὶ λίμνην ἀντιῶ περιέβλυσαν νέκταρος Philostr. V. Ap. III. 16, 116. Χάριτες ῥόδα βρῦουσι Anacr. XLVIII. (37.) 2. id est germinare faciunt, Ὠραι λειμῶνας βρῦουσι Himer. Or. I. 19, 360. pro quo alius casus non potest substitui, quia poetae, Gratiae, Horae ipsae non pullulant, ut τόπος βρῦων ὕλης ποικίλης Joseph. Antt. XIII. 3, 638. Similiter verba ἀνθεῖν et θάλλειν, etsi plerumque absolute dicuntur, tamen casum adsciscunt vel ejus rei, qua quis floret, νεανίσκος ἀνθῶν ἰουλον v. Schaefer. ad Ar. Plut. p. 530. quod nihil differt a παῖδες χροάζοντες ἰούλους Oppian. Cyn.

IV. 347. et *χνοάζων κάρα* Oed. T. 742. vel ejus rei, quam aliquis efflorescendo vel florum instar producit: *ἀχράς θάλλουσα ὀπώρη* Leonid. Tar. Epigr. XLIV. *ὔδωρ Πειρήνης θηλήσει μέγαν υἷον* Alex. Aet. V. 9. *λίθους οὖς φύσις ἤνθησε* Anth. Pal. I. Ep. 10, 62. *πᾶν τὸ πεδίον ἐξήνθησεν ἀλυριδα* Plut. de Mul. Virt. p. 276. T. VIII. *τὸ σῶμα φλόγα ἐξήνθησε* V. Alex. c. XXXIV. *βόες μελίττας ἐξανθοῦσι* V. Cleom. c. XXXIX. (ut *εὐλὰς ἀναξέσαι*) *αἱ λαγόνες μέλι*
94 *ἐξανθοῦσι* Alciphr. III. 23. et per translationem *τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιαιτολογίαν* Plut. de laud. propr. c. XVIII. 210. T. X. ubi Reiskius praeter causam *ἐξαιθεῖ* emendat; *πολλὰ καὶ φαῦλα προεξανθοῦσιν αἱ μεγάλαι φύσεις* de S. N. V. c. VI. 229. quod minus ornate dixit in V. Demetr. c. I. *καὶ κακίας μεγάλας αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσι*¹⁾. Factitivum horum omnium nullum dici potest. Latius vero patent verba lucendi. His enim qui additur accusativus, praeter partem, qua quis fulget (exempli causa *χρῶτα λάμπει* Pind.) primum modum fulgoris significat, ut de Typhoeo Aesch. Prom. 356. *ἐξ ὀμμάτων ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας*, de eodem Apollod. II. 4, 9. *πυρὸς ἐξ ὀμμάτων ἐλαμπεν αἴγλην*, de Medea Philipp. Epigr. LIII. *ὑπαστράπτει φόνιον πῦρ*, de Oreste Eur. 747. *στίλβει νοσώδεις ἀστράπας*, de Herone Musaeus v. 55. *μαρμαρυγὴν ἀπαστράπτουσα προσώπων*, Philostr. V. Ap. III. 8, 101. *λίθοι πάντα ἀπαυγάζοντες χρώματα*, quorum locorum ea est ratio, ut nomen verbi significationem temperet quodammodo atque adeo cum adverbio vel generis neutrius adjectivo commutari possit. Secundo accusativus denotat rem, quae cum fulgore quodam proditur, *αὐθάδης τρόπος πολλάκις βλαβερὰν ἐξέλαμπεν ἄταν* Diog. I. §. 85. quo loco *ἐξήνθησεν*, ut supra, dici poterat. Tertio rem, in quam fulgor transfunditur, *δαίδων ἤστραψε σέλας θαλαμηπόλον ἐννήν* Mus. v. 276. ut compositum *ἥλιος τὴν γῆν καταλάμπει* Diod. I. 7. quo si accedit nomen fulgoris effusi, duplex casus existit *ἐλλάμπει πᾶσι τὴν οἰκίαν φύσιν* Procl. in Alcib. I. 181. T. I. ed. Creuz. *νοῦν ἐλλάμπουσα ταῖς ψυχαῖς* in Tim. II. 96. *ἔσπερος ἐπαστράπτων τοῖς ὀργίοις τὸ φέγγος* Himer. Or. XIV. 33, 666. *σέλας καταστίλβων ἐς βιόττητα* Hom. H. in Mart. VII. 10. Ab his omnibus differt factitiva potestas, veluti si Nauplius dicitur *δόλιον ἀστέρα λάμπας* Eur. Hel. 1131. *μολόντες ἐκλάμπουσι θυμάτων σέλας* Ly-
95 cophr. 1090. *τὸ φῶς πάλιν λαμπρὸν ἀναλάμπει ὁ κύριος* Plut.

¹⁾ Plat. Polit. 310. D. *ἀνδρεία τελευτῶσα ἐξανθεῖ μαρίας*. Lucian. Nigrin. §. 16. *ἀνθεῖ πολλαῖς καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις*, ubi Hemsterhusius alia adscripsit.

V. Alex. XXXIII. 294. μή τις Σπάρτη κῦδος ἔλαμψε νόθον Dioscorid. Epigr. XIII. 6. τούτῳ καλὸν ἀνθος ἔλαμψεν Ἔρωσ Artemon. Epigr. I. p. 79. T. II. ἀπὸ καρῆατος Αἰσονίδαο στράπτειν Ἔρωσ ἠδεῖαν ἀπὸ φλόγα Apollon. III. 1017. ex homerico Ἀθήνη δαίε οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ leniter deflexum. Verbis fulgendi simillima sunt, quae fluere significant. Nam et horum significatio intransitiva non tollitur addito casu, sive genitivo; αἵματος ῥέουσιν αἱ μῆτραι Hippocr. de Nat. Mul. p. 572. T. II. οἱ ποταμοὶ πολλοῦ ὕδατος ἔρροον v. Ellendt. ad Arrian. IV. 7, 10. cui apposita sunt e priori genere λευκῶνες Ἴου ἠδὲ σελίνου θήλειον Odys. V. 73. ἡ γῆ πᾶσι ἀρετῆς ἠνθήσε Philostr. V. Ap. IV. 6, 154. sive dativo ποταμοὺς δάκρυσι ῥυῆναι Aristid. XX. 262. T. II. [κρήνη ῥέουσα καθαρῶ ὕδατι Aelian. V. H. XII. 57.] Δίνδυμον ὕδατι νᾶεν Apoll. Arg. I. 1146. quod Scholiastes ut home-ricum ῥέειν αἵματι γαῖα ad metathesin refert; sive cum accusativo τὴν γῆν ῥεῖν μέλι καὶ γάλα καὶ ποταμοὺς νέκταρος Himer. XIII. 7, 597. ποταμὸς οἶνον καὶ γάλα ῥεῖ Paus. X. 31, 2. ῥόος λευκὸς ῥεῖ λευκὸν ὡς ὄνου οὖρον Hipp. de Morb. Mul. II. 773. T. II. quae quomodo dicta sint, perspicuum fiet collatione adjectivorum. Nam si nemo dubitat quin ποταμὸς εὐρὸν vel καλὰ ῥέων, ποταμοὶ κελαδινὰ ῥέοντες [Apollon. III. 532. προνήϊα πολλὰ κόμην ἐτίναξε Anthol. VI. 281. μακρὰ ῥέοντες Quint. Sm. VIII. 465. ἄκρα μελαινομένη Anthol. VI. 64.] adjectivum sit pro adverbio, si hoc idem valet de translatis ὀδόντες λευκὰ θέοντες Hesiod. Sc. 147. ποιὴν λευκὰ θέουσιν Herod. Att. v. 24. κλίσειν κρυπτὰ θέουσιν Joann. Gaz. Ecphr. I. 120. si ad extremum pro adjectivis saepissime substituuntur substantiva, nihilque inter se differunt τακερόν sive τακερὰ βλέπειν et τακερόν βλέμμα βλέπειν Alciphr. I. Ep. 28. φόνιον δέρκεσθαι, φόνον λεύσσειν Theocr. XXV. 137. et φονίου δέγμα λέοντος λεύσσειν Aesch. Pers. 82. ἀβρὰ vel σαῦλα βαινειν et καλλαβίδας βαινειν Athen. XIV. 630. A. ἠδὲν γελᾶν et ῥόδα προσσεηρέναι XV. 685. A. non potest dubium videri, quin nominis adjectivi et adverbii relatio sit eadem. Sed vere causativum est χρυσὸν ἔρρευσα *aurum profudi* Gregor. Naz. de vita sua p. 30. A. et Νεοπτόλεμος ἔρρει χράς Eur. Hec. 527. cui loco quae apponuntur exempla, ea omnia aut ad prius pertinent genus¹⁾ 96 aut composita sunt, atque ne ea quidem satis certa; quare subponam alia: ὁ πίθος τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν ἀλλὰ διέῤῥεε εὐθύς Lucian. Hermot. §. 61. ut Petronius dixit c.

¹⁾ Κατὰ ὄλον καὶ μέρος constructum est οἱ ῥέοντες τὰς σάρκας Galen. Eupor. II. 10, 163. T. XIV.

71. *amphorae gypsatae ne effluant vinum, ἡ γαστήρ ὕδατώδεα διαρρέει* Aretae. Sign. Diut. I. 13, 108. et *ἄνοσμον ἐκρέει* ib. p. 109. *ὁ θώραξ τὸ περιττὸν ἀντιμεταρρέει* Plut. Placc. Phil. IV. 22. pro quo proxime post legitur *ἐξεραῖ*, ut apud Simplicium Auscult. IV. 22. *αἱ κλέψυδραι ἐκρέουσι τὸ ὕδωρ*, sequente mox verbo *ἐραῖν*, quae est propria actitivae significationis forma, cognata, ut videtur, defectivo *ἀποέρσαι*, quod proluere sive diluere denotat, ut *ἀπορρέειν* diffluere; atque haec ipsa verborum *luendi et fluendi* convenientia fortasse non fortuita est cf. Doederlein. Synon. T. II. p. 18. Eodem referri licet *Νύμμαι καλὰ νάματα πλημμύρουσι* Orph. Arg. 495. *Γίγας πίδακας ὀμβρήσας* Nonn. II. 33. equanquam saepius accusativus huic verbo adjunctus, sive est ejus rei, quae depluitur, ut *ὄτω ὁ θεὸς τὸ ἀγαθὸν ὀμβρήσας* Philo. Resip. Noe p. 283. A. *ὁ θεὸς ἐπινίφει καὶ ἐπομβρεῖ τὰς τῶν ἀγαθῶν πηγὰς* Id. *Quod deus immut.* p. 315. E.¹⁾ sive ejus, 97 quae compluitur, *ὀμβρήσας λάονακα δακρυοῖς* Epigr. Adesp. DCLV. non a propria verbi significatione regitur sed a translata, ut in superioribus exemplis, *ἔσπερος ἐπαστράπτει τὸ φέγγος, σέλας ἀστράπτει εὐνήν*, quorum loco nos compositis ultimur, *zustrahlen, bestrahlen, beregnen*. Haec igitur verba florendi, fluendi, stillandi, sudandi, fulgendi, suis finibus regeuntur, neque cum *ἄσσειν* recte collata sunt. Sed non magis assentior iis, qui verba, ut ajunt, motus in auxilium vocant, *θοάζω (θύω) ὀρμάω, οἰστρέω, δινέω*, primum quia derivativa sunt, deinde quod natura transitiva esse sed reflexione intransitiva fieri videntur ut latina *ruo, praecipito, verto, muto, migro*. Postremo superiora exempla, *λίθω, πλήθω, πτήσσω* etc. ad explicandum illius verbi usum ambiguum satis sunt; eamque ambiguitatem in ipso themate *ἄω* insitam fuisse suspicamur, unde et *ἀτίσσω* et multa alia propagata videntur, quibus notiones et natura cognatae et similibus sonis signatae

¹⁾ Similiter Athen. VIII. 333. A. *ἔσεν ὁ θεὸς ἐχθύας*. Hesychius *Ἄνομβρεῖ, ἀναβάλλει*, quod neutrale est ap. Euseb. Or. de Laud. Const. VIII. 741. *ζωοποιῶν νάματος ἀνομβρήσαντος πηγῆς δίκην*, exuberantiam significans, ut Hesych. *ὀμβρεῖ* interpretatur *ὑπερισχύνει αὐξάνει, πιαίνει*. Hinc credibile fit, cognata esse *ὄμβρος, uber (οὐθαρ), βρύω* et *βλύω*. Suidas *ὀμβροβλητιῶ* affert et *ἀνομβροῦσαι, ἀναβλύζουσαι*. Ammonius *βρύειν ἐπὶ τοῦ ἀνθεῖν, βλύειν ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν*, sed utriusque communis est significatio exuberandi communiterque de fetu fruticum et animantium dicuntur, unde nomina *ὄβρια, ἐμβρνα, ὄμβροι, umbri* (ut pulli) et verba *ἐξαμβλοῖν* (latinum *ejicere*) *ἐξαμβροῖν ἐπέφλησε* id est *βλαστῆσαι ἐποίησε* Hesych. *pullulare; τὰ φύλλα ἐμβράσσουσι* Geopp. I. 6, 28. ab eodem *βρύω* propagatum. Hinc confirmatur quod supra dixi, *βλυστάνω* (Anecd. p. 1388. s. *Κεραδέω*) et *βλαστάνω* communem habere a verbo *βλάω, βάλλω* originem, unde etiam Philemo p. 243. *ἀμβλώσκων* repetit. [*γυνή ἐξέδωκεν ἔμιν ἀντιβρίφους* Appian. B. C. I. 83.]

comprehenduntur, flandi, halandi, flammandi, flagrandi hisque conjuga substantiva *αὔρα, ἀήρ, αὐγή, αἴγλη, αἶθος, (aestus, aestas) αἶξ*¹⁾, quibus omnibus subjectus est motus crispans, coruscans, vibrissans; neque alia, puto, causa cur *αἰθύσσω* et *παιφάσσω*²⁾ duplicem habeant intellectum. Ad ultimum locum reservavi duo verba singularia, quae quum factitiva fiunt, pro activa passivam inferunt significationem; nam in Odyss. XI. 502. *τῷ κε τῷ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας*, significatur *στυγεῖσθαι ποιήσω*, et ap. Maxim. v. 66. *νείκεα λυγρὰ τὰ καὶ πινυτήν περ ἑοῦσαν ἀνέρι καὶ ποθέοντι θοῶς ἤχθηρεν ἀκοιτιν*, pariter *invisum reddit*, quem intellectum habet compositum *ἀπεχθαίρω* Odyss. IV. 105. eodemque modo Scholiastae Pind. Ol. VI. 163. et XIII. 3. *γνῶναι* et *γνώσομαι* accipiunt pro *γνωστὸν ποιεῖν*, quibus adstipulatur Boeckhius, dubitat Matthiae Gramm. §. 228.³⁾ Sed finem imponamus⁹⁸ huic enormi adnotationi, quam non produxissem, nisi priores, (quos Matthiae citat ad Eur. Hec. l. c.) res dissimillimas, *ἔσσειν χεῖρα, προβαίνειν πόδα, χροῶν ἴουλον, πηγῇ ῥεῖ γάλα, οἰνοχόος ῥεῖ οἶνον*, in unam Myconum confudissent, omnia verba, quibus accusativus adiungitur, transitiva vocitantes, sive factitiva sunt, sive affectiva⁴⁾, sive casum illum proprie regunt, sive *κατὰ τὸ σημαϊνόμενον*⁵⁾. Ceterum in factitivis tropae vocalis, qualis apparet in *cado, caedo, imbido, imbuo*, vestigia nulla reperi, nisi forte statuendum est, *κίω* ad *κέλλω* (cello, cillo), *κλέω* ad *κλύω*⁶⁾ eandem habere rationem, quam

¹⁾ Ab eodem illo *ἄω* quomodo nomen *vapor* existere potuerit, apparebit haec comparantibus: *δράω (ἀποδιδράσκω) δραπέτης, θάω, θάπω, μέλος, μέλπω, κείρω, (carpo) καρπός, κοῖλος, κόλπος, λάς, lapis, χάω, capio, τρέω, τρεπίδus, περόνη, πόρπη, ἴω, lupercus.*

²⁾ *Λαμπάδα παιφάσσουσα* Joann. Gaz. Ecphr. 525. (II. 167.) *Ποιφύσσω*, quod Sophro Fr. CCXXIV. pro *ποιεῖν* sive *ἐπιτήσσειν* usurpavit, factitivum videtur verbi *φύζω*, unde *πεφυζότες* et *ἄφυζα λέαινα*.

³⁾ Ewald. Krit. Gramm. der hebr. Sprache §. 102. p. 187. *Es kann zwar von allen absoluten, aber nicht von allen relativen Verbis eine solche Causativform gebildet werden; jenes ist in vielen Sprachen, dieses der hebräischen fast ganz eigenthümlich.* Graeci hanc significationem, sive mutata verbi forma sive servata, absolutis attribuere solent, si quidem communem usum et exempla nobis cognita sequimur.

⁴⁾ Cur factitiva dicere maluerim quam, ut Buttmannus, causativa, neminem latebit. Affectiva vel communicativa vocemus licet ea verba, quae etiamsi intransitiva sint, tamen assumunt casum ejus rei, cui partem substantiae suae communicant, *ἐπαστραπτειν τινὶ φέγγος* etc.

⁵⁾ *Ἐπικουρεῖν τινὶ κάραβον* Arist. Thesm. Fr. III. *δάκρυσι πλημύρειν γενειάδας* Orph. Arg. 886. etc.

⁶⁾ In *θεοκλυτέω* repullulat significatio verbi primitivi *κλέω*.
Sophocl. Ajax. Ed. 3.

habet ἔστακα ad ἔστηκα, περάσαι ad περᾶσαι. Sed, opinor, desinamus ¹⁾).

V. 42. Τί ποιμναίς τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν. Eodem modo Euripides verbum neutrale cum duplici casu construxit, uno personae, altero rei, γονυπετεῖς ἔδρας σε προσπιτῶ Phoenn. 300. id est γονυπετῶ σε, neque aliter, puto, in Trach. 339. τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν, quid tibi me accessio est, sive τί με ἐπῆλθες, cujus verbi constructionem ἐφίστασαι illud sequi videtur. De hoc nostro loco vere admonet Triclinius οἱ λέγοντες τὸ ἐπεμπίπτειν ἀντι τοῦ ἐπιβάλλειν τάλι-
99 θές ἀγροῦσιν· ἀλλ' ὥσπερ φαιμέν πολεμῶ σοι πόλεμον καὶ ἦλθεν καλλίστην πορείαν. Sed si putavit πόλεμον πολεμῖν dici posse ut πομπὴν πέμπειν et similia, pervagatum errorem sequutus est, de quo dixi in Dissert. de Figura etymologica.

V. 44. Ἡ καὶ τὸ βούλευμ' — La. Lb. βούλημ', quod Schol. Aristoph. Plut. 490. in antiquis exemplaribus legi tradit, probatque Musgravius. Notum est et nomina illa et verba βούλεισθαι, βουλευέσθαι, a librariis saepe confundi v. Wesseling. ad Herodo. I. 66. Interpp. ad Arist. Plut. 493. Stallbaum. ad Phileb. p. 103. Sturz. ad Dion. XXXVI. c. 30. Sed hoc loco optio facilis. Ed. Pr. Pro ἡ καὶ aptius videtur ἡ γὰρ — *ergone*.

V. 45. Κὰν ἐξέπραξεν — Schol. Rom. et La. a secunda manu ἐξεπράξατ' γρ. ἐξέπραξεν. In vulgata lectione consentiunt Thomas M. s. Eὐ, Eustath. p. 1564, 20. codicesque omnes. Aesch. Pers. 720. καὶ τόδ' ἐξέπραξε. Plutarch. V. Ages. XXVIII. ἐξέπραξε τὸν πόλεμον. Subsequenti versu usus est Schol. Pind. Ol. I. 52.

V. 47. 48. Νύκτωρ — ἀφίκετο. Hos versus affert Moschopolus Sched. p. 32.

V. 50. Πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου — Haec sic scripta repetunt Suidas s. Μαιμῶσα et Eustath. p. 921. 18. Sed Scholiastes: γράφεται καὶ διψῶσαν, quod legitur in ignoti poetae versu Athen. X. 433. F. ἴσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου, ut κορέσσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου apud Lycophronem, acerrimum Tragicorum imitatore v. 1171. φόνου διψᾶν Christodor. Ecphr. v. 227. pro quo accusativum φόνου διψᾶν substituit Philippus Anth. Plan. N. 136. p. 667. μαιμᾶν ἐδητύος Apollon. Arg. II. 269. Sophoclis versum ab Athenaeo ipso memoriae vitio ad istum modum interro-

¹⁾ Consulto omisi τέρτατος *obstupescit*, quo poetam comicum usum esse Buttmanus in Ind. Anomm. credidit, ἐπειγὲς *fac celeriter*, et ἀνακάλυπτε *detege* scil. quod tectum est.

latum esse, Heraldii opinio est parum probabilis ad Arnob. L. I. p. 14. Ed. Pr.

V. 51. *Ἐγὼ σφ' ἀπειρώγω.* Cod. Γ. ἀπειρώξα, cod. Θ. ὄμμασιν.

V. 52. *Γνώμας — ἀνηκέστου χαρᾶς.* Turnebus in margine ἀνεικάστου, quod simile videtur Scholiastarum lectionibus commenticiis. Suidas s. *Γνώμη* hunc versum apponit ut vulgo scribitur. *Γνώμαι* sunt ludibria oculorum, quibus 100 dea Ajacem a proposito itinere deflectebat. *Quidam in aeginibus falluntur, qualem insanientem Ajacem vel Orestem poetarum fabulae ferunt* Celsus L. IV. c. 8. Δόξας vocat Aeschylus Choeph. 1044. quas a mentis alienatione sejunctas esse posse vel ex Eur. Hel. 583. ἡ γὰρ φρονοῦ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ, intelligitur. Ed. Pr.

V. 53. 54. *Πρὸς τε ποιμένας ἐκτρέπω σύμμικτά τε λείας, ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα.* Cod. Θ. ξύμμικτα ceteri plerique σύμμικτα, quod Hermannus revocavit. Nomen ἄδαστα ex h. l. affert Etym. M. s. Δατῶ. Comma post λείας positum delevit Schaeferus probante Hermanno, ut duplex genitivus ab uno regatur nomine. Hujus constructionis exempla bene multa collegerunt Matthiae Gramm. §. 380. et ad Eur. Ion. v. 12. Bernhardy Synt. p. 162. aliique quos Ern. Ellendtius nominat ad Arrian. T. I. 330. neque copia exhausta est. Ac profecto, si βουκόλων φρουρήματα significaret pastorum in custodiendo grege curam, nemo dubitaret, quin rei ab ipsis custoditae nomen in genitivo adungi possit, βουκόλων φρουρήματα sive φρουρᾶν λείας, ut Thucyd. III. 115. τὴν τοῦ Λάχητος τῶν νεῶν ἀρχὴν, ubi unus genitivus activam habet significationem, alter passivam. Verum enim vero his Sophoclis verbis greges ipsi denotantur, quos ut credam uno eodemque loco et φρουρήματα ποιμένων et φρουρήματα λείας sive ποιμῶν dici posse, istis quidem exemplis non adducor. Sed dicam, quid requiram. Pylades vocatur παιδευμα Πιτθέως Eur. El. 886. greges ποιμένων βοσκήματα Cycl. 189. vel φυλλάδος Παρνησίας παιδεύματα Androm. 1100. et iidem per circumloquutionem βοσκήματα μόσχων Bacch. 677. ut pueri νεογενῆ παιδων θρέμματα Plat. Legg. VII. 789. B. Item Thetis dicitur Νηρέως γένεθλον Androm. 1273. Thetidis sorores Νηρηίδων γένεθλα Nonn. XLIII. 258. [τετὴν γενέθλην id. XLVIII. 228. θρέμμα Λεοναίας ὕδρας Soph. Trach. 572. Schol. περιφραστικῶς ἢ ὕδρα.] Quis vero conjuncto utroque genitivo, subjectivo et periphraastico, Pyladem a Pittheo educatum appellavit Πυλάδου παιδευμα Πιτθέως, vel pecudes μόσχων βοσκήματα ποιμένων? quis matrem Achillis Νηρέως γένεθλον Νηρηίδος aut [hydrum Lernaeam

"*Ἦρας θρέμμα ὕδρας* aut] creatos a deo homines θεοῦ γεννήματα ἀνθρώπων captumve a Meleagro aprum *Μελεάγρου ἄγρον κάπρου?* quae verba significant potius apri capturam Meleagri opera perfectam. Neque magis huc pertinet *Κάστορος ἄγαλμα πατρίδος* Hel. 209. aliaque ejusmodi, quae comodiore loco tractabuntur. Haec igitur ratio fuit, cur tralaticiam interpunctionem non immutarem. Ex Scholiastae verbis τὸ πᾶν τῆς συντάξεως, *σύμμικτα βουκόλια, τῆς λείας τὰ ἄδαστα*, et Triclinii τὰ *σύμμικτα φρουρήματα τῶν βουκόλων, τὰ ἄδαστα τῆς λείας*, colligi licet, eos verba *λείας ἄδαστα* a ceteris separasse, universa autem uno complexos esse ambitu. [Ellendtius T. I. p. 16. *λείας* genitivum partitivum esse statuit ἀπὸ *λείας ἄδαστα*, ex universa praeda nondum electa et partita.] [*σύμμικτα λείας* ut *ἀνολθα βουλευμάτων* Soph. Antig. 1264. *ἄσημα βοῆς* ib. *σύνδρομα πετρῶν* Apoll. Rh. II. 346. pro *σύνδρομοι πέτραι* vel *συνδρομή πετρῶν*.]

V. 55. "*Ἐκείρε πολύκερων φόνον*. Scholiastes ἀντὶ τοῦ κείρων ἐποίησε ut v. 42. *ἐπεπίπτει βάσιν* pro *ἐποιήσατο βάσιν μετ' ἐπιθέσεως*, et Schol. Thuc. I. 15. *ἐκδήμους στρατείας ἐξήεσαν* interpretatur *ἐξιόντες ἐποιοῦν*, cujus supplementi usum respuunt alia: *νόσον βαρεῖαν ἐνόσει, αἰσχρὸν θάνατον ἀπέθανε* etc. Idem *πολύκερων* exponit *πολλῶν κερασφόρων ζώων*, fere ut Elmslejus Oed. Col. 718. *ἐκατόμπαδες Νηρηῆδες* interpretatur *ἐκατὸν Νηρηῆδες ὄρχηστρίδες*. Sed illo loco pedum mentio ad evidentiam pertinet, eoque repraesentantur Nereides navibus praenatantes et quasi *ἀμιλλάμεναι τοῖς ἐκατὸν ποσί*¹⁾. Numerosum quidem gregem non absonum foret *multicornem* dici, sed pro *πολλοὶ κερασφόροι* substitui posse *πολύκερω*, parum credibile videtur. In La. scribitur *πολύκερον*, ac *πολύκερωσ φόνος*, quantumvis a nostro sensu abhorrens, tamen non licentius est quam *γγεγνήης μάχη* Cycl. v. 5. Ion. 987. *τετρασκελῆς κενταυροπληθῆς πόλεμος* Herc. 1272. atque plurima talia, quae neque mirari desinimus neque mutare audemus, quia, quum *ἄλλοεθνήs πόλεμος* Dionys. Antt. V. c. 5. pariterque temperata probaverimus, quae his minutatim et gradatim accumulata sunt, repudiare non possumus. [*διγλήνους ὄπας* Theocrit. Epigr. VI. 2.]

102 V. 56. *Κύκλω ῥαχίζων*. Haec verba Suidas s. *Ῥαχίζων* ex hoc loco excerpit.

¹⁾ Hecatomben veterum nonnulli dictam putant ἀπὸ τῶν ἐκατὸν βάσεων, ὃ ἔστιν εἰκοσιπέντε ζώων Hesych. s. v. Eustath. p. 49, 12. Etym. M. 320, 45. ubi pro *βάσεων* perperam scriptum *βοσκημάτων*. Atque hoc modo centumpedas Sophocleas absolvit Scholiastes, quasi duo Scholiastae dici possint quadrupedes Scholiastae.

V. 57. *Αυτόχειρ κτείνειν ἔχων*. Schol. et La. *γράφεται κτείνειν παρών*. Si quid in antiquis libris variatum est, potius ἔλων quam παρών fuisse crediderim; hoc qui adscripserunt primi, lectores admonere voluerunt similibus locorum v. 1131. *τοὺς θανόντας οὐκ ἔαθ' θάπτειν παρών*, v. 1384. *οὐδ' ἔτλης παρών ἐφουβρίσαι*, ubi Reiskius imprudens in plagam incidit, non animadverso, participia παρών, μολών, ἔχων, ἰών, saepe φράσεως ἕνεκα addi atque ita ut tum inter se permutari tum plane omitti possint. Dehinc conjecturam feci in Eur. Heracl. 416. *καὶ νῦν πικρὸν ἂν συστάσεις ἂν εἰρίδος* scribendum esse *καὶ νῦν παρών ἂν* [nisi potius e codd. lectione *πικρᾶς* colligendum est illum *πυκνᾶς* scripsisse]. Quem admodum Scholiastae Homericī sedulo adnotare solent, si quid poeta diversis locis pariter enuntiavit, ita credibile est, quod v. 312. legitur *ἐμοὶ τὰ δειν' ἐπηπείλησ' ἔπη*, similitudinis ergo adscriptum esse versui 650. *τὰ δειν' ἐκαρτέρου* τότε, et hoc jam pro diversa afferri lectione. Aliud hujus rei exemplum praebet cod. Jen. v. 327. Inter ceteras autem lectiones a Scholiastis commemoratas nulla est, quae vulgatae praeferrī mereatur, una v. 1056. *ὡς ἐλοιδορεῖ* ex mendosa scriptura profecta, pleraeque aut interpretandi causa adscriptae v. ad v. 616. aut similes iis, quas Critici male seduli fabricari solent nullo corruptae scripturae indicio sed sola mutationis facilitate allecti; quod genus v. 404. *ποῖ τις οὖν τράπη* affertur pro *φύγη*, v. 564. *φρουρὰν ἔχων* pro *θήραν*, v. 582. *τραύματι* pro *πήματι*, v. 1104. *ἢ καὶ τοῦδε σοί* pro *ἢ καὶ τῷδε σέ*, cujusmodi emendationes scilicet saepe nobis aliena verba transscribentibus excidunt perinvitis. Illorum certe nihil est, quod e Didymi vel Pii vel Praxiphanis exemplaribus haustum esse praestem. Ed. Pr. Hujus judicii nostri ab Osanno impugnati probatio potentissima, quod subsequenti editores ne unam quidem illarum lectionum susceperant praeter *βλέποντας* v. 273. ab Hermanno adscitum sed rejectum rursus a Dindorfio.

V. 58. *Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπινῶν, στρατηλατῶν*. Scholiastes: *ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἀσυνδέτως εἴρηκεν*. Aut ego non satis attendi aut hoc *ὅτ' ἄλλοτε* pro *ὅτε* δέ vel *ἄλλοτε* δέ alibi non legitur, sed simile tamen quiddam *ἐνίοτε δέχονται τὴν τῶν ἀγαθῶν ἔστιν ὅτε φύσιν* Plat. Phileb. p. 32. D. Et *τοῦτ' ἄλλο* Oed. T. 603. *τοῦτ' ἀθύρις* Ant. 167. pro *τοῦτο* δέ valent. Scholiastes Rom. *Ἐμπίπτων* (sic) *γράφεται ἐμπεσῶν ἢ ἐμπινῶν*. Sed Schol. Laur. *ἐμπινῶν γρ. ἐμπεσῶν*. Codd. G. La. *ἐμπίπτων γρ. ἐμπεσῶν*. Ceteri *ἐμπινῶν*, nullus *ἐμπινῶν*, quod Dindorfius edidit, nedum *ἐμπίτνων*. Tacet Elmslejus.

V. 59. Φοιτῶντ' ἄνδρα μαριάσιν νόσοις. Hunc ver-
sum Hesychius exhibet sed interpolatum: φοιτῶντ' ἄνδρα
μαριάσι λύσσαις, λυσσήμασι· τὴν ἐδραίαν μαριαν φοίτον ἔλε-
γον· τουτέστι τὸν μεθ' ὀρμῆς μειηνότα. Μαριάσιν λυσσή-
μασι adsutum est ex Eur. Or. 270.

V. 60. Εἰζέβαλλον εἰς ἔρηκ κακά. Schol. Laur. et cod.
La. γράφεται ἐς ἐρινῶν κακὴν. Sub hac lectione Wunderus
Advers. in Philoct. p. 56. suspicatur latere veriore *εἰς ἄρ-
κην κακὴν*. Equidem neutram a Sophocle profectam, sed
illam, cui Erfurditius patrocinator, prorsus intolerabilem esse
arbitror propter eas rationes, quas olim minus dilucide ex-
posui. Etenim si Ajax aut aliquis e maioribus ejus caede
se obstrinxisset nefaria, tum vero consequuta hoc facinus
θεοβλάβεια proprie vereque potuisset a Furiarum repeti in-
stinctu coeco, ut *φρενῶν ἐριννύς* Antig. 603. vocatur illa
amentia, quae Oedipi familiam parricidio funestatam in per-
niciem agebat. Sed quum Ajax nihil tale in se admiseric,
ne Quintus quidem V. 360. et 452. ejus insaniam Furiae in-
scribit sed Lyssae sive Maniae, qua quum Aeschylus¹⁾ et
Euripides ad pervertendas Penthei et Herculis mentes usu
essent, Orpheus Arg. 872. Nonnus XXXI. 73. XLIV. 259.
104 poetaeque latini, priscae religionis ignari, cum illos heroes,
tum Bacchum, Tereum, Medeam Furiis obnoxios inducunt,
quarum munus constat antiquitus multo arctioribus circum-
scriptum fuisse regionibus. Si quis autem hoc defendat, Grae-
cis solemne esse consilia et facta, quae nullum quidem sce-
lus sed funestum tamen exitum habeant, ad Furias rejicere
auctores Od. XV. 239. Il. XIX. 87. quo spectat Hesychii
glossa *Ἐριννύας τὰς ἀμαρτίας*, atque adeo Furiae nomen in
nocentissimum quemque conferri Agam. 729. Orest. 1390.
Soph. El. 809. non proprie sed per similitudinem, equidem
ultra largiar, illud ultionis ab inimicis petendae consilium et
hinc sequutam vitae desperationem *ἐριννύν* nominari potuisse,
quo nomine in ea re utitur poeta Anth. Pal. IX. n. 470.
Ajacem consolans: οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς ἤλιτεν εἰς σὲ θέλων,
βροιαρὴ δὲ σ' ἐπεφνεν Ἀθήνη — *καὶ ἡεροφοῖτις Ἐριννύς*.
Verum hoc loco agitur de brevi illo sive mentis sive oculo-
rum errore, qui in pecudum perniciem vertit; quem si Mi-
nerva jam tunc praevidebat auctori funestum fore, tamen id
nullo modo significare debuit spectatoribus, primum ne jucun-

¹⁾ In Xantriis Fragm. Il. pro *κέντημα γλώσσης* scribendum videtur *λύσ-
σης*. Illo commode usus est Euripides Herc. 1288. *γλώσσης πικροῖς κέν-
τροισι κληδονοῦμενοι*, sive potius *κληδονοῦμενοι*. In Sophoclis versu, quem
ad v. 125. producemus, *λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἡρεθισμένον*, convenit
utrumque.

dam spei metusque vicissitudinem tolleret, quae dedita opera per totam fere fabulam continuatur, deinde ne crudelior videretur Ulixē ipso. Huc accedit verborum insolentia. Quis unquam legit *εἰςβάλλειν τινὰ εἰς Ἑριννὸν*? vel simile quiddam, *εἰς Ἄρην, εἰς Ἀφροδίτην*? Teucer infra v. 1034. dicit gladium, quo Ajax se peremit, aut Furiam, aut Orcum fabricasse videri, nimirum quia haec nomina idem valent, *Ἑριννύος κλητήρ, ἄδου μάγειρος* etc. Quis vero hoc loco ferat *εἰςέβαλλον εἰς ἄδην κακόν*? Ergo nec *Ἑριννὸν κακὴν*, quod fortasse ne Scholiastae quidem legerunt sed vel illud, quod Wunderus suspicatus est, vel *εἰς ἕριν κακὴν, in pugnam turpissimam*.

V. 61. *Κᾶπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου*. Kruegerus ad Dion. Hist. p. 376. *ἔπειτα ἐπειδὴ*, inquit, *non cacophonon visum est Graecis*. Fortasse ne animadvertenter quidem; certe saepissime admiserunt non poetae solum Eur. Sisyph. I. 9. Arist. Vesp. 1322. Rann. 923. Eccl. 273. Phrynichus Poll. VII. 178. sed etiam qui prosa oratione uti sunt, modo extrita ultima prioris vocabuli litera Demosth. 1375, 105 13. Dio Cass. XXXVIII. 32. XL. 64. etc. modo relicta Hipp. de Int. Aff. p. 438. T. II. de Vis. p. 46. T. III. Thucyd. VIII. 67. et similiter *εἴτ' ἐπειδὴ* Demosth. 371, 19. Dionys. Art. c. IX. 7. Lucian. Alex. §. 27. sed *εἴτα ἐπειδὴ* Cronos. §. 12. Julian. Or. I. 39. C. *τοσόνδ' ὅσονπερ* Aesch. Ag. 834. *τέως ἕως* Arist. Pac. 32. Demosth. 721, 1. *οὕτως ὅπως* 34, 3. Aristid. T. I. 47. nec solum correlativa sed et *ὁμως δ' ὅπως* Isocr. Antid. p. 386, 178. *ἕως ἑῶσι* Eur. Or. 238. *ἐγὼ λέγω* Plat. Lach. 191. B. Soph. Phil. 107. *ἤμεν ἤμενοι* Iph. T. 1399. *ἦν γυνὴ γένῃ* Hel. 1312. etc. quae pertinent ad quaestionem de praeceptis euphonicis postmodo tractandam. — Pro *πόνου* codd. *Γ. La. Lb.* et pauci alii cum Edd. vett. *φόνου*, quod Brunckius praetulit proprium et vulgare infinito et poetico.

V. 63. *Ἐς δόμους*. Hermannus cum *ΓΘ. εἰς*.

V. 65. *Καὶ νῦν κατ' οἴκους*. Hoc abundare videtur post *ἔς δόμους*, sed magis etiam Trach. 689. *κατ' οἶκον ἐν δόμοις*¹⁾ ubi metri ratio pluralem non fert, quem, si vocalis sequitur, evitavit Sophocles in illa senarii sede *Ἄλλ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν* El. 1147. *πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον ἐκλιπών* Phil. 58. et Euripides Andr. 1052. *δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας*, sed hic saepius spondeum, quum declinare posset, non aversatus est: *καὶ νῦν κατ' οἴκους ἐστὶ* — Andr. 41. Orest. 403. Herc. 614. Hel. 1389. Alc. 19. v. Adn. ad v. 441. Hermannus *συνδέτους* cum Aug.

¹⁾ Theocritus Id. XVII. 18. *δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ*, hoc nomine totum significat, illo partem.

B. C. Fadem tamen est symploce in *δυεξένετος* Phoenn. 1510. et similibus, nec mutatur *τῆς ξυμμάχου* v. 90.

V. 68. *Μηδὲ συμφορὰν δέχου* — haec *διὰ μέσου*, cohaerent *μίμνε τὸν ἄνδρα*. Ed. Pn. Hoc probat Schaeferus, Hermannus improbat; pendet animi Scholiastes.

V. 70. *Σὴν πρόσωπιν εἰσιδεῖν*. Suidas *Πρὸς ὄψιν, πρὸς θεωρίαν, Σοφοκλῆς*, quod nomen nisi ad subsequentem articulum pertinet, ille hoc loco (nam alibi non legitur) *πρὸς ὄψιν* legisse videtur; Photius *Ὅψιν οὐ τὸ πρόσωπον οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ τὴν πρόσωπιν*. — *Εἰσιδεῖν πρὸς ὄψιν* ut Eur. Hipp. 872. *πρὸς γὰρ τινος οἰωνὸν εἰσορῶ κακόν*, quod injuria sollicitatur. Vulgatam lectionem tamen confirmat Eur. Phoenn. 1353. *εἰσορῶ πρόσωπιν ἀγγέλου*, quanquam simplex usitatus est, *τὴν ὄψιν σὴν προσδέρχομαι* Hel. 554. *ἐπεὶ τὴν ὄψιν αὐτοῦ εἶδε* Plut. V. Pelop. c. XXX. *οἶχ ὑπέμεινε προσιδεῖν τὴν ὄψιν αὐτοῦ* V. Timol. c. V.

V. 71. 72. *Τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπενθύνοντα*. La. Lb. Harl. *αἰχμαλώτιδας* proparoxytonon, qui non fortuitus videtur error, nam invenitur saepius ita scriptum Eur. Hec. 1096. (Hermannus tacite correxit v. 1067.) Plutarch. de Fort. Alex. c. XII. Conon. XIII. Dioc. III. 54. XI. 61. XVII. 37. et 66. quos locos Lud. Dindorfius partim correxit, partim transmisit, sed ortus ex fallaci analogia vocabulorum similiter terminatorum *ἡπειρωτῆς, ἡλικιωτῆς, πατριωτῆς, στρατιωτῆς* etc. quorum exemplum sequuntur, quamvis masculino destituta, *βορειωτῆς, εὐιωτῆς, κουρειωτῆς, μυστηριωτῆς*. Contrario errore *νησιωτίδες* scribitur in Scymni Perieg. v. 547. sed recte fortasse *εἰλωτῆς* Plutarch. V. Ages. III. ap. Suid. s. v. et Steph. s. *Ἔλος*, neque enim Schaeferus ad Plut. l. c. demonstravit cur ab *Εἰλωτος* aut femininum nullum propagari aut hoc oxytonòs scribi non debeat, eodemque accentu est *Ἐλλωτῆς*, cui idem principium *ἐλεῖν* vel *ἔλος* assignant Athen. XV. 673. A. Etym. M. *Δεσμοῖς ἀπενθύνειν*, quod Suidas ex h. l. profert, praeterea non legitur, nec tamen mutatione opus est, etsi facilem praebet Euripides Andr. 721. *λέοντα ἐντείνειν βρόχοις*.

V. 75. *Οὐ σὶγ' ἀνέξει μηδὲ δειλλαν ἀρεῖς*; Tria prima verba affert Planudes in Anecd. Bachmanni p. 96. T. II. Codd. *I. La. Lb. ἄρης, Θ. ἀρεῖς γο. ἄρης*, plerique et Ald. *ἀρεῖς*, idemque legitur ap. Schol. Ven. I. 148. qui hunc verum transscripsit, et jamdudum Dawesio praeunte Misc. p. 221. receptum est. Trach. 1183. *οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί*; Plato Symp. 175. B. *οὐκοῦν καλεῖς αὐτὸν καὶ μὴ ἀφήσεις*; Eur. Hipp. 498. *οὐχὶ συγκλείσεις καὶ μὴ μεθήσεις*; et omissa copula Aesch. Sept. 252. *οὐ σὶγα, μηδὲν*

τῶνδ' ἐρεῖς; Secus interpretatur Scholiastes ἀφανίσαις ἀπό σαυτοῦ. Ed. Pr.

V. 77. Τί μὴ γένηται; Hunc versum producit Planudes in Anecd. Bachmanni p. 61. T. II. Scholiastes μὴ τί γένηται φοβῆ; eodem modo τί μὴ γένηται Eur. Suppl. 544. et τί μὴ ποιήσω Soph. El. 1276. quod latino *quidni faciam* specie congruit, intellectu differt. Romani conjunctiones finales pronomini interrogativo nunc praeponunt, *ut quo nos reciperemus?* Liv. XLIV. 39, 5. *ut qualiter sentiremus?* Plin. H. N. XIII. 13. nunc subjiciunt: *quid uti facerent?* Cic. p. P. Sext. c. 39. Graeci semper postponunt Oed. C. 1725. ὡς τί ῥέξομεν; Soph. El. 398. ὅπως τί δράσης; Ion. 527. ὡς δὴ τί φεύγεις, quomodo scribendum videtur Herc. 1411. ὡς δὴ τί φίλτρον ἔχων; pro acilito τι. Nam omnibus hisce locis conjunctio ὡς haud dubie finalis est, sed omissio verbo, quod ab ea regitur, haec ejus significatio sic obscuratur, ut plane abundare videatur tantumque hoc efficiat ut intelligamus interrogationem, quae sequitur, ad antecedentia referri, ὡς τί δὴ *quid ita* Iph. A. 1342. ὡς πρὸς τί Oed. T. 1174. Col. 1182. ὡς πρὸς τί χρείας; ὡς τί χοῆζων; ὡς τί δὴ θέλων; v. Matthiae ad Phoenn. 621. a quo de caussis hujus constructionis dissentio. Similiter ὅτι τί; Demosth. ὅτι τί δὴ; Lucian. Enc. Dem. §. 22. refertur ad prius dicta, velut, si quis negaverit se hoc vel illud facturum esse, interrogat alter ὅτι τί sc. γένηται; ut ὡς τί sc. γένηται; quod verbum particulae finali addit Andocides Or. III. p. 26, 26. ἵνα ἡμῖν τί γένηται; plerumque autem omittitur: ἵνα δὴ τί προσέθηκε Arist. Nubb. 1192. etc. v. Hermann. ad Vig. p. 849. Matthiae Gramm. §. 620. idque imitantur scriptores Latini: *ut quid autem colitur?* Augustin. Civ. IV. c. 18. pro quo antiquiores solum *ut quid?* dixisse videntur. Illud ἵνα τί crebro usu ita in unum coaluit, ut ἐπιρῶνεια ἐρωτήσεως vocetur Etym. M. 471, 16. et proinde sive addito verbo sive omissio sub uno scribatur accentu Arist. Eccl. 719. Plat. Apol. p. 26. C. Evang. Matth. IX. 4. quibus locis nuperi editores 108 hyphen deleverunt; attamen perveterem esse hanc scribendi rationem testantur Arcadius p. 184. et Grammaticus Hermannii p. 460. τὸ ἰνατί καὶ διατί ἐν τῇ συνηθειᾷ (συνεπειᾷ) ὀξύνεται.

V. 78. Πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὃδ' ἦν; Nonne hic vir antea fuit tecumque versatus est sine ullo tuo periculo? cur ejus hominis praesentiam extimescis, quem toties antea vidisti imperterritus? Sic in Ed. priore haec verba acceperam. Idem placet Schaefero; Hermannus diversum sentit: Nonne hic fuit antea homo, id est, mortalis?

V. 79. *Οἴκουν* — Cod. Θ. *οἰκοῦν*, ut Edd. veteres.

V. 80. *Ἐν δόμοις μένειν*. Sic codd. plerique et Aldus; *εἰς δόμους* cod. Γ. Jen. Dresd. A. *εἰς δόμους* Lb. La. sed huic supra scriptum *ἐν δόμοις*. Scholiastes: *εἰς δόμους, ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν δόμοις*, cui si confidendum est, in dubium veniet Antig. 1241. *τέλη λαχῶν δειλαῖος ἐν ἄδου δόμοις*. Sed quae praeterea afferuntur hujus enallagae exempla Ion. 806. Cycl. 819. Hec. 1095. Aj. 1092. ubi *ἐν θανούσι* pro *εἰς θανόντας* accipit Duckerus ad Thucyd. VII. 87. ea nihil efficiunt; unicum est Eur. Iph. T. 620. *εἰς ἀνάγκην κείμεθα*. Ed. Pr. Illud *εἰς ἄδου δόμους*, quod dubitanter proposueram, pro certo adoptavit Elmslejus. Postremum exemplum ab Herodoteo, quod Matthiae Gramm. §. 578. p. 1142. apposit, *τὰ τέκνα εἰς Σαλαμίνα ὑπέκκεται*, differt eo, quod praepositio *ὑπέκ* verbo *κείσθαι* significationem τοῦ *ὑπεκκομισθῆναι* communicat, quae simplici verbo tribui non potest. Similius foret Dem. c. Arist. I. 786, 13. *μεθ' ὧν οἱ ζωγράφοι τοὺς ἀσεβεῖς γράφουσιν εἰς ἄδου*, nisi cod. Coisl. *ἐν ἄδου* praeberet, quod Bekkerus recepit; ac sequitur paucis interjectis *τῶν ἐν ἄδου θεῶν*. Neque ex Eur. Hipp. 1106. *λείπεται ἐν τε τύχαις καὶ ἐν ἔργοις λεύσσειν*, necessario consequitur ut *λεύσειν ἐν τούτῳ* pro *εἰς τοῦτο* dici liceat. Thucydidis locum VIII. 17. correxit Bekkerus; de aliis errat Priscianus L. XVII. 21. p. 86.

V. 82. *Φρονούντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω*. Pro *γὰρ νιν* La. *γὰρ τ' ἂν* in lemmate; idem et Jen. Aug. B. Dresd. B. *ἐξέστην ἰδεῖν*, vel e recordatione versus antecedentis vel e glossa *οὐκ ἂν ἀπέφηνον φόβῳ ἰδεῖν*. Veram et veterem lectionem sequitur Suidas s. *Ὀκνῶ* et Schol. Rom. *οὐκ ἂν ἐξέστην δι' εὐλάβειαν*. *Τὸν κίνδυνον ἐξίστασθαι* Dio Cass. XXXVI. c. 11. *ἐκοτῆναι* Dem. c. Lept. 462, 2. Androt. 617, 15. ex quo Schaeferus vitiose colligit etiam in Or. p. Cor. p. 331. 7. pro *οὐδενὶ ἐξίσταμαι* reponendum esse accusativum, quem duo codd. exhibent; nam illic significatur *declinare*, *ἐκνεῦσαι*, hic vero *cedere*, quod tertium casum postulat, *ἐκοτῆναι* et *ὑπεκοτῆναι* τῷ καιρῷ *tempori cedere* Plut. V. Cat. c. XXXV. Philostr. V. Ap. IV. 36, 167. cf. Olear. ad VII. 10, 286. *καὶ (κἂν) Πανὶ λιγυρὸν μέλος ἠχούντι πᾶς ὄστις ἐκοταῖη* Julian. Ἐpp. XLI. p. 76. et cum genitivo rei, quam quis alteri cedit, *τῆς πεδιάδος ἀντὶ ἐξέστησαν* Dio Cass. XXXI. 3. *σοὶ τῶν εὐφημιῶν ἐξίσταντο* Himer. Or. XXXIII. 15. quibus locis unusquisque videt accusativum prorsus importunum esse. Sed cum hoc casu dicitur *ἐξίστασθαι τὸν ἐπιφερόμενον* Liban. Or. in Const. p. 310. T. III. *περικτῆναι τὸν κίνδυνον* Jamblich. V. P. XXXIII. 479. *περι-*

ίστασο (devita) τοὺς ἡγουμένους Artemid. IV. 59, 374. ¹⁾ uterque de una persona, quod Lucianus Pseudos. §. 5. et Thomas fieri vetant sed injuria; nam posteaquam περισιτῆναι pro ἐκκλῖναι dici coeptum est, in ejusdem verbi constructionem successit. Similiterque ὑπορρέειν et ὑπεκρῆεν τινα usurpatur ut latinum *subterfluere* pro subterfugere apud Demosthenem et Plutarchum ²⁾; neque aliter ὑποχωρεῖν τὸν ἐπιόντα v. Winckelmann. ad. Euthyd. p. 133. quod verbum restituendum est Dioni Chr. VI. 208. τοὺς γεράνους τὸν χειμῶνα ¹¹⁰ ἀποχωρεῖν ³⁾. Nam hoc neque pro ὑπεκκλίειν poni, neque, si propriam retinet significationem, cum quarto casu construi potest, multumque fallitur Bernhardy Synt. p. 113. ἀποχωρῶ τὰ ὄρη dici posse putans pro ἀπὸ τῶν ὀρέων, et ἀποικῶ σε pro ἀπαῶθεν σοῦ.

V. 83. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ — Cod. Γ. καί pro μὴ.

V. 87. Σίγα νῦν ἑστάς. Hunc versus Thomas M. s. Νῦν, Schol. Arist. Plut. 414. Planudes in Anecd. Bachm. T. II. p. 60. sive Grammaticus Etymologico Gud. additus p. 657, 58. Moschopulus Sched. p. 45. et Eustathius p. 1312, 19. memorant.

V. 88. Ἐκτὸς ὧν τυχεῖν. Cod. Γ. κυρεῖν.

V. 89. Ὡ οὔτος, Αἴας. Hermannus Αἴαν ut legitur apud Suidan s. Ὡ οὔτος, in codd. ΓΘ. et plerisque aliis; sed Αἴας La. Membr. Mosq. B. et Grammatici Anecd. p. 1183. Gregor. p. 117. Eustath. p. 1469, 59. qui omnes haec verba afferunt ad comprobendam nominativi et vocativi similitudinem. Ὡ οὔτος, οὔτος, Οιδίπους Oed. C. 1627. Hanc articuli cum pronomine conjunctionem Apollonius de Pron.

¹⁾ Sic et περικάμπτεσθαι ὁσμὰς δριμείας Galen. Eup. I. 5, 343. παρακάμπτειν τὰς ἀπαντήσεις καὶ ὁμίλιας Diod. V. 59. sed differt hoc, quod ipsum κάμπτειν in se continet notionem praepositionis. [ἐκπέπτωκε τὸν ὄρον Galen. T. XVIII. II. 319.]

²⁾ Locos notavit Schneiderus in Lex. quorum alterum si cognitum habuisset Wolfius, nunquam eo prolapsus esset ut Demosthenem ὑπορρέειν pro subtrahere, labefactare, usurpasse affirmaret; quod ut stabiliret, latinum ruo idem quod graecum ῥίω esse licenter sumpsit. Atque hoc auctore Bastius Ep. Crit. p. 231. Parthenii verba ὡς δὲ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρβει τὸ νόσημα eodem traxit, quae significant, quum morbus eum altius penetraret.

³⁾ Paulo post VII. 245. Ἐλαφον καταπονῶ καὶ συννψίσταμαι editum pro σὺν ὑψίσταμαι, syllabis male conglutinatis ut in Procl. V. Marin. c. VII. P. 6. Boiss. κάμνοντος αὐτῷ τοῦ σώματος, παρέστη τῇ κλίτῃ ὑπερφανόμενος παῖς pro ὑπάρ φαινόμενος, nam de visione loquitur, non de somnio; Et ap. Hesych. Κνισαλέω περικνίστω p. πυρὶ καπνιστῶ, Βουβάλιον, γυναικὸς μόριον p. γυναικὸς κοσμάριον etc. et contra Plut. de Audit. VIII. 145. Τ. VII. ὄφρῦν κατὰ σχῆμα κινῶν pro ὄφρῦος κατὰσσημα, quod p. 148. προσώπου κατὰσσημα dicitur. Alexis Poll. VII. 72. γυνὴ λινοεργὸς περὶ τοίχους ἀφείλετο scrib. περιετρυχούσ'.

p. 25. B. et p. 72. C. Sophronis exemplo excusat, meliorum oblitus.

V. 90. *Τὶ βαιὸν ἐντρέπη τῆς ξυμμάχου.* Hermannus ἐντρέπει, ut *A. Mosq. B. Pro ξυμμάχου cod. Θ. συμμάχου*, ut apud Suidan s. *Τὶ βαιὸν* legitur. Eustathius p. 610, 9. ἐντεῦθεν λαβὼν Σοφοκλῆς βαιὸν ἐντρέπεσθαι λέγει τὸ οὐδ' ὅλως ἐπιστρέφεσθαι. Simplicius in *L. de An. I. 43. b. μικρὸν ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως κατὰ ἀττικὴν συνήθειαν.*

111 V. 96. *Κοῖκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.* Suidas hunc versum s. *Μῆ οὐχί* retulit, quasi τὸ μῆ οὐ h. l. legisset.

V. 97. *Πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χέρα.* Cod. *Γ. χέρας, Λα. χέραι* (sic). Musgravius ἤμαξας emendat ut v. 45. *χείρας αἰμάξαι*. Sed quisnam Sophoclem omnia ad unum exemplum et regulam scripsisse putet? *Αἰχμὰς αἰχμάζειν* homericum est; *αἰχμάζων γενέεσσι* Oppian. Hal. II. 612. Ex utroque casu conflatum illud *χέραι*. Ed. Pr.

V. 98. *Ὡστ' οὐποτ' Ἀϊαντ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.* Pro ὦστ' Elmslejus scribit ὡς, praeter rationem; *τοσοῦτον ἤχμασα ὥστε* — ut Phoen. 1606. *οὐ τοσοῦτον ἀσύνητος πέφυκα, ὥστε* — *ἐμνηχανσάμην*, et suppresso pronomine demonstrativo Or. 379. *ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδῶν.* Pro οἶδ' in cod. Θ. adscriptum est οἶδ', et Schol. Rom. *ἐὰν δασυνθῆ, ἐπὶ τῶν Ἀτρεΐδων, ἐὰν δὲ φιλὸν, ἀντὶ τοῦ οἶδα.*

V. 101. *Εἶεν τί γὰρ δὴ παῖς* — Moschopolus Dict. Att. qui hoc loco utitur ad probandum, εἶεν esse ἀποθετικὸν καὶ προκαταστατικὸν τῶν τε εἰρημένων καὶ ῥηθησομένων, pro τί γὰρ δὴ scribit τί δὴ σοι. Illud pervulgatum est Grammaticorum praeceptum, εἶεν esse ἐπιρῶμα τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληκτικόν, ἐτέρου δὲ ἀρκτικόν Schol. Eur. Phoen. 849. etc. quomodo etiam *ναί* et *νῆ Δί'* ἀλλά dici solet. Et ut hanc significationem adverbii similem, quae postremam syllabam interdum producit, ab optativa distinguerent, nonnulli εἶεν scripserunt Anecd. p. 1327. Hoc loco Hermannus post εἶεν pro stigme hypostigmen posuit, quia haec vox ad sequentia potius quam ad praecedentia referri videatur.

V. 103. *Ἦ τοῦπίτριπτον κίναδος.* Afferunt hunc versum Suidas s. *Κίναδος*, Thomas M. p. 535. Schol. Arist. Nubb. 447. et partem Eustathius p. 481, 2. *Ὡ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος* Andoc. de Myst. p. 49. (p. 13.) *τὰ τοιαῦτα κινάδη* Dinarch. c. Dem. p. 95. Genitivi et dativi exempla et auctores affert Etym. M. s. h. v. Ed. Pr.

V. 104. *Ἐγωγ' Ὀδυσσεῖα, τὸν σὸν ἐνοστάτην λέγω.* Bothius *ἐγωγ' Ὀδυσσεῖα* sublato commate. Quum idem olim 112 *Ὀδυσσεῖα σὸν* scripsisset, vulgatam defendi Etymologi M. testimonio p. 625, 24. *παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀϊαντι μαστιγο-*

φύρω τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω, ἀντὶ τοῦ ἀντιστάτην, et Scholiastae Oppian. Hal. I. 152. τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντι εὐρίσκομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν σὸν ἐνστάτην etc. quae ipsa verba apud Zonaram leguntur s. Ὀμοκλή p. 1448. ubi ἐγὼ δ' editum. In eadem senarii sede Eur. Phoen. 927. σφάξαι Μενοικέα τόνδε, Rhés. 977. ἐπειτ' Ἀχιλλέα Θέτιδος; sed ib. v. 710. Ὀδυσσῆ scribitur, ap. Lycophr. 1038. φωνῆ, ut graecus ait interpres, κατὰ συναίρεσιν ἀττικὴν¹⁾, βασιλῆ Eur. Phaeth. Fr. V. 24. βραβῆ Schneiderus in Epigr. Ἀδεσπ. DCXXVII. pro βράβην reponi jubet; e vicino genere addam trisyllabum *δημεχθέα* Callimachi Anecd. p. 1188. et ἀκρατία νηδὺν ἔχων in exitu senarii Athen. XV. 686. A. Ed. Pr.

V. 107. Πρὶν ἂν τί δράσης — affert Moschopulus ad II. I. p. 13.

V. 108. *Δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης.* Hunc versum et 110. affert Suidas s. *Ἐρκείος*, unde haec scriptura pro vulgata *ἐρκίου*, quam G. Schneiderus defendit, auctore Elmslejo recepta est. Scholiastes: *πρὸς τὸν κίονα τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς ἢ τῆς τοῦ δώματος στέγης· ἐρκιον (sic) γὰρ τὸ δῶμα.* Moschopulus Sched. p. 101. *ἐρκιον τὸ περιφραγμα, παροξύτονον.* Aristid. XIV. 206. T. I. *αὐλῆς ἐρκια* (cod. *ἐρκια*). Sed hoc nomine Tragici non magis utuntur quam similibus *τειχίον, ἴχνιον, ἴκριον*. Patet igitur adiectivum esse, quod plerumque per simplex iota scribitur non solum apud Tragicos sed alibi quoque v. Dionys. Antiqq. I. c. 67. de Dinarch. c. IV. Philostr. Imagg. II. 22, 848. Cornut. de N. D. c. 9, 150. Poll. VIII. 87. Anecd. p. 256. Schol. Ven. XII. 63. Etym. M. 375. Maxim. v. 325. ubi¹¹⁸ pro *Ἐρκίου* οὐ recte emendarunt *Ἐρκείου*, eademque correctio nuper multis aliis locis adhiberi coepta est, partim codicum auctoritate, partim metri causa, quod alteram formam saepe repudiat ut Tzetz. Posth. 733. nunquam exigit. Sed quum et illi haud raro fluctuent et ex eo, quod poetae alicubi metri causa fecerunt, non possit judicari, quid hac necessitate soluti fecerint, opportunum videtur hujus universi generis, in quo librarii plurimum vacillant, rationes explicare. Primum ex Etym. Gud. p. 43, 22. *τὰ διὰ τοῦ ἰός κτητικὰ ἀπὸ πρωτοτύπων εἰς ὄς (scr. εἰς ὄς) γινόμενα, εἰ φυλάττουσι τὸ ἰ²)*, διὰ διφθόγγου γράφεται, *Ἀρχεστράτειος, Καλλιστρά-*

¹⁾ Lascaris Gramm. L. III. Lit. E. fol. 8. *Τυδῆ, Ἀχιλλῆ, φωνῆ — ὁ Κέκος φησὶ κατὰ συναίρεσιν ἀττικὴν γενέσθαι.* Maithairius Dial. p. 36. *quis, inquit, ille Ceccus fuerit, nescio.* Est Tzetzes ipsissimus, qui nomen suum ita scribit. *Κέκος* Schol. Lyc. 727. Latini *Caecum* vocant v. Du Cang.

²⁾ Stephanus *Βῆρωτος, Βηρότιος, ὡς Ἀζώτιος.* *σεσημειώται τὸ Μιλήσιος ἐν τοῖς τοπικοῖς ὅτι ἐτραπή ὡς τὸ Θεόδωσιος. τὸ γὰρ Θεόδωτος καὶ*

τειος, χωρὶς εἰ μὴ ὡσιν ἐθνικά, ὡς τὸ Βοιωτίος¹⁾, ex hoc igitur praecepto cognoscitur, jam olim improbata esse, quae nostros libros obsident, οἱ Ἡρακλείτιοι Procl. in Crat. p. 10. οἱ Δημοκρίτιοι Olympiod. in Alc. p. 92. ed. Creuz. hisque non meliora Σπαρτιάσιοι Plut. Comp. Nic. c. Crass. c. III. et V. Pomp. c. XXXI. Ἰακινθῆσιοι Polyæn. III. 9. Ἀυσιμάχοιο VII. 25. quae Schaeferus et Coraius corrigere prae-termiserunt, Ἱπποδαμία ἀγορά Andocid. I. p. 7, 45. Bekk. etc. Sed haec vitia jam in dies rarescunt. De iis, quae
 114 radices suas in tertia declinatione habent, nihil adnotatum legi praeter curtum illud Etym. M. p. 226, 48. quod ad nomina in ὠν exeuntia pertinet. Horum duo genera commemorat, barytona et perispomena, quae si per ντ declinentur, adjectiva in εἰος terminari, δρακόντειος, ξυνοφώντειος, exceptis propriis ut Λεύντιος. His proxime subjungit πλὴν τοῦ Ποσειδῶν, Πυσειδῶνος, ex quo patet excidisse aliquid de perispomenis pure declinatis, Θῶν, Τυφῶν, ταῶν, quorum duo postrema nunc quidem aliter scribi solent, sed a Grammaticis cum Ποσειδῶν componuntur ut eodem accentu notata v. Etym. M. 749, 20. Arcad. p. 16. 10.²⁾ Deinde idem ille docet, a barytonis, quae per ῖος declinentur, eandem terminationem existere, τυφώνειος, θεώνειος, exceptis duobus, ἀπολλώνιος et ἀμμώνιος, quorum tamen feminina illuc revolvi, ἀπολλωνεῖα βάζις, ἀμμωνεῖα γήμη, fortasse propter topica, Ἀπολλωνία, Ἀμμωνία. Quae ommissa sunt in hoc canone, postea explicabimus, si de propositis transactum fuerit.

ἀθάνατος καὶ ἀμβρόσιος σύνθετα' (imo Ἀθανάσιος, Ἀναστάσιος, Θεοδόσιος, ἄμβροσιος, ἀκηράσιος etc. ἀπὸ συνθέτων).

¹⁾ Nec repugnant Ζεὺς φῶτιος et Ἀητῶ φῶτια (de Diana falluntur Lexicographi) quia deorum epitheta sunt propriis aequalia, quorum illud φῶτάλιμον, hoc fortasse, si a Phaestiorum fabulis abimus, κουροτρόφον (id enim Latonae cognomen) sive aliam significat, nullo modo τὴν Πυθίαν, quod Goetlingius ad Anon. Oecon. p. 110. Ostrfr. Muellero improvide credit; scilicet quia Siculi κῆτρα pro χῆτρα dixerunt, iccirco etiam φῶτος pro πόθος et quidvis dici posse sumemus? A στρατός andronymicum fingitur Στρατίος vel Στρατίος et comparativus στρατιώτερος, quem ex aeolico poeta affert Choeroboscus Anecd. p. 1340. Positivum non magis legi quam φῶτιος, praeter epitheton Ζεὺς Στρατίος. Photius Στρατίος Ἄρης καὶ Στρατία Ἀθηνᾶ, ἢ δευτέρα βραχεία, ex quo corrigendum Ἀθηνᾶ Στρατία Lucian. Dial. Meretr. IX. 234. Idem valet de Ῥέτιος. [Φῶτιος nomen proprium est Athen. II. 35. B. p. 115. μελαντείους πέτρας poeta in Anecd. Ind. s. Τάλας.]

²⁾ Τυφώνειος Plutarch. de Is. c. XLIII. 163. τυφώνιος c. LXII. 189. Synes. Prov. II. 124. C. etc. ταώνιος Lexicis addidit Schneiderus demto auctore; haec per εἰος scribenda esse colligimus ex Etymologi verbis πλὴν τοῦ Ποσειδῶν. [Τεμμῖον ἄστυ Steph. p. 615. Mein. Ταυτάλεος Anthol. V. 236. Ἀγαμεμνονέη-Ποδαλειρεῖη ib. IX. 631.]

De primo igitur et secundo genere inter omnes convenit; nam *δρακοντίων ὑδάτων* Eunap. Excc. Legatt. p. 480. et si quid aliud a librariis in hoc genere peccatum est, omnino in computationem non venit, superantibus contrariis exemplis: *γιγάντειον μέγεθος, αϊάντειος γέλως, κρεόντειος θρόνος* Oed. T. 400. Clemens Strom. IV. 585. *ἀτλάντειος πόλος* Eur. Pith. Fr. III. 5. *ἀχερόντειον σπήλαιον* Schol. Apoll. II. 734. *ἀχεροντεία ναῦς* Callim. Frag. CX. quanquam his ipsis poetæ vocalem debitam detrahere liberum habent. Stephanus *Ἀχέρων, ἀχερούσιος· λέγεται καὶ ἀχερόντειος ὃ διὰ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνης* (Eqq. 471.) ἔφη *ἀχερόντιος*, idque Anth. Pal. V. n. 236. et saepius apud Euripidem legitur, ut *λαομεδοντία ἀμπλακία* Pind. Isthm. VI. 42. neque tamen iccirco *ποιάντιος υἱός* minus *παράλογον* habetur quam *αιπίτιος τύμβος* v. Steph. s. *Ἄβαντες*, Eustath. ad Dion. 803. ad Hom. p. 989, 10. Sed quod *Λεόντιος* scribitur Plat. Rep. IV. 115. 440. E. *Γερόντιος, Δρακόντιος*, is est legitimus andronymicorum flexus, quem sequuntur *Λεόντιον, δρακόντιον*, hoc herbae¹⁾ illud mulieris nomen, et gentilicia *Βυζάντιος, Ὑάντιος, Ἀθαμάντιος* v. Steph. s. *Βυζάντιον* [*Ἀθαμάντιον πεδίον* Apollon. II. 516.], quibus assimilantur interdum possessiva localia *Μελάντιοι σκόπελοι* v. Tzschuck. ad Strab. XIV. 519. [Hermann. ad Orph. 1363.] sed rectius *Λαοδαμάντειος λιμὴν* Scylax Per. c. 106. p. 307. nec probo *Ἀριστόξενος ἐν Πραξιδαμαντίος* Harpocr. s. *Μουσαῖος*. Eadem est de ceteris terminationibus cautio; nam quum secundum Etym. M. 660, 43. substantiva in *ωρ*, quae vocalem corripunt, adjectiva in *ῖος* mittant, *ἀλεκτόρεια φά* Synes. Ep. IV. 165. D. *νεστόρειος οἶκος* Suid. s. v. possessiva hujus generis poetarum arbitrio iota amittunt *νεστόρεις, ἐκτόρεις, ἀνακτόρεις* Paul. Silent. Ecphr. Soph. I. 111. propriis et priorum vicariis vulgo litera *ε* eximitur *Νεστόριος, Ζεὺς φρατόριος, Ἀθηναφρατορία*, eodemque exemplo *Μεινόνιος, Χαρίστιος*, Anall. T. II. 488. *Θεμιστίος*, a quo differt adjectivum *Θεμιστεῖος* vel ut Herodianus jubet, *Θεμιστεῖος* v. Schol. Pind. Ol. I. 18. omninoque non plus quam tria andronymica in *ῖος* terminantur *Βασίλειος, Ἡράκλειος, Ἄρειος* (non *Ἀρείος* v. Heusing. ad Julian. Caes. p. 118.) v. Suid. s. *Βασίλειος* et Adn. ad

¹⁾ Sic et *λυσιμάχιον*, quae *λυσιμάχιος* vocatur Galen. de Simpl. Med. Fac. I. 21, 64. T. XII. *ἐλένιον, πολυπόδιον, μελαμπόδιον*. Sed trigenera sunt *πολυπόδειος, δασυπόδειος*, neque excusari possunt *Οἰδιποδία κρήνη* Plutarch. V. Sull. c. XXIX. 210. Pausan. IX. 18, 4. *ἐπη ἂ Οἰδιπόδια καλεῖται* IX. 4, 5. alibi *Οἰδιποδίας* nomine inscripta, et notissimum carmen *Μελαμπόδια*, nisi affinitate priorum v. Ebert. Dissert. Sicul. p. 207. qui Muellieri commentum *Μελαμπόδια* recte damnat.

Phryn. p. 368. — Sequitur alterum genus, eorum, quae quum barytona sint, genitivum in *ωνος* mittunt. Id autem valde fluxum est et instabile; *πυρρώνειος λόγος* Diog. La. IX. §. 77. Julian. Fragm. p. 301. C. *πυρρώνεια αίρεσις* Galen. de Art. c. VII. 162. A. T. III. convenit cum regula supra proposita, quam firmat Suidas: *Πυρρώνειοι οί τὰ τοῦ Πυρρώνος φρονοῦντες, Πυρρώνιος δὲ ὄνομα κύριον*, repugnat autem οἱ ¹¹⁶ *Πυρρώνιοι* Phot. Bibl. CCXII. 279. *Τίμων ὁ Πυρρώνιος* Athen. IV. 160. A. non emendatum illud a Dindorfio, qui *Καλλιμάχιος, Κρατήτιος* et centena talia jure merito expulit. Ad eandem regulam pertinere videntur Suidae parapegmata: *Αγνώειος ὁ τοῦ Ἀγνωνος παῖς — Ἀδώνειοι κήποι, Ἀδώνια συνεσταλυμένως — Ἀπολλώνεια ἔργα τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος* etc. atque Anecd. p. 104, 13. *κυδώνιον μῆλον, βραχέως Φιλήμων*, quo excusatur forma minus legitima sed multis communis nec omnibus eximenda, quia haec vocabula cum propriis et gentilicis aliquid similitudinis habent; *μῆλα* [*κυδώνια* Galen. X. 299. *μῆλα*] *κυδώνια καὶ στρούθια* Athen. II. 59. B. et 81. D. pro quo Edd. veteres priore loco praebent elegantius *στρούθια*, sed *στρούθια* Galen. de Sanit. tuend. VI. 15. p. 450. T. VI. Dioscor. Mat. I. 150. et saepius invenitur; altero cod. Pal. *κυδώνια* exhibet ut Urbinas Theophr. H. Pl. II. 2, 5. Sic *γλυκώνειον μέτρον* apud metricos, *χειρώνεια ἔλκη* Galen. de Tumor. XIII. 727. T. VII. de Temper. III. 3, 664. T. I. Comm. in Hipp. de Hum. I. 26, 460. T. XVI. (ubi *τηλέφια* perperam pro *τηλέφεια*) *Ἡετιώνεια* (*ἄκρα*) Steph. s. v. Anecd. p. 262. et in plerisque libris Thucyd. VIII. 90, 4. *ζητώνειος ὑφήγησις* Athen. IV. 158. B. *χειλώνειος τρόπος* Diog. La. I. 72. *ἀγαθώνειος ποτήσις* Suid. *κυλώνειον ἄγος* Plut. V. Solon. XII. et XIII. Diog. I. 110. οἱ *πλατώνειοι* Philostr. V. Ap. I. 7. p. 8. *τὰ κυμώνεια* Plut. V. Cim. c. IV. *ἐρωμώνειος χάρις* Zenob. sed *ἐρωμώνιος* Hesych. Suid. *ἀγαθώνιος* Hesych. Zenob. *κονώνιος κύλιξ* Athen. XI. 478. B. 486. C. *κυλώνιον ἄγος* Hesych. *κυλώνιοι* et *κυλώνειοι* in eadem pagina Jambl. V. Pyth. 35. p. 248. *φειδώνεια μέτρα* et minus recte *φειδώνια* v. Tzschuck. ad Strab. VIII. p. 152. [*τυφωνείων παθημάτων* Phot. 242, 546. *παιωνείας χειράς* Galen. X. 390.] *χαρωνείοις βαράθροις* Galen. de Us. Part. VII. 8, 540. *χαρωνείων πνευμάτων* Comm. I. in Hipp. Epid. p. 10. T. XVII. P. I. absolute *χαρώνεια* Diog. La. VII. 123. Simplicius in L. I. de An. p. 51. a. sed *χαρώνια* Aretae. Sign. Ac. I. 7, 12. [Jamblich. Myst. IV. 1. p. 106, 10.] *χαρώνια* et *πλουτώνια* Strab. XIV. 636. et 649. temenicorum modo scribuntur. Postremo contra Philemonis §. 62. et Eustathii praeceptum p. 785, 20. *προπαροξύνεται ἡ Δολώνεια*

ὡςπερ καὶ ἡ Τηλεγόνεια καὶ Ὀδύσεια καὶ Ὀρέστεια καὶ Πα-¹¹⁷
 τρόκλεια καὶ Ἡράκλεια, non solum Δολωνία scribitur Aelian.
 V. H. XIII. 14. Schol. II. XXIII. 806. sed etiam Δευκα-
 λιωνία v. Sturz. ad Hellan. p. 70. sq. et apud eundem Aelia-
 num l. c. Κυκλωπία, apud Aristophanem *Λυκούργια* Thesm.
 135. Ὀρεστία Rann. 1124. nuper correct¹⁾. Duo autem
 Stephani praecepta invicem contraria *Σιρβων* — τὸ κητικὸν
Σιρβώνιος, ὡς *Κιθαίρωνιος* καὶ *Ἀργανθώνιος*, et *Ἀργανθώνη*
 τὸ κητικὸν *Ἀργανθώνιος* ὡς *Κιθαίρωνιος*, λέπας *Κιθαίρω-*
νειον (Eur. Bacch. 1043.) ea nescio quomodo inter se con-
 ciliari possint, nisi priore loco scribatur τὸ ἐθνικόν, sed ma-
 gis suspicor *Σιρβων* scribendum esse acuta ultima ut *Κιθαί-*
ρων, unde *Ἡρα Κιθαίρωνία* Plutarch. V. Arist. c. XI., et
Ἀργανθών, unde ὄρος *Ἀργανθώνιον* Strab. XII. 564. quod
 poetae metri causa *Ἀργανθώνειον* vocant v. Etym. M. 135,
 26. Idque non traducit ad ea genera, quae ab Etym. silentio
 praeterita sunt. Nam de oxytonis, quae per *ωνος* declinan-
 tur, ille nihil dixit, vel ut alii loco reservaret vel quia ad-
 jectiva hinc ducta unius modi sunt, *ἀγώνιος*, *αἰώνιος*, *λειμών-*
ιος, *τελαμώνιος*, *Ἀντρώνιος*, *Καλυδώνιος* etc. v. Steph. s.
Δωδώνη, praeter unum *παιώνιος*²⁾. Nec magis in censum
 retulit oxytona, quae vocalem nominativi corripiunt, *χθόνιος*,
ήόνιος, *ήγεμόνιος* Mercurii cognomentum Procl. in Alcib. I.
 195. T. I. *χιόνιος* sive *χιόνεος*, aliaque minus stabilia. *Ἀη-*
δόνιος solum probat Hermannus Opusc. T. III. 306. nec puto
 aliter dici *νομός*, *θρηῆνος ἀηδόνιος*, sed alteram formam prae-
 stat Nicocharis versus Anecd. p. 349. τὸν ἀηδόνειον ἕπνον
ἀποδαρθόντα [σε, αὐτὸς σὺ] *σαντὸν αἰτιῶ*, quanquam Non-¹¹⁸
 nus V. 411. *ἀηδονίου ἕπνου* scribere coactus est, et Joannes
 Gaz. Ecphr. II. 274. *χελιδονίου ῥοδεῶνος*, id est *verni*, *χε-*
λιδοντῆ ὄρη Nonn. XXXVIII. 272. Zonaras p. 1850. *χελι-*
δόνιον μέλος, *χελιδόνειον δὲ κρέας*, convenienter regulae me-
 tusiasticorum³⁾. [*Χελιδόνιαι-εἰαι ἰσχάδες* Athen. 652. D. sq.]

¹⁾ *Ὀδύσειη* Erycius Epigr. XI. 298. T. II. dixit ut *ἀληθείη*. [*Ὀρεστεια* remansit Athen. XII. 513. A.]

²⁾ Parum dilucide Schol. Arist. Ach. 1227. *παιώνια ἔορτή* — *παιώ-*
νιον ἰατρῆιον ἢ σωτήριον φάρμακον. Periecticum rectius *παιωνῆιον* scri-
 bitur apud Photium; adjectivum *παιώνιος* salutaris sive medicatus Plutarch.
 Cons. ad Apoll. p. 359. T. VII. Philostr. V. Soph. II. 1, 5. p. 551. Julian.
 Epp. XV. 20. Longin. XVI. 2. Duobus postremis locis codd. *παιώνιος*
 praeferunt, quod Galen. de Sem. I. 10. p. 198. T. III. Origen. c. Cels. II.
 444. F. Procl. in Theol. XVI. 41. et alias saepe invenitur, sed poetarum
 atticorum metris revincitur v. Walz. ad Rhett. Gr. T. I. 11. Andronymicum
 est *Παιώνιος* Paus. V. 10, 2. ut *Παιάνιος* Eutropii interpres; mendose
Παιώνιος Diog. II. 113.

³⁾ Sic in ceteris quoque terminationibus; *παρδάλειος* v. Suid. *δελφά-*
Sophocl. Aias. Ed. 3.

Dies halcyonidas Aelianus H. Ann. I. 36, 9. *άλκυνονείας* appellat, ubi cod. *άλκυνονίας*. Ad ultimum ille oblitus est barytonorum, quae eadem vocalem in declinatu corripiunt, *ἀρμόνιος*¹⁾, *ἄξόνιος*, *δαιμόνιος*, *περιβραχιόνιος*, *περικιόνιος*, *στημόνιος*, *τερμόνιος*, *μνημόνιος*. Pro postremo quidem codd. Pollucis *μνημόνιος* exhibent, sed ea forma metusiasticis reservanda videtur ut *μεμνόμεια κρέα*, et temenicis τὸ *Μεμνόμειον*, quanquam in hoc quoque libri multifariam fluctuant v. Interpp. ad Herod. V. 53. Jacobs. ad Aelian. p. 457. sq. denique possessivis andronymicis. Suidas *Ἀγαμέμνων*, καὶ *ἀγαμεμνόμειος οἶκος καὶ ἀγαμεμνονεὶα ναῦς*. Sic scribitur *ἀγαμεμνόμειος πηγή* Philostr. Heroicc. XVIII. 691. *ἀγαμεμνόμειος δαίς* Sophocl. ap. Eusth. 1507, 64. *ἀγαμεμνόμεια*²⁾ *χεῖρ* Etym. M. 461, 44. *ἀγαμεμνόμειον γένος* Dio Cass. XXXV. 11. *ἀγαμεμνόμεια φρέατα* Eusth. 461, 13. minus recte *ἀγαμεμνόμεια* ap. Hesychium. In Tragicorum diverbiis semel, nisi fallor, *ἀγαμεμνόμειος* legitur Iph. T. 1290. in canticis saepius *ἀγαμεμνόμειος*, ut *ἀμφιόνιος* Phoenn. 831. et in Cyri Epigr. II. 4. *τυφαόνιος* Nonn. XIII. 320. XLV. 211. 199 *ὀφιόνιος* XLI. 362. *ἀμαζόνιος* XVII. 6. [*στημόνιος* Theophr. 117.] *ιασόνιος* Theocr. XXII. 31. Nonn. XXX. 250. Strab. XI. 526. *ιηόνιος* Aesch. Suppl. 66. Epigr. Adesp. CCCCLXXXVII. 254. *πανδιόνιος* Append. Epigr. N. 192. *ιξιόνιος* Hom. II. XIV. 317. quod Eustathius p. 989, 6. dicit *σημειῶδες μὴ διὰ τῆς εἰ γραφῆν*, quae vulgatior est in sermone soluto scribendi ratio. Haec inter pullulat tertia terminatio, *ἀγαμεμνόμειος*, quod quater apud Homerum legitur et in Agathiae Epigr. XLVIII. Anth. P. IX. n. 631. [*ὀφιόνιος* Opp. Cyn. II. 237.] *κίονιος* Nonn. XVIII. 81. Paraphr. V. 2. ubi Passovius *χιονέην* scripsit, et saepius *κίονιος*, nec raro *νήσοι χελιδόνεαι* Lucian. [Amorr. T. II. 295.] Navig. §. 7. p. 161. T. VIII. Aristid. Panath. p. 153. et 169. Encom. Rom. p. 200. T. I. Himer. Or. II. 29, 416. quae vulgo Chelidoniae vocantur in utroque sermone, ab Herodiano autem *χελιδοναὶ ὡς πυρκαϊαὶ*

κίος, *σκυλάκειος*, *κοράκειος* etc. quia metusiastica sunt, in scriptura multo magis sibi constant, quam *φοινίκιος*, *ὀμφάκιος*, *κυλικίος*, quorum significatio aut diversa aut ambigua est. Ac gentilicia quoque *Βεβρόνκιος*, *Θράκιος*, *Ναρόνκιος*, et localia *Ἀνακείον*, *κυλικεῖον*, *φυλακείον*, rarissime depravantur a librariis.

¹⁾ Hoc ipsum non extat sed composita *παναρμόνιος* etc. nec patronymicum *Ἀρμονίδης* potuisset existere nisi, ut *ἴδμων*, *ἦμων*, *φράδμων*, sic *ἄρμων* quoque in usu fuisset.

²⁾ Hanc accentus notationem probant Buttmanus Gramm. §. 60. Adn. 1. et Dindorfus Praef. Corp. Scenn. p. XXI. rejicit Hermannus Opusc. T. III. 308.

Eustath. ad Dionys. 504. et Arcad. 99, 15. ubi *χελιδονία* *δήμος* scriptum pro *νήσος*, sed ficus chelidoniae rectius *χελιδόνιοι* scribi videntur¹⁾. — A nominibus in *ἦν* exeuntibus quae producuntur adjectiva, eorum et numerus est exiguus et scriptura constans, *αύχενιος*, *λιμένιος*, *ποιμένιος*, *σειρήνιος*, *γερηνίος*, si tamen *γέρην* illud, quod Grammatici afferunt, usitatum fuit: nam *Γερηνίος* non magis huc pertinet quam *ελλήνιος* et similia. Neque plus difficultatis exhibent ceterae terminationes praeter eam, cujus causa in hanc ingressi sumus disputationem. Schol. Ven. Φ. 471. ita tradit, adjectiva, quorum ortus a substantivis generis neutrius in *ος*, accentum in antepenultima, diphthongum in penultima habere, *ονείδειος*, *τέλειος*, *έλειος*, *ορειος*, cum exceptione eorum quae aut alpha in antepenultima habent, *πελάγιος*, *πάγιος* (scr. *άγιος*), *θάλλιος* (scr. *θάλλιπος*), aut duas consonas sic positas ut una sit syllabae primae finalis, altera secundae initialis, *ερχεῖος*, *Αργεῖος*, quorum posterius Stephanus s. h. v. alia ratione amolitur: *οὐ παρά τὸ Ἄργος οὐδέτερον, ἦν γὰρ διὰ τοῦ ἰ, ἀλλὰ παρά τὸν Ἄργον, τὸν πτίστην*. [V. Eust. 217, 42. Schol. Pind. Ol. VII. 33.] Exemplis regulae subnexis Schol. Z. 348. addit: *τέγεος ὡς τέλειος· τέγεος γὰρ ὡς τέλος καὶ τέγειος* 120 *ὡς τέλειος*. Eustathius insuper p. 1343, 22. *γήρειος*, *κῆδειος*, *κῆτειος* [Opp. Hal. V. 43. Nonn. XVIII. 251.], pro quo nonnulli *χῆτειος* invexerunt Od. A. 521. v. Schol. et Lehrs. de Aristarch. p. 155. Omittunt vero *εῖτειος*, *θάλλειος*, *κτῆνειος* Orig. c. Cels. IV. 546. B. *θέρειος*²⁾, *σκύτειος*³⁾, neque oxytoni *ἀφνειός*, quod a nomine neutro repetere solent, mentionem habuerunt. Ad exceptionem praeter *άγιος*, quod plerique tamen a verbo *άζω* derivant v. Arcad. 197, 27. Etym. M. 144, 5. pertinet *τενάγιος*, ab Eustathio additum p. 1144, 37. sed quod p. 1144, 30. a nonnullis adjectivum *άλγιος* in hunc numerum referri dicit, is positivus commenticius est; neque *σελάγιος* fidei satis habet v. Jacobs. ad Aelian. H. Ann. XV. 11. quem fugit Artemid. II. 14, 167. Duo autem illa, quae propter consonantes excepta sunt, *Αργεῖος* et *ερχ-*

¹⁾ Plutarch. V. Cim. XII. et XIII. *ἐντὸς Χελιδονίων*, ut a *Χελιδόνιοι*. sed hoc gentis est nomen. [*Χελιδονία* ἀκη Quint. Sm. III. 234. *Ἄρτεμις Χιτανεία* et *Κισθονία* addit Meinekius Progr. 1843. p. 45.] [Stephanus: *Ἔρμος ὡς ἔρκος οὐδέτερον· ὁ δημότης Ἔρμειος*. De *νύχιος*, *σπάτειος*, *ιλέγχιος* dicitur alibi.]

²⁾ *Θέρειος*, quod Lexicographi nostri susceperunt, a conjectura profectum parum probabili.

³⁾ In Stesichori Fr. VII. 63. certum est Athenaeum *σκύφειος* sive *σκούπειος* legisse non *σκυφίον*, ut Kleinus voluit, sed incerta originatio, quia ὁ σκύφος dicitur et τὸ —.

κείος, Choeroboscus Anecd. p. 1389. b. et Eustathius p. [487, 30.] 1930, 30. artificiosius excusant, circumflexum ex diastasi aeolica repetentes, ut *ἀρχήϊος*, *ἀρχεϊος*. Sed hoc vix comprobavit Herodianus, qui diaeresi sublata non semper perispasin consequi monuit ap. Eust. p. 217, 42. id quod confirmant exempla *αὐλέϊος*, *Ἀχιλλεϊός*, *βασιλέϊος*, *ἀρήϊος*, quae, quum contrahuntur, proparoxytona fiunt. His quoque modo explicatis unum restat regulae incongruens, *τεμένειος*, quod Eustathius p. 149, 10. a Sophocle ab eam causam assumptum putat, quia, si *τεμένειος* diceretur, e tribus continuis syllabis eadem resonaret vocalis. Sed vox polysyllaba eademque poetica excusationis nihil indiget. Ex his vero Grammaticorum exemplis et praeceptis clare cognoscitur, adiectivum *ἐρκίος* et illis ignarum et a proportione abhorrens esse; nam a nominibus, quae cum *ἐρκος* conferri possunt, nulla producuntur adiectiva nisi in *εῖος*. Idque validius est argumentum quam vel poetarum auctoritas vel codicum indicia. Sed quod ad scripturam vocabuli attinet, hactenus sit satis dictum. *Κίων ἐρκείου στέγης*, ut Scholiasta ait, vel tibicinem ¹²¹ significat, qui tecti trabem fulcit, *τὸν τὴν ὀροφὴν ὑπερείδοντα κίονα* Plut. V. Rom. c. XXVIII. Paus. VI. 9, 3. quem Aeschylus Agam. 897. *ὑψηλῆς στέγης στῦλον ποδῆρη* vocat, vel quamlibet aliam columnam in aula tentorii positam. Is consuetus alligandis noxiis locus: *προσδεθείς κίονι ἔλαβε πληγὰς πολλὰς* Artemid. I. 78. p. 114. *δήσαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν ἐμαστίγον* Aeschin. c. Tim. p. 83. eodemque modo Lysias Fr. XLV. 407, 4. Hyperides ap. Poll. III. 80. qui omnes masculino sunt usi *ὁ κίων*, ut et Arist. Vesp. 105. Aristot. Nicom. X. 3. 1174, 24. Schol. ad h. l. *ὁ κίων ἀρσενικῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσιν ἢ κίων καὶ πολλὰ ἕτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα θηλυκῶς οὗτοι προφέρουσι*. Schol. Pind. Ol. I. 10. *ἢ αἰθῆρ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ὡς ἢ κίων καὶ ἢ Μαραθῶν. οὐ πάντα δὲ τοιαῦτα ἰωνικά ἐστιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι*. Idem genus Atticis tribuit Etym. M. s. v. nec video quomodo Lexicographi nostri contrarium tueri possint.

V. 109. *Τὶ δῆτα* — hunc versum profert Atticista in Villoisoni Anecd. p. 83. sed mendose *μὴ δῆτα* scribit, quod est exordium versus 111.

V. 110. *Μάστιγι φοινιχθεὶς θάνη*. Eudocia p. 200. *ἐρκεῖον τὸ περιφραγμα τῆς αὐλῆς* (hoc *ἐρκίον* dicitur) *Σοφοκλῆς πρὶν ἂν δεθείς πρὸς κίονα στέγης μάστιγι φοινιχθεὶς θάνη*. Perstat in opinione veteri Bothius vv. 109. et 110. in unum contrahendos esse omissis verbis *τὸν δύστηνον ἐργάσει κακὸν μάστιγι*, sic ut Minerva pronunciet *τί δῆτα*,

sequentia Ajax, nimirum quia absurdum sit dicere *nolo eum mori priusquam flagellatus moriatur*. Id in Ed. Pr. dixi stichomythiae lege refutari; quodque ille dici posse negat, saepe dictum esse Neuius ad Bacchyl. Fr. p. 34. aptissimis demonstravit exemplis Trach. 1135. *τέθνηκε πριν ἐξ ἐμῆς θαναῖν χειρός*, et Phil. 1329. *παῦλαν ἴσθι μήποτ' ἐντυχεῖν πριν ἂν νόσου μαλαχθῆς τῆσδε*, quibus Bernhardt ad Dion. 898. abutitur in causa multum dissimili. In eadem fabula v. 1225. Neoptolemus, quum Ulixi interroganti *ἢ δ' ἄμαρτια τίς ἦν*; respondere deberet *ἦν σοι πιθόμενος ἄνδρα δόλοισ εἶλον*, pro indicativo substituit participium *ἐλών*, ex interposita Ulixis oratione tacite repetens *ἐπραξα ἀπρεπες ἔργον — ἐλών*. Talia vix excusatione egent, sed Graecis multo duriora exciderunt, quae ferimus solum *propter bis mille annos*.

V. 112. *Χαίρειν τάλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι*, hoc est, *de ceteris, omnia, quae vis, fieri cupio*, quod cum usitata amandandi formula *χαίρειν σέ κελεύω* verbis congruit, sententia discrepat, quippe se junctum ab aspernationis significatione, quae illi non nativa quidem sed usus quodam arbitrio adjuncta est. Vix mentione dignum quod La. Γ. Aug. B. Dresd. A. exhibent *ἔγω γέ σ' —*

V. 114. *Ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν*. Sic maxima pars codd. et Ald. in uno Pariss. *ᾧδε*, quod codd. ΓΘ. Heidelb. et Lips. B. adscriptum probatumque est Musgravo¹⁾. Hermannus veterem scripturam retinens, articulum verbo additum explicandi vim habere censet, *τουτέστι τὸ δρᾶν* vel *τὸ δρᾶν λέγω*, Matthiae ad Hipp. v. 49. *τὸ δρᾶν* sc. *τοῦτο*, pro quo pronomen ad *τέρψις* relatum esse, quemadmodum Hermannus v. 453. *ὥστ' ἐν τοιοῖσδε βοτοῖς* pro *ὥστ' ᾧδε ἐν βοτοῖς* dictum putat; sed certa hujus translationis exempla desunt. Sicut Oed. C. 766. *ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός* positum est pro *τερπνόν*, adaeque hoc loco dicere potuisset, *ἐπειδὴ τοῦτό σοι τερπνόν ἐστι, τὸ δρᾶν*, vel etiam *ἐπειδὴ τούτῳ τέρπη, τῷ δρᾶν, τουτέστι τῷ ἐνεργεῖν κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ, ὥσπερ ἀρτίως ἔφησθα, τῇ χειρὶ χρῆσθαι*. Sic Thucydides I. 32, 4. *ἡ δοκοῦσα σωφροσύνη, τὸ μὴ ξυγκινδυνεύειν*. Ergo post *σοί* posui comma, quia cogitatio paullulum suspenditur.

V. 115. *Ὠνπερ ἐννοεῖς*. Schol. Rom. et cod. La. *γράφεται ἐννέπεις*, ab hariolatione profectum.

¹⁾ Eadem dubitatio de Theocr. XVI. 23. *οὐχ ᾧδε πλοῦτου φρονέουσιν ὄνασις*, ubi multi codd. *ᾧδε*.

V. 118. Ὅραξ Ὀδυσσεῦ — Hunc et duos insequentes versus affert Suidas s. Προνούστερος.

123 V. 119. Τίς ἄν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος. Wakefieldius Silv. III. 63. emendabat τίς ἦν. Cod. Γ. τούτου τίς ἀνδρῶν ἄλλος ἢ — Θ. Mosq. AB. Heidelb. Jen. et Suid. I. c. ἦν προνούστερος. Anecd. Bekk. p. 111. et Photius: Προνούστερος ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος· Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Positivo πρόνους, quem Scholiastes Barocc. ἀχρηστον esse dicit, usi sunt Aeschylus Suppl. 982. Herodotus VII. 113. Eusebius Stob. X. 130, 29. ubi προνοός editum; Atticis scriptoribus inusitatus est.

V. 120. Ἡ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθη — affert Suidas s. Καίρια. Elmslejus ad Med. 190. hic quoque ἠρέθη suum praeposit, Bekkerus ap. Plat. Gorg. 514. B. et aliis locis ἠέρισκον, hic codicum auctoritate, ille, quod aliquoties legitur, ubique restituere obstinatus; qua de re quae ad Phryn. p. 140. dixi, confirmarunt alii v. Siebelis ad Paus. T. III. 372. Dindorf. ad Ar. Pac. 129. Poppo ad Thuc. I. 58.

V. 121. Ἐποικτεῖρω δέ νιν δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δνςμενῆ. Hos vv. et duo subsequentes Suidas apposuit s. Ἄτη, secundum s. Ἐμης, utrobique ἔμης, ut in codd. omnibus et Edd. vett. legitur; ἔμπας Heathii admonitu e Scholiis restituit Brunckius. Quum Sophocles v. 563. spondei vitandi causa breviorē ἔμπα usus sit, dubitari potest an hic quoque, ut fieri solet in penthemimeri v. ad v. 441., trochaeum praetulerit. Post ἐποικτεῖρω δέ νιν, comma in Edd. vett. deest; appositum rursus expunxit Schaeferus, Hermannus reduxit, ἔμπας proxime ad δύστηνον referens, miserum tamen etsi inimicum. Mihi comma aut nullo loco aut post ἔμπας ponendum videtur; in cod. Θ. distinctio quae vocatur media, post δύστηνον apposita, junctis καίπερ ἔμης, sicut Schaeferus ap. Dem. c. Callipp. 1241, 10. ὁμως καίπερ indistincte scribi jussit hoc loco comma inter ἔμπας et καίπερ relinquens.

V. 123. Ὅθούνεκ' — Sic in Ed. Pr. pro vulgato ὄθ' οὔνεκ' scripsi ob eas rationes, quas ad Phryn. p. 657. a falsa viri docti suspicione vindicavi¹⁾. Signo coronidis, quod Pas-
124 sovius in Lex. Gr. s. h. v. desiderat, minus opus est in vocabulo composito, cui communis consuetudo significationem

¹⁾ Schol. ad 1052. ὄθ' οὔνεκα, ἐκ παραλλήλου. Moschop. ad Hes. Opp. 113. νόσφιν ἄτερ, ἐκ παραλλήλου. Schol. ad Oed. T. 1463. χωρὶς ἄνευ, ἐκ παραλλήλου. cui conferri potest χωρὶς ἰδίᾳ Demosth. p. 155. 10. Horum tamen nulli similis est conjunctionum ὅτι οὔνεκα parallelismus, neque magis quae Matthiae Gramm. §. 636. apponit, τίνος δὴ χάριν ἐνεκα, βοτανῶν ἐνεκεν χάριν. Sed illis fortasse ἤμος ὅτε ante oculos fuit.

simplicis conjunctionis tribuit. *Τούνεκα* tam diu et in ipsis Grammaticorum libris hoc modo scriptum esse permirum est, quum jam veteres docuerint, nomen relativum, sive ut nunc loquuntur, correlativum esse v. Etym. M. p. 641, 44. Apollon. de Pron. p. 72. A. cf. Aglaoph. p. 498. Sed mirabilior est Reisigii opinatio Comm. ad Oed. v. 980. *ὁθούνεκα* ex *ὄθι ούνεκα* compositum significare ubi id est *cujus causa quidque sit*; ergo h. l. *miseret me Ajacis ea in parte in qua est id, cujus causa miser est*. Tanti nova dicere non emam. *Συγκατέζευκται* cod. Θ. et Planudés in Anecd. Bachmanni T. II. 61. quod recepit Hermannus. [cf. Goettl. ad Hesiod. T. 88. *τῶμισυ* ad Opp. 559. *ὁθούνεκα* Matth. Gr. p. 1495.]

V. 125. *Ἦν γάρ* — Hunc totum locum usque ad finem v. 132. ad se transtulit Suidas s. *Εἰδωλον*, sex primores versus Stobaeus Tit. XXII. 22, 188. quatuor 125—128. Schol. Ven. E. 449. Secundo similem profert idem Stobaeus Tit. XLVIII. 4. *Σοφοκλῆς Αἴαντι, Ἄνθρωπος ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον*, quae vulgo ex Ajace Locro petita putant. Ajacem nescio quis ap. Clementem Strom. L. II. 64. ita loquentem facit

*Πῆμα δ' οὐδὲν ἐλευθέρου
πυγὴν ἔθακνεν ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.
οὕτως πέπονθα καὶ με συμφορᾶς αἰεὶ
βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει
λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἠρεθισμένον.¹⁾*

quae Grotius inter Sophoclea retulit p. 461. nonnulli propter furoris mentionem ad Ajacem pertinere crediderunt. Atque 125 huic fabulae Scholiastes Aristid. T. II. 143. nominatim adscribit, quae nullo modo ei conveniunt: *τὸ δειλίας γέρας ἀκίνδυνον Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ λέγει. Αἶας γὰρ εἰ δειλὸς ἦν καὶ μὴ θρασὺς, εἴληφεν ἂν γέρας τῆς δειλίας τὸ μὴ κινδυνεύσαι αὐτοχειρία.* Sophoclem si constaret fabulam retractasse, haec unde provenerint, haud difficile esset ad suspicandum. Nunc Grammatici errorem quam temporis injuriam accusare malo. Ed. Pr. Quod Osannus affirmat (Ueber Sophocles Aias p. 130.) me, quum haec scriberem, a suspitione veri non procul afuisse, id a me longe deprecor; nam suspicionem istam duplicis recensiois et olim parum firmam judicavi et cognitis, quae Osannus pro ea dixit, funditus repudio. De proverbio *δειλίας γέρας ἀκίνδυνον* dictum est in Aglaoph. p. 67.

¹⁾ Bothius in primo versu *πῆμα δ' οὐδ'* — Schaeferus ad Bos. p. 215. *οὐδὲν δὲ πῆμ'* — ipse olim *οὐδὲν ὄδ'* — correxi; *συμφορᾶς* pro *συμφορῶσ'* apta est Bothii emendatio, quam praecipit Suevernius v. Comment. ejus *Ueber einige Anspielungen* etc. p. 28. Sic *κηλὶς συμφορᾶς* Oed. T. 833.

V. 127. 'Υπέροκον μηδέν ποτ' εἴπης. Recte hoc Scholiastes refert ad Ajacis superbiam v. 767. et seqq. testatam, quam vel Cyclicorum carminibus vel sceni-
corum fabulis divulgatam, certe Sophoclis spectatoribus notam fuisse credi licet; cetera quae narrat ex Tragodumenis sumpta, Ajacem noctuae signum gentilicium clypeo insculptum erasisse, deam ipsam, quum pugnaturus opem suam offerret, de curru detrusisse, ea si cognita fuerunt poetae, certe a re aliena judicavit. Pro *υπέροκον* apud Stobaeum l. c. surrepsit *υπέρογκον*, apud Schol. Ven. E. 449. qui vv. 125 — 128. affert, *υπέροκμπον* quod ipsum codd. nonnulli h. l. substituunt. Blomfieldius ad Sept. v. 795. statuit *υπέροκμπος* esse formam novitiam ex *υπέροκπος* auctam interpositu literae μ , ut *ὄμβριμος*, *ὄμπνιος*, pro quibus rectius attulisset *στυφοκόμπος* v. Dindorf. ad Avv. 1288. *δοξοκομπεῖν* Dio Chr. LXVI. 347. v. Bast. Add. ad Longin. p. 644. *δημοκόμπος*, *δειλοκομπεῖν*, quae merito vituperantur. Sed opinionem ipsam falsam puto. *Υπέροκμπα* quae sunt et *υψίκομπα*, eadem *υπέροκπα* *immoderata et enormia* dici possunt, sed non contra; in illis praeverbium et nomen perinde valent; in hoc praevalet praepositio, obscurata quodammodo compositi parte altera, ut *μεσόκοπος*¹⁾, quod quidam ita interpretantur *ὁ μέσον κόμματος ὄν*, fortasse recte, dummodo non a moneta translatum putetur sed a *περικόπη* sive circumcaesura (filo) corporis; nam dicitur illud proprie de statura, tum de aetate et specie in universum. Adjectivum *υπέροκπος*, quod viri docti suspectant ut ex *υπέροκπος* depravatam v. Matthiae ad Herc. 1059. [Hermann. Opusc. V. 153.] tueri videntur cognata, quibus aut sola mali ingruentis notio inest, ut *πρᾶγος νεόκοτον* Aeschylī et quotidianum *παλίκοτος*, aut ne haec quidem sed indefinita modi significatio, sic ut *ἀλλόκοτος γνώμη τῶν πάρος diversa priori sententia* Philoct. 1191. nihil aliud significat quam *διάφορον* v. Corais ad Heliod. p. 146. et *ιδιόκοτος* idem est quod *ιδιόφρυνθος* v. Hesych. s. *Ιδιόκοιτον*. Idem et Zenobius *Δίχολοι γνῶμαι κατὰ μετάληψιν, χόλος γὰρ ἡ ὀργή, ὀργή δὲ ὁ τρόπος*. Ergo, ut breviter complectar,

¹⁾ Passim *μεσοκόπος* scribitur v. Schweighaenus. ad Athen. IV. 177. F. T. II. 659. sed falso, nec simile hoc est paroxytonis *δημοκόπος*, *δοξοκόπος* etc. cf. Corais *Στοχασμ.* p. 72. in quibus significatio verbi activa, quanquam alio traducta, clare tamen apparet, sicut neutralis in *προκόπτειν*, quod cum *προτύπτειν*, *υπερπαλεῖν*, *ἀντιπαλεῖν* (adversari), *ἐμπικίαιος*, *πρόσπικαιος*, comparandum videtur. In *ζηλότυπος*, *ἀλίτυπος*, *χαμαιτύπη*, *ἀβολεῖν* (*συμβάλειν*), *ἀντιβολεῖν* (*ἀντεσθῆναι*), *συνηβολή*, manet originis nota, sed in *μοιροτύπη*, *καλαμοτύπος*, *χαμαιτυπῆς* (si pro *χαμαιζήλος* valet), *ὄξυβολῶ* (*ὄξείως ἀκούω* Suid. cf. *εἰκοβολῶ*), *μαμψιβολῶ*, *μετάδοπος*, non minus obscuratur quam in *εὐκόπως πέττειν*, *εὐκοπία τροφῆς* Agatharch. de M. R. p. 30. T. I.

ὑπέροκμος propriam habet gloriationis significationem, unde transfertur ad res splendide exaggeratas, *ὑπέροκος* vero et *ὑπέροκος* immodicum et vehemens denotant.

V. 129. *Μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν* — Sic plerique codd. Stobaeus l. c. Suidas Kuesteri l. c. et Eustathius p. 807, 20. qui *ὄγκον αἶρειν* ex h. l. affert; *ἄρη* vero exhibent La. Ven. Θ. Mosq. A. Aug. C. Lips. AB. ut vett. Edd. Stobaei atque Suidae. Significationem sibi sumendi sive animo concipiendi habet utraque forma; activa v. 75. *δειλίαν αἶρειν*, Iph. A. 1598. *θάρος αἶρειν*, Musaeus v. 243. *ἄλγος αἶρειν*¹⁾, media Diod. XXXI. p. 127. *πένθος ἤρατο*, Theocr. V. 20. *ἄλγος* 127 *ἀροίμην*, Oppian. Cyn. II. 63. *δῆριν αἰερασθαι* etc. Ed. Pa.

V. 130. *Ἡ χειρὶ βροίθεις ἢ μακροῦ πλοῦτον βάρει*. Verba *εἰ τινος* — *βροίθεις* profert Eustathius p. 54, 28. *Βάθει* legitur ap. Stob. et Suid. ll. cc. in *Γ*. La. Ven. et plerisque aliis; *βάρει* Aug. A. Jen. Heidelb. Ald. et inter lineas Mosq. A. γρ. *βάρει*, quorum optio difficilis. Pro illo afferri potest, quod Hermannus monet, *βάθος* aliunde translatum esse quam *βροίθω*, ideoque sermoni poetico convenientius videri quam *βάρος*, quod in eadem metaphora consistit (*ἐμβροίθες καὶ βαρὺ* Plat. Phaedon. p. 81. C. cf. Fischer. p. 340.) *βάρει* quum olim praeferebam, hanc habui rationem, quod *βάρος πλοῦτον* et *ὄλβου* apud poetas leguntur Iph. T. 419. El. 1297. sed *βάθος πλοῦτον*, *βαθύς πλοῦτος* et *βαθύ-πλοῦτος* vulgari usu trita sunt v. Interpp. ad Ep. ad Rom. XI. 33. [Ellendt. Lex. Soph. T. I. 286. *πλουτέω βάθειον* Tyrst. Fr. III. 6. *πλοῦτος βαθύς* Iulian. Or. II. 82. B.] *Μακρός* h. l. non opus est pro *βαθύς* accipi, quemadmodum *φρείατα μακρά* interpretantur v. Eustath. p. 192, 46. sed valet pro *μέγας* ut *μακρὰ οὐσία* Aristot. Pol. VI. 4, 3. p. 255. ed. Schneid. *μακρὰ δόξα* Aelian. V. H. I. 23. *ἀριθμοῦ μάσσονα* Pind. Nem. II. 36. *μήκιστον τεράων* Apollon. IV. 1364. *μήκιστος πλοῦτος* Emped. v. 420. qui v. 355. *μήκος* pro *μέγεθος* dixit ut Sophocles Ant. 393. et contra Demosthenes p. 496, 18. *χρόνος τοσοῦτος τὸ πλῆθος* pro *μήκος*; Aelian. H. An. XIII. 18. *τῷ πλήθει τῆς ἀλλῆς* eaque ratione nomina dimensionum, magnitudinis et multitudinis, qualitatis et quantitatis, mensurae et ponderis, crebro inter se, nec mirum, permutantur, *ὀλιγος κοῦρος* pro *μικρός* Ammon. p. 103. v. Valck. *βοῦπαις πολλός* Apollon. Arg. I. 760. *Σπάρτη*

¹⁾ Sed *φρόνημα αἶρων εὐήμιον καὶ σῶφρον* Philostr. Herr. XI. p. 718. et *ἄφρονα μήτην αἶρειν* Agathias Ep. LIII. p. 22. T. III. animi elationem assignificat, ut *ὑποῦ αἶρει θυμόν* Oed. T. 914. *animos sustulit* Plant. Truc. II. 8, 10.

πολλή pro *μεγάλη* Theocr. XXII. 156. cf. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. XX. 3, 271. *βραχίς* pro pauci Polyb. IV. 19, 10. Euseb. Demonstr. L. II. 72. D. Nicet. Ann. VII. 8, 127. B. Niceph. Greg. Hist. IX. 4, 250. F. et apud veteres *βραχία* oppositum τῷ πολλά v. Schoemann. ad Isaeum p. 185.

¹²⁸ *μετρεῖν* pro *ἀριθμεῖν* et *ἀμέτρητοι* pro *ἀνάριθμοι* v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 47. *pondus* apud Latinos pro *coria*, *quanti* pro *quos* etc. Ab his vero acyrologiae exemplis, quae certis notionum generibus continentur, multum distat et abusio praedicatorum subjectis suis inconvenientium et inconsequentia metaphorae ab alio genere translationis in aliud transeantis. In utroque veteres sibi multa indulserunt nostris scriptoribus inconcessa: sed haec in certum ordinem redigi nequeunt. Pindarus Nem. VI. 45. ὡτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖσ' εἴθυνε — οὔρον ἐπέων, non minus licenter loquutus est quam illi qui, ut Quintilianus ait, quum initium a tempestate sumserunt, incendio aut ruina finiunt; λῦσαι δ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος Orph. Arg. 1380. ἀνάψει νέφος οἰμωγῆς Eur. Med. v. 107. et sic item alia. Quod ad conjunctionem disparabilium attinet, ea aut contra naturam est ut ἀλφὸς μέλας Anecd. p. 386. νεβρῆ παρδαλέη Orph. Arg. 451. μολυβῆ κεραμῖς Athen. XIV. 621. A. κέραμος ἀργυρούς VI. 229. C. πύξις χαλκῆ Galen. de Comp. Med. p. Loc. II. 584. T. XII. vel κερατίνη Alex. Trall. I. 10, 35. quae Proculus in Crat. c. 83. p. 44. ψευδωνήως dici tradit τῆς ὕλης μεταπεσοῦσης, et compositi parte obliterata ἱπποκόμος τῶν καμήλων v. Valcken. ad Herod. VI. 129. Alia contra usum, σμοὶ τὴν κνήμην Heliod. III. 1, 108. κυλλὸς ποῦς, χεῖρ γωλή v. Philemo Techn. p. 209. Schol. Arist. Av. 1386. Eq. 1094. Verum haec in transcurso tractari non possunt.

V. 131. Ὡς ἡμέρα — τοὺς κακούς. Eustathius de Ism. II. p. 70. τοὺς γὰρ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. Ed. Pa. Inutilis et supervacanea est correctio viri docti in Diario Class. A. MDCCCXV. p. 254. ὡς ἡμαρ ἐν —

V. 134. 135. Τελαμώνι παῖ, τῆς ἀμφιρότου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Musgravius ommissis τῆς ἀμφιρότου ut supervacaneis, systema anapaesticum, si vulgarem in describendis versibus morem sequimur, a monometro inducit, quod perarum est, ὦ φάος ἀγνόν Soph. El. 86. ex Hermanni descriptione, δύστανε γίναι Med. 357. ὦ τέκνον, ὦ ξέναι Iph. A. 1276. ὦ παῖ, τί θροεῖς Hipp. 212. Vulgatam satis stabiliunt Suidas s. Βάθρον, Lydus d. Mag. L. I. p. 14. Schol. Eur. Phoenn. 246. Grammaticus in Anecd. Bachm. p. 369. et in Append. Greg. p. 680. Ac si Musgravius dubitavit an insula ἀγχιάλος dici non possit, id refellitur Gemini exemplo,

qui in Epigr. V. 256. T. II. Anth. Pal. IX. n. 288. eidem Salaminii hoc epitheton tribuit, ipsoque insulae hujus situ, quae tam prope a litore abest, ut *ἀρχίαλον* magis quam *ἀμφιθάλαττον* vel *πελαγίαν* nominari conveniat. Accedit, quod Hermannus et Bothius subjiciunt, fieri posse ut poeta urbem Salaminem *ἀρχίαλον* dixerit, quanquam haec ratio non convenit in Lemnum, quae ab Aeschulo Pers. 885. inter *ἀρχιάλους* refertur, etsi urbem cognominem non habet. Ed. Pa. Quod Bothius conjecturam olim a se propositam *βάθρον ἀρχίαλον*¹⁾, qua duo epitheta diversis adjunguntur subjectis, contra Elmsleji reprehensionem ad Heracl. 750. ipsius reprehensoris exemplo defendit, poterat sane locupletiores testes citare, Euripidem Hel. 408. *οἶδμα πόντιον γλανκῆς ἄλός*, Iph. A. 165. *ἀμφὶ παρακτίαν ψάμαθον Ἀύλιδος ἐναλίας*, Herc. 364. *τὰν ὀρεινόμενον ἀγρίων Κενταύρων γένναν*, et Sophoclem ipsum Trach. 848. *ἀδινῶν χλώραν δακρῶν ἄχαν*, quibus in locis nihil obstabat, quo minus duo uni nomini accumularentur epitheta; postremo poetas epicos Hesiod. Theog. 566. *ἀκαμάτοιο πυρός τηλέσκοπον αἴγην*, Theocr. XXV. 10. *ιερόν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῦ*, Nonn. I. 300. *κωφὸν ἀδουπήτου μέλος ἠχοῦς*, aliosque. Saepe tamen Graeci non solum duo sed quatuor et amplius epitheta uni adaggerarunt substantivo. Hom. Od. IX. 322. *νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης φορτίδος εὐρείης*. II. XI. 32. *ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θούρησιν καλήν*. Hesiod. Scut. 250. *κῆρες κνάνεαι — δεινωποὶ βλοσυροὶ τε σαφαινοὶ τ' ἀπλητοὶ τε*. Aesch. Ag. 155. *μίμνει γὰρ φοβερὰ παλινόρσος οἰκονόμος δολία μνάμου μῆνις τεκνόνποιος*. Si vero duo epitheta totidemque substantiva parili inter se convenientia obversarentur, persaepe iis ne in mentem quidem venisse arbitror aequabilis partitionis, nisi vel metri ratio vel concinnitatis admonuisset. Ergo Elmslejanus canon a Porsono, ut videtur, acceptus v. Hermann. ad Hec. 423. obstat quidem ne viris eximiis credamus, Eur. Hipp. 76. *ἀκήρατον μέλισσα λιμῶν ἠρινὸς διέτρεχεται* scribendum esse pro *ἠρινόν*, ne *λιμῶν* duo epitheta habeat, *nullum autem μέλισσα*, qua ratione ducitur Matthiae ad El. 829. prorsus autem non eo valet ut vel receptas lectiones immutare vel ancipites dijudicare possimus. Nec in Iph. T. 12. *χιλίων ναῶν στόλον Ἑλληνικὸν συνήγαγ'*, veterum Edd. scripturae *Ἑλληνικῶν* viri docti praeferre dubitarunt.

¹⁾ Wunderus ait idem requirere Kaemmererum ad Hymn. Hom. p. 146. quod verba *ἀρχίαλος* et *ἀμφίρτος* uni nomini tribui non possint. Libro illo per bibliopolas nostros uti non licuit, sed hoc certe non dubitari puto, quin bimaris Corinthus et *ἀμφίκλυστος* dici queat et *πλησίαλος*.

V. 136. *Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαιρῶ.* Hunc versum et duos sequentes promit Suidas s. *Ζαμενῆς* et *Κακόθρους*. Schematis Oropii et exempla compluscula et causas varias afferunt veteres; primum loco parum opportuno II. VI. 479. *καὶ ποτὲ τις εἶπη ἀνιόντα*, unus quidem Scholiastarum antiptosisin causatur, qualis sit *γυναικα μαζόν*, alius *ιδῶν* supplet; repugnat tertius *οὐ λείπει τὸ ιδῶν ἀλλ' ἔστι συνήθης Ἀττικοῖς ἢ φράσις*. *Εὐριπίδης* *Ῥήσω* (390.) *χαιρῶ σ' εὐτυχοῦντα, καὶ Ὅμηρος* (II. XIII. 352.) *ἤχθετο δαμναμένους*. Tum ad II. IX. 77. *τίς ἂν τάδε γηθήσειε — οὐ λείπει τὸ ὄρων, ἀλλ' ἔστι παλαιὰ συνήθεια*. *Ἀριστοφάνης* (Ach. 15.) *ἀλλ' ἕτερον ἤσθην, καὶ Κρατῖνος* (Fragm. p. 43.) *γέγηθα τὸν ἄνδρα, καὶ ἔστιν ἐξ ἀντικειμένου οἶον, τίς οὐκ ἂν κλάσειε*. *Iidem* cum II. XIII. 353. *ἤχθετο δαμναμένους* conferunt *Eupolideum* *ἤδη γὰρ Ἀρίσταρχον στρατηγοῦντ' ἄχθομαι*. Postremo *Eustathius* *Homerum*, quum scriberet *γηθήσει νῶι προφανείσα* II. VIII. 378. vel casum pro casu posuisse vel praepositionem *διά* omisisse censet [v. Spitzner. ad II. VI. 479. *χρίμπτοντες ἐὸν χαιροντες ὄλεθρον* Opp. Hal. V. 534.]; *Suidas* autem s. *Χαιρῶ σε* usus *Euripidis* loco *Sisyph.* Fr. III. *χαιρῶ σε ἐλθόντα τὸν τε μακρὸν ἐξολωλότα*, rationem constructionis non addit sed schema Oropicum vocari narrat, omisum illud a schematum scriptoribus, *Tryphone* et *Lesbonacte*. Ex nostris *Grammaticis* *Brunckius* ad *Phil.* 1314. et *Elmslejus* ad *Iph.* T. 930. *Oed.* C. 1119. participia *ὄρων* et *ἀκούων* omissa putant; quae si omitti licuisset, procul dubio saepius et in vulgari quoque sermone et post alia etiam verba irascendi et indignandi premerentur, quoniam notiones eas continent, quae sponte se in animum audientis insinuant. Sed praeter *Heliod.* VIII. 16, 128. *ἤσθη ἀπαγγελθέντα μοι τὸν νεανίαν*, nullum mihi apud *Atticistas* exemplum reperisse videor, nedum apud *Atticos* ipsos¹⁾. *Schaeferus* autem ad *Bos.* p. 26. nihil subaudiendum esse dicit, sed accusativum ex ipso verbo pendere, quasi haec legitima sit et ordinaria syntaxis aut non legitima sine explicatione admitti possit. Huic tamen assensus *Buttmannus* ad *Phil.* l. c. *Wakefieldianis* exemplis demonstrat, *Romanos pallere, ardere, pavere*, cum quarto composuisse casu atque *Statium* adeo *gaudet bella, gaudet fata suorum* dixisse; quorum illa prorsus aliena sunt, quia *pallere* aliquem non pro-

¹⁾ In *Aesch.* Ag. 1103. (1066.) *μαρτυροῖσι τοῖσδ' ἐπιπεῖθραι κλαίμενα τάδε βρέφη*, utique *ὄρωσα* suppleri potest, sed et *μαρτυροῖ* et alia, estque haec non grammatica ellipsis sed rhetorica, quam nos notis orationis abruptae et concisae significare solemus. [*ἤχθόμεν τὴν ἀναβολὴν* *Achill.* Tat. IV. 1.]

prie dicitur, ut *χαίρειν*, sed per translationem, ut *πήσσειν*, *ἐκπλήττεσθαι*, *ἀχθεσθαι τινά*, quae more solito constructionem eorum verborum sequuntur quorum vices sustinent; a Statianis autem graeca hoc differunt, quod omnia participium adjunctum habent, et quae paullo ante memoravi, et Eur. Dan. Fragm. VII. (IV.) 148. ceteraque a Matthiaeo Gramm. §. 414. p. 758. §. 555. p. 1088. collecta, excepto uno sed parum certo *γέγηθα τὸν ἄνδρα*, quod quum extra ordinem afferatur, omissi a Grammatico participii suspicio gliscit. Homericum *τις ἂν τάδε γηθήσει* non magis ad causam pertinet quam *ταῦτ' οὖν ὁ Ἀρταξέρξης ἔχαιρε* Plut. V. Pelop. c. XXX. *ταῦτ' ἀλπεῖσθαι καὶ ταῦτ' ἀχθεσθαι* Demosth. p. Cor. 323, 6. *τὰ κοινὰ χαίρων μόνος* Eur. Ion. 361. ac latina *id laetor*, *id doleo* v. Interpp. ad Sall. Cat. LI. 29. Illud autem Oppian. Cyn. I. 127. *βότρυν ἡμερίδων θλίβων ἐπιλήνια χαίρει*, cum *γαμήλια χρεμέθει* I. 341. comparandum itaque accipiendum videtur quasi *ἐπιλήνια χάσματα χαίρει* significetur, *er feiert die Kelterfreuden*, quod latine dici potest *est torcularia gaudia gaudet*, ut *Saturnalia vivit* et similia, quae in Dissert. de figura etymologica produxi. Nec ab hoc multum abest Statianum illud *bella gaudet*, id est bella ejus deliciae sunt, quod multo plus significat quam bellis gaudet; et Aesch. Choeph. 440. *χαίρουσα πολύδακρυ γόον*, quorum omnium nihil cum *ἐπιχαίρω σε εὐ πράσσοντα* conferri debet. Quare, si quis huc potius inclinet, ut hanc constructionem *τῷ ἀντικειμένῳ*, quod isti vocant, assimilata credat, suo jure uti videbitur. Ego magis arbitror asyntaxiae rationem rhetoricam esse, non grammaticam. Nam infinitivum hic ferri non posse, perspicuum est; requiritur participium *σοῦ μὲν εὐ πράσσοντος*, sed quia, quod sequitur *σε δ' ὅταν ζαμενῆς* —, sententiae summam continet, hic accusativus pronomen praecedens in sui similitudinem traxit. — Verbum *ἐπιχαίρω*, quod Ammonius de *ἐπιχαίρεκάκῳ* dici jubet, hoc loco de *ἐπιχαίραγάθῳ* positum est ut *ἐπιχαρτος* Agam. 704. Trach. 1263. Alciph. II. Ep. 4.

V. 139. 140. *Μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελειᾶς*. Primum versum exprimit Eustathius in Ep. XV. Opusc. 323, 12. Tria prima verba affert Grammaticus in Etym. Gud. 647, 38. quatuor postrema Suidas s. *Πεליάδες*. In his Piersonus Veris. L. I. c. I. corrigebat *φῆνης ὡς ὄμμα πελειᾶς*, utique incaute inconsulteque, licet assensu sint Valckenarius ad Phoenn. p. 152. et Musgravius; *ἰπόπτεροι πέλειαι* Philoct. 289. *πετεινοὶ οἰωνοὶ* Aesch. Sept. 1022. *πτηναὶ γῆνες* Anall. T. IV. 258. *πτηνοὶ ὄρνιθες* Arist. Avv. 1084. Eur. Troad. 148. quibus adjiciendum *ἰχθύες*

ἀναυδοί Soph. Fr. Inc. XLII. Neque Brunckio concedo *ὄμμα πελείας* nihil aliud significare quam ipsum *πέλεια*, sed Sophocles cogitate ita scripsit, quod animi metus maxime oculorum motatione proditur, quare *οἱ σκαρδαμνκταί* timidi putantur Arist. Physiogn. p. 154. Hinc est quod Hesychius *καταμεμνκέναι* interpretatur *ἀποπιῆξαι* (scr. *ὑποπιῆξαι*) et Philostr. V. Apoll. IV. 11. 242. *κατέμυσεν ἄν τις πρὸς ἐνίας αὐτῶν ἰπ' ἐκπλήξεως*. In contrarium vergit *βλέπειν ἄσκαρ-
 133 δάμνκτον* Arist. Eqq. 292. similiter ut *ὀρθοῖς* seu *ἀνεωρόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέπειν* Plut. de Tranq. T. II. 476. E. Dionys. Antt. L. XI. 722. B. et simplicius *ἀντωπιεῖν* atque *ἀντοφθαλμῆν* v. Bentlej. ad Horat. I. Od. 2, 18. Ed. Pā. Epithetorum otiosorum usus jam multos multo ante Piersonum offendit. Scholiastes Flor. ad Eur. Or. 1383. *ἀδολεσχία τὸ σιδαρέοις ξίφεσι*, quo idem poeta utitur Hec. 719. solus Tragicorum. Galenus de Comate c. III. 656. T. II. *οὐκ ἦν τῶν ματαίως τὰ ὀνόματα ἐπιτιθέμετων οὗτος ὁ ἀνὴρ* (Hippocrates) *οὐτ' ἀνοήτως πρόσκειται τῇ καταφορᾷ τὸ νωθρά, οὔτε φησὶν ὡς περ Ὅμηρος ὑγρὸν ἔλαιον καὶ γάλα λευκὸν μηδενὸς ἕνεκα διορισμοῦ· καὶ γὰρ πᾶν γάλα λευκὸν καὶ ἔλαιον ὑγρὸν*, quod crimen a caro capite, Homero, propulsare an nititur Porphyrius in Schol. ad Il. IV. 434. sed praetermittit, quod maxime ad rem erat, epitheta non solum ad distinctionem pertinere sed vel maxime ad *emphasin* et *enargiam*, ut *εἰλίποδες βοῦς, θηλύτεραι γυναῖκες* et similia. Aequior Galeno Aristoteles Rhetor. III. 3, 453. D. *γάλα λευκόν*, quo non Homerus solum sed etiam Pindarus, Aeschylus, Theocritus usi sunt, poetis condonat, oratoribus interdictum; nec illi displicuisset *νίφα λευκήν, λευκή χιών* apud Hesiodum, Sophoclem et Theocritum (*albas nives* Lucr. VI. 736.) *ὑγρὰ ἄλς* et *ὑγρὰ θάλασσα* apud Aeschylum, *ὑγρὸν πέλαγος* Pind. P. IV. 40. quae Homericum *κύματα ὑγρὰ* subsequuta sunt, hisque assimilata *νοτερόν ὕδωρ* Ion. 146. *ἄλς ἄλυγρὰ* Troad. 67. [*ῥυτὴ ἄλς* Aesch. Agam. 419. *ῥυτοὶ νασμοί* Eurip. Hipp. 653. *ῥυτὰ ὕδατα* Aristot. Meteor. 2, 1.] Nec Quintilianus, de appositorum convenientia disserens VIII. 6, 40. *humida vina* in poeta reprehendit, sed *apud oratorem*, inquit, *nisi aliquid efficitur, redundat*. Atque nostri quoque poetae illis quidem, quae diuturno usu evilerunt, abstinere solent, alia vero his paria et similia minime aspernantur, in utroque rationibus quibusdam reconditis ducti, quae verbis concipi nequeunt. Sed *τετρασκελὴς μόσχος* Eur. Phoen. 742. et *quadrupes equus*, si ita scripsit Ennius Ann. VII. 82. dubito num antiquis Criticis placuerint; neque minus abhorrere videntur apposita a synonymis ducta *ἄλς πελαγία* Pers. 425. *ἄλς ποντία*

Hel. 129. Herc. 397. *ποντιάς ἄλιμα* Pind. N. IV. 59. *πέλαγος ἄλιον* Herc. 938. *Androm. 1013. et πέλαγος νοτιάς ἄλιμας* 134 Hipp. 149. *άλος ἐν πελάγεσσι* Hom. II. XXXIII. 15. Hoc tamen loco non praetereundum est, primum prae ceteris Euripidem poetarum ante Nonnum verbosissimum, hisce usum esse tomentis, deinde fieri posse, ut, quae nobis unum idemque significare videntur, veteres momento quodam distinxerint, quod maxime apparet in *ἄλις* et *πέλαγος*. Ac fortasse ille, quum *νοτερόν ὕδωρ* diceret, non τὸ ἴδιον τοῦ ἕδατος, ut Technici loquuntur¹⁾, sed praesentem aquae lustralis usum significare voluit, quemadmodum Hercules a Theocrito XXV. 143. *εὐσκοπος* nominatur *ὡς τότε τοιοῦτος ὤν*, hoc est, quia cum maxime oculos ad occursum tauri intentos habet, quae temporaria epitheta opponuntur fixis et perpetuis, ut *Venus* etiam quum belligerat, *φιλομειδής* dicitur v. Schol. II. E. 40.

V. 141. *Τῆς — νυκτός*, hinc excerpit Suidas a. *Φθιμένης*.

V. 143. *Σὲ τὸν ἵππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ' —* Haec verba apponunt Etym. M. et Suidas s. *Ἰππομανῆς*. Peasime Eustathius p. 1524, 48. *ἵππομανῆς Αἴας ὁ πᾶν μανιώδης*. Melius Scholiasta τὸν ἵππομανῆ λειμῶνα ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται. Heathius *ἱππόνομον* emendat. Ed. Pr. Alia correctio est τὸν ἱππόμαχον, quam praebet cod. Suidae l. c. ap. Porsonum Adv. p. 183. Brunckius, Musgravius et Wakefieldius conferunt *πεδία ὑλομανοῦντα, δένδρα φυλλομανοῦντα, θαλλομανοῦντα* et *καρπομανῆ*, quibus addi possunt verba *χορτομανεῖν* et *χερσομανεῖν*, *vites triferae* quas ab *id insanas* vocant Plin. XVI. 27. *μάχλος ἀμπελος* Aesch. Fragm. CCCV. eoque evincere student *λειμῶνα ἵππομανῆ* esse vel equis vel gramine luxuriantem. Posterius vehementer abhorret, prius Hermannus probavit; quanquam metaphora paullo audacior videtur, quia e campo equi non pullulant et exuberant ut ex agro et arbore frondes foliaque; neque facile quis campum Asium *κνκνομανῆ* dixerit. Nos Scholiastae 135 accedimus, *λειμῶνα ἵππομανῆ* pratum significare equis pervulgatum sive quod equi persultant et perfurunt, ut Virg. Georg. II. 487. *virginibus bacchata Lacaenis Taygeta*, quod verbum de feris montivagis usurpat Lucretius V. 822. *animal omne quod in magnis bacchatur montibus passim*; neque negabit quisquam, montes feris bacchatos ὄρη *θηρομανῆ* dici potuisse. Passivam significationem habent etiam *θηρομανῆς* et *ἠλιομανῆς*, sed aliter temperatam. *Thrace bello furiosa*

¹⁾ Schol. Theoc. I. 57. τὸ δὲ λευκοῦ γάλακτος τὸ ἴδιον τίθησιν· οὕτω καὶ μέλαν σπότος.

apud Horatium τὴν ἀρειμανῆ vel δοριμανῆ significare videtur intellectu activo.

V. 145. Βοτὰ καὶ λείαν — non significat, quod Guil. Schneidero videtur, duo diversa pecudum genera, propria et rapta, sed idem est quod v. 55. ποιῖναι καὶ ξύμμικτα λείας, omisso autem epitheto propius accedit ad schema, cujus C. Stolbergius, primus inter Germanos Sophoclis interpres, mentionem fecit, τὸ ἐν διὰ δυοῖν. Irridet hoc Heynius ad Georg. II. 192. parum reputans neminem sanum hodie sic loqui *dare mihi pateram et aurum pro auream pateram*. Quod ille dicit convenientissimum esse, ut vocabulo minus definito accuratationis explanationis causa adjiciatur aliud, id quadrat ad ejusmodi locos: *corvorumque greges ubi aquam dicuntur et imbres pascere* Lucret. V. 1084. cf. Cortium ad Sallust. Cat. Exc. II. 398. *δύσκληϊαν ἐκτῆσαντο καὶ ῥαθυμίαν* Eur. Med. 220. id est *fatam inertiae* cf. Matthiae ad Troad. 1028. *πυρὶ καὶ στεροπαῖς* Oed. T. 470. *δρόσον βιβλίνου τε πώματος* Ion. 1213. *ἴστω σίδηρος ὄρκιόν τέ μοι ξίφος* Phoen. 1671. *ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὀμίχλης* Arist. Eqq. 810. *χαλεπαὶ λαβεῖν μὴ οὐ χρόνω καὶ πολιορκίᾳ* Demosth. p. 379, 8. *ὁ ἰατρός προσφέρει δημόους καὶ φάρμακα* Plutarch. V. Pericl. c. XV. *προσθεμάτων καὶ αἰδοίων* Clemens Strom. III. 553. et quod a nostra dicendi consuetudine longius abhorret, *ἀρχὴ πάλιν καὶ σύννευσις ἐγένετο τῶν πᾶλεων πρὸς ἀλλήλας* Polyb. II. c. 40. pro *ἀρχῇ σύννεύσεως*. [Haec paucis sed scienter exposuit Mehlhornius in Dissert. de Schemate ἀπὸ ποινοῦ p. 7.] Sed fit interdum ut vocabulum, quod ex Heynii praescripto subsequi debebat, praeponatur ut Iph. A. 715. *ἤξει Σιμόντα καὶ δῖνας ἀργυροειδεῖς*. [Θέμιν Ζηνά τε Eur. Med. 169. Ζηνὸς Θέμιν ib. 208.] Aesch. Eum. 242. *πρὸς αἶμα καὶ σταλαγμὸν*
¹³⁶ *ἐκμαστεύομεν*, neque semper explicationi sed etiam exornationi et amplificationi hoc modo inservitur; id quod manifestissimum fit hujusmodi exemplis: *τοῖς ἀγέλαρχαῖς μέμφομαι, ὅσοι τὰς ἐαυτῶν ἀφέντες ἀγέλας μέλει ποιμαίνειν καὶ σύριγγι πληγὴν ἀπειλοῦσι καὶ μάστιγα* Himer. XV. 2, 674. Nulla enim sunt pastorum carmina praeter fistulae modos, nec verberantur pecora nisi flagello, sed bis idem dixit rhetor, quo plenior fieret oratio et rotundior. Alias materia a materiato separatur: *στιβάς ἐστρωμένη τάπησι καὶ πορφύρα* Themist. Or. XXII. 238. quod non licet amoliri sic ut Horatianum *sine aulaeis et ostro*; *ναῦς ἐκ πύκνης καὶ ξύλων πεποιημένη* Arist. Eqq. 1310. quod ad similitudinem exochae accedit; aut continens a contento: *δὸς μοι πάχρονσον τεύχος καὶ λοιβᾶν νεκρῶν* Iph. T. 165. quo multo durior est ob inversum verborum ordinem Alexidis oratio Athen. XIV. 621. E.

τούτω δότε πτισάναν καὶ τρυβλίον. Haec si quis inter se contenderit, haud difficulter intelliget, plerumque copulari vocabula idem aut fere idem significantia vel ad numeros complendos vel amplificationis et correctionis causa vel negligentia quadam incustoditi sermonis, qua plerique omnes ducimur inscū; idemque, si apud Euripidem legerit Heracl. 957. εὔρες ἄνδρας καὶ πόλισμ' ἐλεύθερον, vel Hel. 230. ἐν ἀλὶ κύμασι τε, vix sensum figurati sermonis capiet; mirabitur paullulum *lyra* et *chordae* Pers. VI. 2. sed ut Plutarchum V. Pelop. c. XXII. ἵππος ἐξ ἀγέλης καὶ πῶλος pro ἵππου πῶλος dixisse credat, aegre sibi persuaderi sinet. Est etiam ubi zeugmatis species intercurrat, ut Artemid IV. 82, 395. ἐλαίῳ καὶ ἐρίῳ χρισάμενος κατὰ τοῦ στήθους. Sed principalis hujus schematis causa in eminentia quorundam epithetorum posita videtur, quae ita animum advertunt ut subjecto non subjuncta sed conjuncta et coordinata videantur. Atque hoc modo nescio an Theocritus Id. XV. 6. scripserit παντᾶ κνημίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες, quemadmodum Juvenalis, qui XVI. 24. *caligas offendere* usurpavit pro *centuriones*, idem pluribus verbis dicere potuisset *caligas et centuriones*. Multo tamen frequentior est ille, de quo ante dixi, parallelismus synonymorum, apparetque in omni vocabulorum 137 genere: ζῆ τε καὶ φάος βλέπει Pers. 297. ζώντων Ἀθηναίων καὶ ὄντων Demosth. 248, 25. quae qui legerunt miror cur haereant in Helen. 538. ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν, Bacch. 593. οὐτ' ἐθίγεν οὐδ' ἠψαθ' ἡμῶν, quae verba a Themistio saepius conjungi ostendit Dindorfius p. 34. eodemque modo θίξις καὶ ἀφή Sext. Hyp. III. 6, 143. βοᾷ καὶ κέκραγε Demosth. 294, 29. Lys. c. Sim. p. 97, 15. aliisque locis plurimis v. Abresch. Thucyd. p. 684. quorum quum unus solus innotuisset Schneidewino in Ibyc. p. 3. incidit in conjecturam mirabilem, Athenaei verbis ὁ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγε declarari ibycis aviculae clamorem. Ἡρεμέειν καὶ ἀτρεμέειν καὶ μὴ κινέσθαι Hipp. de Morb. Mul. II. 824. T. II. λῆγε γόων καὶ παῖε Epigr. Adesp. DCLXI. et maxime verba et nomina affectuum: ἤδεσθαι καὶ τέρπεσθαι Arist. Plut. 288. Artem. I. 79, 74. (120.) ἡδονται καὶ γήθονται Sext. c. Eth. p. 710. ἡδεσθαι καὶ χαίρειν Demosth. 384, 20. γέγηθα καὶ χαίρω Epicharm. Ath. VI. 236. χαίρει καὶ γέγηθε Iulian. Or. III. 122. D. Plut. de Is. c. 54. p. 178. Liban. Decl. T. I. 257. Philo. de Sacrif. Abel. p. 179. A. γηθοσύνης καὶ χαρᾶς idem de Plant. Noe p. 238. A. γήθους καὶ χαρᾶς Lucian. Salt. §. 9. [βοῶν καὶ κεκραγῶς Dio Cass. LXXVI. 14. ὀρρώδει καὶ δέδιε Theophyl. Hist. II. 11, 47. B. χειᾶς καὶ χηραμούς Aristid. Or. III. 20. δῶροις καὶ δωρεαῖς Philostr. V.

Soph. II. 10, 580. ubi utriusque vocabuli discrimen traditur.] *πεφόβηται καὶ δέδοικε* Plat. Euthyphr. 12. C. *φόβοι καὶ δειμάτα* Thucyd. VII. 80. *φόβος καὶ δέος* Herodo: IV. 115. Hipp. de Morb. sacr. p. 607. T. I. et saepius Demosthenes v. Schaefer. T. III. 477. *φρίκη καὶ φόβος* Plut. V. Pelop. c. XXVII. et si qua alia animo commoto vel animi commovendi causa geminantur, *δέρχθητ' ἐσιδέσθε* Aesch. Prom. 140. *σκέψασθε καὶ θεωρήσατε* Dem. 629, 26. v. Krueger. ad Phil. I. 3, 3. *δέομαι καὶ ἀντιβολῶ καὶ ἰκετεύω* Isaeus p. 26, 44. denique *φονεύετε, καίνετε, ὄλλυτε* Orest. 1302. *ἴθι, ἴκου, ἐλθέ* Aesch. Pers. 656. Neque ab affectu plane sejunctum est Homericum *εἰ ἔλθοι καὶ ἴκοιτο*, quo Artemidorus Prooem. L. IV. 309. ad demonstrandum synonymorum pleonasmum utitur, sed otiosa geminatio est *ἦκει καὶ κατέρχεται* Lucian. Philop. §. 28. sumtum illud ab Aeschylo, quem Aristophanes joculariter, serio et studiose Gellius defendit XIII. 24, 7. *ὄρᾳ καὶ βλέπει* Plat. Legg. IX. 857. D. *ἀλώνται καὶ πλάνωνται* Aelian. H. Ann. IX. 53. *ἀλήτης καὶ πλάνης* XII. 32. aliaque tautologiae exempla, quibus non amplificatur sententia sed oratio fit exaggeratior modulatioque. His operae est conferre vocabulorum conjugatorum compositionem interdum paronomasiae causa quaesitam, primum verborum, *προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει* Demosth. p. 14, 15. *ἐπιμελεῖσθαι καὶ τημελεῖν* Plat. Legg. XII. 953. A. *στροβεῖ καὶ στρέφεται* Julian. Or. II. 85. B. *υἱὸς ἐφύτευσε καὶ ἐξέφυσε* Lesbonax Protrept. p. 171, 7. *ἐρεσχελεῖ καὶ ἐρεθίζει* Themist. XVIII. 224. A. deinde substantivorum: *ἐπιβήτορες ἢ δ' ἐπιβῆται* Orac. ap. Jo. Lydum de Mens. III. 5, 88. *δαλοῖς καὶ δασί* Plut. V. Paull. Aem. c. XVII. *ὠδίσι καὶ ὀδύνας* Themist. IX. 574. A. *δορὰν καὶ δέρμα* Philo de Anim. idon. sacr. p. 844. A. tertio adjectivorum *ἄτιμ' ἀτίετα* Aesch. Eum. 363. *διεσπαρμένους καὶ σποράδας* Plut. de Def. Oracc. XXXVIII. 362. postremo adverbiorum *ἄνωθεν ἀνέκαθεν* Aesch. Choeph. 421. *ταχὺ καὶ ταχέως* Arist. Eccles. 1211. quorum nonnulla viris doctis suspicionem glossae praebuerunt; *pudor et pudicitia, fides atque fiducia, sine modo et modestia*¹⁾. Alia non conjugata sed synonyma arbitrio quodam usus quotidiani coaluerunt, ut *καινὰ νεὰ τε (ἄχη)* Aesch. Pers. 663. quod injuria sollicitari ostendit Themistii exemplum Or. XXV. 310. A. *καινόν τι καὶ νέον*, et latina *novus ac recens* v. Doeder-

¹⁾ Alia quaedam collegit et cum agnominatiois exemplis domesticis composuit Grimmus in *Savigny Zeitschrift* T. II. p. 41. Eodem pertinent *asyndeta purus putus, novus novitius*, de quibus egit Gellius VI. 5. [*nuperus novitius* Plant. Capt. III. 5, 60.] sed quae Gronovius hic attulit, *sarta tecta, pransus paratus*, nihilo magis huc conveniunt quam *ruta caesa, accensi velati* etc.

lein. Synon. T. IV. 95. contrariumque *vetus atque antiquus, prisca et veteres, παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον* Lys. c. Andoc. 107, 51. *ἀρχαία καὶ παλαιά* Liban. Decl. T. I. p. 209. Aristot. Metaph. XII. 8, 744. E. ¹⁾ quorum nominum discrimen tradit Demetrius de Eloc. c. 175. p. 72. *ἀρχαῖοι ἐντιμότερον ἢ παλαιοί*, neque negari potest, de vocabulis idem valere quod de foliis dici solet, nullum unum alteri perfecte simile esse, sed haec discrimina plerumque delitescunt. Itaque etiam Sophocleum illud *βοτὰ καὶ λείαν*, et quod infra legitur *μῆλα καὶ ποιμνας* v. 1061. *δεσμὰ καὶ βρόχους* Iph. T. 1411. ad sententiae gravitatem vel evidentiam nihil conferunt.

V. 148. *Τοιούδε — πλάσσων*. Affert hunc versum Suidas s. *Ψιθυρίζει*. Etym. M. 819, 2. *κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζεν λαμβάνεται*.

V. 151. *Εὐπειστα λέγει*. La. pr. *Γ*. Harl. Jen. et duo Brunckiani *εὐπειστα*, a Brunckio et Porsono Adv. p. 183. probatum; ceteri *εὐπειστα*, quam lectionem exprimit Glossa *ἐνκόλως πειθόμενα*. Id ego in Ed. Pr. recepi, quia ut *ἀπιστα* et *δύσπιστα* dicuntur, quae natura sua a fide abhorrent, sic *εὐπειστα* dici par est quae sua sponte et per se probabilia sunt, *εὐπειστα* vero, quae facile aliquibus persuadentur. Apparet autem famam, quae de Ajace increbuerat, familiaribus ejus tam non credibilem quam ab adversariis cupide creditam esse. Adjeci in Aesch. Ag. 124. *στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασι δισοῦς Ἀτρείδας μαχίμους*, legendum videri *λήμασι πιστοῦς* ut Pers. 55. *τοξουλῶ λήματι πιστοῦς*, et Simonid. Epigr. XXXVIII. *εὐτόλμω ψυχᾶς λάματι πειθόμενοι*, id est, *πιστεύοντες τῷ ἀφ' ἐαντῶν εὐψύχῳ*, ut Thucydides loquitur II. 39. Haec in Ed. Pr. Nunc *εὐπειστα* ab omnibus receptum est, nec injuria; quanquam vocabula conjugata facile non solum a loquentibus sed etiam inter scribendum commutantur. Simplex *πιστόν* non in usu fuisse videtur, sed *πιστόν* dicitur etiam pro *πιθανόν*, ut Antiph. p. 122, 41. *τοῦτο πιστότερον ἢ ἀληθέστερον σύγκειται*, ubi magis temporaria *πέποις* quam certa *πίστις* significatur. *Πειστικός* vero saepius legitur Plat. Legg. IV. 723. A. Dionys. de Dinarch. I. 631. T. V. Sext. c. Rhett. p. 303. Heliod. III. 9. Dio Chr. XVIII. 481. quod ut Stephanus Xenophonti reddi jussit, Polluci IV. 21. Salmasius, Menandro Meinekius p. 202. ita ¹⁴⁰ erunt fortasse qui Stob. Ecl. II. 7. 236. Diog. IV. 12. Orig.

¹⁾ Timaeus p. 54. *αὐτὴν καὶ ξηράν, παραλλήλως εἶπεν· ἔστι δὲ ταῦτόν. Hesiod. Theog. 233. ἀρευδεία καὶ ἀληθεία. Apollon. III. 967. ἀνεφ καὶ ἀνανδοί. Plato Legg. X. 902. A. ὃ ἀρίστε καὶ βέλτιστε. Sed Hesiodus Opp. 4. ἀφατοί τε φατοί τε, ἔητοί τε ἄρῆτοί τε hac gravi verborum copia dignitatem et magnificentiam rei, quam tractat, scienter adumbravit.*

c. Cels. IV. 411. F. VI. 676. F. Dio Chr. XVIII. 481. et quibuscunque locis πιστικός legitur pro πειστήριος, πιθανός¹⁾, eandem medicinam adhibendam putent, facilem sane et probabilem propter iotacismi contagionem, ancipitem tamen, quia ὁ τὸ πιστὸν ἔχων vel παρέχων idem dici potest πιστικός, ad fidem faciendam aptus, et quia nomina ipsa πίστις et πιστός a communi analogia dissident; neque enim πειστικός et ἐπιληστικός cum πιστικός accurate congruunt. Apud Plutarchum de discr. adul. c. XXIX. τὸ κακοηθὲς καὶ ἄπειστον, scribendum est ἄπειστον, et ap. Euclidem Stob. Flor. VI. 65. p. 86. ὁ μὲν ἕπνος ἐστὶν εὐπίστος καὶ ῥάδιος ἀποφυγεῖν, ὁ δὲ ἕτερος (θάνατος) — ἄπιστος καὶ ἀπαραίτητος, priore loco εὐπίστος, altero ἄσπειστος vel ἀπαράπειστος, ap. Aristot. Physiogn. c. V. 809, 36. δυσπαράπειστον mutandum in δυσπαράπειστον, nec ferri potest δυσανάπειστον, quod complures codd. exhibent Plat. Parm. 135. A. — Quod ad Aeschyli emendationem attinet, ei facile renuntiarem, si quis demonstraret, δισσός pro diversus dici.

V. 151 — 153. Καὶ πᾶς — χαίρει — τοῖς σοῖς ἄχρουν καθυβρίζων. Haec verba repetit Suidas s. κλύει. Hermannus χαίρει καθυβρίζων conjungit sublato commate. Καθυβρίσας τοῖς ἀνθεσι Plut. Symp. VII. Quaest. VIII. 4. τῇ θυσίᾳ Paus. IV. 27, 1. τῷ στρατῷ Herodo. I. 212. Similiter καταγελάων cum dativo construitur v. Fisch. ad Well. IV. 192.

V. 155. Οὐκ ἂν ἀμάρτοι. La. pr. et fortasse Suidae codex ap. Pors. Adv. p. 184. ἀμάρτοις, in quod Elmslejus conjectura deductus est, non animadverso, subjectum ipso participio significari, ut Hesiod. Opp. 12. τὴν μὲν ἐπαινήσειε νοήσας, id est, εἴ τις νοήσει. — Nec minus gratuita Wakefieldii conjectura Silv. T. III. 67. κατὰ δ' αὐτὸς ἐμοῦ. Ed. Pr.

141 V. 157. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἔρπει. Hoc versus utuntur Schol. Thucyd. VI. 78. Schol. Pind. Ol. VI. 124. Schol. Aristid. p. 111. ed. Fromm. Etym. M. s. Ἀμέγαρον, Suidas s. Ἰεῖς et Φθόνος, Eustath. p. 992, 4. et cum sex seqq. Stobaeus Tit. XLIII. 18, 241. Πρὸς τὸν εὐ ἔχοντα substituunt Simplicius in Epict. c. XXVI. 313. et Schol. Aesch. Suppl. 498. Praeivit Pindarus Nem. VIII. 37. ἄπειται φθόνος ἐσλῶν αἰεὶ κ. τ. λ. Ed. Pr.

V. 159. Σφαλερὸν πύργον ῥῦμα πέλονται. Suidas: ῥῦμα φυλακῆ· χαλεπὸν πύργον ῥῦμα πέλεται, τουτέστιν εὐτελής (Schol. ἐπισφαλῆς) φυλακῆ πόλεως. Imo nihil aliud sig-

¹⁾ Artemid. II. 33. 198. γυνή πιστικὴ καὶ οἰκουρός nullo modo addubitandum est. [De adjectivo πιστικός v. Winer. Gramm. N. T. p. 86.]

nificat quam simplex *πύργος*. Alcaeus ap. Schol. Aesch. Pers. 349. (Matthiae Fr. XII. 21.) *ἄνδρες γὰρ πόλειος πύργος ἀρήμιος*, pro quo *πύργοι* substituunt Schol. Oed. T. 60. et Liban. Decl. T. II. 288. Ed. Pr. Hermannus secundum Scholiastam interpretatur *munimentum civitatis*, quod amplecter si *πύργων* scriptum esset; ut nunc est, *πύργου ὄμμα* non aliter dici videtur quam *ἀσπίδος ἔρμα* Iph. A. 189. et cauda sciuri *σκέπας αὐτορόφοιο μελάθρου* Oppian. Cyn. II. 588. hoc est, *περιφραστικῶς*. Homo autem, qui turris instar alios protegit, et *ὄμμα πύργου* sive *πυργοειδές* vocari potest, hoc est, tutamen, quale terres praebent, *ein Thurmschutz*, nec minus apposite *πύργος ἐρύματος*, *ein Schutzthurm*; illud proprie, ut delicata vestis *στολὴς τρυφῆς*, hoc ex metonymia, ut Aegisthus a Clytaemnestra dicitur *ἀσπίς θράσους* Agam. 1483. Ajacem ipsum Homerus *πύργον* Achaeorum vocat Od. XI. 556. quod Eustathius p. 105, 11. *πυργοειδές ἔρμα* interpretatur. [*πύργος θανάτου contra mortem* Ecclesiastes XX. (XXVI.) 22. *πύργος ἀνίης* Apollinar. Psalm. 31, 13. *ἀσπίδα κράτους* Sirac. XXIX. 13.]

V. 160. 161. *Μετὰ γὰρ — ὑπὸ μικροτέρων*. Sententiam hujus loci adumbravit rhetor in Thessali Presbeut. p. 846. T. III. *ἑτέρως ἕτερα ἢ τύχη ταχύνει* (fort. *κρατύνει*) *καὶ ποτε μικρῶν μεγάλοι προσεδεθήθησαν καὶ οἱ κάρτεροι δι' ἀσθενείας σωτηρίας ἔτυχον*, et Clemens Ep. ad Corinth. I. c. 37. p. 27. in Bibl. Gall. T. I. *οἱ μεγάλοι χωρὶς τῶν μικρῶν οὐ δύνανται εἶναι, οὔτε οἱ μικροὶ δίχα τῶν μεγάλων*. ejusdemque obscura memoria ductus Nicolaus verba Thucydidis I. 76. *τὸν ἦσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι*, Sophocli 142 tribuit Progymn. c. IV. 282. T. I. ubi mendose editum *κατεργάσθαι*. Pro *μικροτέρων* cod. Tricel. *μικρῶν*.

V. 165. 166. *Χῆμεις — ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἀναξ*. Hos vv. affert Suidas s. *Ἀπαλέξασθαι*, tangit Zonaras T. I. 256. Grammaticus in Excc. Etym. Gud. 633, 27. *ἀπαλέξασθαι ἀντὶ τοῦ ἀπαλέξῃσασθαι παρὰ Σοφοκλεῖ*. Ultimum *ἀναξ* a Triclinio proscriptum deest in codd. et Editt. hujus familiae, revocatum ab Heathio et Dawesio Misc. p. 224. Ed. Pr.

V. 167. *Ἄλλ' — ἀπέδραν*, affert Thomas M. s. *Ἀπέδραν*. Ed. Pr.

V. 168. 169. *Παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι, μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες τάχ' ἄν — πτήξειαν ἄφωνοι*. De his summa Criticorum dissensione certatur. In codd. et Edd. vett. legitur *αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες*, apposita stigmatem perfecta, sic ut hoc ad *ἀγέλαι* referatur, quod notum est synesis genus. Praeterea *ἄπερ* pro *ἄτε* exhibet La. in lemmate Schol.

Brunckius Dawesium sequens post ἀγέλαι colon posuit, verumque proximum addito δ' sequentibus adnexuit. Toupii emendatio ad Suid. T. III. 23. παταγούσιν — σ' ὑποδείσαντες probata Porsono Append. T. IV. 465. sed naturae contraria est; nam aves hominesque metu perculsi non strepunt. Heathius αἰγυπιόν γ' scribi jussit, Burgessius Misc. p. 386. vavati aliquid subesse suspicatur. [G. Schneiderus μέγαν αἰγυπιῶν scribit, Lachmannus de Syst. p. 28. post αἰγυπιόν plene interpungit.] Ed. Pr. Haec omnia jam derelicta sunt praeter Dawesii correctionem, quam Hermannus sequutus est, egoque recepi sed mutata interpunctione; nam sententiarum series haec esse videtur, quam Triclinius indicavit: *Graeci te sermonibus differunt* v. 164., *neque nos sine te hoc coercere possumus*, v. 166., *si tamen derepente prodires, timide, velut conspecto vulture aves, obmutescerent qui nunc absente te vociferantur, ἀλλά πτήξειαν ἄν, εἰ σὺ φανεῖης, οἱ νῦν θορυβοῦντες σοῦ ἀπόντος*. Hoc postremum (ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν 143 ὄμμ' ἀπέδραν) quum poeta interposuisset, intulit particulam δέ vel ad redordendum ἀλλά, vel ob interpositum παταγούσι.

V. 170. Τάχ' ἄν ἐξαιφνης — Wyttenbachius sive quis alius in Bibl. Crit. II. P. II. 42. τάχα δ' — correxit contra sententiam. Hermannus post ἐξαιφνης comma posuit ut hoc cum πτήξειαν conjungatur; quin cum εἰ φανεῖης conjungi possit, dubitari non patitur Hippocratis locus simillimus in Epist. ad Philop. T. I. p. 14. δμῶες — θορυβοῦντες καὶ στασιάζοντες, ὁκόταν ἐξαπιναιῶς ἢ δέσποινα αὐτοῖς ἐπιστῆ, πτοηθέντες ἀγρησχάζουσι.

V. 171. Σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Pindarus Pyth. IV. 101. σιωπᾷ ἑπταξαν ἀκίνητοι, quo refutatur Wakefieldii commentum Silv. T. III. 25. φρίκη πτήξειαν. Ed. Pr. In versu poetae lyrici ap. Herodian. π. μον. λ. p. 23, 10. ὄρουθες αἰετὸν ἐξάπτησαν φανέντα, scribendum videtur ἐξἑπταξαν, consternatae sunt.

V. 175. Ἡ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις. De Dianae solemnibus fanaticis multa dixi in Aglaoph. p. 1089. imprimisque illam, quae Tauricae et Tauropolae cognomen habet, bacchantium ritu propitiatam esse demonstravi p. 290. sq. unde apparet, cur ab ea potissimum hoc loco furoris causa repetatur. In proecdosi autem, ne quis ex Eur. Iph. T. 1457. Ταυρόπολος huc inferret, femininum non solum veterum Lexicographorum auctoritate confirmavi, sed etiam alia dearum epitheta mobilia attuli, partim a nomine et verbo composita (Ἡριπόλη ¹⁾ Γοργοφόνη (Aristoph.) Θηροφόνη

¹⁾ Ἐπιπολαί pro substantivo esse declarat accentus v. ad Phryn. p. 126.

(Theognis) Ἰπποσύη (Pind.) Δημήτηρ πολυφόρβη (Hesiod.) Μοῦσα ἀγρονόμη Meleag. Anth. VII. n. 169. Ἥρα Ἠνιόχη Pausan. IX. 39, 4. partim a verbo et nomine Φοβειστράτη (Aristoph.) Ἐγερεσιμάχη Anth. Pal. VII. n. 122. Ἐγερεμάχη (Hom. H.) Ἀνησιδάρα (Plut. et Alciphro.) Σωαδίνα Ἄρτεμις Inscript. Boeot. n. 1595. quae eadem vulgo Ἀνσιζώνη appellatur et Πρωτογόνη, partim ex duobus nominibus constantia Φοίβη χρυσομίτρη Oppian. Cyn. II. 2. Ἀγροδέσμα (Paus.)¹⁴⁴ Ὀβριμοπάτρα (Solon.) Ἀλκιμάχη Anth. Pal. VI. n. 124. Ἀριστοβούλη (Plut.) etc. quae sive nomini deae proprio adjuncta sunt sive absolute posita, eodem loco censeri solent, quo mulierum nomina propria, Ἀστνύμη, Ἠγησάνδρα, Λεινοβία, Ἐϋρυνδίκη etc. Atque hanc mobilitatem poetarum arbitrio participant nonnunquam epitheta, quae non proprie sed praecipue alicui tribuuntur, sicut Homerus bis quidem dixit πολυφόρβου πείρατα γαίης (II. XIV. 200. et 301.) semel autem γαίαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία IX. 536. ratione aut nulla ductus aut (ne nostram inscitiam aliena culpa tegamus) nobis inexplicabili; nam si quis ita dicat, πολυφόρβης πείρατα γαίης deterius sonare quam ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς, nugabitur. Sed hoc fortasse imitatus Christodorus Anth. VII. 698, 5. πανφόρβη χεῖρ usurpavit. Apud Hesiodum duo ejus generis exempla reperiuntur ὀρθρογόνη et δειπνολόγη, hoc parasitae, illud hirundinis epitheton; Andromachus in Galeni Ther. p. 36. T. XIV. hydrophobiam dixit κυνὸς ὑδροφόβην γενύων λυσσῶσαν ἐριννύν, γρυτοδόκην κοιτίδα Anth. Pal. VI. n. 254. quod si quis duo substantiva esse dicat per appositionem juncta, non temere assentiar; in Varronis autem testimonio de R. R. II. 5, 5. a quo eas (apes) βουγόνας appellant, dubitari potest an nomen graecum mendose scriptum sit. Euripidi Hel. 1667. θεῖας Νηρηίδος ἐγγόνη κόρη, Matthiae ἐκγονος restituit, vere fortasse, sed barbarum illud dici nolim; nam ἐγγόνη, προεγγόνη, διεγγόνη, in communi usu versantur eademque libertate gaudent qua ἀνδραδέλφη, γυναικαδέλφη, πατραδέλφη. Illis accedit ὄφιοκτόνη, scolopendrae genus, Dioscor. de Best. Venn. V. 67. et quae ab alio genere verborum et ab alio tempore composita sunt χαμαιτύπη, ποδοκτύπη, ποντοκίχη¹⁾, comice fictum οἰνοκάχλη, Poll. VI. 21. laconicum ὀπιθοτίλα, postremo χειρομάχα hetaeriae Milesiae

In Aelian. H. Ann. XIV. 16. τῶν λόφων τῶν ὑπεράκρων, οὓς ἐπιπλάς καλοῦσι, nihil mutari opus est.

¹⁾ Id Arcadio reddendum p. 102; 18. pro παντοκύνη, nisi Phrynichus ipse falsam lectionem pro παντοκίχη interpretatus est. [παντοκίχη Meinek. Com. IV. 667.]

nomen Plut. Quaest. Gr. c. XXII. 394. unde Eustathius
 145 Opusc. XXIV. 244, 87. χειρομάχα πληθύς lucratus est. [V.
 Cor. ad Aelian. V. H. p. 332.] Haec omnia ex epithetis
 communibus facta sunt propria, eoque etiam accentum sub-
 stantivorum acceperunt, αἱ ὀρσοδάκναι Aristot. H. Ann. V.
 17. (19.) 11. αἱ γεγωνοῦμαι Etym. M. p. 227, 24. Eustath.
 p. 909, 7. His quae olim addidi adjectivorum ordinariorum
 motionis exempla, ea quia nimis in latum crevere, in alium
 locum transtuli.

V. 176. Ἡ πού τις νίκας ἀκάρπτων χάριν, ut Choeph.
 40. τοιάνδε χάριν ἄχαρὶν μ' ἰάλλει et Plat. Legg. IX. 853.
 E. ὦν δὴ χάριν οὐκ ἄχαριν λέγουι' ἂν νόμον etc. Pro ἧ
 που scripsi ἧ που, id est ἴσως, εἰκότως. Primum chorus in
 Dianam suspicionem confert ἧ ῥά σε Ταυροπόλα — iraeque
 ejus causam comminiscitur certe ob victoriam non remunera-
 tam irata, sive ea victoria bellica fuit, sive venatoria. Ita-
 que sequens ἧ ῥά suum et proprium locum obtinet in exor-
 dio enuntiatii secundarii.

V. 177. 178. Ἡ ῥά κλυτῶν ἐνάρων ψευθεῖσα δώροις
 εἴτ' ἐλαφηβολίαις. Sic omnes codd. et Edd. Lecapenus in
 Matthaei Lectt. Mosq. p. 79. Ψεύδομαι, ἀποτυγχάνω, συν-
 τασσόμενον γενική· Σοφοκλῆς Ἡ ῥά (sic) κλυτῶν ἐνάρων
 ψευθεῖσα δώρων, qui sive sic scripsit sive ἀδώρων, a vero
 aberravit. Triclinius πρῶτον μὲν εἰς αἰτιατικὴν συντάξε ψευ-
 σθεῖσα χάριν (sic et Neuius construxit) εἶτα πρὸς δοτικὴν
 ἐπλαγίασε, ψευθεῖσα δώροις, qui exemplum a Polyb. III.
 16, 5. διεψεύσθησαν τοῖς λογισμοῖς, similibusve locis sum-
 sisse videtur ad probandum parum idoneis. Hermannus δώ-
 ροις et ἐλαφηβολίαις cum ὄρασε junxit; *instigavit te de-
 cepta, ob dona a spoliis vel ob venationem.* Nos ceteri se-
 quuti sumus Stephani emendationem εἴτ' ἀδώροις. Pro εἴτ'
 quum Musgravius adscivisset ἧτ', quod in Bar. B. et Dresd.
 A. legitur, quumque Bothius dubitasset adeo an ἧ et εἶτε
 jungi non possent, in contrarium attuli Eur. Alc. 114. ἧ Ἀν-
 κίας εἴτ' ἐπὶ τὰς Ἀμμωνιάδας ἔδρας, Iph. T. 273. εἶτε Λιός-
 κόρων ἧ Νηρέως ἀγάλματα, Plato Legg. IX. 862. D. εἶτε
 ἔργοις ἧ λόγοις et similia Eur. Hipp. 142. Strab. VIII. 236.
 146 Athen. XIV. 648. D. cf. Schaefer. Melet. p. 5. ¹⁾ Sophocles
 vel sic scribere potuisset ἐνάρων ἄρα ψευθεῖσα εἶτε δι'

¹⁾ In Addend. memoravi Tragicos saepe ἧτοι — ἧ, ut vulgo solet, jun-
 xisse Trach. 150. Ant. 1182. Choeph. 494. Agam. 673. Or. 1497. Hipp.
 1195. Ion. 431. nunquam ἧ — ἧτοι, quod in universum dici negat Apollo-
 nius Synt. IV. 1, 308. sed Thomas Pindari exemplo comprobatur; e Platone
 quae afferuntur, minus apposita esse demonstrat Schneiderus ad Civ. I. p. 62.
 [ἧ — ἧτοι Hom. Od. XIX. 599.]

ἐλαφθολίαν, vel hoc modo ἡ ὅ' ὅτι ἐνάρων ἐπρεύσθη; ἡ ῥα δι' ἐλαφθολίαν; ut Hippocr. Epidem. VI. 594. T. III. οἷσιν ὁ σπλὴν κατάρροπος, πόδες καὶ χεῖρες θερμά· ἦρα διὰ τοῦτο λεπτόν τὸ αἷμα; ἦρα καὶ φέσει τοιοῦτον ἔχουσι; pro quo ἄρα ὅτι scribitur in Galen. Comment. T. XVII. P. II. p. 41. sq. Ne tamen ἡ ῥα e Lecapeno reponatur, obstat praegressum ἡ που. [ἦρα Hippocr. I. 259. 261. III. 683. ἦρά τοι ἦρα Anthol. Pal. XIV. 140. τίνος ἦρα; cuius ergo? Planud. 299. Brunckius ἄρα. ἡ ἄρα Hom. II. XVIII. 429. ἡ πολλὰ in media oratione Pind. Ol. XIII. 90. item ἦρα Pyth. IX. 63. ἦρά σε Πειθῶ ἦρα Ἀπόλλων φύτευσε Nonn. XXXXVIII. 300. σὺν Μούσαις ἦρα σε Πιερίη ἢ Ἐλικῶν Anthol. P. VII. 407. ἦρα ter repetitum in Theocr. XVIII. 10. bis Nonn. I. 118. VI. 307. et saepius sed in enuntiatis conjunctivis, non subjunctivis. Ἡ που — ἡ ῥα scribit etiam Const. Matthiae Quaest. Soph. p. 37. ἡ που — ἦρα κλυτῶν Martinus Lectt. Sophocl. Spec. A. 1832.] — Nomine ἔναρα praeter Sophoclem nullus Tragicorum usus est; σκῦλα et λάφυρα appellant. V. 179. Ἡ χαλκοθώραξ, ἡ τιν' Ἐννάλιος μομφᾶν ἔχων. Sic codd. et Edd. omnes. In Schol. Cod. Jen. ὁ χαλκοθώραξ, ab Erfurdtio receptum; Brunckius ἦντιν' edidit ex Johnsoni conjectura; Reiskius σοί τιν', Musgravius μήτιν', Hermannus olim ad Hec. 991. ἡ τιν', nuper vero Elmslejum sequens εἰ τιν', nam ἦντινα pro ἦντιναοῦν a Sophoclis consuetudine alienum videri; idque ita interpretatur μομφᾶν ἔχων, εἰ τινα εἶχεν. Equidem praeferrem cum verbo primario conjunctum ἡ εἰ Ἄρης ἐτίσατο λώβην, aut Mars, si forte, ultus est injuriam; id enim in dubio erat, Marsne an alius quis Ajacem infatuasset; sed hoc posito vix ambigi poterat εἰ τινα μομφᾶν εἶχε. Si Johnsoni lectio probatur, hoc pacto resolvenda est sententia ἡ ὁ Ἄρης ἐξέμηνεν αὐτὸν ὀργισθεὶς δι' ἦντινα δὴ ὀλιγωρίαν τῆς συμμαχίας. Platonis loco Hipp. M. 282. D. πλέον ἀργυρίου εἰργασται ἢ ἄλλος δημοιογός ἀφ' ἡστίνος τέχνης, Nevius quoque usus est. Paus. II. 9, 7. τόπον ὄντινα εἰπῶν. Lucian. Gall. §. 16. ἦντινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα. Aristid. T. I. 309. τὰ ἐν οἷς τισι τοῖς καιροῖς. — Pravam lectionem ἡ χαλκοθώραξ, ἡ τιν' Ἐννάλιος, Scholiastes Rom. explanat: διαστέλλει τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ 147 Ἐνναλίου ὡς ἕτερον δαίμονα ἰπουρογόν τοῦ μείζονος καὶ δῆλον ἐκ τῶν συνδέσμων· δηλοῦται γὰρ ὁ Ἄρης ἐκ τοῦ χαλκοθώραξ. Sane Athenienses diversum a Marte Enyalium coluisse tradit Schol. Ven. XVII. 211. Aristophanem fortasse sequutus Pac. 457. vel jus jurandum Epheborum Atticorum: ἱστορες θεοὶ, Ἄρσαντος, Ἐννάλιος, Ἄρης, Ζεὺς, in quo quum singuli singulis nominibus noncupentur dii Ἐννάλιος non potest

pro epitheto Martis haberi ut ap. Plut. Praecc. Polit. c. V. 145. T. XII. Ἄρεος Ἐνναλίου καὶ Στρατιάς (sic) Ἀθηνᾶς, et in Inscript. Hermionensi N. 1221. ἱερὸς Ἄρεως Ἐνοιαλέου (sic). Apud Aristophanem tamen dubium est, utrum diversi dii an diversa ejusdem dei epitheta significantur; ac si meminimus, cum nominum diversitate saepe conjunctam fuisse diversitatem sacrorum, eadem dubitatio ad sacramentum atticum transferri poterit. Etenim ut Mercurius Ἡγεμόνιος ab aliis propitiatus est et alio ritu atque Στροφαῖος et Ἐμπολαῖος, neque Jovis Hercei, Averrunci, Statoris, eadem fuere caerimoniae sed maxime diversae, ita suspicari libet Martem et Enyalium, quorum nomina apud Homerum, Hesiodum, Archilochum et plerosque alios indiscreta sunt, a veteribus non naturae sed sacrorum causa distinctos fuisse idque speciem praebuisse diversorum deorum, sicut Augustus, quum dedicatam in Capitolio aedem Tonanti Jovi assidue frequentaret, *somniavit queri Capitolinum Jovem, cultores sibi adduci* Sueton. Aug. XCI. 4. quorum non puto oblitum esse Varronem, quum illos trecentos, ut Tertullianus ait, introduceret Juppiteres. Enyalius Polemarchus quotannis sacra faciebat Poll. VIII. 91. Anecd. p. 290. suovetaurilibus fortasse, si Hesychii Glossa Τρίκτειρα ἢ τριττία, θυσία τῷ Ἐνναλίῳ, ad Athenas pertinet; eidem ephebi Spartani in Phoebaeo noctu canes immolabant Paus. III. 14. 9. templum Enyalii in Salamine condidit Solon Plut. V. Sol. c. IX. aliud in Megaride situm memoravit Thucydides IV. 67. Hesychius Ἐνηλίαξις (Ἐνναλίαξις) ἑορτὴ τοῦ Ἐνναλίου, et Ἐνηλίξις, τὴν ἐνναλίον ἑορτὴν ἄγειν, nisi potius intelligi debet barritus, quem 148 pugnam inituri τῷ Ἐνναλίῳ ἀλαλάξουσιν vel ἐλελίξουσιν dicuntur Nearch. Peripl. p. 9. Arrian. I. 14, 10. cf. Spanheim. ad Julian. I. 233. Jungermann. ad Poll. I. 163. Corais ad Heliod. p. 163. Ac fuisse etiam, qui nomen illud a praepositione compositum crederent, colligas e Suidae testimonio; Ἰνάλιος πολεμικός καὶ Ἐννάλιος. Plerique tamen vel a verbo obsoleto ἔνω, unde αὐτοέντης, repetunt vel a matre Enyo Schol. Ven. V. 333. Lexicon περὶ πνευμ. p. 217. Ἐνω, ἐξ ἧς καὶ (Διὸς) Ἐννάλιος Ἄρης. Etym. Gud. p. 188, 2. οἱ δὲ Διὸς καὶ Ἐνοῦς τὸν Ἄρεα. Enyo autem Junonis (Hoplosmiae, puto) epitheton fuisse affirmat Tzetzes ad Lyc. 462. et Chil. XII. 793. Enyalium vero Thraciae regem a Marte occisum Arriano auctore prodit. Sed eundem veteres ap. Eustath. p. 944, 55. Saturni et Rheae filium faciunt, quod fortasse Scholiastam movit, ut Martem illum administrum et dignitate inferiorem diceret; alii contra Enyalium Martis parcedrum perhibent, *παρέπεσθαι αὐτῷ τὸν Ἐννάλιον, ὡς Ἀθήνη*

τὴν Νίκην καὶ Ἀρτέμιδι τὴν Ἐκάτην Etym. Gud. p. 188, 12. Postremo, rerum romanarum scriptores graeci Martem Quirinum Ἐννάλιον interpretantes v. Dionys. II. 48. Polyb. III. 25, 26. nihil aliud sequuti videntur praeter opportunam nominum diversitatem. Quid Sophocles h. l. intelligi voluerit, apertum est, quum χαλκοθώραξ nunquam sic ut Ἀργυρότοξος vel Ὀρσοτρίαινα pro nomine proprio poni soleat.

V. 180. Μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός — indignatus auxilium vel repudiatum ab Ajace (ut Minervae opem abnuit v. 771.) vel (ut modo Dianae offensam conjectabant) non remuneratum. Hic si cui minus veri simile videatur, Martem Ajaci adversus Trojanos opitulari voluisse, quanquam ille ἀλλοπρόσαλλος fuit, id referendum est ad expeditionem adversus Teuthrantem aliosve vicinorum susceptam. — Ξυνός ter apud Tragicos reperitur hic et Aesch. Sept. 379. Suppl. 370. Sophoclem ξυνῶνα τὸν κοινωνόν dixisse Photius auctor est.

V. 183. 184. Οὔποτε γὰρ — ἔβας. Hos versus affert Suidas s. Ἀριστερά et Δεξιά, ubi ἔβης legitur, et s. Φρενόθεν, ubi ἔβας, eosdemque Zonaras T. I. 304. Particulam ἄν hic omissam non esse, adversus Thierschium ostendit 149 Mehlhornius ad Anacr. p. 236.

V. 185. Τόσσον ἐν ποιμναῖς πιτνῶν. Suidas s. Φρενόθεν et plerique codd. τόσον ἐν ποιμναῖσι. Τόσσον legitur Aesch. Ag. 140. βαριδεῖσι 551. μερόπεσι Suppl. 79. Choeph. κτίσσαι 337. ὀλέσσαι Aj. 390. ἔσσειται Pers. 119. πρόσσω Alc. 914. Ed. Pr. Hujus geminationis exempla accumulaverunt Wellauerus ad Ag. 138. et Monckius ad Alc. 234. Hermannus post τόσσον, quod cum ἔβας jungit, comma posuit. Πίτνων Dindorfius pro πιτνῶν. [Blomfieldius ad Pers. v. 871. ἄν τόσον ποιμναῖς πιτνῶν.]

V. 186. Ἦχοι γὰρ ἄν θεία νόσος. Suidae Edd. vett. s. Θεόσειτος pro ἦχοι exhibent ἦκει. Ven. omittit ἄν. Ex seqq. Suidas s. Φάτις excerpit ἀλλ' ἀπερύκοι Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.

V. 188. Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι — βασιλῆς affert Suidas s. Ὑποβαλλόμενοι. Duo Lips. οἱ δ' — plerique βασιλεῖς, Dresd. A. βασιλῆς. Triclinius: τοῦτο ἀττικῆς ἐστὶ διαλέκτου, τὸ τρέπειν τὴν εἰ εἰς η, οἱ βασιλῆς γὰρ λέγουσι καὶ οἱ ἰπηῆς, quippe ex βασιλῆς contractum, cujus formae exempla praeter numeros dactylicos Phoenn. 836. admodum suspecta sunt: Νηρῆος (fort. Νηρέως) Iph. A. 1057. βασιλῆς Electr. 877. Androm. 1024. τοκῆς Pers. 581. Agam. 757. Ed. Pr. In plerisque horum locorum recentiores Critici suspectatam a me scripturam mutaverunt alii ob alias rationes; de paucis

adhuc discrepant. Sed quod olim ratus sum, nominativum istorum nominum ex εες contractum v. Anecd. p. 1190. Etym. p. 473, 43. sine jota scribendum esse, hodie inter plerosque convenit v. Poppo ad Thuc. II. 9. Schneider ad Plat. Civ. T. I. p. 157. Rueckert. ad Symp. p. 127. itaque Hermannus et Dindorfius scripserunt βραβῆς Agam. 220. Soph. El. 690. et 701. Orest. 1650. βασιλῆς Pers. 25. et 44. Φωκῆς Soph. El. 1106. et 1441. ἰππῆς Eur. Suppl. 666. σφαγῆς Androm. 1111. saepe secundum codices nec raro contra eos.

V. 190. Ἡ τὰς ἀσώτων Σιουφιδᾶν γενεᾶς. Hunc verum proferunt Suidas s. Ἄσωτος et s. Σίωφος, atque Eustathius p. 1701, 59. Subjecti si quis certum nomen requirit, proximum est ἔκγονος, quod praemonstratur ipsa mentione τῆς γενεᾶς, ut Eur. Cycl. 41. πᾶ δὴ μοι γενναίων μὲν πατέρων, γενναίων τ' ἐκ τοκάδων, videlicet γενεθλα sive γεννημάτα. Arist. Ach. 549. ἀλλ' ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων scil. θρέμματα, quanquam alii ἀνδρειοτάτη praeferunt. Hermannus βασιλεύς supplet, quod ἀπὸ κοινοῦ τοῦ βασιλῆς commodè repeti potest; sed quae Bernhardy Synt. p. 144. confert, dissimillima sunt. Lachmannus de System. p. 147. pro ἡ posuit μή cum sequentibus continuandum: Μῆ τὰς — μή μ' ἀναξ — κακὰν φάτιν ἄρη, famam ab Ulixæ sparsam ne suscipias. Nec veteres inoffensi hunc locum praeterierunt. Schol. Jen. τινὲς προστιθέασι τὸ ἄρθρον ἐν τῇ συντάξει, οὕτω λέγοντες, εἰ κλέπτουσιν — οἱ βασιλεῖς καὶ ὁ ἐκ τῆς Σιουφιδᾶν γενεᾶς — καταγόμενος, quod qui scripsit incertum est utrum articulum extrinsecus, ut Triclinius ait, adsciverit, an pro καὶ legerit χά. Scholiastes Romanus γράφεται, inquit, Σιουφίδα, qui si genitivus est, fuerunt qui Sophoclem pro primitivo patronymicum posuisse crederent, ut Ἡρακλείδης dicitur pro Ἡρακλῆς Eustath. 989, 44. Σιμιγίδης pro Σίμιχος aliaque v. Aglaoph. p. 982. [Ἀγαθαρχίδου — ἐνιοὶ δὲ αὐτὸν Ἀγαθαρχὸν ὀνομάζουσιν Phot. Cod. 213. 281.] sed fieri potest, ut veterum Criticorum aliquis, qui genitivum explicare nesciret, Σιουφίδας scripserit vel Σιουφίδα nominativum aeolicum esse putaverit, qualis olim legebatur in Eur. Bacch. 95. Κρονίδα pro Κρονίδας. Ulixem Sisyphi ex Anticlea filium esse prodidit Aeschylus in Armorum iudicio Fragm. CLXI alii Anticleam ab Autolyco, Sisyphi in omni astutia aemulatore, vel ab Autolyco filio Aesimo progenitam ferunt v. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 8. et Aglaoph. p. 1306. (ubi quae de Sinone dicta sunt, correxi alibi) Autolycum vero Mercurii filium Paus. VIII. 4. a quo deo nonnulli etiam Laertis genus repetunt v. Schol. Ven. II. 173. Nimirum cre-

dibile videbatur, deos atque homines calliditate pares naturae vinculo conjunctos fuisse.

V. 191. *Μὴ μὴ μ', ἀναξ.* Cod. Γ. *μὴ μ' ἀναξ.* Suidas s. h. *Μὴ μοί μ' ἀναξ, τὸ πλήρες μὴ μὴ μοι*, sed cod. Suidae Leid. *μὴ μὴ μ'* — omisso adnotamento. Hermannus, qui dativum *μοί* elidi posse negat, *μὴ με κακὰν φάτιν ἄρη* ex synchysi constructionum ortum esse statuit, *ne tibi malum in me opprobrium contrahe.* Crebrum est *μὴ μοι, μὴ μοι σύγε*, praesertim ante imperativum *λέγε* vel additum vel suppressum v. Heindorf. ad Protag. 318. B. Gesner. ad Lucian. Philopatr. §. 7. neque incredibile mihi visum, Graecos illum dativum ex crebro usu auribus inhaerentem et saepe *φράσεως ἔνεκα* additum, interdum brevius obscuriusque pronuntiasse, ut *τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἢ ἄργυρον, πάλιν* Hippon. Fragm. Π. *μὴ μ' ἀνάλυε τὴν εὐχὴν* Lucian. Navig. §. 21. p. 174. T. VIII. Bip. Sed e Tragicis quae afferuntur hujus elisionis exempla, pleraque incerta sunt. Iph. A. 814. *Μυρμιδόνας ἴσχον οἱ μ' αἰεὶ προσκείμενοι λέγουσ'*, *Ἀχιλλεῦ* — accusativus esse videtur a verbo suspensus, ut *προσησθαι* cum hoc casu construitur Aesch. Ag. 834. v. Herm. ad v. 801. *ἐπικαθῆσθαι* Dionys. Antt. I. c. 11. *προσκαθῆσθαι* v. Weseseling. ad Diod. T. I. p. 602. [Matthiae fortasse rectius putat accusativum *μ'* a verbo *λέγουσι* regi.] Eundem casum esse Androm. 689. *ταῦτ' εὐφρονῶν σ' ἐπῆλθον*, apparet ex Iph. A. 349. *ταῦτα μὲν σε πρῶτ' ἐπῆλθον*. Pro *ἐγὼ σ'*, *ἴν' ἀγνὸν βωμὸν ἐκλίπης θεᾶς, προὔτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον* Androm. 427. scribendum *ἔγωγ'*, pronomine omisso, quod supervacaneum reddunt verba *ᾧ σ' ὑπήγαγον* [sic nunc editur]. Ceteri loci, quos Brunckius pro elisione affert ad Bacch. 737. et 1203. plane ad rem non pertinent; sed haeret adhuc Bacch. 820. *τοῦ χρόνου δέ σ' οὐ φθονῶ*. Diphthongos autem, quibus verbi passivi personae terminantur, elidi pluribus exemplis demonstrari potest: *αἰέρουμ'* Trach. 216. servatum ab Hermanno ob elatiorem cantici sonum, et in eodem genere carminum *σώζετε'* Herc. 418. *φέρειε'* Ion. 1065. ex quo in Aesch. Suppl. 910. (897.) *ἐγίδνα δ' ὥς με τί ποτ' ἐνδακοῦσα*, sic corrigebam *ὥς μεθέπειε'* — sed male *στατίζειε'* scribitur Alc. 90. et *καίτ'* Iph. T. 166. In diverbiis haec leguntur: *βούλομ'* Iph. A. 407. pro quo nunc alia e Plutarcho substituta est lectio, *λειφθήσομ' ἤδη* Phil. 1071. ubi *λειφθήσομαι* δὴ reponunt, *μνημονεύσεθ' ἢ χάρις* Heracl. 334. Correctum nunc exemto articulo, quem codd. omittunt; restant *βούλειε'* Eur. Fragm. LXXVIII. N. 48. Dind. *πέπυσμ'* Iph. A. 1141. *πέπεμπι'* Sept. 475. quorum correctio nulli

successit; infinitivorum haec sunt exempla: *ἔσεσθ'* Prom. 841. nuper codicum ope emendatum, *σάξεσθ'* Iph. T. 679. *θείσεσθ'* Fragm. Oedip. VI. quibus alii aliter medentur. Sed diphthongum finalem nominativi pluralis elidi posse falso creditur; nam in Herc. 858. *ἦλιον μαρτυρόμεσθα δρωσ' ἄ δρωῖν οὐ βούλομαι*, et Ion. 1261. *διωκόμεσθα Πυθία ψήφω κρατηθεῖσ'* uterque numerus confusus est, quod saepe fit diversas ob causas. Primum numerus mutatur in enuntiato adjuncto, *εἰ κωλύμεσθα μὴ μαθεῖν ἄ βούλομαι* Ion. 391. quod Herodianus de Fig. p. 48. et Schol. Ven. N. 257. conferunt homerico *κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον*, neque abstinent hac enallage scriptores numeris soluti, Pausan. VIII. 6, 1. *ἄ εὕρισκον, ἀποθησόμεθα*. [V. Göttling. ad Hes. Scut. v. 327.] Aliis in locis syllepsis obtinet, ut Philoct. 646. *χωρῶμεν (ἐγὼ καὶ σὺ) ἐνδοθεν λαβῶν ὅτου σε χρεῖα ἔχει*, quod cum dissimilimis componit Eustathius p. 236, 38. [alia addidit Elmslejus ad Med. 552. cf. Matthiae ad Ion. 254.] Ab hoc differt paullum, si ex pluribus una appellatur persona primaria, *Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἦγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν* Od. XIX. 98. quod ipsum ab Eustathio *συλληπτικόν* vocatur p. 1885, 5. et est sane huic generi subjectum sed magis tamen ad schema *κατ' ἐξοχήν* inclinatur, velut si vocativo singularis utuntur qui complures quidem simul sed unum eorum praecipue alloquuntur, *προσέλθετ', ὦ παῖ* Oed. C. 1104. *μῆτερ, εἰρηκύνσατε* Iph. A. 1368. *οὐδ' ὑμᾶς, Πολύδευκες, ὑπέτροσε* Callim. Fr. LXXI. *ἀνάβηθι δεῦρο Αἰπάρη καὶ Πυθίων καὶ — ἀπόδοτε* Aeschin. Fals. Leg. 362, 143. *ἄρα γ' ὦ τᾶν, ἐθελήσετε* Cratin. Fragm. X. 75. *ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσετε* Philoct. 369. quod Goettlingius ad Theodos. p. 216. perperam *ὦ σχέτλια* esse censet. Similiter *εἶπε* ad plures pertinet v. Heindorf. ad Protag. p. 469. Matthiae ad Orest. 1236. et Winckelmann. ad Euthyd. p. 45. Audacius Pindarus numeros implicuit Ol. XIV. 20. *ὦ πότνι Ἀγλατά, φιλησίμολε τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες, ἐπάκοος γενοῦ, Θάλια τε ἐρασίμολε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον*. Sed in Euripidis loco, unde

158 progressi sumus, *διωκόμεσθα κρατηθεῖσα*, constructio est, quae dicitur, ad sensum, ut Iph. T. 349. *ἠγγιώμεθα δοκοῦσα*, multisque aliis locis. Haec paucis exceptis in Ed. Pr. scripsi ad h. v. et ad v. 197. Rem ipsam copiosius tractavit Kuehlstaedtius in Observ. Crit. p. 26. sq.

V. 192. *Ἐθ' ὧδ' ἐφάλους κλισίαις ὄμμ' ἔγων*, id est, ne semper ad litus desideas. Horat. III. Od. 20. *eripe te morae; ne semper udim Tibur et Aesulae declive contempleris aruum*. *Ὅμμα ἔχειν ἐς τί* Proculus H. in Ven. III. 9. *ἐπιτινί* Apollon. Arg. 445. Ergo Musgravii emendatio *ἀφανές*

κλισίαις, non minus gratuita est quam Reiskiana κλισίαις ἐμμένων. Ed. Pr.

V. 193. Κακὰν φάτιν ἄρη. Sic codd. plerique et Ald. ἄρης et ἄρης Ricc. Aug. B. Dresd. A. et Suidas s. Μή μοι. Hesychius vero Ἀρῆ, λήψη, οἴση. Σοφοκλῆς Διαντι μαστιγοφόρω. Schol. ἄρη καὶ περιποιήση, ἦτοι ἐπάρης, ἀνξήσης ἀπὸ σοῦ (scr. ἐπὶ σοῦ). Ed. Pr.

V. 194. 195. Ἄλλ' ἀνά — σχολῆ. Hos versus Suidas s. Ἐδράνων in brevius contraxit Ἄλλ' ἀναξ (sic etiam Mosq. B.) ἐδράνων ὅπου μακροῖων στηριζῆ σχολῆ. Etym. Gud. p. 36, 37. ἀλλ' ἀνα, ὁ ἀλλὰ σύνδεσμος, ἀνα δὲ εὐντεῖα ὁ ἀναξ. Recte Suidas s. Ἄνα et Eustathius p. 75, 9. ἀλλ' ἀνα ἐξ ἐδράνων pro ἀνάστηθι accipiunt. Στηριζέει La. pr. μακροῖων σχολῆ Suidas ex h. l. notavit.

V. 196. Ἄταν οὐρανίαν φλέγων — affert Suidas s. Φλέγων. Schol. Barocc. μεθυπαλλαγὴ ἐστὶ τὸ σχῆμα ἐνταῦθα· τὸ μὲν στηριζῆ ῥῆμα ἀντὶ μετοχῆς λάμβανε, τὸ δὲ φλέγων μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος. Hic vix discerni potest, utra notio sit potior, ut in multis aliis methypallagae exemplis, quae ad Phryn. p. 55. attuli. Verum tamen neque nomen hocce exterminandum videtur, neque omittenda quaestio cum nomine conjuncta, ex duobus loquendi modis uter sit vulgarior elegantiorve. Ad Il. I. 242. εὐτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο θνήσκοντες πίπτωσι, Scholiastae adnotant ἀναστροφὴ ὁ τρόπος· τὸ ἐναντίον γὰρ γίνεται, non quo nescirent utrumque et fieri et dici posse, sed ut alterum usitatus esse significarent; neque hoc, opinor, improbabit A. Fritzsche, qui in Comment. ad Marc. p. 759. de Hypallage ¹⁵⁴ scripsit, inani Grammaticorum commento. Haud sane difficile est Herodoti verba IX. 50. οἱ ἀποπεμφθέντες — ἀποκεκλέατο ὑπὸ τῆς ἵππου, οὐ δυνάμενοι ἀπικέσθαι ἐς τὸ στρατόπεδον, ita interpretari ut mutatae constructionis causa appareat, sed mutatam esse constructionem, nemo negabit¹⁾. Idem valet de hypallage casuum et epithetorum. Strabo L. XVII. 798. καταστασιάζομενος ὁ Φύσκων τοῖς στρατιώταις εἴρει τὰ πλήθη καὶ διέφθειρε, Heliodorus IX. 15, 370. εἴρεις τῷ χαλινῷ τὸν ἵππον, et Euripides Hec. 887. γυναῖκες Ἀἴμων ἄρσένων ἐξώκισαν (paullo post v. 992. γῆς μ' ἐξώκισε) quin graece loquuti sint, dubitari non potest; sed non minus clarum est plerumque aliter dici; neque quisquam diffitebitur

¹⁾ Pindarus Pyth. I. 45. de Aetnae incendio ποταμοὶ ἀμέραις μὲν προχέοντι ῥόον κάπνον, ἀλλ' ἐν ὄρεσιν πέτρας κυλινδομένη φλόξ φέροι ἐς πόντου πλάκας. Primarium est φλόξ κυλίνδεται, nam lapides projici non solum noctu cernitur.

Oppianum Hal. II. 463. *ὑπέρβιον ὄπλον ἐκάστω καρτύνας*¹⁾ Euripidem Iph. A. 182. *ἐπὶ κρηναίαις δρόσοις*, Juvenalem XII. 90. *omnes violae jactabo colores*, lectius ornatusque loquutos esse, quam vulgo fit. Hanc autem figurandi sermonis rationem quonam alio nomine appellemus nisi vel hypallagae vel antistrophae? Jam quod quidam se vereri dicunt, ne schematis praetextu infuscentur reconditiores harum constructionum rationes, equidem multum mihi gratularer, si in istis rationibus acquiescere possem. Sed quod Poppo Prolegg. Thuc. T. I. 162. *τῷ πλήθει τῆς ὕψεως* L. IV. 126. comparandum esse putat cum Tragici poetae verbo *ἄστρον εὐφρόνη*, perinde vanum est atque hypallagae, quod exsibilat, commentum; τὸ πλήθος τῆς ὕψεως est amplitudo spectaculi, quod conferta acies hostibus praebebat. Rursus hoc *εὐφρόνη ἄστρον* Matthiae ad Phoenn. 660. satis esse putat ad explicandum *δράκων ναματ' ἐνυδρα δεργμαίων κόραισιν ἐπισκοπῶν*, quae similitudo nisi accuratius definiatur, haud longe aberit quin tirones pro *παρθένος εὐόμματος* dici posse putent *παρθένος ὀμμάτων*, Scyllamque antiquorum Grammaticorum fugientes incidant in Charybdin recentiorum. — *Ἄτην οὐρανιαν φλέγων* Schol. in Parall. recte explicare videtur *εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνέπτων τὴν βλάβην*, id est, *τὴν κακὴν φάτιν*. V. 197. 198. *Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὦδ' ἀτάρβητα ὀρμάται* — Suidas s. *Ἀτάρβητος* et Zonaras T. I. 338. *ἀταρβήτως ὀρμαῖ*, omisso *ὦδ'* — Paris. D. *ἀτάρβητα γο. ἀτάρβητος*. Aliquot codd. et Edd. vet. *ἀτάρβητα ὀρμάται*, sed Ald. cum La. G. Harl. Ricc. et plerisque aliis *ὀρμαῖ*, sequens *ἐν* omittit Ven., Hermannus *ἀτάρβητος ὀρμαῖ*, Dindorf. *ἀτάρβητος ὀρμάται*. Ceterum adjectivorum hujus generis in numero plurali exempla abundant: *ὑπέροπτα πορεύεται* Oed. C. 883. *ἀτέκμαρτα βαίνει* Pind. Ol. VII. 83. *ἄλι' ἀφορμαῖ* Oed. C. 1469. ut Hermannus edidit pro *ἄλιον* metri causa, *ἄκρανθ' ὀρμήσαμεν* Bacch. 435. *κατάμμεπτ' ἔβητον* Oed. C. 1696. *εὐήνια προποδίζων* Heliod. III. 3. 111.²⁾

¹⁾ Ad similem locum Lycophr. 205. *στερόαν ἐνοπίσσωσιν ὠλένας πλάτην*, Scholiastes *ἀντιστρόφος*, inquit, *ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ταῖς πλάταις*.

²⁾ Quaeritur num adjectivo locum demonstrantia eodem modo usurpentur; in Anon. Stad. M. M. p. 438. T. II. ed. Gail. *τὴν νῆσον ἔχον δεξιὰ κατὰ γον*, facilis est correctio *δεξιάν*, sed a suspicione remotum Epigr. Adesp. DCCVII. *δεξιὰ δ' ἀντετάφη* — *Ἴππομέδων*. Eur. Hipp. 1360. *τίς ἐφίστηκον δεξιὰ πλευροῖς*, Paus. I. 15, 2. *ἐναντία τεταγμένος*. Et ex affinis: *ἀριστερὰ κεκληγῶτες* Quint. Cal. XI. 307. (*intonuit laevum*) quod quaeri potest utrum valeat pro *ἐπὶ δεξιὰ*, *ἐπ' ἀριστερὰ*, an adjectivi locum obtineat, ut οἱ *ἀέρα φοιζοῦντες ὄρνεις* Lucian. Amor. §. 22. *ὑπασπίδια προποδίζων* Hom. *Ἐκτωρ δίφρα συρόμενος* Epigr. Adesp. CCCLXXXIX. [v. supra p. 95. ed. 2.]

V. 199. Πάντων καρχαζόντων γλώσσαις — affert Suidas s. Καρχάξει. Cod. Γ. βαρχαζόντων, Aug. C. καρχαζόντων. Saepius apud Tragicos hoc verbum non legitur; semel apud Aristophanem καρχάειν, prima correpta ut *cachinnor* dicitur, eamque formam Dindorfius Sophocli h. l. vindicat. Suidas Ἀνακαγγάσας καὶ οὐχὶ ἀνακαχάσας. Plato Civ. I. 337. A. ἀνεκάγγασε, pro quo cod. Lobc. ἀνεκάχασε; Xen. Symp. I. 16. ἐξεκάγγασε, nec variant libri Poll. VI. 199. 156 [ἀνακαγγάσεις Julian. Caes. 335. B. καρχάξετε Eubulus ap. Suid. T. I. p. 796. sed v. Mein. Com. T. III. p. 217.] Βαρουάληγτα plene Aug. C. ἄχος ἔστηκε cod. Γ. et Jen. Τοσαύτη κατάπληξις εἰστήκει Diod. XIII. 55. καὶ σφισι μεγάλα πένθητα ἴσταται Lucian. Dea Syr. §. 6. δέος ἐστάτω Aj. 1084. Θορύβον ἀναστάντος Appian. Civ. I. 56. alia quaedam minus apposita affert Dorvillius ad Char. p. 383. Pro ὅπου Ἄρεος ἔσσυτο δῆρις Quint. Cal. V. 168. scribi oportet ἴστατο v. Wyttenbach. ad Julian. p. 199. et contra Orph. Arg. 435. pro ἔστατο δ' ἄκρα κόρηνα restituendum ἔσσυτο, quod a vulgato ἔστευτο proprius abest quam ἔπτατο.

V. 201. 202. Ναὸς ἀρωγοί. Cod. Γ. ὦ ναός, Hermanni operae ἀρωγοί. In seq. versu Γ. et Dresd. A. Ἐρεχθειδῶν. Scholiastes χθονίων recte interpretatur αὐτοχθόνων, sed quod idem dicit ad v. 134. et vulgo credimus, ὅτι ὁ χορὸς ἐσκεύασται ἀπὸ Σαλαμινίων, id a poeta v. 597. et 1213. clare significatum non est; nec quidquam interest ad eorum opinionem, qui Ajacem Atheniensibus belli ducem se praeuisse crediderunt v. Philostr. Heroic. IX. 720. quos Strabo refellit IX. 604.

V. 205. Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς ὁ μέγας ὠμοκράτης. [Aristoph. Thesm. 32. ὁ μέγας ὁ καρτερός.] Eustathius p. 275, 35. ὁ μέγας Αἴας παρὰ Σοφοκλεῖ. Totum versum affert Suidas s. Ὠμοκρατής. Articulum ante μέγας ejecerunt Seidlerus, Bothius, Hermannus; illi ratione minus firma, ne dactylo subjiciatur anapaestus v. Matthiae ad Hipp. 1355. Hermannus, quia articulus sic positus numeri vinculo cum δεινός, intellectu cum μέγας cohaereret. Ajacis Salaminii epitheton fere fixum et perpetuum ὁ μέγας Il. II. 358. Theocr. XV. 138. et poetam inducere potuit ut ὁ μέγας scriberet, et librariorum, ut articulum de suo adjicerent¹⁾. Ὠμοκρατής Scholiastae ambigunt utrum ab ὠμός compositum sit an ab ὠμος, ὁ τῶν (scr. διὰ τῶν) ὠμων κρατεῖν δυνάμενος, vel ut Mo-

¹⁾ In Meleagri Ep. CXV. p. 34. Anth. Pal. VI. n. 163. τίς τὰδε μοι θνητῶν περὶ θρηγκοῖσιν ἀνήψε σκύλα — addito articulo scribendum τὰ περὶ ut Leonid. Ep. XLVII. ταῦτα λάφυρα τίς ὁ θρηγκοῖσιν ἀνάψας. Ed. Pr.

Sophocli. Aias. Ed. 3.

157 schopulus Sched. p. 184. ὁ ἐν τοῖς ὤμοις τὸ κράτος ἔχων. Sine dubio significat staturam Ajacis, qui Π. ΠΙ. 225. ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους dicitur. Cf. V. 623. IX. 169. Ed. Pr.

V. 208. 209. Τι δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νῦξ ἦδε βάρος. Cod. Γ. ἀμερίας γρ. αἰμερίας, id est ἀήμερίας. Schol. Rom. γράφεται ἀήμερίας ἀντὶ τοῦ τῆς ἀηδοῦς φορᾶς· ποῖον βάρους ἔλαβεν αὐτὴ ἢ νῦξ ἀπὸ τῆς προτέρας ἀηδίας, de quo dubitari potest, utrum τὸδ' ἀήμερίας scriptum invenerit, quod nomen alibi non reperitur, an contractionem admiserit aequè insolitam, sed utraque ratio eodem fert; quodnam (hoc) novum calamitatis onus invexit nox praeterita. [ὑπερημερία τὸ πρᾶγμα ὑπερήμεροι δὲ — Etym. ἐξ ἐφημερίας ἐκ τοῦ συνεχοῦς Hesyeh. ὑπερημερίας ἐκπροθεσμίας Phot.] Triclinius ita interpretatur: τίνα (βαρεῖαν) ἐναλλαγὴν ἦδε ἢ νῦξ ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας καὶ τῆς ἡμερίνης καταστάσεως. Eodem spectare videtur alterum Scholion τῆς ἡμέρας, videlicet ut intelligamus adjectivum femininum ἡ ἡμερία positum esse pro substantivo, ut alia adjectiva temporalia; primum quae diei partes significant, ἡ ἑῶα, ἡ ἑωθίνη, ἡ [ὄρθρια, ἡ] ὄψια, ἡ πρῶτα, cujus accusativus πρῶν vulgo pro adverbio receptus est; neque injuria Grammatici huc referre videntur δειλὴ et ἑσπέρα, quorum masculina exstant δειλὸς et ἑσπερος, ipsumque ἡμέρα v. Eustath. p. 1814, 58. p. 979, 2. Idem de ὄρφναία suspicari licet, si noctem significat ut ap. Androm. Ther. p. 36. T. XIV. κατ' ὄρφναίην τε καὶ ἡῶ, quomodo etiam Euripides et Apollonius loquuti sunt; et de ὠραία, quod non jam diei noctisque sed anni tempus declarat. Haec vulgo substantiva esse creduntur. Phrynichus App. p. 73. ὠραίαν τὴν ὦραν· ἡ δὲ τοιαύτη τροπὴ Ἀθηναίοις ἰδία, Ἀθηναῖα, Ἀθηναία, ἴση, ἰσαία, quae tam inepta sunt, ut vix ab antiquo Grammatico profecta videantur. Notum est, illam parentasin Ionibus tribui; sed quae proferuntur ejus exempla, vereor ne commenticia sint, quantum quidem ad substantiva adinet non propria. Nam quod Schaeferus ad Bosium p. 577. negat sibi placere ὦρα ὠραία, id aliter visum esse Graecis, ostendit Aretaeus de Sign. Diut. I. 4, 73. ἐν ὦρῃ τῇ ὠραία, quod iisdem verbis sed intellectu longe alio Plautus dixit Mil. Glor. IV. 1. pulcra pulcritudo, Livius tempestiva tempora v. Gronov. ad XLV. 19. quibus similia multa proferuntur in Dissert. de Fig. Etym. Itaque simplex ἡ ὠραία, quod apud Demosthenem, Polybium, Pausaniam, Dionem Cassium, Libanium Decl. [T. I. p. 64.] T. III. p. 123. et 298. Dioscoridem Mat. I. 11, 22. III. 26. (29.) 231. Stob. Ecl. LI. 9, 49. p. 263. substantivi locum obtinet, iccirco non desinit adjectivum esse; neque

aliter se habet ἡ *θερεία* apud Hippocratem ὑπὸ τὴν *θερείην* Prorrh. II. 188. T. I. [ἡ *θερείη* Herodo. I. 189.] et saepius mendose scriptum ἡ *θερίη* de Nat. Hom. p. 358. T. I. de Sal. Vict. I. 617. Epidem. VI. 625. T. III. Nicandr. Fragm. X. quod nihil aliud est quam ἡ *θέρειος ὥρα* Aelian. H. An. II. 25. V. 21. VI. 51. IX. 56. XV. 12. sive ἡ *θερεία ὥρα* V. 52. et absolute ἡ *θέρειος* Liban. Decl. T. III. 153. ac nonnunquam propter hanc ascititiam significationem accentu substantivi notatur non solum a Grammaticis, *θέρεία παρὰ τὸ θέρω ὡς θάλω, θάλεια, ἢ ἐκ τοῦ θέρειος κτητικοῦ τὸ θηλυκὸν θερεία* Etym. M. 446, 58. Theodos. p. 67, 10. Zonar. p. 1031. sed interdum etiam in libris nostris v. Schweighaeus. ad Polyb. I. 25, 7. In eundem numerum referendum videtur *χειμῖη*, quod Galenus in Lexico Hippocrateo ita interpretatur ut adjectivi et substantivi notionem comprehendat: *χειμῖη, ψῦχος, ῥίγος*, incertum unde sumtum. Sed Dionysius jud. de Thucyd. VIII. 827. ut paria conjunxit *θερείαις καὶ χειμερίαις*, quod Reiskius in *χειμερείαις* convertit, Aelianoque exemit Jacobsius H. An. VII. 11. *χειμέρια ἐδόκει εἶναι* scriben⁹ pro *χειμερία*. Haec qui sibi ante oculos posuerit ceteraque his adjuncta, quibus alio loco usus sum, non admodum negabit, pro *ἡμέρα* suo loco et tempore dici potuisse ἡ *ήμερία*, quod Manethoni tribuitur III. 264. et pro *νῆξ* similiter ἡ *νυκτερίνη*, etsi neutrum exemplis confirmari possit. Ceterum si Sophocles sic, ut vulgatum est, scripsit, nomen *διurna* diem hesternum valere, sponte consequitur ex apposito *νῆξ ἡδε*. Verbum autem *ἐνήλλακται* non passivam significationem habere videtur sed activam fere ut Diod. Fragm. L. X. p. 65. T. IV. Bip. *ἐγένετο βασίλισσα ἰδιωτικῆς ἐστίας ἐξηλλαγμένη ἡγεμονίαν*. — Per hanc occasionem in Ed. Pr. indicavi aliquot locos prava literarum appellatione corruptos. Aelian. Epist. III. *καὶ γὰρ ἂν εἰκότως στενάξαι* 159 *τὰ τῶν προγόνων ἥρια, εἰ ἑμαυτὸν περιόψομαι προσηλούμενον*, scrib. *προσελούμενον*, quam lexin ille a Comico mutuatus est. In Meleagri Ep. XVII. Anth. P. XII. n. 76. *εἰ μὴ τόξον Ἔρωσ — μηδὲ περιβλήτους εἶχε πόθων ἀκίδας*, ubi cod. *πυριβλήτους*, fortasse scribendum *πυριπλήθεις*, quae vox Lexicis addenda ex oraculo Euseb. Pr. Ev. IV. 9, 145. *φόνον πλήσας πάντη πυριπλήθεια βωμόν* (de accentu alibi dicam). In ejusdem poetae Epigr. XCV. de Amore *σιμὸν ἔφν καὶ ὑπόπτερον — πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεστον, ἀεὶλαλον, ὄξυ δεδορκός*, pro *λοιπὸν*, quod mirifice languet, succurrit significantius *λιρὸν* sive *λιρον* id est *ἀναιδὲς* v. Apollon. Lex. T. II. 522. [Utroque loco Jacobsius vulgatam tuetur.] Sic et inscriptio sepulcri Plut. V. Othon. XVIII. *δηλώσει Μάρκου*

Ἄθωνος fuisse videtur *Δαίμοσι*, id est, *diis manibus*. Ap. Nonn. XI. 450. *λελασμένος ὕδατος ὄχθης* scrib. *ἠθάδος* et XIX. 293. *Μάρων ἐνεδύσετο νίκην* scrib. *ἀνεδήσατο*. Hesychius *Ἀριθάτων, πολέμων* scrib. *ἀρειφάτων*, ex Aesch. Eum. 901. *ἀρειφάτων ἀγώνων*. Gravius corrupta Nicephori verba p. 486. T. I. Rhett. vett. οὐδὲ Διὸς ἀγρότα θεοῦ μεγάλου τροπαῖον ἀμασπῶν pro οὐδ' ἔδεισα; ἔρωτος —.

V. 210. *Παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος*. Brunckius *Τελλεύταντος* edidit, quod Membr. La. ex em. Paris. E. Mosq. A. exhibent; Porsonus ad Hec. v. 119. *παῖ σὺ Τελεύταντος*, contra quem ego attuli *Παρθενοπαῖος* et *Ἰππομέδοντος* ex iambis Aeschyli, Erfurdcius *Ἀλφεισίβοια* Soph. Fragm. N. 785. qui nisi *Ἀλφεισίβοια* scripsit, tacite geminavit liquidam. Bothius nomen delendum censet, Hermannus Porsono assensus est. [Martinus Lectt. Soph. Spec. A. 1832. verba transponit *Φρυγίου Τέκμησσα Τελεύταντος*.] — De regulo ipso nihil apud veteres relatum invenimus. Teuthrantem vocant Tecmessae patrem Malela p. 42. Dares p. 174. Dictys II. p. 41. ubi libri *Teutras* et *Theutander* praebent, Tethrantem Cedrenus T. I. p. 127. Teuthantem Tzetz. Chil. III. 76. Teleutantem Schol. II. I. 138. Diversus est Teuthras Mysus, quem Vauvilliersius hic inculcat. Ed. Pr.

V. 211. *Ἐπεὶ σὲ λέχος δουριάλων* — Hunc et seq. versum profert Suidas s. *Ἀνέχει*. Pro *ἔπει σε* scripsi *ἔπει* 160 *σὲ*, erecto pronomine, cui appositum videtur *λέχος δουριάλων*, quanquam hoc etiam cum *στέρξας* conjungi potest. *Δουριάλων* Brunckius scripsit pro *δοριάλων*, quod ap. Suidan, Philemonem p. 255. et in plerisque codd. legitur; *δορυάλων* Phavor. s. *Ἀνέχει* et Mosq. B. eaque est inter utramque scripturam codicum fluctuatio, ut Wesselingius ad Diod. XII. c. 83. p. 538. et XVI. 20. p. 97. *δορυάλωτος* [Liban. T. I. p. 393.] plus auctoritatis habere affirmet, Schweighaeuserus ad Appian. T. III. p. 159. contrarium. Bekkerus Demosth. p. 289, 7. Isocr. Paneg. 78, 177. Archid. 119, 9. Plat. 300, 18. Antid. 374, 122. *δοριάλων* partim restituit, partim ob paucorum codd. dissensionem non mutavit, retenta tamen altera forma Aesch. Fals. Leg. 32, 33. etsi duo codd. *δοριάλων* praebent, quod plerique editorum illi praeferre solent v. Herod. VIII. 74. IX. 4. Athen. VI. 273. E. similiterque *δορύκτητος* expulerunt Polyb. XVIII. 34. Plut. V. Rom. XXVI. Dionys. [Antiqq. IV. 24. p. 696.] Excc. p. 2356. T. IV. Dionys. Perieg. 1050. Maneth. III. 258. Lycophr. 93. et 1116. ut et *δορύπωνος* Aesch. Sept. 154. et *δορύληπτος* Philostr. Heroic. p. 747. *δορύκτητος* haeret adhuc Quint. Cal. V. 160. Anth. Pal. V. n. 230. Op-

pian. Hal. II. 316. (cod. *δορίκτ.*) Tryphiod. 630. *δορυτίνακτος* Aesch. Sept. 140. *δορυπετής* Eur. Cycl. 305. *δορυάλωτος* Synes. de Insomn. p. 148. C. Xenoph. Cyr. VII. 5, 35. Hell. V. 2. Paus. IV. 5, 3. etc. nisi haec quoque nuper ab aliquo mutata sunt¹⁾. Nobis vero probatur Ern. Ellendtii religio ad Arrian. VII. 4, 2. temerarium esse judicantis, si qui omnia ad unam normam corrigere tentent. Primum quis spondet nobis, Graecos his nominibus significasse τὸν *δορὶ κητόν* vel τὸν *δορὶ ἐαλωκότα*? Certe fieri potest ut *δορυκτήτος* sic intellexerint ut *δορυξενος* dicitur ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος ξένος. Sed si vel hoc concedamus, tamen significationem instrumentalem vel localem vel quamlibet etiam¹⁶¹ dativo attributam hujus casus formae non ita affixam esse, ut eam exuere non possit, nullo quidem, quod ad amissim respondeat, exemplo demonstrari licet, quia nullum in τ̄ vel υς vocabulum dativum habet in τ̄ exeuntem, sed colligitur ex eo, quod multa hujus generis nomina, quum possent ad dativi similitudinem revocari, eo revocata non sunt; nam *γαστρίμαργος* dicitur sed *γαστροφορεῖν* id est ἐν γαστρὶ φέρειν, *ἀερίοικος* sed *ἀερονηχῆς*, ac similiter *χειροδρόπος*, *χειροδαίκτης*, aliaque multa ad Phryn. p. 686. exposita, unde crebra lectionum fluctuatio *αἰγιπόδης* et *αἰγοπόδης*, *χειρόσοφος* et *χειρίσοφος* v. Interpp. ad Lucian. Rhet. Praecc. §. 17. *δουρομανῆς* et *δοριμανῆς* (*δορίμαργος*) v. Jacobs. ad Anth. P. p. 516. et omnino nulla est relatio, cui ista componendi ratio disconveniat, *ἀδοφοίτης*, *ἀγροδίατος*, *θαλασσοβίωτος*, *θεμηάχος*, *ναυτοφορεῖν*, *ἰλομαχεῖν*, *άλωνοτριβεῖν* (*πυρούς*) etc.²⁾ Itaque etiam *δοριπαλτος* apud Aeschylum dubito an sine idonea ratione in *δορύπαλτος* mutatum fuerit.

V. 212. *Στέρξας ἀνέχει*. Scholiastes *ἀμεινον στέρξασαν γράφειν*, quam conjecturam Reiskius iteravit. Philemo p. 255. *Σοφοκλῆς δοριάλωτον στέρξας ἀνέχει, ἤγουν τιμᾶ, εοδὲμque modo Eur. Hec. 119. Κασσάνδρας ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων.* ED. PR.

V. 214. *Πῶς δῆτα — ἄρῶητον*. Afferunt h. v. Suidas s. *Ἀρητόν*, et Eustath. 1461, 30. In seq. versu Barocc. AB. *βάρος*, quod pro diversa lectione exhibet Γ.

V. 216. 217. *Μανία — ἀπελωβήθη*, extant ap. Suidan s. *Ἀπελωβήθη*. Eustathius p. 920, 2. *τὸ ἀπητιμησε περι-*

¹⁾ De proprio *Δορύλαος* et *Δορίλαος* dixit Tzschuckius ad Strab. X. 248. quibus accedit tertia forma *Δορίλλος* ut *Περίλλος* v. Ebert. Sicel. p. 97. cum affinibus obscurissimis *δορύαλλος*, *δορύαλος*, *δορίαλος* v. Dindorf. ad Arist. Fragm. N. 336.

²⁾ Antiphil. Epigr. XLV. Anall. T. II. 181. *φραμμένην δόρυπον ἐθημολόγει* scrib. *ἐθινολόγει*, in litore colligebat.

τὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς τὸ ἀπελωβήθη παρὰ Σοφοκλεῖ. Immo differunt haec quantum ἐτελέσθη et ἀπετελέσθη. Pro ἡμῖν Brunckius et Dindorfius ἡμῖν, Hermannus ut ego in Ed. pr. ἡμῖν. [V. Add. ad v. 733.]

V. 220. Σφάγι' αἰμοβαφῆ κείνου χρηστήρια τάνδρός. Tria postrema verba apponunt Moschopul. Sched. p. 8. et 162 Suidas s. Χρηστήρια, quod nomen Schol. varie interpretantur: τὰ τολμήματα καὶ πράξεις ἢ τὰ διεφθαρμένα ποιμνία διὰ τὸ διαχορήσασθαι αὐτά. Ab illo proxime abest Valckenarii emendatio δραστήρια ad Ammon. III. 9, 236. quod an pro ἔργα dici non possit, jure dubitat Heathius. Χρηστήρια idem significat quod σφάγια victimae, ut ἱερεῖα saepe dicitur ἐπὶ τῶν ἀπλῶς σφαζομένων Eustath. p. 1671, 62. — Schol. ad Aesch. Sept. 215. τὸ σφάγια καὶ χρηστήρια ἐκ παραλλήλου, οὐ γὰρ μόνον χρηστήρια τὰ μαντεύματα ἀλλὰ καὶ τὰ θύματα, proprie quidem ea, quae oraculi consulendi consultiue causa caedebantur. Ed. Pr.

V. 222. Ἄνδρὸς αἰθωπος ἀγγελίαν. Eustathius p. 862, 10. φέρεται αἰθῶν βοῦς καὶ σίδηρος καὶ ἄνθρωπος καὶ λέων· αἰθῶν δὲ οὐδεὶς αὐτῶν λέγοιτ' ἄν, ἀλλὰ τοῦνομα οἶνω μέλαν ἐπιτίθεται· et p. 1072, 6. αἰθῶν ἄνθρωπος παρὰ Σοφοκλεῖ. Is igitur αἰθῶνος legit, ut in Γ. Barocc. AB. Heidelb. aliisque nonnullis et Edd. vet. scribitur; ceteri cum Schol. Rom. et Suida s. h. v. αἰθωπος, sed La. αἰθωνος, supra scripta litera π. Id recepit Dindorfius syllabam nominum in ὦν penultimam ancipitem esse existimans, non solum propriorum Αἰσωνος, Αἰσονος, Νάρωνος, Νάρονος, sed appellativorum quoque. Ego vulgatam retinui. Nam si Indi ob colorem αἰθωπες vocantur Nonn. L. XXVIII. 176. si per translationem αἰθῶν βασκανία Agath. Epigr. XIV. 10. quis neget hoc epitheton dici posse de homine ingenii fervidi et in iram praecipitis, qui vulgo θερμός et διάπυρος vocari solet? si praesertim respexerit alia adjectiva in οψ et ὠπης exeuntia, quae a vultu visusque transferuntur ad animum v. Adn. ad v. 955. Sed adjectivum αἰθῶν, cujus origo tam clara, mentio tam crebra est, aliquando per ὠνος declinatum esse, id quibus argumentis demonstrari possit nescio. [αἰθῶν et εἰρων — ὠνος Anecd. p. 1199. Cram. An. Ox. I. p. 241.] Propria, quae cum illo jure conferri possunt, Αἰθῶν, Λάμπων, Λεύσων, Μένων, Χαίρων, ceteraque participiis assimilata, hanc licentiam certe non habent. Ex appellativis autem vir eximie doctus unum affert πρῖνες. Ita enim, inquit, a Cratino dicti sunt, qui πρῖνες dicendi fuerant, de quo exposui ad Vesp. 163 694. Equidem in Commentariis T. V. p. 495. et in Edd. Lond. et Lips. nihil quod huc pertineat, reperi, sed suspicor

eum Photii potissimum niti testimonio: *πριών ὀξύτως τὸ ἄρμενον, πριών δὲ ὁ τέμνων· τὸ δὲ πληθυντικὸν πριόνες Κρατίνος*. Id ego sic interpreto, nominativum substantivi, quo facilius a participio dignoscatur, oportere acui, sed hac distinctione in casibus inferioribus opus non esse; cujus rei exemplo affert pluralem *πριόνες*, a proportionem primi casus *πριών* dimotum. Alterius formae, quam Dindorfius legitimam dicit, exemplum in promptu est nullum praeter *πριόνος* Schol. Hermog. p. 54. T. IV. ed. Walz. nam qui inter belluas marinas recensentur a Caesario Dial. II. 605. D. in Bibl. Bign. T. XI. *φῶκαι, φάλαιναι, πριόνες καὶ γαῦροι καὶ τὰ λοιπὰ φρικώδη*, si nomen sincere scriptum est, pisces esse videntur a serra, ut hodie, denominati typo amplificativo; serra ipsa *πριών* dicitur barytonôs, contra quam Photius praecipit, ap. Hippocr. de Vuln. Cap. p. 374. T. III. Poll. VII. 113. *τοῦ πριόνος* Soph. Trach. 699. Plut. Quaest. Rom. c. 87. V. Lyc. c. 13. Aelian. H. Ann. I. 30. Simplic. in Arist. de Coel. III. p. 162. b. ut et Moschopulus jubet Sched. p. 161. *πριών κλίνεται πριόνος*. Galenus Gloss. *ὀρθοπριόνι, τῇ χοινικίδι* neque aliter *τὸν πριόνα* Hippocr. l. c. p. 375. sq. Aristot. de Coel. III. 8. Leonid. Tar. Ep. XXVIII. Crinag. Epigr. XXXVII. Diodor. IV. 76. *πριόνες* Appian. Illyr. c. XXV. ¹⁾ *πριόνων* Achill. Tat. IV. 19. Poll. II. 36. idemque testantur Grammatici, qui *πριόνος, κίονος* ²⁾, *πίονος, βραχίονος*, eandem mensuram habere docent, Draco p. 38, 10. p. 51, 4. Arcad. p. 18, 5. [Herodian. Epim. p. 194.] Etym. M. 674, 7. Phavorin. Ecl. p. 366, 24. sine ullo productionis illius indicio, pro qua ne Hesychii quidem glossa afferri potest *Πριονκόπος, κόπτων πριόνας*, nam hic quoque in cod. *πριόνας* scri-¹⁶⁴ptum. [Idem apparet ex *πριονωτός*, quod quum Jacobsius ad Philostr. p. 263. proparoxytonôs scribendum dicit, pro composito habuisse videtur, sed est simplex ut *ἀκτινωτός, κτενωτός, χιονωτός* (nisi *χιονωπός* scribi oportet ut Passovio videtur ad Nonn. Par. IV. 211.) *χειριδωτός, ἀλυσιδωτός, φολιδωτός* quae a nominibus ducta sunt ut *aculeatus, belluatus, ocellatus, pullatus, togatus* etc.] Postremo repugnant cognata *πριονοειδής, πριόνιον*, atque universi generis constantia. Nomina in *ιών* exeuntia paullo ante commemoravimus, quibus adji-

¹⁾ In libro Judith. III. 11. ut apud Appianum, Polybium, Plinium *πριονος* nomine mons significari videtur, talis fortasse, qualem Vascones *Sierra* vocant. Sed serpit suspicio aliquoties pro *περών* scriptum esse *πριών* v. Muncker. ad Anton. Lib. c. XI.

²⁾ Galenus in Gloss. *κιών* oxytonum *τὸ ἐκ τῶν θηριδίων (κιῶν) ἄθροισμα* interpretantur, vitioso, ut videtur, accentu deceptus.

in feminini generis *ζων* et *ήων*, cum glossa N. Schol. Harl. ad Od. II. 42. *ἀντι τοῦ οὔτε* *ἀντι τοῦ ἐλάττω* — *γείμας γράμμι Ζηνόδοτος* *ἀντι τοῦ αἰών*· ridicule sane, si vocabulo usitatissimo *αἰών* quod antiquissimo substituit nusquam lectum. Sed quid mirum numerum *Zenodotus*, cur tantae insimuletur audaciae? N. nota in *αων*, quae alpha breve habeant, Arcadius *αων* baytona esse scribit, ac pariter in *εων* terminata, *αων*, *κλων*, *νεων*, *ρεων* δε ὡς περιεπιτικόν· ubi pro *αων* *αἰών* terponendum, historici nomen v. Wesseling. *De Dial.* XXI. 499. Goeller. de Syrac. p. 185. aut *Αίων*, *αἰών* comici, ejus genitivus *Αἰώνος* Dicaearch. V. Graec. p. 150. ed. Gail. vocalem, ut in *Φάωρ*, brevem esse arguit [*Νέων* Anthol. Pal. VI. 255]; longa est in gentiliciis *Ἄων*, *Ἄωρ* et in appellativo *ἄωνες* Epicharm. Athen. VII. 321. D. quod ex accentu (quanquam fluctuat) et declinatione femininum esse conjicias. Praetereo, ut suspectum, *ταόνες*, quod cod. Medic. praebet Aristot. H. Ann. VI. 9, 1. *Νέων* autem, ejus Arcadius meminit, andronymicum esse videtur Polyb. XX. 5. non topicum; nam hoc Stephanus, eundem Herodianum sequi solitus, oxytonis adnumerat, fortasse quia tyrium periecticum prae se fert, ut Eustathius p. 324, 35. *Ἀντρώων* acui dicit quia *ἀνθρώδης* sit. Praeterea est unum in *εων* appellativum, *πρεών*, *πρεόνος*, ὡς *πρών*, *πρωνός* — σχολιαστὸ τοῦδε κατὰ πρεόνος Suid. ex Crinagorae Epigr. VII. sed adjectivum rursus produxit Pindarus, *προπρεώνα ξείνον*. De nominibus in *αίων* Etym. M. 583, 36. τὰ εἰς ᾠν ὀξύτονα τῇ αἰ παραληγόμενα, εἰ μὲν ᾠσιν ἐθνικά, τρέπουσι τὸ ᾠ εἰς ᾠ, *Παίων*· εἰ δὲ μὴ, φυλάττει τὸ ᾠ, *βαίων*, *Παίων*, *Παίωνος* 165 *κύριον*. Quod ad gentilicium attinet, *παίων στρατός* scribitur Eur. Rhes. 541. sed apud Herodotum, Demosthenem aliosque paroxytonum est ut et andronymicum Pausan. II. 18, 7. V. 1, 2. idque Eustathius praecipit p. 138. 10. et 1109, 11. *Παίων*, *Παίονος* τὸ ἐθνικὸν ὡς *Μαίων*, καὶ τὸ κύριον· *παίων* δὲ *παίωνος* ὡς *αίων*, *Ἀθηναίων*, τὸ ἐπὶ ἰατροῦ, *Ἀσκληπιοῦ* *παίωνος* εὐμενοῦς *τυχών* (Arist. Plut. 636.) [*Μήων* Herodo. I. 7. *Μαίονος* Ἐρμού Anthol. Pal. IX. 645. *παίων* Rhetor. T. III. p. 585. pes Aristid. Quint. de Mus. I. p. 55. II. p. 99. ὁ *παίων* βασιλεὺς Liban. II. p. 485. *Σιροπαίονες* Herodo. V. 14. ubi *σιροσι*. em. ut *θουριοπέραςαι*.] Ac de altero con-

1) De nominibus *περικίων*, *ιδηπκίων*, et de paragogis, *σκηπίων*, *στρον-
 δίων*, *σκορπίων* etc. alibi dicam. Apollonius Athen. VII. 284. Α. *πομπί-
 λων ἀκνάλων νηῶν αἰήονα δοῦλον*, fortasse *ἀλιδινά* scripsit. [ἢ *Ρῆζων*,
Ῥῆζονος urbs cum fluvio cognomine Polyb. II. 11, 16.]

sentit Stephanus *Μαίων τὸ ἔθνικὸν ὀμῶνύμως τῷ κτιστῇ*, discrepat vero Schol. Ven. IV. 394. *Μαίων βαρυτόνως εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἔθνικου*, quod oxytonum est in codd. Herodo. I. 7. VII. 74. sed et andronymicum sic scriptum exhibent codd. Apollod. III. 6, 5. Postremo dei nomen medici *Παιῶνος* scribitur Solon. Fragm. IV. 57. Soph. Phil. 168. Aristid. T. I. p. 71. accentu alio atque Suidas poscit *Παιῶνος τοῦ ἕμνου, παίωνος δὲ τοῦ ἱατροῦ*, neque non libri variant v. Schneider. ad Civ. T. II. 208. Duo appellativa sunt *αἰών* et *βαίων*, quod cum illis complectitur Etym. M. l. c. et separatim p. 192, 52. *βαίων βλέννος. Ἐπίχαρμος δὲ βαιόνας λέγει*, quod in poetae siculi versibus Athen. VII. 288. A. modo sic modo *βαίονας* scribitur. Unius formae est *πλειών*, *πλειῶνος*, sed *πρηών* dupliciter declinatur, *μεγάλου πρηῶνος* Hesiod. Scut. 437. Nonn. XIV. 437. et *Κίλισσαι πρηόνες* Nicand. Al. 218. *πρηόσιν Ὀσσειοσι* (feminine puto) Callim. H. in Dian. 53. quibus accedit proparoxytonum *πρώονες ὡς σώφρονες* Schol. Ven. Θ. 557. et cum dialysi inversa *πρώονες οἱ προνευκότες τόποι τῶν ὄρων* Suid. Postrema hujus generis sunt *κύων*, *ἀλκυνών* et *ἀλεκτρυνών*, nam *ὀπάων* (*ὀπέων*) *διδυμάων*, *ξυνήων*, *παιήων* (*παιήονος οἴνου* Nonn. XIX. 24. *παιήονα βουλὴν* Christodor. Ecphr. 255.) utrique generi apta eoque adjectivis similia videri possunt; certe derivativa sunt. In hoc igitur numero perpauca inveniuntur appellativa, quae in aliis dialectis aliter declinentur, nullum quo duplex nominis *πριων* declinatio apud ejusdem linguae auctores excusari possit. Sed ne quaestio imperfecta relinquatur, addam quae de non puris collecta habeo. Fixa sunt quae in *βων* exeunt, *ἄμβων*, *ἀρόαβών*, *βουβών*, *τριβων* [v. Theognost. in Cramerii An. Ox. II. p. 30.], quae cum genere masculino servant vo- 166 calem nominativi et femininum *ὄνυβών*, quod eam corripit¹⁾. Pariter sibi constant *ἀγών*, quod accentum periectici habet, *πώγων* et *ἀρίγων*, *ἀρίγωνος*, *εἶδος δόρατος* Anecd. p. 1340. [Theognost. l. c. p. 31, 15.] Sed de hoc genere nominatim praecipit Schol. Ven. XXI. 141. oxytona esse, quae per *ō* declinentur, *Παφλαγόνος*, *Λαιστρυγόνος*, *Πηλεγόνος* (cujus exemplum minime aptum affert ex Callim. H. in Jov. 3.) [Strab. p. 331.] *ἀρηγόνος*, barytona autem vel per *ō* declinari vel per *ντ*, *Οἰκαλέγων*, *Πελάγων*, *Σαλάγγων*, *μέσφα*

¹⁾ Arcadio p. 10. restituenda *στύβων* pro *στειβων*, *Ἀλαβών* fluvii nomen v. Steph. *Χαρναβών* v. Aglaoph. p. 215. et in aliis terminationibus *ἀνόδων* p. 11, 9. pro *ακόδων*, *Ἀσπληδών* pro *Ἀσπιδών*, *πίδων* pro *πήδων*, *κώδων* pro *ὄδων* p. 12. *Ἀργανθών* pro *ἀργαθών*, *φαρμακῶν* pro *δαρμακῶν*, *Δάφνων* (v. ad Greg. 884.) pro *ἀμφων*.

Σαλάγγωνος ποταμοῦ, quae eadem fere leguntur Arcad. p. 10. Eustath. p. 1228, 14. sed mendosius scripta *ἐλέγων* pro *Πελάγων*, *λάγων* incertum num pro *εὐάγων* ut cod., an pro *Οὐκαλέγων*, postremo *σελάγων* et *φαλάγγων* pro *Σαλάγγων*, quod fluvii nomen in Ind. Anecd. *Σαλγών* scribitur¹⁾. Masculinum *ἀρηγών*, *όνος*, ille ignoti poetae testimonio confirmat *ἀρηγόνος ἡμετέροιο*, et legitur saepius eodem ubique accentu Batrach. 281. Nonn. XIII. 52. XXIV. 75. XXX. 171. Paraphr. XVII. 79. Orph. Lith. 189. Gregor. Naz. Carm. I. p. 45. D. Tzetz. Posth. 691. sed denegatur Homero, *ἐπὶ μόνου θηλυκοῦ τάσσει ὁ ποιητής* Schol. II. IV. 7. Pro masculino barytono nihil quod afferri possit, suppetit; pro oxytono unum illud laconicum *ζυγόνερ, τοὺς ἐργάτας βουῖς* Hesych. quae sine dubio est prima positio feminini *ζύγαινα*. Femininum tuetur Etym. M. 141. 15. *πειθῶ, κλωθῶ, χιών, τροπῶν, ἀρηγῶν* componens ut a verbis barytonis orta, idemque defendere videtur Schol. II. V. 511. *ἦ γὰρ ῥα πέλεν* 167 *Λαναοῖσιν ἀρήγων*²⁾, ubi quum genus ambiguum sit, Aristarchus scripsit *ἀρηγῶν* quod ille probat; *καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀρηγόνες* neque enim accentum accentu definire videtur sed declinatione quia appellativa in *γῶν*, quae vocalem corripunt, ad genus femininum et ad oxytonesin propendent, *λαγῶν, ὀλολυγῶν, πλαγγῶν*³⁾, *πυγῶν, σταγῶν, τρυγῶν, σιαγῶν*, quibus *κραγγῶν* quoque, id est *ἦ κίττα* Hesych. addendum videtur et *κραγγόνες* cancrorum nomen, quod et *κράγγαι* dicitur, et *φαγγῶν* si pro *σιαγῶν* valet; sed si comedonem significat, haud dubie per *ῶ* declinandum et gravandum est ut *δέκων ὁ δεκαζόμενος* Hesych. *δράπων, πόρδων* et cetera amplificativa; *τὸν λαγόνα* Hippocr. de affect. intern. p. 473. [*τοὺς λαγόνας* Stephan. Schol. in Hipp. T. I. 168.] sed multo

¹⁾ *Ἐρήγων* ab Arcadio memoratum [Cram. An. Ox. II. p. 31.] est nomen fluvii, quod alibi *Ἐριγῶν* scribitur v. Schweighaeuser. ad Athen. T. I. 310. *Ἀράγγων, ὄνος* item fluvii v. Tzschuck. ad Strab. XI. 411. *Πελάγοντα* Hippodamiae procum nominat Pausanias VI. 21, 7. sed *Πελάγωνα* piscatorem Sappho Epigr. II. *Ἐρτιάγων, ὄντος*, Galli nomen est Polyb. XXII. 21. *Λαμάγων* Laconis Thucyd. III. 92, 4. [*Οὐκαλέγων* Eustath.]

²⁾ Mirum est Buttmannum Gramm. §. 56. Annot. 11. p. 210. hujus nominativi penitus oblitum esse.

³⁾ Appellativum *πλαγγῶν, πλαγγόνος* scribitur ap. Callimachum et Grammaticos, eodemque modo nomen proprium mulieris Demosth. c. Boeot. p. 997. p. 1008. p. 1011, nisi quod cod. Marc. aliquoties barytonum exhibet, et mendosius etiam *Ἐββουλος ἐν Πλαγγῶνι* vulgabat ap. Harpocr. s. *Μετοίκιον*. In Charitonis libris saepissime *ἡ Πλάγγων, τῆς Πλάγγωνος* III. 8. V. 5. etc. sed *Πλαγγῶν* Alciphr. III. Ep. 22. [Athen. p. 558. B. 594. C.] *Γόγγων, μᾶρος* Hesych. *λόγγων* cessator et *λογγῶν ὁ τρητὸς λίθος*, de quo Hom. Od. N. 77. masculina sunt.

praevallet alterum genus Aristoph. Rann. 662. Xenoph. Cyn. IV. 1. etc. Vocabulo alioqui suspecto *κραταιῶν* cur Lexicographi masculinum articulum praeponant, nescio, sed si Graeci illo paraschematismo usi sunt¹⁾ certe accusativum potius paroxytonum fecerunt, ut apud Theophrastum legitur, quam proparoxytonum, ut apud Athenaeum. Tantum de nominibus in *ῶν*, quorum a declinatione legitima num desciscit *τῆς πλαταγῶνος* Schol. Theocr. XI. 57. sed pro hoc *πλαταγῶνης* scribendum ut *ἀνεμῶνη*, *ἀργεμῶνη*, *σικνῶνη*²⁾. Sequitur ut de nominibus in *ῶν* dicamus, ac primum de masculinis. Horum igitur ea, quae per *ῶ* declinantur, barytona esse solent, *Κύδων*, *κάδων*, *κλύδων*, *χλίδων*, *τοῖς χλίδοσι* (sic) *καὶ ὀρμίσκοις* Epiphan. de Gemm. V. 227. T. II. v. Schleusner. Thes. T. V. p. 526. a quo quae proferuntur exempla oxytonesis [*τοῖς χλιδῶνας* Plutarch. de Fort. Rom. IV. p. 5.], corrigenda sunt ad praeceptum Grammaticorum v. Dindorf. ad Arist. Fragm. p. 143. et Addend. p. VI. praeter *οὐδῶν*, *μυδῶν* (si certa lectio) et ionicum *ὀδῶν*³⁾, quae per *ῶ*, ea vero gravantur ad unum omnia, quod vetere edicitur canone: *τὰ εἰς ῶν ὀνόματα ὀξύτονα οὐδέποτε διὰ τοῦ ῶ κλίσεσθαι* Schol. Ven. M. 390. nam *ἐκῶν* esse participium vel participiale. Atque huic generi Technographi hanc spissiore formam ita proprie assignant, ut genitivos *Λάδωνος*, *Νέδωνος*, *Μέδωνος* legitime declinatos, *Λάδοντος* vero, *Νέδοντος*, *Μέδοντος*, *κνώδοντος*, participiorum ritu effictos pronuncient v. Theodos. ap. Dindorf. ad Aristoph. Schol. Vol. III. 418. et Choerobosc. Anecd. p. 1393. b. neque dubito, quin vocabula ejusdem fili *ἄκων*, *γέρων*, *δράκων*, *λέων*, *θε-*

¹⁾ Hujus exempla sunt *σπάδος*, *σπάδων*, *χηραμός*, *χηραμών*, et in propriis *Καδμῆοι*, *Καδμῆωνες*, *Ἀργεῖοι*, *Ἀργεῖωνες* cetera incerta: *γάγγαμον* et *γάγγαμών*, sed hoc parum stabilitum in codd. Poll. II. 169. et ap. Etym. M. *πλαταμός*, quod Schneiderus defendere conatur ad Aristot. T. IV. 582. et *πλαταμών*. *Τὸ γλίττον* et *ὁ γλίττων* Eust. 1560, 34. neutrum a suspicione remotum. Hesychius *Κλαδόνες*, *κλάδοι* et *Σταθμώνες*, *φλιαί* dubitari potest ne *κλαδῶνες* sive *κλαδέωνες* et *σταθμῶνες* scripserit. Accusativus *γόγγωνα* legitur in Galeni Gloss. idem significans quod *γόγγρος*, sed in Comm. ad Epid. VI. Sect. III. 38. sq. T. XVII. P. I. retinet femininam formam, qua Hippocrates utitur, *τὰς γογγῶνας*. *Κορυδός* et *κορυδῶν* idemne significant, ambigitur.

²⁾ Ex hoc genere Arcadio p. 10, 5. pro *πύργων* restituendum est *πῶγων*, pro *ταγῶν*, *σταγῶν*, pro *μέγων*, *Μάγων*, pro *φλεγῶν*, *φηγῶν*. *Αἴγων* andronymicum est et maris nomen v. Jacobs. Anth. T. IX. p. 507.

³⁾ *Οἱ σπυρίδωνες* Lexicographi afferunt e Poll. VII. 137. ubi nullus articulus est. Eustathius Or. IV. 30, 88. *Δαυὶδ καὶ οἱ τῆς νέας ἰσροὶ σπυρίδωνες*.

ράπων, σπάδων¹⁾, τένων, κελέων, una cum aeolico ἔδων (mor-
dax) et ionico ὀδών hanc ad rationem revocaverint. Quae
169 vero genitivum in ὄνος mittunt, oxytona sunt et feminina,
ἀηδών²⁾, ἀκροχορδών, βεμβραδών, καρκαδών³⁾, ὄλοφυγδών,
σινδών, σπαδών⁴⁾, σχαδών, Φλεδών⁵⁾, χελιδών, ad ultimum
σαρδών, cujus pluralem rectius apud Pollucem σαρδόνες
scribi quam apud Hesychium σάρδονες⁶⁾ Arcadius testatur
p. 11, 6. ὀξύνεται τὰ διὰ τοῦ ὀ μόνον κλινόμενα, Μυγδών,
σαρδών, σινδών. [Μυγδόνας Aelian. V. H. VIII. 5. Nonn.
X. 232. Μύγδου XIV. 14. Μύγδονα Paul. Silent. Soph. II.
514. Μυγδόνος Ambo 138. Nonn. XLIII. 23.] His conve-
nit magnus numerus nominum in ἔδων et ἠδων, σηπεδών,
τηκεδών, χαϊρηδών, de quibus alio loco sum dicturus, et Theo-
dosii regula Gramm. p. 128. feminina paroxytona in obliquis
casibus penultimam longam, oxytona brevem habere, excep-
tis urbium nominibus Σιδών, Καλυδών, quod genus omnino
liberius est quam ut canoni subjici patiat, multasque anti-
nomias habet. Μυγδών autem illud andronymicum et genti-
licium non solum hoc modo scribitur in nonnullis codd. et
edd. II. III. 186. Eur. Rhes. 539. Apollod. II. 5, 7. Strab.
VII. 295. XII. 575. Nonn. XV. 59. sed etiam accentu in
prima syllaba posito Paus. X. 27, 1. Julian. Epigr. XLVI.
503. T. II. Anall. Nonn. XIV. 14. Paul. Silent. Ecphr.
Soph. 515. Steph. s. h. v. rectius tamen prius videtur, quia

¹⁾ Hoc biforme est σπάδωνος et σπάδοντος v. ad Phryn. p. 273. aut ut peregrinum v. Steph. s. Σπάδα, aut ex dialecto, ut Aeoles Δράκωνος dixere (vel Δράκωνος) Anecd. p. 1199. Latini Leonis et Leonis, draconis et dracontis, et disontem dicunt quem Graeci βίσωνα, Lacones γεροντία pro γεροντία. [Σπυριδων Suid. s. Αρχαϊκόν.]

²⁾ Eustathius Atticos ὁ ἀηδών dixisse narrat; fortasse μετανυμικῶς, ut poeta, qui Euripidem nominavit μελίγηρον ἀηδόνα. Nihil certius silvester aedon.

³⁾ Phot. s. v. Genus femininum colligo ex eo, quod nonnulli id herbae nomen esse putarunt.

⁴⁾ Σπάδων ὁ εὐνοῦχος, σπαδών ὄξυτόνος τὸ σπάσμα Phot. Suid. Λακίδες, σπαδόνος Hesych.

⁵⁾ Φλεδόνος φλαρίας καὶ λήρους ἀνόμασαν ἐνιοὶ τῶν παλαιῶν Galen. Comm. I. in Prorrh. I. 103. p. 733. T. XVI. φλεδόνος καὶ σκάς Plut. de Def. Oracc. XIX. 329. T. IX. φλεδόνες τὰ σπάσματα Hesych. sed barytonum φλέδων utriusque generis particeps. Βώρδων Orion. p. 177. sive βόρδων Etym. Gud. p. 111. nihil aliud est quam latinum burdo. Hesychius et Suidas Ψιδόνες, Ψιδῶνες et Ψυδῶνες interpretantur διάβολοι. Suidas (post ψολοκομπία) ψόδια, ψευδῆ Κρητες, ubi Kuesterus e codd. ψούδια reponit, quod comparandum cum σπουδή, σπύδα. Omisi Κλώδων, cujus declinatio in incerto est. [Κλάδων Quint. Sm. II. 365.]

⁶⁾ Idem Σαρῶνες τὰ τῶν θηρατῶν λίνα. Utrumque nomen cum latino verriculum congruit. Hesychii σάρων λάγνος, unde sit, ignoramus.

quae communis generis sunt, accentum femininorum habere solent, *Σαρδών*, *Ἀνθηδών*, *Ἀσπληδών*, *Ἴσσηδών*, *Σαρπηδών*,¹⁷⁰ nam non heros solum ita dicitur sed et insula et rupes v. Herodian. π. μον. λ. p. 9. ubi *φαρμιδών* editum pro *Φαρκηδών* v. Steph. *ἄσσιδών* pro *Ἴσσηδών*. Itaque *Σαρπηδόντες* scribitur sed *Σαρπηδόνας*, et *Ἀκίδοντι* ut *Κελάδοντι*¹⁾ sed *Ἀπιδόνας*. Atque hunc flexum sequuntur etiam adjectiva in *ζων*, *ἀλαζών*, *ὀλιζων*, *μειζων*, ut duorum generum; substantiva vero sic terminata non extant praeter propria; Stephanus *Ἀλαζών* *ἔθνος ὀξύνεται διὰ (scr. κατὰ) τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ᾧ πρὸς ἀντιδιαστολήν.* [*Ἀλλαζῶνες* Herodo. IV. 17. *Ἀλάζωνας* 52. Alio accentu, quia diastole nulla, scribitur *Ἀλιζῶνες* in Schol. Ven. B. 858. quos quidam eisdem putant. [*Ἀλιζῶσι* Pausan. I. 32, 1.] In Ind. Anecd. proferuntur *Ἄζων* et *Ῥίζων* per *ᾧ* declinata; atque haec barytona Arcadius sine dubio ante oculos habuit p. 11. *τὰ εἰς ζων ἀρσενικὰ βαρύνεται, ὅποτε μὴ εἴη ὑπερδισύλλαβα ἢ πρὸ τέλους ἔγει μακρὸν τὸ ᾧ, εἰ πόλει ὁμωνυμεῖ, οἷον μειζων, ῥιζων (cod. ὄζων), ὀλιζων, ubi pro *μειζων* scribi oportet *Ἀμαζων*, nam id masculinum quoque est v. Steph. et acuitur, quia alpha longum in paralexī habet v. Draco p. 100, 2. pro *ὄζων* vero, quod cod. addit, *Ἄζων* viri et fluvii nomen, quod hoc accentu distinguitur ab urbe homonyma *Ἀζῶνες* Diodor. Fragm. L. XXII. 303. T. IX. Bip. *Ῥίζων* item viri et fluvii ab urbico *Ῥιζών*, *ᾠνος*, quanquam in utroque et accentus fluctuat et declinatio v. Steph. s. *Βουθόη* et Schweighauser. ad Polyb. II. 11. postremo *ὀλιζων* a vocabulo oppidi *Ὀλιζών*, *ᾠνος*, v. Eustath. 329, 10. quod *Ὀλιζων* scribi maluit Nicias v. Schol. Ven. B. 717. ut legebatur ante Tzschuckium ap. Strab. IX. 436. Sequitur Philemonis praeceptum N. 8. [Eustath. p. 1409, 22.] *τὰ εἰς θων λήγοντα πάντα φυλάττουσι τὸ ᾧ οἷον αἰθωνος, γρόνθωνος, adde κάνθων, κώθων, μόθων, ῥώθων.* Sed a *κόκκων* genere discordat *μήκων*, accentu *ἐλικών*, declinatione *εἰκών*. Nomina in *λων* Etym. M. 130, 30. gravari dicit, ut *δόλων*, *Ἀσκάλων* (adde *κάλλων*, *κήλων*, *τίλων*, *αισάλων* v. Schneider. ad Arist. T. IV. 171 18.) praeter *μιμαλλών* et *Βαβυλών*²⁾. Nomina in *μων* dissyllaba, ut Arcadius docet p. 13, 22. barytona sunt *ἄκμων*,*

¹⁾ Strab. VIII. 348. A. apud quem tamen p. 351. *Ἀκίδωνα* scribitur. [*Κρήθων* Anthol. Pal. VI. 258. VII. 740. *Ἄκων* Nonn. XIV. 22.]

²⁾ *Βριλών* ὁ βαλανεύς Anecd. Ind. quod cum *μύκων* Poll. v. Interpp. ad Greg. 362. sq. praeterii ut ignotum; *σαλάκων* proprium perhibetur v. Schol. Vesp. 1208.

κάμων (κάμωνος), μούσμων, πνεύμων, στήμων, τέμων¹⁾ exceptis topicis, quibus λειμών adnumerari potest cf. Etym. M. 562, 29. καὶ τοῖς ἐπὶ καιροῦ λεγομένοις, quo χειμών significatur, postremo iis, quae longum ὄν habent (ut Στρομών) [Στρομώνος Scylax Geogr. T. I. 282. bis. Κρανών Schol. Theocr. XVI. 38]; atque haec omnia masculina sunt, feminine autem μορμών, ut Γοργών, et δαίμων ἢ διαίσεις Alcman. Fr. XLVIII. πάλους ἔπαλε δαίμονας τ' ἐδάσσατο. [V. Cramer. An. Ox. T. IV. p. 409.] Trisyllaba in αμων, utcunque declinata, ultimam acutam habent, τελαμών, θηλαμών, χηραμών, nomina in ἔμων, ὄμων, brachyparalecta, si penultimam genitivi corripiunt, acuuntur ἀκρεμών, δαιτυμών²⁾, si porrigunt, gravantur, ἀρτέμων ut Πολέμων. In Act. Apost. XXVII. 40. omnes quidem codd. τὸν ἀρτέμονα ut in obscuro J. Lydi loco de Mens. II. 11, 78. sed appellativi declinatio sine dubio eadem quae proprii³⁾, et ἀκρέμων vulgo paroxytonōs scribitur sed contra disertum Suidae praeceptum ἀκρεμών ὀξύνεται ὡς ἡγεμών. Praetereo ἰχνέμων et verba, quae hominibus attribuuntur, ἐπάμων, ἦμων, οἰκτιρμων, quia in hoc numerosissimo genere nulla apparet diversitas; quibus accedunt adjectiva mera τεράμων et αἰφνήμων. Ad proximas literas descendentes occurrunt ἄξων, μέμων, θρασυμέμων, πέπων, πεπών et κανών, tum κάπων, σάπων, σκίπων⁴⁾ pro κρεμών, quod rectius scribi videtur παρών⁵⁾ σίσων, γείτων, τέκτων, quae ambo Grammatici communia perhibent, πακτών, χιτών, κροτών, cujus notatio in libris nostris instabilis sed a Stephano fixa est: Αἰσὼν ὀξυτόνως· τὰ γὰρ εἰς ὦν διασύλλαβα ὀξύνεται, εἰ μὴ διαστολήν ἔχει σημαυνομένον, ὡς

¹⁾ Eur. Hel. 1491. ῥάκινθον ἐξαμλλησάμενος τρόχῳ τέμονι δίσκον ἔκανε, sunt qui πρὸς τέμονα emendent; praestat fortasse ἀτέμονα.

²⁾ Hoc Arcadio restituendum p. 14, 1. pro τυμών, et paullo ante δρυμών pro κρεμών. [Ἐτύμονος Pausan. V. 5, 1.]

³⁾ Vid. Fischer. ad Anacr. Fr. XXVII. 2. τὸν Ἀρτέμονα in Schol. Pind. P. I. 1. Boeckhio invito excidisse videtur. Ἀγρέμων, ἀγρέμονος contrarium est Arcadii praecepto. [Ῥίνων Isocr. p. 650. ἀρτέμονα Hesych. s. μασχάλη. σίνωνος Galen. T. XIX. 717. 744. σίσων Paul. Aeg. VII. 253.]

⁴⁾ Zosimus IV. 39, 354. τοῖς περὶ τὴν ἡῖονα τοῦ ποταμοῦ παροῖς ἐμπροσθέντες ἀπάλογο· scr. παρῶσι vel μουπαρῶσι, repetita syllaba praecedentis vocabuli.

⁵⁾ Nihil nos juvant Zonaras T. I. 426. et Arcadius, qui p. 16, 9. pro νέρων scripsit vel Ἡρων vel εἶρων, pro τήρων τρήρων, pro σκαιρών σφαιρών (rete), pro οἶρων fortasse χοιρών. Paullo ante Δεξικρών, non ἔξικρών, et paullo post Ὀλοσσών, non ἴοσσών, neque κράτων sed Κρότων. Βρύχων p. 16. fluvii? nomen est v. Dicaearch. Descr. Pel. p. 142. T. II. ed. Gail. Σπέρχων canis v. Anecd. Ind. Δούπων p. 14. Centauri v. Anecd. Ind. Pro μωτίων p. 17. scr. Μολίων.

Κρότων, κροτών, ἢ χαρακτηῖρι ὑπάγοιτο ὡς τὸ Ἴτων συναπενεχθὲν τῷ Τρίτων, Γεΐτων (scr. Κοΐτων), οἶον Ἡϊών, Κρανών, Γυρτών, Νεών, quae omnia librarii aliter scribere solent v. Tzschuck. ad Strab. IX. 641. Siebelis. ad Paus. L. X. p. 287. Lehrs. de Aristarch. p. 272. Eadem Ethnographus s. Βιστωνία nos docet, bisyllaba, quae in τῶν exeant, barytona esse exceptis periecticis et si qua diastole opus sit, ut κροτών, χιτών, quanquam ipse Βουβών et βουβών non magis distinguit quam Arcadius Ἀγκών et ἀγκών, neque Ἐλεών differt ab ἐλεών θάμνος καὶ ὄφεις Hesych. nisi forte spiritu. Sed ὁ Πύθων et ἡ Πυθών ipsa generis diversitate disparantur v. Ammon. s. h. v. Restant βίσων, φώσσων, σίφων, τυφών sive potius τυφῶν, ἀχών ἄμπελος Anecd. Ind. βλήχων, de quo uno veteres curiosius disserunt. Primum Theodosius p. 128. illud cum femininis barytonis conjungit, quae longam retinent, τρήρων ¹⁾, Ἀσκάλων, quo accentu masculinum notatur τὸν βλήχωνα ap. Schol. Nic. Al. v. 128. et βλήχων ἢ γλήχων Suid. Ac si quis hunc οὐ γλήχων scripsisse putet ut Philemo p. 295. praesto est alius masculini generis testis Alexander Aphr. in Soph. El. p. 30 b. ὁ γλίχων καὶ τὸ σκόροdon. Arcadius p. 16, 7. τὸ γλίχων (γλήχων) ὠφειλε βαρύνεσθαι, εἰ δὲ θηλυκὸν καὶ διὰ τοῦ β, ὀξύνηται ²⁾. Huic 173 consentit Phrynichus App. p. 30, 15. βληχῶν οἱ Ἰωριεῖς γλαχῶν, οἱ Ἴωνες γληχῶν ἄμφοτεροὶ δὲ θηλυκῶς, οἱ μὲν τὰν γλαχόνα, οἱ δὲ τὴν γληχόνα, unde adjectivum ducitur γληχονοιδὲς τὸ δίκταμνον Hesych. ³⁾. Apud Hippocratem saepe legitur τῆς γλήχωνος, τῆ γλήχωνι, τὴν γλήχωνα de Mul. Morb. p. 663. 708. 714. 715. 723. 732. 734. 768. 810. 831. T. Π. aliquoties etiam τῆς βληχοῦς de Morb. III. 323. et 324. T. Π. sed vitiose scriptum βλήχους, et τῆ βληχοῖ Theophr. H. Plant. IX. 16, 1. τὴν βληχῶ Aristophon Athen. II. 63. A. Arist. Lys. 89. τὴν γλαχῶ Ach. 882. [Schol. ad h. l. κλίνεται δὲ καὶ γληχῶ, ὡς Σαμφῶ] quos accusativos Buttmannus Gramm. §. 56. Adn. 11. et Elmslejus gravandos putant, ceterorum casuum quos attuli ignari. Ad ultimum, qui homericum κατηρόνες interpretati sunt κατήφειαι Schol. II. XXIV. 252. in substantivis numerarunt; Aristarchus quid senserit, parum claret; nisi forte ex eo quod κατηρόνες scripsisse dicitur ὡς Μακεδόνες, vel, ut alius ait, ὡς σειρηδόνες,

¹⁾ Id natura haud dubie non minus commune est quam adjectivum χάρων.

²⁾ Γλίχων in farragine dichronorum Drac. p. 117, 2. et Hephaest. Schol. p. 2. fortasse idem est quod γλιχῶ ἢ περιεργος.

³⁾ In dictamni succidaneis pulegium refert Galen. T. XIX. 729.

κηληδόνες, quae omnia sunt vocabula animantium, non affectionum, conjecturam ducere libet, eum intellexisse tristitiae conciliatores vel etiam, quod probrosius est in mares dictum, conciliatrices; nam ex duobus postremis exemplis, quae non temere apposita videntur, sicut ex Arcadii supplemento in cod. Havn. p. 16, 3. et Etym. M. 513, 31. *Κολοφών και κατηφών ὀξύνεται ὡς θηλυκά*, colligi potest, de hoc veteres idem statuisse quod de ἀρηγών, unius generis esse feminini. Accentus solus id non demonstrat, quum ἀλαζών commune sit, neque apparet omnino, cur Aristarchus κατήφονες scribere noluerit ut καταπύγονες [Lucian. Lexiph. §. 12.]¹⁾ nisi 174 generi feminino affixum esse credidit. Cur autem hoc crediderit vix suspicari licet, quum loco homerico utrumque genus aptum sit, neque Crates κατηφέες scripsisset, si nomen κατηφών ei fuisset aliunde cognitum. Ceterum hinc quoque apparet, femininis propriam esse oxytonesin cum correptione vocalis conjunctam, masculinis in contrarium inclinantibus. Loquor de appellativis; nam topica, gentilicia perinde ut andronymica et periectica ab hac disputatione seclusi; neque complexus sum omnia sed quae ad probationem necessaria videbantur. Haec autem omnia eodem tendunt, planumque faciunt nullum esse vocabulum appellativum ab ejusdem dialecti scriptoribus dupliciter per ὠνος et ὄνος declinatum, quo magis scire aveo, quibus rationibus Dindorfius in illam ductus sit sententiam.

V. 224. Ἀτλατον οὐδὲ φευκτάν. Sic codd. et Ald. φευκτὴν vett. Edd. φερτάν Heidelb. φευκτόν Suidas s. Αἰθιοπος, quod Hermannus improbat ob eam causam quia Tragicis, si fieri possit, terminationes variare ament. Fortasse hoc addi potest, eos non sine certa ratione ex mobilibus communia facere, sed potissimum hiatus effugiendi causa ut δακρυτός ἐλπίς Choeph. 233. βροντή πτερωτός ἦδε Oed. C. 1460. ac similiter feminina sunt ζηλωτός Med. 1035. ὠνητής ἢ τολμητός Hel. 825. ζηλωτός Andr. 5. θνητός Iph. A. 901. 1394. Κύπρις οὐ φορητός Hipp. 442. codd. φορητόν, ut pro εὐανδρία διδακτός Eur. Suppl. 924. libri διδακτόν exhibent; postremo δωρητός οὐκ αἰτητός Oed. T. 384. μεμπτός Trach. 446. quae omnia vocalem praecedunt; ἰσχύς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονήν Agam. 294. fortasse sigmatismi causa;

¹⁾ Schol. Ven. XXI. 141. παρώνυμον τοῦ κατάπυγος ὡς τοῦ ἀπειρος ὁ ἀπειρων. Arcadius 10, 25. addit ἀναιμος, ἀναιμων, ἀγκυλος, ἀγκύλων, quod quum ab hoc loco, ubi de compositis agit, alienum sit, in ἀκνμος, ἀκύμων mutandum videtur; ἀκνμος Matthiae ad Herc. 686. suspectum habet. Nec rara haec paragoge in simplicibus, γλίσχραν, γλίγκαν, κύρτων, μάκρων, στράβων, γάβων etc.

sed cur Aeschylus Prom. 592. de Io dixerit *Ἥρα στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται*, minus apparet.

V. 225. *Δαναῶν ὑπο κληζομέναν*. Plerique codd. et Ald. *ὑποκληζομέναν*, quod et Suidas in Lexicon retulit, etsi Schol. simplex *κληζομέναν* interpretatur *φημιζομένην*. Paris. D. et Cant. *ὑπο κληζομέναν*, quod recepi. Ed. Pr.

V. 226. *Τὰν ὁ μέγας*. Musgravius in superiore versu *τὰν μεγάλων*, in hoc παντομιγῆς scribi vult; Reiskius *τὰν ὁ 175 μέγας* quod (etiamnunc) arridet Bothio; sed laboratur frustra; *μέγας μῦθος* Choeph. 478. *μέγας δαίμων καὶ βαρύμηνις* Agam. 1492. prope accedunt ad significationem τοῦ δεινοῦ, et quod supra v. 173. legitur *μεγάλα γάτις*, id omnem exiti dubitationem. Ed. Pr.

V. 229. 230. *Οἱ μοι — περίφαντος ἀνὴρ θανέεται παραπλήκτω χειρὶ συγκατακτάς*. Apud Suidan s. *Τὸ πρόσθερον* legitur *ῥμοι*, ut in Dresd. A., *ὦ μοι* cod. Γ. *Περίφαντος ἀνὴρ* hinc affert Eustathius p. 927, 3. Bothius *ἀνὴρ* edidit ut Hermannus praescripserat. Sequentia *παραπλήκτω — συγκατακτάς* apponit Suidas s. *Παραπλήγες*. Vitiosam interpolationem, qua *θανέεται χειρὶ* junguntur, retinuit Brunckius, quamvis jam olim a Stephano castigatam. Ed. Pr.

V. 231. *Κελαινοῖς ξίφεσι*. Eadem numeri enallage usi sunt Pindarus P. IV. 431. *Φοῖξον μάχαιραι*, Euripides Ion. 191. *ὔδραν ἐναίρει χρυσαῖς ἄρπαις*, Manetho I. 316. *σφαγίοις ξίφεσιν δεδαῖγμένος*; item aliorum instrumentorum vocabula pluraliter usurpantur, *βάκτρα* Eur. Herc. 108. *σκήπτρα* Agam. 1266. *ἀγκύλαι* Oed. T. 1227. Haec sive fortuito sive ex occulta quadam ratione paucorum exemplorum finibus continentur, certe a plurali *τὰ τόξα*, qui jam vulgo pro singulari obtinet, distingui oportet. Eademque cautio adhibenda vocabulis, quibus partes corporis significantur; nam *λαιοὶ βραχίονες* Eur. Phoenn. 1143. sine dubio notabilis est quam quod uni homini tribuuntur *πρόσωπα*, *στόματα* [*στομάτεσσι* Nonn. VII. 285.] *λαιμοί*, *στήθη*, *στέθρα*, *μετάφρενα*, *νώτα*, non a poetis solum sed vel in sermone vulgari, *λόγη βληθεῖς εἰς τὰ στέθρα* Dionys. Antt. IX. 11. p. 1766. *ανοίξας τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα* Lucian. Phal. Pr. §. 11. p. 51. T. V. *τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ* Philostr. Iconn. I. 26, 801. etc. et nonnulla hujus generis in hoc numero fere fixa sunt, ut *τὰ οὔλα*, quod solum probare videtur Pollux II. 94. sed *τὸ οὔλον* Diog. VII. 176. et latini promiscue *gingiva* et *gingivae*, *αἱ ὠμοπλάται*, ut apud Latinos *scapulae*, *οἱ μυξωτῆρες*, *οἱ ῥώθωνες*, *nares*, *τὰ κύφειλλα*, *τὰ μῆδεα*, *τὰ γέντα*, *ἔντερα*, *νήδνια*, *ilia*, *intestina*, [*pantices*]; *τὰ κάλλαια*, *αἱ λαγόνες*, *αἱ γαμφηλαί*, cujus usus exempla 176

Grammatici Latini intentissima cura conquisiverunt; Graeci nostri de pluralibus tantum ne verbum quidem.

V. 232. *Καὶ βοτῆρας ἵππονόμους*. Porsonus Adv. p. 186. antistrophae causa emendat *ἵππονόμας*, quod in La. pr. obscure expressum videtur. Id Matthiae probat prae *ἵππονόμους*, quod Hermannus edidit, quia quae brevem in penultima vocalem habeant, ea in *ος* finiuntur, quae longam, in *ας*, quod si de iis intelligi voluit quae a verbo *νωμῶ* et similibus composita sunt, praeter hoc ipsum nullum est a quo adjectiva in *ης* componantur v. ad 604. nam a *φωρῶ* est *αὐτόφωρος*, cetera hujus moduli, *τρωγῶ*, *στρωφῶ*, *τρωπῶ*, ad componendum inhabilia sunt, sic ut ex his regula compositionis duci nequeat. Si de aliis, adversantur ei *ιερόσυλος*, *σκιόθηρος*, *μειλιχόμειδος*, quod ipse in Alcaei Fragm. XLII. p. 42. adversus Blomfieldium tuetur, aliaque multa. Scholiastes *ἵππονόμους* interpretatur *τοὺς μεγάλως φυλάσσοντας*, ratione debili, quia equorum antea nulla facta sit mentio. Ego cum Hermanno *ἵππονώμους* recepi, sed aliam ob causam. Pro *βοτῆρας* Musgravius, qui in versu antistrophico τὸν λύσσα scribit, hic *βωστῆρας* corrigit teste usus Hesychio *βωστήρες*, *νομείς*, quod licet alibi non reperitur, tamen praefendum est Stephani emendationi *βωτῆρες*, namque *ἐκτείνεται μὲν ὁ βῶτωρ καθὰ καὶ ὁ δῶτωρ, οὐ μέντοι καὶ ὁ βοτῆρ ὡςπερ οὐδὲ ὁ δοτῆρ, παρὰ γε τοῖς ὑστερον* Eustath. 1739, 46. ut et Suidas tradit *Βοτῆρ καὶ δοτῆρ, βῶτωρ δὲ καὶ δῶτωρ*, falsoque Lexicographi nostri ex hoc Sophoclis loco *βωτῆρ*, et ex Nicandro *βρωστήρ* afferunt.

V. 233. *Κεῖθεν κεῖθεν*. Sic cum codd. melioribus et Ald. edidit Brunckius, ne dipodiae per caesuram misceantur; in codd. Triclinianis *ἐκεῖθεν*, *ἐκεῖθεν*, in Aug. C. *κεῖθεν ἐκεῖθεν*.

V. 235. *Ἦν τὴν μὲν ἔσω σφάζ'* — Sic Harl. La. G. aliique cum Aldo, *ὦν τὰ μὲν εἶσω* Brunckius e Triclinianis. Quum *ποίμνη* praecipue significet gregem ovium, facile intelligitur *οἷς*. *Σφάζειν*, *συρίζειν*, *ἀρμόζειν*, *νίζειν* Tragici dicere maluerunt quam popularem consuetudinem¹⁾ sequi; nec puto illos *ὀλολύττειν* vel *βράττειν* dicturos fuisse.

V. 237. *Δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν*. Thomas p. 22. *Ἀνεῖλε ἀντὶ τοῦ ἔλαβε, ποιηταὶ μόνοι καὶ Θουκυδίδης ἀπαξ. Σοφοκλῆς Ἄλαντι μαστιγοφόρῳ δύο δ' ἀργίποδας — ῥιπτεῖ θερίας*. Ed. Pr.

¹⁾ Ad Phryn. p. 447. quum Atticos *ἐρήθην* non *ἐρέθην* dixisse affirmassem, addidi hoc legi quidem aliquoties apud Platonem sed et hunc sequutum videri *consuetudinem popularem*, hoc est, populi sui propriam, minime *vulgarem*, ut Schneiderus accepit ad Civ. T. II. p. 6.

V. 238. Γλῶσσαν ἄκραν — θερίσας. Schol. ἴσως τοῦτον ἐνόμιζε Νέστορα, ὡς ψευδομαρτυρήσαντα κατ' αὐτοῦ. quod ex Tragoedumenis haustum suspicor v. ad v. 303. Verbis congruit Agathias Anth. Pal. c. V. n. 237. φιλομηλείην γλῶσσαν ἀπεθρίσαμην. [Adesp. IX. 451. γλῶσσαν ἐμὴν ἐθρίσασε.]

V. 239. Ῥίπτει θερίσας. Schol. Guelph. ad Eur. Or. 116. παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ γλῶτταν (sic) ῥίπτει θερίσας. Schol. ad Epict. Ench. c. XXXIV. 236. ed. Heyn. ῥίπτω, ῥιπτήσω, παρὰ Σοφοκλεῖ ῥίπτει θερίσας τὴν ἄκραν γλῶτταν, καὶ τυπτῶ, τυπτήσω, quo loco res ipsa docet, ῥίπτει et τύπτω scribendum esse. Ac ῥίπτει hic in Mosq. B. et Heidelb. scriptum Hermannus praetulit, non ut ῥιπτεῖν Tragicis abjudicaret, quae fuit Elmsleji sententia ad Heracl. 150. sed ob significationem; ῥιπτεῖν, inquit, nisi fallor, est jacere, ῥιπτεῖν autem jactare, de quo ei adversatur Matthiae ad Heracl. l. c. consentit Bornemann. ad Xen. Symp. II. 8. Differre illa veteres quoque rentur, sed alio modo. Thomas p. 327. Grammaticus Etym. Gud. adjunctus p. 647. et Schol. ad h. l. ῥίπτω τὸ ἀπλῶς ῥίπτω, ῥιπτῶ δὲ τὸ μετὰ σφοδρότητος. Posterius invenitur Odys. XIII. 78. ἀνερῶριπτον ἄλα πηδῶ, sed VII. 328. ἀναρῶριπτεῖν ἄλα πηδῶ, quanquam hoc quoque loco Eustathius ἀναρῶριπτεῖν legi testatur, idque confirmat posteriorum usus: ἀναρῶριπτούμενοι βιαίως Dio Cass. LXVIII. 24. ῥιπτεῖν κατὰ πετροῶν Theogn. v. 176. ubi Bekkerus ῥιπτεῖν edidit ut legitur in Eur. Fragm. Inc. LXV. quod hinc expressum est; ceteri Theognidis imitatores partim sic, pars ῥιπτεῖν, v. Walz. ad Rhett. Gr. T. I. 25. ἐρῶριπτεον κατὰ τοῦ 178
 τείχεος Herodo. VIII. 53. μάρψας ποδός νιν ῥιπτεῖ Sophocl. Trach. 780. quo loco et Hel. 1096. (ὠλένας πρὸς οὐρανὸν ῥιπτοῦντες) et Heracl. 149. (ἐς κίνδυνον ῥιπτοῦντες) Hermannus et Elmslejus breviorē formam substituerunt. Eaque saepius apud Tragicos legitur significatione varia; ῥιπτέσθω φλόξ Prom. 994. et 1045. ῥιπτετέ νιν praecipitate, λόγους s. ἄρας ῥιπτεῖν Troad. 769. ἐκρίπτειν Prom. 934. Troad. 729. κίνδυνον μέγαν ῥιπτοντες Inus Fragm. VII. multisque aliis hujus poetae locis, ubi codd. et Edd. veteres persaepe verbum circumflexum offerunt v. Matthiae Add. ad Hipp. v. 213. itaque saepe cum eodem nomine et eadem significatione modo haec modo altera verbi forma conjuncta reperitur; σκώμματα ἀπορῶριπτεῖν Herodian. IV. 9. p. 92, 7. et ἀπορῶριπτεῖν Julian. Or. II. 96. κινδύνους ῥιπτεῖν sive ἀναρῶριπτεῖν Herodotus, Euripides, Thucydides IV. 95. aliis barytono usis v. Reitz. ad Lucian. de Gymn. §. 27. p. 490. T. VII. Bos. Elips. p. 139. quod et Marino V. Procl. c. I. e codd. reddi-

tum est. [ρίπτόμενον Schol. in Hipp. T. I. p. 21. sed ῥιπτούμενον p. 36. ῥιπτόμενον βάρος Aristot. Probl. XI. 6. 899. b. 11. ῥιπτούμενον 13. 900. a. 23.] De iis, qui se aliosve praecipitant, ῥίπτειν legitur Thucyd. II. 49, 5. Demosth. p. 883, 27. Lucian. Phal. Pr. §. 12. Asin. §. 31. Heliod. VI. 9, 238. VII. 8, 268. ὁ λέων ἐπιῥίπτει ἑαυτὸν Aristot. H. Ann. IX. 31. (44.) 1. εἰς τοὺς πολεμίους ῥίπτων ἑαυτὸν Dionys. Antt. V. 46. et eodem intellectu ῥίπτοντες Diod. XIX. 8, 208. Thucyd. VII. 44. (ubi pauci codd. ῥιπτούντες) ἔρριπτον Diod. XII. 58, 121. sed de iisdem ῥιπτούντες Polyb. V. 48, 4. Xen. Cyr. III. 1, 25. Athen. II. 66. A. [Liban. T. I. p. 537.] ἐρρίπτον Plut. V. Rom. XVIII. ῥιπτούμενος Lucian. Phal. Pr. §. 6. ῥιπτείσθαι Strab. X. 452. v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 152. De aegrotis Galenus de Comat. c. IV. 664. T. VII. στρεφόμενοι καὶ ῥιπτούντες ἑαυτοὺς sed paullo ante c. III. 658. τὸ σῶμα ῥίπτουσιν. [Herodo. IV. 94. τὸ σῶμα ῥιπτέουσι. 188. ῥιπτέουσι.] Hippocr. de Mul. I. 612. ἀλύει καὶ ῥίπτει ἑαυτήν. Aretaeus Cur. Acut. I. 5, 84. ἦν τῷ χεῖρι καὶ τὰ σκέλεα ῥίπτηται. Jam exempla ex alio genere rerum afferam; τὰ ὄπλα ῥίπτειν Aristot. Nicom. III. 15. p. 1119, 30. [Appian. Civ. IV. 46.] Dio Chr. XXVIII. 533. Charito VIII. 5, 182. sed de eadem 179 re ῥιπτούντες Polyb. XVIII. 9. Diod. XIV. 75. ἀποῤῥιπτούντες τὰ σημεῖα Plut. V. Caes. c. XXXIX. [Appian. Civ. II. 62.] ἃ ἔφερον Xen. Hell. V. 4, 42. ῥιπτέτε χλαίνας Arist. Eccl. 529. De jaculantibus ῥίπτειν βέλη Platt. Legg. VII. 795. C. (duo Florr. ῥιπτεῖν) τὸν λίθον Aristot. Nicom. II. 1. δόρον Diod. Excc. L. VIII. p. 56. T. IV. ὁ δίσκος ἀναῤῥίπτεται Artemid. I. 57, 85. sed ἀναῤῥιπτοῦσι τὸν δίσκον Lucian. de Gymn. §. 27. p. 188. ubi Solanus ex §. 4. barytonum reponit; at ῥιπτεῖ τὸν σκύφον ἐπ' αὐτὸν Conviv. §. 44. Tantum de significatione intensiva et frequentativa, cujus propria forma est ῥιπτάζω¹⁾. Aliud discrimen tradit Grammaticus Ammonio praemissus p. LIV. ῥίπτω τὸ πετάζω βαρύνωνως, ῥιπτῶ δὲ τὸ ἐξουθενῶ. Hanc contemptus significationem saepe quidem habet perispomenon; εἰκῆ ῥιπτούντες τὰ καλά Dionys. Antt. IV. 14, 696. ἐὰν εἰς τὸ μέσον ῥιπτῆται Themist. XXVIII. 342. D. pariterque Plut. V. Cat. Maj. c. V. 392. Philostr. V. Ap. III. 4, 97. Dio Chr. XXXI. 618. sed eodem modo verbum non contractum dicitur ῥίπτειν ἐν ταῖς ὁδοῖς Themist. XXVI. 325. D. ἡ κορυφία ῥιπτεται Artemid. I. 9, 143. nec raro codicum inter utrumque vacillatio

¹⁾ Pro ὀφρούσι ῥιπτάζεσκε Hom. H. in Merc. 279. scribendum videtur νυστάζεσκε vel νυστάζεσκε ex Odys. XII. 194.

v. Demosth. p. 413, 11. p. 797, 11. — Sed persequar Grammaticorum referre praecepta. Etym. M. p. 509, 12. de verborum paragogis disserens exempli gratia affert *κίω*, *κνέω*, *έλω*, *έλεκέω*, *έπιπώ*, *έπιπύω*, et Macrobius de Diff. Verb. p. 709. *έπιπώ*, quia modo acuto modo circumflexo pronunciat, et *έρρίπτον* et *έρρίπτονν* facit; *κίω* (scr. *κίω*) propter eandem causam et *έκιον* et *έκλιονν*. De diversitate significationis neuter meminit; quae res nos admonet, ut alia heteroclisiae exempla circumspiciamus, initio a dentalibus sumto, quorum consona characteristicum cum sigma futuri consistere nequit. Ergo *μύζω*, ut Hemsterhusius ad Lucian. T. I. 352. iudicat, antiquius est quam *μυζάω*¹⁾, significatione nihil differt. De gannitu canis promiscue dicitur *κνύζω* sive *κνύζομαι* Plut. 180 Amat. Narr. III. 73. et *κνυζέομαι* Lyc. 608. [*κνυζέι* Oppian. Cyn. I. 506.] *κνυζάομαι* v. Corais ad Heliod. p. 231. Boisson. ad Philostr. p. 301. Jacobs. ad Aelian. p. 10. quod Elmslejus ad Soph. Oed. C. 1571. admodum tenui argumento Atticis vindicat v. Brunck. ad Vesp. 977. hisque finitima *ράζεϊν* et *ρύζεϊν*²⁾ Suidae et Photio idem valent quod barytona; eidemque numero adscribenda *πιεζόμενος* Hippocr. Mul. II. 781. T. II. Aristot. Probl. XVI. 8. p. 915, 9. et 15. quo utroque loco codd. *πιεζόμενος* suppeditant, *πιεζέισθαι* Philo de Joseph. p. 521. D. *δίζομαι*³⁾, *άλίνδω* et *κλίνδω*, *ώθέω*⁴⁾, *γήθομαι* Sext. c. Eth. p. 710. *πέκτω*, *πετάομαι* et fortasse plura, quorum alterutra forma nunc in declinatione modo et compositione apparet, ut *εναλδόμενος*, *τυπητήσω*, *άπαντάσθαι* etc. Cum *αίδομαι* et *αϊδέομαι* Schol. Lips. ad II. V. 531. componit *όμιζω* et *όμιζέω*, sed pro illo nihil aliud affert quam aoristum *ώμιξα* ex Hippon. Fr. XL. quo et Etym. M. p. 624, 5. utitur, ac profecto fieri potest ut qui perfecto *μινχι* usi sunt, in praesenti *μεζο* dicere maluerint. Dubia sunt *άδάχω*, *περισπερχέω*, *στεναχέω*⁵⁾, quod Homero quidem abjudicavit Aristarchus, sed dubitatio nulla de *ιάχω*,

¹⁾ Suidas *Μυζέϊ και μύζει*. *Μυζᾶν* et *έκμυζᾶν* legitur Aelian. H. Ann. III. 39. Dion. Cass. L. LI. 14. Paul. Aeg. VI. 41, 191. *έκμυζήσαι* Quint. Cal. IV. 398. Hero Spirit. p. 147. v. Dindorf. ad Aristid. T. I. 778.

²⁾ *Ρόζειν* Eustath. 1792, 21. mendose scriptum pro *ρύζεϊν*.

³⁾ *Δίζεσθαι* Hesiod. Opp. 601. Democrit. Stob. Flor. I. 40. p. 4. *δίζεται* Nonn. Paraphr. IV. 135. *δίζόμενος* Quint. Cal. X. 447. [*δίζόμενοι* Andromach. Ther. p. 37. T. XIV. *δίζομένη* Anthol. Pal. IX. 36.] *έδίξετο* [Herodo. I. 214.] Lucian. dea Syr. §. 22. Nonn. XII. 104. XIII. 531. *όττε δέξο* XVI. 195.

⁴⁾ Thomas p. 407. *ώθω* — *γράφεται δέ και ώθέω*, sed fidem non invenit.

⁵⁾ Suidas et Anecd. p. 151. *άνένυχεν όπερ έν τῇ συνηθεία άνενύχησε*.

ιαχέω, νηπιάχω, νηπιαχεύω, ἀλέξω, ἀλεξέω, at ἀδάξω vel ὀδάξω saltem illis ignotum fuit, qui praeter αὔξω et ἀλέξω nullum verbum in ξω terminari tradiderunt v. Theodos. Gramm. p. 151. Numerosiora sunt verborum liquidatorum exempla: δήλομαι, ἴλαμαι, ἰλέομαι, ἰλάομαι, εἶλω, (ἀπειλλω v. ad 181 Phryn. p. 29. sq.) μοιμύλλειν καὶ μοιμυλλᾶν codd. Poll. II. 90. ἀτασθαλέων Nonn. Paraphr. IX. 14. ἀτασθαλέοντες Gregor. Naz. Carm. II. p. 51. C. ἐνδυνέουσι et διαβυνέονται apud Herodotum, quanquam idem ἐνδύνειν, καταδύνειν, ὑποδύνειν et διαβύνεται scribit; δύνω, θυνέω, γεγώνω v. Lehrs. de Aristarch. 315. σινέομαι (σινούσι Maneth. V. 608.) κύρω, ξύρω sive ξύρομαι ¹⁾, εἶρω πείρω v. Lehrs. de Arist. p. 314. πλημύρω. Ex labialibus οἴρω, ἐψέω ²⁾ et fortasse δειψέω ³⁾ ῥοφέω ⁴⁾. De multis aliis, quorum praesens indicativi activi aliam sequitur conjugationem quam quae ab eo derivata sunt tempora modique, ut ἄλδω, κελάδω, ἦθω, ἀλθέω, κηδέω, φθινέω, μινυτέω ⁵⁾ etc. inexploratum est, fortuitumne acci-

¹⁾ Anecd. p. 109. ξύρεσθαι φασὶ λέγειν καὶ ξυρόμενον. Hac forma utuntur Plut. V. Anton. I. Lucian. de M. Peregr. §. 17. Diog. La. VIII. 87. Manetho V. 104. cf. Schweighaeuser. ad Athen. T. III. 538. ξυρούντες et ξυρόνται Herodoto familiare, ξυρεῖν Liban. Decl. p. 873. T. IV. [Aristid. T. II. 192. Aretae. Cur. diut. 2. p. 245. Erm.] ξυρούμενος Aristot. Probl. XVI. 4. Artem. I. 30. p. 46. ξυρώντες Galen. de Comp. Medd. p. Locc. I. 2, 438. T. XII. ξυρᾶσθαι, quod Photius damnat, Artem. I. 22. 35. Diog. La. VII. 166. ξυρώνται Diod. I. 84. ἐξυρώντο Palaeph. c. XXXIII. [τὸ ξυροῦν pungens animum Liban. T. I. 165. em. ἐυστροῦν].

²⁾ Suidas Ἐψῶν τοῦτο βαρύνεται καὶ περισπᾶται. Ἐψεῖν legitur Plat. Euthyd. 301. C. Diod. III. 61. Aretae. Cur. Acut. II. 2. 250. et persaepe apud Hippocratem, interposito tamen altero εψε de Nat. Mul. p. 564. p. 565. p. 570. de Morb. Mul. II. 720. ἐψέτω p. 725. tum ὅταν ἐψῆ Plat. Hipp. Maj. 290. D. ἐψούσι non solum Aristot. Mirab. c. XXII. ubi Bekkerus tacite barytonum substituit ut Dindorfus Athen. XIV. 644. D. sed etiam Theophr. H. Pl. IV. 8, 12. VII. 4, 11. Apollod. I. 9, 28. ἐψούντες Galen. Simpl. Med. Fac. L. VII. 64. p. 54. T. XII. L. VIII. 23. p. 125. Diod. I. 80. (cod. ἐψοντες). ἐψούμενον Galen. T. XIV. 360. 382. καθεψείσθαι Lucian. Asin. §. 25. [συνεψείσθω Aretae. p. 170, 13. Erm.] cf. Jacobs. ad Aelian. p. 580. sq.

³⁾ Δέψει Herodo. IV. 64. unus Flor. δεψει, quod Schweighaeuserus recepit.

⁴⁾ Etym. M. p. 705, 26. ῥοφῶ, οἱ Ἄττικοι ῥοφῶ βαρντόνωσ. Photius Ἐρωρον, οὐκ ἐβρόρησα. Idem Ὀφλεῖν καὶ ῥοφειν, τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἄττικοι ὀξύνουσι, quo significare videtur, infinitivum illos significationem aoristi, accentum praesentis habere.

⁵⁾ Galen. de diffic. resp. II. 4, 836. T. VII. ὁ τὰ Ἰπποκράτους ἀναγνοῦς πάντως ἐν αὐτοῖς μυριάκις εὔρε το μινυθεῖν καὶ τὸ μινυθῆναι (μινυθῆσαι) καὶ τὴν μινυθῆσιν. [II. p. 872. T. XVIII.]. Verbum ἀλθέω nobis in memoriam redigit Heliodori Fragm. ap. Stob. Tit. C. 6. p. 540. ῥέα δ' ἐκθεταὶ ἕδατι νοῦσος, ubi ἀλθεται scribendum, et paullo ante ληρηρῆ νηφέλη κκαλυμμένος ὄσσε pro λελυμένος.

derit ut alterius utrius formae exempla desint, an quae nos ¹⁸² hodie legimus, ea sola Graeci probaverint. Significationis autem diversitas in hisce omnibus apparet nulla, neque omnino haec mutatae declinationis causa fuisse videtur primaria, sed interdum, ut arbitror, diversitate formae ad discriminandas significationes usi sunt. Ἐλκῆω quidem continuativum vel frequentativum est sed in usu adeo rarum ut ex eo regula constitui non possit. Praeterea Grammatici duo afferunt. Scholiastes ad Eur. Hec. 397. et Moschopul. Sched. p. 192. φύρω τὸ συγγέω, φρωῶ τὸ μινύω ἄλευρον ὕδατι, ὅθεν φύραμα ἢ ζυμῆ, vel ut Grammaticus Hermanni p. 407. φύρω τὸ συγγέω, φρωῶ δὲ ἄρτους, idque discrimen patescit ex proprio et translato verbi usu. Εἰκῆ πάντα φύρειν, πάντα φύρων καὶ συγγέων dici solet non φρωῶν v. Aesch. Prom. 448. Arist. Rann. 945. Plat. Phaedon. p. 97. B. Legg. XII. 950. A. Phileb. p. 15. E. Themist. Or. XXI. 260. C. M. Anton. III. 16. Aelian. H. A. III. 24. cf. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 625. Jacobs. Lectt. Stob. p. 88. sed massam aqua aliove liquore imbuere φρωῶν Aesch. Sept. 48. Arist. Nubb. 979. Plat. Theaet. 147. C. Aristot. Probl. XXI. 11. et 16. Themist. Or. XXXII. 359. D. totque aliis locis ut contraria exempla γαίαν ὕδει φύρειν Hesiod. Ἔργ. 61. φύρειν ἄρτους Xenoph. Hell. VII. 2, 22. [ἐλαίω φύροντες Plutarch. T. XIII. p. 121. φύροντες τὰ ὀνόματα Aristid. T. II. p. 151.] τὰ φυρόμενα Aristot. I. c. ¹⁾ aut antiquitate auctoris excusentur aut mendi suspicionem afferant; sed γῆ αἵματι πεφύρμενη et πεφωραμένη perinde usitatum est quippe ex proprio et translato conflatum. Alterum est κύνειν, de quo Eustathius p. 1548, 20. κύνειν τὸ κατὰ γαστρός ἔχειν, κυνῶ δὲ τὸ γεννῶ, ὅθεν οἱ κύνητορες, καὶ ἐκύνει ἤγουν ἐγέννησε, quod discrimen antiquioribus Grammaticis, Ammonio p. 86. et Phrynicho App. p. 48. ignotum fuisse intelligitur ex hoc eorum praecepto: κύνειν τὸ ἔγκυνον εἶναι, τίκτειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύνειν. ac si quis κύνειν dixit pro γεννῶν, sequutus videtur ambiguum verbi τίκτειν usum, quod de utroque parentium dici solet, eodemque intellectu barytono verbo uti potuisset; nomen quidem κύνητωρ utrique verbi formae aptum est; neque distinctionis ab Eustathio traditae exempla reperiri puto; sed apud antiquiores barytonum et circumflexum unum idemque significat τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν vel κνοφορεῖν, minus antiqui utrumque modo sic modo pro τίκτειν usurpant cf. Eust. 1799, 54. [Theophr. p. 358. 516. v. Matth. Gr. s. κύω. κύνουσα

¹⁾ Ὑδατι φύροντα in Nothis Hippocr. de Morb. Mul. p. 753. sed alibi φρωῶν, φρωῆσαι p. 768. p. 832. etc.

Paus. II. 26, 6. *κύντι* Theophr. p. 443. *κύντα* p. 357. Illud significat *κνι* in Calliae versibus Athen. X. 454. A. Theogn. v. 39. et 1081. bis in Orac. Herod. V. 92. Bion. VI. 17. quibus in locis brachyparalectum est, in Herodoteo unus Pass. *κνεῖ* praebet, et saepius in soluto sermone, Hippocr. de M. M. p. 651. p. 794. p. 842. Demosth. c. Macart. 1076, 17. Lysias c. Agor. p. 135, 32. (unus Laur. *κνεῖν*) Plat. Theaet. p. 184. B. et aliis locis nec sine codd. dissensione cf. Rueckert. ad Symp. p. 184. tum Aristot. H. Animm. VIII. 17, 2. Probl. I. 860, 21. Diod. II. 42. Artem. V. 30, 409. Plutarch. Amator. XV. p. 67. T. XII. saepiusque apud Xenophontem et alios; circumflexo verbo *κνεῖν* usi sunt Hippocrates de Nat. Puer. p. 422. T. I. Herodotus, Theophrastus, Arat. 1050. Oppian. Hal. I. 520. Nonn. XXXVII. 123. Maxim. 205. cf. Spitzner. Prosod. p. 64. [*κνοῦμεν* Theophr. p. 378. 587.] *ἐκύνει* Aristoph. Lys. 745. (metrum fert *ἐκνεε*) *ἐκύνει* Lucian. Dial. Deor. IX. 1. Themist. Or. IV. 29. [*τὸ κνοῦν* Theophr. p. 209.] *τὸ κνούμενον* Plat. Legg. VII. 789. A. Theophr. Caus. I. 20, 2. Aristot. de Gener. Ann. IV. 6. p. 775, 7. Julian. Or. II. 99. C. VI. 220. B. Antonin. Lib. c. XXIX. Geopp. XIX. 2, 6. Certum est igitur, neque aetatis ratione, ut Buttmanno visum, neque significationis, unum ab altero distingui posse; pariterque indiscreta sunt futurum *κνήσω*, aoristus hinc propagatus [*ἐκνήσε* *peperit* Plut. Cons. ad Apollon. p. 324.] et reliqua tempora, *κεκνήχε* Dio Cass. XLV. c. 1. Philipp. Ep. LXXV. 233. T. II. Anall. *κνήσατο* (*peperit*) Euphor. Fr. p. 150. *κνήσατο* Oppian. Cyn. III. 22. *κνήσαμένη* Himer. Or. VII. 4, 516. *ἐκκνήθηται* Ecl. XVIII. 2, 262. Neque tamen in ea sum opinione, ut quod vulgo neglectum ac ne nativum quidem duco discrimen, id negem ab aliquibus pro tempore assumptum esse, eamque in 184 partem interpretor Hermanni sententiam ad Aesch. Dan. Fr. N. 28. Opusc. T. II. 335. *κνεῖν* macroparalectum fecundandi significationem habere, *κνεῖν* vero brachycatalectum pariendi¹⁾.

¹⁾ Valet de hoc quod Triclinius ad Aj. v. 293. aliud spectans adnotat: *αἱ παραγαῖαι τῶν πρωτοτύπων βραχύτεραι*. Sic differunt *κῶρω*, *κῶρεω*, *πορφύρω*, *πορφυρέω* v. Voss. ad Arat. 157. *μελαίνω*, *μελανέω*, quae Bernhardy ad Dion. p. 820. male cum verbo *περισφαλέω* comparat, cuius non forma solum sed significatio quoque a *περισφάλω* distat, quippe a *περισφαλής* ducta, ut *μεθυσφαλέω*, *περιπαθέω* etc. [*μυμελανωμένος* Epist. Ierem. v. 21.] Sed illis aequiparari debent *ασχάλλω*, *ασχαλάω*, *εἰλλω*, *εἰλέω*, *αἰόλλω*, *αἰολάω* sive *αἰολέω*, *στωμύλλω*, *στωμυλέω*, *θάλλω*, *θαλέω*, nisi potius haec a nominibus interpositis propagata sunt ut *μαρτυρέω* etc. Cum *ὔδω*, *ὔδεω* Meinekus ad Euph. p. 137. comparat *Τυφάων*, *Δυμαίη*, quibus addam *Φασούλη* Hesiod. Fr. LX. *Φασούλεια* Nonn. XX. 125. XXI. 84. et adiectivorum paragogorum correptiones legitimas, *Ποσιδήιος*, *φοινικῶεις*, *ἀλγυνοῖεις*, *πνε-*

Quod autem Buttmanus cum hoc verbo componit *λόω* et *λοέω*, et quod certius est dicatalexiae exemplum, *βύω*, *βυέω*, in his nulla apparet significationis diversitas. Ad ultimum Jo. Diaconus ad Hes. Scut. 291. *ἔστι δὲ καὶ πίτνω καὶ πιτνω̄*, quorum posterius sine dubio agnoscit Herodianus quum dicit *αἱ εἰς τῶν λήγουσαι μετοχαὶ ἔχουσαι πρὸ τοῦ ᾤ σύμφωνον* — ἢ *ἐβαρύνοντο ἢ περιεσπῶντο, τέμνων, κάμνων, πίτνων* scr. *πιτνῶν*, in quo dissentio a Lehrsio de Arist. p. 262. Utrumque verbum Hermannus ad Herc. 1379. ita distinguit, ut illi absolutam cadendi, huic continuativam casandi significationem tribuat, sed in uberiore disputatione ad Med. v. 58. *πίτνω* inter authypotacta refert. Itaque, quemadmodum sermo latinus plurima habet verba diverse declinata, sed perpauca quae cum forma significationem mutant, ut *jugere*, *jugare*, *regere*, *rigare*, *educere*, *educare*, idem de graecis statuo, principium heteroclisiae vocalitatem esse, sed inter multiplices significationis variandae rationes hanc quoque reperiri ex uno ordine in alterum transitionem, licet ejus exempla in communem usum recepta perquam pauca sint, seu 185 quia graecorum scriptorum pars minima restat, seu quia ista minuta rerum discrimina parum acute cernimus, Quis enim, quum numerosas unius verbi formas consideraverit, *ἴλλω* sive *εἴλλω*, *εἰλώ*, *ἰλλαινῶ*, *ἐλίσσω*, *εἰλίω*, *εἰλυράω*, *εἰλυράζω*, *εἰλυσπῶμαι*, quis igitur non suspicetur, Graecos hac ipsa varietate ad effingendas varias volvendi rationes usos esse, si non constanter, at certe quum ad rem pertineret?

V. 241. *Μέγαν ἱπποδέτην ὀντήρα λαβῶν*. Aeschines Fals. Leg. p. 49. *ἐγὼ ὀντήρα λαβῶν μαστιγοῦμι*; repetens ex industria vocabulum, quo Demosthenes invidiose usus erat in accusatione p. 402, 29. *In scalis latuit metuens pendentis habentae* Horat. Ep. II. 2, 15. cf. Petav. ad Themist. Addend. p. 724. Ed. Pr. *Ἱπποδέτης* activam habet significationem ut *ταυροδέτης βύρα* Anth. Pal. c. VI. n. 41. sed et passivam huic terminationi attributam esse, de quo multi dubitarunt, certum documentum praebent *ιοδέτης στέφανος* Pind. Fragm. XLV. *κηροδέτης κάλαμος* v. Schaefer. ad Dionys. p. 307. *συνδέτης* i. q. *δέσμιος* Athen. V. 213. A. quod Coraio scrupulum injectit, *οἱ ἀφέται* liberti, *οἱ προχῆται* (?), tum

γῶεις, quae documento sunt in Theocr. I. 58. nullam causam fuisse cur pro *τυρόντα* substitueretur *τυρῶντα*. Insulae *Σῦρος* nomen macroparalectum v. Strab. X. 487. Homerus *Συρή* vocavit prima correpta. Latini derivatis saepe literam detrahunt, *curulis*, [canalis], *ofella*, *mamella*, [ligula, Ποτίδαια, Ποτίδαν. Τῦφων, τυφανίη] Oppian. Hal. III. 17. *Τῦφῶν* V. 217. ὀσινδῶεις Nic. Ther. 870. *τιταιρώνειος* Steph. *χλαῖνα χλανίσκιον, εἶμα ἱμάτιον, τείνω τινάρα, ἐλευσιδίης, φθινύθω. Βιδύνης*, sed et *Βιδύνος*.]

instrumentorum et vestimentorum vocabula, ἐμβάτης, [ἐπιβλήτης, ὑποβάτης], ὑποστάτης, ὑπενδύτης, [ὑπερχύτης]. Interdum tamen neutra convenit, sed quae vulgo adjectivorum formam habet, σμύρνα τρωγλοδύτης Galen. Antid. I. 14. p. 68. T. XIV. προσίκτης θαλλός, βωμός μηλοθύτης ac nomina poculorum θερμοπότις, ἡδυνότις. [Βουθύτοις ἐσχάραις Arist. Avv. 1232. πυριγενέται χαλινόι Aesch. Septt. 207.] Ἀκμοθέτης autem, quod Lexicographi ex Hesychio afferunt pro ἀκμόθετον, Musuri nititur correctione falsa.

V. 242. Παιὶ λιγυρᾶ μάστιγι — Ex hoc loco ductum est fabulae elogium, quod cur Harlesius ad Fabr. B. Gr. p. 196. commenticium putaret causa nulla erat; nam librorum inscriptiones saepe a rebus levioribus et quasi secundariis repetitae sunt; Ἰππόλυτος στεφανίας, καλυπτόμενος, ac si haec tragoedia ut summarii conditor prodidit, in didascaliiis solo Αἴαντος nomine insignita, a Dicaearcho Αἴαντος θάνατος inscripta est, nihil erat quo ab Ajace Locro distingueretur. Astydamantis fabula fuit Αἴας μαινόμενος, Theodectae Αἴας Aristot. Rhet. II. 23. p. 1400, 27. Sophocleam Clemens 186 Strom. VI. 740. Athenaeus VII. 277. C. Zenobius Cent. IV. 4. Αἴαντα μαστιγοφόρον vocant, Grammatici brevius Αἴαντα, ut saepissime in lemmatis Stobaei, Eustathius p. 757, 16. et p. 1139, 61. simpliciter τὸν μαστιγοφόρον, Ajacemque ita cognominatum putat ὡς θεομηνία περιπεσόντα p. 891, 28. et 961, 25. quia casus ejus v. 137. πληγὴ Διὸς vocetur, quod cum homerico Διὸς μάστιγι δαμέντες contendit¹⁾. Quo tempore in scenam commissa sit, non constat. Boeckhius de Trag. Pr. p. 137. ante Philoctetam hoc est ante Ol. XCII. actam esse ex Ulixis oratione v. 1047. suspicatur. Ed. Pa.

V. 243. Κακὰ δεινᾶζων ῥήματα — Haec affert Suidas s. Δεινᾶζων, quod verbum hinc enotavit Eustathius p. 668, 47. et fortasse Hesychius Δεινᾶζων, λοιδορῶν. Exempla ejus collegerunt Brunck. ad Antig. 759. et Jacobs. Exercitt. Crit. p. 184. Sustantivo δέννος utitur Herodotus; adjectivum δεινός Hesychius interpretatur κακολόγος; id Scholiastes h. l. ex usitato δεινός conversum putat. Ed. Pa.

V. 244. Ῥήμαιθ' ἅ δαίμων κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξε. Hermannus hoc brevius dictum censet pro οὐδεις δαίμων καὶ οὐδεις ἀνδρῶν, cujus constructionis exempla afferri a Schaefero ad Bos. p. 777. Haec vero et quae Struvius Lectt. Lucian. p. 242. Elmslejus ad Oed. T. 817. [Poppo Thucyd. Ind. s. Negatio] et alii collegerunt, quaeque ipse reperi, unius

¹⁾ Sophocl. Aj. Locr. Fr. IV. ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν μάστιγ' ἐρείσῃ scrib. πλάστιγγ' —

modi sunt, vel ut Pind. P. III. 54. *ἔργοις οὔτε βουλαῖς*, vel ut Lucian. Jup. Trag. §. 47. *ἀλυσιτελεῖς δὲ οὐδὲ ἄλογον οὐδὲν εἶχεν*, Asin. §. 22. *χρυσίον μὲν οὐδὲ ἀργύριον οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζων* etc. nullum illi simile, quod particulam *καί* interpositam habet. Hujus generis exemplum donec quis protulerit, simplicio rem rationem praeferam. Quemadmodum Oedipo dolore furenti gladium *δείκνυσι δαίμων τις, οὐδείς ἀνδρῶν* Oed. T. 1259. cf. ad. v. 838. ita Tecmessa praesagio quodam veri illam immanem eandemque vanam Ajacis jactationem et exultationem a dei cujusdam instinctu atque ludibrio repetit. *Δαίμων* numen Ajaci infestum denotat, non genium malum, 187 ut Musgravius opinatur; nam hoc genus superstitionis Tragicorum aetate nondum apud Graecos percubuerat, sed timebantur vel coelestium irae privatam injuriam vindicantium, vel, si quis nullius delicti sibi conscius esset, deorum manium furiosus instinctus, quo hominum piacularium posterius ad scelera et flagitia impelli credebantur. Plato Legg. IX. 854. A. *οὐκ ἀνθρώπων σε κακὸν οὐδὲ θεῖον κινεῖ τὸ νῦν ἐπὶ τὴν ἱεροσυλίαν προτρέπον ἔναι, οἴστρος, δὲ τις ἀλιτηριώδης.*

V. 245. 246. *Ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον.* Eustathius p. 237, 14. *ὥρα τιν' ἤδη κράτα καλύμματι* — sed codd. omnes *καλύμμασι*, praeter Bar. B. qui hoc nomen omittit; *ὥρα δὴ τιν' ἤδη* Ricc. *ὥρα τιν' ἤδη τοι κράτα* La. GΘ. Ven. Bodl. Bar. A. Laud. Mosq. A. Dresd. B. Harl. (qui *τοι* omittit). Id Hermannus a metrico correctore profectum putat, qui in stropha legebat *οἶαν ἐδήλωσας ἀνέρος αἰθοπος ἀγγελίαν*, idemque transpositis verbis *καλύμμασιν κράτα* strophas exaequari posse ostendit, ipse tamen in Ed. II. retinuit *κάρα*, quod inde a Triclinio per omnes Edd. propagatum est. Lachmannus de Syst. p. 169. qui in stropha pro *ἀνδρός* posuit *χερός*, hoc loco *κράτα* tuetur. Wunderus credit Sophoclem aut hic *ὥρα τιν' ἤδη* — *Κράτα*, et in stropha *οἶαν ἐφηνας* — *Ἀνέρος αἰθοπος ἀγγελίαν* scripsisse, aut si hic *κάρα* posuerit, his videri numeris usum *οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρός* — *Αἰθοπος κ. τ. λ.* — Quae sequuntur verba *ποδοῖν κλοπᾶν ἀρεσθαι*, Eustathius saepius profert p. 66, 2. p. 1100, 27. p. 1464, 53. *Φυγὴν αἰρεσθαι* Eur. Rhes. 54. *fugam capere et capessere.*

V. 249. *Ἡ θεὸν εἰρεσίας ζύγον ἐζόμενον.* Eustathius p. 828, 38. *θεὸς ζυγὸς παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ μὴ αὐτὸς ἂν ταχύς ἀλλ' ὁ αἰτίος τοῦ ἐπιταχύνασθαι νῆα κωπηλάταις*, eodemque modo p. 678, 27. et p. 1041, 30. Brunckius aut hoc amplectendum aut *θεὸν* pro adverbio positum esse statuit, in incerto relinquens utrum id cum *ἐζόμενον* an, ut Musgravius, cum *μεθεῖναι* jungi voluerit. Proprie loquutus est Orpheus

Arg. 1040. *Θοαὶ εἰρεσίαι*, ex quo facile epitheton ad transtra potuit transferri, unde motus initium. [*Ταχέιας ἐνδρομίδας* Callim. Del. 237. v. Cramer. An. Ox. I. 201.] Antimeria
 188 ista adjectivi *θοός* a Grammaticis identidem observata est. Trach. 862. *θοῶν νύμφαν ἄγαγες*, Schol. ἀντὶ τοῦ *θοῶς*· τινὲς δὲ τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν ut Pind. P. I. 160. *κόρος ἀπαυβλύνει ταχέιας προπίδας*. Apollon. IV. 201. *ἀσπίδας* — προσχόμενοι δητῶν *θοὸν ἔγμα βολῶν* Schol. ἀντὶ τοῦ *θοῶς*. Hom. Od. Θ. 38. *θοῶν ἀλεγύνετε δαῖτα*, Schol. ἀντὶ τοῦ *θοῶς*, ὡς *λύσαν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν*, quod eodem modo explicant. Sed contraria ratione Etym. M. p. 453, 16. *θοῶν δαῖτα τὴν ἐδραϊαν καὶ ἀκίνητον, διὰ τὸ καθεζομένους ταύτης τυγχάνειν*. quod consentaneum est eorum opiniononi, qui verba *θοάζειν* et *θάσσειν* synonyma putant. [Quint. Sm. III. 325. *ἀνεμοὶ θοὰ φύλλα ἀμφιχέονται*.]

V. 250. *Ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι*. Hermannii sententia est *μεθεῖναι ζυγὸν εἰρεσίας* conjungenda esse, sed ita ut nominibus istis *εἰρεσία* ipsa significetur, *solvere*, id est, *liberum facere remorum usum*. Scholiastes pronomen *ἐαυτόν* intelligi vult, a quo non multum dissentirem, si pro *ναὶ* legeretur *ἀνέμῳ* vel alius rei nomen, quae proprio motu impellitur. Nam quod Bernhardy Synt. p. 340. isto supplemento uti nos vetat in totum, quia Homerus non solum dixerit *οὐ μὲν ἐπέτραπε γῆραὶ λυγρῶ* sine pronomine, sed etiam *τάφρω ἐπιπλήξαι*, ubi *ἐαυτοῦς* ne intelligi quidem posse, quia Homerus hoc numero pronominis nusquam utatur, parum reputasse videtur, in omni hac quaestione non formas vocabulorum spectari sed vim ac notionem. Hic agitur de verbis remittendi, concedendi, laxandi, eorumque synonymis, quibus quum Graeci centies addiderint nomen reflexivum, *δοῦς ἐαυτόν τῷ πνεύματι* Achill. Tat. I. 12, 10. *ἦν ἅπαξ ἐπιδιδῶ τῇ πνεύσῃ τις αὐτόν* Lucian. Hermot. §. 28. *ἐπιτρέψας ἀνέμοις τὰ ἐαυτοῦ* Philostr. V. Ap. VI. 12, 250. [*παραδόντες αὐτοῦς τῷ φέροντι* Plut. de Herod. Mal. XXVII. 309. T. XII. *παραδόντες τὸ σκάφος τῷ πνέοντι* Eumath. X. 508.] etc. quis neget fieri posse, ut tum etiam tacite eorum animo obversa tum sit, quum verba illa absolute ponerentur? Deinde illo tecnico supplemento opus est ut similium constructionum dissimilis ratio agnoscatur. Nam in ejusmodi locis: *συγκαθεῖσα ἐπὶ τὴν γῆν* Aristot. H. An. V. 2, 2. pro quo *συγκαθεῖσα* legitur VI. 26. *εἰς γόνυ καθεικώς* (vel potius *συγκαθεικώς*) Plutarch. de Is. c. XXXI. *εἰς τόπον ὑλώδη συγκαθεῖναι*
 189 Aristid. de quatuor v. T. II. 142. *εἰς ἀγῶνα καθῖναι* Plut. Symp. I. Quaest. II. 3. p. 14. *εἰς τὴν φροντίδα καθ*. Synes.

de Prov. p. 104. [*εις αἰρέσεις* Dionys. Antt. VI. 56. 1168.] *εις ἀπαντας λόγους κατῆι* (scr. *καθῆι*) Dio Chr. Or. LX. 312. *πόντω ἐνήσομεν* Od. XII. 293. 401. *νήσοισιν ἐπιπροέηκα* XV. 299. ¹⁾ in his igitur pronomen omissum dicimus, quod et saepissime adjicitur et facillime premitur, quia, quidquid agit quisque, ad se potissimum refert; similiterque in rebus inanimatis *καταρράκται ἵπερ τῶν σκοπέλων ἰέντες* Aristid. T. II. 344. *ὁ ἄνεμος καθῆσι* Arist. Eqq. 430. *πῦρ ἀνῆσι* Paus. VIII. 29. Sed quae fere eandem speciem habent *ὁ ποταμὸς ἐξῆσι* Herodo. I. 6. v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 363. sive *ἐκδίδωσι* Paus. III. 24. sive *ἀναδίδωσι* Dio Cass. 34, 49. ²⁾ sive *ἐκβάλλει* Diod. II. 48. ³⁾ sive *προχέει* Apollon. Arg. IV. 135. in his igitur incertum est utrum vis retransitionis ad subjectum gliscat an cum ipso fluminis nomine notio undarum cooriat, saepe illa verbo expressa, *ἦσι ῥόον* Apoll. IV. 634. II. 356. *τὸ ὕδωρ* Herod. VII. 109. ⁴⁾ Ac fieri potest ut aliquis de neutro cogitet, sed solam motus, quo amnis provolvitur, imaginem sibi propositam habeat, quae ipsa per se animum intuentis ita impellit ut objecti cogitatio obliteretur, quemadmodum Latini, si dicunt *terra movet* ⁵⁾ nullum unum genus rerum motarum designant (quo differt ¹⁹⁰ *Hannibal nocte movit*) sed hoc intelligunt *terra motus edit*, vel in motu est. Homines vero quum a se discesserint, tum proxima quaeque tacite assignificant, gubernator vela, auriga habenas, tela jaculator. Itaque, ut plene dicitur *ἀπασαν ἡνίαν ἀφεις τῷ ἵπῳ* Synes. Ep. CIV. 245. Philostr. V. Soph. II. 22, 2. *ἀνεις τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας* Plut. V. Pericl. c. XI. cf. Jacobs. ad Achill. p. 873. et *πλοίοις πᾶσαν ἐφεις ὀθρόνην* Anth. P. X. n. 1. *ἀφεις τὰ ἰστία τῷ πνεύματι* Poll. I. 107. *ἐνδόντες τὰ ἰστία τοῖς ἀνέμοις* Suidas s. *Ἀνέντες*, ita non dubito quin horum vocabulorum obscure meminerint qui

¹⁾ Ἦνα *εις πέλαγος, dixit in altum*, Philostr. III. 24, 115. *ἐς τὴν Ῥώμην ἀφῆσαν* IV. 3, 174. *ἀφεις ἐπ' Ἴωνίας ὁ στόλος* Himer. Or. II. 19, 398. ubi *ἀφειδεις* corrigunt; *εις ἔω ἀφῆσιν μέλλομεν* Heliod. IV. 16, 162. *ἀφῆσω κατὰ κῦμ' ἔμαντὸν οὐρίον* Arist. Eqq. 433. unde transfertur ad alia *ἀφείναι ἐπὶ τὴν πολιτείαν* Plutarch. Praecc. reip. T. II. 804.

²⁾ *Eisδίδωσι* et *eisβάλλει* damnat Thomas s. *Ἐκβάλλει*. *Ἡ πηγὴ ἀναδίδωσι* Dionys. Antt. VI. 13. Dio Chr. VII. 225. *ἐκδίδωσι* Athen. II. 43. D. *ἀναδίδονται* Philostr. Ap. I. 6.

³⁾ Codices *ἐκβάλλει* et *ἐμβάλλει*, solita aberratione v. Tschuck. ad Strab. XI. 371. Jacobs. ad Philostr. p. 445.

⁴⁾ Ad Strab. XII. 544. *ὁ Ἄλφει ἐξῆσιν ἐς τὸν κόλπον*, Scholiastes adnotat *ἔλλειπτικῶς τὸ ὕδωρ*. His omnibus praeivit Homerus: *ποταμὸς ἐπὶ γαίαν ἦσι* Od. XI. 239.

⁵⁾ Hoc modo Graeci non loquuntur; sed simile est quod insani *παραινῆιν*, id est inordinatos motus ciere dicuntur.

ita loquuti sunt: κυβερνήτης ἐνδοὺς τῷ ἀνέμῳ v. Bos. Ell. p. 389. ἐπιτρέψας ἀήταις Oppian. Hal. I. 350. ναὺς παντοίοις ἀνέμοις ἀπλώσασα Himer. XIV. 9, 622. ¹⁾ Praeter haec quid quoque loco intelligi debeat, ex eo, quod cum maxime agitur, colligi potest, ut ap. Aristot. Meteor. I. 13. p. 350, 13. οὐδεὶς πώποτε καθίεις (in Pontum) ἐδυνήθη πέρασ εὐρεῖν, res ipsa catapiratae notionem subjicit; apud Aristophanem Rann. 133. qui εἶναι clamant, facem de turri demitti jubent ²⁾ eodemque modo ἀνιέναι, ἐνδοῦναι, χαλᾶν est concedere, quod nunc ipsum petitur, quod quale sit, ex re ipsa intelligitur sed persaepe nullo proprio nomine designari potest. Hactenus de verborum usu proprio loquutus sum; quae si alio transferuntur, obscuratur fere objectum, et, quo longius, hoc magis. Etenim in hisce locis ἐφιέναι οὐρία Plat. Protag. p. 338. A. τῷ φέροντι Aristid. Or. Plat. II. 208. ἐπιτρέψας τῷ πνεύματι Dionys. Ep. ad Pomp. VI. 786. ¹⁹¹ τῷ ῥέυματι Synes. de Prov. p. 95. C. nomen in dativo appositum manifestum facit, quid, si illa proprie dicta essent, intelligi deberet; sed id fere totum evanescit substituto alio, quod ad animum refertur, vocabulo, ut ἐφεῖναι τῇ ἰδούῃ Plat. Tim. p. 59. D. Eur. Oen. Fr. IX. 459. τῇ προθυμίᾳ Themist. Or. V. 65. τῇ ὀργῇ Dionys. Antt. VI. c. 76. τῷ γέλωτι Plat. Rep. III. 388. Ἐ. ταῖς παιδιαῖς Cornut. N. D. c. XXX. 215. ubi perperam ἀφιέναι vulgatum, τῷ καιρῷ Philostr. V. Soph. Prooem. p. 482. et L. I. 24, 529. ἐπιτρέπειν ὀργῇ Dionys. Antt. VII. 60. τρυφῇ δοῦναι et similia, quae Olearius ad Philostr. V. Ap. I. 7. not. 9. Berglerus ad Alciph. III. 47. Valckenarius ad Phoenn. v. 21. contulerunt. Ejusmodi igitur in locis quid quisque scribentium cogitatione comprehenderit, quaerere supervacaneum, quoniam ista a nativo solo in alienum traducta sunt; sed propterea hujus rei quaestionem non omittendam esse vel Sophoclei loci ambiguitas argumento est. Equidem, quum cognatorum vocabulorum *veli frenique* omissionem tam tritam fuisse reperiam, animus in hanc inclinat sententiam, Sophoclem his verbis ναὶ μεθεῖναι idem significasse quod Virgilium Aen.

¹⁾ Idem Ecl. XIV. 5, 244. κύκνος Ζεφύρω πρὸς ᾧδην ἐκδιδόναι μέλλον τὰς πτέρυγας scr. ἐνδιδόναι.

²⁾ In lampadodromiis facem ardentem, signum incipiendi cursus, de turri dejectam esse ex poetae verbis clare apparet; quum vero ii, qui in turri consistebant taedam demissuri, per tenebras videre non possent, num cursores ad capessendum certamen parati essent et compositi, attendebant vocem spectatorum, qui omnibus expeditis ἐρασκον εἶναι jubebant lampadem mitti; atque hoc ipso temporis momento Hercules Baccho ut se praecipitet, auctor est, non ut postea, quemadmodum Dindorfius statuit.

VI. 1. *classi immittit habenas*, Ovidium Trist. I. 4, 16. *aurigam video vela dedisse rati*, et Oppianum Hal. I. 255. *πρύμνη ἐπὶ πάντα χαλινὰ ἰθύντηρ ἀνίησι*. [*Ἐφεῖναι καὶ χάλασαι τὰς ἡνίας* Plut. de Educ. 18. p. 51. T. VII.] Praeterea Bernhardy in hoc errat, quod verba, de quibus hoc loco tractatum est, componit cum iis, quae quum proprie transitivam habeant illidendi, configendi, praecipitandi significationem, absolute usurpantur pro irruere sive ingruere. Ex hoc genere sunt *ἐπισείειν τοῖς τείχεσιν*, *ἐνσειείν τοῖς πολεμίοις*, vel *εἰς βάρανθρα* v. Wesseling. ad Diod. XIII. c. 40. *πόνοι εἰς ὄσφιν ἐνσειούσι* Rufus Eph. de Morb. Renn. c. I. 2. *ψυχὴ τυφλώττουσα ἐντινάσσει τοῖς πάθει* Stob. Ecl. I. 52, 44. p. 1002. *ἄνεμος ἐπαράσσει* Synes. Ep. IV, 161. *ποταμὸς καταράττων* Strab. XIV. 669. XI. 593. *ὄμβροι καταρρόσσουσι* Aristot. de Mund. c. III. p. 392, 12. Bekk. Stob. Ecl. I. 42, 2. p. 650. quo in verbo litera canina saepe duplicatur incertum scribarumne errore an quia *καταρρόγγνυμαι* in eundem fere intellectum ducitur ut Philostr. V. Ap. III. 52, 136. *ποταμὸς διὰ κρημνῶν καταρρόγγυς*, et Herodo. I. 80. ὁ ποταμὸς *συρρόγγυσι* ἐς τὸν — pro quo apud Diodorum legitur *τὰ ῥεῖθρα συρρόαττει*, et ἡ γαστήρ *κατέρόαξε* Aelian. H. Ann. III. 18. *χάλαζα ἐπιρρόαζασα* Oed. Col. 1503. [*συνήρραξαν πόλεμον* Rhetorr. T. VII. P. II. 837. *συρρόασσω* Hesych. *ἄνεμος ἐπέρραξε* Arrian. Civ. II. 59. *τὴν κεφαλὴν ἐς τὰ τεύχη ἀπαρράξαι* II. 98. edd. *ἀπαράξαι*] sed *χάλαζα καταράσσει* Diod. I. 41.¹⁾ Tum *συμπαίειν* Eur. Hel. 118. *ἔριδος συνέπαισε κλύδων*, quo fortasse etiam *ἐκπαῖσαι* et *ἐπεισπαῖσαι* pertinent, si erumpere et irrumpere significant v. Interpr. ad Gregor. p. 402. quanquam de verbis ferendi *προκόπτειν*, *παρακόπτειν*, *παραπαίειν*, *προτύπτειν*, *διατύπτειν* i. q. *διεκπαίειν* ap. Hesychium, dubitatio est an aliorum referenda sint. Illa vero si quis prioribus equiparanda ducit, vel hoc argumento refellitur, quod verbis collisum, afflictum, impulsum significantibus, longe aliud quam illis subjectum est genus actionis. Quis enim non videat, funis paulatim remissi longe aliam esse speciem atque amnis in mare praecipitantis, illamque cogitatione informari, hanc etiam oculis cerni. Itaque ὁ *ἄνεμος καθίησι* dicitur et *κάτεισι* Philostr. Heroicc. VIII. 707. non *καθίεται*, sed *ποταμὸς ἐκδίδωσι* et *ἐκδίδοται*, non item

¹⁾ *Τὴν θύραν ἐπέρραξε* Plato Prot. p. 314. D. sed *θύρας ἐπιρράξασα* Oed. T. 1244. ipsumque nomen *καταρράκτης* non raro uno rho scribitur. Cf. Ellendt. ad Arrian. T. II. p. 188. et quos Astius citat ad Protag. l. I. p. 46. Adde quod *ῥάκτιον* vocatur instrumentum, quo τὸν καρπὸν ἀπαράσσουσι v. Valcken. ad Herod. VIII. 90. Suidas *ῤακθέντος*, *ραγέντος*. Herodian. III. 12. p. 76, 11. *καταρράχθεισης τῆς ἐσθήτος*.

ἐαυτὸν καταράττει, neque hostes ἐαυτοὺς ἐνσειοῦσι τοῖς πολεμοῖσι.

V. 253. *Τοίας* — ἀπειλάς, affert Suidas s. *Ἐρέσσουσι*.

V. 254. *Περόβημαι λιθόλευστον Ἄρη*. La. Ricc. G. Lips. A. Aug. B. Dresdd. Mosqq. Ald. Ἄρη. Schol. Rom. Membr. et alii Ἄρη, quod reduxit Brunckius. [De accusativo Ἄρη v. Ellendt. I. 225. Hesychius *Λιώδης*, *λιθόλευστος* scripsisse videtur *λιώλης*.] Blomfieldio ad Agam. 1606. Ἄρης *λιθόλευστος* adeo insolens visum, ut *ἀράν* vel *ἄταν* corrigeret: quod non fecisset, si recordatus esset similitum: *φρόνος δημόλευστος* Antig. 36. *πολύτμητος* Orpian. Cyn. II. 252. *ναηγός μόρος* Anth. Pal. c. IX. n. 84. *σφιγκτός θάνατος* Milonius Eust. ad Dion. 369. *θάνατος θηροβόρος* Maneth. IV. 198 614. quod perperam scribitur *θηροβόρος* *paroxytonōs*; *λακιστός μόρος* poeta tragicus ap. Lucian. Pisc. §. 2. *κνοσπὰς ἀνάγκη* dicitur Actaeonis casus Nonn. V. 371. cf. Adn. ad v. 907. — Adjectivum *λιθόλευστος*, quo praeter Alexandrum Aetolum et Callimachum usi sunt Plutarchus Parall. c. 30. p. 430. T. VIII. et Schol. Ven. III. 56. verbumque hinc propagatum *λιθολευστεῖν* Rhetorr. Gr. T. I. 466. Gramm. Herm. p. 400. ex duobus ejusdem etymi vocabulis compositum est; cujus generis exempla requirenti, nullum succurrit. Neque tamen hoc plus mirationis habet quam substantivi cum adjectivo conjugato conjunctio *ἄμφαξ ὤμη* Theocr. Id. XI. 21. *ῶρα ῶραία* v. Annot. ad v. 207. *διαπρύσιος Ἡπειρος* Pind. Nem. IV. 82. *latomiae lapidariae* Plaut. Capt. III. 5, 65. vel cum verbo, *λίθους καταλευειν* Diod. Fr. L. XXXIII. 77. T. X. quorum vocabulorum cognatio ne apparet quidem nisi grammatice doctis. Neque reformidarunt substantivo adungere adjectivum etymi quidem diversi sed ejusdem tamen significationis: *ισχὰς αἴη* Anth. Pal. c. VI. n. 303. *δίφροι διοχῆις* Poll. X. 47. *λευσίμον πέτρωμα*, quod Moschopolus ad Hes. Opp. 538. ex Eur. Or. 40. affert tanquam *ἐκ παραλλήλου* dictum; aut etiam verbum a nomine compositum cum eodem nomine construere, *σάρκας σαρχοφαγεῖν* Diod. V. 39. quod conferri potest cum nominum constructione *ἡ ὑπώρεια τοῦ ὄρους* Herodo. I. 110. II. 158. Arrian. Alex. IV. 14. *ἡ ἀκρώρεια τοῦ ὄρους* Hippocr. Epist. XII. 778. T. III. Alciph. III. Ep. 13. quibus congruunt homerica *αἰπόλι' αἰγῶν*, *συβόσια συῶν*, aliaque nonnulla a Valckenario allata ad Herod. III. 78. vel cum synonymo *πέτρας λατομεῖν* Diod. V. 39. *χθόνα γητομέειν* Apollon. II. 1005. *σκάφη ναυπηγεῖν* Polyb. I. 36, 8. et his mirabilius *πόλις ἀστυδρομουμένη* Aesch. Sept. 207. — cujus similitudo quaedam cernitur in adjectivis et substantivis compositis *πόλις ἀστυνικός* Eum. 875. *ποδωκία σκελῶν*

ib. 37. Veteres Grammatici vocabula ex duobus isodynamis conflata *στρεφεινειν*, *φονοκτονειν*, *εναροκταντης* (Aeschyli) inter exempla του εκ παραλλήλου σχηματισμου referunt Eustath. p. 437. Philemo Techn. §. 152. hisque *οροθύνειν*, *δνοπαλίξειν*, *άγηλατειν*, *ψηλαφῶν*, *ειλυσαῖσθαι*¹⁾ atque alia a re 194 aliena intermiscunt; quae deverticula fortasse nunquam quae-sivissent, nisi exempla illa compositionis synonymorum iis ante oculos posita itaque in scholis traditum fuisset, verba non paragoga, quae trium syllabarum numerum excederent, simplicibus adnumerari non posse. Ex nominibus huc pertinet *λυσομανία* Julian. Epist. LII. 99. quod nihil discrepat a *λύσσα* *μανιάς* Eur. Or. 326. ut idem pro *λιθολευσειν* dixit *πέτροις* *λεύειν* El. 330. ut vulgo *ορκωμοτειν*, *ώτακουστειν*, *πομποστολειν*, *μοιρολαγειν* sive *μοιρολογηειν*, aliaeque syntaxis etymologicae variationes. *Ελληδανός* autem, quod Schol. Hes. Scut. 291. *από του ελω και δέω*, *δύο ταυτοσημάντων* λέξεων, compositum dicit, rectius simplicibus adnumerari ostendam ad v. 931.

V. 256. *Τὸν αἰσ' ἄπλατος ἴσχει*. Duo Bar. *ἄπλητος*. Aug. B. *ἄτλατος*, Jen. *ἄπλετος*, Flor. Θ. *ἄπλατος γρ. ἄτλατος*, Flor. Γ. *ἄπλαστος*, quod et Suidas s. h. v. exhibet sed idem s. *Αἴσα* et ceteri codd. *ἄπλατος*. Suidas utroque loco et plerique codd. *ἴσχει*. In Aug. B. Dresd. B. Mosq. A. supra scriptum *ἔχει*, quod Turn. Steph. ceterique inferiores susceperunt. Hermannus *ἴσχει* reduxit.

V. 257. *Λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ἄξας ὄξυς νότος ὡς λήγει*, hoc est, ut Dionysii verbis utar Antiqq. IX. 599. *τήν τε προσβολήν ὄξειαν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ταχεῖαν* *εἴλαβε, ventorum instar qui sine pertinacia vehementes sunt* Seneca de Ira I. c. 16. Suidas, qui s. *Στεροπή* hoc tres versiculos *λαμπρᾶς* — *ἔχει* profert, ex Schol. Rom. addit: *ὡς γενομένων τινῶν σημείων ἐπὶ τοῖς πνεύμασιν ὥστε παρατείνειν αὐτὰ ἢ ταχέως πεπαῦσθαι, ὡς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ Ἄλλ' ἔπεσε ταχέως, δειλινός γὰρ ἤρξατο ἀλγειν*, quam prognosticorum observationem sequitur Lucianus Dem. Encom. §. 31. *θρασείως ἐξαναστάντες εἶτα πτήξαντες οὐκ εἰς μακρὰν δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων*. Theophrastus vero de Sign. Pluv. 195 II. 7. 791. *θέρους ὅταν σφόδρα καὶ ἰσχυρὸν ἀστράπη, θᾶτον καὶ σφοδρότερον πνεύσουσι· τοῦ δὲ χειμῶνος τούναντίον· παύουσι γὰρ τὰ πνεύματα αἱ ἀστραπαί·* cf. Schneider. Nott. T. IV. 732. [*οἱ ἐπὶ τέλει ἄνεμοι μέγιστοι* Aristot. Probl.

¹⁾ Hoc simplici paragoge productum videtur ut nomina *θάλασσις* v. Gal. de Antid. I. 14. p. 81. T. XIV. *λίσπος*, *έλισπις*, *θέσπις*, *οἴση* sive *οἴσπη*, *caespes cuspes*.

Sophocl. *Aiaz.* Ed. 3.

XXVI. 25. ἐπὶ κνὶ νότος πνεῖ ib. 32.] Ex eo quod in cod. *Γ.* legitur γὰρ ἀστεροπᾶς conjiciat aliquis Sophoclem scripsisse ἀπ' ἀστεροπᾶς. Ed. Pr.

V. 259. Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει. Complures codd. Ald. et Suidae Edd. vett. l. c. φρόνιμον, quod Hermannus praetulit. Cod. *Γ.* ἴσχει, γρ. ἔχει, quod ad v. 257. pertinere videtur.

V. 260. Τὸ γὰρ ἐςλεύσσειν et quae sequuntur usque ad ὑποτείνειν, afferunt Stobaeus Serm. XCIX. 21. Tzetzes Chil. X. 582. Suidas s. Τὸ γὰρ et Ὑποτείνειν, Eustathius p. 1422, 60. duos postremos versus Μηδενός — ὑποτείνειν Grammaticus Hermanni p. 391. Εἰςλεύσειν cod. *Γ.* Ed. Pr.

V. 263. Ἄλλ' — εὐτυχεῖν δοκῶ. Schol. ἐν εὐτυχίᾳ ἂν εἴημεν, ut Hermannus videor mihi gaudere posse. Impersonale est Aesch. Sept. 260. εὖ συντυχόντων.

V. 264. Φροῦδου γὰρ — hunc versum delibavit Eustathius p. 487, 2. Eundem cum antecedente apponit Suidas s. Φροῦδα. Schol. φροῦδου, δηλονότι ὄντος. Aliter φροῦδος non construitur. Genitivi φροῦδου exemplum alterum non reperi.

V. 265. Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἶρεσιν — Mirum est quantum hinc discrepet Stobaeus Serm. CXII. 8. qui vv. 265 — 267. promens eorum primum ita scribit πότερα δειπέ (cod. διάνειμε) μοι τιν' αἶρεσιν λάβοις. Δειπέ μοι Hom. II. X. 525. Vulgatam reddit Suidas s. Ἐξ ἀπλῶν. Pro νέμοι duo Bar. La. Mosq. A. et duo Lipss. νέμει, idem Harl. sed supra scripto δοίη. Dresd. A. ἦν νέμοι, Jen. ἦν νέμη, cod. Θ. εἰ νέμει, cod. *Γ.* πότερα δ' εἰ νέμει.

V. 268. Τό τοι διπλάζον — Antiatticista Anecd. p. 89. διπλάσαι τὸ διπλασιάσαι Ἄλεξις, transitive, puto, pro duplicare, ut Andocid. p. 30, 27. εἰ τις τὸν φόρον διπλάσειεν, ubi nunc διπλασιάσειεν positum est e Reiskii sententia, et ἐπαναδιπλάζειν apud Aeschylum. Sed hoc loco neutrale videtur ut ipsum διπλασιάζειν ap. Diod. IV. 84. καρπὸς διπλασιάζων τῶν ἐν ἄλλαις χώροις φρουμένων, ut omnes *congemina-vimus* Plaut. Amph. II. 2, 154. (v. 634.) quod ab inusitato *congeminasco* repetendum esse Lindemannus parum persuadet, quum Lucretius IV. 452. *geminant* hoc modo usurpaverit et Virgilius saepius *ingeminat*. Verborum similium, hoc est eorum, quae ab adjectivis ducta terminantur in *άζειν*, aliis transitiva attributa est significatio, *αἰθριάζειν*, *πλαγιάζειν*, *πλουσιάζειν*, aliis ac pluribus quidem intransitiva, *ἀλλοτριάζειν*, *γελοιάζειν*, *ἐνεάζειν*, *ἐρημάζειν*, *ἐλευθεριάζειν*, *ἡρεμάζειν*, *ιδιάζειν*, *ματαιιάζειν*, *ὀρθιάζειν*, *πλησιάζειν*, *σκυθρωπάζειν*, *στυγνάζειν*. Sed ut verbi *πλησιάζειν* synonyma *ἐγγίζειν*

et *πελάζειν* utramque significationem complectuntur, ita etiam in illo genere haud pauca sunt ambigua. *Ἰσάζειν* plerumque quidem est *par esse* Plat. Legg. VI. 773. A. Aristot. Pol. V. 3, 7. de Gener. et Int. I. 10. Theophr. de Sens. IV. 648. Diod. XVII. 1. Galen. de Simpl. Med. Fac. VII. 43, 139. et *ἐξισάζειν* Strabo VII. 824. [Jambl. Myst. Sect. I. c. 4. p. 5, 37.] Schol. Hermog. p. 119. T. IV. ut *ὁμοιάζειν* in N. T. et *προσομοιάζειν* Geopp. II. 21, 6. quam significationem etiam altera verbi forma interdum induit¹⁾. Sed hoc idem *ισάζειν* pro adaequare dixit Geopp. XIX. 1. p. 1209. ut *ἀνισάζειν* Aristot. de Inc. An. VII. 161. A. (vett. Edd. mendose *ἐνισάζειν*) VIII. 162. E. ut et *ισοφαρίζειν* et latinum *aequare*; ac *μεσάζειν* quoque transitionis speciem habet in Geopp. I. 11, 4. *ἰάπυξ καὶ λιψ μεσάζουσι τὸν ζέφυρον, saepiusque διγάζειν, θειάζειν*²⁾, *μετριάζειν, νεάζειν, ὑπτιάζειν, ἐξυπτιάζειν*, modo neutralia sunt, modo transitiva. Eandem ambiguitatem habent multa verba, quae in *ιζειν* desinunt, *κουφιζειν* *leve esse* Hippocr. Epid. II. 10. et 13. Dio Cass. 197 XL. c. 1. aliisque locis, et *ελαφρίζειν* Callimach. *ὀμαλίζειν* Theophr. et Athen. VIII. 357. E. *διομαλίζειν* Longin. c. 33, 4. Sext. c. Eth. c. 208. p. 728. *ἐπαμφοτερίζειν* v. Schneider. ad Civ. T. II. 133. quae his locis intransitiva, saepius agentia sunt; *ἀφνυνίζειν* Philostr. V. Ap. IV. 9. 158. et *δυνυνίζειν* ap. Lucianum pro *ἀφνυνισθῆναι* valent; *ἀληστος καὶ διαιωνίζουσα χάρις* Euseb. V. Const. IV. 2, 628. sed *διαιωνίζει τὴν μνήμην* active III. 41, 601. et IV. 60, 659. *ἡ πέφυς τὰ μὲν ἐκκρίνει καὶ διατμίζει* Theophr. H. Pl. IV. 3. (4.) 5. sed neutraliter *τοῦτο κωλύει διατμίζειν* de Ign. 49, 722. ut ap. Aristot. Meteor. I. 7. p. 344, 23. I. 10. p. 347, 7. Probl. XXII. 9. similiterque *ἐξικμάζειν, σπανίζειν, νοτίζειν, πελαγίζειν*³⁾, *ἐκτοπίζειν, ὑπερακρίζειν*, inter utrumque intellectum fluctuant, neque puto ullum esse hujus notae verbum in una significatione ita alte defixum, ut ad alteram traduci nequeat. Id autem quanti referat accuratius inquiri, duobus exemplis ostendam. *Ἄγκος πείκαις συσκιάζον* Eur. Bacch. 1003. estne vallis umbrosa an, ut ita dicam, umbrifica, ut *lucus umbrans* apud Senecam? Eadem est quaestio de hoc: *τῆς ὕρας ὑπο-*

¹⁾ *Ὅμοιοί similis est* Dioscor. Mat. Med. III. 52. p. 394. quo tollitur Coraei dubitatio Atact. T. II. 273. *προσομοιοί* Demosth. p. 1398, 23. ubi accusativum non necessarium inserit Reiskius; *ἐξισοί par est* v. Hermann. ad Soph. El. 1185. *μῆσοι δὲ τούτων πατήρ* Himer. Or. XXIII. 804. quod idem Reiskius in *μέσος* demutat.

²⁾ Synes. de Regn. p. 14. C. *φημί γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν περὶ τὸ βασιλικὸν σῶμα σκηρὴν κατὰ βαρβαρικὸν ἐκτεθεισθαι* scrib. *ἐκτεθεισθαι*.

³⁾ V. Jacobs. ad Achill. p. 724. conf. *ληνάζειν* et *stagnare*.

σκιαζούσης Athen. IV. 130. A. et de similibus: ἤδη συσκο-
 τάζοντος Plut. V. Caes. XXXII. 398. ἐπειδὴ συνεσκότασεν
 apud Xenophontem et Demosthenem, utrum haec absolute
 posita sint, ut latina *quum illucesceret, crepuscularet, adves-
 perasceret, dilucularet* v. Gronov. ad Gell. II. 29. quibus nul-
 lus accusativus addi potest, an vero activam potestatem reti-
 neant, objectum autem desit, quia actio non ad unam certam
 rem pertinet sed ad omnia circumjecta? In eadem causa ver-
 santur alia verba, quae lucis noctisque, caloris ac frigoris
 incrementa et decrementa denotant. In Soph. Antig. 413.
 καὶ μ' ἔθαλπε reddunt *aestus incalescebat; quidni percalefa-
 ciebat, il faisoit chaud?* alibi vero reflexivum est¹⁾). Nec
 aliter dici videtur Theocr. VI. 16. τὸ καλὸν θέρος ἠνίκα
 198 φρύττει, XII. 9. ἡελίου φρύττοντος, Eunap. Legg. p. 466.
 ed. Boiss. τοῦ χειμῶνος διαφύγοντος, quod nemo reddet:
*quum hiems frigeret vel frigesceret; et impersonaliter ἐπει-
 δὴν ἀποψύξη* Plat. Phaedr. p. 242. A. ²⁾ quae verba Cicero
 de Or. I. 62. hoc modo transtulit *dum se calor frangat*, sen-
 tentiam reddens non grammaticam rationem; quanquam hoc
 quoque verbum interdum reflexivum est³⁾). Item latina *tene-
 bravit* (Varr.) et *vespera inumbrante* (Tacit.) utroque modo
 intelligi possunt, vel intransitive ut *stellare, gemmare, con-
 glaciare*, vel transitive pro *umbras, tenebras inducere*, ut ple-
 raque hujus declinationis verba, ipsaque illa, quae Gellius
 XVIII. 12, 2. in contrariam partem profert, *pallium rugat,
 vestibulum pulverat*, nihil impedit quominus sic accipiantur
 quemadmodum graeca verba φρύττειν, θάλλειν, ἀναψύχειν
 interpretati sumus. Alterum exemplum praebet Alexidis lo-
 cus Athen. 421. E. de parasito voracissimo: αὐτὸν ὁ κεκλη-
 κὼς τὰ Σαμοθράκι' εὐχεται λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι
 ποτέ, ubi prorsus incertum est utrum hospes precetur ut se-
 dentur venti an ut serenent (mare); nam γαληνίζειν hanc

¹⁾ Anth. Pal. c. VII. n. 731. τέτταρας ἢ τρεῖς ποίας θάλλων ὑπ'
 ἡέλιω, fovit se, id est, vixit, pro quo Pindarus medio usus est ἡέλιω ἐθάλλ-
 πετο Nem. IV. 23.

²⁾ Phrynichus App. p. 26, 12. hic ἀποψύχη legit ac vulgo καταψύχειν
 dici ait ὅταν τὸ καῦμα εἰς ψύχος τρέπηται. Bekkerus ex aliquot codd.
 ἀποψυγῆ edidit convenienter Thomae praecepto et Philemonis p. 293. ἀνα-
 ψυγῆναι καὶ ἀναψυθῆναι, οὐκ ἀναψυγῆναι οὐδ' ἀναψύξαι. Hoc Heliodo-
 rus utitur IX. 7, 420. θάττον ἀναψύξαι τὰ περὶ Σύνηην pro exarescere,
 et Polyae. III. 9, 47. pro recreare sese.

³⁾ Πρὸς ἀρπαγὴν τραπόμενοι καὶ ἀναψύγοντες Dionys. Antt. IX. c. 12.
 ἔτυχεν ἀναψύχων κατὰ τὸ ἀντρον Appian. Civ. IV. 29. ὡς ἐπιε καὶ ἀνέ-
 ψυξε Arrian. Alex. V. 18, 13. Sic etiam Polyae. III. 9. p. 47. Alciphrr.
 II. Ep. 4, 40. Meleag. Epigr. LVIII. 8.

quoque significationem habet Eur. Fragm. Inc. LXXV. 4.¹⁾ ac fieri potest ut hoc declaretur: *precatur numina Samothracia sive Cabiros ut ille vehementissimus turbo quiescat*. Hujusmodi mille sunt loci, quorum sententiam *praeterpropter* sicut unus e circulo literatorum intelligimus, grammaticam 199 autem rationem parum expeditam habemus.

V. 269. *Ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες*. Unus e Pariss. γ' ἄρ, sub quo Bothius γάρ delitescere putat; Mosq. B. ἄρ' οί.

V. 271. *Ἄνῆρ ἐκεῖνος* — hunc versum et sex, qui ei subjecti sunt, excrispsit Suidas s. *Ἐξ ἀπλῶν*.

V. 272. *Οἶσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς*. Matthiae ad Iph. T. 147. non recte pro *ὅτι τοιούτοις* accipit.

V. 273. *Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονούντας ἦνία*. Sic omnes codd. et Suid. l. c. Sed Schol. Rom. et La. *γράφεται βλέποντας*, quod Bothius et Hermannus ut exquisitius praetulerunt vulgatae, quam ex interpretatione ortam putant. Equidem aliter sentio.

V. 274. *Κάνέννευσε τῆς νόσου*. Cod. Γ. *κατέπανσε γρ. ανέπανσε*.

V. 276. *Ἡμεῖς θ' ὁμοίως*. Cod. Leid. Suidae l. c. *ἡμεῖς δ'* — quod Hermanno non spernendum videtur.

V. 277. *Δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά*. Tragicis *τόσος* et *τοσόσδε* promiscua sunt sed fixum *δις τόσον*, *δις τόσα* Eur. Hec. 396. Med. 1047. 1191. Rhes. 281. 757. Cycl. 147. Heracl. 293. El. 1096. ubi metrum ferebat *δις τόσωςδ'*, ut Rhes. 160. ubi olim *δις τοσοῦτ'* legebatur, *δις τόσα* Demosth. 767, 7. Philostr. Iconn. I. 13, 783. *Δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακῶν* Bodl. sed vulgata defenditur Euripidis exemplo *δύ' ἐξ ἐνός κακῶ* Iph. T. 487. Naturalem ordinem poetae saepe metri vel concinnitatis causa immutant: *οὐκ ἐλάσσω τῶν ἐμῶν ἔχει κακῶν* Troad. 674. ubi duae continuae dipodiae in eisdem extremas exeunt; *ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε* Androm. 637. *ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος* El. 1262. *τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον* Agam. 1183. saepe etiam rationes minus observabiles sequuti; *οἶδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων μύθων* Iph. A. 402. *μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας* Hipp. 19. ubi Porsonus *ὁμιλίαν* requirit; *παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων* Med. 75. *ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνον* Oed. T. 75. ubi Purgoldus *χρόνον* malebat, alios *πλείον* legisse ex Scholiastae interpretatione *πλέον* conjiciat fortasse aliquis; sed *πλείω τοῦ τεταγμένου χρόνου* Dio Cass. XXXVI. 200

¹⁾ Aristoph. Eqq. 646. *τῶν δ' εὐθὺς τὰ πρόσωπα διεγαλήμισαν*, cod. Rav. *οἱ δ'* — vel active vel neutraliter, ut Eunap. V. Chrysanth. p. 201. *τὰ πρόσωπα διαστνγνάσαντες*.

17. *χαῦτη ξυνάδει χάτερα ταύτη νόσος* Arist. Lys. 1088: et saepissime pedestres scriptores. Plato Charm. p. 160. C. *αἱ ἡσύχιοι τῶν ταχειῶν πράξεων τυγχάνουσι καλλίους οὔσαι*, ubi *variandi causa patet*; proxime enim praecedit *αἱ ἡσύχιοι πράξεις καλλίους ἐφάνησαν ἢ αἱ ταχέαι*. Herodo. I. 207. *ἀπεδείκνυτο ἐναντὶν τῇ προκειμένη γνώμῃ, ut τῆς ἐναντίας τῇ πρότερον φθορᾷ* Dio Chr. XXVI. 96. *ἄδων ἐναντίον τῷ προτέρῳ λόγῳ παλινωδίαν αὐτὸν ἐκάλεσε* Philostr. V. Ap. VI. 11, 246. *τὴν ἐναντίαν τῇ προτέρῳ παρόδῳ* Polyb. III. 66, 8. *ἐναντίον εἰσηγησάμενος τοῖς οὔσι νόμοις* Demosth. p. 712. ubi codex primariae dignationis *νόμον* exhibet, sed vulgatae similis constructio p. 434, 27. *ἀντὶ καλῆς αἰσχρὰν γενέσθαι τῆς εἰρήνης*, et p. 724, 12. *συνενεγκῶν τὰ μὴ δῆλα τοῖς φανεροῖς ἀδικήμασιν*. Aelian. H. Ann. V. c. 5. *τὸν ἀρρένενα ἢ θῆλεια νικήσασα ὄρνιν*, quae sunt verba oraculi a Pausania relati II. 20. Sic plerumque scriptores supparis aetatis post comparativos substantivum primum in secundo casu ponunt: *κρείττω τῆς πρότερον ἀρμονίας* Dio Chr. IV. 187. *μείζω τῆς Ἰβήρων στρατιᾶς* Strab. XI. 425. *λαμπροτέραν τῆς προτέρας παρασκευῆς* Appian. Civ. V. 92, 833. T. II. *οὐ πλείω τῶν πέντε γεγωνῶς ἐτῶν* Dionys. Antt. IV. c. 6. *μείζω ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας πολέμου* Lucian. Charid. §. 18. *μείζονας ἀναστήσαι τῶν πεπανμένων πολέμων* Plut. V. Pomp. c. XX. *λαμπροτάτων ἐπ' αἰσχίστοις ἱεροῖς γενομένων* V. Marc. XXIX. quo loco Reiskius vel *ἱερῶν* scribendum vel *σημείων* addendum putavit. [*καινὰς ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις δεήσεσιν εὐρίσκειν* Liban. T. II. 17.] Et post numeralia: *ἔχων ἑπτὰ πρὸς ταῖς ἐνενηκόντα ναυσὶ* Diod. XIII. 45. *διέστηκεν ἑκατὸν πρὸς τοῖς τριάκοντα σταδίοις* Strab. VIII. 341. *ἐπήγαγε διακοσίας πρὸς ταῖς χιλιάς τριήρεσι* Julian. Or. I. 42. C. *μετὰ τὴν τρίτην ἐπὶ ταῖς ἑβδομήκοντα Ὀλυμπιάσι* Dionys. Antt. IV. 62, 793. *τὴν ἐπ' ἐκείνῃ Ὀλυμπιάδι* Philostr. Heroic. p. 679. quod interpretes male intellexit; *ἐπὶ τὸ ἑβδομον ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα ἔτεσι* Eunap. V. Proaer. p. 74. sed ex altera ratione *ἐπὶ τέσσαρα πρὸς τοῖς εἴκοσιν ἔτη* Dion. Antt. I. 45. *περὶ τὴν ἕκτην* 201 *πρὸς ταῖς ἑκατὸν Ὀλυμπιάδα* Plut. V. Luc. c. V. *τρεις πρὸς τοῖς πενήκοντα πῆχεις* Athen. V. 203. F. [*πέντε πρὸς τοῖς ἔτεσι* Dionys. Ant. I. 3, 11. *τὴν τρίτην ἐπὶ ταῖς ἐνενηκόντα καὶ ἑκατὸν Ὀλυμπιάσι*, ib. et p. 22. *μὴ μείζονας ἀναστήσει τῶν πεπανμένων πολέμων* Plut. Pomp. XX. 27. p. 66. T. III. *οὐ πλείω τῶν πέντε ἐτῶν* Dionys. Ant. IV. 6. 648.] Nec minus post *ἕτερος* et *ἄλλος*. Xenoph. Anab. V. 4, 31. *εἰς τὴν ἕτεραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως*, sed Diod. III. 31. *ἄλλην ἐξ ἄλλης χώραν ἐπιπορεύονται*, ubi tamen cod. Coisl. *χώρας* praebet, optione perquam difficili, non hoc solum loco sed ubicunque libri inter

se discrepant, ut Aesch. Pers. 434. *τίς γένοιτ' ἄν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη*, pro quo in cod. reg. *τύχης* scribitur, ib. 468. *τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιδε συμφορὰν πάρα στένειν*, codd. Mosq. et Viteb. *συμφορᾶ*, Eur. Hel. 647. *πρὸς ἄλλην ἐλαύνει συμφορὰν τᾶσδε κρείττω*, Paris. E. *συμφορᾶς*, quae omnia vulgatis elegantiora, neque tamen veteres ubique hanc elegantiam consecrati sunt. Eadem libertate poetae latini primario nomini formam secundarii reddunt partim metri ergo partim variandae constructionis: *mista aspera laevibus principis* Lucr. II. 470. *sic aliis aliae rebus vertuntur* I. 805. *sordidus a tenui victu distabit* Horat. Sat. II. 2, 53. ubi alia id genus contulerunt interpretes. A nostra autem consuetudine hoc non minus abhorret quam quod Graeci, gens verborum modo prodiga, modo immodice parca, nomen idem sine ullo orationis emolumento bis iterant: *νόμους τοὺς καλλίστους ἐκ πάντων τῶν νόμων* Herodo. III. 38. *ἀσφαλεστέρα οὐδεμία πορεία τῆς πρὸς Βαβυλῶνα πορείας* Cyrop. V. 2, 31. *ἡ κείνη τῇ γενέσει ἐναντία γέσεις* Plat. Legg. XII. 944. E. *ἐλάττω τούτου τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα* Apol. p. 34. C. *ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν πόλεως ἀμειβομένῳ* p. 37. D. *ἀντι τῶν ἀπολιπόντων ναυτῶν ἑτέρους ἐμισθωσάμην ναύτας* Dem. c. Polycl. 1210, 9. *τὸ πάντων θαυμάτων μέγιστον θαῦμα* Galen. de Us. Part. XV. 7, 667. T. IV. *ἐν Τενέδῳ καλλίονας γενέσθαι γυναῖκας τῶν πανταχοῦ* (cod. *πανταχόσε*) *γυναικῶν* Athen. XIII. 609. E. *πόλις θεοφιλεστάτη πόλεων* Dion. Antt. IV. 83. ubi *πασῶν* omissum est ut in Aristid. III. 28. T. I. *θεάματα θεαμάτων ἡδιστα*, quod alibi addit Dionysius *πόλεμον ἀπάντων πολέμων βαρύντατον* V. 4, 974. [*νάμα καλλίστον πάντων ναμάτων* Aristid. T. II. 149.] Atque hac ratione comprobatur genitivus, quem addit cod. Guelfh. Xen. Cyr. II. 2, 26. *ἀνθρώπους ἐκ πάντων ἀνθρώπων οἱ ἄν* etc. *optimum hominum es homo* Plaut. Capt. II. 2, 83. Haec autem 202 numerorum complementa veteres non praeterierunt lectores. Ad Synesii verba de Insomn. p. 152. C. *χαλεπὸν ἐλεῖν ἐν ἐκάστῳ τόπῳ κοινῷ φαντάσματι παραπλήσιον*, Nicephorus p. 422. D. adnotat in aliis libris esse *φάντασμα τι*. *ἔδει γὰρ ἀμφοτέρω κείσθαι*. *διὰ δὲ τὸ φορτικὸν τῆς φράσεως κείται ἐν ἐξ αὐτῶν, οἷον ἄν βούλοιτό τις λάμβανε δὲ οὖν ὅμως ἕξωθεν ἐλλειπτικῶς καὶ τὸ ἕτερον*. Nobis sub alio coelo natis et hoc φορτικὸν videtur, nec minus illa, *Ἀργείας ὄρους λίας Σπαρτιάτιδος τε γῆς* Eur. El. 409. *ὄν γῆ δέξεται μοσάοντα γῆν* Philoct. 894. *πιανῶ χθόνα κεκευθῶς ὑπὸ χθονός* Sept. 585. nec emollescunt haec substituto synonymo *πόλει κατασκαφᾶς θέντες λαπάζειν ἄστν* ib. 47. nec si ejusdem nominis mutatur significatio: *ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν δύο ἔπη*

Plat. Phaedr. 252. B. λόγον ἔχει ὁ λόγος Epinom. 983. D. λόγον ἐπράττετο τοῦ λόγου Synes. Dion. p. 57. D. ὑμῶν εἰ τις ἦν λόγων λόγος Liban. Decl. T. II. 271. Ἄρης Πέριγαμον — κυκλώσας ἄρει φονίῳ Iph. A. 765. quod Matthiae et Hermannus funditus damnant; οὐκ ἂν πᾶσα φύσις ἰκανὴ γένοιτο μὴ θαυμαστῆς μετέχουσα φύσεως Plat. Epin. p. 990. B. φόβων πολλῶν τινῶν εἰς φόβον ἄγοντες αὐτόν Legg. I. 647. C. cf. Casaub. ad Strab. p. 52. sq. Ed. Pr. [Adde Heracl. Alleg. LXV. 196. τὸν κόσμον ἀπέδωκε τῷ κόσμῳ. Athen. XII. 544. A. φιλοσόφων αἰρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφήν αἰρέσεως ἀντεποιήσαντο. Nicephorus Greg. Hist. IX. 11, 277. C. εἶχεν ἂν τινα λόγον ὁ λόγος.]

V. 278. Ξύμφημι δὴ σοι — consuetum senariorum exordium ξύμφημι καυτός Oed. C. 1748. ξύμφημι καγῶ El. 1257. Anabibasmum toni in hoc verbo et cognatis παράφημι, ἀπόφημι, legitimum et ubique servatum mirum est a Grammaticis identidem praescribi Schol. Ven. I. 577. VII. 362. Arcad. p. 173. Etym. M. s. Ἀπόχη et s. Ἐνεμειν, nihil autem praecipi de secunda persona, cujus accentus fluctuat; ξύμφης Plat. Hipparch. 232. B. Soph. 236. D. 237. D. quibus in locis codd. complures aut συμφῆς aut συμφῆς exhibent; ξυμφῆς legitur Lach. 199. A. σύμφης Hipparch. 232. A. ἀντιφῆς Gorg. 501. C. οὐδὲ σὺ φῆς (cod. συμφῆς (οὔτε ἀπόφης Protag. 360. D. tres codd. ἀποφῆς. Anecd. p. 409. ἀντιφῆς ἀντι τοῦ ἀντιλέγεις, pro quo rectius ἀντιφῆς legitur apud Suidan. Σύμφαθι Xen. Cyr. IV. 5, 34. Plato Gorg. p. 500. E. Rep. VII. 523. A. cujus simplex acui vult Joannes p. 21, 17. quanquam non magis inclinatur, quam persona indicativi secunda. [ἀντίφησι Schol. Aristot. p. 192, 6. 27.]

V. 278. Δέδοικα μὴ ἔ θεοῦ πληγὴ τις ἦκη. Codd. fere omnes et Edd. vett. ἦκοι, ut Plut. V. Pelop. X. ὁρᾶτε μὴ διαταράττοι, ubi Schaeferus conjunctivum reponit, et alii quos Bernhardy citat Synt. p. 408. Suidas s. Δέδοικα et Jen. μὴ ἦκη cum scholio μὴ ἦλιθε, Ven. ἦκει, quod Matthiae ad Phoenn. 93. tacite improbat, Hermannus non improbat quidem sed ἦκη praefert cum Schaefero Mel. p. 109.

V. 279. Πῶς γὰρ, εἰ πεπανμένος. Aug. B. πεπανμένης cum glossa τῆς νόσου. Ceteri et Suidas l. c. ut vulgatum est. Schaeferus μὴ πληγὴ τις ἦκη (πῶς γὰρ;) εἰ — illud πῶς γὰρ pro πῶς οὐ accipiens.

V. 281. Ὡς ὡδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή, id est ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐπίστασο. Orta videtur haec constructio a casu recto διανοοῦ ὡς ἐρῶν Plat. Legg. XII. 965. A. οὕτω διανοοῦ ὡς — δυνάμενος Plut. V. Coriol. c. XXXV. hinc translata ad accusativum ὡς μηδὲν εἰδὸτ' ἴσθι με v.

Matthiae Gramm. §. 569. et ad genitivum, quorum ille a verbo regitur, hic absolutus est: *ὡς ἐμοῦ μὴ ἀμελήσοντος*, οὕτως ἔχε τὴν γνώμην Xen. Cyr. I. 6, 11. *ὡς ὄντων τῶνδε σοὶ μαθεῖν πάρα* Aesch. Prom. 766. *ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε* δὴ Med. 1308. quibus locis aliisque multis imperativus vel aliquid par et simile imperativo legitur. Nec rarus tamen indicativus: *ἐνιοὶ ὡς σπερματικῆς οὐσῆς τῆς ἀρχῆς ὑπολαμβάνουσι* Theophr. H. Pl. I. 6, 13. et alii v. Wyttenbach. Bibl. Cr. IV. 29. Stallbaum. ad Phileb. p. 31. Eadem est constructio verborum dicendi, cum accusativo *ἔλεγον ὡς νικῶντα δεσπότην* Eur. Phoenn. 1470. quod dupliciter constructui potest; cum genitivo *μηνύει ὡς ἐπιφερομένης* Plat. Crat. 412. A. *οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὡς Ἀθήνησιν ἀφθόνων ὄντων τῶν ξύλων* Demosth. p. 219, 17. *θαρόουσι λέγειν ὡς ὁμοίων ὄντων τῶν πολιτευμάτων* Polyb. VI. 44. *ιστορεῖ ὡς ὑπὸ Διονύσου εὐρεθέντων τῶν μῆλων* Athen. III. 82. D. *εἶρηκε πρὸς αὐτὸν ὡς τῆς γυναικὸς διεφθαρμένης* Jamblich. V. P. XXVII. 125. p. 266. ¹⁾ Restat unum ut quaeramus, num hoc, quod 204 in verbis credendi, intelligendi, dicendi, frequentissimum est, ad ea quae *videre* significant, tractatum sit. [*τάδε τέτλαμεν εἰσορόωντες μῆλων σφαζομένων* Hom. Od. XX. 312.] In Ad-dend. Ed. Pr. attuli Trach. 394. *δίδαξον, ὡς ἔρποντος εἰσορᾶς ἐμοῦ*, qui locus prioribus simillimus est si post *δίδαξον* plenius interpungitur, sic ut oratio asyndeta, particula *ὡς* autem cum genitivo participii conjuncta sit, quomodo in illo *ὡς σπερματικῆς οὐσῆς τῆς ἀρχῆς ὑπολαμβάνουσι*, dissimilis vero, si *ὡς quoniam* significat, nam tum constructio erit qualis in altero, quem addidi, loco Arist. Rann. 815. *ἦνικ' ἂν ὀξύλαλου περ ἴδη θήγοντος ὀδόντας ἀντιτέχνου*. Sed Reisi-gius Comm. Crit. p. 332. utrumque exemplum confodit; apud Sophoclem scribendum esse *ὡς ἔρποντος* (*εἰσορᾶς*;) *ἐμοῦ*, quod Schaefero et Fritzschio Lectt. Lucian. p. 96. certissimum, mihi admodum improbabile videtur non solum quia isto modo non *εἰσορᾶς* sed simplex *ὀρᾶς* apponi scimus, sed etiam quia hoc *viden?* non ex abundantia adjicitur sed maxime *ἠθικῶς*, ut et *οὐχ ὀρᾶς*, *ξυνίης* atque *μανθάνεις* dici solet, cf. Boisson. ad Nic. Eug. p. 253. in illa vero Lichae oratione ne minima quidem apparet *ἠθους* significatio. Aristophanis autem verba Reisi-gius sic construit *ἦνικ' ἂν ἴδη τοὺς ὀδόντας τοῦ ἀντιτέχνου θήγοντος* scil. *τοὺς ὀδόντας*, quod nemi-

¹⁾ Pro *ὡς* Graeci posteriores *ὄλα* substituunt: *ἐνεχειρισέν οἱ ἐπιστολήν, ἐν ἧ ἐφέρετο ὄλα ἀκαθέκτου οὐσῆς τῆς στρατιᾶς* Justin. Excc. Legg. p. 173. *ἐσήμεναν αὐτῷ ὄλα λιμῶ πιεζομένης τῆς στρατιᾶς* Menand. Prot. p. 110. B.

nem probaturum arbitror. Brunckii opinio est, verbum *ιδεῖν* hic syntaxin synonymi *αἰσθῆσθαι* sibi induisse. Sed eodem jure aliquis dixerit, non verbum cum verbo sed, ut saepe, constructionem unam cum altera commutatam, hoc est, pro ὅτε *θήγει ἀντίτεχνος* substitutum esse, quod idem valet, *θήγοντος ἀντίτεχνου*, cum traiectione objecti in enuntiatum secundarium; ἢνίκ' ἂν ἴδῃ ὅτε *θήγει ἀντίτεχνος* pro ἢνίκ' ἂν ²⁰⁵ *ἴδῃ τὸν ἀντίτεχνον ὅτε θήγει* ¹⁾. Galenus de Opt. Sect. c. IX. p. 96. T. I. *ἡμᾶς αὐτοὺς ἄκοντας ἔστιν ἰδεῖν ὅτε σοφίζομεθα*. Theocr. Id. VI. 21. *εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἢνίκ' ἔβαλλε*, ubi nihil interest utrum construat *εἶδον τὴν Γαλάτειαν ἢνίκ' ἔβαλλεν*, an *εἶδον, ἢνίκ' ἢ Γαλ. ἔβ.* unde apparet quam facilis sit transitus ad hoc *εἶδον τῆς Γαλατείας βαλλούσης*. Apud Achillem Tat. II. 8. p. 32. *οὐκ οἶδα οὕτω πρότερον ἡσθίσεως τῆς καρδίας*, verbum *οἶδα* pro *μὲννυμαι* positum videri potest.

V. 282. *Προσέπτωτο*. Sic omnes codd. et Eustathius hunc versum bis afferens p. 452, 32. et p. 527, 52. Brunckius qui *ἐπτάμην* non magis atticum putabat quam *εὐράμην* et *ἠράμην*, suo arbitrio *προσέπτωτο* edidit. Moschopulus ad II. II. 71. *ἀποπτάμενος παρὰ Πλάτωνι, εἰ καὶ ἄλλως οἱ εἰς ἡν ἀόριστοι τῶν εἰς μὴ οὐ χρεῖαν ἔχουσι παθητικῶν καὶ μέσων*. Ed. Pr. [ab *ἵπταμαι* Buttmanus, Moschopulus ab *ἔκτην*, ut *ἔκτα, κτάμενος*.]

V. 285. *Ἄκρας νυκτὸς ἢνιχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον*. Excerpsit haec verba Suidas s. *Ἄκρας νυκτὸς*. Scholiastes ἢ *ὅτε οὐκ ἔφαινον οἱ ἔσπεροι ἀστέρες* (hoc perperam omittit Suidas) ἢ *ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι*. Prius probavit Spanhemius ad Callim. H. in Del. 303. hoc Valckenarius ad Herod. VII. 215. ac jure quidem. Quanquam enim stellae *λαμπτήρες* vocantur Maneth. V. 426. et *ἔσπερα λύχνα* Nonn. II. 324. tamen hoc loco apertum est significari foculos, qui noctu ad illustranda cubicula accendebantur. Galenus Exeg. p. 512. *λαμπτήρ ὃν οἱ πολλοὶ φανόν, παρὰ μέντοι τοῖς Ἀττικοῖς ἐν ᾧ ξύλα κατεκαίετο παρ-*

¹⁾ Hac traiectione utantur etiam ubi subjectum primarii enuntiatum idem est objectum secundarii: *μὴ λυπεῖται σε ὄρῶντα ἰχώρα* Archestratus Athen. IX. 399. D. ubi non ὁ *λαγὼς* supplendum sed verba ita construenda sunt *μὴ λυπεῖται σε ὁ ἰχώρ ὄρῶντα αὐτόν*. Epigr. Ἀδεσπ. CCCCXLIII. *μὴ σέ γ' ἀνάτω πάτρης ἀπὸ τῆλε θανάοντα*. Herodian. VIII. 7. p. 163, 32. *ὅσον ὑμᾶς ὠνῆσε μεταγρόντας sc. τὸ μεταγρόναι*. Aristid. T. I. 448. *συνενήνοχεν αὐτοῖς ἀδιηθεῖσι*. Plat. Crat. 393. E. *τοῦ ἤτα καὶ τοῦ ταῦ προστεθέντων οὐδὲν ἐλόπησε*. Phaedr. 230. E. *ἐπίστασαι ὡς νομίζω συμφέρειν ἡμῖν γανομένων τούτων*, quae si esset directa oratio, sic decurreret τούτων οὕτω γανομένων συμφέρει ἡμῖν, quod idem est ac ταῦτα οὕτω γανομένα συμφέρει.

ἔξοντα φῶς. Eustathius p. 1848, 32. λαμπτήρες ἐσχάροι 206
 μετέωροι ἢ χυτρόποδες, ἐφ' ὧν ἔκαιον cf. Odys. XVIII. 304.
 Theocr. Id. XXV. 47. Sic autem Graeci diei incrementa
 et decrementa dispertire solebant, ut primordia noctis lumi-
 num accensione notarent, ἀρχομένης ἡμέρας, μεσοῦσης, δειλῆς
 ὀψίας, περὶ λύχνων ἀφάς Liban. Decl. T. III. 127. Sic etiam
 Herodotus l. c. Dionysius Antt. XI. 33. Diodor. XIX. 43.
 et Nicephorus Breviar. p. 42. B. tempus crepusculi περὶ λύχ-
 νων ἀφάς vocant; μέχρι λύχνων ἀφῶν Athen. XII. 526. C.
 idque Atticis ipsis tribuit Grammaticus Anecd. p. 470. ἀφ'
 ἐσπέρας οὐκ ἀπεσπέρας (scrib. ἀφ' ἐσπέρου ut Phot. s. Ἐσπέ-
 ραν) ἀλλὰ περὶ λύχνων (adde ἀφάς) nisi ille οὐδὲ scripsit
 pro ἀλλά. *Vespertina lumina* dicit Ammianus Marc. XVI.
 8, 9. quae sublatis mensis primis in triclinium inferri sole-
 bant; tempus ipsum *lumina prima, primam facem* v. Ouden-
 dorp. ad Apul. Met. II. c. 27. recentiores *lucernare horam*
 τὸ λυχνικόν v. Voss. de Vit. Serm. III. 21. quod tempus
 quodammodo definit Galenus de Praenot. ad Epig. c. XI.
 638. T. XIV. ὥρας ἐννάτης ἄρτι λύχνων ἡμμένων. Nocte
 concubia lucernae vel sponte marcescunt vel extinguuntur;
 περὶ πρώτῃν φυλακὴν, ἐν ᾗ τῆς ὥρας οἱ πλεῖστοι τὰς ἐσπε-
 ρίους σβεννύντες δᾶδας τῇ τῶν ὕπνων ἡγεμονίᾳ τὸ τῶν βλε-
 φάρων ἐκιδόασι στάδιον Niceph. Greg. Hist. XV. 8. nisi
 forte convivii causa *in lucem perferuntur vigiles lucernae*
 Horat. III. Od. 8, 14. quod fere tempus significant *extremae*
lucernae Propert. III. El. 8, 1. Ex his manifestum sit,
 Ajacem non prima, ut Schaeferus statuit, nocte egressum
 esse sed adulta sive περὶ πρώτον ὕπνον, ut Scholiastes dicit,
 additque hoc tempus insidiis struendis aptissimum esse, quippe
 tum omnibus alto somno sepultis. Verba ἄκρας ἐσπέρας per
 se sunt ambigua. Nam non solum ut Schol. Arati v. 8. ait,
 ἄκρα νυκτῶν ἢ ἐσπέρα καὶ ὄρθρος, ut τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας
 et de ortu diei dicitur et de occasu Strab. IX. p. 415. et
 apud Aratum ipsum ἄκρη νύξ v. 774. initium, ἀκρόδι νυκτός
 exitum significat; sed etiam nox prima et media, hoc est ἡ
 ἀκμή τῆς νυκτός, ita vocari potest. Prius docent Anecd. p.
 372. ἀκρόνυξ οἷον ἀρχὴ τῆς νυκτός et Theophr. de sign. 207
 pluv. II. 782. ἀκρόνυχοι ἀνατολαί, ὅταν ἅμα δυομένῳ ἀνα-
 τέλλῃ, quare Nicander Ther. 766. λύχνους ἀκρονύχους voca-
 vit v. Niclas. ad Geopp. I. 9, 4. Sed ut eodem nomine
 etiam nox intempesta sive νυκτός τὸ σταθερώτατον Eunap.
 V. Proaer. p. 130. designari possit, ex ipsa adjectivi ἄκρος
 proprietate sequitur. De χειμῶνος ἄκρου Theocr. XI. 37.
 ambigit vetus interpres, utrum sit τὸ μεσαιτάτον sive ἡ ἀκμή
 (τὸ ἀκμαιότατον τοῦ χειμῶνος Athen. III. 98. B. cf. Ellendt.

ad Arrian. T. II. 74.) an potius ἡ ἀρχή, ut Hippocrates Aphor. p. 723. T. III. τοῦ μὲν ἡρος καὶ ἄκρον τοῦ θέρους aestatem novam designat, et in Epid. VII. 653. ἀκρόσπερος γρίκη, quod Galenus Exeg. p. 418. interpretatur ἄκρας ἐσπέρας, τουτέστι τῆς πρώτης καὶ ἀρχομένης. Sed in contrariam partem ἀκρόσπερον Nicand. Ther. v. 25. ex Scholiastae sententia dicitur τὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς καὶ περὶ ἄκρον ἐσπέραν, id est sera vespera et in noctem vergens, sicut Aristoteles H. Ann. IX. 23. (44.) 1. οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀκρόσπερον καὶ περὶ ὄρθρον, noctis tempus primum, vesperae extremum significat. Idem Dionysius ap. Steph. s. Γάζος declarare videtur: ἠῶθεν κνέφας ἄκρον ἐπιγόμενος ποσὶν οἴσι, ad seram vesperam, et Pindarus P. XI. 17. ὄφρα Θέμιν Πυθῶνά τε κελαδῆτε ἄκρα — σὺν ἐσπέρα, quae vocantur ἐσπέριοι αἰοδαί P. III. 33. cantrices ipsae ἀκρόσπερον αἰδούσαι Theocr. XXIV. 75. Itaque ex sola foculorum extintorum mentione intelligi potest, quo tempore Sophocles Ajacem prorupisse crediderit. Alios si adhibemus auctores, Quintus Calaber narrat eum de nocte profectum esse ad occidendos duces exercitus, die autem illucescente errorem mentis agnovisse mortemque sibi conscivisse L. V. 352. sq. Id in noctem proxime insequutam transfert Tzetzes Posth. 489. Pindarus vero, qui de gregum occisione tacet, ὄψια ἐν νυκτὶ necem factam ait Isthm. IV. 58. ubi Scholiastae in dubio ponunt, utrum ὄψια νύξ significet serum diei, quum noctescit, an mediam noctem, an extremam, quae eadem erat de ἄκρα νύξ dubitatio; postremum tamen confirmant Arctini auctoritate, qui Ajacem περὶ τὸν ὄρθρον manus sibi intulisse 208 prodiderit, omissa, ut opinor, pecudum caede, si quidem ex iis, quae de Machaone scripsit ap. Eust. p. 859, 44.

ὃς ῥα καὶ Αἴαντος πρώτος μάθε χωμένοιο

ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα¹⁾

conjecturam capere licet, Machaonem primum furoris ingressum in medio Graecorum consessu deprehendisse, quum arma Ajaci abjudicata essent, certe in mimo illo, quem Lucianus describit de Salt. §. 83. iudicium insequitur furor. Ajacem in ipsa concione ensi incumbentem facit Ovidius Met. XIII. 391. idemque puto Parrhasium imitatum in *Armorum iudicio* Plin. XXXV. c. 5. Impetum in greges factum, qui cum hac ratione consistere nequit, interposuit Lesches in Excc. Proculi p. X. ἡ τῶν ὀπλων κρίσις γίνεται καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ

¹⁾ Wuellnerus de Cycl. p. 90. „Heynius et Lobeckius nescio quo errore eos versus ad Ajacis mortem referunt.“ Vellem reprehensores mei potius ea refellerent quae dixi quam quae non dixi.

βούλησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει, *Alas* δὲ ἐμμανῆς γενόμενος τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμáινεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ, quod Lycophro v. 454. Horatius II. Serm. 3. 211. Hygin. Fab. CVII. aliique sequuti sunt. Idem suscepit Sophocles complendae fabulae necessarium sed sejuncta insania, heroe dignius ratus si non coeco furoris impetu, neque luctus et irae impotentia sed libero animi motu mortem oppeteret, qua sese deorum hominumque vindicaret injuria. Ed. PR.

V. 286. *Ἄμφηκες λαβῶν* — ἔγχος. Schol. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, quibus Suidas s. h. v. addit ἀπὸ τῆς ἀμφήκης εὐθείας, sumtum e Schol. Nubb. 1153. Eodem accentu notatur Od. XVI. 80. XXI. 341. Bacchyl. Fragm. XII. 19. Aesch. Ag. 1560. Soph. El. 485. Eur. El. 688. Theophr. H. Pl. IX. 8, 7. Cleanth. H. in Jov. v. 10. Maxim. v. 385. Synes. Ep. CVIII. 251. *τανυήκης* Nonn. XXXVII. 15. apud quos omnes illud bipennium, hastarum et gladiatorum epitheton est. Neque aliter ἄηκες τὸ (μὴ) ἠκονημένον Suid. εὐήκει ξυρῶ Nic. Al. 412. εὐήκεια φάσγανα Apollon. II. 101. Phanoel. Fragm. I. 8. Oxytonesis exempla pauciora sunt. *Ἄμφακῆς* (sic) ἀξίνη Hesych. ubi cod. ἀμφακῆς, Musurus ἀμφάκης dedit; εὐήκῆς καλῶς ἠκονημένος Suid. νεηκῆς νεωστὶ ἠκονημένον Phot. quod ap. Hesychium νεακῆς scribitur, δρεπάνησι νεηκῆσι Quint. Cal. V. 58. ἀμφηκῆα χαλκόν Oppian. Cyn. II. 47. *τανυηκέες Ἄλπεις* Orph. Arg. 1131. *τανυηκῆα πῆχυν* Joann. Gaz. Eephr. I. 285. et in Hesychii Lexico νεηκῆσι, *ταναηκῆι*, ex homericis locis, ubi nunc barytona leguntur, olim vero oxytona fuisse Scholiastae testantur ad II. XIII. 491. ἡ παράδοσις τὸ νεηκῆς καὶ ταναηκῆς βαρύνει κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης¹⁾ μεγακῆτης, et ad Od. IX. 387. *πυρήκεια μόχλον* — εἰ δὲ καὶ βαρυτόνως γράφεται, συνηγορεῖται ὑπὸ τοῦ τανυήκους ξίφους. Ceterum haec adjectiva partim ab ἀκή sive potius ἠκή, partim ab ἦκω composita esse affirmant, Schol. Od. XII. 205. *ἑρετμὰ προήκεια* — κατὰ τὸ ταναηκῆα, τὰ προβεβηκυῖαν τὴν ἀκμὴν²⁾ ἔχοντα ἢ τὰ προήκοντα, Etym. M. 391, 3. εὐήκεια — παρὰ τὸ ἦκω, ἠκῆς καὶ εὐήκης· alia vero pro simplicibus valere, Schol. II. XVI. 768. *τανυήκεις ὄζους* — ὡς εὐμήκεις, οὐκ ἔγκειται τὸ ἀκή, ὡς περ ἐν τῷ τακίηκεις ἄορ, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν ταναοῦς, ὡς κελαινεφῆς, atque adeo Etym. 745, 38. *τανυήκης*, si ramorum epitheton sit, simplex esse statuit; nec tamen his nominibus illi plus significant quam quod nos dicimus *alteram compositam*.

¹⁾ Idem significare videtur Hesychius *Ταναηκῆς*, εὐμήκεις, hoc est, scribi debere *ταναηκῆς*.

²⁾ Sic apud Photium *Τανύμηκεις τεταμένην ἔχον τὴν ἀκμὴν*, cod. ἀκμὴν.

tionis partem quiescere, quod idem de *ταλαύρινος, μελιήδης*, aliisque affirmant. Sed de Homero errant; nam apud hunc nullum hujusmodi adjectivum legitur, quod non commode ad *ήκη* referri possit. Apud alios vero quam multas res, quamque dispares haec terminatio complexa sit, ex Hesychii glossa perspicitur: *Εύηκες, εύηκοον, ὄξυ εύεκτοῦν, εύήκονημένον, άκμάζον, εύρωστοῦν, εύπλευρον*. Atque in Empedoclis v. 374. *εύήκεια βάξιν* intelligi potest *εύήκοον*, sive illud a verbi *άκούω* forma primitiva compositum, sive terminatio tantummodo formationis causa adscita est. *Άμφήκης γνάθος*, quod Schol. 210 ad h. l. ex Aristophane affert (in Fragmm. omissum) *πυρός άμφήκης βόστραχος* Aesch. Prom. 1043. *άμφήκης γέρας* in affecto Meleagri versu Anth. c. VII. n. 421. v. 4. *ταννήκεια πήχυν* Joann. Ecphr. l. c. a propria significatione acuti non multum absunt, nec dubitationem habet *χρησμός άμφήκης και διπρόσωπος* Lucian. Jup. Trag. §. 43. p. 276. quanquam dubitatum esse ostendit vetus scholion *γράφεται και άμφήρης*. Eodem revocari possunt *Λεπτήκεια (διὰ) λεπτής έργασίας ποιηθέντα*, et *Λεπτηκείς* (sic) *λεπτάς* apud Photium et Hesychium. Sed quae idem refert *Εύηκέστατοι, εύήκοντες, Άνηκές, άνήκον* (cod: *άηκές, άήκον*) *Προσακές, έγγύς*, quorum duo postrema Piersonus ad Moer. p. 78. ad nomen *άκος* refert, aut a verbo *ήκω* composita, aut vere parogoga sunt. Quod nisi de his quoque sumere licet; *Άθητικές εις λήθην άγον, τὸ φάρμακον*, et *Όζήκεις οί σφογιώντες* (veluti ramis diffusi et luxuriantes) non habeo quod subrogem. Superest unum magis accentus quam significationis causa notabile. Eustathius p. 939, 12. ubi de *νεήκης* dixit, *βαρύνεται* inquit, *και τὸ ξυρηκής ὁ κουρήσιμος και ὁ κουριῶν κατά Αίλιον Διονύσιον*. Hoc ita, uti dicit, scribitur apud Pollucem et Photium: item dativus *ξυρήκει* bis apud Euripidem; semel *ξυρηκές* El. 335. ut *άμφήκες* in Meleagri loco, semel *ξυρηκές* Phoenn. 375. ubi quod Scholiastes dicit *ξυρηκές ὡς άπηνές τῷ τόνῳ, παραλόγως γάρ έξηνέχθη και οὐκ έχει τήν άκήν έγκειμένην ὡς τὸ άμφηκες*, verum esset si sic scriberetur *ξύρηκες ὡς άμφηκες*. Nam parogoga in *ήκης* alio quam composita accentu signata esse ideoque oxytonon *ξυρηκές* paralogon dici quia non perinde ut *άμφηκες* aciei significationem prae se ferat, veri simile non videtur. Conf. Hermann. ad Eur. Alc. 440.

V. 288. *Τί χρῆμα δοῶς, Αίας* — hunc locum Suidas usque ad *έσσύθη μόνος* v. 294. ad se transtulit s. *Χρήματα*, ubi *Αίαν* scribitur ut in Membr. aliisque nonnullis suffragante Hermanno.

V. 289. *Άκλητος οὔθ' ἐπ' άγγέλων κληθείς, οὔτε του*

κλύων σάλπιγγος. Nomini ἀκλητος duae subjectae sunt epegeses, οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων οὔτε σάλπιγγος κλύων, quod Her-
 manno permolestum videtur; quare recepit, quod apud Sui-
 dan s. Πείραν legitur, ἀκλητος οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων, id autem
 de more dictum esse confirmatione ab negatione contrarii
 petita. Mihi nulla nisi ejusmodi exempla in promptu sunt,
 οὐχ ὑπ' ἀγγέλων ἀλλ' αὐτόκλητος Trach. 391. οὐκ ἀκλητος
 ἀλλ' ὑπάγγελος Choeph. 787. οὐκ ἀκλητοι παρακληθέντες δέ
 Thucyd. VI. 84. οὐκ ἀδαῆς ἀλλ' ἐμπειρος Herod. II. 49. [κλη-
 θεῖς οὐκ ἀκλητος Anthol. Pal. V. 161.] vel interposita copu-
 lativa ἐκὼν καὶ οὐκ ἄκων v. Ellendt. ad Arrian. T. I. 200.
 φημι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι Eur. El. 1057. φράσω καὶ οὐκ ἀπο-
 κρύψομαι Dem. Fals. Leg. 342, 6. et Dionys. Antt. VIII. c.
 8. sed φράσω οὐδὲ κρύψομαι Soph. Trach. 474. γινώδ', οὐδ'
 ἠγνοίησε Hom. H. in Merc. 243. quae omnia ad eandem
 noscendi et notificandi notionem pertinent.

V. 290. Τί τήνδ' ἀφορμᾶς πείραν. Membr. ΓΘ. Aug.
 C. duo Lips. Ald. et Suid. l. c. ἀφορμᾶς, ceteri codd. ἐφορ-
 μᾶς, Suidae Edd. s. Πείραν ἀφορμῆς, cod. Porsoni ἀφορ-
 μαῖς. Brunckius ἐφορμᾶς edidit, Hermannus ἀφορμᾶς, quia
 de obitu Ajacis sermo est. Τί τήνδε πείραν ἐφορμᾶς signi-
 ficaret τί ἐπὶ — πείραν ὀρμᾶς, ut προᾶξιν ἐφ' ἣν ὤρμητο
 Aelian. H. Ann. X. 34. πρὸς ταύτας ὤρμησαν τὰς ἐπιβολὰς
 Polyb. I. 3. στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους Hesiod. Scut.
 127. [τόνδ' ἐπόρρνται στόλον Aesch. Suppl. 190. αἰλπτον
 ἀπωλίσθησε πέσημα Anthol. IX. 158. πότμον ἐφωρμήσαντο
 Orpian. Hal. III. 397. ἐπαῖσσει ῥιπὴν μαψιδίην ib. V. 192.]
 Sed quum Tecmessa nihil amplius videret nisi Ajacem exi-
 tum parare, neque sciret quid ille intenderet, non potuit di-
 cere τί ἐπὶ τήνδε τὴν πείραν ὀρμᾶς. Neque ἐφορμᾶν hoc
 loco sic intelligi potest ut in Plat. Parm. 135. D. καλὴ ἢ
 ὀρμὴ ἢ ὀρμᾶς ἐπὶ τοὺς λόγους, ubi praepositio refertur ad
 id, quo, qui molitur aliquid, animum intentum habet, ut Or-
 pian. Hal. V. 191. ἐπαῖσσει γενέσσει ῥιπὴν μαψιδίην id est
 ἐπὶ τὸ δέσμα τὸ αὐτὸν ἄσσει vel ὀρμᾶ, et Nonn. Paraphr.
 V. 143. ταχύουνον ἐπεσσεύοντο πορείην, id est, ταχέως ἐπὶ ἡλ-
 θον, quo exemplo dici posset τί τήνδε πείραν ἐφορμᾶς τοῖς
 Ἀχαιοῖς, sed id quoque ab hoc loco alienum esse apparet.
 Convenit vero τί τήνδε πείραν ὀρμᾶς, ut Plat. Rep. V. 452.
 C. κατ' ἐκείνην τὴν ὀρμὴν, ἢ περὶ τὸ πρῶτον ὤρμησαμεν, sed
 distinctius dicitur ἀφορμᾶς ut Trach. 155. τὴν τελευταίαν 212
 ὁδὸν ὤρμητ' ἀπ' οἴκων. Πείρα igitur hoc loco ipsam mo-
 litionem significat, non id quod Ajaci propositum erat facere,
 ac potuisset poeta etiam tropo etymologico dicere τί τήνδε
 πείραν περιᾶ vel τί τήνδε ὀρμὴν ὀρμᾶς. Persaepae autem in

medio relinquitur, utrum nomen repraesentet notionem actionis verbo subjectae an rem agentis propositam, sive ea cogitatione comprehenditur sive oculis cernitur. Aperte Sophocles Trach. 185. πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών significat certamina foris capessenda, ἐπὶ ἀγῶνας ἐξιών, vel uno verbo ἀγωνιούμενος; neque enim synonyma sunt ἐξίεναι et ἀγωνίζεσθαι. Sed minus perspicuum est Thuc. I. 15. ἐκδήμους στρατείας ἐξήσαν, utrum id quod in Sophoclis loco intelligi debeat in bella proficiscebantur, an ita ut I. 112. τὸν ἱερὸν πόλεμον ἐστράτευσαν, quia στρατεία et ἔξοδος idem significant. Sed si quis haec compararet: οὐκ ἐξήλθον τὴν στρατείαν Dem. c. Neaer. 1353, 54. ἐξελθὼν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην Aeschin. Fals. Leg. 371, 168. et mox τὰς ἐκ διαδοχῆς ἐξόδους ἐξήλθον, et paullo post τὰς εἰς Εὐβοίαν στρατείας ἐξεστρατεύσαμην, haec igitur si quis inter se comparaverit et ad praepositionem si attenderit non solum hoc ultimo loco sed etiam aliis additam: τὴν εἰς Ἰβηρίαν μέλλων στρατεύεσθαι Polyb. III. 11, 5. ἐξήλθον καὶ ἄλλας ἐξόδους εἰς τὴν ἠπειρον Xen. Hell. I. 2, 17. ἐτέραν ἔξοδον ἐξήλθον εἰς τὰ ὕδατα Aristid. T. I. 310. vix dubitabit, quin haec eadem ratione dicta sint qua μέγαν ἔρωτα ἠράσθη, δευρὴν νόσον ἐνόσει. Neque aliorum pertinent ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιούσα Dem. c. Olymp. 1182, 27. μέλλων ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἔκπλου p. 1186, 11. φύγε λαιψηρὸν δρόμον Pind. P. IX. 215. φηγὴν πορευθῶ πτερόεσσα Eur. Ion. 1237. ψευδώνυμον νόστον πλεῖν Tryphiod. v. 142. ὁμόστολον ναυτιλίην πλεῖν Oppian. Cyn. II. 218. ¹⁾ πρεσβείαν εἰς Λακεδαιμόνα 218 ἰόντες Xenoph. Hell. V. 3, 23. quod frustra tentatur. Sed in Dem. Fals. Leg. p. 392, 14. ὅτε τὴν πρώτην ἀπήραμεν πρεσβείαν, nomen hocce non ut in Epist. II. 1469, 23. πρεσβείας ὅσας ἐπρέσβευσα, actionem, quae verbo continetur, significare sed negotium ad quod perficiendum orator missus est, colligi licet ex Aesch. c. Ctes. 404. 73. ἐπὶ τὴν πρεσ-

¹⁾ In Hal. III. 105. εἰ δ' ὄγ' ἀνορηθεῖς πρῶτον στόλον αὐτὸς ὀλισθῆ ἔς βρόχον, nomen στόλος, pro quo ὄρηθι poni potuisset, servat quidem propriam significationem sed ad summum tamen nihil aliud declarat quam quod Latini semibarbari usurpant *prima vice*; quod nomen *conversionem* significat ut italicum *volta*; ejusque notionis vocabula et in linguis orientalibus et in Graecitate caduca adverbiorum numeralium instar sunt, μίαν φοράν p. ἀπαξ, pro quo μίαν ὄρηθιν assumi potuisset, fere ut veteres dicunt μᾶ ἐπιβολῆ, uno impetu; sic etiam μίαν βολάν, τρεῖς βολάς sive τρεῖς φορές pro τρεῖς v. Corais ad Aesop. p. 441. [ad Plut. T. VI. 379. pedatu tertio pro vice tertia Plut. Cist. 59. ταύτη συν ὄρηθι (una opera) ξυθναεῖν Soph. Trach. 722. πρὸς τοὺς στρατηγούς ῥᾶόν ἐστι μυρίαί μοῖραι προσελθόντ' ἀξιώθῃνα λόγου Amphias ap. Athen. p. 224. D. ἐξηφορῆς series Du Cang.]

βειαν ἀπαίρειν. Postremo quum *προσβεία* et *προσβευτής* novitia sint vocabula, pro quibus veteres Graeci *ἀγγελία* et *ἄγγελος* dixerunt, consentaneum videbitur homericum *ἀγγελίην ἐλθεῖν* ad eandem revocare rationem; neque falli puto Scholiastam qui ad Il. II. 140. *ἐξείσῃν ἐλθεῖν*, quod Aristarchus interposito aspero a non adspirato *ἐξείσῃν* id est *ἐξόδον* distinxit, sic interpretatur *ἐπὶ προσβείαν*. Ad haec meminisse oportet, verba eundi adsciscere accusativum, quo locus eunti propositus sive realis sive idealis denotatur, *ἐλθεῖν Ἀθήνας*, *ire Romam*, *pessum ire*, unde per gradus perventum est ad *venum ire*, *ultum ire*, *exequias* sive, *pompam funeris* et *suppetias ire* sive *advenire*, postremo *infittias ire* (*auf's Läugnen ausgehn*) quod jam ab *ἐρχομαι φράσω* vix digitum distat; parique affinitate juncta videntur *Alexandriam evocare* et *suppetiatum convocare*.

V. 290. *Οὔτε του κλύων σάλπιγγος*, affert Schol. Eur. Hec. 367. et ad Oed. T. 80.

V. 292. 293. *Ὁ δ' εἶπε — ἡ σιγή φέρει*. Hos versus excerpserunt Stobaeus Serm. LXXXV. 1. Suidas s. *Βαίαι* et Eustathius p. 1691, 1. Priorem delibavit Schol. Eur. Hec. 413. alterum Aristoteles Pol. I. 13. *ὥσπερ ὁ ποιητής εἶρηκε, γυναικὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει*. Pluralem numerum retinent ceteri hujus sententiae laudatores et imitatores, Libanius Decl. T. IV. 146. Heliod. I. c. 21. Eumath. de Hysm. V. p. 196. Suidas l. c. Draco p. 32. Tzetzes ad Lyc. 3. Schol. Eur. Hec. 248. Apostolius et Arsenius p. 170. Eustath. p. 395, 42. p. 1423, 28. et saepius, postremo Servius ad Aen. I. 561. Ed. Pr. [Joseph. Racend. Rhett. T. III. 561.] — Schol. Barocc. ad h. l. *ἐκ τῶν τοῦ Καλλιστράτου· ὥσπερ γὰρ τὰ φύλλα κόσμον τοῖς δένδροις φέρει, τὰ δὲ ἔρια τοῖς προβάτοις, ἢ δὲ χαίτη τοῖς προβάτοις, ἢ δὲ γενεὴς τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ἡ σιωπὴ κόσμον ταῖς γυναιξὶ φέρει*. Hic Theocriti elegantiam imitando pervertit Id. VIII. 79. *τᾶ δρυὶ ται βάλανοι κόσμος* etc.

V. 294. *Καγὼ — μόνος*, affert Suidas s. *Βαίαι* cum duobus, qui antecedunt, versibus.

V. 295. *Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας*. Apud Suidan s. *Πάθας* legitur *καὶ τὰς μὲν ἔνδον — φράζειν πάθας*, illud ex errore manifesto; *φράζειν* est etiam in cod. Jen. et probatur Toupio ad Suid. T. III. 2. Villoisono ad Long. p. 5. Porsono, Schaefero et Dindorfio; sed vulgatam retinet cod. Suidae. Cod. Γ. *οὐ λέγειν ἔχω πάθας*. Dresd. A. et Tricl. *οὐκ ἔχω λέγειν τύχας*. Feminino *πάθη* Sophocles solus inter tragicos usus est, sed saepius.

V. 297. *Κύνας βοτῆρας*. Schol. ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον¹⁾, τοὺς ποιμενικοὺς κύνας: οὐ γὰρ ἀναιρεῖ κατὰ τὴν σκηνὴν ἀνθρώπων. Apud Suidan hoc hyphen non supposito semi-circulo exprimitur sed ambae voces sub uno accentu scribuntur *κυνασβοτῆρας*, ut nonnulli *ραδαλονδονακῆα* et similia notabant. Post *εὐκερων* cod. Γ. Bar. B. Aug. C. omittunt copulam. Ex seq. versu Eustathius p. 134, 17. affert *ἄνω τρέπων ἔσφαζε*. [ἔρράχιζε Rhett. T. III. 577.]

V. 300. *Ἐν ποιμαῖς πιτῶν*. La. pr. *πιτῶν*, quod Dindorfius edidit. Schol. Barocc. *εὐρον ἐν τινι παλαιωτάτῳ τῶν ἀντιγράφων βιβλῶν ἐν πημναῖς πιτῶν, τουτέστιν ἐν βλάβαις, ἀπὸ τοῦ πημονῆ, πημνή*. Hoc inauditum est.

V. 301. *Τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν* — Codd. nonnulli et Ald. *ἐπαίξας*, La. in Lemmate et Lb. *ἀπαίξας* ut
 215 Schol. Laur. (Rom. *ὑπαίξας*) plerique *ὑπάξας* vel *ὑπαίξας*, quod a Brunckio receptum obtinuit. *Τέλος* et *πέρας* ad *postremum* in omni genere dicendi frequentissimum est, rarius aliquanto cum praepositione *ἐς τέλος ἄγχετο μέγνων* Theocr. II. 152. et cum articulo *τὸ πέρας* Lys. Or. IX. 115, 7. *τὸ τέλος* Diod. IV. 34. XII. 50. *τὸ τελευταῖον* Arist. Nubb. 946. Aeschin. Fals. Leg. 319, 14. Isocr. de Big. p. 355, 40. Thucyd. VIII. 8. *τὸ λοιπὸν* Eur. Hec. 1168. Troad. 504. Herc. 23. ubi Elmslejus frustra tricatur; *τὸ ἔσχατον* Diod. I. 7. sine articulo *λοιπὸν* Soph. Ant. 1304. Theocr. XXIII. 16. *τελευταῖον* Plat. Rep. VII. 516. A. Aelian. V. H. IX. 8. in plurali *τὰ τελευταῖα* Thuc. VIII. 85. *τὰ τελευταῖα ἐναγχοῦς hoc novissimo tempore* Plat. Hipp. Maj. 282. B. *τὰ τελευταῖα ταῦτα* Lucian. Herod. §. 4. *τὰ τελ. νυνί* Dem. 684, 17. *τὰ ἄγχιστα* Antiph. Or. II. 115, 24. *τὰ ὕστατα* Strab. VIII. 274. T. III. quo non absolute, quid actionis cujusdam extremum, sed quid praesenti tempori proximum, significatur. Poetica sunt *τέρμα* Phocyl. v. 130. et *τελευτήν πάντων* Pind. Nem. XI. 21. ubi observandus est genitivus, qui nunquam his accusativis adverbii locum obtinentibus adjungitur: *πέρας τοῦ πράγματος* Aeschin. Fals. Leg. 349, 107. *τὸ πάντων τελευταῖον* c. Ctes. 460. 227. *τὸ τελευταῖον τοῦ δράματος* Achill. Tat. VIII. 10. p. 184, 6. quin etiam ipsi pronomini subjunguntur relativo: *πολλὰ δεινὰ, ὧν καὶ τέλος ἢ πατρίς ἀνετράπετο*, quam constructionem primus animadvertit aptisque exemplis illustravit Wanowski in Dissert. de Casibus absolutis P. I. [Nunc ipsum prodiit viri doctissimi Commentarius *Pars syntaxis anom. de construct. absolut.* in quo haec exposita sunt p. 200.]

¹⁾ Haec Brunckius e Suida addidit.

V. 302. *Λόγους ἀνέσπα*. Eustathius p. 679, 63. ἐπὶ ἀλαζονείας τὸ ἀνασπᾶν, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ λόγους ἀνέσπα, quod simile dicit τῷ ὄφρῳς ἀνασπᾶν. Alterutrum horum intelligitur apud Hesychium *Ἀνασπᾶ*, ἐπαιρεῖ, neque opus est Kuesteri emendatione ἐξαιρεῖ vel ἀναιρεῖ. Idem fortasse quod Sophocles, significavit hoc verbo Menander *Fragm.* p. 153. *πόθεν τούτους ἀνεσπάκασιν οὔτοι τοὺς λόγους*, saepiusque verba cognata αἰρεῖν et ἀνάγειν huc transferuntur. *Ἄνω τὰ ῥήματα ἐξαιρεῖν σημαίνει τὸ ἀποσεινῶναι* Phrynich. *App.* p. 12. *Φίλιππος πολλοὺς καὶ θρασείας* 216 *τῇ πόλει ἐπαιρούμενος λόγους* Dem. p. Cor. p. 302, 12. εἰ μὲν τοῦτου χάριν οὕτω ταῦτα σεμνῶς ἀνήγον Aristid. de Paraphth. T. II. 384. quod fortasse ab elatione vocis translatum est, ut Plutarch. V. Flamin. c. X. ἀναγαγὼν ὁ κῆρυξ τὴν φωνήν. Proverbii instar usurpat Theodorus Metoch. XLVI. 275. *κατὰ σκιᾶς ἀνασπῶν λόγους, ὡς φησιν ἡ ποιησις καὶ λιθους ἔρων* etc. sed ipsa Sophoclis verba praestat Aristides de quatuor v. T. II. 309. *καταδύντες εἰς τοὺς χηραμοὺς ἐκεῖ τὰ θαναμαστὰ σοφίζονται σκιᾶ τινι λόγους ἀνασπῶντες, ἔφης ὦ Σοφοκλεῖς*. Ed. Pr.

V. 303. *ἔντιθεῖς γέλων πολὺν*. Cod. Θ. *συντιθεῖς*, ut Hermannus; Γ. et Jen. *πολὺν γέλων*, ut saepius adjectivum praepositur; etiamsi ad metrum nihil intersit Antig. 647. Or. 1560. Bacch. 250. sed postponitur Troad. 983. et aliis locis v. Interpr. ad Thom. p. 718. et Phryn. p. 471. Proverbii loco dici *Αἰάντειος γέλως ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελῶντων*, auctor est Suidas; Zenobius addit Cent. I. p. 16. *Αἴας γὰρ μανεῖς διὰ τὸ προτιμηθῆναι τὸν Ὀδυσσεᾶ, κατὰ τῶν Ἑλλήνων ξιφῆρης ὤρμησε καὶ κατὰ τῶν βοσκημάτων προνοία θεῶν τραπεῖς ὡς Ἀχαιοὺς ταῦτα φονεῖ· δύο δὲ μεγίστους κριοὺς κατασχὼν ὡς Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον δεσμεύσας ἐμάστιξεν* etc. Sophocleus Ajax non furore actus ad occidendos inimicos egreditur sed mentis compos. Ed. Pr.

V. 304. *Ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών*. Musgravii conjecturam *ἐκτίσαιτ'* praepropere probavit Elmslejus. Ajacis ὕβρις in hostes imaginarios coepit cum ipsa eorum captivitate, quorum plerique, quum illa narraret Minervae, jam prostrati, omnes vincti, raptati, conculcatique erant.

V. 305. *Κάπειτ' ἐπέξας*. Bodl. Laud. La. pr. La. sec. Aug. C. *ἀπατῆας*. Omnes ἐς δόμους, quod cum v. 63. εἰς δόμους discordat.

V. 306. *Ἐμφρων μόλις πῶς*. Apud Sophoclem μόλις decies amplius legitur, nunquam μόγις, quod codd. quidem complures praebent El. 575. sed Hermannus a Tragicorum consuetudine relegat; idem tamen μόγις reliquit Eur. Ion. 217

1267. in quo codd. consentiunt non minus quam Cycl. 573. Hel. 659. sed apud Aeschylum Agam. 1080. Eum. 853. μόλις exhibent. Hoc saepissime in Demosthenis Oratt. c. Apat. 896, 4. Phorm. 914, 4. 919, 10. Euerg. 1158, 8. Con. 1259, 26. Theocr. 1330. 3. Neaer. 1348, 2. rarius μόγις Olynth. III. 30, 1. ubi codd. complures μόλις, et c. Callipp. 1239, 28. ubi nihil variant, passimque in uno aut duobus c. Tim. 761, 21. c. Aphob. III. 850, 19. Lysiae Bekkerus p. 222. A. μόλις ex libris restituit, Platoni vero μόγις Theaet. 142. B. 161. E. Phaedon. 108. B. et retinuit idem Euthyd. 294. A. ubi omnes μόλις exhibent, sed paullo ante 282. D. μόλις adversus libros tuitus est, quamquam μόγις huic scriptori familiaris Charm. 135. E. 156. D. 162. E. Soph. 261. A. Protag. 314. D. 328. D. 360. D. Theaet. 186. C. ubi nulla lectionis diversitas adnotatur. Sed haec jam Schneiderum tractasse. video ad Civ. T. II. 208. Thucydidi Poppo passim μόλις reddidit, quo codd. praeponderant v. P. I. T. I. 208. P. III. T. I. 132. idemque apud Xenophontem praevallet; sed μόγις constanter scribit Herodotus. De Epicorum inconstantia dixerunt Wernickius ad Tryph. p. 440. et Wellauerus ad Apoll. I. 1233. de recentioribus Sophistis Corraius ad Heliod. p. 177. Ellendt. ad Arrian. T. II. 122. — Pro ξὺν χρόνῳ (σὺν Bar. B. Laud. B.) Jen. τῷ χρόνῳ, Heildelb. ἐν χρόνῳ. Legitur utrumque apud Tragicos saepius: τίσασθε τῷ χρόνῳ Philoct. 1041. El. 1464. Med. 912. sed et σὺν χρόνῳ Trach. 201. Eum. 545. etc. Ex Add. Ed. Pa. V. 307. Ὡς διοπτρεύει στέγος. Bar. B. Harl. Laud. Θ. Aug. C. Mosq. A. et Ald. διοπτρεύει. Vulgatam sequitur Suidas s. Θωύσσοντες. Eustathius quod dicit p. 91, 33. Ἀττικοὶ πολλάκις εἰκτικὰ λαλοῦσιν ἀντὶ παρωχημένων, ἐπεὶ ἔλθοι ὁ δεῖνα, ὡς δὲ λαλήσοι (sic), id aut collegit ex hujusmodi locis ἐπεὶ μὴ με πείθοι Demosth. p. 563, 19. ἐπεὶ δὲ μὴ ἀνταναγάγοιεν Thucyd. VIII. 38. qui abs re alieni sunt, aut Atticis tribuit, quod apud scriptores minus elegantes legerat. Nam hi optativo utuntur, ubi actio una et definita narratur. Paus. VII. 14, 2. ὡς δὲ ἀπέλθοιεν ἐντυχόντες Ῥωμαίων πρέσβειν, ὀπίσω καὶ αὐτοὶ τρέπονται. Nicet. Annal. XXI. 1, 386. ἐπεὶ πύθοιτο, et c. 2, 390. ἐπεὶ θεάσαινο. Nicephorus Greg. VI. 10, 127. ἐπεὶ δὲ ἴδοιεν τούτους ἀτάκτως παρεξίοντας, παρακατίασι τῶν ὀρῶν, quo non significatur quoties viderunt, sed quum vidissent. Atque sic fortasse Simeon Metaphrastes intelligi voluit, quod Gregorius Cor. p. 58. exempli causa affert: ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμίνοσ. Theocriti verba Id. XXIV. 32. ἄψ δὲ πάλιν διέκλων, ἐπεὶ μογέτοιεν ἀκάνθας, utroque trahi possunt.

V. 308. *Κάρα θ' αὐξεν.* Codd. signum coronidis omittunt.
 V. 309. *Ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεῖς ἕξει ἀρνείου φόνου.* Hic primum observatione dignum nomen ἐρείπια a ruinis translatum ad cadavera ut νεκρῶν ἐρείπια Eur. Aug. Fr. IX. (II.) si quidem sequimur Heathii correctionem et lenem et (nisi quis doceat, quo pacto spolia dici possint νεκρῶν ἐρείπια) necessariam; similiter Oppianus Hal. V. 324. sed (quod non minus notabile) singulari numero usus: ἐρείπιον ἠμηστῆρος. Audacius etiam Sophocles Niob. Fr. VI. γλανιδίων ἐρείπια. Deinde ad scripturae diversitatem animadvertamus oportet; cod. Γ. et Zonaras T. I. 869. ἐρριφθεῖς, Suidas s. Ἐρείπια cum Jen. et Dresd. A. ἐριφθεῖς, Wakefieldio placitum Silv. T. II. p. 24. Scholiastes Ἐρειφθεῖς ἀντὶ τοῦ καταπεσῶν, ἐρριμμένος· τινὲς δὲ ἐρεισθεῖς γράφουσιν, οἷον ἐπερεισάμενος, et La. adscriptum habet γράφεται ἐρεισθεῖς, quam lectionem amplexus est Musgravius. Praestat vulgatum ἐρειφθεῖς, quod cum ἐρειπίοις junctum est tropo etymologico: ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ἕξενθα ζευγαῖσι δουλεύοντα Aesch. Prom. 471. σὺν τοιοῦτω ἔθει ἐθισθέντες Thuc. I. 6, 33. et fortasse Solon. Fr. LXI. (IV. 61. ed. Bach.) κακαῖς νοῦσοισι κακούμενος, ut correxi pro κνώμενος, quod nemo unquam de morbo dixit, non magis quam latine dicitur *confusus morbo* ¹⁾, multi vero alterum, κεκακωμένος ἐκ πυρετοῦ Agathias Epigr. LXIX. 27. T. IV. κεφαλὴν κεκακωμένος idem LIV. p. 22. κεκακωμένος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας Plutarch. V. Nic. XXVI. Alliterationis affectionem, ad quam Erfurditi illud ἐν ἐρειπίοις ἐρειφθεῖς refert, neque in hoc mihi agnoscere videor, neque in aliis iteratorum vocabulorum exemplis, quae Boissonadius ad Eunap. p. 210. et Bernhardt ad Dion. v. 430. ad hanc rationem revocant, sed ea omnia ab assuetudine sermonis quotidiani profecta arbitrator, quam Graeci scriptores nunquam exuere potuerunt, nos autem, scribendi quam loquendi curiosiores, sedulo cavemus v. Dissert. de Fig. Etym. — Restat tertium ut quaeramus, unde pendeant genitivi. Licet enim hoc modo construere ἐν ἐρειπίοις φόνου νεκρῶν, ut in Eur. Herc. 572. νεκρῶν ἀπαντ' Ἴσμηρὸν ἐμπλήσω φόνου, sine dubio νεκρῶν α φόνου regitur; sed illud propter additum ἀρνείου parum probabile

¹⁾ *Κῆδεσιν κνώμενος* Archilochi, quod Bachius ad defendendam vulgatam affert, dissimile est. In ejusdem Fragm. XXVIII. 26. τῶν οὐνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κνώμενος ὡς ἐν κνήν πολλοῖσιν ἑστραφον λέων, etiam nunc teneo, quod olim ad v. 810. proposui ἀρχῇ pro ἀρχῆν et κνώμενος. Ibid. v. 5. θεῶν Ὀλυμπίων μεγίστη, ultimum, quod metro adversatur, fortasse interpretamentum est vocis πρέσβειρα. et XXV. 3. περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀασθεῖς (pro ἀγασθεῖς) οὐκ ἀνέσπασεν μέγα δάκτυλον.

videtur, rectiusque Scholiastae verba sic ordinant *ἐν ἐρειπίοις νεκρῶν φόνου*, quod Erfurdcius comparat cum El. 92. *ἔσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου*, quanquam *αἷμα φόνου* multo commodius dicitur quam *νεκροὶ φόνου*¹⁾. Superest tertia constructio, ut uterque genitivus ab eodem pendeat *ἐρειπίοις*, is quidem, qui praecedit, arctius, alter, qui sequitur, laxius: *ἐν cadaverosis ruinis caedis ovillae, unter den gefallenen Leichen des Heerdenmords*. Genitivi duplicis exempla collegerunt Matthiae Gramm. §. 380. p. 699. sq. et Bernhardy Synt. p. 162. quibus alia addam sed distinctius descripta. Unum igitur genus est, quo nomini aliunde translato adjungitur nota translationis: *Κρατίνου γλώσσης βακχεῖα* Arist. Rann. 357. *Πῶλον μουσεῖα λόγων* Plat. Phaedr. 267. C. *κόρης νυμφεῖον* 220 *ἄδου* Antig. 1205. ubi alter genitivus significat nomina *βακχεῖα, μουσεῖα, νυμφεῖον*, non proprie dici, sed per translationem. Ejusdem generis sunt *καρδίας κλυθώνιον χολῆς* Aesch. Choeph. 181. *μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσα εὐτερπέα κόσμον αἰοιδῆς* Orph. Arg. 1282. et Aeschyleum *δουλείας γάγγαμον ἄτης*, quod Bernhardy cum dissimillimis componit. Ab his discrepat, si nomen primum proprie quidem positum sed ita infinitum est ut explicatione egeat, qua de causa plerumque quidem adjectivum, nec raro genitivus additur: *πόνος ἀνδρῶν φυλόπιδος* Oppian. Hal. V. 253. cui simillimum est quod Syntactici nostri e Pindaro afferunt, *λαῶν πόνοι Ἐνναλίον*, id est, *πολεμικοί, ἐννάλιοι*. Haec omnia ita comparata sunt ut facile intelligi possit, uter genitivus a nomine principali longius absit; ac facilius etiam, si unum duorum nominum tantummodo ornatus causa adjectum est, ut *ἄδου περιβολαὶ κόμης* Eur. Herc. 556. *μύλοιο περιδρομον ἄχθος ἀνάγκης* Anth. Pal. IX. n. 301. [*Κωκύτου ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης* Orph. H. LVII. 1.] Nec refert, utrum nomen periphrasticum in genitivo positum sit, an illud quod *περιφράζεται*, ut Plat. Legg. IX. 881. A. *τῶν γεννητόρων ἀνόσιοι πληγῶν τολμαί* etc. Sed prorsus indiscreta constructio, ubi unus genitivus agentem, alter patientem significat, ut *ἡ τοῦ ἀνέμου ἄπωσις αὐτῶν* Dio Chr. VII. 34. *ἡ τοῦ κρείττονος τοῦ ἐλάττονος ἀρχή* III. 116.²⁾ aliasve relationes genitivi proprias denotat: *τὸ Λιβύων μαντήιον τοῦ Ἀμμωνος* Lucian. de

¹⁾ *Φόνου κηλίσιν αἵματος* Iph. A. 976. restituit Hermannus, sed aliter interpretatur.

²⁾ In hac constructione praepositio addi solet: *τὴν ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι* Plat. Rep. II. fin. *Ἄρως ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμὸς* III. 390. C. *πτεάνων τριβῆ ὑπὸ δυοῖν μαστόροιν* Choeph. 940. Dativo usus est in Crat. 395. B. *ὁ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος* pro *ὁ ὑπὸ Χρ. φόνος αὐτοῦ*, quod ommissa praepositione ambiguum fuisset.

Astrol. §. 8. *Λιβύης χαρίτων λόφος* Nonn. XIII. 341. *Τεύθραντος ἄστρῳ Μυσῶν* Aesch. Suppl. 544. cf. Matthiae ad Ion. 12. *Διονύσου πρεσβυτῶν χορός* Plat. Legg. II. 665. *Ζηνὸς φύλακες ἀνθρώπων* Hesiod. Opp. 251. *στολμὸς χρωτὸς πέπλων* Androm. 148. *τὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια* Athen. X. 444. C. *τὰς Μιθριδάτου δυνάμεις πολλῶν μυριάδων* Strabo IX. 472. *ἵππου δρόμον ἡμέρας* Dem. Fals. Leg. 428, 28. pro quo Dio Cass. L. L. c. 9. *ἵππου δρόμον ἡμε-* 221 *ρήσιον dixit; pro genitivo objectivo adjectivum substituitur, quod si quis remotioris genitivi indicium putet, refellitur hoc exemplo Eur. Iph. A. 755. ἐς τὸ Τροίας Φοιβῆμον δάπεδον, ubi si Φοῖβον legeretur, nemo dicere posset, uter genitivus a nomine propius abesset. Haec, quae sunt βαί' ἀπὸ πολλῶν, viro docto, quem supra nominavi, persuadebunt, classicos scriptores persaepe ita loquutos esse, non raro inferiores. Si quid in hoc genere rarum dici potest, id est Διὸς Ἀλκμήνης γόνος Trach. 644. quod Hermannus ex uno codice edidit. Nec saepe fit, ut vel genitivo, qui regitur, vel casui regenti addantur adjectiva; Anth. Pal. VII. n. 334. γενύων ὑπεδέξατο κούριμον ἄνθος ἡλικίας ἐρατῆς. Eur. El. 440. Ἡφαίστου ἀκμόνων μόχθους ἀσπιστὰς τευχέων. Orest. 650. καλλιπότημος ὕδατος νοτὶς Διοκας, quae verba si quis ita construenda putat, ut prior genitivus ab altero, alter a nomine regatur, refelli non magis poterit, quam qui ὕδατος νοτὶς pro uno nomine accipiat ut in Eur. Suppl. 54. τάφων χῶματα γαίας, et Soph. Oed. C. 668. τᾶςδε χώρας τὰ κράτιστα γὰς ἔπαυλα, quanquam ne hoc quidem ambiguitate vacare ostendit interpretum diversitas, quam Hermannus mihi optime dijudicasse videtur.*

V. 310. *Κόμην ἀπριξ ὄνυξι συλλαβῶν χειρί.* Mosq. A. *χεροῖν.* Wakefieldius Silv. II. 24. *περί* substituit pro *χειρί*, quod cum *ὄνυξι* consistere posse negat. Verum tamen poetae duo membra, quorum unum ex altero intelligitur, conjunctim nominare solent, vel hoc modo *ἔγχος ἐκ χειρὸς τῆςδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν* Eur. Phoen. 1390. vel addita particula copulativam *νῶτον ἄκανθάν τε* Troad. 117. *ὄνυχας χειρᾶς τε* Hesiod. Scut. 263. *πόδεςσι καὶ χηλῆσι* Oppian. Cyn. II. 275. *χοίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον* Theocr. XXV. 144. Atque hoc exemplum, si proprio nomine insigniri oportet, referri potest ad illud schema, quod *κατ' ἐξογὴν* dici solet positumque est in eo, ut aut post totum pars 1)

*) Schol. Ven. ad E. 230. et 283. *ἔθος ἐστὶ τοῖς ὅλοις τὰ μερικὰ ἐπάγειν, sive ut Strabo ait VIII. 340. συγκαταλέγειν τὸ μέρος τῶ ὅλου, Κύπριοι καὶ Ἀμαθούσιοι, Κύπρος Πάφος τε* cf. Dissen. Comm. ad Pind.

222 aut post genus differentia ¹⁾ nominetur. Huic proxime accedunt loci, in quibus nomen totius in secundo casu apponitur: *χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς* Ion. 1336. quod Musgravius immerito suspectat, *χηλαὶ ποδῶν* Bacch. 619. ὄμμα προσώπου Nonn. XIV. 169. δάκτυλα χειρῶν Theocr. XIX. 2. οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν Eur. Ion. 891. et 1028. Xen. Cyr. VI. 4. 1. Diod. III. 45. τὰ τοῦ στόματος χεῖλη Achill. Tat. II. 37, 5. Diod. III. 8. [τὰς τῶν ὀμμάτων κόρας Callistr. Stat. III. 893.] quorum scriptorum nulli verendum erat, ne si nomen τοῦ ὄλων omisisset, de digitis pedum vel labris poculorum loqui videretur ²⁾. Eandem abundantiae speciem afferunt certorum membrorum vocabula, cum adverbis, quae de iisdem membris proprie dicuntur, copulata, ut homericum *λάξ ποδὶ, χειρὶ δραγδὴν ἔγκατ' ἔχοντες* Quint. Cal. XIII. 9. *τῇ χειρὶ πύξ παιῖν* Plut. V. Cat. Maj. c. XX. 416. quae adverbia etsi non temere adduntur, tamen non addita nemo desideraret; sed sine ullo sententiae auctu Apollonius dixit III. 1393. *πίπτον ὁδάξ τετραχότα βῶλον ὀδοῦσι λαζόμενοι*, quod mihi non minus importunum videtur quam Wellauero, sed ut corrigi possit, vereor; *ὀκλάξ* et *ἀπρίξ* aliena sunt. [Ὀδάξ — γράφεται δὲ καὶ ἀμύξ Schol. Nicand. Ther. 131.] Quarto loco adjiendum est, nomen *χειρ* verbis agentibus saepissime adjungi ubi minime opus erat; cuius rei luculentissimum specimen praebet Euripides Hec. 526.

*Σκίρτημα μύσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν
ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβῶν δέπας
πάγχρυσον ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως*

223 *cujusmodi στοιβήν nostris poetis nec dii nec homines concessere* ³⁾. Modestius hac perissologia usus est idem in Ione 1187. *χερσὶν ἐκχέων σπονδάς*, et cognominis poeta Anall. II. p. 161. T. I.

*Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραιες
κινάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις, ὁ δὲ κρήσας
οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος*

p. 592. Similiter H. H. in Ap. 17. *πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνδιον ὄχθον*, et ordine verso *πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον*.

¹⁾ Schol. Nic. Ther. 752. *τὸ ὄσπρια χεδροπά τ' ἄλλα ὅμοιον τῷ ἐρπηστὰς ἔχιας τς ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἰδικόν*. Homeric illa *ἐγγέλνές τς καὶ ἰχθύες* et *οὐδὲ ποτιτὰ οὐδὲ πέλεια* (Od. M. 62.) nonnullos induxerunt ut hoc loco Pliades neque columbas significari crederent γ. Athen. XI. 490. B. illo anguillas a genere piscium sejungerent Id. VII. 298. D.

²⁾ Huc fortasse referri potest Hel. 1198. *παρῆδι δ' ὄνυχα φόνιον ἐμβάλῳ χροός*. [Eur. Bacch. 766. *σταγόνα δ' ἐκ παρηΐδαν ἐξεφαίδρνον χροός*.]

³⁾ Cum adjectivo idem El. 701. *πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῆ*. Philoct. 747. *πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ἔσφος χεροῖν*.

si quidem Ion sic ut posui, scripsit¹⁾. His in Ed. Pr. addidi aliorum membrorum nomina: *διηροίθησεν ὠλένη* Iph. T. 965. *χειλεσιν ἀείδειν* Orph. Lith. 315. *μέλλειν στόμασι* Theocr. Epigr. IV. 2. *δέοκασθαι ὄμμασι* Eur. Alc. 121. *ποσσὶ χορεύσαι* Theocr. VII. 153. *πηδῆσαι ποδοῖν* Andr. 1139. etc. quibus locis nomen prorsus nullam affert emphasis. Horum autem exemplorum omnium etsi nullum cum Sophoclis ratione plane atque omnino congruit, tamen ea vis est ut de lectionis veritate dubitari non possit. Asyndeti, quo ille utitur, simile quiddam praebet Manetho V. 187. *ἐχιδνα ὑπὸ γαμφηλῆσιν ὁδοῦσιν ἰὸν ἐρευρομένη*. Sed quae cum praesenti loco componit Matthiae ad Phoenn. 1517. *Νεῖλος Αἰγύπτου πέδον — ὑγραίνει γῆας, et ὄδυροῖς ἐμοῖς ἄχεσι συναφῶς*, eorum utrumque diversas causas habet; illud ad schema pertinet quod ὅλον κατὰ μέρος dicitur, ut πόλλ' ἀγρώσταις σκαῖὰ πρόσκειται φρενὶ v. Matthiae ad Med. 981. altero loco hoc significatur cum ejulatu querelis meis accipiens, sic ut inter casus parallelos non minus intersit quam Hipp. 1144. *σᾶ δυστυχία δάκρυσι διοίσω πότμον ἀποτμον*, Hel. 830. *ὄνυχι γένων ἔδευσε φρονίαις πληγαῖς*, Aj. 230. *χειρὶ συγκατακτὰς ξίφεσι*. Disparia composuerunt docti Grammatici, quos ad Engelhardtus provocat ad Plat. Lach. p. 44. nec raro Graeci ipsi ambigue loquuti sunt. [*κέντροφ — χειρὶ* Matth. ad Eur. Herc. F. 929. male interpungens.]

V. 312. *Τὰ δειν' ἐπηπειλήσ' ἔπη*. Sine articulo *δειν'* ἀπειλήσων ἔπη Eur. Suppl. 542. cum eo Dio Cass. XLV. 30. *τῆς φωνῆς τὰ δεινὰ ἐκείνα λεγούσης*, illa significans quae nota erant auditoribus, ut Eur. Or. 376. *ὃς τὰ δειν' ἔτλη κακά*. Hoc vero loco significantur quae graviter comminantes conceptis verbis dicere solent, id est, mortem mihi comminabatur, *τὰ ἔσχατα ἠπειλήσε* Aristid. Panath. p. 109. T. I. Sic Eur. Phoenn. 185. *ὃς τὰ δειν' ἐφυβρίζει πόλει*, id est, excisionem. *Πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνείπε* Xen. Cyr. IV. 2, 35.

V. 313. *Εἰ μὴ φανοίην*. Hoc, quod Piersonus ad Moer. p. 326. conjectura indagavit, Brunckius e Par. D. recepit pro vulgato *φανείην*. Schol. in Par. *φανοίην, ἐξείποιμι*. Paris. C. Dresd. AB. *φανείη*, Porsono probatum ad Hec. 848. seu quod non meminerat futuri, seu quia diffusus est exemplis Lys. de Euandr. p. 176, 12. *οὐκ ἂν ἄτοπον ποιήσατε εἰ — φανοῖσθε*, ubi Bekkerus contra codd. *φανῆσθε* scripsit, et Isae. de Astyp. 77, 24. *λέγων ὅτι — ἀποφανοῖ*, ut idem probabiliter correxit pro *ἀποφαίνοι*. Sed Lucian. Prom. §. 7.

¹⁾ Vulgo *χειρῶν* legitur, quod Jacobsius in *διαρόν* mutat, et ὁ δὲ *χρῶς*, cuius in locum Brunckius ὁ δὲ *κρύσης* substituit; ὁ κρήσας est pincerna.

μη̄ φανοίην εξαπατῶν, quod Bernhardy affert Synt. p. 408. dudum emendatius scribitur φανείην. Ne vero φανοίην pro optativo verbi φανοῦν habeatur, a quo compositum ἀποφανῶσαι Sophocles usurpavit pro εἰς τὸ φανερόν καταστήσαι Anecd. p. 439. huic verbo eadem quae adjectivo φανός et proprio (Φανίας¹⁾) mensura tribuitur. Neque aoristo ἔφανον [ὁ τι ἂν ἀποφάνη αὐτῷ ὁ ταμίας Inscr. Naut. XV. p. 535. Boeckh.] hic uti licebat, cujus exempla parum luculenta extant, ἐκπροφανοῦσα Orph. H. LXX. 7. διαφανούσης τῆς εικοστῆς τοῦ Ἰουλίον μηνός Geopp. I. 8. 1. διαφανούσης τῆς ἡμέρας Priscus Rhet. Excc. Legatt. p. 50. B. ubi praesens aequè aptum est. Pro ἔφανε Eur. Herc. 794. passive posito jam alii ἐφάνη correxerunt; Quintus Cal. IX. 484.

Καὶ γὰρ οἱ μέγεθός τε καὶ ἀγλαίην κατέγευε
ἑσθλή Τριτογένεια, φάνεν δὲ ἐ οἶος ἔην περ.

fortasse φάνεσκε scripsit i. q. ἐφάνη, ut Homerus et Hesiodus Fr. XXII. Apud Hesychium Φανόντα, λάμποντα, codex praebet φάντα, pro quo φαντά vel φανόντα scribendum; Hippocrati Mul. I. 752. et 753. T. II. ὅταν αἷμα φάνηται, vitium facile abstergetur; Platoni Legg. XII. 945. F. ἀποφανόμενος, Isocrati c. Callim. p. 377, 32. φανοίμεθα jam abstersum est. Pervicacius resistit μη̄ φάνευ Stob. Floril. CVI. 576, 39. bis iteratum in dicto Lacaenae, quod Plutarchus ter referens ubique μη̄ ἔσο scribit evitata aoristi syntaxi minus legitima; nec suspectum fuit Valckenario ad Adon. p. 259. sq. Sed in Philemonis versu, cujus Buttmanus meminit, τὰ κρηπτά μη̄ φάνης, ea videtur aoristi primi forma neoterica ut ἵνα ἀποφανῶμεν Galen. Art. Med. c. 35. p. 227. T. II. ἔφανε Appian. Civ. I. 39, 57. Jamblich. V. Pyth. 34, 246. p. 482. Himer. XXIV. 878. Zosim. I. 13. Euseb. Demonstr. I. 18. D. Epiphan. c. Haer. L. II. T. II. 379. C. et L. III. T. III. 1023. A. Ejusdem temporis est ἔφανε in additamento hymni Orphici LVIII. correpta media, ut κρίναι, μίαναι et similia v. Addend. ad Aglaoph. p. 379. Jacobs. ad Anth. Pal. T. III. p. XXX. Idem de ἀνέσφαλε ap. Annam Comn. VI. 163. B. credi licet; cujus verbi aoristum secundum ex auctorum elegantiorum scriptis Critici radicitus evelerunt v. Heindorf. ad Euthyd. p. 296. A. Matthiae ad Hipp. 867. et Androm. 222. Wellauer. ad Apoll. III. 1310. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 114. Poppo ad Thucyd. VI. 23. qui φανοίμην Xenophonti reliquit eo ipso loco, quem Buttmanus notavit; ἔσφαλον remanet Polyb. VI. 9. Galen. de Diff. Febr. II. 9, 139. E. T. VII. idque Juliano suo obtrusit Hey-

¹⁾ Φανώτατος tamen legitur in Paul. Silent. Ecphr. Soph. I. 48.

lerus Epist. LX. p. 75. et LXXVI. 76. sicut Jacobus Luciano *φανοῖην* impertivit Toxar. c. 26. Hesychius *ὄνκ ἔσφαλεν, ὄνκ ἐκινδύνευσεν, Παρέσφηλεν, ἀποτυχεῖν ἐποίησεν, παρῆσφαλεν ὁμοίως*, quorum prius nihil momenti affert, alterum saltem ambiguum est v. Schleusner. Thes. T. V. 238. ut et *Θάλωμεν* (ex ordine) *βλαστήσωμεν*. sed H. H. in Pan XIX. 33. *θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθῶν νύμφη — μιγῆναι*, constructio ipsa mendosum esse arguit; Gregorio Naz. Carm. III. p. 64. C. *πηγὴ τῆμος θάλεν, εἴτ' ἐμαράνθη* indulgentia est vel prosodiae vel declinationis ignoratio. [*Κὰν ἀναθάλη* Sap. Salom. III. 4. *ἀνεθάλετε* Epist. ad Philipp. IV. 10. ubi aptius esset *ἀνελάβετε*.] *Ἐκρινε* brachyparalectum Orph. Arg. 427. suspectum reddit codicum dissensio; *κατέσπαρε*, quod Boissonadius Aeschryoni inseruit Athen. VII. 296. v. Schweigh. T. VIII. 447. merito rejectum est; *διέφθαρε* Galen. de usu Part. XVI. 6. 683. T. IV. veterem retinuit possessionem sed cessit meliori *διέφθειρε* in Longi Past. I. 9. item *ἤσχαλε* nuper sublatum Dion. Cass. XLV. 6. *ἤγαλε* Ruhkenio ad Tim. p. 5. per imprudentiam excidit. [V. Herm. ad Soph. Oed. T. 955.] *Ἠγγελον* legitur quidem apud plurimos Herodo. IV. 153. Dionys. Antt. X. 20. Herodian. V. 2. p. 104, 2. Polyaen. IV. 2, 21. Appian. Civ. I. c. 121, 3. II. 2, 26. etc. *ἀγγελέτην* Agath. Epigr. LXXXII. 9. sed nusquam apud poetas antiquos metro sic adstrictum ut mutari non possit; quo major suspicio, scriptoribus politioribus modo aoristum primum substituendum esse, modo imperfectum, cujus significatio in hoc praesertim verbo ab aoristo dignosci vix potest. Tam crebri autem librariorum errores fluxerunt ex scholastica disciplina, cujus rectores quodam tempore aoristum secundum in schematismo verbi liquidi adnectere solebant, *ἔσταλον, ἔδαρον, ἔσφαλον*, v. Gramm. in Matthaei Lectt. Mosq. T. I. p. 57. Phavorin. p. 218, 30. Lascar. Gramm. III. D. col. 8. non quo hoc tempore utendum esse putarent sed tenoris servandi causa vel etiam ad reddendum etymon, velut Orus ap. Etym. M. 668, 46. nomen *Φανόδημος* a participio *φανῶν* compositum esse docet, cujus indicativus in schola praestrutur passivo *ἐφάνην* v. Eustath. p. 729.

V. 314. *Κάνηρετ' ἐν τῷ πράγματι κυρεῖ ποτε*. Affert h. v. Suidas s. *Κυρεῖ* post *Κύρωμα*, transcriptio scholio: *τὸ κυρῶ περισπωμένως ἢ συνήθεια καὶ Ἀττικοί. Ἐν δὲ εὐκτικαῖς βαρύνουσιν αὐτὸ Ἀττικοὶ μετὰ ἐκτάσεως τοῦ υ, κύροι ἀντὶ τοῦ κυροῖη. Νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ὀριστικοῦ κέεται*. Is igitur *κύροι* legit; cod. *Γ. κυροί ποτέ*. Parisinus Bekkeri *κυροῖ*. La. pr. *κύροῖ*, (sic) unde Dindorfius *κυροῖ* adscivit.

La. sec. Lb. *κροεῖ*. Elmslejus hic, et ad Oed. C. 1159. pronunciat. Atticos non magis *κῶρω* dixisse quam *ὠτῶ*, *δοκῶ*, cui Hermannus, Matthiae, Buttmannus uno ore refragati sunt. Praeter Sophoclis locos, quos Elmslejus suo decreto corrigit, et praeter scenicum poetam, quem intactum reliquit, ²²⁷ *rytonum κῶρουσα* legitur apud scenicorum imitatore[m] Lycophronem 255.

V. 316. *Ἐλεξα — ἐξηπιστάμην*, affert Eustathius p. 415, 14.

V. 319. 320. *Πρὸς — βαρυνύχου — ἐξηγεῖτ' ἔχει*. Hos vv. afferunt Moschopulus Sched. p. 25. et Grammaticus ineditus apud Hermannum. *Βαρυνυμείσθαι* dicuntur, qui tristi et demisso animo sunt v. Plut. Symp. IX. 5. 739. *Ἐ. ἐν ὁδουμοῖς καὶ βαρυνυμῖαις καὶ μερίμναις* de Tranquill. p. 477. *Ἐ. ὑπὸ λύπης καὶ βαρυνυμίας* V. Alex. c. LXX. Idem h. l. significat *βαρυνύχος*, doloris impatiens, nec quisquam in animum inducat *κὸν βαρυνύχου* praeferre, quod Scholiastae suppeditant. *Ἐξηγεῖτο* vel pro simplici *ἤγεῖτο* positum est vel *dictitare* significat et *declarare* ut Aesch. Prom. 214. *τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένον*. *Ἐχειν* pro *εἶναι* valere, Triclinio credimus vel sine auctore; nam *ἔχει πρὸς δίχης τι* Oed. C. 546. aliquantum differt.

V. 322. *Ταῦρος ὤς, βρυχώμενος*. In Paris D. supra scriptum *μυκάμενος*, quod Triclinius propagavit ut convenientius tauro. Ceteri et Eustathius p. 1145, 3. *βρυχώμενος*. *Δεινὰ βρυχηθεῖς* Oed. T. 1265. pro quo usitatus est *medium, ἀναβρυχησάμενος* Plat. Phaedon. p. 177. D. *γοεῖν βρυχέσθαι ἀντή* Apollon. IV. 19. *κυνυρῆ βρυχέσατο φωνῆ* Nonn. X. 83. quod de lamentantibus satis crebrum est, *μυκάσθαι* non item. Grammatici *βρύχημα* leonibus, *μύκημα* vero bubus tribuunt, sed in contrariam partem Hesiodus Theog. 832. *ταῦρος ἐμβρύχης*, Theocritus Id. XXV. 137. *ταῦροι ἐβρυχῶντο* et junctim Oppianus Cyn. IV. 165. *μυκάσθαι βρύχημα*, Nonnus XXIX. 311. *βρυχηδὸν ἐμυκήσαντο*. Ed. Pr. [*μύκημα μέγα ἐβρυχέσατο* Dio Cass. LXVIII. 24.]

V. 324. *Ἐν μέσοις βοτοῖς σιδηροκμηῖσι*. Scholiastes, qui ὤς *ἀνδροκμηῖσι* adscripsit, aptiore exemplo uti poterat *δορικμῆς λαός* Choeph. 360. Idem epitheton rebus tribuitur *ἀνδροκμῆς μόχθος* Suppl. 692. *λοιγός* Eum. 242. *ἀγωνία* Eur. Suppl. 325. *ἀνδροθνής φθορά* Agam. 825. pro quo satis erat *ἀνδρῶν φθορά*, nec opus addi *θανόντων* vel *φθαρέντων*¹⁾. His commemoratis in Ed. Pr. imprudens controver-

¹⁾ Aristoph. Rann. 1264. *Φθῶτ' Ἀμιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀποῶν, ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν*, sine dubio jungenda sunt *ἰήκο-*

siam movi, cui distrahendae ne nunc quidem me parem sentio, de accentu. Scripsi enim, *αἷμα τραγοκτόνον* Bacch. 139. *αἷμα μητροκτόνον* Orest. 833. potius proparoxytonōs notanda esse, quia significant *αἷμα τράγον αποκτεινομένου* etc. idque comprobavit Schaeferus ad Orest. 823. [ἐνιπὴν ἀλιτόξενον Pind. Ol. X. 7. βᾶξις ἀλώσιμος Aesch. Ag. 10.] Contra dicit Elmslejus ad Bacch. l. c. haec *activo sensu sumenda* et propterea penultimam erigendam esse, nam *αἷμα* valere pro *φόνος*. Id vero de illis locis precario sumi, intelliget qui inspexerit; sed profecto, ubi *αἷμα* pro caedes dicitur, ibi ut epitheton paroxytonōs scribatur, analogia videtur exigere: *κηλὶς μητροκτόνος* Iph. T. 1200. *μύσος τεκνοκτόνον* Herc. 1127. *μιάσμα μητροκτόνον* Eum. 273. *ἄγος μητροκτόνον* Dionys. Antt. VIII. 51, 1626. *ζήλος ἀλληλοκτόνος* II. 24, 286. *συμφορὰ παιδοκτόνος* Herodo. III. 21. [Plut. de Malign. Herod. 30, 315.] et *ἀδελφοκτόνος* Dionys. III. 21. *αἷμα παιδοφόνον* Eur. Herc. 1201. quae omnia sunt synonyma *caedis* perinde ut *ἀλάστωρ ξηνοκτόνος* Plutarch. V. Mar. c. VIII. quod quum Schaeferus proparoxytonum faceret ad significandum *ξένου φονευθέντος*, a ratione descivit; nam prorsus idem est quod *μιάσμα ξηνοκτόνον*. Deinde non solum in circumlocutione sed etiam propriis nominibus adduntur paroxytona: *φθόρος ἀλληλοκτόνος* Dionys. Antt. I. 65, 167. *θάνατος αὐτοκτόνος* Aesch. Sept. 666. *θάνατος μαιφόνος* Heliod. V. 2, 176. ex quo intelligitur *αὐτοκτόνους σφαγᾶς* Lycophr. 446. falso ad *αὐτόκτονος* referri. Quodsi hisce exemplis fidere oportet, pro *δίκαι ὀφθαλμώρχοι* Eum. 181. paroxytonum substituendum erit, quia *ὀφθαλμωρυχία* significatur ut in prioribus *παιδοφονία*, *αὐτοκτονία*, *μητροκτονία* etc. ubi vero haec ratio non obtinet, proparoxytonesin praeferam *αἷμα μητρόκτονον*, si significatur proprie sanguis matris occisae, et *παλαγοὶ αἵματος χοιροκτόνου* Aesch. Fragm. CCCXL. *ρέεθροις παρθενοσφαγαίσις* Agam. 213. ad nominativos proparoxytonos revocabo. Nec me moratur *βροτοφθόρα σκύλα* Eur. Aug. Fr. II. aliave inconstantiae exempla, quae jam veteres turbavit Grammaticos. Eustathius p. 1117, 53. dubitare se profitetur, utrum *βούδορα ἤματα* Hesiod. Opp. 502. sic, ut vulgo solet, scribendum sit *κατὰ παθητικὴν σημασίαν ἐν οἷς βόες ἀποδέρονται*, an accentu in penultimam translato *τὰ τοὺς βούς ἐκδέροντα*, quorum posterius praeferendum

πον ἀνδροδάϊκτον *planctus caesorum*, commate deleto. *Ἰήκοπος* substantivum est. [Ἰήκοπος, quod Hermannus in Opusc. T. V. 138. veretur ne graecum non sit, cum *αἰλινος* [οἰτόλινος] *ἰήλεμος* comparabam, quorum postremum cum nomine obsoleto, cuius forma apparet in latino lamentum, compositum videtur.]

esse argumento sunt alia dierum et temporum epitheta paroxytona *ῥιζοτόμος ὥρη* Nicand. Ther. 494. *νυμφοστόλος ὥρη* Nonn. V. 121. *ἡμέρα ἀνδρογόνος* Hesiod. Opp. 781. 786. et solemnium: *τροπαιοφόρος πομπή καὶ θυσία* Dionys. Antt. II. 34, 308. III. c. 31. [*κνυοφόντις ἑορτή* Athen. III. 99. E.] *μνοκτόνον τρόπαιον* Batrachom. 159. ¹⁾ Ex his tria sunt quae colligi posse videantur; primum *ῶμοφάγον χάριν* Eur. Bacch. 126. in cod. rectius scribi quam vulgo *ῶμόφαγον*, deinde casus indiscretos *ταυροφόνων κρέα δόρπων* Anth. Pal. XI. n. 60. *ταυροφόνω τριτηρίδι* Pind. Nem. VI. 69. *ἡμέρα ταυροσφάγῳ* Trach. 609. *βουφόνους θοίναις* Aesch. Prom. 530. *θυσίαις ἀνθρωποκτόνοις* Iph. T. 384. *καθαρμοῖς χοιροκτόνοις* Eum. 278. *δαφνηφόροις τιμαῖς* Suppl. 687. *αγλαταῖς ἀστυνόμοις* Pind. Nem. IX. 74. quod Disсенius in Comm. ad v. 31. ad *ἀστυνόμος* refert, a ²⁹⁰ nominativis paroxytonis repetenda esse; tertio vocabulis quorum significatio duplex accentu distingui non potest, ut *βούδυτος ἡμέρα*, *τιμῆ*, *προστροπή* ap. Aeschylum et Euripidem, *τανρόδντοι λουβαί* Orph. Arg. 617. *πολύδυτος τιμῆ* et *πομπή* Pind. et Eur. *ἀστυνόχοις μοχθοῖς* P. Silent. Soph. II. 555. eandem activam significationem adscribi oportere, quam *βουλήσιος ὥρη* Arat. 824. *μὴν προβατοδόρας* et *αιγοδόρας* Schol. Hesiod. Opp. 502. *κρευρογὸν ἡμαρ* Aesch. Agam. 1574. *ἄρθρος δημοεργός* H. H. in Merc. 98. prae se ferunt ipsa forma insignitam. Neque solum agentium epitheta ad tempus, quo quid agitur, sed etiam ad locum transferuntur accentu eodem: *χοροῖτύπος κύκλος* Oppian. Hal. III. 250. quod conferendum cum *κορυθαῖόλον ἄντρον* Nonn. XIII. 244. ²⁾ [XLVI-

¹⁾ *Ναύμαχα τρόπαια* Plutarch. de Glor. Ath. c. I. p. 82. *ζῶον ἐλεφαντόμαχον* Strab. XVI. 775. convenit veterum praecepto, quod est de *ναύμαχον* (*δόρυ*), sed hoc ipsum parum comprobatur exemplis aliis: *κέδος ἀελλομάχον* Julian. Ep. XLIX. Anall. T. II. 504. *βέλος θηροκτόνον* Nonn. XV. 258. [*θηροκτόνος ἄρη* Nonn. XLVII. 539. *γαμβροκτόνον ἔγχος* XLVIII. 219. *ἀνδροκτόνα ὄπλα* Philipp. Ep. LIV. 226. Anall. T. II.] *παιδοκτόνον ἕδωρ* XI. 471. *μογοστόκα νήματα* IX. 8. *θυνοσκία ἱερά* Marcell. v. 2. Anall. T. II. 302. *ἔπος θεοπρόπον* Soph. Trach. 824. *τυμβοχόα χειρῶματα* Aesch. Sept. 1001. *αὐτοκτόνα δῶρα* Anth. Pal. VIII. n. 152. *βλάστημα σακεσπάλον* Christodor. Ephr. 144. Ac si quis opponat, haec esse epitheta trium generum, certe herbarum nomina, *μνοκτόνον*, [*μνοφόνον* Theophr. H. Pl. VI. 2, 9. v. Schneider T. III. 473.] *λυκοκτόνον* et *κνυοκτόνον* non minus *μνογενῆ* sunt, quam *ναύμαχον*, si vel maxime significat *εἶδος δόρατος*. Denique *δόρυ ναυμάχον* scribitur Nonn. XXXVI. 446. et 461. sed *ναύμαχον* XXXIX. 84. — *Ξυφοκτόνον δίωγμα* Eur. Hel. 360. dicitur ut *λαρνακοφθόρους ἑμράς* Lycophr. 235. id est *τὰς ἐν λάρνακι φθεῖραι μελλούσας*, et *ἄταις πολεμοφθόροις* Aesch. Pers. 646.

²⁾ Hic paroxytonum est ut XII. 251. proparoxytonum XIII. 384. et alibi cf. Jacobs ad Anth. Pal. p. 27.

14.] *σακίεσπαλον άντρον* VIII. 178. ¹⁾ *στοά μυρόπωλις* Paus. VIII. 30, 3. et vulgo *ή ιχθυόπωλις* Plut. Vitt. X. Oratt. c. IX. 272. T. XII. ²⁾ [*οίκος τρισολυμπιονίκης* Pind. *σακεσπάλον άλμα* Nonn. XLIV. 29. *άγροικος έρημία* Appian. Civ. I. 104.] etc. *ambulatio causidica, specus fatidica*, ex quo apparet *εὐπατρίειαν αὐλήν* Hippol. 68. dici eam, in qua versantur *οἱ εὐπάτορες*, ut *αὐλή άγρότετρα* Electr. 168. *θῆσσα έστία* ib. 205. *χέρνητες δόμοι* ib. 207. *δραπέτις στέγη* Soph. Dolor. Fr. I. *Εαυε ratione άγρονόμοις αὐλαῖς* Antig. 786. *βουθύτος έστία* Oed. C. 1495. *βουθύτοις έσχάραις* Arist. Avv. 1232. *ιερόθυτον δάπεδον* 1257. active interpretabimur ut *μηλοθύτης βῶμος* Iph. T. 1116. Et in universum, quaecunque ab agentibus ad res proxime adjunctas transferuntur, accentum nominum, quibus proprie conveniunt, retinere solent, *τέχνη ξενοκτόνος* Eur. Iph. T. 53. *μονομάχος φρήν* Phoen. 1310. ³⁾ *τερατολόγος φύσις* Poll. IX. 147. (ex Plat. Phaedr. 299. D.) id est monstrosa et similis iis, quae *οἱ τερατολόγοι* effingunt, sicut quae *οἱ βωμολόγοι* dicunt faciuntve, *βωμολόχα* vocantur Plut. V. Crass. XXXII. 458. V. Alcib. c. XXXV. quae Galenus *βωμολογικά κομψεύματα* appellat de Sanit. tuend. III. 13, 228. T. VI. Ac proinde Cybelistarum *χαλκοτύπος μανία* Anall. T. III. 184. quam Jacobsius *χαλκότηπον* dicendam putabat, accentum habet eundem quem *οἱ χαλκοτύποι*, epitheto ab actore translato ut *σακίεσπαλος ηχώ* Nonn. XXVIII. 320. *χοροίτυπον άλσος* XIII. 95. *μέλος κορυθαίολον* VI. 120. neque dubitandum videtur, quin *ναυφθόρου στολής* Eur. Hel. 1398. *δημηγόρους τιμάς* Hec. 254. *σιτονόμου έλλπίδας* Philoct. 1091. ⁴⁾ si ad casum rectum transferantur, eodem tenore quo hominum ipsorum epitheta scribi debeant, et *χοροίτυπος λύρη* Hom. H. in Merc. v. 31. pro quo nunc *χοροίτυπος* legitur, locum suum retinere possit. [*ρήμα χαλκοτίπον?* Liban. I. 479.]

¹⁾ Hoc accentu *σακίεσπαλος* scribitur XXX. 128. XXIII. 140. XXXVII. 494. Paraphr. XVIII. 27. P. Silent. Ecphr. Soph. 85. ut *έγγέσπαλος*, alibi sed multo rarius *σακεσπάλος*, quod rectius esse dixerim.

²⁾ Horum obliti Corais et Schaeferus suspectum habuerunt *ή όρόπωλις* (*άγορά*) Plut. V. Timol. c. XIV. Similiter *τηλία άρτόπωλις* Poll. IX. 108. *ή τραυλοθύτις (χώρα)* Plut. de Fac. Lun. XIII. 80. apud Sophoclem *πέπλος ένδντήρ* et *ένδντήριος, ικτήρ* et *προσθετης κλάδος* et *ικετήριος*, v. Ellendt. Lex. I. 835.]

³⁾ *Αίαντος ναύμυχτις βία* in Antipatri Sid. Ep. LXIX. p. 25. T. II. cur alio accentu notetur ac *ναυμάχος άνήρ*, parum perspicitur.

⁴⁾ Conf. *σιτοποιός άνάγκη* Eur. Hec. 362. *Όλυμπιονίκης ύμνος* et *κῶμος* apud Pindarum eodem modo dicitur quo *ύμνοι θεῶν, Τελαμώνος μέλη* Athen. I. 23. E. etc. Pro *τιμή λαότροφος* Pind. Ol. VI. 102. recte *λαοτρόφος* repositum, significans *βασίλειαν*, quae non sine insigni regum injuria *λαότροφος* dici potest.

Sed quo longius et liberius epitheta transferuntur, hoc difficilius fit significationum dispensatio, vix ut discernere audeam rectiusne scribatur *ἰπποθόρος νόμος* Etym. M. 145, 45. an quod praestare videtur, *ἰπποθόρος* Plutarch. Conjug. Praeccc. I. 410. Symp. VII. Quaest. V. 1. Clement. Paed. II. 4, 192. et *δείπνοις ἰχθυβόλοις* Oppian. Hal. III. 18. piscatorumne coenas significet an pisces in coena appositos. *ῥορος ἀροπόλον* et *οιοπόλον* scribendum esse Grammatici decernunt non significationis causa, sed quia omnia a nomine et verbo *πολῶ* composita paroxytona sint Schol. II. V. 523. ac fieri potest, ut Graeci paroxytonis *μαντιπόλος*, *μουσοπόλος* etc. assueti eundem sonum reddiderint similiter terminatis quamvis ab activa significatione secretis. Quid vero fiet de tot aliis in *νομος* et *πῶρος* exeuntibus, si de personis transferuntur ad res, sic ut neque activa significatio clare appareat neque passiva, ut *πλάκες ἀγρονόμοι*, Soph. Oed. T. 1103. quod Hermannus tacite in proparoxytonum mutavit? Quin ²⁸² tota haec quaestio tribus maximis implicata tenetur difficultatibus. Prima posita est in crebra compositorum pro simplicibus usurpatione, quae quousque pateat, parum exploratum habemus; nam quum *ἀρείφατος ἄγων* et *ἀρείφατος λῆμα* (Aeschyl.) non plus significet quam *ἀρειος*, sed *νεοδητες γάμοι* (Eurip.) quanquam simplex *νέοι* tantumdem valet, tamen in memoriam revocet proprium verbi *δαμῆναι* usum, ex quo *νύμφη νεόδητος* dicitur, quumque hoc idem obtineat in multis adjectivis quae duplicem recipere possint accentum, controversum erit, utrum haec communibus compositionis legibus subjicienda sint an non sint. Alteram affert epithetorum trajectio, ut si dicitur *σακεσπάλον ἄλμα χορείης* Nonn. III. 63. atque alia superius percursa, quibus si nemo adscribere dubitat Phoenn. 1069. *δράκοντος αἶμα λιθόβολον*, jam illud in deliberationem veniet Eum. 688. *πατροκτόνοις προστροπαῖς Ἰξίονος*, utrum eodem modo sit transpositum an *πατροκτόνος* valeat pro *πατροκτονικός*, ut Pindarus Isthm. I. 31. *γυμνά στάδια* opponit *δρόμοις ὀπλίταις*. Tertiam objicit Graecorum in vocabulis alio atque alio transferendis libertas innarrabilis, *νόστιμος ἡμέτρα*, *ὑπότροπον ἡμαρ* Christodor. Ecphr. 262. *κρατήρ ἐλεύθερος*, *παιάν ἀλώσιμος* etc. quae si quis neget omnino quaeri oportere passivae an activae significatione propiora sint, is omnino gravi nos et permolesto liberat negotio, sed idem omne de compositorum accentu iudicium tollit. Nam Graeci sane haec omnia non hac scholastica statera sed suis ponderibus examinasse videntur; Grammaticus vero detrectare non potest, quin Pind. Nem. VII. 124. *γοναῖς μητροδόκους* exponat passive *ταῖς ὑπὸ μητρὸς*

δεδεγμέναις ut πάθεα παιδύτρωτα Aeschyli, active autem γρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων Anth. Pal. VI. n. 254. ut τὸν ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον ibid. n. 257. et ξεινοδόκος μακάρων Nonn. XVIII. 32. Sed haec et talia in partes suas resolvere conanti persaepe moram injiciunt epitheta, quorum non una pars alteram regit ut παιδοκτόνος vel ξιφοκτόνος, sed alia alio pertinet, quod genus κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι Anth. Pal. IX. n. 321. continet tres notiones inter duo vocabula partitas, γυναικῶν μανικῶν vel μανικοὶ ὄτοβοι¹⁾.²⁹³ Sic θηλυκτόνω Ἄρει δαμέντες Prom. 860. sententiam minime obscuram habet, sed quaeritur utrum caedes a mulieribus perpetrata Ἄρης θηλυκτόνος dicatur passive ut Ἄρης λιθόλευστος, θάνατος θηρόβορος et cetera quae ad v. 254. attuli, an θηλυκτόνος, id est γυναικῶν κτεινοσῶν ut ἐκ χειρὸς πατροκτόνου Iph. T. 1083. quo significatur κτεινοῦσα sive κτανούσα χεῖρ vel πατρὸς κτεινοντος χεῖρ, et ἀγέλαις βουνόμοις Oed. T. 26. reddi potest ἀγέλαι νεμόμεναι βωῶν vel νεμόμενων. sed λακίδες λινοφθόροι ὑφασμάτων Choeph. 25. accentus ostendit sic explicandum esse φθειρῶσαι τὰ λῖνα, ceterum ambiguum est utrum genitivus a λακίδες regatur an a nomine unde adjectivum compositum est, τὰ λῖνα. Ad haec omnia accedit ignoratio legum, quibus accentus adjectivorum compositorum reguntur, qua de re in Dissert. de Anabibasmosum dicturus. Quae autem de conjunctione diversorum generum βοτοῖς σιδηροκμηῖσι in Ed. Pr. scripsi, ea diuturna commentatione ad tantam amplitudinem excrevere ut proprium sibi locum deposcant.

V. 325. Ἦσυχος θακῆ — ὡς τι δρασειῶν κακόν. Sic Timomachus Ajacem pinxit καθήμενον ἀπειρηκότα καὶ βουλήν ποιούμενον ἑαυτὸν κτεῖναι Philostr. V. Ap. II. 22. p. 76. Ed. Pr. Scholiastes: τὸ δρασειῶ, τυψείω, πολεμῆσειω καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ τῶν ἐνεστώτων καὶ μελλόντων (adde τούτων καὶ) τινῶν ἄλλων ῥημάτων παράγονται, ἐκ τοῦ χρω τὸ χρεῖω, ἐκ τοῦ κίχω (scr. κιῶ) τὸ κχεῖω. καλοῦνται δὲ ἐφεκτικά²⁾ καὶ σημασίαν ἔχουσιν ἀεὶ μέλλοντος. Sic etiam Schol. Ven. E. 37. et Etym. M. p. 220, 42. ὄψειω, βρωσειῶ et similia componunt cum κακχεῖω, ρυγείω, θαλπειῶ, ὑδείω, οἰνοβαρειῶ, ὀπσειῶ, quae quum sigma non habeant, desiderativorum numero excludenda sunt; κακχεῖοντες dicitur quidem pro κατακχεῖοντες, sed per antichronismum, neque satis confido Zo-²⁹⁴

¹⁾ Conf. κόλλα ταυρόδετος Eur. Cret. Fr. II. 8. pro ταυροκόλλα συνδετική, θεωρεῖς ναύστολος Aesch. Sept. 860. ῥακόδντος στολή Rhés. 708. οἰνοχνητον πάμα Philoct. 715.

²⁾ Scrib. ἐφεκτικά. Idem vitium Theodosio p. 67. indulsit Goettlingius. Sophocl. Aias. Ed. 3.

narae interpretationi Ἀθρείοντες, ἀθρεῖν ἐπιθυμοῦντες quae fortasse spectat ad ejusmodi locum, ubi ἀθρείοντες ἔβαν dictum est pro ἀθρήσοντες, ut τῆδ' ὑπὸ τὰν ἄρκυθον ἴτ' ἀμπαίοντες ὀδίται Epigr. CVI. Parall. p. 682. ἦλθεν εἰς Δελφούς πυνθανόμενος Apollod. III. 4, 1. παρῆν παραχειμάζων Polyb. III. 15, 417. cf. Boeckh. Nott. crit. ad Pind. P. I. 52. Unum regulae reluctatur, quod bis apud Hippocratem legitur de Articc. p. 135. et p. 136. T. III. οὐ μὴν διασχυριεῖω γε pro ἰσχυριούμαι vel ἰσχυριστικῶς ἔχω, ut Galenus interpretatur in Comm. I. p. 309. T. XVIII. P. I. quod nisi esset, graecum esse negarem et pernegarem.

V. 327. Καὶ λέγει κώδύρεται, Jen. καὶ γελᾷ pro λέγει, memoria ad v. 383. aberrante.

V. 328. Τούτων γὰρ οἶνεκ' ἐστάλην. Mosq. B. εἶνεκ', Dresd. A. ἔνεκ'. Schol. ἐστάλην κυρίως ἐπὶ θαλάσσης, καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπορεύεσθαι. de hoc disserunt Merriekius ad Tryph. v. 614. Dorvillius ad Char. p. 457. Gesner. in Indice Scr. R. R. s. v. *Ambulat. Iter maris et viae conseruere* Apulej. Met. II. 120. cf. Adn. ad Phryn. p. 615.

V. 330. Φίλων γὰρ οἱ τοιοῦδε νικῶνται λόγοις. Codd. omnes et Schol. νικῶνται φίλοι, quod Bothius tuetur, φίλοι φίλων νικῶνται interpretans *faciles amicis sunt amici ejusmodi*, id est duri nec facile suorum alloquio flectendi, melius ille quam Schol. ὑπὸ τῶν ἀντῶ φίλων ἡδονῶν, sed non bene. Nec suaserim ut comma ponatur ante φίλοι. Stobaeus Serm. CXIII. 8. praebet λόγοις, quod a Stephano receptum servarunt Brunckius, Hermannus, ceteri.

V. 332. Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς. Ex Scholiastae interpretatione ἐκμεμηνῆναι, παρὰ τὸν φοῖτον, ἢ ἀπὸ τῶν φοιβωμένων καὶ ἐνθουσιῶντων, Valckenarius Animm. ad Ammon. II. 17, 149. cepit dittographiae indicium διαπεφοιβάσθαι et διαπεφοιτάσθαι, quorum posterius probat Musgravius; nobis neutrum verbum innotuit, neque magis διαπεφοιβάσθαι, quod Iunt. I. et Brubach. exhibent graecusque ²³⁵interpres in Schol. Barocc. repetit a verbo φοιβάσθαι, ὅθεν καὶ Φοῖβος ὁ μάντις. Quum Elmslejus ἡμῖν cum sequentibus jungendum esse statuisset, vulgatam interpunctionem Hermannus defendit. In seqq. Brunckius ἰὼ μοι μοι uno accentu et v. 334. ἦ οὐκ ἠκούσατε pro ἦ.

V. 338. Ἡ τὸν εἰσαεὶ ληλατήσῃ χρόνον. Huc pertinet quod Thucydides dicit I. 11, 1. Graecos Trojam obsidentes ἐπὶ ληστείαν τραπέσθαι. Duo Lips. ἦ, quod Schaeff. et Dind. probant, alii et vett. Edd. ἦ, quod Brunck. et Herm. Postrema verba affert Eustathius p. 1313, 17.

V. 344. Ἄλλ' ἀνολγετε. Hermannus, nescio, inquit, an

ex hoc plurali *ἀνοίγετε* colligi possit, Tecmessam cum una vel duabus pedisequis progressam esse. Fortasse nihil aliud significatur quam illud *aperite aliquis*, de quo vid. Huschkius ad Tibull. I. 6, 39. Eodem numero Aeschylus utitur Choeph. 873. *ἀλλ' ἀνοίξατε*. Apud Suidan *Ἀνοίγει καὶ ἀνοίγνυει διχῶς*, pro posteriore reponendum est, quod in Anecd. p. 406. legitur, *ἀνοίγνυσι*. *ὄγειν* Aesch. Prom. 611. Eur. Herc. 329. *Ἐωξας, ἀνέωξας* Suid. Orationi composita magis conveniunt *ἀνοίγουσι* Thucyd. IV. 73. Xen. Hell. VI. 5, 8. *ἀνοίγειν* Aesch. c. Tim. p. 2, 10. Isocr. Trap. 363, 23. Dem. c. Steph. 1104, 19. *διανοίγων* Plat. Lys. 210. A. *διοίγων* Eur. Beller. Fr. XIX. (XVI.) 111. *ἀνοίγει* Aesch. Suppl. 317. Acharn. 1151. Moeris p. 30. *ἀνοίγνύτω ἀττικῶς, ἀνοίγέτω ἑλληρικῶς*, sed hoc, non illo Thucydides utitur v. Poppo ad V. 10. [*ἀνοιγόντων* Inscr. Att. N. 76. p. 116.] *Ἀνοίγνυμι* Lys. c. Erat. p. 121, 10. *ἀνοίγνυσι* Dem. c. Tim. 765, 1. *ἀνοίγνύτω* Liban. Decl. T. IV. 179. *διοίγνυτε* Arist. Eccl. 880. *διοιγνύς* Aristot. H. Ann. IX. 8. (7.) 2. *ἰποίγνύς* Arist. Eccl. 15. *ἀνοίγνύσαι* Aristid. Or. III. 23. *διανοίγνύσα* Athen. IX. 394. D. *ἀνεώγνυον* Appian. Hann. L. VII. c. 32. *ἀνεώγνυσαν* Plut. V. Dem. c. XXXIV. Tertia forma est *οίγνύω* Lexicographis praetermissa; *ἀνοίγνύουσι* Galen. de Usu Part. VII. 14, 569. T. III. Philemo p. 292. *Ἀνοίγνύουσιν, οὐκ ἀνοίγνύσι*. Passivum *διοίγεται* Oed. T. 1295. *ἀνοίγνυται* Eur. Ion. 923. *ἀνοίγνύμενος* Arist. Eqq. 1332. *διοίγνυσθαι* Theophr. H. Pl. IV. 8. quam utramque formam copulavit Galenus de Us. Part. VI. 13, 459. *ἀνοίγνυμένου καὶ διοίγομένου τοῦ στόματος ἀνεώγνυτο* in Plat. Phaedon. p. 59. D. e codd. restitutum pro *ἀνεώγετο*. Anecd. p. 60. *παρσωγμένης τῆς θύρας, οὐ παρανεωγμένης*. Plusquamperfectum *ἐπάγατο* nonnulli in Hom. II. XII. 340. invenire sibi visi sunt, quod rectius omissio iota ad *ἐπέχω* refertur ut *ὄκωχα*. De ceteris temporibus dixi ad Phryn. p. 157.

V. 346. *Ἴδου, διοίγω*. Schol. Rom. *ἐνταῦθα ἐκκύκλημα γίνεται* (hinc parepigraphen in Ed. Pr. huic versui praeposui) *ἵνα φανῇ ἐν μέσοις ποιμνίοις· εἰς ἐκπληξιν γὰρ ταῦτα φέρει τὸν θεατὴν· δείκνυται δὲ ξιφίρης, ἡματωμένος, μεταξὺ τῶν ποιμνίων καθήμενος*. Eodem modo Ottfr. Muellerus ad Eum. p. 103. *Ajas wird durch ein Ekkyklima herausgeschoben, blutbesprützt, ein blosses Schwerdt in der Hand*. Ajax non protruditur, sed, ut personae tragicae solent, progreditur diductis valvis, quo adstantibus amicis adspectus caedis praebetur, spectatorum oculis hanc lanienam subjici neque opus erat neque in expedito positum, nisi credere libet cho-
ragum (Arist. Pac. 1021.) ad hoc aliquot vitulos arietesque

recens mactatos e macello in scenam transtulisse. Gladii stricti nec significatio ulla nec usus homini sano cum amicis collocuturo.

V. 348—350. *Ἰὼ φίλοι ναυβάται — μόνοι τ' ἐμμένοντες* — Codd. aliquot hic et v. 356. *ἰὼ μοι φίλοι*. Copulam post *μόνοι* omittit Suidas, qui hunc locum s. Ὀρθῶ νόμῳ negligentius excerpserit, et abesse malit Schaeferus. Hermannus olim in *ἔτ'* mutaverat, quod recepit Dindorfus. [V. Bernh. ad Eratosth. p. 147. Herm. ad Eur. Cycl. 41.]

V. 351—353. *Οἶον ἄρτι κῦμα φρονίας ὑπὸ ζάλης — κλειῖται*. Affert haec Suidas s. *Ἀμφίδρομον*. Cod. Γ. *ἄρα κῦμα* (γρ. *ἀρτίως*) et *ἀπὸ ζάλης*.

V. 355. *Ὡς ἀφροντίστως ἔχει*. Scholiastes recte *μανκῶς*, ut *ἀφροντίστος ἔρωσ* Theocr. X. 20. demens, inconsultus potius dicitur, quam, ut Scholiastae visum ὁ *ἄγαν φροντίζων*. Sic Etym. M. p. 151, 47. Aeschylum refert *ἀσαλῆς μανία* dixisse *τὴν μηδενὸς φροντίζουσαν*, Sophronem autem *ἀσαλέαν τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν*, utrumque a nomine *σάλη* i. e. *φροντίς*. Suidas *Ἐκνοον, παρανενοημένον, ἔξω τοῦ νοός, σαλόν*, quae vox Kuestero et Tittmanno ad Zon. T. I. 1642. immerito suspecta fuit. Suidas *Σίληνος ὁ σαλὸς καὶ φλύαρος*. Idem *Ἐπίσαλος ἀβέβαιος*. Glossae Philoxeni *Insalus ἀβέλτερος*, nisi id pro insulsus est. Hinc substantiva manant *σαλότης* et *σαλία*, novitiae Graecitati familiaria v. Du Cang. Lex. Graecob. T. II. 1328. Ed. Pr. Adde quae Hemsterhusius scripsit ad Thom. M. p. 568. et Corais in Atact. T. I. p. 90. Inter *σαλός* illud et *σάλος*, id est *σαλευμός*, non plus interesse videtur quam inter *βράγχος* et *βραγχός*, *τάγγος* et *ταγγός* aliaque id genus.

V. 357—359. *Ἰὼ γένος νατας ἀρωγὸν τέχνης, ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν*. *Ἄλιον* Bothius et Hermannus restituerunt pro *άλιαν*. Verba ipsa hic ita interpretatur: *O! qui mihi nauticae expeditionis adjutor navem conscendisti remisque promovisti*; quod nescio utrum sic intelligi voluerit ut Brunckius, *qui conscensa nave (πλάτη) marinum agitastis remum (πλάτη)* an nomen *πλάτη* cum utroque verbo conjunxerit significatu eodem ὃς *ἐπέβης τὴν ναῦν ἐλίσσων αὐτήν*. Equidem fatebor, me neque ut his acquiescerem a me impetrare potuisse, neque aliud, quod plene perfecteque satis faciat, expeditum habere. Simplicissimum tamen videtur illud: *o! qui nave vectus in Troadem venisti*. *Ἐλίσσειν πλάτην* sive *κώπην* quis praeter hunc dixerit non commemini, sed homericum *ἐλίκωπες* nonnulli sic compositum esse putarunt ad significandum *οἱ τὰς κώπας ἐλίσσοντες*. — *Γένος νατας τέχνης ἀρωγὸν* videtur idem esse quod *κώπης ἀνακτες*, rerum

nauticarum administri. Scholiastarum vero unus nomen ἄρω-
γόν a γένος ναύας τέχνης secludens, hoc interpretatur *genus*
nauticum. Eodem delatus est Bernhardy Synt. p. 163. sed
exempla ista εὐφρόνη ἄστρον πτέρουξ χιόνος vehementer di-
screpant.

V. 360. Σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσονται.
Locum perdifficilem, in quo codd. nihil mutant nisi quod in
cod. Γ. mendose ἐπαρκέσαντ' scriptum est, alii emendando
alii interpretando enodare conati sunt. Vauvilliersius πημο-
νῶν proposuit, Reiskius πημονήν, Matthiae olim Observatt.
Crit. p. 9. πρεμηνή. Bernhardy Synt. p. 181. Sophoclem
putat verbi ἐπαρκέσαι constructionem ordinasse ad exempla
Homericā ἀμνόμενοι Καλυδῶνος, νηῶν ἡμίνοντο, et cetera ²³⁸
quae affert Matthiae Gramm. §. 354. p. 666. ¹⁾ Haec vero
ad probandum nihil valent, quia significationem arcendi et
propulsandi habent, Ajax autem non id a choro expetit ut
vim a se defendat sed ut manum suam commodet morituro.
Hermannus Scholiastae adstipulatur, genitivum ποιμένων ex
μόνον pendere eoque nomine non Ajacem sed amicos ejus
significari. Jam, si chorus Ajacem ποιμένα suum appellaret,
nepo sane haereret; dicitur enim illud pro κηδεμών, sicut
verbum ποιμαίνειν pro fovere; sed cives regis ποιμένας vo-
cari, quantumvis ei faveant et opitulentur laboranti, parum
conveniens videtur. Equidem, quum primum hanc fabulam
ederem, multorum verborum participia substantivorum modo
cum genitivo construi ostendi, ac saepissime quidem tria,
συνάρχων, τεκῶν, προσήκων. Ὁ συνάρχων αὐτοῦ Lys. c. Era-
tosth. p. 434. et 438. Plut. V. Lucull. VI. Marc. c. XXV.
Dio Cass. XXXVI. 24. p. 101. Alterum ὁ τεκῶν sive τε-
κοῦσα αὐτοῦ Aesch. Pers. 243. Eur. El. 335. Alc. 165. [Nonn.
XLVII. 344. τεῆς — τεκούσης XLVII. 604.] περὶ σφετέρην
τεκοῦσαν Oppian. Cyn. I. 143. Hal. I. 654. ut ἡμετέρω με-
δέοντι Callim. H. in Jov. 86. σεῖο τεκοῦσαν Nonn. XXIII.
99. Julian. Epigr. LXVI. p. 509. Anall. T. III. Tertium
οἱ προσήκοντες τοῦ δεῖνα Thucyd. I. 128. Plato Apol. c. 22.
Demosth. c. Mac. 1069, 17. Lysias Epitaph. p. 197, 71. ubi
codd. dativum substituunt, qui legitur p. 197, 76. probatque
utrumque casum Thomas p. 751. unde patet de Dion. Cass.
XLVI. 35, 474. injuria dubitari; τοῖς ἐμοῖς προσήκουσι An-
tipho V. 131, 18. Quarto loco referendum τὸ συμφέρον αὐτοῦ
Dem. p. Cor. 241, 4. c. Dionys. 1291, 23. Dinarch. c. Dem.
103, 107. et saepius v. Taylor. ad Lys. Epit. p. 125. T. V.

¹⁾ Archias Anth. c. VII. n. 147. μῦθος ἐναίρομένοιαν ὑπέριμαχον
ἀσπίδα τένας νησιὶ βαρὺν Τρώων, Αἶαν, ἔμεινας Ἄρην' scrib. ἄμυνας.

τὸ ἐμὸν συμφέρον Liban. Epp. CCCCXVIII. 211. Heliod. VII. 12. 277. τὸ κοινὸν συμφέρον Plut. V. Arat. c. X. τὰ ἴδια συμφέροντα Dem. c. Mid. 584, 1. et Dionys. Antt. XI. 289 c. 15. Postremo τῷ συνειδῶτι τοῦ κρείττονος Aristid. Panath. p. 117. T. I. ὑπὸ συνειδῶτος τῶν ἀθεμίστων ἔργων Appian. Pun. VIII. c. 118. ἐκ πόνου καὶ συνειδῶτος ἀλληλοφαγίας Hisp. VI. c. 97. idemque priorum constructionem imitatus est Illyr. c. VII. οἱ τοῦ Πύρρον διαδεξάμενοι. Horum exemplorum pleraque a loco, quo de agitur, differunt adjectu articuli, sed ex aliis apparet eum omitti posse ante participia, quae substantivorum instar usurpantur ut τεκῶν etc. a quibus segreganda sunt vocabula technica ὁ ὀρίζων τῆς γῆς Diod. XVII. c. 7. ὁ ὑπεζωκῶς membrana costas succingens Aretae. Cur. Acut. I. 101. οἱ ἀμείβοντες, ἡ ὑποτείνουσα et quae formam nativam ita mutarunt ut potius ὀνόματα μεταχικά appellanda sint quam participia, ut ὁ τένων, ὁ ὄρμενος, τὸ ἄρμενον, οἱ ὀδόντες, qui ut Pollux ait VI. 38. ita vocantur οἶον ἔδοντες τινες, eamque ipsam nominis formam Aeolibus tribuit Gregorius §. 22. postremo latinum *parens*, quod cum *saliens*, *profluens*, *confluens* significatione convenit, specie autem distat. Licet vero nulli horum participium ἀρκέσων aequiparari possit, tamen gliscit suspicio poetam (nisi scripsit ἐτ' ἄρκος ὄντ') qualicunque similitudinis specie inductum illud substantivorum modo construxisse. Ex participiis passivis huc referri meretur τὰ τῶν Μοιρῶν ἐπινηρημένα Lucian. Philop. §. 14. p. 251. T. IX. τὴν Σαρπηδόνας εἰμαρμένην Isocr. Enc. Hel. p. 242. 52. τὸ δεύτερον τῆς πάθος φωνῆς σημαίνον Galen. de Hipp. et Plat. VI. 1, 180. T. V. Chart. τὸ κοινὸν τοῦ γυμνασίου σημαίνον de sanit. tuend. II. 2, 68. T. VII. et saepius v. de Facult. Alim. I. 22, 326. de Marasm. c. II. 179. ὅσα σημαίνον ἐγκλίσεως δέχεται Apollon. Synt. III. 6, 204. ἐπὶ πλειόνων σημαίνοντων λέγομεν Poll. V. 164. Notiora illa ἡ γειναυτή, ἡ ἐρωμένη, ἡ κεκτημένη, ἡ ἐνεγκοῦσα, οἱ γράφοντες (v. Boisson. ad Marin. p. 72.), οἱ φεύγοντες, οἱ λέγοντες, et latina *venantes*, *medentes*, disperse a Grammaticis nostris proposita.

V. 361. Ἀλλά με συνδαίξον. Schol. Rom. in lemmate συνδαίξον, sed in interpretatione versus sequentis ἀλλὰ σὺν με δαίξον, errore aperto sed memorabili propter neglectam 240 assimilationem, de qua dicitur ad v. 837. Imperativum συνδαίξον hinc enotavit Suidas s. h. v.

V. 362. Μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος πλεον τὸ πῆμα τῆς ἀτης τίθει. Musgravius modis inversis scribi vult μὴ δίδου — τίθει. Tralaticium ordinem, quo nemo amplius offenditur, servant Stobaeus Serm. CVIII. 55. et Suidas s.

Πῆμα, hos vv. afferentes. De constructione errat Scholias-tes, *μη τὸ πῆμα ποιεῖ πλέον τῆς ἄτης*, id est, noli committere ut insaniae (*ἄτης*) pudore ad gravius malum, mortem, adigaris. Rectius alter *πῆμα ἄτης κατὰ περίφρασιν τὴν ἄτην* et Eustathius p. 1461, 68. *Ὁμήρου εἰπόντος πῆμα κακοῦ ὁ ζηλωτὴς αὐτοῦ Σοφοκλῆς πῆμα ἄτης φησίν, ὁ ἐστὶν ἄτη περιφραστικῶς*, ut *πῆμα κακοῦ* Odyss. III. 152. *πῆμα νόσου* Philoct. 778. qua una voce Plato in hoc proverbio utitur Protag. p. 340. D. *εἰμί τις γελοῖος ἰατρός· ἰώμενος μερίζον τὸ νόσημα ποιῶ*. [*ἄτης πῆμα* Apollon. IV. 4. *clades pericli* Lucretius.]

V. 365. *Ἐν δατοῖς ἄτρεστον μάχαις*. Codd. nonnulli, Ald. et Edd. Triclin. *δαταῖς*. Masculinum retinet Suidas, qui s. *Ἀφοβόσπλαγχνος* hunc et seq. versum profert. *δαταῖς ἐκφοραῖς* Aesch. Choeph. 426. *δατας τόλμας* Androm. 837. sed *δατω τε λόγχα* Troad. 1301. ubi nonnulli codd. *δατα* exhibent; *δαῖτοι* — *χεῖρες* Herc. 915.

V. 366. *Ἐν ἀφόβοις θηροσί* — Schol. *τοῖς μὴ φόβον ἐμπιοῦσι*, quod Hermannus probat. Alii pecudes securas nihilque sibi ab hominibus timentes, ut sunt animalia domestica, quibus sanus quisque parcat, non solum quia nihil periculi nobis creant sed etiam quia fidei nostrae confident. Pecudes *θηρας* dici, quod Heathius negat, Bentlejus Athenaei exemplo demonstrat XI. 471. C. ubi Schweighaeuserus hoc Sophoclis loco utitur. Ed. Pa. Athenaeus de victimis h. e. animantibus gregalibus loquitur, neque Sophocles feras absolute *θηρας* vocat sed *θ. ἀφόβους*, fere ut *cicures bestiae*. Strabo L. XVII. p. 775. *καμηλοπαρδαλις*, inquit, *οὐδὲ θηρίον ἐστὶν ἀλλὰ βόσκημα μᾶλλον, οὐδεμίαν γὰρ ἀγριότητα ἐμφαίνει*. Et Hippocrates distinguit de Nat. Puer. p. 421. T. I. *τοῖς κτήνεσι καὶ τοῖς θηρίοισι*. Plato Menex. 237. D. *θηρία καὶ βοτά*. Idem tamen *θηρίον ὕειον* Rep. VII. 536. Theocritus canem ita vocat XXV. 79. sed quod Eustathius 241 dicit p. 397, 35. et 1653, 17. hoc nomine significari *πᾶν ἄλογον ζῶον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ τὸν ἴσα θηρίον λέγουσιν οἱ σοφοί*, convenit potissimum huic ludicro scribendi generi, quo Sophistae utuntur.

V. 369. *Ὅνκ ἀφορρόν ἐκνεμεῖ πόδα* — affert haec verba Suidas s. *Ἀφορρός*, ubi in codd. *ἐκνεμη* scribitur. *Ἀφορρόν* dubites adjectivumne sit cum *πόδα* conjunctum an adverbii loco positum pro *ἄψ*, quo Tragici non utuntur. Dicitur enim utroque modo: *Ἵλλος ἀφορρόν ἀντᾶ πατρί* Trach. 902. *ἀφορρόν ἤξεις* Prom. 1057. Soph. El. 53. et Theocr. XIV. 39.
*μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφιοῖσι χελιδῶν
ἀφορρόν ταχινὰ πέτεται*

quod vereor ut intelligi possit, nisi pro *ἰπωροφιοῖσι* scribatur *ἐπεὶ προφέρῃσι*, ut in homerico loco II. IX. 324. quem Theocritus expressit. Hunc igitur usum inde ab Homero deductum spectantes Grammatici *ἄφορρον* inter adverbia *μεσότητος* referunt v. Schol. Ven. VII. 413. et Etym. M. s. v. Sed idem adjectivum est, non solum apud epicos poetas sed apud Sophoclem ipsum Ant. 436. perinde ut *παλίνορσος*, *παλίνορος*, *ἀπαλίνωρος*, quibus *ἄφορρος* ita simile est ut mirer esse qui a *ῥέω* compositum putent. Eodem modo *ἀγχιμολον* *παρανεῖσθε* Apollon. II. 357. et *ἀγχιμολοὶ ναῖον* Theocr. XXV. 203. [*παλίντροπος ἔρχομ' αἰσίω*ν Orpian. Cyn. I. 80.] sed *παλιμπετές* et huic assimilatum *παλιτυπές* Apollon. III. 1253. adjectivorum naturam exuerunt, contraque veterum morem Nonnus Paraphr. VII. 128. adjectivum *παλιμπετές* usurpavit. Hoc autem loco *ἄφορρον* adverbium esse adducor eo quod *ἄφορρος πούς* non legi, sed animantium hoc epitheton esse solet. *Ἐκνέμειν πόδα* quodammodo convenit cum Pind. Nem. VI. 27. *ἴγνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἐόν πόδα νέμων*. Hesychius *Ἐκνεμένηται, ἐξήλθεν*. Futuri forma *νεμῶ*, quae iteratur v. 513. Herodiani praecepto repugnat *νεμήσω* praeferentis v. Phryn. p. 457. Sic *νεμήσετε* Longus II. 23. *νεμήσονται* Dionys. Antt. IV. 71, 1681. *νεμήσονται* (passive) Appian. Civ. IV. 3. Plut. V. Coriol. c. 242 XVI. 75. V. Crass. XIV. 422. J. Caes. XIX. 380. V. Anton. c. LV. 127. Sed *νεμείς* Trach. 1240. Phoenn. 551. *διανεμεί* Archytas Stob. Flor. XLI. 269, 52. Joseph. Bell. Iud. I. 23, 5. *διανεμοῦσι* Lucian. Asin. c. XIX. 152. *διανεμοῦνται* Lys. Or. XXI. 162, 14. Plut. V. Timol. IX. 126. *νεμείσθαι* Dem. c. Mid. 579, 28. [*ἀνανεμέεται* Herodo. I. 173.] Aoristos *νεμήσασθαι* et *κατενεμήσατο* Photius Bibl. XCVI. 145. et Hesychius afferunt; *νεμησάμενοι* Athen. XII. 541. E. V. 370. *Αἰαῖ αἰαῖ*. Magna pars codd. ter *αῖ* vel *αῖ*, cui repugnat *ἰὼ μοί μοι* v. 385. Interjectiones *αῖ* et *ἔ* nunquam impari numero scribi a Tragicis Hermannus docuit ad Oed. T. 1307. Trach. 968. Apollonius de Adv. p. 537, 19. *οὐδέποτε ἀντωνυμῖαι διπλασιάζονται, τὰ δὲ σχετλιαστικά τῶν ἐπιρρήμάτων· τοῦ γὰρ πάθους ἐπιμένοντος ἐπεκτείνεται, αῖ αῖ αῖ, οἶ οἶ οἶ, οἶ μοί μοι*. Item illi obsequutus sum *αἰαῖ* scribenti ex Herodiani praecepto nuper vulgato, quamquam ne id quidem ad omnes locos transferendum arbitror. [Interjectionis scripturam accuratius indagavit Ellendtius Lex. I. 31.]

V. 372. *Ὅς χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας*. Sic edidi Hermanni monitu. Plerique codd. et Ald. *χεροὶ μὲν*. Barocc. A. Laud. Paris. T. Dresd. A. *χεροῖν*, omisso *μὲν*.

Usitatio est genitivus; ἴησι χειρὸς περιμήκεια λᾶαν Quint. VII. 493. χειρῶν ἦσαν ἔρεσμα Orph. Arg. 1279. τὰ ξίφη τῶν χειρῶν μεθίεσαν Liban. Or. ad Julian. T. I. p. 399. [αὐτοῦ ταιν χειροῖν ἠρηπάσθη Liban. T. I. 169. (Reisk. ἐξηρηπάσθη.)] nec raro praepositio additur μεθῆκεν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον Synes. Epist. IV. p. 161. Σικελίαν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφείς Plut. V. Timol. c. XX. Sed dativo usus est Empedocles v. 268. εἰσόκε χειρὶ μεθῆ, ubi minus aptus foret secundus casus. Et qui e manu emittit idem manu mittit. In Mosq. B. ἀλαστόρους.

V. 374. Ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσί καὶ κλυτοῖς πεσῶν αἰπολίοις. Complures codd. ἐλίκεσι. Hermannus, quia in antistropha vetus est lectio ὀλέσας, dubitat an pro πεσῶν scribendum sit πέσον, quod deleto post αἰπολίοις commate cum αἶμα construi posse. Κλυτὰ μῆλα Homerus dixit; alius nescio quis κλυτὸς ὄρνις ὁ ἀλεκτροῶν Hesych.

V. 376. Ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδενσα. Musgravii emendationem αἶμ' ἔδενσα, in Ed. Pr. refutavi allatis aliis verbis, quae proprie humectare, minus proprie effundere significant, ut ²⁴³ τέγγει δάκρυα Pind. Nem. X. 141. Trach. 848. ὑδραίνει χόας Iph. T. 160. νίξει οἶνον εἰς ἔδαφος Ion. Athen. XI. 463. B. ῥαίνει χόας Lycophr. 1185. ῥαίνει ἰκμάδα Posidipp. Epigr. IX. ἢ πέτρα κρουνὸν ἀναῤῥαίνει Aristot. Mirab. c. CXIV. θορὸν ἀποῤῥαίνουσι Oppian. Hal. I. 494. μυελὸν ἐκραίνει Soph. Trach. 780. Eur. Cycl. 401. τὸν θορὸν ἐπιῤῥαίνει τοῖς ὤοις Theophr. Caus. Pl. II. 9, 15. εὐλυτον ἔγων τὸ κοιλίδιον προσ῔ῥανε τῷ τοίχῳ Strab. XIV. 707. (675.) ubi Schneiderus προσ῔ῥασε emendabat, sed προσῥαίνειν μίλτον legitur Arist. Eccl. 379. His proximum est ἐπάρδειν τὴν τροφήν Galen. de Caus. Sympt. I. 7. 58. T. VII. Chart. (p. 129. Kuehn.) τὴν ὑγρότητα idem ad Thrasyb. c. 19. p. 20. T. VI. τὰ νάματα Himer. Ecl. XXXII. 6, 300. idemque scripsisse videtur Philo de Somn. 584. A. τροφὰς ἐπαλλήλους εἰσφοροῦντες καὶ πολὺν ἄκρατον ἄρδοντας. Et apud Romanos *rigare lacrymas* Auson. Epitaph. XXVII. 8. *irrigare aquam in aream imbres in plantas*, apud scriptores rei rusticae; de quo tamen dubitatur an rigare proprie significet *regere* sive *dirigere*, quemadmodum Lucretius dixit *motus per membra rignantur*, illa autem humectandi significatio sit adventicia. Item, si Galenus de Facult. Alim. III. 39, 399. ὁ Ζεὺς ἔβρεξε μέλι, hoc verbo pro pluere usus est, quod Phrynichus recte fieri negat, id exemplum non magis huc pertinet, quam ὑσε χρυσόν et similia; si vero pro humectare, simillimum est.

V. 376. Τί δῆτ' ἂν — ὦδ' ἔχειν. Priorem versum affert Lecapenus Gramm. p. 8. [68. Matth.] alterum Tzetzes

Chil. X. c. 324. v. 399. utrumque Suidas s. *Τί δῆτα*, ubi quum in cod. Leid. scriptum sit *οὐ τε γὰρ γένοιτ' αὐθ' ὅπως* — hinc Seidlerus conjecturam duxit, poetam dedisse *οὔτοι γένοιτ' ἂν αὐτ' ὅπως* — Praeterea pro *ἔχειν* apud Suid. vulgatum est *ἔχει*, cum Scholio *ὅπως μὴ οὕτως σχοίη*, vel ex defectu lineolae quae $\bar{\nu}$ finale indicat, vel quod aliquis infnitivi insolentia percussus *ἔχοι* emendaverat.

V. 378. 379. *Ἰὼ πάνθ' ὄρων, ἀπάντων τ' αἰεὶ κακῶν ὄργανον*. Eustathius p. 415, 19. *Ὀδυσσεὺς ὡς πάντων αἰεὶ*
 244 *κακῶν* (sic et Ven. Lips. B.) *ὄργανον πάνθ' ὄραν λέγεται*. Codd. et Edd. *ἀπάντων τ' αἰεὶ*. Copulam Brunckius omisit unius cod. auctoritate, quicum duo Lips. consentire videntur. Elmslejus aut *πάνθ' ὄρων*, aut *ἀπάντων δ' αἰεὶ* scribendum censet, quorum prius Hermannus recepit servata copula, sed displicet singularis *πάν*, neque ipse in Opusc. T. III. 152. quidquam mutandum censet. Pro *αἰεὶ* duo Barocc. Harl. *ἀτων*, antegresso *ὄρων* adaptatum.

V. 380. 381. *Τέκναν Λαερτίου, κακοπνέστατον τ' ἄλῆμα στρατοῦ*. Zonaras T. I. 131. *ὡ τέκνον Λαερτίου* (sic codd. plerique) *κακοπνέστατ' ἄλῆμα*. Copulam in Mosq. B. et Jen. omissam servat Suidas s. *Ἄλῆμα*. Saepius hujus loci meminit Eustathius p. 108, 33. p. 1441, 18. et explicat p. 352, 36. *ἐκεῖθεν καὶ ἀπαιόλημα τὸ ἀποπλάνημα καὶ ἀποκάθαρμα, ὃ καθαραρολογήσας ὁ Σοφοκλῆς ἄλῆμα στρατοῦ τὸν Ὀδυσσεῖα λέγει* etc. [*ψυχὴν πολυπαιπαλὸς ἠδὲ νοήμων* Orprian. Hal. III. 41.] Bothius olim, ne *ἄλῆμα* bis iteretur, *τόλμημα* correxit; Burgessius ad Suppl. v. 8. eadem ratione ductus *λῆμα*. Scholiastes et h. l. et Antig. 320. ubi nunc *λάλῆμα* legitur, nomen illud interpretatur *τρίμημα περίτριμμα*, quod amplectitur Musgravius subjecta Hesychii glossa *ἄλῆμα, λεπτόν ἄλευρον*, probatque Passovius. Eustathius vero *ἄλῆμα* pro *πλάνημα* accepit, id est *πλάνος*, ac si Brunckius ad Phil. 927. recte judicavit, *παιπάλημα* convenientius Comicis esse poetis quam Tragicis, idem dicendum est de *ἄλῆμα*, cujus synonyma sunt *πάλημα τὸ λεπτότατον ἄλευρον* Eust. 898, 9. et *παιπάλη ἄλευρον λείον, ἣν πασπάλην λέγουσι* Glossa MS. Du Cang. p. 1147. derivata illa a verbo obsoleto, cujus multae variaeque propagines, *παίω, πάλλω, παῖο, παῖρο* (ut palmentum dicitur pro pavementum) et reduplicatum *παιπάλλω*¹⁾

¹⁾ Eustathius 898, 8. *ἡ πάλη ἀναδιπλασιασθεῖσα κατὰ τὸ παφάσσειν ἀποτελεῖ τὴν παιπάλην* melius quam Schol. Ven. B. 450. *φῶ τὸ φαίνω, παφάσσω, ὡς (πετώ, πτώ) πταίνω, παπταίνω, καὶ πάσσω, πάλη, παιπάλη* (Schol. B. *πασπάλη*). In *παιπάλλω* quidem clare apparet vis reduplicacionis intensiva. Nam ut *προπρό, πάμπαν, αὐταντος* ipsiusus, quisquis, undeunde, nuda soni ejusdem iteratione plus significant quam simplicia, ita

i. q. *σειώ* Hesych. communem habent significationem tun- 245
dendi. Indidem nomina fluxerunt *πάλη*, pollen, *παιπάλη*,
quod universe aliquid contusum et commolitur denotat sed
praecipue dicitur de frumentis in subtilem farinam molitis,
et de *λατίπη* sive *σχύρω*, quas significationes Schol. Arist.
Nubb. 261. ita complectitur ut ab illa verbum repetat *παλύ-*
νειν, ab hac autem *παίπαλα τὰ δύσβατα*, id est loca testis
scrupulisque confragosa. Ed. Pr.

V. 382. *Ἡ που πολὺν γέλωθ'* — *Γέλων* atticam for-
mam exhibet Mosq. B. et Suid. s. *Ἄλημα*, sed ea Tragici,
nisi metrum cogit, non utuntur. Ed. Pr.

V. 383. *Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδύρεται* — affer-
tur a Stobaeo Ecl. I. 3. p. 34. et Suida s. *Ξὺν τῷ*, ubi *ξὺν*
θεῷ πᾶς τις vulgatum est, ut in Mosq. B. sed codd. Suidae
pro *πᾶς* exhibent *γάρ*, unde profecta Seidleri correctio *ξὺν*
τῷ θεῷ γάρ πᾶς γελᾷ —

V. 384. *Ἰδοὺμὶ δὴ νῦν*. La. Bar. AB. Laud. Γ. Harl.
Mosqq. Aug. BC. Dresd. B. et Ald. *ἰδοίμι νῦν*. Suidas s.
Ἀτόμενος auctius *ἰδοίμι νῦν ὧδ' ἀτόμενος*, Triclinius *ἰδοίμι*
δὴ νῦν, quod Brunckius recepit; *ἰδοίμι' ἐγὼ νῦν* Elmslejus;
ἰδοίμι νῦν νῦν Hermannus; *ἰδοίμι' ἰδοίμι* Dindorfius. [V.
Osann. ad Philem. p. 251.]

V. 386. *Μηδὲν μέγ' εἴπης*. Iisdem verbis Gregorius
Naz. de V. S. p. 6. B. eodem numero Homerus Od. XXII.

288. *μὴ μέγα εἰπεῖν*. Plato Phaedon. p. 95. B. Hipp. M.

295. A. *μὴ μέγα λέγε*, Theocritus X. 20. *μηδὲν μέγα μν-*
θεῖν. Pluraliter *μὴ μεγάλα λέγε* Arist. Rann. 835. *μεγάλα*
λέγειν Isocr. Evag. 219, 47. qui omnes significarunt magni-
loquentiam. Non minus liberum est *μέγα* et *μεγάλα φρο-*
νεῖν, ut ad v. 1120. dicemus; *μέγα* et *μεγάλα δύνασθαι* v.
Tzschuck. ad Strab. L. IX. 564. *μέγα* et *μεγάλα βλάπτειν*
Popp. ad Cyrop. p. 113. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 121.
[*μέγα οἰμῶξεεν* Herodo. VII. 159.] *μέγα* et *μεγάλα βοᾶν* v.

verba, quae motum crebrum et quasi coruscantem demonstrant, reduplicatio-
nem tanquam propriam notam continuatae actionis recipiunt, *έλελίσσω*, *μαρ-*
μαίρω, *καρκαίρω* (querquerus), *ποιφύσσω*, *ποιπνύω*, *τεταίνω* (*τέτανος*), *παμ-*
φαίνω, *τετραίνω*, *τετρεμαίνω* (*τέτρομος*), *μοιμύλλω*, et quod Hesychius
affert *Κασκαλίζεται*, *γαγγαλίζεται*, fortasse a *σκάλλω* ductum est ut latinum
titillo a *τίλλω*, atque *κοσκυλίματιον* (*κοσκύλλω*) a *σούλλω*. Nec multum di-
versa causa reduplicacionis in verbis *μαιμάω*, *μαιμάσσω*, *λιλαίωμαι*, *ἀντιάλλω*.
Sed ipsa naturae imitatio huc redegit verba factitia, *βαβάζω*, *βιβάζω* (*βι-*
βάξω), *καχλάζω*, *παφλάζω*, *τιτινπιο* etc. *Σισύρα* vero, *σέσελι*, *γάγγρανα*
(*γραίνω*), *ἀμαμαξός* (v. Neue ad Fragm. Sapph. CXII.) *cicindela* (*candela*) et
quae primam longam habent *διθύραμβος* (*ἴαμβος*, *θρίαμβος*, *ἴθρυμβος*), *σίσημ-*
βρον, *Σίσυφος*, ea si reduplicata sunt, ratio certe non apparet, nisi eupho-
nica est; quod de *ἀτάρτηρος*, *ἄκασκος*, *ἐτήτυμος* vix dubitari potest.

Interpp. ad Herodo. III. 42. *τακερόν* et *τακερά βλέπειν* v. Blomfield. ad Sept. 53. *ὀρθότερον* et *ὀρθότερα βλέπειν* v. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 253. pariterque cum hoc et ceteris verbis videndi adjectiva cujuscunque notionis in utroque adjunguntur numero; neque verum esse arbitror, quod Matthiae affirmat ad Iph. A. 634. *placide adspicio aliquem* graece dici *εὐκήλως βλέπω εἰς τινα*, non *εὐκῆλον βλέπω τινά*, quum non solum *ἐλεινὸν ὄρα̃ς με* inveniatur Philoct. 1130. sed etiam *λοξὸν ἰδεῖν τινα* Anacr. Od. LXI. Solon. Fragm. XXIV. Eratosth. Schol. Ep. II. et *λοξά* Christodor. Ecphr. 197. *ἐς ἠέρα λοξά δοκεύων* Nonn. X. 252. [*λοξά πανταίουσα* XLVIII. 341.] Latini poetae adjectivo plurali utuntur sed sine accusativo objecti, *transversa, torosa, acerba, tranquilla tueri; Najades glauca tuentes* Auson. Mosell. 170. id est *ὄσσοις γλαυκιώσαι*. Sed *acutum cernere* dicunt singulariter ut Graeci *ὄξυ ὄρα̃ν* et contrarium *ἀμβλύ*. Similiter *ἠδὺ γελᾶν* tritum est non *ἠδέα* v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 723. sive homerici exempli auctoritas evicit sive alia qua subest causa reconditior; sed rursus *ἠδέα κατίλλειν* Phocyl. Fr. VII. *ἀβρά γελᾶν* Epigr. Adesp. XXXI. [Anthol. P. XII. 156. *φαιδρά γελᾶν* ib. V. 144.] *φαιδρά με σαίνει* Oed. Col. 319. ubi Triclinius *φαιδρόν* substituit. Sicut *μεγάλα βοᾶν* legitur Plut. V. Cic. c. V. *μεγάλα τρύζειν* Arrian. Alex. I. 25, 9. *δεινὰ κεκραγῆναι* Arist. Eqq. 1024. *φθέγγεσθαι ὄρδια, γοερά, διατόρα* Aelian. H. An. VI. 19. ita Demostheni p. 408, 18. pro *καλὸν καὶ μέγα φθέγγεσθαι*, licuit *καλὸν καὶ μεγάλα φθέγγεσθαι* scribere conjuncto utroque numero ut Aretae. de Sign. Acut. I. 9, 18. *μεγάλα καὶ ψυχρὸν ἀναπνέει*, sed multum dubito num licuerit *καλά*. Et Euripides²⁴⁷ *Androm.* 1151. *Hipp.* 1216. *ἐφθέγγεζατο δεινὸν καὶ φρικῶδες*, si usus esset plurali, ambiguum fecisset, utrum sonum vociferantis horribilem an sententiam diram intelligi vellet. Ipsumque illud *μέγα λέγειν* non solum magniloquentiam significat sed etiam clara et contenta voce loqui Plat. Rep. V. 449. B. Protag. 310. B. Amator. 133. B. (utroque loco additur *τῇ φωνῇ*) Alcib. I. 110. C. sed *μεγάλα λέγειν* prius solum. Quod autem Elmslejus pertendit ad Ach. 193. *ἠδὺ et κακὸν πνεῖν, ὄζειν*, apud Atticos fixum esse in numero unitatis, nullum vel apud extraneos reperi exemplum contrarium praeter Hipparch. Athen. III. 101. A. *ἠδέα ὄζων*.

V. 387. *Ἦ Ζεῦ προγόνων προπάτωρ*. Dresd. A. et Edd. vett. *ἰώ* hic, ut in stropha, et *πάτερ*, quod Triclinius in libro antiquo se reperisse dicit; Harl. Jen. Aug. B. *πρόπατορ*. Britannii cujusdam commentum in seq. versu *ὡς ἄν* corrigentis pro *πῶς ἄν*, quod soloecum putabat, Buttmanus ridet ad Phil. 794.

V. 390. *Τούς τε δισάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς.* Draco p. 115. et Anecd. p. 1195. σημειοῦται ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τούς βασιλῆς διὰ τοῦ ἡ γραφομένου, τούς τε δισάρχους (sic) ὀλέσσας βασιλῆς. "Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ξενοφῶντι διὰ τοῦ τ. Suidas s. Ἄλημα confuse refert Πῶς ἂν τὸν αἰμυλότατον ἐχθρὸν ἄλημα στρατοῦ (ex v. 379.) τούς τε δισάρχας βασιλεῖς ὀλέσας τέλος θάνομι καὶ τός. Lascaris Gramm. Lit. E. fol. VII. τούς τε δισάρχας ὀλέσσας βασιλῆς διὰ τοῦ ἡ εὔρηται γεγραμμένον παρὰ τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις. Id secundum Dindorfium recepi, etsi codd. praeter Dresd. A. fere omnes βασιλεῖς. Suidas βασιλεῖς ὀλέσας s. Ἄλημα. Maxima pars codd. ὀλέσας.

V. 393. *Τί γὰρ δεῖ ζῆν με.* Aug. B. ζῆν δεῖ με.

V. 394. 395. *Σκότος ἐμὸν φάος, ἔρεβος ὦ φαινότατον ὡς ἐμοί.* Apud Suidan, qui s. Ἴω σκότος haec verba promit, legitur ἔρεβος ὦ φαινότατον ἐμοί, sed s. "Ὡς γ' ἐμοί hoc modo ἔρεβος ὦ φαινότατον ὡς ἐμοί. Triclinius et vett. Edd. ἐρεμβος ὦ φαινότον. Jen. φαινότατον, quam formam Tragicis inusitatam passim exhibent codd. et vett. Edd. Bacch. 587. Ion. 1516. v. Matthiae ad Phoenn. 84. Illud ὡς ἐμοί eodem modo additum est Eur. Ion. 1541. οὐ ²⁴⁸ μεμπτόν ὡς ἐμοί τότε.

V. 396. *Ἐλεσθ', ἐλεσθέ μ' οἰκήτορα.* Paris. D. Dresd. B. Mosq. B. ἐλεσθέ μ', ἐλεσθ' οἰκήτορα, quod a Brunckio receptum obtinuit usque ad Hermannum, qui ἐλεσθ', ἐλεσθέ μ' edidit. Cod. Γ. ἐλεσθέ μ' οἰκήτορα ἐλεσθε, οὔτε γὰρ. Cod. Θ. duo Lips. La. Harl. et Suid. s. Ἴω σκότος sic ἐλεσθέ μ', ἐλεσθέ μ' οἰκήτορα. Dresd. A. et Jen. ἐλεσθ', ἐλεσθ' οἰκήτορα. Plautus Cist. III. 9. *accipe me ad te, mors, amicium et benevolium.*

V. 397—400. *Οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἀμείρων ἐτ' ἄξιός βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων.* Cod. Γ. Bodl. Aug. BC. Lips. AB. Dresd. A. Ald. Suid. s. Ἴω exhibent ὄνησιν, ab Hermanno reductum, qui doricam formam expulit El. 1050. Sententia perspicua est; significatur enim summa salutis desperatio ut in Oed. C. 829. *ποῖαν λάβω θεῶν ἀρχὴν ἢ βροτῶν;* et Polyb. XV. 1. *πάσης ἐλπίδος ἀποκλεισθῆναι καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων.* Cicero Verr. IV. 45. *quid speras, quid spectas? quem tibi aut deorum aut hominum auxilio putas futurum?* Tacit. Hist. V. 3. *monuit ne quam deorum hominumve opem exspectarent.* Sed disceptatur de constructione verborum postremorum τιν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων, quae Hermannus commate post βλέπειν posito uno complexu comprehendit, hac, puto, sententia: *cum aliquo commodo hominum,* ut Schol. Laur. εἰς ἡδονήν. Ac Scholiastes

quoque Rom. haec a prioribus disjunxisse videtur οὔτε θεῶν γένος οὔτε ἀνθρώπων ὄραῖν ἐτι ἄξιόν μοι εἰς ὠφέλειαν, sed contrario intellectu cum aliqua spe auxilii ab iis accipiendi, nec dubito, quin ille ἀνθρώπων cum ἀμερίων junxerit ut Antig. 790. ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων. Ego in Ed. Pr. rejecta Wytttenbachii correctione Bibl. Crit. II. P. II. p. 43. θεῶν τινος, omnia distinctionis signa removi: οὔτε θεῶν γένος οὔτε εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων ἡμερίων βλέπειν ἄξιός εἰμι, sic ut verbum βλέπειν dupliciter construatur cum accusativo simplici et cum praepositione. Hesiodus Opp. 475. οὐδὲ πρὸς ἄλλους ἀγασσάται scil. auxilii accipiendi causa, εἰς ὑμᾶς βλέπω Iph. 249 T. 1056. εἰς ἄλλου χεῖρα βλέψαι sive ἀποβλέψαι Philostr. V. Ap. II. 17. p. 68. Plut. V. Luc. c. VIII. πρὸς ἐκείνον ἐπάπταινε V. Philop. c. XII. cf. Wolf. ad Liban. Epist. CXXXII. p. 69. [εἶδεν εἰς αὐτόν appetebat amore Palaeph. c. 47.] Hic autem praepositio ante γένος omissa est, quia sequitur εἰς ὄνησιν. Eur. Heracl. 755. μέλλω τῆς γῆς, μέλλω περὶ τῶν δόμων κίνδυνον τεμεῖν. Bion. Id. V. 11. ἐς πόσον, ἃ δειλοί, καμάτως κῆς ἔργα πονεῦμες; Callim. H. in Del. 17. ὀππόσαι ὠκεανόν τε καὶ ἐς τιτηνίδα Τηθύν νῆσοι ἀολλίζονται, ubi vulgo ὀππότ' ἐς legitur. Theodoridas Epigr. XV. 44. νῆ τε σὺν φόρτῳ τε, nisi interpungendum est νῆ τε σὺν, φόρτῳ τε. Pind. P. II. 20. ὅταν δίφρον ἐν θ' ἄρματα καταξενυγῆ ἵππους. [Quint. Sm. V. 590. οὔτε γυναικὸς οὔτε περὶ πτόλιος μαχόμεν.] Hujusmodi locos complures collegerunt Mehlhorn. ad Anacr. p. 71. Wellauer. ad Eum. 673. Matthiae Gramm. §. 595, 4. sed nonnullos ad probandum minus idoneos. Quod quum recte animadvertisset Reisigius Conj. I. p. 241. terminosque hujus usus coarctasset, ulterius provectus Bernhardy ad Dion. v. 1037. et Synt. p. 202. hanc praepositionis ellipsin soli Pindaro et Alexandrinis concessit poetis. Sed eadem usi sunt Tragicis; Antig. 1176. πότερα πατρός ἢ πρὸς οικείας χερὸς ὄλωλεν, et v. 367. ποτὲ μὲν κακὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει, ubi nemo credet ἀνθρώπος κακὸν ἔρπει sic dici posse ut στείχε δόμους. Neque aliter recentiores Epici. Quint. XII. 167. ἀλλήλων ἴσταντο καταντίον, οἱ μὲν Ἀχαιῶν οἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ Τρώων. Antip. Sid. Anth. c. VI. n. 14. τὸν μὲν γὰρ ξυλόχων, τὸν δ' ἠέρος, ὃν δ' ἀπὸ λίμνης — ἔδεκτο, et n. 111. τὰν ἔλαφον Λαδῶνα καὶ ἀμφ' Ἐρμυάνθιον ὕδωρ φροβουμένην cf. n. 118. et 130. Haec igitur omnia ad schema ἀπὸ κοινοῦ et ad eam speciem pertinent, quam anticipatorem dicimus. [V. Mehlhorn. de Schem. ἀπὸ κοινοῦ p. 7.] Sed ubi casus obliquus significationem localem aut temporalem aut aliam perinde legitimam habet ut in Alcmanis Fr. XXXVII. φοίναις καὶ ἐν θιάσοις παιᾶνα κατάρχειν, Eur.

Iph. A. 210. *αιγιάλοις παρά τε κροκάλαις δρόμον έχει*, Eum. 682. *τό τ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην*, Apollon. I. 1193. *τόσση μῆκος τε καὶ ἐς πάχος*, Nicand. Ther. 640. *πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια*, vel ubi verbum intercedit quod utroque modo pariter construi solet, ibi prorsus nihil interest utrum praepositionem priori nomini detractam an posteriori ex abundantanti additam dicamus. Quum autem de ellipsi et pleonasmō praepositionum loquimur, nequaquam, ut quidam interpretantur, Graecos recti tam incuriosos et infantes fuisse censemus, ut quae dicere voluerint ac debuerint, non dixerint, quae vero omittere, non omiserint, sed his nominibus significamus quasdam vel a communi Graecorum usu vel a nostra loquendi consuetudine aberrationes notabiles; quas si quis breviloquentiae potius quam ellipsi adscribendas putat, verbis aliis dicit idem. — His subjungam locorum quorundam correctiones in Ed. Pr. praepositas. Orph. H. LXXV. 10. *Πολύμνια, Ὀυρανίη τε Καλλιόπη σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἄγνῃ* suspiratus sum aut sic scribendum esse *Καλλιόπη σὺν, μητρὶ τ', αἰοιδόταται θεαὶ ἄγναι*, aut huc referendum versum hymno XXIII. importune subjectum *Καλλιόπη, σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι*. In quinto v. *θρέπτειραι ψυχῆς διανοίας ὀρθόδοτεραι* fortasse librarii error est pro *ὀρθώτεραι*, ut saepe illi modo contrahendis modo dilatandis syllabis peccarunt. Strato Epigr. XCIV. *οὐδ' αὐτῆ σ' ἡ λέξις, ἀκουώνητε, διδάσκει*; scrib. *ἀκουονόητε, imperitissime*. Themist. Or. XXVII. 336. C. *ὡςπερ τὰ ὕδατα, ὅσα σημαντικά*. scr. *ὅσα δὴ σημαντικά*, ut XXXII. 358. C. *ὅσα δὴ βασιλικά ἐρωτήματα*. fontes *σημαντικοί* dici non possunt. — Apud Stob. Serm. LIV. (LII.) 48. *βουλῆ καὶ μύθοισι εἰπεροσηδεὶ τέχνῃ*, scr. *καὶ ἡπεροσηδῖ*, quae ars *ἡπεροσητής* a Polyaeo in Praef. Strat. inter praecipua imperatorum subsidia numeratur [Gaisfordus, *ἡπεροσηδῖ* inquit, *conjecerat Tyrwhittus dudum ante Lobeckium*; scilicet in notis manu scriptis quae multo post evulgatae sunt]. Aesch. Suppl. 543. *Ζεῦ πείθου τε καὶ γενέσθω. ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν fort. καὶ γένει σῶ*. In Epigr. Ἀδεσπ. CCXII. p. 179. T. IV.

*Θαῦμα τέχνης ταύρου τε καὶ ἀνέρος, ὧν ὁ μὲν ἀλλὰν
θῆρα βίη βροῖθει γυῖα τιτανόμενος.*

legendum videtur *ὧν ὁ κεραλκῆ*. [Jacobsio ad Anth. P. n. 105. p. 656. magis placuit *ὧν ὁ μεγαλκῆ*, quod adjectivum nusquam legitur, usitatum vero est *ταῦρος κεραλκῆς* et *κεραλκῆς*. Sed fortasse nihil mutandum nisi *ἀλλὰν* in *ἀλλὰ*, quod si quis cum *βίη* compositum languere putat, huic opponam illa: *εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίη μέγαν ὄλβον ἄρῃται* Hesiod. Opp. 319. *δόλω φρένας ἐξαπατήσας αἰμυλλίοισι λόγοις*

Theog. 889. ἦν πάντες ὑμναίοισι λώτῳ συνηλάαξαν Eur. Herc. 11. δάκρυον αἰνοτάτῳ ἔλεῳ ῥέε κηδοσύνησι Apoll. III. 462.] Ad ἀλλὰν θῆρα miror neminem apposuisse Hesiodium ἀνέρα ὕβριν decantatum magis quam intellectum. Tum in Epigr. DXXXIV. χαῖρε μελαμπέτοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι Πιερίας, praestat μελαμπετάλοις, et in Epigr. CCCCLXII. quod est de viatore, qui lapide hominis calvariae injecto percussus est

Ὅστιόν ὡς γὰρ ἐπληξεν, ἀφήλατο καὶ τὸν ἀφέντα
πήρωσε γλυκεροῦ βλέματος ὄφρα νίσας,
καὶ πάλιν εἰς Ἄιδην ἐκολάζετο, τὴν ἰδίην γὰρ
ἐκλαυσεν χειρῶν εὐστοχὸν ἀφροσύνην.

scribere praestat καὶ πάλιν οἷς ἄλιτεν, eodem lapide, quo mortuum laesit, puniendus est. [De productione syllabae in caesura positae quod Jacobsius dicit, vereor ut ille Epigrammatiorum canon ad quosvis hujus farraginis versificatores transferri debeat; ceterum non longius distat ὡς ἀλίτης'.] — Similiter verba colligata diducas in Ep. CCLVII.

Ὁ πτανὸς τὸν πτανὸν ἴδ' ὡς ἄγνυσι κεραννόν,
δεικνύς ὡς κρεῖσσον πῦρ πυρός ἐστιν Ἐρωῶς.

pro ἰδῶν' illud ἴδ' ὡς in his carminibus frequentissimum. Postremo in Epinici versibus Athen. IX. 432. ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόχου γλυκύν scribendum est τῆς ἀκραχόλου. Fiorilli emendationem νασμὸν praecepit Jacobsius Anim. ad Eur. p. 114. idemque nomen Eur. Bacch. 709. pro ἐσμούς, quod Philostratus V. Soph. I. 19. ex h. l. affert, reddere conatur, sed neutro opus est. Ed. Pr.¹⁾

252 V. 401. Ἄλλὰ μ' ἂ Διὸς ἀλκίμα θεός. Barocc. B. Bodl. Laud. Διὸς γ', quod Hermannus recepit. Mosq. B. θεά, quod si plus auctoritatis haberet, non spernerem. Infra quidem v. 1079. legitur Ζηνός ἢ δεινή θεός et saepius nominis hujus masculina forma adjunctum habet adjectivum femininum σεμνῆς θεοῦ Iph. A. 976. τοιαύτη θεῶ Herc.

¹⁾ Jamblich. V. P. XXV. 96. p. 244. ἐστὶ δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τε καὶ πάθη καὶ νοσήματα ἀφγγιάζον scrib. μελισμάτων ἐπωδῆ. et in loco parallelo XV. 51, 134. διὰ ἀσμάτων καὶ μελισμάτων φιλή καθαρίσει διὰ λύρας ἢ καὶ φωνῆς συντελουμένων, pro φιλή τῇ κράσει. quod infra legitur p. 448. φιλή τῇ φράσει ab hoc loco alienum sed Aeliano fortasse restituendum H. An. I. 14. λαμνρώτερα ταῦτα τῇ φράσει τῶν ὀνομάτων εἴρηται pro κράσει. [Jambl. XIX. 75, 196. ἦλθεν Ἄβαρις ἀπὸ Ἰππερορέων πρεσβύτου καθήκων scrib. καθ' ἡλικίαν]. Theop. Prog. IX. 94. τῆς Μακεδόνων γῆς, ἐξ ἧς οὐδὲ δουλούμενοι χαιρουνσιν ἄνθρωποι, apertus error pro δούλων ἀνούμενοι. Eurip. Erechth. Fr. I. 18. Matthe p. 172. ἂ δ' Ἑλλάς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλιστα τῆς γε δέλεαρ ἔχοντες συνθηρέουμεν, sententia requirit, γῆν δέλεαρ ἔχοντες τῆνδε, συνθηρέουμεν, hujus terrae lenociniis mercatores ex omnibus terris allicimus.

1307. τῆς θαλασσίας θεοῦ Rhes. 974. ubi duo Flor. θαλασ-²⁵²
σιου praebent, τῆς ποντίας θεοῦ Andr. 130. ubi in cod. πον-
τιου θεᾶς scriptum, ἐναλίας θεοῦ 253. ἀθανάτας θεοῦ Phoenn.
242. codd. nonnulli ἀθανάτου, quod de Apolline foret acci-
piendum; sed saepe etiam substantivum femininum cum ad-
jectivo alterius generis conjunctum est. Ac si quis putat
εὐκταία θεός Orest. 214. νερότερα θεός Oed. C. 1548. οὐκ
ἄλλα θεός Med. 630. auribus gratiora esse quam εὐκταία θεά
vel ἡ εὐκταῖος θεός, quod sentire videtur Matthiae ad Troad.
v. 23. sic scribens „Αργείας θεᾶς Flor. Vict. Havn. quod
„praefert Valckenarius homoeteleuto non offensus“ plurimis
exemplis demonstrari potest, hujus rei exiguam fuisse apud
poetas illos curam; μεγάλαιν θεαῖν Oed. C. 683. χθόνια
θεαί 1568. ἱερταί δειναί θεαί Orest. 261. μὰ τὴν ἀνασσαν
Ἀργεῖαν θεάν Iph. A. 739. [θεᾶς Μούσης Arist. Avv. 1702.
Μοῦσα θεά Pac. 802. Νύμφαι θεαί 1060.] Neque non scribi
potuisset ἄλκιμος θεά. Nam adjectiva in ἴμος apud Tragi-
cos modo communia sunt, modo per genera moventur, ac
si ποίνιμος δίκη Trach. 808. ἀλκιμον μάχης Heracl. 683. λευ-
σίμους ἀράς Agam. 1616. πομπίμους χνόας Sept. 353. θανα-
σίμω σφαγῇ Hec. 571. euphoniae data esse statuamus, tamen
cur modo ἀλώσιμος βάξις Agam. 10. λευσίμω χειρί Orest. 854.
πενθίμους — εἰςβολάς Ion. 676. modo κουρίμης — τριχός²⁵³
El. 521. χαιτήν κουρίμην Choeph. 178. εὐνή — μορσίμη Eum.
212. Ἰδαία μάτερ ὀβριμία Or. 1454. dixerint, nihil rationis
dici potest. Plato Charm. 174. D. εἰ αὕτη ἐστὶν ὠφέλιμος,
ἐκείνη οὐκ ἂν εἴη ὠφέλιμη ἡμῖν.

V. 402. Ὀλέθριον αἰκίζεῖ ex h. l. affert Suidas s.
Ὀλέθριον.

V. 403. Ποῖ τις οὖν φύγη. Schol. γράφεται τραπή
(τραπή) quod adscriptum est cod. La. φύγοι Harl. Baroce.
AB. Dresd. AB. Aug. B.

V. 405 — 407. Εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοῖς δ' ὀμοῦ
πέλας, μωραῖς δ' ἄγραῖς προσκείμεθα. Scholiastes Rom. εἰ
τὰ μὲν φθίνει, διὰ τὴν (Schol. Laur. κατὰ τὴν) κρίσιν τῶν
ὄπλων· ac verbum φθίνει nonnullos ad Minervam retulisse
significatione activa Triclinius refert; de secundo versu nihil
adnotatum est praeter quod in Schol. Jen. legitur, ὠφείλεν
εἰπεῖν τὰ δ' ὀμοῦ, ἵνα ἢ ἀκόλουθον πρὸς τὸ, εἰ τὰ μὲν.
ἐποίησε δὲ ἐναλλαγὴν, quem apparet τοῖς δ' legisse non
τοῖς δ'. De enallage vero sic statuuisse videtur, Sophoclem
pro τὰ δὲ ὀμοῦ πέλας ἐστὶν scil. μοί, solita antistrophe di-
xisse τοῖς δὲ ὀμοῦ πέλας sc. εἰμί. Triclinii haec esse para-
phrasis: παραπλησίως τοῖς προκειμένοις θρέμμασι, unde su-
spiceris eum ὁμῶς scriptum invenisse id est ὁμοίως τοῖς πέλας,

nisi, ut ὁμῶς pro ὁμοῦ dixit Theocritus XXI. 6. sic hoc pro illo valere credidit. Elmslejus τὰδε δ' ὁμοῦ πέλας addita syllaba propter antistrophum τινὰ Τροία στρατοῦ. Bothius τοῖσι δ' ὁμοῦ πέλας, μωραῖς vel μωραῖς γ' ἄγραις. Hermannus τοιοῖςδ' ὁμοῦ πέλας scil. οὔσι, quod participium omitti posse demonstrat exemplo paulum dissimili Oed. C. 83. ὡς ἐμοῦ πέλας. atque hoc τοιοῖςδ' ipse proposui in Ed. Pr. p. 286. Ellendtius, animadverso in antistropha τινὰ minime necessarium, hoc autem loco πέλας glossematis simillimum esse, utrumque ejicit, τοιοῖςδ' ὁμοῦ scribens. Neuius τοῖς δ' ὁμοῦ πέλας pro ἐκείνοις ὁμοῦ πέλας οὔσι vel τῷ ἐκεῖνα πέλας εἶναι positum putat, sed qui hoc conveniat, inexplicatum relinquit. Superest conjectura nobis oblata τίσις, 254 quod a τοῖς una lineola distat. Certe sententia poetae haec esse videtur: si honore et dignitate, qua olim florebam, privatus sum, ultio autem prope instat, quam provocavi pecudum caede Achaeis destinata, iique mox in me irrupturi sunt.

V. 408. Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος — φονεύου. Hunc v. Suidas apponit s. Δίπαλτος. Eustathius p. 674, 13. πάλτον εἶδος ὄπλου, ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς, active ut δορίπαλτος apud Aeschylum. Hoc loco Schol. Rom. Didymi et Pii mentionem injiciunt, quorum illum δίπαλτος explicuisse παντὶ σθένει, hunc autem λαβῶν τὰ δίπαλτα δοράτια. Utinam de difficilioribus locis illorum apposuisent sententias.

V. 410. Ἄνδρα χρήσιμον Schol. γενναῖον, quomodo Phoen. 1730. τὸ χρήσιμον φρενῶν explicatur ab antiquo interprete.

V. 412. Ἰὼ πόροι ἀλιήροθοι. Interjectionem, quae in codd. et Edd. omnibus deest, Brunckius apposuit de suo; unus Γ. ὦ πόροι. Πόροι ἀλιήροθοι hinc afferunt Suidas s. Πόρος, Harpocratio s. Πόριος, ubi πόροι ἀλιήροθοι (sic enim scribitur) explanat hoc modo ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, quos Homerus ἀλιμυρήντας vocat. Hesychius Πόροι, ποταμοί. Fortasse hoc loco πόροι ἀλιήροθοι, item ut in Aesch. Pers. 365. sunt fluctus marini, quos Ajax de litore procul adspiciebat. Αἰγαίου πελάγους ἐνάλιος πόρος Archestr. Athen. VII. 278. D. cf. Tafel. Dilucid. Pind. T. I. p. 57. Proximum versum affert Suidas l. c. Particulam καὶ ante νέμος omittit Γ.

V. 414. Πολὺν — Eustathius p. 250, 40. πολὺν, πολὺν με δαρὸν τε δὴ κατείγετε χρόνον. Sic etiam La. ΓΘ. Lips. A. aliique cum Aldo; quam lectionem Hermannus vocavit. Mosq. B. πολὺν με, πολὺν, ut Brunckius edidit.

Bodl. C. Dresd. A. πολὺν, πολὺν δαρὸν τε με. Jen. πολὺν, πολὺν δαρὸν τε δῆ.

V. 417. Οὐκ ἔτι — ἀμυνοάς. Hermannō aptius videtur οὐκ ἔτι γ' vel οὐκ ἐμέ γ'. Cod. Γ. οὐκέτι plene. Duo postrema versus vocabula excerpserit Suidas s. Ἀμυνοάς.

V. 419. 420. Ὡ Σκαμάνδριοι ῥοαὶ — εὐφρονες Ἀρ-²⁵⁵ γείους. Cod. Γ. ἰὼ pro ὦ. Σκαμάνδριοις ῥοαῖσι Eur. Hel. 54. Σιμωντιοῖς ῥοαῖς 259. Has Schol. dicunt εὐφρονες Ἀργείους vocari aut quia omnes fluvii grati sunt διὰ τὸ ποτόν, ut Aeschylus Pers. 435. Σπερχειῶς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῶ, aut ἐμοὶ ἐχθραὶ ῥοαὶ, εὐφρονες δὲ τοῖς Ἀργείοις, τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς, quod multo significantius graviusque esse concedent, qui meminerint, homines gravi injuria laesos cuncta sibi infesta, inimicis propitia et quasi confoederata credere. V. 459. ἐχθρὸν πεδία ταδε. nec repugnat suprema consalutatio v. 861. Eustathius p. 890, 22. Scamandrum sic dici existimat διὰ τὸ χρησιμώτατον γενέσθαι τοῖς Ἕλλησιν. Ed. Pr.

V. 421. Οὐκ ἔτ' — ἐξερέω μέγ' οἶον — haec excerpserit Suidas s. Οἶον, servata diaeresi ἐξερέω, cujus quae reperiuntur exempla praeter καλέω Agam. 147. et nonnulla incerta ut ἰλέομαι Suppl. 116. 127. metri causa necessaria sunt potissimum in numeris dactylicis τρομέων Prom. 542. νείκεος Sept. 938. ὑπέσχεο Oed. C. 227. ἔπεο 178. ναυετάρων Trach. 636. εὐρέει 114. ὑπεράχθεο El. 178. ῥέεθρον 863. ἐμπνέει Orest. 155. μεδέουσα Hipp. 167. ὄψεται Androm. 1225. ἐοῦσα ib. 114. τείχεα Phoen. 804. et ordinaria illa ἄχεια et πάθεια quapropter nescio an ἐξερέω scribendum sit. In anapaestis vero dominatur diaeresis ἀπρόοπτος Prom. 1082. τρομέονται Pers. 64. τοκέες 63. ποθέουσαι 540. (ubi fortasse ἀβρόγοι scribendum pro ἀβρόγοι) ἀττα Sept. 870. πρόνοον Suppl. 970. [οἰωνότροον Ag. 55.] μεδέουσα Orest. 1690. [καλέονται, κλονέουσι Ellendt. Lex. T. II. p. X.] et particula καὶ cum subsequente vocabulo adeo saepe non contrahitur: καὶ ἐπ' αἰσχύνῃ Hipp. 246. Iph. T. 5. El. 1318. καὶ ἀποτρέπομαι Sept. 1063. καὶ ὑπερβορέου Choeph. 371. καὶ ἀκοντισταὶ Pers. 51. καὶ ἀμηνίτω Suppl. 954. καὶ ἐς ἄλλοτρίας Eur. El. 1317. καὶ ἀναυδαίας Troad. 783. ut contracta κάπ' ἀμφοτέρων Alc. 923. κἀνέλπιστον Iph. T. 1495. κἀγὼ Troad. 787. κἀμοὶ El. 1329. suspicionem commoveant. In trimetris iambicis diverbiorum pauca reperiuntur: ῥέεθρον Pers. 495. νόον Choeph. 738. δίπλοοι Fragm. CCCXIII. εὐροον Philoct. 491. et ap. Eur. El. 775. δίκροον εἰς ἀμαξίτον scribendum ²⁵⁶puto pro δίκροτον, quod longe aliam habet significationem. Ed. Pr.

V. 424. Οἶον οὔτινα Τροία στρατοῦ δέρχθη — tetigit

Eustath. p. 126, 41. et 1133, 50. οἶον οὕτινα στρατοῦ ἰδέσθην Τροία — Ἑλληνίδος. Ἑλληνίδος etiam Aug. B. δέσχη Hermannus cum coronide; idem ἀπό revocavit, quod priores in ἀπο mutaverunt. In v. 427. libri aliquot πρόκειται.

V. 428. Οὔτοι σ' ἀπειργεῖν et seqq. verbis mutatis exponit Eustath. p. 914, 30. Ed. Pr. Elmslejum οὐδ' ὅπως inferentem prod οὐθ' ὅπως refutavit Hermannus; idem tamen recepit Dindorfius.

V. 430. Αἰαὶ τίς ἄν ποτ' — Hunc et duos seqq. versus usque ad τρεῖς proferunt Suidas s. Αἰ αἰ αἰ αἰ, et tertio addito Etym. M. s. Αἰας, hic interjectionem circumflectens, ille acuens ut Ald. et vett. Edd. sed s. Αυστραπέλος, ubi quatuor vv. 430—34. integri leguntur, circumflectit. Schol. Aesch. Prom. v. 136. τὰ εἰς αἰ λήγοντα ἐπιφώματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται, ιατταταῖ, παπαῖ, αἰ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ βαβαῖ, ναὶ καὶ οὐαί. Grammaticus Hermannii p. 460. addit ἡ δὲ συνήθεια ὀξύνει τὸ ἀταταί καὶ τὸ παπαί v. Fisch. ad Well. T. I. 270. Brunckius „ludicrum „est“ inquit, „et a gravitate tragoediae alienum malis aliquem „oppressum e vocum simili sono et tam frigida etymologia „conquerendi argumentum sumere. Hujusmodi lusibus mire „indulsit Euripides, quibus noster adeo temperavit, ut in ejus „reliquiis vix aliud praeter hoc exemplum reperiat. “ In hoc Brunckius sequutus est Valckenarii iudicium, qui ad Phoenn. p. 12. pariter Euripidem reprehendit, Sophoclem absolvit; sed neuter verum vidit. Nam et veteres solebant omina fatorum e nominibus capere et nostros quoque animos advertit illa quamvis fortuita consensio. Ineptum quidem Plutarcho in V. Nic. I. videtur Timaei acumen τῆ περικοπῆ τῶν Ἑρμῶν προσημαίνειν τοῖς Ἀθηναίοις τὸ δαιμόνιον, ὡς ὑπὸ Ἑρμοκράτους πλεῖστα πείσσονται, idemque valet de multis hujus συνεμπιπέσεως exemplis, quibus Diodorus IV. 76. et 82. aliique veterum utuntur, non casus solum sed etiam mores hominum cum eorum nominibus fataliter congruere rati, ut Rutilius ait Itin. I. 309. *Nominibus certos credam decurrere mores, Moribus an potius nomina certa dari?* cf. Interpp. ad Auson. Epigr. XX. p. 19. Eleganter lusit Philodemus Anth. Pal. c. V. n. 115.

αὐταὶ που Μοῖραι με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμός ἐχει με πόθος.

sed serio Aeschylus Helenam divinitus denominatam censet ὡς ἑλένανν, et Sophocles ipse παρατυμολογεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσεὺς Ὀρθῶς Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπάννυμος κακοῖς etc. Auctor vitae p. XII. et Tyrus Fr. I. σαφῶς Σιδηρῶ καὶ φέρουσα τὸννομα. Ed. Pr. Pluribus de veterum in observan-

dis nominum omnibus superstitione ejusque causis disserui in Aglaoph. p. 870. Pro τοιούτοις Edd. Flor. I. et Brubb. τοσοῦτοις.

V. 435. 436. Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων. Perperam Triclinius ἀριστεύσας στρατοῦ absolute posita τὰ — καλλιστεῖα cum πᾶσαν εὐκλειαν conjuncta esse credidit, unde hypostigme nata post καλλιστεῖα, quam in Addend. Ed. Pr. delendam esse monui. Scholiastes sic ut Matthiae Gramm. §. 423. p. 779. ἀριστεύσας interpretatur τῷ ἀριστεῦσαι λαβῶν, Hesiodam intelligens, quae Telamoni data est ἀριστεῖον Apollod. II. 6, 4. et praedicatur infra v. 1300. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἰσχει ξένων μητέρα. Sed quum substantiva τὰ πρωτεῖα, τὰ προεβεία etc. non semper praemia sed interdum principatum ipsum significant, verba illa, si per se spectentur, non plus declarant quam κάλλιστα ἀριστεύσας, vel καλλίστας ἀριστείας ἀριστεύσας, ut Plutarchus dixit V. Pelop. c. XXXIV. τυραννοκτονία μεμιγμένην ἀριστεῖαν ἀριστεύσας. Verba ab utroque gradu composita, ἀριστεύειν, καλλιστεύειν, κρατιστεύειν, μειοῦν, ἐλαττοῦν, ἡττᾶσθαι, νεωτερίζειν antiquitatis auctoritatem habent, alia dubiae aetatis sunt: πρωτιστεύειν M. Anton. VII. 55. ἀρειοῦν Arcad. p. 164. Hesyeh. s. Ἀρειούσει (ἀρειώσει), βελτιοῦν v. Wyttenbach. ad Plut. T. 258 I. 553. μεγαστεύειν, καλλιοῦν, κρεισσοῦν, ὀλιζοῦν, ἐλαττονεῖν, κρειττονεῖν Herodian. Epim. p. 69. Non meliore jure sunt latina certiorare, deminorare, meliorare, pejorare, infirmare, intimare, proximare, postumare, cum substantivis summitas, proximitas, maximitas, postremitas, quibus in graeco sermone unicum est quod conferri possit, ῥαστώνη. [V. Coraes. ad Plut. T. VI. p. 350, 60.] — In seq. versu Brunckius ἐς, ut solet, pro εἰς.

V. 439. Οὐδ' ἔργα μείω — repetit Suidas s. Οὐδ' ἔργα.

V. 441. Καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξέπιστασθαι. Sic Suidas s. Τοσοῦτον et codd. fere omnes ut Aristid. p. 501. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐπίστασθε. Sed in Γ. Dresd. A. Mosq. B. deest γέ, ut in simili exordio Oed. T. 1455. et El. 331. καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, cod. Monac. particulam posteriore loco omittit. Τοσοῦτόν γ' in hac parte senarii legitur saepius Philoct. 1305. [Oed. T. 836. 1455. Eur. El. 331.] Hipp. 1250. ubi Ald. et vett. Edd. γέ praetereunt [ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' Arist. Plut. 897.]; τοσοῦτον solum in penthemimeri ante consonantem Med. 371. Philoct. 1223. et altera forma πῶς δὴ τοσοῦτο μῆκος Eum. 196. 421. Arist. Nubb. 831. ubi Hermannus ex plerisque codd. τοσοῦτον edidit. Sic etiam τίκτειν τοιοῦτο πάν Androm. 173. et εἰ πᾶσι ταῦτό καλόν Phoenn. 502. ubi

codd. quidam *ταύτόν*, quod saepius in hac sede ante consonam extat Hipp. 1192. Hel. 495. Iph. T. 581. et perinde ut illud ubique scribendum apud Atticos, si valet Criticorum quorundam ratio omnia exaequantium v. Hermann. ad Oed. C. 794. Matthiae ad Iph. T. 641. ad Hipp. 1240. ad Phoenn. 499. Sed de aliis quoque vocabulis quaeri potest, utra forma in hac senarii parte uti maluerint poetae attici, spondaica an trochaica; *ταῖς θεαῖσι πρῶτα* Troad. 969. *πρόσθετε πρῶτον* Heracl. 470. *Τρῶες δὲ πρῶτον* Troad. 386. *ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι* Oed. C. 421. *πικρὸς ἐγὼ σφι* Med. 398. quam formam Elmslejus Tragicis in universum abjudicat ad Med. 393. *πίθοῦ πάρασχε* Hec. 842. *Μενέλα' ἐπίσχε* Andr. 551. *τρόποι τοιοῦτοι* Eur. El. 1117. et 384. ubi Stobaeus *τοιοῖδε*. Et vocalis si sequitur, num vocativi tertiae declinationis *ὦ φίλτατ' Ἔκτορ* 259 Androm. 222. *ὦ φίλτατ' Ἄϊαν* Aj. 1015. et similes Andr. v. 668. Iph. T. 271. an nominativi praestent. Adverbia in *θεν* exeuntia jam olim in quaestionem vocavi ad Phryn. p. 285. Etenim praeter locos illic memoratos *ὑπερθε* legitur Philoct. 29. Eur. Fragm. Sis. I. v. 31. *ἐνερθε* Eum. 977. (Rob. *ἐνερθεν*) *πάρουθε* Ion. 1580. Eum. 463. (cod. *πάρουθεν*) Eur. El. 904. sed *πάρουθεν* ib. 401. Heracl. 852. Hel. 465. 492. et Agam. 1345. ubi Blomfieldius Porsonum sequutus *πάρουθε* scripsit, nihil autem dixit de *ἄνωθεν* 844. et 1569. quod eodem modo scriptum est Hel. 1014. Acharn. 804. *κεῖθεν* Herc. 1128. Matthiae, qui Andr. 54. e codd. *πρόσθε* et Suppl. 667. Iph. T. 1333. *ὀπισθε* scripsit, multis aliis locis alteram formam retinuit; neque video, ad rem dirimendam quid afferri possit praeter literae finalis omissionem, *μόνον δέδορκε τήν* — et *ἢ καὶν δόμοισι τυγχάνει* — quo ipso tamen in loco nunquam *ἡμῖν*, *ὑμῖν* ante vocalem reperiuntur sed *κοινῇ παρ' ἡμῖν αἰέν* etc. Ceterum illam ad Phryn. annotationem quum vir doctissimus, quem modo nominavi, paullo properantius legisset, in Addend. ad Andr. v. 10. sententiam mihi tribuit alienissimam, *antiquiores dixisse πρόσθεν*, non *πρόσθε*, idque refellit aliquot Tragicorum exemplis, quibus potuisset Homeri, Hesiodi, aliorumque multorum adungere auctoritates. Quosnam ego scriptores intelligi voluerim, manifestum facit tota disputatio et subscripta Platonis, Xenophontis et Lysiae nomina, apud quos quum *πρόσθεν*, *ὀπισθεν*, *ἐκεῖθεν* et cetera singulis fere paginis reperissem, breviores autem formas vix ter quaterve, nec sine codicum dissensione, has suspicatus sum aut a librariis profectas esse *N* finale crebro omittentibus, aut ab editoribus ad lineolam istam tenuem, qua haec litera notari solet v. Bast. Diss. Palaeogr. p. 740. et 762. parum attentis. Si vero in libris nuper collatis *πρόσθε*

saepius repertum est, id neque ante quam editi essent sciri potuit, neque, postquam editi sunt, uni Schaefero scire contigit, qui in App. ad Dem. T. II. 173. illam Matthiaei reprehensionem suam fecit, ceterum ad hujus rei disceptationem nihil contulit. *Ἐν τοῖς ἐμπροσθεν χρόνοις* legitur Dem. p. Cor. 257, 14. ubi unus cod. deterioris notae *ἐμπροσθε* 260 exhibet nec recepit Bekkerus, sed p. 293, 15. ob quatuor meliorum consensum hoc receptum est, similiterque τὸν ἐμπροσθε χρόνον ib. 319, 25, c. Mid. 516, 22. c. Timocr. 742, 4. ex aliquot libris editum sed in Fals. Leg. 423, 25. ubi unus Paris. *ἐμπροσθε* praefert, et p. 434, 11. ubi nullus huc declinat, *ἐμπροσθεν* remansit; in Or. c. Euerg. 1146. pro *ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ* substitutum est *πρόσθε*, uno cod. *ἐμπροσθε* praebente; *ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ* constanter legitur c. Nicostr. 1248, 3. et 1249, 1. *ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ* fals. leg. 361, 12. p. 446, 9. c. Steph. 1226, 17. *ἐμπροσθεν τοῦ συνεδρίου* c. Theocr. 1324, 11. intactum restat, sed pro *πρόσθεν τῶν Ἐπινομῶν* c. Lept. 485, 17. c. Tim. 795, 19. p. 708, 8. Bekkerus modo e paucis modo e pluribus *πρόσθε* edidit retento tamen *πρόσθεν* p. 708. Postremo τὰ *πρόσθεν πεπραγμένα* fals. leg. 381, 19. nihil discrepantibus libris, nisi quod plerique *ἐμπροσθεν* exhibent, et in Ep. II. 1471, 10. *ὁ πρόσθεν προεληλυθὼς χρόνος*, qua dictione nunquam utitur Demosthenes, unius cod. auctoritate mutatum in *πρόσθε*. Apud Platonem quae extant hujus adverbii exempla, in Ind. Lectt. Acad. a. MDCCCXXX. colligere institui sed non absolvi, quum Schneiderum ad Plat. Civ. T. I. p. 124. hanc curam sibi suscepisse intellexissem, qui si non plura atque locupletiora cognosset testimonia quam ante hos quindecim annos innotuerant, dubito num aliter atque ego judicatus fuisset. In Isocr. c. Callim. 382. (458, 61.) pro vulgato *πρόσθεν* Bekkerus *πρόσθε* et Epist. IV. 415, 10. *eis τοῦμπροσθε* incertum quo auctore scripsit. In universum vero literae finalis exempla tanto numero superant, ut alteram scripturam non rejiciam quidem ab Atticorum usu, nam codicibus bonis et conspirantibus nonnunquam, ut ajunt, vel contra rationem obtemperandum est, sed tamen mirari non desistam, cur iidem scriptores in eadem formula *ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ*, centies pleniore forma, quinquies, si forte, minus plena uti decreverint.

V. 442. *Εἰ ζῶν Ἀχιλλεύς τῶν ὀπλων τῶν ὦν πέρι.* Quid sibi voluerit Porsonus, quum τῶνδ' ὀπλων corrigeret, parum apertum est.

V. 445. *Νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῶ φρέ-* 261
νας. Cod. Γ. *νῦν ὦδ'.* — Aeschylus Sept. 655. *φωτὶ παν-*

τόλμω φρένας. Sophoclis versum afferunt Suidas s. Παντουργῶ et Thomas s. Πανοῦργος p. 677. ac saepius attigit Eustathius p. 524, 40. p. 647, 32. p. 1848, 51. ὁ πανοῦργος καὶ παντουργὸς διάφορον σημασίαν ἔχει παρά γε τοῖς ὕστερον. Σοφοκλῆς γὰρ καὶ τὸν παντουργὸν εἰς ταῦτόν ἄγει τῷ πανούργω, εἰπὼν ἀνδρὶ παντουργῶ φρένας, cui pariter ut Thomae pro φωτὶ subrepsit inter scribendum notius ἀνδρὶ cf. Wellauer. ad Apoll. I. 1. Παντορέκτης ἕως Anacreo Od. X. 11. quod restituendum Juliano Or. VI. 197. [restituit jam Wyttenbachius Ep. Cr. p. 239.] Pro ξηνοδαίχταν vero Eur. Herc. 391. propter insolentem synaeresin scripserim ξηνοραίστην. [Δεδαιγμένος tamen Pindaro, δαιχθεῖς etiam Euripidi [Heracl. 915.] tribuitur v. Buttm. in Ind. Anomm.] [In Euripidis loco δαῖσθεῖς metri causa bisyllabum pro δαῖσθεις.] Apud Hesychium Παρήκτης πάντα πράττων ἐπὶ κακῶ et Παρόρηκης, quod iisdem verbis interpretatur, mendose scripta sunt pro παρόρηκτης. Ρέκτης ἀνὴρ καὶ νέος Synes. Ep. LXVII. 209. D. δραστήριος καὶ ῥέκτης ἀνὴρ Cinnam. Hist. L. III. 1. apud antiquiores non legi; qui nihil pensi neque sancti habet, παντοποῖός dicitur Theophr. Char. VI. Ad propositum locum pertinent Ajacis verba ap. Liban. T. I. 166. Θαναμάσαντες τὴν Ὀδυσσεύς κομψίαν (id est πανουργίαν v. Moeris p. 237.) οὐδαμοῦ θέντες τὰς ἐμας ἀριστείας. Verbum πράσσειν pro καταχειρίζεσθαι dici ostendit Dukerus ad Thucyd. IV. 89. Ed. Pr.

V. 447. Καὶ φρένες διάστροφοι. Thomas M. p. 221. φρένες διάστροφοι τοῦ μαινομένου vel ex hoc loco vel ex Aesch. Prom. 678. Inverso ordine cod. Γ. καὶ διάστροφοι φρένες. Reiskius malebat τό τ' ὄμμα pro τόδ'. Ed. Pr.

V. 448. Γνώμης ἀπήξαν. Schol. Rom. εἰ μὴ διὰ ἔκστασιν τοῦ δέοντος ἐξέπεσον αἱ διάνοιαι μοι, quod ad lectionem a Turn. Steph. Cant. receptam ἀπήξαν spectat. Alter ἀντὶ τοῦ ἀπήγαγον γράφεται καὶ ἀπεῖρξαν, ὃ ἐστὶν ἐκώλυσαν. Hoc ἀπεῖρξαν legitur in Bar. A. Γ. Mosq. B. Dresd. B. et Junt. Ceteri et Ald. ἀπήξαν, quod ne quis pro ἀπήξαν valere putet, Brunckius veteres ἀπήξα scribere adnotat. Hinc Abreschius ad Aesch. IV. p. 25. emendabat γνώμης μ' ἀπήξαν. Sed aoristo ἦξα, quem Heathius Aeschylo Choeph. 950. Brunckius Aristophani Rann. 468. intulit, Tragicis non utuntur. — Ad Sophoclis locum referenda sunt Libanii verba Ep. DCCCLI. p. 400. σὺ δὲ μικροῦ ἐμιμήσω τὸν Αἰάντα τὸν ἄλλα μὲν βουλευθέντα, ἄλλα δὲ ἀναγκασθέντα. Ed. Pr.

V. 449. Οὐκ ἂν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν. Eustathius p. 361, 29. inter alios Sophoclis anachronismos refert τὸ οὐκ ἂν ποτε δίκην ᾧδ' ἐψήφισαν· ψηφίζεν

γὰρ οὐπω εἶδον (ἤδεσαν) ἥρωες. ED. PR. Οὐκ ἂν ἐψηγισαν pro οὐκ ἂν ψηφίσαιαν ut Plat. Eryx. 393. D. οὐκ ἂν προηροῖτο, εἰ μὴ-ἡγεῖτο. [Διὰ κεν μόλις ἦνθεν οἰστός Callim. Lav. 27. (em. ἐνθῶι). εἶπε δ' ἂν ἴσως τις Liban. T. I. 647.] Julian. Ep. XXXIX. p. 70. οὐκ ἂν με τις ἐγράψατο παραβαίοντα τὸν νόμον, εἰ σε — ἀξιῶσαιμι. Praeterea non praetermittendum est Sophoclem activo¹⁾ usum esse pro medio. Plato Gorg. 515. E. οὐδεμίαν αἰσχρὰν δίκην κατεψηφίσαντο αὐτοῦ.

V. 450. Γοργῶπις ἀδάμαστος θεά. Hunc et seq. versum reddit Suidas s. Ἀδάμαστος, ubi glossema παρθένος subrepsit pro ἀδάμαστος in quo omnes codd. consentiunt. Hermannus tamen et ceteri ἀδάματος scripserunt, Criticorum Anglorum sententiae obsequuti, cui nihil derogare volo sed plane exploratam esse non puto.

V. 451. Χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμήν. Sic Ven. La. Θ. et plerique cod. Ἐπεντείνοντ' Paris. E. Aug. B. Dresd. AB. et alii quidam cum Aldo. In cod. Γ. ἐπεντύνοντ', sed supra scripta syllaba $\bar{\epsilon}$, ἐπεκτείνοντα supra scriptum habent Dresd. B. Mosq. A. idemque in duobus Lips. lectiῶνι ἐπεντύνοντ' pro glossemate adscriptum est. Olim illud probavi cum Brunck. Schaef. et aliis; nunc ἐπεντύνοντα secundum Hermannum edidi ut lectius. Oppianus Hal. V. 562. ἤδη γὰρ δελφῶσιν ἐπεντύνουσιν ἄρηα· nec multum differunt bellum sive impetum parare et manum ad occidendum paratam habere. Valckenarii emendatione ἐπενθύνοντ' ad Hipp. 1183. non utimur.

V. 452. Ἐμβαλοῦσα λυσσῶδη νόσον. Suidas l. c. λυσσῶδει νόσῳ, quod Hemsterhusio placuisse refert Ruhnkenius ad Tim. p. 106. Nos codicum fidem potiore ducimus. ED. PR.

V. 453. Ὡστ' ἐν τοιοῖσδε — βοτοῖς. Tam vilibus pecu-²⁶³ didibus, ut interpretatur Matthiae ad h. l. et in Gramm. §. 471. p. 875. improbens Hermannus sententiam, qui ὥστ' ἐν τοιοῖσδε βοτοῖς dictum putat pro ὥστ' ὡδ' ἐν βοτοῖς.

V. 455. Ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος. Schol. Rom. γράφεται οὐκ ἐκόντος, δηλονότι τὸ ἐγκλημα τῆς φυγῆς αὐτῶν, quod ineptum est. ED. PR.

V. 456. Φύγοι γ' ἂν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα. Mosq. A. τάν, quod Hermannus Elmslejo assensus recepit ut frequens in apodosi v. Wellauer. ad Sept. 534. Sententia simi-

¹⁾ [Sic et Appian. Civ. II. 30. Καίσαρι δ' ἐπεψήφισον τοὺς διαδόχους. Dionys. A. R. I. 70. 177. τὴν δίκην ἐπεψήφισαν ὁ δήμος.]

lis El. 687. ὅταν δέ τις θεῶν βλάβη, δύναται ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.

V. 458. Ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός. Nonnulli post ἐχθαίρομαι et post στρατός plenius interpungunt, sic ut haec μισεῖ δέ — ἐχθεῖ δέ — incise membratimque proferantur. Sed vis relativī ὅστις ad omnia pertinere videtur ὄντινα θεοὶ ἐχθαίρουσι, μισεῖ δέ στρατός, ἐχθεῖ δέ Τροία. Si de alio loqueretur Ajax, sic diceret ὅστις ἐχθαίρεται, μισεῖ δέ αὐτόν, ut Demosth. p. 53, 3. οἷς οὐκ ἐχαρίζοντο, οὐδὲ ἐφίλουσαν αὐτούς etc. ἔγω Ἑλένην, ἣν κόροι ἄλβισαν, ἐμοῦ δ' ἐνόσφισαν θεοὶ σε Eur. Hel. 648. qui locus varie tractatur¹⁾.

V. 459. Καὶ πέδια τάδε. Hermannus Praef. Hec. XXXIX. correxit καὶ πέδον τόδε. Similes tamen exitus Philoct. 1303. ἄνδρα πολέμιον Eur. Hel. 995. ἐς τὸ θῆλυ 264 τρεπόμενος. Ion. 1541. τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος. Pluralis τὰ πέδα legitur Eur. Bacch. 588. Graecis inusitatus, quod non satis attendit Jacobsius Exerc. Crit. I. 150. et Animm. ad Eur. p. 131. eundem numerum inferens Eur. Hel. v. 2. Νεῖλος ὃς Αἰγύπτου πέδων ὑγραίνει γύας. Ed. Pa. [Quod olim suspicabar, hoc loco pro γύας scribendum esse χοαῖς, id nequaquam tuebor, sed idem exempla parallelismi, quae Matthiae ad h. v. affert, parum opportuna iudico, partim propter lectionis et interpretationis ambiguitatem, partim quia, quae ambigua non sunt, duo nomina longe diversae significationis continent, unum ἐχιδνα et γραφή, alterum φυγή et πούς, tertium ὄπλα et πύργοι, inter quae plurimum interest, sed πέδον et γύαι propemodum idem significant. Num quis parallela dicat, quae Euripides composuit casibus paribus Iph. A. 1434. τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας vel ibidem v. 765. Ἄρης εὐπρώροις πλάταις εἰρεσίᾳ πελάζει (Σιμουνητιος ὀχρεοῖς). Haec si indiscrete proponantur tironibus, periculum est ne graece dici putent Τυδεὺς ἄνδρα ἐκτεῖνε φῶτα.

¹⁾ Nonnunquam, si quis de se tanquam de alio loquitur, personae miscentur. Hom. Il. K. 88. est Agamemno de se loquens: γνώσασαι Ἀγαμέμνονα τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισιν, εἰσόκε μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. [E. 877. ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ, σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμημέσθαι ἕκαστος.] Soph. Oed. C. 3. τίς δέξεται Οἰδίπουν σμικρὸν φέροντα καὶ τόδ' ἐξαρκούν ἐμοί. Xenoph. Anab. VII. 6, 36. ἦν πάντα ποιήσητε, ἄνδρα κατακάνοντες ἔσεσθε — πάν, ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην, διατεινόμενον. Plato Gorg. 458. A. ἐγὼ δὲ τίνων εἰμί; τῶν ἡδέως ἂν ἐλαγχθέντων εἴ τι μὴ ἀληθές λέγοιμι. Apud Apollonium III. 559. ἦ ῥα γυναιξὶν ὁμόστολοι ἐνθάδ' ἔβημεν, οἱ Κύπριν καλέουσιν ἐπίροδοθον ἄμμι πέλεσθαι, quae qui dicit consilii a se improbatu auctores primum a se et a reliquo Argonantarum coetu segregans tertia utitur persona, mox autem, quia omnes eidem societati adscripti sunt, ad pronomen primae personae relabatur.

Reisigius autem, quem Matthiae antestatur, inconsiderate illud πέδον — γύας cum Aristophaneo πέδον — μελανοσυρμαῖον λεών et id genus aliis comparat, in quibus ne umbra quidem similitudinis apparet.]

V. 461. *Λιπὼν μόνους Ἀτρεΐδας πέλαγος Αἰγαῖον περῶ.* Eur. Hel. 1199. *κενὰς λιποῦσ' ἔδρας.* Iph. A. 806. *οἴκους ἐρήμους ἐκλιπόντες.* Tryphiod. 141. *λιπόντες ἐρημαίην χθονὸς ἀκτῆν.* [Quint. XIII. 313. *λιπὼν οἰήϊα μούνα.*] Plato Polit. 298. B. *καταλιπόντες ἐρήμους,* et Plutarch. V. Lucull. c. XXX. *οιγήσονται τὸν Πόντον ἔρημον ἀπολιπόντες,* id est destituentes, quod plus est quam relinquentes, idque hoc loco significari Scholiastes docet. *Αἰγαῖον* in omnibus codd. eodem notatur accentu, etsi Suidas *αἰγαῖος κόλπος* et *αἰγαῖον πέλαγος* s. h. v. *ἀττικώτερον* esse dicit, eaque notatio in utroque genere vulgo recepta est; ὁ *Αἰγαῖος* Aristot. Meteor. II. I. 354, 15. Plut. V. Cim. c. VIII. Lucian. Navig. §. 32. Aristid. 248. T. I. [Liban. T. I. p. 13.] Galen. de Med. Simpl. IX. 2. p. 172. T. XII. Themist. Or. I. 7. Philostr. V. Ap. IV. 24. p. 163. *τὸ Αἰγαῖον* Herodo. IV. 85. VII. 55. Thucyd. IV. 109, 4. Aristot. de Mund. c. III. Menand. Fragm. 265 p. 26. Callim. Fragm. CXV. Diod. V. 47. Strab. VIII. 239. XIII. 417. Lucian. Hermot. §. 28. Maxim. Tyr. XXXIX. 250. Append. Epigr. XV. 758. Nonnulla tamen in Tragico-
corum libris supersunt alterius scripturae vestigia; in Eur. Andr. v. 1. et 82. pro *Αἰγαῖον* cod. Havn. *proparoxytonon* praebet, ut legitur in Julian. Or. V. 159. D. pro *Αἰγαῖον πέλαγος* Aesch. Agam. 645. apud Grammaticum, qui hunc locum transscripsit, *Αἰγεον* legitur. Si mare ab urbe *Αἰγαί* denominatum est v. Strab. VIII. 386. Schol. Apoll. I. 1165. Schol. Pind. V. 67. eodem accentu scribi oportet quo gentilicium *Αἰγαῖος*, si a fluctibus (*αἰγες*) v. Reiff. ad Artem. p. 328. *Αἰγεον*, pro quo doricè *Αἰγαῖον* dici ut *κύπαιρος* tradit Etym. M. p. 28, 36. mutati autem accentus rationem non reddit neque aliud catabibasmi exemplum in promptu est praeter illud *λιγαία* in versu aeolici poetae, quod Lehrsius in Quaest. Epic. Spec. I. p. 8. merito rejicit, Hermannus Opusc. T. II. 201. *λιγαία* scribit. Sed haec accentus inconstantia reperitur in multis nominibus propriis in *αἰως* exeuntibus, *Πήδαιος*, *Τρύγαιος*, *Ἐρυσίγαιος* etc. quae in alium locum differo.

V. 462. *Καὶ ποῖον ὄμμα δηλώσω.* Herodo. I. 37. *τέοισι με χρὴ ὄμμασι φαίνεσθαι.* Aeschin. c. Ctes. 512. *ποίοις ὄμμασι τὰς ἰκεσίας ποιῆσθε.* Iph. A. 457. *ποῖον ὄμμα συμβαλῶ.* — Ex hac Ajacis oratione multa transtulit Libanius in declamationem Ajacis morituri T. IV. 1039. Ed. Pr.

V. 465. *Στέφανον εὐκλείας* — eadem verba Eur. Suppl. 325. Antioq. Fragm. XXXVIII. (4.) 80. *στέφανος ἀριστείας* Dionys. Antiqq. VI. c. 58. *στέφανος δικαιοσύνης καὶ χρηστότητος* Plut. Comp. Philop. c. Flamm. c. III. *στέφανον ἀρετῆς στεφανωσάμενος ἦκω* Philostr. V. Ap. VII. 14, 294.

V. 466. *Ἀλλὰ δῆτ' ἰών* — Hic fortasse poetae animo occurrebat, quod a nonnullis memoriae proditum videtur, Ajacem insanum in hostes impetum fecisse. Cicero Tusc. IV. c. 23. *semper Ajax fortis, fortissimum tamen cum Danaeis inclinantibus praelium restituit insaniens*, quod Gronovius Observatt. II. 2, 172. non recte de ira accepit. Philostr. Herr. XI. 721. *μανέντα αὐτὸν ἔδεισαν πλέον μὴ προσβαλῶν τῷ τείχει ῥήξει αὐτό.* Ed. Pr.

266 V. 467. *Συμπεσῶν ἄνευ ἄνευ*. Cod. G. *ἐμπεσῶν*. Ordo verborum in hoc parallelismo legitimus est ut rectus casus praecedat, aliquis sequatur *σὺν τέκνοις μόνῃ μόνους*, *Ἐκτορος μόνος μόνου* v. Aj. 1283. Heracl. 807. Med. 513. Demosth. 273, 1. Aristot. Epigr. ap. Aelian. H. Ann. XI. 49. cf. Abresch. Auct. p. 224. [Foertsch. in Commentatione Lysiae praemissa p. 47.] Pro *δραῖν τι χρηστόν* Euripides Iph. A. 371. *δραῖν τι κεδνόν.*

V. 469. *Ἵδὲ γ' Ἀτρείδας ἄν εὐφράναιμι πον.* Mosq. B. et alius *ᾧδ' ἄν Ἀτρ. εὐφρ.* ex quo Elmsleji nata est conjectura *ἀλλ' ᾧδ' ἄν Ἀτρείδας ἄν.* — *Εὐφράνοιμι* exhibent Jen. Aug. C. duo Lips. Heidelb. Ald. ut *ἐπαινέσοι ἄν* Plato Legg. IV. 719. E. *κολάσοιεν ἄν* M. Anton. Epist. 277. v. Saupp. ad Lyc. p. 97. et saepius post particulas *εἰ ἄψαιτο* Themist. Or. XXI. 256. A. ubi *ἄψαιτο* corrigunt, *ὅπως ἄν τι διδάξαιμι καὶ προσαξοίμην ὑμᾶς* XXIII. 283. *ὡς θεάσοιντο* Herodian. III. 4. p. 61, 13. *εἰ κατανήσοι τις* Athen. XIV. 624. Apud Themist. Or. XXV. 310. C. *ὅς ἄν* — *εὐτρεπίσοι, ὅς* — *χωρήσει*, Harduinus *εὐτρεπίσειεν* emendat. [νομίσοι ἄν Simplic. Comm. in Enchir. X. p. 109. *πῶς οὐκ ἄν παρασκευάσοι* XIII. 149. *δόξοιτε ἄν* Agath. Hist. II. 12, 49. B.] [*ἐξαναρίξοι* — *πειρήσαιο* Apollon. Rh. III. 398. *οὐκ ἄν τις ἀγορεύσοι* Dionys. Per. 1168.]

V. 472. *Μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος* — affert Suidas s. *Ἀσπλαγχνος* omisso γ'. [V. Hesych. s. *ἄσπλαγχνος*.]

V. 473. *Δισχρόν γάρ* — Hunc versum cum proximo exhibet idem s. *Δισχρόν*, cum sex seqq. Stobaeus Serm. T. VII. 3. p. 174. et CXXI. 22.

V. 475. 476. *Τί γάρ παρ' ἡμῶν ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κάναθεισα τοῦ γε κατθανεῖν.* Sententiae summam reddit Eustathius p. 906, 35. *τὸ μετ' εὐκλείας θανεῖν τῶν ἀγαθῶν μόνον ἴδιον, καὶ τὴν παραντίκα σωτηρίαν οὐκ ἀπαλ-*

λαγὴν θανάτου δοξάζει ἀλλὰ μικρὰν χρόνου ἀναβολὴν· τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει. id quod alii aliis verbis pronunciarunt. Plut. V. Caes. c. LVII. 734. E. βέλτιόν ἐστιν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ αἰ. προσδοκᾶν. Liban. T. IV. 143. ἦττον εἰς συμφορὰν εἰσάπαξ ἀποθανεῖν ἢ πολλάκις ἐγγὺς ἵεναι τοῦ θανάτου. Sed alterius versus et lectio incerta est et interpretatio. Schol. min. τί γὰρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν προσθεῖσα ἑαυτὴν δηλονότι ἐπὶ ἡματι καὶ ἀνεθεῖσα τοῦ κατθανεῖν ἤγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου. Hic igitur ἀνεθεῖσα legit ut Bodl. Membr. Aug. C. alique intra 267 lineas, quod recepit Brunckius; ceteri ἀναθεῖσα, ut Stob. l. c. et Moschopulus Lex. s. Ἀνατίθημι, τὸ ἀναθεῖσα τοῦ κατθανεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ κατὰ διάφρασιν (κατὰ διάφορα Grammaticus Ammonio praemissus) συντακτέον εἰς γενικὴν, οἷον ὑπέρθεισιν ποιουμένη τοῦ θανάτου. Hermannus, qui ἀναθεῖσα adscivit, utrumque ita interpretatur; *quid potest dies cum die alternans oblectationis habere, quum nihil nisi de moriendi necessitate aut addat aliquid aut differat*, genitivo τοῦ κατθανεῖν partitivam, ut videtur, notionem subjiciens, quae verbo προσθεῖναι apprime convenit sed cum ἀναθεῖναι minus apte conciliata est. Interim Hermannii sententiam veri simillimam duco, hoc uno excepto, quod ἡμέρα παρ' ἡμέραν non alterni dies significare videntur sed ἡμέρα παρ' ἡμέραν θεωρουμένη sive ἡμέραι παράλληλα ἐξεταζόμεναι. Neque enim unus post alterum dies finem fatalem nobis admovet removetque, sic ut de nobis dici possit, quod de Dioscuris, ὅτι παρ' ἡμέραν ζῶμεν καὶ ἀποθνήσκουμεν, sed dies singuli; ut germanice dicam, *jeder Tag bringt uns um einen Schritt dem Tode näher und entrückt uns ihm wider für den Augenblick*, illud, quia quotidie consenesimus, hoc, quia die consummato mortis pericula nobis evasisse videmur. Ergo hoc dici videtur τί τερπνόν τὸ ζῆν, τουτέστιν ἡ ἀπαράλλακτος τῶν ἡμερῶν ἐπαλληλία, τοῦ γε κατθανεῖν πάντως προκειμένου οὐπερ ἐκάστη ἡμέρα προστίθησὶ τι καὶ αὐτὸ ἀνατίθησιν αὐτό, genitivo τοῦ κατθανεῖν ad verbum primum προσθεῖσα accommodato. *Qui melius consulat, consul fiat!* Quum Brunckius negasset ἀναθεῖσα ferri posse, quia sequatur genitivus, hunc a προσθεῖσα quamvis interjecto alio verbo regi posse dixi multisque constructionis suspensae exemplis confirmavi. Simpli-
cissima trajectio est Hesiod. Theog. 151. πάντα ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνέσκε, γαίης ἐν κευθμῶνι. Eur. Ion. 700. ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, ὃ δ' εὐτυχεῖ, πολὺν εἰπεσοῦσα γῆρας. Orest. 1143. οὐ δεῖ Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν, τὸν σὸν δὲ πατέρα καὶ σὲ θανεῖν, δόμονς τ' ἔχειν σοῦς, ubi si infinitivum ἔχειν in participium ommissa copula mutaveris, hu-

jus eadem erit quae antecedentis loci constructio. Adde 268 Apollon. III. 130. *ἤπαμες, οὐδὲ δίκη περιέπλεο, νῆν ἔοντα.* His locis enuntiatum, quod a particula adversativa vel copulativa inducitur, ad finem periodi rejici poterat, sed praepositur gravius. Cur vero Lycurgus c. Leocr. p. 185. (219, 85. Bekk.) *κατακλεισθέντες ἐπολιορκοῦντο καὶ διεκαρτέρουν εἰς τὴν πατρίδα,* postrema verba a participio, quo pertinent, sejungere maluerit, haud cito dixeris, atque Eur. Cycl. 604. *μὴ — αὐτόν τε ναύτας τ' ἀπολέσῃτ' Ὀδυσσεύς,* quare Ὀδυσσεύς scribere noluerit, suspicari quidem licet, neque tamen, si sic scripsisset, oratio foret obscurior. Alii alias habuerunt mutandi ordinis causas. Xenophon Hell. VII. 3, 7. *ἡμεῖς τοὺς περὶ Ἀρχίαν οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε ἀλλὰ ἐτιμωρήσασθε,* si omissa adversativa participio οὐδὲ ψῆφον ἀνεμείναντες usus esset, minus clare expressisset affectum loquentis. Idem I. 5, 9. si scripsit, quod vulgatum est, *ὄρκους ἔλαβον καὶ ἔδουσαν παρὰ Φαρναβάζου* (cod. *πρὸς Φαρνάβαζον*) noluit verba legitima *ὄρκους λαβεῖν καὶ δοῦναι* divellere, quod fecit Demosthenes p. 235, 13. Thucydides brevitatis causa saepe extra constructionem interponit aliqua, quae si suo loco collocare voluisset, sententia in plures atque minutas partes distrahenda erat, et post longiores ambages coeptam constructionem addita particula redorditur III. 34. *ὁ Πάχης προκαλεσάμενος ἐς λόγους Ἰππίαν — — ὁ μὲν Ἰππίας ἐξῆλθε παρ' αὐτόν, ὁ δ' ἐκείνον ἐν φυλακῇ εἶχε.* Rursus in Epigr. Anth. VII. n. 664. *Ἀρχίλοχον καὶ σταῖδι καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητάν,* apparet nomen viri, quo de agitur, ex industria primo positum esse loco¹⁾. Praetermitto concinnitatem sententiarum et numerorum, cujus rationes vix satis perspicimus. Rarior est illa conformatio enuntiatorum simplicium, in quibus duo verba cum uno nomine ita conjuncta sunt ut hoc regatur a priori, alterum autem rectione careat; Plutarch. Praecc. Reip. ger. p. 799. (c. III. 141.) *οἱ κόλακες ὥσπερ ὀρνυθοθήρῃα μιμούμενοι τῇ φωνῇ ὑποδύονται καὶ προσάγουσι τοῖς βασιλεῦσι,* quo exemplo tuebar Isocr. Paneg. p. 149. C. *θαυμάζοντες καὶ ὁμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας*²⁾.

¹⁾ [Agathias II. 3, 38. A. *τότε δὴ οἱ Φράγγοι, διελύετο μὲν αὐτοῖς ἡ παράταξις, μνόμενοι δὲ — ἐγίνωσκον.* Quod in Ed. pr. p. 294. scripsi in Eur. Herc. 775. *ὁ χρυσὸς ἅ τ' εὐτυχία φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται,* verbum *φρονεῖν* valere *superbire*, id etiam nunc ita statuo confirmatus Mehlhornii judicio l. c. p. 3.]

²⁾ Benselerus vulgatam lectionem non recte comparat cum Thucyd. I. 39. ubi nullum hyperbaton esse sentiet qui orationem obliquam verterit in rectam *μη δοκίτω δίκαια λέγειν ὁ προκαλούμενος τὴν δίκην προὔχων καὶ ἐκ τοῦ ἀφραλοῦς.* Sed erit fortasse, qui in Plutarchi loco verbo *προσάγουσι*

Praeterea duos attuli locos qui a Schaefero in disceptationem vocati sunt. Primus est Zenodoti Epigr. I. p. 65. T. II. ἄρσενά γὰρ λόγον εὔρες, ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ, αἴρεσιν ἀτρέστον ματέρ' ἐλευθερίας, de quo mecum sentit Jacobsius ad Anth. Pal. p. 243. Schaeferus autem ad Dem. T. V. 772. contendit αἴρεσιν et sequentia appositionis modo utrinque pendere et a λόγον εὔρες et ab ἐνηθλήσω, quod ut non nego fieri posse, ita neminem fore puto quin hanc rationem valde operosam esse intelligat. Neque de Theocr. XIII. 22.

Ἄργῳ κνανεᾶν οὐχ ἦψατο συνδρομάδων ναῦς
ἀλλὰ διεξήγξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
αιετός ὡς μέγα λαῖτμα

viro doctissimo plus concedo quam ambiguum esse utrum Phasis, ut Jacobsio visum, μέγα λαῖτμα dicatur, an quod Huschkius in Wolfii Anall. Vol. I. p. 173. mihi assensus est, haec duo nomina proxime cum verbo conjungenda sint. Prius qui obtinere voluerit, demonstret necesse est, λαῖτμα apud poetas Nonno antiquiores de fluvio dici. Sed ut hoc quoque in medio relinquatur, illud, quod ego intendi, constructionem verbi et nominis interdum interpositione enuntiati secundarii interrumpi, satis superque demonstratum est tum superioribus exemplis tum iis quae Pflugkius ad Eur. Hec. 605. adjecit aliique viri docti, quos Poppo nominat ad Thucyd. III. 68.¹⁾ [Χειμῶνα — ἐλθεῖν τελευτήσαι τε δαιμόνων κότῳ Aesch. Ag. 645.] [De interrupta constructione mecum sentit Foertschius in Comment. l. c. p. 53. Hunc totum locum erudite illustravit Wanowski in Synt. Anac. idemque p. 249. affert illud τεθνάναι τινά, quod cum latinis demori aliquam, i. e. deperire, conferri potest.]

V. 477. Οὐκ ἂν πριαίμην — βροτόν — afferunt hunc versum Thomas M. p. 663. (270. Ritsch.) et Eustath. p. 757, 35. eundem cum insequente Suidas s. Θερμόν et Πριάμενος, 270 et Nicodemus Progymn. c. 23. p. 525. T. I. Scholiastes θερμαίνεται interpretatur θάρρεϊ, καθ' ὃ λέγεται θάλλον παρ' Ὀμήρῳ τὸ θάρσος scrib. θαλπωρή. Eustath. p. 651, 60. et 1408, 48. τὴν ἐλπίδα θαλπωρὴν λέγει καὶ ἡ τραγωδία κεναις

neutralem potius accedendi significationem tribuat. In ejusdem de S. N. V. c. II. 217. ἡ ὕστερον ἀφαμένη νόσος καὶ κατανεμηθεῖσα τοῦ σώματος, genitivus fortasse pendet ex praepositione κατά.

¹⁾ Eodem modo H. Wolfius interpretatur Demosthenis locum notissimum Phil. I. 53. οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελώσῃ, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθναῖσι τῷ δέει, τοὺς τοιοῦτους ἀποστόλους. quod veteres σχῆμα Δημοσθενικόν vocant v. Phot. CCXLVIII. 692. sed non convenit illa ratio ceteris exemplis v. Ellendt. ad Arrian. T. II. 386.

ἐλπίσιν θερμαίνεται. Ubique κεναιῶσιν legitur, pro quo ap. Stobaeum (v. ad v. 473.) καλαιῶσιν subrepsit.

V. 479. Ἄλλ' ἢ καλῶς ζῆν. Musgravius praefert quod ap. Schol. Hermog. p. 371. legitur ἢ γὰρ καλῶς ζῆν. Idem fortasse legit Libanius, qui in Decl. p. 1040. T. IV. Ajacem ita loquentem inducit δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἢ ζῆν εὐδοκίμοῦντας ἢ τεθνηκέναι. Sed vulgatam sequuntur Schol. Plat. p. 142. ed. Ruhnck. et Suid. s. Ἄλλ' ἢ et Εὐγενής. Charondas Stob. CXLV. 469. et Isocr. ad Nicocl. p. 22. κρεῖττον τεθνάναι καλῶς ἢ ζῆν αἰσχυρῶς. [Anecd. Bachm. T. II. 48. καλῶς ζῆν τὸν εὐγενῆ χρη.] Vilior sed tritior Euripidis sententia Iph. A. 1252. κακῶς ζῆν κρεῖσσον ἢ καλῶς θανεῖν. Ajacis fortasse verba sunt quae leguntur in Armorum iudicio Fr. III. τί γὰρ καλὸν ζῆν βίωτον ὃς λύπας φέρει. Ed. Pr.

V. 481. Ὡς ὑπόβλητον λόγον. Cod. Γ. et duo Mosqq. ἀπόβλητον, quod Schol. Barocc. interpretatur ἡμαρτημένον τοῦ σκοποῦ. Sed illud retinent Suid. s. h. v. Moschopul. ad Pl. A. 292. et tacite Eustathius p. 106, 7. Σοφοκλῆς ὑποβολμαίους εἶπε λόγους τοὺς μὴ γνησίους etc. Ed. Pr.

V. 482. Αἴας — τῆς σαντοῦ φρενός. Apud Suid. l. c. Αἴαν legitur, τῆς αὐτοῦ in Γ. et cod. Suidae.

V. 484. Τὰςδε φροντίδας μεθεῖς. Lips. B. μεθέεις, sed cum glossa καταλιπών. Affert haec verba Καὶ — μεθεῖς Suidas s. Μεθέσθαι. Ed. Pr.

V. 485. Ὁ δέσποτ' Αἴας — Suidas s. Ἀναγκαῖα, ubi Αἴαν, Zonaras T. I. 178. Eustath. p. 1089, 38. παρὰ Σοφοκλεῖ ἀναγκαῖα τύχη ἢ δουλική, quem sequitur Brunckius, quasi Tecmessa de sua loquatur captivitate suoque exemplo Ajacem docere velit mala aequo ferenda esse animo, id quod a modestia ejus longe alienum videtur. Imo nihil dicit nisi quod vel cerdo regi dicere possit, οὐδὲν ἰσχυρότερον ἀνάγκης καὶ τύχης Diod. XV. 63. δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον 271 Eur. Hel. 521. Pro ἀνάγκη autem dicitur ἀναγκαῖα τύχη. Plat. Legg. VII. 806. A. εἰ διαμάχεσθαι περὶ πόλεως ἀναγκαῖα τύχη γίννοιτο, Damascius ap. Suid. T. II. 760. ἀπ' οὐδεμιᾶς ἀναγκαῖας τύχης ἀνθαιρετον συνέβη γενέσθαι τὴν μεταβολὴν cf. Demosth. Ep. II. 1468, 14. Ergo sapienti convenit τὰναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν ὡς ῥᾶστα Hel. 255. atque hoc est quod Ajacem Tecmessa admonet. Quoniam vero ipsa hanc necessitatem experta erat, continuo suae fortunae meminit, utique non ut suum exemplum Ajaci imitandum proponat sed ut ejus commoveat miserationem. Ed. Pr. Cum Brunckio facit Hermannus.

V. 485. Εἶπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ. Ἐκ πλούτου cod. Γ. εἶπερ τινές Θ. Dresd. B. et duo Lips. quod a

correctore profectum videtur attractionis ignaro. Arrian. Alex. III. 22, 3. *Δαρσίῳ* — *ἄνδρῳ τὰ μὲν πολέμια εἶπερ τινὶ μαλθακῶ*, Galen. de diffic. Resp. III. 4. 273. T. III. *ἀσαφῶς ἡρμῆνεται ἐν τῷ Προγνωστικῶ, καίτοιγ' εἶπερ τῷ καὶ ἄλλω τῶν Ἱπποκράτους βιβλίων ὑπάρχοντι σαφεῖ*, Athen. XII. 536. D. *σεμνότετον γενόμενον καὶ παιδείας εἶτινα καὶ ἄλλον καὶ αὐτὸν ἐπιμελητέντα*, et omisso nomine ἄλλος Gregor. Naz. Or. XVIII. 351. *τὰ εἰκότα τιμήσομεν εἶπερ τινὰ οὖσαν τιμῆς ἀξίαν*. Matthiae commata post *τινός* et *πλούτῳ* sustulit, quia *εἶπερ τινός σθένοντος valeat pro μέγιστον σθένοντος*.

V. 489. *Νῦν δ' εἰμὶ δούλη* — Hunc locum imitari videtur Achilles Tatius V. 17. p. 118. *ἐλέησόν με γυνή γυναῖκα, ἐλευθέραν μὲν ὡς ἔαυν, δούλην δὲ ὡς δοκεῖ τῇ τύχῃ*. Eur. Hec. 349. *τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἢ πατὴρ μὲν ἦν ἀναξ Φρυγῶν ἀπάντων — νῦν δ' εἰμὶ δούλη*. Soph. Oed. C. 964. *θεοῖς γάρ ἦν οὕτω φίλον*. Hanc autem Tecmessae orationem Spengelius Synag. rhet. p. 21. suspicatur Andocidem spectasse, quum illa diceret c. Alcib. 32, 23. *τῆς γυναικός, ἣν ἀντ' ἐλευθέρας δουλὴν κατέστησε καὶ ἣς τὸν πατέρα καὶ τοὺς προσήκοντας ἀπέκτεινε καὶ ἣς τὴν πόλιν ἀνάστατον πεποίηκε — ἀλλ' ἡμεῖς ἐν ταῖς τραγωδίαις τοιαῦτα θεωροῦντες δεινὰ νομίζετε*. Haec tamen eadem omnia ab Andromache, Cassandra, Briseide, dici potuerunt.

V. 490. *Ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνηλθον*. Cum his Porsonus contendit Phoenn. 831. (824.) *ἢ δὲ σύναμιον λέχος ἦλθεν*, ubi codd. nonnulli praepositionem addunt, qua et h. l. Scholiastes utitur et Schol. Thuc. I. 3. *ταύτην τὴν στρατείαν ξυνηλθον* explanat, sed minus necessariam esse apparet ex Trach. 28. *λέχος Ἡρακλεῖ συστάσα*, pro quo *συνελθούσα* dici poterat. Verbum simplex *λέχος τινός ἐλθεῖν* non aliter intelligi potest quam *οἰκίαν τινός ἐλθεῖν*, hoc est ea ratione, quae vulgo praepositione significatur. Verba *εὐ φρονῶ τὰ σά* excerpit Suidas s. h. v. Sequentia contulit Ursinus ad Virgilium p. 332. ed. Valck.

V. 493. *Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἣς συνηλλάχθης ἐμοί*. Suidas *Συνηλλάγην σοι καὶ συνηλλάχθης ἐμοί, ἀντὶ τοῦ συναλλαγᾶς ἔχεις, γάμῳ συνεξέχθης*, nostrum haud dubie locum spectans, in quo Brunckius *ξυνηλλάχθης* scripsit contra codd. et Edd. vet. — *ἣς Jen. Dresd. B. Mosq. B. Membr. et duo alii Brunckiani; ἢ La. Lb. ΓΘ. Ven. et ceteri*, quod recepit cum Hermanno Dindorfius. Prius Brunckius probavit attractionem necessariam putans, quam saepissime poetae Tragicī negligunt; *ἀρχῆς, ἣν ἐμοί ἐνεχείρισε Oed. T. 384. ἀδελφῆς, ἣν οὐκ εἶδον Orest. 78. ἀδελφῆς, ἣν σοι κατηγγύησα v. 1079. τοσαύτης, ἣν ἐπῆλθον, Ἑλλάδος Heracl. 152. ubi Elmslejus*

aliquando ἦς optavit; et saepius alibi. Sed haec exempla propterea delegi, ne quis sigmatismi causa pro genitivo accusativum positum putet; nam eum non vitasse Tragicos etiamsi possent, ostendit Eur. Ion. 1469. τῆς ἠδονῆς τῆςδ', ἦς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ. Itaque verum est quod Eustathius p. 147, 10. dicit χαίρω τῷ λόγῳ ᾧ λέγεις καὶ ὃν λέγεις· καὶ γὰρ τοῦτο ἀσολοικόν. Ed. Pr. Quod Bernhardy Synt. p. 301. affirmat Atticos raro attractione non uti, id quam verum sit apparebit ex unius generis exemplis: τοῦ ὄρκου, ὃν ᾤμοσαν Isaeus de Her. Men. p. 37, 47. Demosth. c. Phaen. 1044, 7. τῶν ὄρκων, οὓς ᾤμοσαν Thucyd. II. 73. Isaeus de Nicostr. 49, 31. de Ciron. 74, 46. Dinarch. c. Dem. 91. c. Philocl. 110, 18. Dem. c. Steph. I. 2. τῶν θεῶν, οὓς ᾤμοσας Arist. Rann. 1490. Sed Lysias attractione uti maluit nihil veritus easdem vocales saepius iterare: τῶν ὄρκων, ὧν ᾤμόσατε c. Alcib. I. 143. τοῖς ὄρκοις, οἷς ᾤμομόκατε Or. X. 118, 32. XXXI. 187. Verum tamen haec et prius allata consideranti latere non potest, non nihil interesse, utrum verbum transitivum hoc modo construatur an intransitivum vel passivum, nec, si recte dicitur τῆς εὐνῆς, ἦς συνήλλαξάς μοι vel ἦς συνῆψάς μοι (Herc. 1316.) ex eo sequi ut perinde probetur, ἦς συνήλλαχθης ἐμοί, postremo ne hoc quidem clarum esse, num genitivus ἦς, si Sophocles ita scripsit, pro ἦν positus sit an pro ἦ. Dativus quidem legitimus est significans δι' ἦς ἐμοί-συνηρομόσθης, vel καθ' ἦν ut Troad. 74. λέκτρα καὶ γάμοι, οἷς ἦλθον ἐς μέλαθρον Ἐκτορος. Sed accusativo quoque locum esse apparet ex Hom. II. XV. 32. φιλότης τε καὶ εὐνή, ἦν (μοι) εἰμίγης, et Dionys. Per. 656. ἐκ γὰρ ἐκείνης φιλότητος, τὴν ποτε Σαυρομάτησιν ἐπ' ἀνθρώποισι μίγησαν. Atque hic si scripsisset ἐκ τῆς ὀμιλίας, ἦν — ὀμίλησαν, vel ἐκ τῆς μίξεως, ἦν ἐμίγησαν, non dubium est quin pro accusativo etiam genitivo uti potuisset; nam in figura etymologica relativum modo assimilatur praecedenti: ἀπὸ τῆς παιδεύσεως, ἦς ἐπεπαιδεύτο Herodo. IV. 78. τῆς φυγῆς, ἦς ἐφυγον Lys. c. Agor. 137, 14. τῆς καταδουλώσεως, ἦς ἐδουλώσαντο αὐτοὺς Μακεδόνες Aelian. V. H. XIII. 2. modo suum retinet casum: λύμης, ἦν μ' ἐλυμίγω Eur. Hel. 1108. τῆς προδόσεως, ἦν οὗτος προδέδωκε Dinarch. c. Dem. 91, 10. τῆς προδοσίας, ἦν προύδοσαν τὴν ἐλευθερίαν Liban. Decl. T. IV. 258. τῆς προκλήσεως, ἦν οὗτοί με προεκάλεσαν Dem. c. Nicostr. 1253, 23. τῆς νίκης, ἦν Καρχηδονίους ἐνίκησαν Plut. V. Timol. c. XXIII. Neque aliter est, si pro conjugato verbo supponitur synonymum, ut τῆς διαθέσεως, ἦς διέκειτο τὸ σῶμα τοῦ παιδίου Hippocr. de Octim. p. 457. T. I. ἀπὸ τῆς μάχης, ἦς ἐνίκησε τοὺς Βοιωτοὺς Diod. XI. 82, 261.

vel si neutrum adjectivi aut pronominis locum obtinet substantivi, cujus notio verbo apposito continetur; ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐνανμαγήσαμεν Arist. Ach. 648. pro quo dici poterat τῶν μαχῶν, et Dem. 558, 29. ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἔζης, quod idem est ac si scripsisset ἐκ τοῦ ἄλλου βλον, ὃν βεβλωκας Fals. Leg. 403, 24. Denique Himerius Ecl. III. 68. ¹⁾ 274 eodem loco unum casum praecedenti nomini assimilavit, alterum non assimilavit: δι' ἀμφοτέρων μισεῖσθαι δίκαιος καὶ ὧν ἰδίᾳ παιδεύει καὶ ἃ δημοσίᾳ παιδεύει, quod saepius fit post verba transitiva, κρεῖττον ἐν ταῖς δόξαις τελευτήσαι, αἷς ἔχομεν, ἢ ζῆν ἐν ταῖς ἀτιμίαις, ἃς ληψόμεθα Isocr. Archid. p. 134, 89. καλοῦμεν αὐτούς ἐξ ὧν μάλιστα ἀγαπῶσι χωρίων καὶ ἃ μάλιστα διασώζουσι Themist. X. 140. C. Conveniat ergo necesse est, Sophoclem pro εὐνής, ἣν συνηλλάχθης dicere potuisse ἣς. Sed idem pro ἣ poni licuit ut Diog. VII. 93. καρτερία ἐστὶν ἐπιστήμη ὧν ἐμμενετέον, Paus. IV. 26. σοὶ — ἔσται κρατεῖν, ὅτων μεθ' ὅπλων ἐπέρχη, et in Xenophontis atque Aeschinis locis, quos Kruegerus in luculento de Attractione commentario p. 274. et 278. attulit. Cetera ejus exempla minus apposita sunt; homericum τιμῆς, ἥσπερ ἀνασσεις, non aliter dicitur quam τῆς ἀρχῆς, ἣς ἦρξε Dem. p. Cor. 266, 3. et similia; τιμῆς, ἣς με ἔοικε τετιμηθῆναι, quo Bernhardt quoque utitur Synt. p. 301. cum alio prorsus a re alieno ²⁾ saltem ambiguum est ut Plat. Legg. IV. 721. E. τῶν τιμῶν, ὧν τιμῶσι τοὺς — quia τιμῶν nonnunquam construitur, ut ἀξιοῦν, cum genitivo, ἀνδριάντων σε ἐτίμων Lucian. Amorr. §. 30. p. 291. T. V. τῆς ἴσης τιμᾶσθαι Aristid. XXXIX. 492. qui idem quarto casu utitur p. 284. T. I. τιμῆς, ἣν με τετιμήκατε. Sed in exemplis nominativi assimilati, a Matthiae Gramm. §. 473. Annot. 3. p. 884. Struvio de Dial. Herod. I. p. 16. et a memetipso collectis, solum reperitur relativi genus neutrum.

V. 494. Βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν. Untis Mosq. ἰδεῖν, quod Hermannus recepturus erat, si plures addicerent codices. Nomen βάξις Tragicis frequentissimum ubique paroxytonum scribitur, etsi βάξω indubitate ad verba refertur facticia, κραξῶ, τρύξω, κρίζω, σπίζω (σπίξα), σίζω, τρίζω, γρύξω, μύξω, ῥύξω, quorum duo prima veterum testimonio longam ²⁷⁵ habent vocalem, cetera recentiorum sententia v. Spitzner. de Prosod. p. 55. Elmslej. ad Med. p. 156. De βάξω tamen

¹⁾ [Vide Paralipp. p. 558.]

²⁾ Ἰπποκους τῆς γενεῆς, ἣς δῶκε Ζεὺς Τρωῖ, qui genitivus partitivus est ut Arist. Lys. 1183. ξενίσσωμεν αὐτούς ὧν εἶχομεν, Eur. Tr. 1192. ὧν ἔχω λήψει τάδε, Xen. Cyr. IV. 1, 2. χαριστήριά κρη ἀποτελεῖν ὧν ἂν ἔχωμεν.

illi contraria sibi tradunt, modo ex *βοάζω* contractum, modo andronymici *Βάκις* primitivum esse.

V. 495. *Χειρίαν ἀφείς τινι*. Suidas s. *Χειρίαν* ex h. l. *μή με τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἐφῆς τινι*. La. Lb. *Γ.* et Schol. Rom. *ἐφείς*, primus cum *ᾱ* supra posito.

V. 496. *Ἦν γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς*. La. Lb. *Γ.* *εἰ γὰρ*. sic et Aug. B. sed supra scripto *ἦν*, quod ceteri codd. et Edd. exhibent; *εἰ γὰρ θάνοις* Jen. et Mosq. B. quod Hermannus non improbat, sed edidit *εἰ θάνης*. Dindorfius *ἦ γὰρ*, cui respondet *ταύτη*. Idem Bothius in Ed. I. sed nuper *ἦν*. — Cod. *Γ.* *τελευτήσεις ἀφείς* (γρ. *ἀφῆς*). Post *τελευτήσας* Brunckius pronomen *μ'* inseruit, cui seq. *κάμέ* repugnat.

V. 499. *Δουλίαν τροφήν*. Schol. Rom. La. *Γ.* Heidelb. *δούλιον*, Aug. B. *δούλειον*, Bar. A. Mosq. B. Lips. A. *δουλείαν*, Ven. et Dresd. B. *δουλίαν γε*. Hermannus *δούλιόν γε*.

V. 501. *Λόγοις ἰάπτων*. Extat hic versus et proximus ap. Suid. s. *Ἰάπτων*, quod verbum Eustathius p. 71, 41. ex h. l. affert. Schol. Rom. *γράφεται ἀτίζων, ὑβριζών*, quorum posterius glossematis simillimum. Proprie dixit Maximum v. 108. *πληγαῖς ἰάπτειν*.

V. 503. *Ἄνθ' ὅσου ζήλου*. Apud Suidan s. *Ζήλος* legitur *ἀνθ' οἴου*. In seq. versu *κάμέ μὲν ἐλά*, non videtur significari, quod Scholiastae placet *δαίμων νῦν ἢ δυστυχία*, sed mors, ut Apollon. II. 815. *Ἰδμονα ἤλασε μοῖρα, με quidem his calamitatibus mors eximet, tibi autem vel post mortem dedecori erit* —

V. 506. *Ἐν λυγρῷ γήρα*. In Scholiorum texto legitur *ἐν μακρῷ*.

V. 507. *Αἰδεσαι δὲ μητέρα — κληροῦχον*. Haec affert Suidas s. *Κληροῦχος*, imitatur Eumathius de Ism. L. III. p. 106. *οὐκ αἰδῆ τὸν Θεμιστέα πατέρα τὸν σὸν καὶ τὴν τῶν πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον διάντειαν*. Eustathius p. 878. *νέος ὦν καὶ ὀλίγων ἐτῶν κληρονομήσας*. Ed. Pr.

V. 510. *Νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος*. *Νέα* pro juvenilis ut *νέοι ἀεθλοὶ* Pind. Ol. II. 78. *νέα φροντίς* Eur. Med. 48. Ad sequentia pertinere videtur Hesychii glossa *Διοίσεται, διάξει, βιώσεται*, nam eodem modo interpretatur Suidas ipsa Sophoclis verba afferens. Aliter Scholiastes Barocc. *χωρισθήσεται σοῦ θανόντος* vel *κομισθήσεται κεχωρισμένος*. Musgravius prius amplectitur, supplens *βιον* vel *αἰῶνα*, quod displicet ob eam rationem quia *διοίσει βιον* dicitur potius quam *διοίσεται*, et quia *διαφέρειν τὸν βιον* de tota, quae superest, vita intelligi deberet, non de aliqua ejus parte, ea videlicet dico, quam tutores regunt. Aptius vide-

tur *vezabitur, raptabitur maleque tractabitur*, fere ut Dio Chr. Or. XLI. 506. C. ἵπ' ὄρφανιστῶν διασπασθήσεται. ED. PR. Non multum discrepat Plut. V. Timol. c. XIII. ἔτη δώδεκα ἐν ἀγῶσι καὶ πολέμοις διεφορήθη, *circumactus et jactatus est*. [Plut. de Stoicc. repugn. II. 338. διεκλύσαι τὸν βίον. Hippocr. T. II. 499. διαφέρουσι, *perdurant*.] Sed medium pro activo poni ostendit Hippocr. de Septim. Part. I. 450. T. V. 344. ἄνοσος διατετελεκῶς τὸν χρόνον ὃν ἐν τῇ μήτρῳ διεφέρετο. Neque tamen aliud significari puto, quam quod olim Dionis verbis declaravi.

V. 512. Ἵπ' ὄρφανιστῶν — ὅσον κακόν. Affert haec Suidas s. Ὀρφανία, ubi ἁπ' pro ἵπ' editum est s. Ὀρφανιστῶν, quod vocabulum Eustathius p. 533, 30. hunc locum spectans cum homerico Χηρωστής comparat. Ante ὅσον comma posui pro stigmati. In secundo versu Aug. B. Jen. Mosq. B. νέμοις, in tertio ὅτι βλέπειν cod. Γ.

V. 515. Σὺ γὰρ μοι πατρίδ' — Sic plerique codd. et Suid. s. Ἱστορίας cum Zonara T. I. 982. In Bar. Ab. Bodl. Paris. T. et Flor. Γ. μου.

V. 516. Καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε. Legebatur olim καὶ μητέρ', ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με. Pro μὲ primum in Animm. ad Aj. p. 5. proposui τε, deinde ἄλλη repertum est in Aug. B. postremo illud ipsum τε praebuit cod. Γ. idemque in Lb. supra scriptum. Hermannus id quod scripsi, edidit, sed quia ἄλλη non habeat quo referatur, verum excidisse putat, quo Tecmessa aliquid de domo sua excisa seque ipsa in servitutem abducta adjecerit; Bothius ἄλλη scribendum censet, *alio abripuit*, hoc est ad Orcum. Neutrum necessarium videbitur, si sumamus Tecmessae parentes, quum Ajax urbem vi expugnasset, una occubuisse, non illos quidem Ajacis manu sed communi civium clade peremptos, idque Tecmessam, ne culpam tristissimi casus Ajaci delegare videretur, verbo ambiguo ἄλλη μοῖρα declarasse; quod euphemismi causa dici solet pro adversa fortuna; δαίμων ἄλλος Eur. Rhes. 884. εἰ συμβήσεται τι ἄλλο Thucyd. VII. 64. ubi Schol. adnotat εὐφημότατα ἠνίξατο τὴν ἦταν, et apud Polybium XV. 10. rebus ex voto fluentibus opponitur τὸ ὡς ἄλλως, neque aliter *adulterare* (altérer) dicitur pro corrumpere. Eodem pertinet ἄλλως frustra significans, et quod *secus, sequius*, id est ἄλλως, δευτέρως, pro pejus valet; simileque intellectum habent ἕτερος δαίμων, ἕτερος πούς, πλέον θάτερον ποιεῖν, altera avis, altera fortuna, et adverbium ὡς ἐτέρως¹⁾. Homerici loci, quem Sophocles mirabiliter imita-

¹⁾ Apud nos *anders* in contrariam partem valet, *es wird anders werden*,

tus est, memoria unicuique legentium obversatur; nec prae-
terit Scholiastes; sed conferre juvat similem et ex iisdem
fontibus ductam Clitae querelam Valer. Fl. III. 323.

Mygdonis arma patrem funestaque praelia nuper
natales rapuere domos, Triviaeque potentis
occidit arcana genetrix absumpta sagitta;
tu mihi, qui conjux pariter fraterque parensque,
deseris heu!

V. 517. Καθεῖλεν ἄδου θανασίμους οικήτορας. Hunc
v. Moschopolus Sched. p. 49. adhibet ad comprobendam adje-
ctivi θανάσιμος significationem passivam. Brunckius *Sup-
plenda est*, inquit, *praepositio eis*. Musgravius: *feri potest
ut poeta scripserit καθεῖλ' ἐς ἄδου, quod in Ed. Lond.
MDCCXXII. legitur*. Miror, quomodo hi non senserint κα-
278 θεῖλεν οικήτορας ἄδου eadem ratione dici qua v. 69. ὀμ-
μάτων ἀποστρόφους ἀγᾶς ἀπειρῶ. Trach. 240. ἦρει ἀνά-
στατον δορὶ χάραν. Silentarius Epigr. XXXIX. παλινόρσον
ιωῆν ἄψ ἀνασειράζων, et cum casu vocabuli conjugati Herc.
1070. ἀπόκρουρον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρούψω. Nonn. XXX.
323. φυτόν ἐκρυψε — ὑποκρυφθέντα πετῆλοις. Hom. II. XIV. 6.
θερμὰ λοετρά θερμῆναι. Similis constructio Soph. Antig.
883. τὸν ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς στενάζει, quod et
graecum interpretem fefellit et Valckenario attulit opinionem
falsam, ἀδάκρυτον dici pro πολυδάκρυτον ad Adon. 223.
Quemadmodum veteris disciplinae auctores fere omnia sche-
mata et tropos orationis non solum diligentissime observarunt
sed etiam nominum varietate distinxerunt, ita Moschopolus
ad Hes. Opp. 540. τριχες ὀρθαὶ φρίσσουσιν ἀειρόμεναι κατὰ
σῶμα, admonet dictum esse, ἐκ παραλλήλων ut Euripideum
(Phoen. 69.) μὴ τελεσφόρους εὐχὰς κραίνωσιν, additque καὶ
ἀπλῶς πολὺν παρὰ τούτοις τὸ τοιοῦτο. Ad eandem prolepsin
pertinent Aesch. Ag. 1257. εὐφημον κοίμησον στόμα, ubi
nescio quam antiphrasin comminiscuntur¹⁾ minus vero II. XIV.
258. αἶστον ἐμβαλε πόντην, quod Schol. Ven. explicat ἐμβα-
λῶν ἐποίησε. Sophocli quidem satis erat dicere καθεῖλεν,
ut πρωιθήβην μοῖρα καθεῖλε βίου Append. Epigr. N. 306. et
Hom. Od. II. 100. μὴ καθέλοι μιν αἰών. Pind. Ol. IX. 90.
κατὰ με φόνως Αἰδάς ἔλοι πατρὶ συνθανεῖν Oed. C. 1698.
Ed. P.

ich werde es anders machen, id est melius. Hinc intelligas licet Graecos Ro-
manosque laetos praesentibus nihil ultra appetivisse, Germanos vero, inquit
genus hominum, omnes suas spes in futuro collocatas habere.

¹⁾ Hesychius *Εὐφήμοις γόοις, δυσφήμοις κατὰ ἀντίφρασιν. Αἰσχίλος
Γλαύκω Ποσειδῆ (Fragm. XXXIII.) qui fortasse hoc nomine ὀλολογῆν signi-
ficavit.*

V. 520. Ἄλλ' ἴσχε κάμου μνήστιν. Hunc versum et tres seqq. affert Suidas s. *Μνήστις*. In proximo La. Lb. Γ. Aug. B. *πάθη* pro *πάθου*.

V. 522. Χάρις χάριν γάρ — Proferunt h. l. Thomas p. 913. Suidas s. *χάρις*, Philemo Gramm. §. 281. p. 196. Nicodemus Progymn. p. 445. T. I. Seneca de Benef. II. 12. *gratia gratiam parit*. Minus trita sunt ista *ἔρις ἔριν τίκτει* Suid. s. *Ἐρις*, vel *ἔρις ἔριν ἀντιφυντεύει* Phocyl. Nuth. 75. *δίχη δίχην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην* Zenob. Prov. C. III. 279 328. Ed. Pr.

V. 523. Ὅτου δ' ἀπορῶει — Eustathius p. 981, 33. *οὐκ εὐγενής ἐστιν εἰ γε ἀπορῶει αὐτοῦ μνήστις εὐπεπονθότος*. Longinus LXXIII. 31. *ἡ μνήμη τῶν καλῶν ταχέως ἀπορῶει*. Synesius Ep. XCVIII. 238. *τὰ μεγάλα τῶν ἔργων ἀπορῶει τῆς μνήμης*. Ed. Pr.

V. 524. Οὐκ ἂν γένοιθ' ἔθ' οὔτος — Plerique codd. et vett. Edd. *γένουθ' ποθ' οὔτος*, quod toleravit Brunckius. Aug. B. Mosq. B. *γένουθ' ἔθ'*, cod. Γ. et Suidae Ed. Mediol. *γένουθ' οὔτος*, sed cod. Oxon. *οὔπω γένοιθ' ἂν οὔτος*, duo alii ejusdem Suidae codd. *οὔπως*. Porsonus ad Hec. Praef. p. 10. et Suppl. p. 58. aut *οὔποτε γένοιθ' ἂν* aut, quod Bothius divinaverat, *οὐκ ἂν γένοιθ' ἔθ'*. Id Hermannus et Dindorfius receperunt; Elmslejo ad Hec. p. 67. *οὐν ἂν γένοιθ' ἂν* placuit.

V. 527. Καὶ κάρτ' ἐπαίνου. Mosq. B. *κάρτ' ἂν*. Schaeferus maluit *κάρτα γ' αἰνου*. Tecmessae responsum fortasse Pacuvius in Armorum judicio Fr. VII. transtulit his verbis *dic quod faciam, quod me moneris, effectum dabo*.

V. 530. Κόμιζέ νύν μοι. Codd. complures et Ald. *νῦν*. De hoc usu verbi *κομιζειν* v. Vossium ad H. H. in Cer. 443.

V. 531. Φόβοισι γ' αὐτὸν ἐξελευσάμην. Ex Scholio *διὰ τοὺς φόβους ἐξήγαγον αὐτὸν θέλουσα ῥύσασθαι*, fuerunt qui Sophoclem *ἐξελευσάμην* scripsisse conjicerent, quod legitur Aesch. Prom. 235. ubi metrum literam duplicari prohibet, sed libri nonnulli *ἐξελευσάμην* suppeditant. Lexicographi verbum *ἐκρύεσθαι* omittunt. Ed. Pr.

V. 533. Μὴ — θάνοι. Bodl. Γ. Aug. B. *θάνη*.

V. 534. Πρέπον γε τᾶν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ. Mosq. B. et Schol. minor *πρέπον γ' ἂν ἦν*. Codd. plerique Ald. et vett. Edd. *τ' ἦν ἂν*, a Brunckio retentum; La. Γ. Aug. B. et Schol. Rom. *τ' ἂν ἦν*, quod Porsonus probavit ad Med. 862. ubi pro *οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις τοῦδέ γ'* corrigit *οὐ τ' ἂν*, quamvis duplex *γέ* saepius legitur Oed. C. 977. Iph. A. 654. Hipp. 840. Arist. Ach. 97. [cf. Reisig. Conject. p. 249.] —

280 *Πρέπον* cum genitivo compositum hoc uno loco legimus; nam quod Thomas dicit p. 734. *τὸ πρέπον οὐ δοτικῆ μόνον ἀλλὰ καὶ γενικῆ· Θουκυδίδης, ὡς πρέπον ἡμῶν*, apud hunc III. 59. in codd. et Edd. omnibus datus extat; Platonis autem verba, quae Matthiae affert Gramm. §. 386. Adn. 1. hic ipse ambigua esse profitetur. Neque pro testimonio afferam Nonn. XLIII. 424. *οὐ Βρομίῳ πρόπευ ἀλλὰ θαλάσσης ἄρμενος ἦν γάμος οὗτος.*

V. 536. *Ἐπήνεσ' ἔργον* — hoc versu utitur Theodosius Anecd. p. 1050.

V. 537. *Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῦμί σε.* Sic omnes codd. excepto quod Bar. A. *τί δῆτα ὡς.* Cum codd. consentit Herodianus Piersoni p. 459. qui hunc versum proferens ἐκ τῶνδε positum dicit pro *μετὰ ταῦτα καὶ χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως, ἡγούν ἀντι τοῦ κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα.* Eodem modo Scholiastes. Brunckius praetulit Eldikii conjecturam *τί δῆτα δρῶσ' ἂν*, importunam ratus particulam *ὡς.* Sed eam minime otiosam esse intelliget, qui recte interpretatus fuerit: *pro eo quod haec facta sunt; quid tibi porro gratificer, quum jam haec, quae feci, approbaveris, id est, curam in tuendo Eurysace positam.* Aliena sunt, quae Fritschius huc confert Quaest. Lucian. p. 180. *ὡς ἐκ τῶν παρόντων* et similia, nec significatur hoc loco *quantum pro hoc rerum statu fieri potest.*

V. 540. *Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν.* Cod. G. Aug. B. Dresd. B. particulam *οὐ* omitunt; Aeschylus Prom. 632. *τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν*, ubi *οὐ* pariter deest in nonnullis libris; vicissim eandem Elmslejus Eur. Med. 1242. *τί μέλλομεν μὴ πράσσειν κακὰ ἀδενδᾶμ* putat. Ut Sophocles *παρουσίαν ἔχειν* pro *παρεῖναι* dixit, sic Aesch. Sept. 1009. *ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει* pro *ἀπειθεῖν.*

V. 542. *Ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.* Perperam Schol. *ὄστις διδάσκεις, παιδεύεις*, nam poeta bajulum significat. Item *εὐθύνειν πόδα* Heracl. 723. non *ἰθύνειν*, quod apud Sophoclem omnino non legitur, magisque dici solet de navium gubernatione Eur. Beller. Fr. XXVII. 115. Plut. de 281 Animm. Soll. c. 36. p. 202. Philostr. V. Soph. I. 25, 2. p. 531. Maxim. Tyr. XV. 7, 283. et telorum directione Aesch. Prom. Fragm. 191. Philoct. 1049. Aristaen. I. Ep. 15. p. 73. Heliod. IX. 15. p. 371. Nec tamen hoc discrimen constanter servatur; *ὄλαξ εὐθύντηρ* Aesch. Suppl. 760. *κατευθύνει τὴν ναῦν* Lucian. Navig. §. 9. Julian. Or. I. 25. B. Sext. c. Phys. I. 555. [*εὐθύνειν* Appian. Civ. II. 89. Philostr. Imagg. I. 19. p. 792.] *ἀπευθύνειν* Sophocl. Fragm. N. 151. Dind.

Plut. V. Sol. c. 14. quod Philemo §. 54, 266. ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν dici tradit. Quo difficilior est lectionum ambiguarum dijudicatio, ut Pers. 403. ubi pro ἰθύνειν δόρυ complures codd. εὐθύνειν praebent; εὐθύνειν ἡγίας Arist. Avv. 1718. ἰθύνει δρόμον de auriga Hipp. 1227. cum eadem codd. discrepantia, neque verum est, quod Matthiae h. l. dicit, ἰθύνειν a diverbiis alienum esse. Apud Dion. Chr. XIII. 426. κατιθύνειν τῷ πηδαλίῳ Veneta praebet κατευθύνειν ut Aristot. de Incess. Animm. c. X. p. 710, 3. Ἰθύνειν εἰς σταθμὴν Achill. Tat. IV. 19, 101. rectius videtur quam εὐθύνειν, neque tamen improbem ἀπευθύνειν τὰς πράξεις πρὸς τὸν σκοπὸν M. Anton. XI. 21. Distincte Zosimus V. 2. Comites dicit ἐφεστάναι τοῖς τὰς ἐπαρχίας ἰθύνουσι καὶ ἐπὶ τοῖς πραττομένοις εὐθύνειν. [ἐκ προύμνης ἀπευθύνει Jamblich. Myst. Sect. VII. c. 2. 151, 46. λόγῳ ἰθύνεται Phot. 242, 569. κατευθύνει ὡσπερ ναῦν τὸν λόγον Aristid. XLIX. 392. T. II. ἰθύνει τὸ ἄρμα Philostr. Iun. Imagg. IX. 122. τὸν ἵππον ἰθύνειν Liban. T. I. p. 300. τὴν Ἀσίαν εὐθύνειν id. p. 313. κατευθύνειν τὴν γῆν p. 373. 406. κατηύθυνε τὴν αἰχμὴν p. 515. ἀπευθύνειν τὰ κοινὰ Aeschin. 545. τὸν δρόμον ἐπευθύνειν Plut. T. XIII. 193. ἰθυβόλος Phot. 346, 6. 5. Bk. νηὸς ἰθυντήρ Julian. Or. I. 25. v. Kayser. ad Philostr. Soph. p. 269.]

V. 543. *Ἀλειμμένῳ λόγου.* La. λόγων altero supra scripto.

V. 545. *Αἴρ' αὐτὸν, αἴρε δεῦρο* — affert Grammaticus Hermanni p. 358.

V. 546. *Νεοσφαγῇ που τόνδε.* Bar. AB. Bodl. Laud. G. Lb. Dresd. AB. Mosq. AB. Lips. B. νεοσφαγῇ τοῦτόν γε.

V. 547. *Εἶπερ δικαίως ἐστ' ἐμός* — ex homerico εἰ εἰεὸν γ' ἐμός ἐστι. Priscianus XVII. 23. p. 90. *juste pro vere vel vere pro juste* — Euripides *Ἄλαντος δίκαιος γόνος pro ἀληθῆς.* et L. XVIII. 24, 202. *justum pro vero et verum pro justo frequenter tam nos quam Attici ponimus, Σοφοκλῆς Ἄλαντι δίκαιος γόνος. Δικαίως pro vere dici Taylorus docet ad Aesch. c. Ctes. p. 586. Ed. Pa.*

V. 548. 549. *Ἄλλ' ἀντίκ' ὁμοῖς* — δεῖ πωλοδαμνεῖν. Verba ὁμοῖς — γύσιν affert Suidas s. Ὠμοκρατῆς. Ὠμοῦς νόμους Eustathius p. 624, 59. interpretatur στερεοὺς καὶ ἀνευδότηους. Pravam lectionem sequitur Schol. minor: ἀντίκ' ὁμοῖς ἀντὶ τοῦ ὁμοίοις καὶ τοῖς αὐτοῖς¹⁾. Πωλοδαμνεῖν legi-

¹⁾ Quum latinum *nihilò secius*, id est ὁμοίως, perinde ut ὁμῶς concessivae contra ponatur particulae, et adversativum *tamen* non fortuito cum comparativo *tam* congruat, hinc facile particularum ὁμῶς et ὁμῶς cognatio per-

tur Eur. Rhes. 187. Lucian. Amorr. §. 45. a *πωλοδάμνης* ductum, quo praeter Xenophontem usi sunt Teles Stob. Serm. XCVI. 535. Maximus Diss. XL. 6, 268. Himer. Ecl. XXI. 4. 276. Cyrill. c. Jul. VIII. 109. A. *πωλοδαμῆν* quod Hesy-chius affert, ad *πωλόδαμος* referendum, quod ipsum non legimus, sed *πωλοδαμαστής* Diod. XVII. 76. Ed. Pr.

V. 550. Ὡ παῖ, γένοιο — afferunt Suidas s. Ὡ παῖ et Stobaeus Serm. LXXVIII. 9. cum quinque sequentibus. Hinc colorem duxisse videtur Coriolani oratio ap. Dionysium Antt. VIII. 41. *τρέφετε τὰ παιδία ταῦτα — οἷς θεοὶ δοῖεν εἰς ἀνδρας ἐλθούσι τύχην μὲν κρείττονα τοῦ πατρὸς, ἀρετὴν δὲ μὴ χείρονα.* Hinc Libanius Decl. T. IV. 252. *θυγατριδοῦς εἰ γένοιτο, τύχη μὲν, ὧ θεοὶ, διενέγκοι τοῦ πάππου, τὰ δ' ἄλλα ὁμοίως γένοιτο.* Concise reddidit Attius in Armorum iudicio N. XV. 179. *Virtute sis par, dispar fortunis patris.* Virgili locum XII. 435. priores apposuerunt. Ed. Pr.

V. 552. Καίτοι σε καὶ νῦν — hunc versum et quatuor sequentes refert Suidas s. Ζηλοῦν.

V. 554. Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος· τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Priorem versum producit Suidas s. Ἐν τῷ φρονεῖν, alterum Valckenarius ad Hipp. 247. et Brunckius primum margini adscriptum, deinde ab indocto librario in textum illatum arbitrantur, idemque Porsono visum ad Med. 140. Eum omittit Stobaeus Serm. 283 LXXVIII. 9. qui vv. 554. 555. 556. transscripsit, sed libris suis intexuerunt Tzetzes Chil. VI. 69. v. 659. et Eumathius de Ism. II. p. 52. quorum ille ex Sophoclis Ajace sumtum dicit, hic sine dubio ex eadem hausit fabula, unde plurima mutuatus est. Eundem cum insequente adhibet Suidas s. Κάρτα et conjuncte cum proximis s. Ζηλοῦν, ubi τὸ μὴ φρο-νεῖν δέ legitur. Ed. Pr. Musgravius damnavit priorem, alterum Brunckius ejecit et ego in Ed. Pr. circumscripsi, quod et Dindorfius fecit. Utrumque agnoscit Schol. Rom. ἐν τῷ νηπίῳ κακόν μὲν τὸ μὴ φρονεῖν, κακόν δὲ ὅμως ἀκίνδυνον, quod disertius exponit Hermannus, utriusque versus defensor: *quum poeta dixisset ignorantes vivere jucundissime, ne hoc falso dixisse videatur, in parenthesi addit: nam si malum est ignorantia, at innoxium est malum, usque dum discernere didiceris quid sit gaudere et quid dolere, statuitque illa ἡδιστος βίος et κάρτ' ἀνώδυνον κακόν, non idem sed diversis-*

spicitur, quas veteres Grammatici uno *εμπας* comprehendi docent v. Lehrs. de Aristarch. p. 144. Ac si in Dem. p. Gor. 263, 17. *κἂν μηδὲν εἶπω παρὶ τῶν λοιπῶν πολιτευμάτων, ὁμοίως παρ' ὑμῶν ἐκάστῳ τὸ συνειδὸς ὑπάρχειν νομίζω*, librarii ὅμως substituissent, nemo alterum desideraret.

sima esse. [V. Homer. Od. V. 113.] Equidem facilius ferrem si non diversa essent; nam nonnunquam δις ταῦτα λέγουσιν οἱ σοφοὶ verbis perpauillum mutatis ut El. 1078. οὐτε τι τοῦ θανεῖν προμηθεΐς, τό τε μή βλέπειν ἐτοίμη. Eur. Phoen. 358. δεινὸν γυναιξίν αἱ δι' ὠδίνων γοαὶ καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος, et Ion. 50. τὸν σπειραντὰ τε — οὐκ οἶδε Φοῖβον οὐδὲ μητέρ' ἧς ἔφην, ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται. Nunc autem vereor ne τὸ ἀνώδυνον τοῦ κακοῦ multo minus sit, quam ut in eo causa τοῦ ἡδίστου βίου posita dici possit; causam enim indicat particula γάρ, non meram epanorthosin. Perspicuum est, infantilem istam ἀφροντιστίαν dici posse κακόν, quia ab imbecillitate mentis profiscitur, ambiguum autem, quare dicatur ἀνώδυνον. Si, quod Hermannus significare videtur, quia sensum sui non affert, hoc est, quia qui nihil sentiunt, ne hoc quidem sentiunt, se nihil sentire, hoc parum est ad felicitatem. Sin, quia sensum malorum externorum aufert, hoc jam prioribus verbis ὅτι οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν, satis declaratum erat. Pro μάθης Ed. Glasg. μάθη.

V. 556. Ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, hoc est, εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἤδη φρονεῖν Aeschin. Dial. II. §. 13. Δεῖ σ' ὅπως δαίξεις ex Memb. et aliis restituit Brunckius pro δαίξης, 284 quod in Ia. pr. Lb. Γ. legitur. Philoct. 54. δεῖ σ' ὅπως ἐκκλέψεις. Cratinus Athen. IX. 373. E. δεῖ σ' ὅπως ἀλεκτρονόμος μηδὲν διοίσεις. Ed. Pr. Cum verbis δεῖ σε comprehendī videtur notio verbi ὁρᾶν, φροντίζειν, unde imperativum ὅπως ubique pendet.

V. 558. Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου. Affert hunc versum et sequentem Suidas s. Ἀτάλλειν et s. Κούφοις. Apposite Dio Chr. Or. XII. 202. Β. τρεφόμενοι τῇ διηγεκῆ του πνεύματος ἐπιόρη ἀέρα ὑγρὸν ἔλκοντες ὥστε νήπιοι παῖδες, sicut Plinius L. XVIII. c. 34. Zephyrum dicit in plantas nutricium exercere. Hinc ἄνεμοι φυτοτρογούντες Lucian. Bis accus. T. II. 793. Ed. Pr. Alia in Aglaoph. T. I. 760. retuli.

V. 560. Οὔτοι σ' — μή τις ὑβρίση. Sic ΓΘ. La. Lb. ὑβρίσει Jen. Mosq. B. Paris. D. Aug. B. Illud restituit Hermannus; φροντίζει tamen legitur in omnibus codd. Troad. 1223. κατοικτίσεις Heracl. 152. et similia aliis locis, quos omnes quum corrigat Elmslejus, idem facere videtur, quod Dawesio faciendum fuisse negat.

V. 562. Ἀμφί σοι — Sic omnes scribunt, sed v. 340. ἀμφί σοί. Eadem in multis aliis locis anomalia.

V. 563. Τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, καὶ τανῦν — Vulgo olim legebatur ἔμπακ', εἰ. — Reiskius, ut multa collineantibus

aliquando contingit, hic scopum feriit, *ἔμπα κει* corrigens praemonstrante Scholiasta Rom. *καὶ τανῦν* — *καὶ εἰ ἐκδημος νῦν ἐστίν*, et Suida qui s. *Τηλωπός* haec affert *κει τανῦν τηλωπός οἰχνεῖ*. Id nuper repertum est in La. *ἔμπα. κει τανῦν*. Sed Schol. min. *ἔμπαξ, φροντιστής*, quod dubito an ex h. l. fictum sit; aliam certe futuri formam monstrat substantivum *ἐμπαστήρ* id est *πιστωτής, μάρτυς*, Hesych. — Schol. ad v. 122. *Ἴωνες ἔμπης φασίν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας καὶ ἔμπα*. Hoc apud Atticos hodie non legitur sed saepius *ἐμπας* barytonon, ut Apollonius praescribit de Adverb. p. 564. non *ἐμπάς*, quo modo legebatur Aesch. Eum. 223. convenienter Herodiani praecepto Etym. M. 63, 21. Comma, quo *ἔμπα* et *κει* disjunguntur tolli jubet Schaeferus ad Dem. p. 1241, 10.

285 V. 564. *Τηλωπός οἰχνεῖ δυσμενῶν θήραν ἔχων*. Electr. 313. *θυραῖος οἰχνεῖ*. Schol. *τηλωπός, γράφεται καὶ τηλουργός*, pro quo Musgravius *τηλουρός* scribendum esse monet. Praestat vulgata, quam Suidas l. c. retinet. Idem Schol. *τὸ δὲ θήραν γράφεται καὶ φρουράν*, eoque pertinet interpretatio *φυλακὴν ἔχων τῶν ἐχθρῶν*, quod non magis convenit; nam praedandi non excubiarum causa aberat Teucer. Utamque lectionem *τηλουργός* et *φρουράν* adscriptam habet cod. La.

V. 566. *Ἵμῖν τε κοινήν* — Sic La. Lb. *ΓΔΘ*. Harl. Aug. B. C. duo Lips. et fortasse plures cum Suida s. *Ἐπισκήψω* et Zonara T. I. 842. ut cum Ald. edidit Brunck. ceteri et vett. Edd. *κοινῆ*, mendosius *ἴμῖν τ' ἐκείνω* Suid. s. *Ἀσπιδηφόροι*. Ed. PR.

V. 569. *Τελαμώνι δείξει μητρὶ τ' Ἐριβοία λέγω*. Codd. plerique, in quibus *ΓΔ*. La. Lb. et vett. Edd. *δείξη*, Brunckius e membr. Paris. E. Mosq. A. Aug. C. *δείξεις*, Moschopulus Sched. p. 25. *ὅπως* — *δείξεις*, sed in cod. *δείξη* legi Porsonus scribit Adv. p. 190. — Inter mulieres a Theseo amatas Istrum Meliboeam referre Ajacis matrem Athenaeus tradit XIII. 557. A. [ubi Burmannus *Ἐριβοία* corrigit, Staverenus *Περιβοία*, probante Schradero Emendd. p. 25.] sed alios alias addere, Pherecydem vero Phereboeam, quam Plutarchus quoque in V. Thes. c. 28. a Periboea Ajacis matre distinguit sed ambas Theseo nupisse ait. Servius ad Aen. VI. 21. auctor est Phereboeam Alcathi Megarensis filiam cum Theseo ad Minotaurum missam esse. Pausanias vero I. 42. hoc ipsum de Periboea narrat additque postea a Telamone in matrimonium ductam; de quo consentit Xenophon Cyn. I. 9. Eriboeam Ajacis matrem vocat Pindarus Isthm. VI. 67. pariterque Diodorus IV. 72. et Hyg. Fab. XCVII. quorum ille patrem Alcathum addit. Sed eandem Alcathi filiam Telamoni nuptam Periboeam nominat Apollodorus III.

12, 7. et Tzetz. ad Lyc. 452. Postremo Schol. Ven. II. 14. *Ἐριβοίαν* id est *Ἐρίβοιαν* vocat. [Ergo *Μελίβοια* minimam habet auctoritatem, *Ἐρίβοια* maximam; nec tamen affirmari potest, nomen *Περίβοια* a librariis introductum esse, quum 286 nominum propriorum dittographia apud Graecos late grassata neque veri absimile sit, antiquos genealogos, quum Eriboeam Ajacis matrem et Periboeam Alcathi filiam et nescio quam atticam puellam Minotauro oblatam accepissent, has omnes in unum quasi corpus conflasse ad illustranda Atticae, Megaridis et Salaminis commercia antiqua. Ac si quis mancam Aretadae narrationem de Alcathi filia ap. Plut. Parall. c. XXVII. comparet cum his quae Diodorus IV. 35. de Periboea Oenei conjuge Alcathi Calydonii fratria prodidit prope aberit ut Alcathos quoque diversos esse suspicetur.] [V. Schol. II. 7. 114.] Sed de nomine satis dictum videtur. Pro *Ἐριβοία* autem *Ἐρίβοιαν* legendum esse Schaefero in Indice Metlett. s. *Sejunctio*, non assentior [neque ipse probat ad Dem. T. IV. p. 168. sed retinuit Dindorfius]. Nam verbum *λέγω* saepe extra constructionem apponitur. Aesch. in Arm. Iud. Fr. I. *ἄσσον ἦλθεν Ἀντικλείας, τῆς σῆς λέγω τοι μητρός.* Polyb. Excc. X. 851. *οὐ μείζον ἀγαθὸν εὐξασθᾶί τις οὐ τολμήσειε, λέγω δὲ βασιλείας.* Aristid. Panath. T. I. 109. *ἀπάντων αἰχῆανον μνημονεύειν μὴ ὅτι τῶν ἰδίᾳ λέγω μεταστάντων.* Dionys. Art. c. XXI. 111. *τῶν συμβιωσάντων Ἰσοκράτει, Θεοδέκτον λέγω καὶ Θεοπόμπου.* Sic saepissime Demosthenes: *τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκούντων λέγω* de Chers. p. 96, 3. cf. Fals. leg. 388, 22. Olynth. 17, 1. idemque cum dativo Phil. III. 3. *χρήμασι καὶ στρατιώταις λέγω*, c. Eubul. 1306, 2. *ἐν ἅπασι λέγω φράτορσι κ. τ. λ. τῆλει λέγω* Galen. Alim. Fac. I. 25, 539. T. VI. Nominativi exemplum praebet Artemidorus I. 20. p. 34. *λέγω δὲ ὁ χοῖρος.* Eodem modo interponitur verbum *βούλομαι*. Synesius Epist. CIII. p. 242. A. *ῥητορικῆς καὶ ἡστίνος βοίλει τέχνης ὠφελιμωτέρα.* Demosth. p. 536, 27. *χορηγὸς ὑπέστην εἴτε τις βούλεται νομίσει μανία εἴτε φιλοτιμία*, ubi complures codd. accusativos exhibent quo casu alii utuntur multi; Longin. c. IV. 24. *ἦρωες ἐκείνοι, Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα*, et XLIV. 3. *καλλίστου νόματος σὴν ἐλευθερίαν λέγω.* Polyb. V. c. 90. *οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν, λέγω δὲ Ἀρσάνειαν* etc. [Similiterque *οἶμαι* δὲ καὶ *σύ* et *οἶμαι* δὲ καὶ *σέ* dici ostendit Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. 251.] Ed. Pr.

V. 570. *Ὡς σφιν γένηται* — Apud Suidan, qui s. *Γη-287* *ροτροφοῦ* hunc et seq. versum profert, minus recte *ὅπως γένηται*, sed sub *Μυχός*, ut vulgo, legitur. Nomen *γηροβοσκός* ex h. l. enotavit Eustath. p. 600, 12.

V. 571. *Μέχρις οὐ μυχούς κίχωσι.* Sic plerique codd. et optimi; *μέχρις ἄν* Suid. ll. cc. et Dresdd. *μέχρις μυχούς* Ven. et Suidae cod. Leid. Hermannus in Praef. Hec. LIV. *ἔστ' ἄν* corrigi jusserat, nunc *μέχρις μυχούς* recepit, etsi *μέχρις* et *ἄχρις* apud Tragicos non leguntur. Elmslejus totum versum pro spurio damnavit, verba *γηροβουσῶς εἰσαεῖ* in causa fuisse ratus, cur aliquis hoc accuratius definiret, scilicet ne *εἰς αἰεῖ* acciperetur pro *in secula seculorum*. Mihi haec causa parum probabilis, scriptura propter codicum et rationum repugnantiam perincerta videtur. Elmslejo adstipulatur Dindorfius.

V. 572. *Καὶ τὰμὰ τεύχη.* Hunc et seq. versum excerpserit Suidas s. *Ἀγωνορχαί.* Articulum ante *λυμειῶν* delendum esse Schaeferus suspicabatur, defendit vero Schneiderus ad Plat. Civ. T. II. 319.

V. 574 — 576. *Ἄλλ' αὐτό μοι — σάκος,* afferuntur a Suida s. *Εὐρυσάκης* et *Πόρπαξ*, quam vocem Eustathius p. 995, 19. ab usu homericæ aetatis alienam esse docet. Ajacis *ἐπτάβοιον σάκος*, illud perfectissimum Tychii opus, celebrant Libanius Decl. XXXI. Himer. Or. V. 9. Justin. Or. ad Graec. p. 7. C. et quos Ciofanus nominat at Ovid. Met. XIII. 2. Scribi poterat *πολυῤῥαφούς στρέφων*, sed eodem modo *ἄῤῥαφος* constat cum *ἄῤῥαφής*. Ed. Pr.

V. 579. *Καὶ δῶμα πακτοῦ.* Vitiosam lectionem *δῶμ' ἀπάκτου*, in qua omnes codd. et Edd. vett. praeter Turneb. et Suidas s. *Ἀπάκτου* consentiunt, Scholiastæ interpretantur ut possunt, *κατὰ τῶν σκηρῶν ἄπαγε*. Veram servavit Eustathius p. 742, 40. et 1532, 59. quo jam H. Stephanus, Casaubonus et Valckenarius ad Herod. II. 96. usi sunt. Simile est Philodemi *πηκτὴν κλειε θύρην* Anth. Pal. V. n. IV. 4. [*καταπακτὴ θύρῃ* Herodo. V. 16.] Cur Euripides *πηκτὰς κλίμακας* sed *πακτὰ δωματων* (clausa domorum Lucr. I. 355.) dixerit, facilius intelligi potest quam cur Herodotus *εμπακτοῦν* 288 *τὰς ἀρμονίας τῆ βύβλω*. Nomen urbis *Ναύπακτος* ab omnibus eodem modo appellatur. Sequentia *μηδ' ἐπισκήνους γούους δάκρυε* enotavit Suidas s. *Ἐπισκήνους*.

V. 580. *Κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.* Transscripsit haec verba Suidas s. *Φιλοίκτιστον*. Eustathius p. 1185, 36. *ἐπεὶ κάρτα τοι φιλοίκτιστον ἢ γυνή, συνοδύρονται αἱ γυναῖκες τῆ Βοιωτίδι.* Schol. ad Od. VI. 310. *φιλοίκτισμον τὸ θῆλυ.* sed ad II. XXII. 88. *φιλοικτον χρῆμα ἢ γυνή*, et ad Od. A. 184. *κάρτα τοι φιλοικτον ἢ γυνή.* qui sive Sophoclis recordati sunt, sive proverbium vulgari usu tritum usurpant, eerte haec tria adjectiva idem significare putarunt, hoc est, quod Euripides dicit, *τὸ θῆλυ γὰρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρ-*

σένων Herc. 536. et Tacitus Agric. c. 28. *casus per lamenta ac moerorem muliebriter ferre*. Φίλοιπτρος certe et φίλοιπτος a φίλοιπτιστος, pro quo Aeschylus φιλόδνυτος dixit, dubito an distingui non magis possit quam φίλερις et φίλεριστος similiaque, si de personis dicuntur. [Φίλοιπτος καρδιά Niceph. Greg. Hist. V. 5, 86. B.]

V. 582. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπώδᾳς πρὸς τομῶντι πῆματι — affert Lecapenus Gramm. Lectt. Mosq. p. 67. Θρηνεῖν Ven. Membr. Aug. B. ΓΔ. La. Lb. Ald. cum Suida s. Θρηνεῖν et Eustath. p. 648, 19. p. 1147, 8. [Schol. Aristot. p. 8, 10.] Θροεῖν alii codd., Suidas s. Ἐπωδός et Πύκαζε (utroque loco codd. θρηνεῖν) Moschopul. Sched. p. 25. et Schol. Arist. Nubb. v. 355. Scholiastes Rom. et La. πῆματι γραφ. τραύματι, quod legitur in Bar. A. Harl. et Moschopuli l. c. πληγὴ τομῶντος τραύματος Eustathius Opusc. XIV. 123, 37. ex hoc loco mutuatus videtur, sed Vitruvii verba l. 1. §. 15. *si vulnus mederi oportuerit, non accedit musicus*, quae Barthius huic loco confert Advers. l. XXIV. 9. p. 118. aliena sunt.

V. 584. Οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει — afferunt h. v. Schol. Plut. v. 69. et Gregor. p. 67.

V. 585. Ὡ δέσποτ' Αἴας — φρενί allegat Schol. Eur. Med. 93.

V. 586. Μὴ κρῖνε — καλόν, exhibet Suidas s. Σωφρονεῖν.

V. 588. Μὴ προδοῦς ἡμᾶς γένη — promit Suidas s. Μὴ προδοῦς. Pollux V. 104. ἴδιον τὸ Πλάτωνος μὴ ἀπαρ- 289 νηθεῖς γένη (Soph. 217. C.) pro quo ἔξαρκος γενηθεῖς Dionys. de Lys. XXVI. 511. sed ille verbi periphrastici usus multis communis est; μὴ κτεῖνας γένη Philoct. 773. εἰσακούσας γενοῦ Aristid. in Sarap. p. 50. T. I. περιπνιγείς γενόμενος Diod. Fragm. l. XXXVII. 204. T. X. γέγονεν ἀπεκτονῶς Lucian. Charid. §. 20. p. 288. T. IX. ἐγεγόνει χειροθήτης καὶ ἐκτετραμβημένη Plut. V. Num. c. XV. ἀλλὰ τοὶ δαμάτηρ κεχολωμένα γίγνεται Dio Chr. XLIII. 190. [ἀποτετραμμένοι ἐγένοντο Thucyd. III. 68. cf. Dorv. ad Char. p. 295.] Herm. ad Oed. T. 957. Apud Themistium Or. XVI. 199. C. ἀτέως ἐπὶ τῶν πινάκων γράφοντες ἐγενόμεθα, fortasse scribendum ἐγανόμεθα.

V. 589. Ἄγαν γε λυπεῖς. Aug. C. ἄγαν με Elmslejo optulans; qui ἄγαν γε et λίαν γε e Tragicorum scriptis exterminat ad Heracl. 204. 205.

V. 590. Οὐ κάτωσθ' ἐγὼ θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἔτι — affert Suidas s. Κάτωσθα et Ὀφειλέτης. Ursinus p. 498. apte comparat Virg. Aen. XI. 51. Nos ju-

venem examinum et nil jam coelestibus ullis debentem vano moesti comitatur honore, quae ex Sophocle expressa putat, Similiter senex poeta Maximianus Eleg. v. 231. *nil mihi cum superis, explevi munera vitae*; et matrona moribunda ap. Valer. Max. II. 6, 8. *tibi quidem dii magis, quos relinquo quam quos peto, gratias referant*. Ergo Ajax hoc dicit: dii, per quos me obtestaris (id est, superi) nihil ad me, cui mori decretum est. Perperam Scholiastae οὐκ ὀφείλω θεοῖς διαρκεῖν, id est ζῆν εἰς τὸ ἐξῆς vel ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν ἢ σοὶ ἢ ἐτέρῳ. [Posterior tamen Hermannus ratum habet.] Ed. Pr. Constructionem imitatus est Euripides Rhes. 963. ὀφειλέτις δέ μοι τοὺς Ὀρφέως τιμῶσα φαίνεται φίλους, pro ὀφείλει τιμᾶν, non ut Matthiae voluit. Proximis assimilatum Eur. Herc. 1185. εὐφημα φώνει — βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει.

V. 592. Πόλλ' ἄγαν ἤδη θορεῖς. Dresd. A. ἄγαν γ'. Mosq. B. πολλά γ' ἄν.

V. 593. Οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος. Sic et Suidas s. Ξυνέρξετε. Cod. Θ. et duo Lips. συνέρξεθ', Aug. C. συνέρξεσθ',
290 Schol. Rom. ξυνέρξεσθε, Lb. ξυνέρξασθ', supra scripta syllaba ξεσθ'. Ἐρξεται in cantio Oed. T. 890. εἶρξω in diverbiis Philoct. 1407. cf. Poppo ad Thucyd. VIII. 74. Ex sequenti versu Suidas μαλάσσου ἀντὶ τοῦ μεταβάλλου.

V. 594. Μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν, affert Suidas s. Μῶρα. Cod. La. φρονεῖν γράφεται λέγειν. His dictis Ajax cum uxore et filio in domum recedit, unde v. 646. denuo progreditur. Contrarium statuit Welckerus in Museo Rhen. Anni III. Fasc. I. 87. nullum illorum a choro discedere. Id πῆσαι ἔσται συνηῆς πειθοῦς.

V. 598. Σὺ μὲν που ναίεις ἀλίπλαγκτος εὐδαίμων. Sic plerique libri et Eustathius p. 306, 20. ἀλίπλαγκτος Aug. B. duo Dresd. Lips. A. et ΓΔ. quod Hermannus recepit et ipse in Ed. Pr. praefendum judicavi, quia epitheton ἀλίπλαγκτος Delo quidem et aliis insulis saltuaribus convenit, minus autem aptum est Salaminī. Nec multum juvat Ciceronis locus Rep. II. 4. *Graeciae insulae fluctibus cinctae natant paene ipsae simul cum civitatum moribus*, quo Bernhardy ad Dion. v. 530. vulgatam tueri studet, primum, quia Cicero verbo illo non proprie sed similitudinis causa usus est, deinde quia natant differt a πλάσσειν, id est, πλανᾶσθαι. nam navis quoque, quae medio in mari in ancoris consistit, natat, non errat, et νῆσος σάλον ἔχουσα πολὺν Plut. de Exil. c. XVII. 387. speciem natantis praebere potest, etsi loco non movetur. Quid vero, si ἀλίπλαγκτος h. l. idem significat quod θαλασόπληκτος, quo epitheto Aeschylus Pers. 305. hanc ipsam Salaminem ornat? [ἀλίπληξ δῆλος Callim. H. Del. 11.] Sub-

venit Hesychius: Πλαγχθέντες πληγέντες, Πλακτὸς παράφρων πεπλανημένος, et Grammaticorum auctoritas, Aeoles πλάζω dixisse pro πλήσσω, verbique *plango* similitudo, in quo cum significatione plodendi ¹⁾ conjuncta est litera graeci πλάγξαι gutturalis ²⁾. Ita fit credibile, verba πλάζω, πλήγνυμι, πλήσσω, non minus inter se cognata esse quam germanica illa *schla-* 291 *gen* (πλήσσειν) *verschlagen* (πλάζειν). Virgilius dixit *cursu excutere*; quantillum hinc distat graecum ἐκπλήξαι τινα τῆς ὁδοῦ Eur. Ion. 635. et adjectivum παραπλήξ quid aliud significat quam *mente excussum*? v. Ruperti ad Silium II. 592. Ita multa concurrunt, cur ἀλίπλακτος et ἀλίπλαγκτος apud poetas praesertim δωριάζοντας idem valere existimem, nec πολύπλακτος ἐλπίς, quod multi codd. exhibent Antig. 615. prae fracte rejiciam. — Salamis, ut hoc loco, εὐδαίμων vocatur Eur. Meleagr. Fr. VI. 3. In ejusdem El. 1289. εὐδαίμων οἶκος Κερροπίας scribendum puto ὄχθος, neque enim οἶκος Κερροπίας, Καδμείας, vel simile quid dici memini. [In eandem conjecturam incidit Matthiae ad h. l.] [Πλαγκτός Aesch. Ag. 602. i. q. φρένας ἐκπεπαταγμένος, v. Hom. Od. XVIII. 327.] In seq. versu codd. plerique ἀσί. Ed. Pr. Πλαγχθέντες pro πλαγχθέντες libri nonnulli exhibent Pind. Nem. VII. 55. [ναίειν pro εἶναι, v. Meinek. Anall. p. 239.]

V. 600. Ἐγὼ δὲ παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος — μίμνω. Hinc Suidas παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος interpretatur ἐκ πολλοῦ χρόνου. Isocrates Or. ad Phil. p. 91, 47. οὗτοι οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ εἰς τὸσάυτην μεταβολὴν ἦλθον. Alciph. III. Ep. 8. διακαῶς ἐρᾷ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, et mutato verborum ordine Demosth. 1204, 22. οὐ πολὺς χρόνος ἐξ ὅτου (cod. ἐξ οὗ, quod usitatus). Haec autem phrasis crebro usu ita atrita est, ut adverbii modo pro ἐκ πολλοῦ χρόνου extra constructionem interponatur atque verbi substantivi notio, quae illis locis tacite gliscit, penitus evanescat; Dio Cass. XLV. 38. p. 444. ἄρτι ἐκ παίδων προεληλυθότα καὶ οὐ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγεγραμμένον. Similiter construuntur nomina, quae certas temporis partes significant. Zosim. III. 33, 3. ἐκλιπαροῦντες μὴ προσέθαι σφᾶς τὸσάυτη ἐτῶν ἑκατοντὰς τοῖς Ῥωμαίων νόμοις ἐντεθραμμένους. Julian. Ep. XXXIV. 58. ταύτης ἤρξαν καινοτομίας ἑβδομος οὗτος ἐνιαυ-

¹⁾ Id quoque a dorico πλάδδω ductum videtur ut claudio a κλήδδω cf. παιδδω, χρήδδω. Laconicum πλάδδῆν et formam et significatum verbo πλάσσειν consimilem habet.

²⁾ Conferre juvat ῥύζω, ringo, στίζω, stinguo, κλάζω κλάγξω, claugo, στάζω, stagnum, stannum (stagneus) Plin. H. N. XXXIV. 16. [τέγγω, tango, tingo.]

τός. Ex quo apparet ap. Dionys. Antt. VII. 44, 1406. τὰς σπονδάς ἐπεχείρησε λύειν οὐπω τέταρτον ἔτος ἐξ οὗ γενομένης, nominativum esse τέταρτον ἔτος. [Callim. H. Dian. 19. σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἀρτεμὶς ἄστν κάτεισιν.] Ordinem invertunt Dio Chr. XXXVII. 101. ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμησα ἀφ' οὗ δέκα ἔτη σχεδόν, et Demosth. Phil. I. 40, 20. ἐξ οὗ χρόνος οὐ πολὺς, ubi rursus verbum ἐστὶ addi licet. Relativum omisit Eur. Hipp. 907. ἢ γὰρος τότε, οὐπω χρόνος παλαιός, εἰσέδερχετο, aliique quos Winerus nominat Gramm. N. T. p. 437.

V. 601. Ἰδαία μίμνω λειμωνία πόα μήλων. Bodl. Aug. C. Dresd. B. Jen. G. et Ald. atticam formam πόα, ceteri ποία accentu improbato a Grammaticis nec tamen raro. Triclinius verba transposuit μήλων πόα. Pro μίμνω La. ΓΔ. μίμνων. Bodl. C. λειμωνεία. Bothius edidit λειμωνίδι ποία μήλων, quo epitheto epici recentiores utuntur; λειμωνίδι ποίη Nonn. VII. 15. XII. 244. Dionys. Per. 756. sed a Tragicorum consuetudine alienum est; Elmsleji conjectura est λειμωνίδι ποία μέλων, Hermanni Ἰδαία μίμνω λειμώνι' ἄποινα, μηνῶν ἀνήριθμος, diu est ex quo *Idaea pratensia praemia exspecto, mensium innumerabilis*; quod in ordinem recepit Dindorfus. Aptissimum videtur λειμώνι' ἑπαντα μήλων.

V. 604. Αἰὲν ἐνόμα χρόνω τρυχόμενος. Codd. plerique et Ald. ἐνόμα, Jen. et Schol. Rom. ἐνομῶ (sic) Aug. C. ex correctione ἐνώμα, quemadmodum Triclinius scripsit. Scholiastae dissident; unus χρόνω ἐνόμα jungit hoc est τῷ ἐκινήτῳ, vel τῷ ἐνομομένῳ καὶ δικαίῳ sive clarius τῷ καλῶς μεριζομένῳ εἰς τέτταρα. alius ἐνόμα λειμώνι, τῷ καλὰς νομάς ἔχοντι, qui non λειμώνι in libris invenisse sed interpretationis causa pro λειμωνία πόα posuisse videtur, nisi potius ἐνόμῳ scripsit aut ἐνόμα pro dativo feminini ἐνόμη habuit v. Dissert. de motione adjectivorum. *Ἐνόμωτατα χωρία* dixit Longus IV. 14, 404. Heathius scribi voluit πόας — ἐν νομῶ, alius quis in Wyttenbach. Bibl. Crit. Vol. II. P. I. ἐν νομῶ χρόνου. Hermannus ἐνώμα recepit ut metro convenientius aptumque interpretationi illi τῷ ἐκινήτῳ. Atque hanc formam tuentur similia ἰππονώμας αὐριγα, quod ex Euripide ¹⁾ et Aristophane attuli, et νεκρονώμας, quo Ma-

¹⁾ Hipp. 1399. in diverbiis positum, cui Brunckius frustra apponit κερανωμάχας e Meleagri carmine dorico. Huc potius pertinent, quae in carminibus vulgariter scriptis leguntur; φαλαγγομάχας Philipp. Thess. c. IX. n. 285. ἔργομάχας Lucil. ib. c. IX. n. 155. quanquam utroque loco variant codd., tum πορνοφίλας c. XI. n. 416. p. 440. κειροκόμας in Epigr. ἀδασπότῳ ex utraque dialecto mixto Anth. Plan. N. 72. βουδοίνας N. 123. p. 662. Herodian. Epim. p. 61. quod in consuetudinem venit ut παρθενοπίτας, ὑδροφό-

netho usus est, vespillonem vel pollinctorem significans, prae-²⁹³ter quae nullum a verbis hujus crassioris filii τρωπῶ τρωχῶ, δωμῶ, στρωφῶ, compositum extat adjectivum in ἤς. Jam si quis dubitet, num εὐνώμας a verbo activae significationis compositum ad contrarium intellectum τοῦ εὐκίνητου traduci possit, auctore utar Archia, qui in Epigr. XXI. p. 85. T. II. verbo ipsi hanc intransitivam attribuit potestatem κόραξ — ἐν ποτε παμφαίνοντι μελάμπτερος αἰθέρι νομῶν ubi Erfurdcius ad Trach. 710. μέλαν πτερόν corrigit sed refellitur Sophoclis exemplo Fragm. Inc. XXIII. 675. νομᾶ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερόν et compositi ἐπινωμᾶν, quod idem pro accedere usurpavit Philoct. 168. sicut Apollonius III. 893. στρωφᾶν pro στρωφᾶσθαι cf. Dissen. Comm. ad Nem. IV. 54.¹⁾ Sed illud fortasse aliquis miretur, quomodo choro, qui modo de diurna apud Trojam mora conquestus erat, tempus agile (εὐκίνητον) videri possit. Brunckius, qui *aequaliter partitum* dici putat, exempli causa ex Aristophane et Euripide affert ἀβροκόμας, χρυσοκόμας, εὐλύρας, γοργολόφας, λευκολόφας; quorum quod tertio loco positum est, communem purorum regulam sequitur, quintum exagitat Blomfieldius ad Aesch. Sept. v. 109. hanc terminationem nominibus secundae declinationis abjudicans sed falso, ut ostendunt Empedoclis cognomenta a Valckenario ad Phoenn. v. 120. memorata ἀλεξανέμας et κωλυσανέμας, propriumque Θερεψίππας Apollod. II. 7, 8. quod non majore jure sollicitatur; sin aliter esset, λευκολόφας a λόφη compositum diceremus. Sed Brunckius errat in eo, quod adjectiva a substantivis composita affert; desiderantur enim verbalia, vel proxime a verbis vel per traducem propagata, qualia sunt τεττιγοφόρας nuper Arist. Eqq. 1336. restitutum, βακτροφόρας et πτεροφόρας, quae alio loco²⁹⁴ e monumentis doricae dialecti produxi, μηλονόμας opilio in cantico Eur. Alc. 584. παίδων διαυλοδρομῶν Pind. P. X. 14. σταφυλοδρομῶν in Inscr. Spartana Corp. Inscr. T. I. N. 1386. σταδιοδρομῆς ex Aristophane affert Poll. III. 146. ubi minus munita est lectio σταδιοδρομός, tum ἄκνδρομας Epigr. Ἀδεσπ. CCXVI. Anall. T. III. 175. εὐρυνόμας in dorico Joannis Epigr. III. p. 12. T. III. Αἰγινόμας homo Cyprius Poll. II. 95. Thespiensis cujusdam Διαδρομῆω nomen ionice appellatum legitur Herodo. VII. 222. cui similem accusativum ap-

μας, aliaque, quae in Wolfii Anall. T. II. p. 56. et ad Phryn. p. 638. exposui.

¹⁾ Hesychius Πτερονόμος τοῖς πτεροῖς νομῶσα (sic) καὶ νεμομένη, scripsit hand dubie πτερόνωμος. Alioqui non usus fuisset verbo νομῶσα, quod ut rarius explicat καὶ νεμομένη.

pellativi *ἡμεροδρόμην* VI. 105. plurimi codd. exhibent. Men-
sem quendam Plutarchus ap. Proc. ad Hesiod. Opp. 502.
trahit a popularibus suis *προβατοδόραν* καὶ *αἰγοδόραν* appel-
lari. Hesychius *δορυόρας* refert s. *Δορύσσοον*, et *Γεωνόμαι*,
νέμοντες τὴν γῆν, cujus singularem *γεωνόμης* Phrynichus
App. p. 32. pro attico refert; *ἰπνοφόβης* Hymn. in Bacch.
v. 21. Anall. T. II. 517. Ab his substantivis distant adje-
ctiva, quae quum vulgo in *ος* exeant, nonnunquam ad ter-
tiam traducuntur declinationem, sed, ut equidem invenio, non
sine aliquo metri emolumento, hoc est, ubi plures opus sunt
syllabae, ut homericum *δυσπνέος*, quod Barnesius analogiae
convenire negat, nec Eustathius p. 1548, 7. inveniebat qui-
cum conferret praeter *ἀτερπής*, tum *κακοφθορέος* Nic. Alex.
463. quod Lexicographi perperam ad *κακοφθορέως* referunt,
παλιτροπέες Ther. 402. *παλιδρομέες* Aretae. Sign. Acut. II.
9, 56. [*εὐφορτέστερα* id. I. 4, 213.] *λιθηλογέες* *ιδρύσεις* Cri-
nag. Anth. P. c. VI. n. 253. *πολυφθορέων ἀνθρώπων* Emped.
v. 376. *ἐμφθορέων αἰζηῶν* Nic. Alex. 176. *Αἰνοτοκῆς*, quod
Passovius in numerum recepit, vereor ut nusquam legatur;
neque hinc proficiscitur femininum *αἰνοτόκεια*, sed ab *αἰνο-
τόκος*, ut *καρποτόκεια*. Neque *τροφοφόρης* ex genitivo *τῆς
τροφοφόρου ἄλωνος* Eust. p. 1401, 45. assumendum erat.
Εὐθυπομπῆς Pind. Nem. II. 11. jam pridem Heynius Boeckh-
iusque ob aliam proscripserunt rationem. Apud Manetho-
nem VI. 25. *ἀτροφεῖς* nuperi editores invexerunt pro *ἀτρο-
φέες*, quod in *ἀτροφοί* potius mutandum videtur, neque satis
confido lectioni *ἀτροφῆ* Theophr. H. Pl. II. 6, 4. quam Ur-
binas et alii exhibent pro *ἀτραφῆς*, quod illi consuetum, semel
295 *εὐτραφῆς* scribenti I. 18, 1. nec saepius legitur *εὐτραφεῖν* IV.
10. (11.) et *σκιατροφούμενος* II. 7, 4. hoc recte, illud minus.
Pariter variatur homericum *ἀνεμοτρεφές*, pro quo non solum
ἀνεμοτραφές scribitur sed etiam *ἀνεμοτροφές* ap. Longin.
X. 5. v. Varr. Lectt. p. 570. et Jacobs. ad Philostr. p. 417.
et id quidem vitiose; neque magis probandi genitivi: *ὑδατο-
τροφῆων*, quod olim apud Homerum legebatur, *εαροτροφῆων*
in Moschi carmine, et *πεδοτροφῆων* Nonn. II. 47. pro quo
Graefius *πεδοτρεφῆων* substituit Nonno familiare L. XVIII.
48. XXIX. 337. XLII. 199. cf. Paraphr. IV. v. 68. Nec
immerito, puto, *εὐθυπλοκέος* Oppian. Hal. IV. 638. *εὐπλο-
κέεσσι* V. 379. et in Epigr. Juliani Anth. P. VI. n. 28. post-
habita sunt vulgatae scripturae, quae vocalem praesentis re-
fert aliisque exemplis *εὐπλεκῆς*, *νεοπλεκῆς*, *συμπλεκῆς*, *ὁμο-
πλεκῆς*, confirmatur, sed ob indiscretam literarum *ε* et *ο* si-
militudinem saepe corrupta est, ut ap. Etym. M. *γηλοχέες*
pro *γηλεχέες* et ap. Suid. *Ὄξυτονῆς ἢ ὄξεια τρίβος* pro *ὄξυ-*

τενής. Postremo *θεοτροφέος ἀμβροσίης*, quod in Ep. Ptolemaei Anth. P. c. IX. n. 577. cod. Plan. et Synesius offerunt, analogiae quidem consentaneum nec tamen anteferendum est vulgato *θεοτροφίης*, cujus terminationis specimen unicum est *πολιπόρθιος* Christodor. Eeprh. v. 56. Nonn. XXV. 154. ubi Graefius *πολιπόρθιος* ut solet, *ζωηφόριος* Synes. Hymn. III. 601. et in oraculo chaldaico ap. Procl. in Tim. L. III. p. 172. [*ισοροπές* Archimed. Tetrag. p. 130, 15. *ἀστορέεσσι* Nonn. IV. 323. *ἀκροβολεῖς ἀκίδας* Meleag. Anth. Plan. n. 213. nisi verbum d. *δυσπονώως* Maxim. v. 194. ut *εὐρουπυλῆς*, *χαλκοβατές*.] Cetera hujus terminationis parasyntheta sunt: *μὴν Ἰπποδρόμιος* et *εὐεργέτης ἰπποδρόμιος* (Neptunus equester) Pind. Isthm. I. 78. *Ἀπόλλων δαφνηφόριος* Inscript. Boeot. N. 1595. idemque deus *βοηδρόμιος* apud Callimachum dicitur. His accedunt adjectiva ordinaria cum praepositionibus conjuncta; *ἐκδόχιος* Orac. Chald. ap. Proc. in Tim. V. 293. [et in Theol. V. 21, 290.] *προστρόπιος* Orph. Arg. 1241. *ἐπαμοίβιος* H. H. in Merc. 516. *ἀναγώγιος* Synes. H. I. 316. et ab aliis orationis partibus: *φιλόμβριος* Anth. P. c. VI. n. 42. *ὕλαρχιος* Synes. de Insomn. p. 340. B. *ὀμαιμίος* Pind. *πατρωνίμιος* Aeschyl. *ὀμωνίμιος* Anthol. quae non parasyntheta sunt, ut *ἀμφιδρόμιος*, *βοηδρόμιος*, sed paragona. Quare pro *παιδογόμιον ὕδωρ* in soluto sermone Athen. II. 41. E. merito substitutum est *παιδογόμον*. [*σιάλον ἐντροφίου* Schol. II. I. 208. *κλόπιος* Anthol. Pal. IX. n. 249.]

V. 606. *Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων ἔτι μὲ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἄδαν*. Schol. Rom. *πῶς με δεῖ — ἀνύσειν, λείπει τὸ δεῖ*, quod si cum Triclinii adnotatione conferas *οὐκ ἔστι πότε ἀλλὰ ποτέ*, apparet alicubi interrogativum *πότ'* lectum esse. Constructione illa iterum usus est Sophocles El. 471. *δοκῶ με τολμήσειν*, et tectius Oed. T. 1192. *τίς πλέον τῆς εὐδαιμονίας φέρει — ἢ δόξαντ' ἀποκλῖναι*. *Ἦνυσαν τὸν ἄδαν* Eur. Suppl. 1152. Proprie dicitur *ἀνύσαι ἐς πέδον* Orpian. Hall. III. 13. *πρὸς πόλιν* vel *ἐπ' ἀκτὴν*, quorum exempla ab aliis collecta sunt, v. Markl. ad Suppl. 1142. et composita *ἐξανύσαι* Herodo. VI. 139. Arrian. VI. 26, 2. *κατανύσαι* Xen. Hell. V. 4, 21. *διανύσαι* Polyb. LIV. 6. et cum adverbio Hom. Od. VII. 326. *ἀπήνυσαν οἰκαδ' ὀπίσω*. Eadem est constructio synonymorum. Quomodo Herodotus dixit VI. 140. *κατανύσας ἐξ Ἐλαιούντος ἐς Ἀθήνας*, sic Lucianus Tox. §. 8. *ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλῶν ἐς Σκύθας*, et *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέμα* Timon. §. 20. quibus alii addunt *τὸν πλοῦν* v. Wessel. ad Diod. XVI. 18. alii omittunt praepositionem *Ἀθήνας* *ἐκπερᾶν* Eubul. Athen. II. 47. C. *Θούλην περήσεις* Dionys. Per. 581. *τέμα βλοιο καὶ εἰς βαλβίδα περήσας* Or-

pian. Cyn. I. 512. similiterque *τελεῖν τὰς πόλεις* peragrare cf. Krebs. ad Decr. Athen. p. 65. Viae notione penitus obscurata verbum *περαίνειν* tribuitur inanimatis *όστούν εις τὴν ὑπερώων περαίνον* pro *περατούμενον* Galen. de Us. Part. IX. 3, 508. T. IV. etc. Non adspiratum *ποτ' ἀνύσειν* hoc loco silentio praetermittit Elmslejus.

V. 610. *Καί μοι δυσθεράπευτος Αἶας ξύνεστιν ἐφεδρος.* Duo postrema vocabula affert Grammaticus in Anecd. Bachmanni T. II. 356. totum versum Schol. Arist. Rann. 804. et Suidas s. *Ἐφεδρος*, quo nomine Sophocles idem fere dicit quod Virgilius Aen. VI. 90. *nec Teucris addita Juno usquam aberit.* Accuratius illud post P. Fabrum et Lipsium 297 explicuit Wesselingius ad Diod. IV. 50. ¹⁾ Verbum *ἐφεδρεύειν* restituendum videtur Eur. Iph. T. 680. *δόξω προδοῦς σὲ σώσαι ἑμαυτὸν εἰς οἶκους ἑμοῦς ἢ καὶ φρονέσας ἐπινοσοῦσι δώμασι ῥάψαι μόνον σοι* [Hermannus *φρονέσας ῥάψαι μόνον* conjungere videtur, quo nodus solvitur]. Eandem synaloephen reddebam Hel. 173. *μουσεῖα πέμψει Φεοσέφασσα φόνι', ἀχάριτας ἵνα παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένους λάβῃ*, pro vulgato *φόνια, χάριτας*, atque haud scio an ad designandum illud paeanam genus aptius sit *νέκυσι μελομένους*. In ejusdem Or. 1051. scribendum puto *τάδ' ἀντὶ παιδῶν καὶ γαμηλίου λέχους προσφθέγματ' ἀμφοῖν τοῖν τάλαιπῶρον πάρα*, pro *ἀμφὶ τοῖς τάλαιπῶροις*, quod ut approbari possit, exemplis opus est. Tum in Andr. 995. *τόν δ' Ἀχιλλέως μηδὲν φοβηθῆς παῖδ' ὅς εἰς ἐμ' ὕβρισε*, reponendum *ὄσ' εἰς ἐμ'*. — Postremo in Arati Dios. 269.

*καὶ φλόγες ἡσύχαι λύχνων καὶ νυκτερῆ γλαυξ
ἡσυχον αἰίδουσα μαραινόμενον χειμῶνος
γινέσθω τοι σῆμα καὶ ἡσυχὰ ποικίλλουσα
ᾧρη ἐσπερῆ κρώζῃ πολύφωνα κορώνῃ*

neque adjectivum ter repetitum placet neque verbum *κρώζῃ* habet unde pendeat. Utrique vitio medeberis, si scribas *καὶ ἦν λίγα κωτίλλουσα*. ED. PR.

V. 609. *Ὡ μοί μοι, θεῖα μανία ξύνανλος.* Codd. nonnulli *ὠ μοί μοι*, alii *ὠ μοί μοί μοι*. Illud Hermannus nuper *ὠμοιμοῖ* scripsit ex Apollonii sententia ad Iph. T. 155. In seq. Jen. *θεῖα μοίρα*. Hesychius *Ἐπανλος, ἐπίσκιος, ἐνοικος*, scrib. *ἐπίσκηνος*. Aelian. V. H. IV. 25. *συνοικῶν ἀρρώστίματι τούτῳ*.

¹⁾ In Scholio *ἐφεδρός* ἐστὶν ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσι vix erit quod substituas praeter ὁ ἐπικαθεζόμενος ut in Schol. Phoenn. 1102.

V. 612. *Πρὶν δὴ* — Dresd. B. et Mosq. B. *δὴ* omitunt, Triclinius in *εὐ* mutat.

V. 613. *Κρατοῦντ' ἐν Ἄρει*. Triclinius *εἰν*, quod Musgravius recepit. Hoc *εἰν* legitur Antig. 1241. Alc. 436. Iph. A. 767. Troad. 821. variantibus ubique codicibus, et Aesch. Suppl. 872. *εὐρείαις εἰν αὔραις*, pro quo fortasse *ἀραιαῖς* sive ²⁹⁸ *attice ἀραιαῖς* scribendum, ut *πνεῦμα μαλακὸν καὶ ἀραιὸν* Plut. V. Dion. c. XXV. 191. Ed. Pr.

V. 615. *Νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβότας*. Apud Suidan s. *Οἰοβότης* editum *νῦν αὖ*. Triclinius *φρενὸς γ'* correxit et *οἰωβότας*, quod nihil sui simile habet praeter Aeschyleum *φαιωχίτων*, cui Schwenckius aequè portentosum *φαιοκχίτων* substituit. Cod. Γ. *οἰοβοτᾶς*, Ven. *οἰοβάτας*, quo pertinet Scholiastae interpretatio *ὁ βαινῶν ἐν ἐρημίᾳ*. La. Aug. C. Schol. Rom. et Suidae cod. Leid. *οἰοβώτης*, quod Hermannus adscivit.

V. 616. *Πένθος εὔρηται*. Schol. Rom. *γράφεται γεγένηται*. Huc quadrare videtur, quod Bernhardy in Eratosth. p. 219. et ad Dion. p. 542. intelligenter animadvertit, illud *γράφεται* nonnunquam interpretantis esse nec plus valere quam *ἀντὶ τοῦ* vel *ἦρουν*.

V. 618. *Τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσῶν μεγίστας ἀρετᾶς*. Suidas *τὰ δὲ πρὶν* s. h. v. Idem et Schol. Rom. cum codd. plerisque et Ald. *ἔργα χερσῶν*. Brunckius e membr. *χερσῶν*, ut Triclinius jussit. Deinde *μέγιστ' ἀρετᾶς* Suid. Schol. Rom. ΓΘ. Ven. Dresd. A. Utrum usitatius sit, exemplis docebitur. *Χειρὸς ἐργασίαι* Pind. Ol. VIII. 64. *χειρὸς ἔργματα* Orpian. Hal. III. 222. *χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι* Lucian. Hipp. §. 1. Plut. V. Sertor. c. IV. Cum altero nomine *ἔργα τεᾶς ἀρετᾶς* Antiphilus Ep. XXXVIII. p. 179. T. II. Anall. *ἔργα τόλμης θανμαστὰ ἀποδείξασθαι* Plut. V. Flam. XIII. J. Caes. XVI. Cat. M. XXVII. V. Anton. III. (sed *ἐπιδείξασθαι* in V. Fab. Max. c. III.) Dionys. Antt. L. VIII. 67. *ἔργα ἀρετῆς ἀπεδείξατο* Zosim. II. c. 51. sed *ἔργα τόλμης ἐπέδ.* Julian. Or. I. 36. D. *ἔργα σοφίας ἐπέδειξατο* Plat. Hipparch. 228. B. quod nuper e codd. aliquot receptum est pro *ἀπεδείξατο*, quae licet inter se differant, tamen plerisque locis utrumque pariter aptum est. Cum duobus nominibus sed interposita copula Herodotus V. 72. *Τιμησιθέου ἔργα χειρῶν τε καὶ λήματος*, ut et hoc loco scribi possit *ἔργα χερῶν μεγίστας τ' ἀρετᾶς*, sed conjuncte, sic ut unus genitivus alteri subjectus sit Eunapius V. Proaer. p. 134. *χειρῶν ἀλκῆς ἔργον*. Sophocles autem sine dubio *χειρὸς ἔργα* pro uno vocabulo ²⁹⁹ *χειρονογήματα* valere voluit.

V. 620. *Ἄφιλα παρ' ἀφίλοις*. Suidas l. c. *παρὰ φίλοις*,

quam lectionem interpretatur Schol. Rom. *παρὰ τοῖς πρώην αὐτοῦ φίλοις.*

V. 624. Ἡ που — μάτηρ νιν — affert Suidas s. Ἐντροφος. Ne quis miretur παλαιᾶ μὲν ἡμέτερα λευκῶ δὲ γήρα, quasi diversa sint, particulis discretivis sejungi, Hermannus admonet, primarias notiones liberiore orationis conformatione nonnihil obscuratas esse; hoc enim significari γηραία μὲν τῶ χρόνῳ γηραία δὲ καὶ τὸ σῶμα. Pariter synonyma disjunct Aelianus H. An. XI. 13. πολλὰ μὲν ὀδύρασται πρότερον, κλαῦσαι δὲ πάμπολλα. Nec multum distant κινεῖ κραδῖαν, κινεῖ δὲ χόλον Eur. Med. 99. ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν 131. etc. [χρόνῳ καὶ γήραι Anthol. Pal. V. 76.]

V. 626. Νοσοῦντα φρενομόρως idem est quod φρενομανῆ vel νοσοῦντα λυσσάδι μοίρα, quo modo Euripides Herc. 1002. nomen μανία circumloquitur. Barocc. A. Bodl. Laud. Mosq. B. Dresd. A. Ald. φρενομάρος, fortasse ex recordatione homericorum ὑλακόμαρος ἰόμωρος etc. [σιναιμωρία Aristot. Nicom. VII. 7. 1149, 34.]

V. 627. 628. Αἴλιον, αἴλιον οὐδ' οἰκτρᾶς γόνον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἦσει. Conon Narr. XIX. 16. λίνος, inquit, πάντος πένθους παρενθήκη ἄδεται, Callimachus H. Ap. 20. Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ, et proxime ad Sophoclis exemplum Phalaecus Epigr. V. 5. μήτηρ λυγρῆ γ' ὄρνιδι πότμον εἰκέλη αἰ αἰ κωκύει τὸν ἐὸν γόνον. Scholiastes Rom. poetam anastrophe usum esse censet: ἄρχει γὰρ τοῦ λόγου τὸ οὐ, ἢ ἢ, οὐκ αἴλιον οὐδ' οἰκτρᾶς γόνον ὄρνιθος ἦσει ἀλλ' ὀξύτόνους φῶδας. Huic sententiae ab Hermanno comprobatae repugnare videtur iteratum αἴλιον, quo matris ejulationem potius quam aviculae, quicum comparatur, flebilem sonum exprimi credas propterea quod illa res primaria est, haec autem minoris momenti nec satis digna epanadiplosi. Sed haec ratiocinatio evertitur graviore argumento, quod praebet Heliodorus V. 2, 176. οἶον ἠρίνης ἀηδόνας αἴλιον φῶδην ἐν νυκτὶ μυρομένης. Hinc enim manifestum fit, luscianae cantum proprie αἴλιον vocari atque hoc loco matris ejulationem acerrimos opponi querulis Philomelae modis, licet ea ante caeteros oscines λίγεια dicatur et λυγφῶνος et θρηνοῦσα εὖ μάλα λιγέως Aelian. V. H. XIII. 30. [Adjectivum αἴλιος impugnat A. Nauckius in Philol. T. I. p. 751.] — Pro ἀηδοῦς cur Burgessius ad Suppl. 822. αἰείδους' scribi velit, nemo dixerit, nisi forte quia Ant. 423. πικρὰ ὄρνις vocatur non addito nomine.

V. 630 — 633. Ἦσει — δοῦποι. Apud Suidan s. Ἀηδών, ubi verba Οὐδ' οἰκτρᾶς — δοῦποι affert, pro ἦσει scri-

ptum est ut in cod. Lb. ἄσει, praepositio ἐν ante στέροισι omissa; plerique codd. στέροις.

V. 634. Πολιᾶς ἄμυγμα χαιτάς. Ita ex Bothii sententia scripsi pro ἀμύγματα, quod non solum in codd. omnibus sed etiam apud Eust. p. 567, 31. 576, 32. p. 651. 48. et Philem. p. 236. legitur. — Latine quidem dicitur laniare capillos, sed quis praeter Sophoclem ἄμυγμα χαιτῆς dixerit, nescio. Zeugma hoc loco nullum est; nam ad integritatem sententiae nullum verbum definitae notionis sed generale ἔσται requiritur. In Eur. Andr. 789. πλήγματα κρατὸς στέρων τε κτύπους, metrum ostendit κόπους id est κοπιτούς scribendum esse. Ed. Pa.

V. 634. Κρείσων γὰρ ἄδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν. Elmslejus corrigit παρ' ἄδα, quia simplex ἄδη nihil aliud significare possit, quam ἐν ἄδη, id autem soloecum esse, quia attici poetae ἐν ἄδου dicant. Mirum. Homerus II. XXIII. 244. dixit εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι, sed Sophocli ἄδη κεύθειν non licuit dicere. Attamen iidem illi, qui antiquam consuetudinem sequentes εἰς ἄδου μολεῖν et similia scripserunt, nihil veriti sunt aut aliis praepositionibus uti aut nullis, ἄδην καταβῆναι, ἄγεσθαι πρὸς ἄδην, καταβῆναι κοινὸν ἐς ἄδην etc. Sed illud potius, quod Elmslejus reponit, κεύθων παρ' ἄδη, dubitari potest an graecum non sit; certe κείσθαι παρ' ἄδη diversum est. — Pro ἢ νοσῶν jam ab omnibus receptum est, quod olim proposui, ὁ νοσῶν. Dionys. Antt. VI. c. 9. κρείττων γὰρ γένοιτο ἂν ὁ τοιοῦτος πολίτης ἀποθανών. Dem. Ol. III. 38, 6. βελτίων εἰ οἶκει μένων. Hippocr. de Fract. p. 133. T. III. κρέσων ἂν εἴη μὴ παρούσα. Synes. Calv. p. 67. C. αἱ λάσαι τῶν κυνῶν βελτίους εἰσὶν ἀποῦσαι 301 τῆς θήρας. Aliis locis disjunctivum additur enunciatum: κρείσων ἦσθα μηκέτι ὢν ἢ ζῶν τυφλός Oed. T. 1368. ταῦτα βελτίων ἂν ἦν καταλύων ἢ τὰ — διορθούμενος Philostr. V. Ap. V. 34, 216. ἀμείνων ἦσθα ἂν τῶ — προσέχων ἢ αἰτῶν Themist. Or. VIII. p. 172. C. πλεονάζοντες ταῖς θεραπέαις ἀμείνους ἂν εἴημεν ἢ παραλείποντες Aristid. Or. in Aesc. T. I. p. 37. κρείττων ἦν μὴ λειτουργήσας ἢ τοσαῦτα ἀναλώσας Lysias c. Euandr. 789, 23. quare etiam in ejusdem Or. c. And. p. 106, 6. ἡμῖς ὁ βίος βῶναι κρείττων ἀλίπως ἐστὶν ἢ διπλάσιος λυπομένῳ, neutrum κρείττον quamvis a codd. oblatum antiquae lectioni postponendum videtur. Diversis subjectis infinitivum adjunxit Dio Chr. XI. 360. ὄσω κρείττω ταῦτα μὴ γενόμενα ἢ Τροίαν ἀλῶναι. — Pro μάταν Bar. AB. Mosq. B. Δ. μάτην. Μάτην νοσεῖν est idem quod paullo ante φρενομόρως νοσεῖν. Gorgias Enc. Hel. p. 100. πολλοὶ ματαλαὶς νόσοις καὶ δυσίατοις μανίαις περιέπεσον, ubi

nemō Reiskii conjecturam βαρελαίς sequetur; significantur enim animi perturbationes. ED. PR.

V. 637. Ἦκων γενεᾶς ἄριστος. Postremam vocem Triclinius ex antiquissimo exemplari se addidisse ait; deest in codd. omnibus praeter Laud. et Dresd. A. quare Schol. adnotat λείπει τὸ ἄριστος, quod in cod. Γ. inter lineas adscriptum est. Ἄριστα si legeretur, non elegantius foret, ut Brunckio videtur, sed magis vulgare. Simillime Trach. 180. πρωτογόνων ἧκων οὐδενὸς ὑστερος. Affinia sunt εὐ ἧκειν γένους, δυνάμειος ἧκειν μεγάλης etc. ED. PR.

V. 641. Ω τλάμων πάτερ. Sic Hermannus e plerisque codd. pro τλάμων, quod La. Lb. Harl. et alii retinent.

V. 645. Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. Paris. C. Θ. Mosq. A. Dresd. B. Αἰακιδῶν. Cod. A. Aug. C. ἄτερθεν. quatuor Tricliniani ἄτερθέ γε. Hesychius Ἄτερθε, χωρίς, quod Abreschius ex hoc loco ductum putat sed aequè probabiliter referri potest ad Hesiod. Opp. 113. ubi ἄτερ τε et ἄτερ γε legitur. ED. PR.

V. 646. Ἀπανθ' ὁ μακρός — Hunc versum et sex seqq. profert Suidas s. Περισκελεῖς, quatuor priores Stobaeus Ecl. Ph. I. 9, 234. primum et secundum Simplicius in Categ. p. 31. b. et Phys. L. IV. p. 175. a. Schol. Hesiod. Th. v. 494. Theodorus Hyrt. Ep. LV. p. 19. in *Extraits d. Manusc.* T. VI. Nicephorus Greg. Hist. L. XXI. p. 644. F. primum solum Eustathius in Epist. XXIX. p. 335, 10. In secundo, quem Anna Comn. Prol. p. 1. orationi suae inclusit, Stobaeus ποιεῖ τ' ἄδηλα pro φύει scripsit. — Μακρός καὶ ἀναρίθμητος juncta sunt exemplo homerico γαῖα πολλή καὶ ἀπείρων Odys. XV. 81. unde mutuatus est Nicephorus Blemm. Geogr. p. 11. πολὺς καὶ ἀθέσφατος ὄλβος Theocr. XXV. 24. πολὺς ὄμβρος ἀθέσφατος II. VI. 6. quod Eustathius ἐκ παραλλήλου dicit; πολλοὶ καὶ ἀναρίθμητοι Zosim. II. 19. [ἀμύθητος καὶ πολλή Rhet. III. 120. τόσσος ἀπείριτος Dionys. Per. 1062.]

V. 648. Κοῦκ ἔστ' ἄελπτον. Suidas s. Ἄελπτον hunc et seq. versum affert. Sententia trita est, ἔλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον Linus Jambl. V. P. p. 131. ED. PR.

V. 648. Ἄλλ' ἀλλσκαται χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες. Priora ἄλλ' — ὄρκος affert Eustathius p. 336, 24. Pro καὶ Brunckius, Porsonus, Dindorfius καί, quod concinnius esse videtur. Adjectivum περισκελής, de quo paucis disseruerunt Casaubonus ad Athen. XI. 795. XIV. 953. et Gatacker. ad Anton. IV. c. 28. ab eadem stirpe ortum unde σκληρός, ξηρός et σκιρρός, communem his significationem habet sicci, duri, rigidi; περισκελῆ πρόσθετα et φάρμακα apud Hippocratem contraria sunt τοῖς ὑγροῖς καὶ εὐλύτοις v. Foes.

Oec. s. v.; *πρᾶγμα περισκελές* Theo Prog. c. IV. 183. T. I. τὸ περισκελές τῶν λογισμῶν Socrat. H. Eccl. II. c. 35. *περισκελέστερον ἀπηγγέλλετο τὸ ῥησιδίον duriuscule* Simplic. in Epict. c. XXXI. 235. Hinc ad animum transfertur *περισκελές ἦθος* M. Anton. l. c. *βαθὺς χαρακτήρ και περισκελής* Leont. Epigr. VIII. p. 100. T. IV. τὸ ἀπεσκληρὸς τοῦ βίου Basil. in V. Theclae p. 18. et *retorridus* pro severo. Similiter ap. Homerum II. O. 26. *θυμὸς ἀζηχῆς* exponitur *δυεμάλακτος και ἀτεγκτος ἀπὸ τοῦ ἀζην ἔχειν, ὃ ἐστὶ ξηρασίαν, et ἀζαλέος Ἄρης* in Macedonii Epigr. XII. Ed. Pr. [*ἀήρ περισκελής* Theophr. C. Pl. III. 3. p. 575. *ἀποδείξεις περισκελεῖς και δυσκατανόητοι* Nemes. de Nat. Hom. II. p. 124.]

V. 650. Ὅς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε. Schol. Rom. γρά- 303
φεται ἐπηπίλησ' ἔπη, e v. 312.

V. 651. *Βαφῆ σιδήρος ὡς ἐθελίνθην στόμα.* Quoniam, ut Lucretius ait VI. 969. *humor aquae ferrum conducit ab igni*, veteres Critici verba prima aut cum antecedentibus connectunt, ὃς ἠπειλὸν και ἔζον και ἐβόων ὡς ἐν βαφῆ σιδήρος, ἢ ὃς ἐκαρτέρουν ἦτοι σκληρὸς και ἀνένδοτος ἦν κατ'ἀπερ βεβαμμένος σιδήρος, aut aliud genus tincturae intelligi volunt, quo ferrum emolliatur, εἰ γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ελαίῳ βάπτουσιν. Illud Brunckius probavit, hoc Hermannus. Ac de olei usu antiquissimus testis Hippocrates Coac. Praenn. p. 294. T. I. *σιδηρίου βαφέντος ἐς ἐλαιον*, idemque fit hodie in acubus, serris, similibusque, plane ut Plinius dicit a Musgravo advocatus XXXIV. 41. *tenuiora ferramenta oleo resingui, ne aqua in fragilitatem durentur*, et Plutarchus de Prim. Frig. c. XIII. 109. *βελόνας και πόρπας σιδηρᾶς οὐχ ὕδατι βάπτουσιν ἀλλ' ἐλαίῳ, φοβούμενοι τὴν ἄγαν ψυχρότητα τοῦ ὕδατος ὡς διαστρέψουσαν.* Verum ab hoc genere tincturae, quod tantummodo tenuioribus ferramentis adhibetur, ac permultis ne notum quidem est, similitudinem transferre parum decebat, neque id simplici nomine τῆς βαφῆς significari poterat, cui omnes tincturam aquae subijcere solent. Eademque ratione excluditur tinctura aceti, quo Laedaemonii τὴν τοῦ σιδήρου ἀκυὴν εἰς τὸ ἀτουὸν κατασβεννύουσι Poll. IX. 79. Plut. V. Lyc. IX. Lys. XVII. Itaque aut ad primam illam interpretationem revertendum est, quae verborum ordinem invertit, aut sumi debet Sophoclem nomine τῆς βαφῆς totam ferri cudendi fabricam significasse, qua ferrum non solidatur sed etiam ad tractandum aptius, hoc est, flexile et elasticum redditur adempta per aquam ferrariam naturali ejus asperitate; τὸ θυμοειδὲς ὡςπερ σίδηρον ἐμάλαξε και χρήσιμον ἀντὶ ἀχρήστου και σκληροῦ ἐποίησε Plat. Rep. III. 411. B. quae repetit Demetrius de Eloc. c. 184. Plu-

tarch. V. c. VIII. τὴν πόλιν καθάπερ σίδηρον ἐκ σκληρᾶς μαλακωτέραν ποιῆσαι. Quod Statius dicit Achill. I. 429. *ferrum laxatur ad usus innumeros*, illud ipsum est *μαλάττειται καὶ θηλύνεται*, quamquam hoc non efficitur τῇ βαφῇ, quae proprie ita dicitur, sed post eam ferro calefaciendo.

V. 656. Ἐξαλεύσωμαι. Sic La. Lb. et plerique codd. Ald. Suid. s. *Εἰμί* et s. *Ἐχθρῶν*. Alii *ἐξαλεύσομαι*, cod. Δ. *ἐξάλέξωμαι*, cod. Brunck. *ἐξαλλάξωμαι*. Hesychius *Ἐξάλύξωμαι φυλάξωμαι Σοφοκλῆς Ἄναντι μαστιγοφόρω*, quod Wesselingii consilio Observ. II. 16, 163. recepit Brunckius. Restitui *ἐξαλεύσομαι* ob codd. plurimorum consensum et ut usitatius. Futuro *ἀλύξομαι* usus est Hesiodus Opp. 363. aoristum non reperio. Ed. Pr.

V. 657. *Μολών τε*. Sic codd. Ald. et Suid. s. *Ἀστιβές* hunc et tres seqq. versus afferens. *Μολών δέ* idem s. *Ἐχθρῶν* et Edd. vet. E. seqq. *ἐγχος ἐχθιστον βελῶν* repetit Eustathius p. 644, 47. Ed. Pr.

V. 661—663. *Ἐγὼ γὰρ — Ἀργείων πάρα*, affert Suidas s. *Κεδνός*, ubi *Κάγώ* legitur, duos sequentes s. *Ἄλλ' ἔστ'*. Ed. Pr.

V. 665. *Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα* — Praeter Suidan s. *Ἄδωρα* et *Ἐχθρῶν*, hujus versus mentionem fecere Eustathius p. 757, 14. Schol. Eur. Med. 615. Servius ad Aen. IV. 496. paroemiographi v. Schott. ad Zenob. V. 4. p. 79. et Theophylactus Sim. Hist. IV. c. 13. p. 110. B. ubi *κακῶν* pro *ἐχθρῶν* legitur; paullulum inflexit Lucianus Merc. Cond. §. 38. p. 697. Scriptor de plagiis literariis, quem Clemens excerpit Strom. VI. 2, 740. *Ἐυριπίδου μὲν ἐν τῇ Μηδείᾳ εἰπόντος κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει, Σοφοκλῆς ἐν τῷ Ἄναντι τῷ μαστιγοφόρῳ φησὶν Ἐχθρῶν δ' ἄδωρα δῶρα κ. τ. ε.* Verum nota sunt τὰ τοῖς Τραγικοῖς ὁμοίως εἰρημμένα, in quae illi saepe fortuito et incogitantes inciderunt. Ed. Pr.

V. 666. *Τοιγὰρ τὸ λοιπόν*. Hunc versum et novem seqq. sublegit Stobaeus Serm. XLIV. 7. Septem priores Suidas s. *Εἶσομαι*. Verba τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι Euripidi tribuunt Schol. Arist. Rann. 370. Schol. II. K. 56. et Philemo §. 233. p. 161. sequentia *μαθησόμεσθα — σέβειν* profert Eustathius p. 21, 21. et 1429, 26. Ed. Pr.

305 V. 669—673. *Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ — φλέγειν*, producit Tzetzes ad Hes. Opp. 197. tres priores 669—671. Suidas s. *Νιφροστιβεῖς*. Similis *ἰσότητος* praedicatio ex Pythagoreorum scholis ducta legitur in Eur. Phoenn. 551. et in Didus Ep. ad Aen. v. 54. *cessurus lege sorori consumit sua jura dies; sic continet orbem dum recipit natura vices* etc. Poett. Min. T. IV. P. II. p. 445. Ed. Pr.

V. 672. *Νυκτὸς αἰανῆς κύκλος*. Ita Stobaeus, Tzetzes II. cc. et Suidas s. *Λευκὴ ἡμέρα*, sed idem alio loco *Αἰανῆς κύκλος σκοτεινὸς* (ἢ) *ἀδιάλειπτος* (sic et Schol. Rom.) *Σοφοκλῆς νυκτὸς αἰανῆς κύκλος ἢ αἰανῆς, θρηνητικῆς*. Eadem fere Zonaras T. I. 64. nisi quod *αιανός* scribit; La. *αιανῆς*, quod primus Hermannus recepit; ceteri codd. *αιανῆς*. Pro *νυκτὸς αἰανῆς τέκνα* Aesch. Eum. 416. prius legebatur *αιανῆ*, quod Scholiastae nesciunt utrum *σκοτεινά* significet an *θρηνητικά*. Ejusdem distensionis testis Schol. Pind. Isthm. I. 69. *αιανῆ οἱ μὲν τὴν χαλεπὴν παρὰ τὸ αἰ αἰ, οἱ δὲ τὴν διηνεκῆ παρὰ τὸ αἰέν*. Nocti utrumque convenit ut et *μέλαινα* dicatur sive *σκοτία*, quae sunt fere perpetua ejus epitheta, et ut *αἰώνιος* ab perennitate, cujus causa *νύξ ἰερά* Aesch. Heliad. 59. Eur. Ion. 83. et *ἀμβροσία* vocatur, sicut omnia quae naturae legibus in aeternum fixa sunt, elementa, sidera, annique et lucis statae vicissitudines, et *θεὸς αἰανῆς* id est *αἰώνιος* Lycophr. 928. Sed hoc loco praestat *σκοτεινός* et propter contra positum *λευκόπῳλος ἡμέρα*, et quia nigror atque caligo prope abest ab illo horrido tetricoque rigore, quo quae praedita sunt, hic mitioribus concedere dicuntur. [*Κύκλος ἄστρων* Sap. Salom. XIII. 1.]

V. 674. *Λειῶν τ' ἄρημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον*. Hermannus in utraque editione *δεινῶν δ'*, quae conjectura videtur (nam de codd. nihil adnotatur) sed perquam apta. La. Jen. Lips. B. et Suid. s. *Ἄρημα* exhibent *δεινόν τ'* — Musgravius et Jacobsius Animm. ad Anth. Vol. III. P. II. 210. *λειῶν* corrigunt, *πνεῦμα λείον* afferentes ex Aristoph. Rann. 1003. et Heliad. V. 1. quod legitur etiam Philostr. Vitt. Soph. II. 1, 564. et Philon. de Somn. II. 146. Causa correctionis haec est, quod venti leniter adspirantes mare tem- 306 pestate concitatur sedant; *ὁ ζέφυρος τὴν θάλασσαν κατευνάξει* Callistr. Iconn. XIV. 906. *κύμα πραῦνει* M. Argentar. Epigr. 4. *οἶδμα κατεπρήνυε γαλήνη* Quint. Cal. XIV. 328. *κύματα ἔσβεσε νήνεμος αἰθήρα* Arist. Avv. 777. [Arrian. Peripl. P. Eux. p. 117. *Βορρῶς ἐπιπνεύσας ὀλίγος κατέστησε τὴν θάλασσαν*.] Sed *δεινὰ πνεύματα* motus undarum augment potius quam minuunt, nisi ex adverso incumbunt, ut Homerus ait *Ὀδ. E. 385. ὤρσε δ' ἐπὶ κραπιπνὸν Βορέην πρό τε κύματ' ἔαξε*, et Lucanus V. 705.

lassatum fluctibus aequor

ut videre duces purumque insurgere vento

fracturum pelagus Borean.

Sed is quoque si diutius spiraverit et vehementius, non tranquillat mare sed in contrarium impellit. Hoc igitur reputantes illi *λειῶν* substituerunt. Sed retinendae lectionis antiqui-

tus traditae rationem Scholiastae ostendunt duplicem, unam prorsus improbandam: *λείπει τὸ ὑπὸ, ἢ ὑπὸ δεινῶν πνευμάτων στένοντα πόντον ἄημα πρᾶον ἐκοίμισε*, alteram argutius excogitatum: *πνοή μεγάλων ἀνέμων κατεπράυνεν ἡγούντα πόντον παυσαμένην δηλονότι καὶ ἡσυχάσασα*, modo id poeta addidisset; nam si quis dixerit etiam non additum tamen intelligi posse, id vereor quorsum evasurum sit. Vere quidem Aristoteles Phys. Ausc. L. II. c. 3. *ὁ γὰρ παρὸν αἴτιον τοῦδε, τοῦτο καὶ ἀπὸν αἰτιώμεθα ἐνίοτε τοῦ ἐναντίου, οἷον τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυβερνήτου τῆς τοῦ πλοίου ἀνατροπῆς*, ex quo apparet recte dici *ὁ κυβερνήτης ἀποθανὼν ἀνέτρεψε τὸ πλοῖον*, ut *δεῖμά μοι παροιχόμενον ἔπαυσε μέριμναν* Pind. Isthm. VIII. 22. Sed hanc notionem posse exemplis docebo. [Simile facinus foret si in Gregor. Naz. Carm. LVI. 133. A. *αἰδῶς οἰχομένη πάντων γενέτειρα κακίστων* participium omitteretur.] Quum Hippocrates scripsisset *οἱ κατὰ γαστροκνημίην πόνοι ἐν τούτοισι γνώμης παράφοροι*, id nonnulli falsum rati, in contrarium veterunt adhibita eadem, qua Scholiastes utitur, ellipsi: *βοηθῶντες τῇ ῥήσει κελεύουσιν ἡμᾶς προσπακοῦσαι καταπαυσάμενοι*, quam exegesis Galenus Comm. I. in Praedict. L. I. 35. p. 585. T. XVI. *ἀτοπωτάτην* dicit: *οὕτω γὰρ ἔξεσι πᾶν ὅ, τι ἂν βουληθῶμεν εἰς τὸναντίον ἔλκειν ὥστε καὶ κεφαλαλίαν εὐρωμένον που γεγραμμένην, οὐ τὴν οὖσαν ἀλλὰ τὴν*
307 *παυσαμένην ἀκούειν ἡμᾶς κ. τ. λ.* Ac profecto, qui hujusmodi detractionem probaverit, non dubitabit dicere *morbis me sanavit, somnus expergefecit, clamor fragorque consopivit, procella mare sedavit*, quae sine controversia sunt *ἀτοπωτάτα*. Attamen afferuntur a Schaefero et Erfurdio hujus licentiae exempla; *quo enim jure v. 675. somnus dicitur cessando solvere τὸν τέως πεπεδημένον, eodem jure δεινῶν ἄημα πνευμάτων dicitur cessando κοιμίζειν τὸν τέως κεκυματωμένον πόντον* estque vetus adeo cantilena rem appellari pro defectu rei.¹⁾ Sed haec diversissima sunt; namque cum verbis *solvendi, laxandi, remittendi* notio demtionis et sublacionis ita arcte conjuncta est ut separari nequeat; neque, si dicitur *ὅταν γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με* Theocr. X. 22. *Ἄρης ἔλυσεν αἰνὸν ἀπ' ὀμμάτων ἄχος*, cuiquam in mentem venit extrinsecus addere *λιπῶν* vel *παυσάμενος*, quia hoc ex verbis *λίειν ἀνιέναι* intelligitur ipsis. Verbum autem *κοιμίσαι*, quum prorsus hujus generis non sit, hac una ratione excusari potest quod prae-

¹⁾ [Strab. IX. 577. *ὁ Πηνειὸς ἀνέφνεε τὴν χάραν* sc. relictam in sicco. Apoll. Rh. I. 141. *μή οἱ ἐυκλείης ἀγάσαντο*. Eurip. Palam. ap. Schol. Hom. II. B. 353. *πάλα σ' ἐξερωτήσαι θέλων σχολή μ' ἀπειργε*, i. e. die fehlende Mufse.]

cedunt verba *ἔκειν, ἐκχωρεῖν, ἐξίστασθαι*, quibus quae inest desinendi significatio, ea furtim transfunditur ad proximum *ἐκοίμισε*, non ut hoc intelligatur, quod sejunctum a continentibus absonum foret, *procella mare tumidum temperat*, sed potius *remittit aliquando, ceditque serenitati, ut luci tenebrae, hiems veri*. Retineo igitur tralaticiam lectionem, sed longe aliis atque illi rationibus ductus, neque concedam Matthiae huc conferenti *ἡ γαλήνη συννεφεῖ* Eur. Dan. Fr. IV. quod non aliter se habet quam *sol obscuratur, nox illucescit* Plaut. Amph. I. 3, 18. Neque magis quadrat, quod a Dissenio apponitur Pind. Isthm. II. 58. *οὐδέ ποτε ξενίαν οὐρος ἐμπνεύσας ὑπέστειλ' ἰστιον ἀμφὶ τράπεζαν*, qui locus sive hoc modo scribitur sive ut Hermanno placet ad Hec. 1059. certissime hoc significat *Xenocrates nunquam contrahit hospitalitatis vela, quae velut ventus secundus intendit*. Sicut somnus corpora animantium constringit, constricta solvit, sic vento tribuitur *τὸ ἀναστέλλειν καὶ τὸ ὑποστέλλειν* cf. Schol. Arist. Eqq. 437. *τὸ ἐπαίρειν καὶ τὸ ὑπῆναι* Plut. V. Luc. III. quia vela, nisi ventus esset, non intenderentur omnino.

V. 675. *Ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος λύει πεδήσας*. Bo-³⁰⁸thius in Ed. Pr. *ἐν* mutavit in *ἐκ*, quod Hermannus non admodum improbat; nunc cum *πεδήσας* jungendum putat, quod non videtur fieri posse interjecto alio verbo *λύει*. Eodem modo *ἐν δ' ἄλογοι* Oed. T. 191. *ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά* Trach. 210. quod Dorvillius ad Char. p. 126. (p. 275.) cum aliis minus aptis confert. Verba *ὁ παγκρατῆς* — *ἔχει* affert Eustathius p. 173, 20. p. 981, 54.

V. 678. *Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γάρ* — Pro *ἐγὼ δ'*, quod ap. Suidas s. *Ἄημα*, Triclinium ad Oed. T. 222. et in omnibus codd. legitur, Brunckius et Schaeferus *ἐγω'*, ut Heathius, receperunt; Porsonus *ἐγὼδ'* praefert; vulgatam tuentur Wunderus et Hermannus *δὲ γάρ* non minus recte dici censentes quam *ἀλλὰ γάρ*, quod exemplis quibusdam confirmat Fritzschius Quaest. Lucian. p. 63. De lectione idem sentit Triclinius sed schema anantapodoton esse, *ἐγὼ δὲ* — scil. *γνώσομαι*. Sic in Plat. Legg. IX. 875. D. *νῦν δ'* — *οὐ γάρ ἐστιν οὐδαμοῦ*, et similibus alii signum illud reticentiae apponunt, alii verba continuanda putant v. Ast. ad Symp. 220. edit. primae.

V. 679. *Ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν — ἐχθρατῆος*. Pro vulgato *ἡμην*, in quo codd. et Suidas s. *Ἄημα* consentiunt, Brunckius ex alio Suidae loco s. *Ἐχθραντῆος*, ubi hic versus et seqq. afferuntur, recepit *ἡμῖν* (non *ἡμιν*, ut Erf. dicit) a Kuestero commendatum, idemque tacite confirmant Grammatici, qui pro *ἡμην* uno Euripidis testimonio utuntur, Etym. M. p. 430, 7.

Pro *ἐχθραντέος*, quod per omnes codd. obtinet, Porsono suassore ad Med. 555. reposita est lectio Junt. II. marginalis *ἐχθαριτέος* nuper inventa in La. et Lb.

V. 681. *Τοσαῦθ' ὑπουργῶν* — Apud Suidan s. *Ἐχθραντέος* mendose scribitur *τοιαῦθ'*. Ceterum his verbis poeta adumbravit Biantis praeceptum Aristot. Rhet. II. 13, 765. E. XXII. 780. E. *φιλεῖν δεῖ ὡς μισήσοντας καὶ μισεῖν ὡς καὶ φιλήσοντας*. Sed et Zaleuci lege sanctum est, ne quis civium implacabili odio inimicum prosequatur sed ita cogitet, se aliquando cum eo in gratiam rediturum esse Diodor. XII. c. 20. *Καλῶς εἰρηται τοῖς παλαιοῖς ὅτι καὶ φιλίας κοινωνητέον μὴ ἀπογωνώσκοντας ἐχθραν καὶ προσκρουστέον ὡς φιλίας ἐσομένης* Philo de Char. p. 713. A. cf. Seneca Ep. XCIV. p. 236. et Gruter. ad P. Syri Sent. p. 484. (p. 216. ed. Orell.) Hoc infirmior est Wytttenbachii conjectura in Bibl. Crit. II. P. I. 45. Platonis similem sententiam Rep. V. 465. ex hoc Sophoclis loco ductam esse. Ed. Pr.

V. 682. *Ἀπιστός ἐσθ' ἐταιρίας λιμῆν*. Haud dissimilem rationem reddit Bias ap. Diog. I. 82. *τοὺς γὰρ πλείστους εἶναι κακοῦς. Ἐταιρείας* La. Lb. *Γ1Θ*. Mosq. B. Lips. A. B. Suid. s. *Ἄημα* et *Λιμῆν*, quod probavit Porsonus ad Or. 1070. et receperunt praeter Bothium omnes. Ceteri codd. et Edd. *ἐταιρίας*, ut Brunckius. Atque *ἐταιρία* amicitiam significat ap. Demosth. p. 424, 10. (unus cod. *ἐταιρεία*) Thucyd. III. 82. (pauci *ἐταιρεία*) Epist. Socr. p. 17. Aristid. Or. II. p. 309. V. p. 35. Athen. XIII. 572. Discrepant codd. Eur. Or. 1072. et 1079. ubi Matthiae primum *ἐταιρεία*, mox *ἐταιρία* dedit; Dindorfius qui hic *ἐταιρεία* praetulit, utroque loco *ἐταιρία*. Vicissim *ἐταιρεία* pro factione legitur Andocid. p. 13, 100. Plut. V. Public. c. XXI. V. Crass. XIV. (Schaeferus *ἐταιρία*) Philostr. V. Ap. VIII. 24, 365. et, quod aliquanto plus valet *ἐταιρητή* Herod. V. 71. *ἐταιρείαι* Julian. Epigr. XLIII. 2. Anth. T. III. 204. Alia hujus confusionis exempla attulerunt Astius ad Legg. IX. 437. Baiterus ad Isocr. Paneg. p. 51. Schneiderus ad Plat. Civ. T. I. 437, nec puto accurate definiri posse, librariine peccaverint an scriptores ipsi discrimina significationum a plerisque servata interdum neglexerint.

V. 685. *Ἐσω θεοῖς ἐλθούσα διὰ τέλους εὐχὸν τελεῖσθαι*. Bar. B. Θ. Mosq. AB. *εἴσω*. *Διὰ τέλους* (*διατέλους* Ald. et vett. Edd. ut *διαπαντός* v. 704. etc.) ab Hippocrate semper pro *διὰ παντός τοῦ χρόνου* dici affirmat Galenus de Diffic. Resp. II. 6, 253. T. VII. (846.) eumque intellectum habet Aesch. Eum. 64. Hec. 1193. Bacch. 1259. Platt. Legg. III. 687. C. IV. 721. C. Demosth. de Foed. Al. 216, 22. Menand. Fragm. p. 123. sed Sophocles hoc loco pro *τελέως* po-

suit ut Prom. 273. Hec. 817. quod saepius εἰς τέλος dicitur, ut ἡ νόσος εἰς τέλος ἐλώρησε Dionys. Antt. VIII. 53. X. 54. εἰς τέλος τεταπεινωμένοι Diod. XI. 38. XVII. 77. pro εἰς ³¹⁰ τοῦσχατον. Τῶν δεινῶν εἰς τέλος ἀπαλλάττουσι Artemid. II. 37, 215. [τῶν ἐμφυλίων ἐς τέλος ἀνηρημένων Appian. Civ. V. 130, 10.] v. Dorvill. ad Char. p. 479. Wetsten. ad Luc. XVIII. 5.

V. 687. Ταῦτά μοι τιμᾶτε — honoris causa mihi tribuite, ut δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν Antig. 520. [pro νέμεις.] Παιᾶν σοι τιμᾶ φάος Pind. P. IV. 481. Ἐρμῆ, δέξο θυσίην, ἣν σοι λοιβαῖσι γεραίρω Append. Epigr. n. 282.

V. 689. Μέλειν μὲν ἡμῖν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα. Μέλειν τινός curam gerere Aesch. Ag. 380. Soph. El. 343. quod sine justa causa addubitat Blomfieldius ad Prom. Gloss. v. 3. Schol. Rom. ὑμῖν ἅμα, γράφεται ὑπέρεμγα, quo Tragici non utuntur, neque h. l. aptum est.

V. 693. Ἐφριξ' ἔρωτι περιχαρῆς δ' ἀνεπτόμαν. Jen. et fortasse nonnulli alii ἔφριξ' ἐν, quam praepositionem Triclinius metri causa addendam putavit sed omittunt Suidas s. Ἐφριξα, Schol. Lips. ad II. IV. 282. et Eustathius p. 473, 10. qui hoc versu usi sunt. De simili animi affectu Aeschylus Fragm. N. 373. ἔφριξ' ἔρωτι τοῦδε μυστικοῦ τέλους, quem versum ab Oedipo in fabula cognomine tunc pronunciatum suspicabar, quum sacra Eleusinia percepturus esset. Ἄνεπτόμαν Paris. E. Aug. B. Suid. l. c. ubi cod. Oxon. ἀνεπτόμην, et Eustath. p. 452, 31. p. 1419, 44. p. 1679, 50. Ceteri ἀνεπτάμην et ἀνεπτάμαν, ut ἐφηρᾶμαν Eur. El. 1225. κατηγοξάμαν 1223. Ἄνεπτατο χάρατι θυμός Apollon. Arg. III. 724. pro quo Sophocles ἔρωσ usurpavit exemplo novo.

V. 694. Ἰῶ ἰῶ Πᾶν — ἀλίπλαγκτε φάνηθι. Barocc. B. Aug. C. Dresd. B. semel ἰῶ. Schol. Harl. ad Arist. Nub. 1157. τὸ ἰῶ καὶ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. Bar. B. Aug. C. Lips. B. Πᾶν semel Mosq. B. Dresd. AB. Aug. C. Flor. G. et Turneb. in margine ἀλίπλακτε. Μάκαρες ἀλίπλαγκτοι dii permarini Oppian. Hal. IV. 582. Panem autem ἀλίπλαγκτον dici putant Scholiastae ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ (v. Theaetet. Epigr. III. 515. T. III.) ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύους ἤγρευσε (piscium ferculis inescatum narrat Oppianus Hal. III. 16.) ἢ ὅτι οἱ ἀλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα ³¹¹ ὡς νόμιμον θεόν v. Pind. Fragm. LXV. 594. ¹⁾ Ausonius

¹⁾ Alius addit ἀλίπλακτε ἀντὶ τοῦ μεγαλόφωνοι ὡς ἀλίβρομοι. Num forte, qui hoc commentus est, ἀλίπλακτε legit, idque ut ab ἄλις compositum idem significare credidit quod ἐρικλάκτης? Ἄλιβρομος σύριγξ Nonn. XLIII. 385. undisonam significat.

Mosell. 172. Panes inducit fluctibus insultantes, et in pugna Liberi patris navali Nonn. XLIII. 214. excellit Pan *ἀβάτου-σιν ἐν ὕδασι κοῦφος ὀδίτης*, idemque in numero deorum litoralium refertur v. Interpr. ad Theocr. Id. V. 14. piscatorum adjutor Agath. Ep. XXVIII. Hinc perspicuum fit, Panem, licet numinibus maris adscriptus non sit, tamen ob negotia maritima *ἀλίπλαγκτον* cognominari potuisse et hoc loco a choro ita invocari, *tu, qui maria pervagari soles, ades dum mare Aegaeum transsectus*. Ed. Pr. Bothius et Hermannus verba *ἀλίπλαγκτε φάνηθι* conjungenda putant ut *venias hodie* v. Krueger. de Attractione p. 77. sq. Neque tamen exemplum hujus assimilationis ¹⁾ ex antiquis auctoribus proferri video; nam quae Matthiae Gramm. §. 312. p. 615. et Bernhardt Synt. p. 465. componunt *ὦ δύστηνε φανεις, ὦ πολύκλαυτε θανών*, quum eodem modo constructa sint quo ceteri casus *ὁ πολύκλαυτος θανών, θανόντος αὐτοῦ πολυκλαύτου* etc. non debent conferri cum hujusmodi locis, in quibus imperativus vel optativus legitur. — Pro *χιονοκτύπου* Bodl. Bar. A. et quatuor alii *χιονοτύπου*. Cyllenen poeta ut nobiliorem Panis sedem memorare maluit quam Psyttaliam Salaminii propiorem v. Schol. Aesch. Pers. 447.

V. 698. *Θεῶν χοροποι' ἀναξ*. Eundem Pindarus Fragm. N. 67. p. 593. *χορευτήν τελειότατον θεῶν* vocavit, cujus loci obscura memoria ductus Vossius Epp. Myth. I. 13. Panem dicit a Pindaro perfectissimum deorum dici; quod non est ita, neque si esset, ad Aegyptiorum mysteria pertineret; nam hic superlativi non semper tantum valent, quantum sonant. ⁸¹² *Ἐρμεία φέρτατε παιδῶν Αἰγιόχου* Oppian. Hal. III. 9. Apollinem Theocritus XXV. 21. *τελειότατον θεῶν*, Virgilius summum deorum, Homerus *θεῶν ἀριστον* praedicat quod Eustathius p. 1523. minus fuisset miratus, si Dianam meminisset *θεῶν ἀνασσαν* nuncupari Iph. A. 1523. Ed. Pr.

V. 699. *Νύσια, Κνώσι' ὀρχήματα*. Codices partim sic partim geminato sigma; atque in urbis Creticae nomine utramque scripturam pariter probari docuit Hoeckius in Cret. T. I. 401. cupidiusque quam cautius Stallbaumius *Κνωσσός* ex toto Platone a se expulsum profitetur ad Legg. I. 625. A. *Νύσα* autem rectius quam *Νύσσα* scribi plerique doctorum consentiunt, quos Ellendtius nominat ad Arrian. T. II. p. 130. Praeter Suidan s. *Νύσια* et Zonaram T. I. 345. hunc versum

¹⁾ Hanc, quam barbare attractionem vocare consuevimus, latine assimilationem (*ὁμαλισμὸν*) syntacticam appellare licet. Donatus ad Andr. Prol. 3. *populo ut placerent quas fecisset fabulas*, syllepsin dicit, sed hoc nomine vulgo alia designatur figura.

affert Eustathius p. 1166, 18. cujus opinio est haec, Sophoclem juvenum bis septem, quos Theseus duxit, festas choreas Gnosi celebratas in animo habuisse. Sed Gnosiæ dicuntur quæ quondam a Curetibus ad occultandum Jovis vagitum institutæ sunt; Nysiae, quas Satyri Nysigenæ Nymphaeque Bacchi nutrices saltarunt. Scholiastes: τῶν μὲν ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυνθιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κορητικὴ ἡ καὶ πυρόριχη (male Suidas ἡ δὲ πυρόριχη). Νυσίας γὰρ ἡ Βερέκυνθος (male idem ἡ Βερεκυνθιακὴ) quæ Meursius perperam ad Suidæ modum corrigit ad Lyc. 249. cf. Jungermann. ad Poll. 99. et Aglaoph. T. II. 1154.

V. 700. Ὀρχήματα ἀντοδαῖ ξυνῶν ἰάψης. Ἀντοδαῖ significat ludicra extemporalia. Duo ultima vocabula excerpit Suidas s. Ἰάψης, pro quo La. Dresd. B. ἰάψεις. Eustathius p. 17, 10. τὸ ἰάψειν ὀρχήματα ἐστὶν ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι ἢ τὸ ἐπιπέμψειν. Prius perspicue falsum est, cum altero consentit Glossa Brunckii πέμψης, ἐμβάλης, ut προιάπτειν Π. XXIV. 110. interpretantur προιάλλειν, δίδοναι. Tertium quiddam continetur Scholiastæ verbis συνάψης ἐμοί, ἤγουν ἐπιπέμψης, quæ ex duobus interpretamentis mixta sunt. Ex his συνάψης vero proximum videbatur, ut vulgo saltantes dicuntur χορὸν ἄπτειν Aesch. Eum. 307. χεῖρα χειρὶ συνάπτειν Arist. Thesm. 955. nectere brachia Ovid. Fast. VI. 329. Atque eandem significationem verbo ἰάπτειν¹⁾ tribui censebam, sicut ut ab eadem stirpe profecto. Etenim primitivum est ἄπω, latinum *apo* id est jungo, ligo, unde *apex* propagatum, ut Festus et Servius docent, et *amentum*, nomen contractum ut omen, fulmen, caementum etc. Hinc proficiscitur appropinquandi significatio. Hesychius Ἄψω, προσεγγίσω, Zonaras T. I. p. 366. ἄψαι τὸ προσεγγίσαι, id est admovere. Media forma *apiscor*, ἄπτομαι²⁾ attingere significat. Quemadmodum vero a χράω (χραινῶ) ducitur χροῖω, χροῖπτω et χροῖμπτω, a λάω, λίω (λιλαιομαι) λίπτω, sic ab illo fonte manavit ἰπτω et crassius ἰμπτω eadem nectendi, jungendive significatione praeditum. Hesychius Γιμβάναι, ζεύγανα, Ἴμψας, ζεύξας,

¹⁾ [Quint. Sm. III. 455. ἐνὶ πένθεσι γῆρας ἰάψει. 481. με πένθος ἰάπτει.]

²⁾ Pro medio activum legitur in Act. Apost. XXVIII. 3. ἐξίδια καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Sed pro ἵνα τούτων ἄψαιμι Aristaen. II. 21. nunc emendatius scribitur ἄψαιμην cf. Bast. ad Ep. I. p. 232. Apud Hesychium χροῖζει, προσάπτει, ψηλαφᾷ, Guetius προσάπτεται corrigit, ac recentiores Graeci ἀγγίξω pro ψηλαφᾷ usurpant v. Du Cang. Gloss. T. I. p. 8. Sed ille fortasse προσάπτει dixit pro competit, ut saepissime συνάπτει pro συναφῆς ἐστὶ valet v. Wellauer. ad Pers. 858. ὁ τένων καθάπτων εἰς τὴν νεφαλὴν Galen. de Us. Part. II. 12. p. 135. T. III. Ed. Pr.

"*Ἰμμιος Ποσειδῶν ὁ ζύγιος, Ἰμφθεις ὁ βλαφθεις*, nam a tactu et attractu proxime abest laesio, quo fit ut *atteger* laesum significet, *integer, intactus*¹⁾ et graecum *ἄθικτος*, illaesum; neque *contages* multum hinc distat, quam Graeci *θίξιν* vocant, quare Hesychius *Θιγμάτων* interpretatur *μασμάτων*, quae res quam sibi cognatae sint invicem, etiam hinc cognoscitur quod verbo *χραινειν* tangendi et contaminandi sive corrumpendi notiones subjectae sunt. Quum igitur pateat, tactionem et laesionem fere idem valuisse, quumque tangere (*ἄπτεισθαι*) nihil aliud sit quam se adungere (*ἄπτειν*) non mirum videbitur, jungendi et laedendi significationem attributam esse verbo congeneri, quod veteres ipsi sola literae iota praepositione ab illis discrepare autumant. Ejusque praepositionis exempla extant neque pauca neque dubia, *αῦω* et *ιαῦω* Schol. Ven. IX. 325. *ούλος* et *ιούλος* Athen. XIV. 618. E. *αἰβοῖ* et *ιαβοῖ*, *ἀπάλλω ἀποπέμπω* Anecd. p. 414. 314 et Suid. *Ἐφιάλτης, ὁ ἐπιπηδῶν* Hesych. *Ἰάειρε, πρόσφερε* Id. *Ἰῶλλα, αὔλλακα* Idem et Grammatici inediti apud Albertium, quos si Bentlejus cognitos habuisset, noluisse *ἄλλα* corrigere ap. Heyn. ad Hom. T. VI. p. 493. *Ἰηδόνες, εὐφροσύναι* Suidas; *Ἰωρός* pro *ούρος* (id est vel *φύλαξ* vel *όρος*) Photius et Suidas, quamquam Apollonius de Pron. p. 70. C. et hoc et nomen *Ἰγνητες* a pronomine compositum dicit; ab *ἀνθῶ* Schol. Theocr. XII. 24. *Ἰονθος* repetit, alii ab *αἰνω* *ιαινω* (et *διαίνω*, ut *ιακή*, *διώκω* ab *ώκός*) a *ρόνω* *ιγνός* et *ιγνία* extitisse putant; Strabo IX, 437. *Θώμη* prius quam *Ἰθώμη* dictum esse censet; de *ἰθνώ* autem et *ἰμειρομαι* dubitatur haecine sit antiquior forma an quae duabus constat syllabis. Sed illam nectendi significationem non penitus amissam esse, colligo ex Hesychii glossa *Ἰαπειν ἐπεμψεν, ἔδεισε*, pro quo *ἔδησε* scribendum videtur. Haec olim disserui, sed paullo angustius nec ut persuaderem Hermanno et Passowio, qui *ἰάπτειν ὀρχήματα* proprie significare putant pedes jactare saltando, tum saltare ipsum. Quod ego concesserim, si quis illius propriae significationis exemplum promiserit, vel *πόδας ἰάπτειν* vel *χειρας* vel aliud simile. Dicitur quidem *βαλλίζειν* et *ballare* pro saltare v. Salmas. ad Vopisc. Aurel. c. VI. sed hoc ideo quia *βάλλειν χειρας*, *brachia in numerum jactare* Lucret. IV. 773. in usum venit pro *χειρονομεῖν*. Num vero *δικεῖν* vel *ρίπτειν* pro saltare dictum sit, dubitare libet. Verum haec hactenus. Illa autem deorum invocatio e veritate expressa hymnisque sacris assimilata est. Lucianus Salt. §. 10. p. 130. T. V. *τὸ ἄσμα Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων*,

¹⁾ Pro non tacto poetae usurpare solent.

ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς καὶ συνορχοῖντο, quo solvitur Matthiae haesitatio mirum esse dicentis si chorus a Pane peteret ut se coram (imo ut secum) saltaret. Idem expetit chorus Arist. Rann. 323. "Ἰαχχ' ὦ Ἰαχχε ἐλθὲ χορευῶν, ἕξαγε χοροποιὸν, μάκαρ, ἦβαν.

V. 701. Χορευῶσαι. Post hoc verbum Hermannus tot syllabas excidisse putat, quot supersunt versui antistrophico.

V. 704. *Ἐγγνωστος ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὐφρων.* Scholiastes Rom. primum et extremum nomen ita connexa censet ut significetur *φανερὸς ὢν ὅτι εὐφρων ἐστὶ favoris manifestus*; sed non persuadet. Postquam enim Panem praesultatorem invitaverat chorus, nihil magis consentaneum videtur quam ut Apollinis quoque, dei festivissimi, numen praesens ex propinquo venerari gestiat, communi persuasione, deos cultoribus suis *φαίνεσθαι ἑναργεῖς*. Alia est de lectione hujus versus disceptatio; primum pro *ξυνείης* La. pr. Lb. Aug. B. *ξυνείη*, deinde La. pr. Lb. *ἔγγνωτος*, quo fortasse nititur Suidas: *Ἐγγνωτος, φανερός*, et codex Zonaræ T. I. 897. Hanc formam Elmslejus ad Oed. T. 361. Atticis asserit argumento ex nominibus propriis, *Arignotus, Polygnotus, Diognotus* ducto, quod tum aliquid valeret si atticis homines sic vocarentur soli; sed Eugnotus Boeotus est Antonin. Lib. c. XVIII. Callignotus Parius Paus. VIII. 31. alius Cous Agath. Epigr. LXIX. Polygnotus pictor Thasius etc. Deinde adjectivum *ἔγγνωτος* legitur apud Euripidem, Xenophontem, Menandrum Fr. Ploc. I. 6. Stob. Ecl. Ph. I. 22, 9. p. 470. [Aret. Cur. Acut. II. 6. 107. Lugd.] Demosthenem c. Aphob. III. 844, 15. Lysian p. 148, 3. Aeschin. c. Tim. 311, 189. ubi unus cod. *ἔγγνωτος* praebet; *ἄγνωτος, δύσγνωτος*, [*δυσεπίγνωτος*], *σύγνωτος* sive *συγγνωστός* ceteraque cum praepositionibus conjugata in soluto sermone hanc unam formam habent. Idem Elmslejus ad Oed. C. 1360. vulgato *κλαυστός* praefert *κλαυτός*, et, quia composita *πάγκλαυτος, μονόκλαυτος, νυμφόκλαυτος*, in Tragicorum libris, qui sunt typis exscripti, constanter sine sigma scribantur, hanc formam Tragicis in totum vindicat. Verum in his adjectivis omnibus libri manu scripti ab editis discordant plurimum, et in his ipsis *ἄκλαυστος* et *πάγκλαυστος* non raro leguntur. Hermannus vero ad l. c. utramque scriptionem his sensibus discernit, *κλαυτός defletus, κλαυστός lacrimabilis, γνωτός notus, γνωστός qui nosci potest*. Ac si quis meminerit apud Plutarch. V. Alcib. III. *ἄσωστον αὐτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι ἔλεγεν*, et Aelian. H. Ann. XIII. 8, 3. *ἄσωστά ἐστὶν αὐτῷ*, significari τὸν σώζεσθαι οὐ δυνάμενον, ἄσωστον autem dici fere ut latinum *asotus* de homine perditō, is non multum abhorrebit ab

hac sententia, Graecos, quum forte duplex increbuisset forma, hac opportunitate ad discernendas significationes uti constituisse. Sed si primam illius diversitatis causam quaerimus, eam in ipsis temporibus, quibus haec assimilata sunt verbalia, positam esse reperiemus. Nam quum *ἔζωμαι* diceretur et *ἔζωσμαι*, *σέσωμαι* et *σέσωσμαι*, pariter variata sunt nomina *ζῶμα* et *ζῶσμα*, *ἄζωτος* et *ἄζωστος*, etc.¹⁾ Ab *ἐρῶμαι* discrepat aoristus Atticis ceterisque Graecis familiaris, *ἐρῶσθην*, cujus causa Etym. M. p. 730, 10. comminiscitur praesens *ῥῶζω*, ut *σῶζω*, *χρῶζω*, eique congruunt *ἄρῶστος*, *ταχῆρῶστος*, *ῥωστήριον*, sed perfecti similia sunt substantiva *ῥῶμα*, *ῥῶμη* et aoristus *ἐρῶσθην*, cujus vestigia in codd. apparent v. Thucyd. VI. 93. VII. 45. Similiter *κέρρωται* invenimus Galen. de Us. Part. V. 4, 360. T. III. *κερρωμένος* [id. T. XIX. 471.] Etym. M. 272. 7. Hesych. s. *Δίγονος*, cui *χρῶμα* accommodatum est; idque Arato v. 838. pro *κερρωμένος* e codd. restituerunt nuperi editores, sed multo tamen frequentius *κέρρωσμαι*²⁾, et huic par *ἐρῶσθην* Plat. Theaet. p. 156, unde *ἄκρωστος* pendet, quae nihil opus est a *χρῶζω* repetere. *Ἔστρωμαι* atque *τέτρωμαι*, quaeque utrinque ducuntur, sigma non recipiunt, sed a *κέρρωσμαι* non solum *κῶσμα*, *ἀνάκρωσμα*, *κρωστός*, *τυμβόκρωστος*, verum etiam multo usitatius *κῶμα*, quod codd. saepius pro illo exhibent v. Tzschuck. ad Strab. XVII. 478. T. VI. Pro *διέγνωται* Andoc. c. Alc. 29, 42. nunc restituta est legitima forma, nec satis tutum videtur *ἀνάγνωμα* Dionys. de Demosth. c. XXII. 1023.³⁾ prae tot contrariis sigmatismi exemplis⁴⁾ sed dubitatione caret *γνώμα* et adjectivum *γνωτόν*, quod non solum

¹⁾ *Ζῶμα* legitur ap. Platonem Legg. X. 616. B. XII. 945. C. Aristophanem v. Dindorf. ad Fragm. p. 143. Aeschylum et Sophoclem El. 452. ubi cod. Flor. *ζῶσμα*, quod exstat Hipp. de Haemorrh. 342. T. III. [Schol. II. B. 479.] et aliis locis v. Jacobs. ad Achill. p. 204. Corais ad Heliod. p. 186. sed damnatur a Moeride; *ἔζωνται* Athen. XIV. 622. A. Diod. V. 30. *ἔζωμένως* Hesych. — *Σέσωται* cod. Vict. Iph. T. 607. *σωτέος*, *σωσθῆναι* ἄξιος Hesych. Phot. *σωστέος* Arist. Lys. 500. Eur. Hérc. 1385. etc. *σωστικός* Arist. Probl. XXIII. 6. *σωτικός* Procl. in Tim. V. 303. *σῶστρο* Herodo. IV. 9. Athen. XI. 497. C. solvuntur servatoribus cf. Aglaopham. I. 383. sed *σῶστρο* et *ἐπίσωστρο* dicuntur canthi, quanquam in hoc nomine libri variant v. ad Hesych. s. *Σωστρεύματα*. Eustath. Opusc. XXV. 267, 61. *ὡ ψυχοσῶστα*.

²⁾ [*Κέρρωσται* Plotin. Enn. I. L. VI. 52. ex omnibus codd. pro *κέρρωται* restituit Creuzerus.]

³⁾ [*Ἐγνώσθην* Meinek. Delect. p. 163.]

⁴⁾ *Ἀνάγνωσμα* Plut. de Fort. Alex. V. 36. Symp. V. Quaest. II. 206. Galen. Hist. Phil. c. I. 224. Synes. Dion. p. 38. C. Julian. Fragm. p. 301. C. Gregor. Naz. Or. VI. 191. C. T. I. Cyrill. c. Jul. p. 231. E.

notum sed etiam cognobile significat; in pedestri autem sermone γνωστόν dicitur in utramque sententiam, τὸ γνωσκόμενον καὶ ἔχον φύσιν τοῦ γνωσκέσθαι Schol. Hermog. p. 2. T. IV. ed. Walz.¹⁾ Eadem inconstantia in verbis, quorum futura in ἄσω et ἦσω exeunt; δέδρασμαι in codd. Thucydidis III. 54. et apud Helioid. VII. 12, 292. X. 38, 443. cui Corais sigma detraxit, id soli perfecto verbi ἀποδιδράσκω convenire ratus; sed δραστέον Sophocli. Eurip. Plat. Polit. 268. D. Legg. I. 626. A. Dio Chr. XII. 377. Maxim. Tyr. XVIII. 346. δρασθέν Thucyd. III. 38. ubi codd. discrepant, Herodian. I. 13. p. 19, 29. ed. Bekk. Schol. Hermog. p. 657. δρασθῆναι Theophylact. Sim. V. c. 10, 157. D. quibus apta sunt δράστης, δραστήριος, sicut alteri formae, quae vulgo recepta est δράμα, ἄδρατος Anecd. p. 7. Verbi ἀποδιδράσκω perfectum passivum fortasse non reperitur, sed extant ejus propagines δρήστης, ἄδραστος, δρασμός v. Jacobs. ad Achill. p. 569. Κέκνησμαι, ut ordinem literarum servem, legitur ap. Eustath. p. 1766, 34. διακνησθέν Hipp. de Morb. Mul. I. 690. T. II. et II. 767. alibi διακναισθέν scribitur p. 781. p. 784. et quae Grammatici ad Arist. Eqq. 768. annotarunt a Dindorfio collati, indicium faciunt diversae scripturae; pro κνήματα, quod Galenus in Gloss. ex Hippocrate affert, apud hunc κνήσματα legitur de Nat. Puer. p. 392. T. I. ut κνησμός, ὄφρυνόκνηστος. Duo contrariae potestatis verba λέλησμαι et μέμνημαι in sua utrumque specie sibi constant praeter ὑπέμνησται Alex. Aphr. in Arist. de An. L. I. 14. a. II. 49. a. Procl. in Tim. L. V. 334. ἀνεμέμνηστο Philostr. V. Ap. V. 7, 192. eaque disparilitas serpit in verbalibus, μνήμων, μνηστήρ, μνηστός, Διόμνηστος Lys. Or. XVIII. 151, 21. ὑπομνηστέον Plut. Praec. Reip. XIV. 166. Strab. XVII. 809. Procl. in Parm. L. II. 165. T. IV. ed. Cous. Philo de Temul. 818 p. 265. D. ὑπομνηστικός M. Anton. XI. 6. alterius non item, λήσμων, ἄληστος. A νέω (νηνέω) [Anecd. Cram. Ox. I. 300.] duplex existit perfectum, νένημαι et νένησμαι v. Sturz. Lex. Xenoph. III. 190. Ellendt. ad Arrian. T. II. 337. Dindorf. ad Eccles. 866. quae pariter probat Suidas Νενημένη καὶ νενησμένη, aoristus ἐπινηθείς Herodian. IV. 2, 21. νησθείς Euseb. Praep. IV. 155. C. sed unum, ni fallor, verbale νητός. Et a νέω, νήθω, τὰ τῶν μοιρῶν ἐπινενησμένα Lucian. Philop. §. 14. p. 251. T. IX. Hesych. s. Κεκλωσμένου Nicet. Ann. V. 2, 85. B. Suid. s. h. v. sed idem etiam ἐπινηθείς affert, quod legitur Aelian. H. Ann. VII. 1. τὰ νηθέντα Plat.

¹⁾ [Καλλίγνωστος cod. Pal. in Anth. Pal. V. n. 6. XI. 382. ut et Πολίγνωστος alicubi scribitur; de adjectivis v. Ellendt. Lex. I. p. 373. et 700.]

Pol. 282. A. Verbalia unius modi sunt; *νήμα*, quod **Etym.** M. propter defectum sigmatis a *νώ* repetit, *εύνητος*, *λεπτόνητος*, praeter nomen artificis *νήσιης* ὁ κλώστης Grammat. Herm. p. 304. et artis ipsius *νησική* Orig. c. Cels. IV. 560. E. Plat. Polit. 282. A. a quo mire abhorret *στημονονητική* et *κροκονητική* p. 282. E. quae sic scripta reponit Pollux VII. 209. *Πέπλησμαι* Andocid. p. 16, 125. Aretae. Caus. Diut. I. 8, 94. Paus. IV. 6, 1. Plut. V. Brut. XLV. Philostr. V. Ap. V. 20, 203. Maxim. Tyr. XVIII. 7, 350. Dion. Cass. LXV. 20. Themist. Or. XXXIII. 367. B. Paul. Sil. Therm. v. 132. *ἐπλήσθη* Thucyd. VII. 75. Plat. Theaet. 156. E. Hipp. de Nat. Puer. p. 383. T. II. de Nat. Mul. p. 358. T. II. [Phot. 230. 442. Aristid. II. 335.] etc. tam crebra sunt ut *πληθείη* Joseph. Antt. XVII. 11, 853. *ἐπλήθη* Paus. IX. 7, 2. *ἀναπληθήσονται* Lucian. Timon. §. 2. corruptelae suspicionem commoveant; sed parem auctoritatem habent *πλήμη* (Polyb.) et *πλήσημη*, *πλήμα* Phot. et *πλήσμα*, *πλησμονή*, *ἀπλητος* (v. Muetzell. de Theog. p. 55. sq.) et *ἀπληστος*. *Πέπρημαι*, quod Photius s. *Σέσωται* Atticis tribuit, extat Aelian. H. Ann. XIV. 14, 17. Hesych. s. h. v. et s. *Φυσᾶ*, alterum *πέπρησμαι*, quod **Etym.** M. p. 687, 56. in ordinem refert, plures etiam auctores habet Arist. Vesp. 38. Arrian. Alex. IV, 24, 10. Dio Chr. I. 362. Philostr. Iconn. I. 11, 780. [Appian. Civ. IV, 78. Pausan. II. 5, 5.] Apollon. Lex. s. *Πρηῆσαι*, Schol. Ven. VIII. 182. sed Herodo. VIII. 144. tres codd. sigma omittunt, quod aoristus et nomina *πρηῆσμα*, *ἐμπρησμός*, *εὐκατάπρηστος* etc. ³¹⁹ firmissime servant. *Σεσημένον* Hipp. de Nat. Mul. p. 569. T. II. Galen. Eup. I. 9, 364. T. XIV. Dioscor. Mat. I. 83. Geopp. XX. 22, 1. *σηθείς* Galen. de Antid. I. 16, 99. Dioscor. Mat. Med. II. 118, 240. sed multo saepius *σεσημένον* Hipp. de Morb. L. III. 303. Aretae. Cur. Acut. II. 2, 250. Galen. de Comp. Med. p. Locc. V. 839. T. XII. de Antid. II. 4, 129. Phot. s. *Ἐττημένα*, *σησθείς* Dioscor. Mat. II. 208, 326. quibus apposita sunt *σηστός* et *ἄσηστος*. *Κέχηρημαι* medium aequaliter ab omnibus profertur et ducta hinc nomina *χηῆμα* et *χηῆμη*, contraque *ἐχησθην*, *ἄχηστος*, *κακοχησάμων*, *χηρμοσύνη* Plotin. Enn. I. L. VIII. 5, 75. E. Philo Legg. Alleg. II. 62. A. pro quo apud Theognidem nuper tribus locis substitutum est *χηρμοσύνη*, ut Sibyll. L. II. 247. *φιλοχηρμοσύνη* VIII. 677. Anthol. P. XI. n. 270. Passivum *κεχησμένος* et *ἐκέχηστο* septies apud Herodotum inventitur modo in Edd. modo in Codd. qui ubique inter se discrepant; *ἐκέχηστο* Paus. VII. 19, 3. *τὰ κεχησμένα* Apollod. I. 9, 1. Poll. I. 18. unde *χησμός*. De *ἐψημαι* et *ἐψησμαι* dixi ad Phryn. p. 254. [V. Hesych. s. *συνεψησθη*. id. *συρματις στρα-*

τιὰ ἢ τὰ συμμήματα συλλέγουσα.] Ἐκφροσθῆναι Butmannus attulit e Suida. De his igitur ac de plerisque aliis non mediooris haesitatio est et propter duplicem praesentis speciem, *νέω* et *νήθω* etc. et quia librarii in sigma vel demendo vel addendo multifariam peccant¹⁾ neque suspicio abest, quin 320 lectores grammaticae docti libros veteres ad scholae decreta correxerint. Jam si adjecero verbi *ἡμαι* diversas species, *ἦσαι*, *κάθηται*, *ἐκάθητο*, *καθῆστο* cf. Voss. ad Arat. 104. cursim percensebo ea, quorum penultima diphthongum habet, omissis verbis in *αιω* cadentibus, nam in his eorumque inclinamentis, praeter quae a *κλαιω* profluunt, sigma fixum immotumque est, *κένναισμαι* Arist. Nubb. 120. *ἐπταισμαι*, *πέπαισμαι*, nec contra valet *ἐπίπαιμα* i. e. *ἐπίπταισμα* Hesych. Sed a *κλαιω* modo *κέκλανμαι* Aesch. Choeph. 682. et 726. modo *κέκλανσμαι* Lycophr. 273. Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 351. T. VII. *κέκλανται* ἐκ *κεκλανσμένης* in uno eodemque versu Anth. Pal. VII. n. 281. *ἐκλάνσθη* Joseph. Antt. VIII. 11, 457. apud Oppianum nunc *ἄκλανστον* scribitur Hal. II. 668. nunc *ἀμφίκλαντον* IV. 257. nec in homerico *ἄκλανστος* libri sibi constant, sed asigmon in hisce verbalibus praeferre videtur Nonnus III. 154. IV. 153. V. 383. XI. 206. XII. 157. XIX. 186. etc. eidemque *ἄκλανστος* quod Eustathius τοῖς μεθ' Ὀμηρον assignat, exemit Graefius XV. 385. XXIX. 275. etc. similiter *πολύκλαντος* Quint. I. 806. III. 380. VI. 263. X. 141. Erinn. Epigr. III. p. 51. Diotim. VII. 7. p. 185. cf. Jacobs. ad Pal. p. 477. Seber. ad Poll. II. 64. Id eodem modo apud Tragicos scribitur, excepto quod Iph. A. 779. omnes Pariss. sigma susceperunt, ipseque Hermanus, qui his poetis prius solum *ἄκλαντος* concesserat, nuper in Hec. v. 40. *ἄκλανστος* servare consultius duxit; pro *κλαῦμα*, quod apud Xenophontem, Andocidem, Sophoclem aliosque

¹⁾ *Ἐασθεῖς* Philo de Temul. p. 249. E. *ὄρασθῆναι* Strab. III. 171. *φωρασθῆναι* Stob. Ecl. I. 4, 22. et cod. Achill. Tat. p. 162, 33. *ἐμπλήσμενος* codd. Aristoph. Eccl. 56. Vesp. 1127. v. Brunck. Add. ad Plat. 892. *κολακνεσθεῖς* cod. Aug. in Juliani Caes. p. 322. et 326. quod Wernsdorfius ad Himer. p. 258. perperam cum *πανοθεῖς* componit; *γυμνωσθεῖς* v. Dorvill. ad Char. IV. 5, 445. qui pariter atque ille licita et illicita confundit. Non minus vitiosa sunt haec: *ἀβαμβάκνεστα* Athen. IV. 143. E. *ἀφιδροσμα* Hesych. et codd. Strab. VII. 327. *μήνισμα* Maneth. IV. 556. ubi *κακαγγελλῆσι* scribendum pro *καταγγ.*, *παλάμησμα* cod. Aelian. H. Ann. I. 32. etc. Contrario ab errore profecta sunt *δελέαμα* apud Suidan, *κεκαῦθαι* in cod. Clarom. Diod. IV. 21. *ἐπικλωθέντα* codd. aliquot in Plat. Civ. X. 620. E. *κεκλωμένοι* Legg. XII. 957. E. quicum convenit *κλωμα*, quod cod. in Nicandri Fragm. IV. exhibet. Quis vero, si hodie *κεκλαμένος* alicubi legeret, id non continuo scribarum errori imputaret? Sed hoc idem in Odys. XI. 194. veteres et legerunt et defenderunt v. Schol. ad h. l. et Etym. M. 366, 1.

legitur, in Aesch. Pers. 1660. κλαῦσμα e duobus codd. revocatum est. Huic simillimum verbum καίω unam, quod meminerim, formam perfecti habet κέκαυμαι. De aoristo praecipit Moeris κατεκαύθη ἄττικῶς, κατεκαύσθη ἑλληνικῶς, quorum illud confirmant Plat. Phaedon. p. 86. D. Arist. Nubb. 1509. Xenophon et alii, sed pro κατεκαύσθη reponunt Critici, quod apud Thomam legitur, κατεκάη, etsi cod. Flor. in Herodo. 321 V. 92. illud suppeditat. Verbalia praeter καῦμα utroque versus nutant. Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 328. T. VII. τι θαυμαστόν εἰ τὸ τηγνὸν τέτμηται, τὸ τηγνὸν τέτηκται, τὸ καυστὸν κέκαυται, τὸ φθαρτὸν ἐφθάρται, quo loco καυστὸν ut ap. Aristot. Meteor. IV. c. 8. de Anima II. 490. D. id significat quod a Platone Legg. VIII. 849. D. Xenoph. Anab. VI. 3, 9. καύσιμον dicitur, sed Eur. Cycl. 626. καυστὸν μόχλον vocat adustum, nisi sub veterum Edd. lectione καὶ τὸν potius καυτὸν delitescit; πυρίκαυτος Plat. Tim. p. 85. C. Plut. V. Themist. c. VIII. Galen. de Simpl. Med. Fac. IX. 20, 226. X. 24, 302. Aristid. Or. Sacr. III. 316. Nonn. X. 74. XIII. 217. XXI. 137. XXIII. 245. XXXVIII. 429. XXXIX. 5. [Phot. CCXVIII. 561.] sed πυρίκαυτος, ut apud Homerum, legitur apud eosdem Aristot. Probl. I. c. 54. et XXX. 8. (hic cod. sigma omittit) Theophr. Fragm. III. 38. Plut. de Fac. Lun. V. 34. T. XIII. Galen. de Comp. Med. p. Locc. V. 3, 845. Nonn. VII. 158. quod a Graefio receptum miror, ἡλιόκαυτος Theocr. nec minor in ἄκαυτος, ἡμίκαυτος, νεόκαυτος, καυτήρ, νεχροκαύστης, μηροκαυτεῖν, holocaustum et ceteris variatio v. Dorvill. ad Char. p. 222. Interpp. ad Lucian. Reviv. §. 48. et ad Poll. VII. 106. ¹⁾ Haec igitur in re καίω et κλαίω congruunt cum iis, qui futura in αὔσω mittunt. Πέπανσμαι contra communem consuetudinem legitur in codd. Herodo. I. 84. Plat. Protag. 328. D. ἐπίπανστο Maxim. Tyr. XIII. 4, 237. sed ex more πανστέιον Plat. Gorg. p. 523. D. Demosth. 151, 25. Isocr. 385, 175. et usitatissimum ἄπανστος, quibus adhaerent πανστήρ Sophocl. et Alexis Athen. X. 449. E. et ἀποπαύστωρ; simplex πανστός non reperi; aoristos vero et futurum passivi quoties apud Herodotum et Thucydidem leguntur, toties codd. et edd. inter se dissident, eademque in Pausaniae libris inconstantia v. Siebelis T. I. 278. et apud ipsum Hesiodum Theog. 533. ubi Lond. et Paris. παύσθη, nec deest nominibus ἀμπανυμα, διάπανυμα, πανστήριος Sophocl. ἀναπαντήριος Herod. Xenoph. Liban. Decl. p. 1079. T. IV. p. 284. T. I. ubi duo codd. sigma addunt, quod insertum est Lucian. Amorr. §. 18.

¹⁾ [Χρανστικός, προσκαυστικός v. Meinek. Com. IV. 513.]

καταπανστήρ Hesych. s. Καταστατήρ. Ἀπολέλανται Philostr. 322 V. Apoll. VI. 19, 237. sed ἀπόλανσμα [Plutarch. T. IX. 442.] ἀπολανστός, ut ξνασμα v. Brems ad Aeschin. Ep. V. et πωραύστης, quibus cognata sunt φαῦσμα, ἡμίφανστος Poll. VI. 160. et asigmon δεδανμένος Hesych. Nominis χναῦμα verbum non reperi; φαῦσμα Xenoph. Eph. III. 2, 4. παρέφανσται Hipp. de Morb. IV. 334. T. II. φανσθεῖσα Dioscor. Mat. II. 16. Τέθρανσμαι Xenoph. Ages. II. 14. Longus I. 6, 11. [Galen. T. XIX. 538.] τέθρανσμαι Philo de Profug. p. 462. E. quod Bekkerus edidit in Plat. Legg. VI. 757. Ἐ. ἐθραύσθη Sophocl. Eurip. Aristoph. aliique plurimi, neque aliter θραυστόν, ἄθραυστον atque cetera composita scribuntur, sed cum θραῦσμα Strab. X. 489. Dionys. Antt. X. 2. Stob. Ecl. Ph. I. 15, 350. [Plut. Plac. Phil. I. 13.] pugnat θραῦμα Galen. de Simpl. Med. Fac. IX. 25, 234. de Comp. Med. p. Locc. IV. 5, 720. Dioscor. Mat. Med. I. 13. [cod. Photii 250, 727.] Aesch. Agam. 1139. quo loco sunt qui vel θαῦμα vel τραῦμα praeferunt, saepiusque duplex scriptura in libris servata est v. Wesseling in Varr. Lectt. ad Diod. III. 12. quorum omnium dijudicatio mihi perdifficilis, facilima vero Langeo et Pinzgero videtur ad Aesch. Pers. 393. nihil dubitantibus, quin in his et talibus Graeci antiquiores sigma adhibuerint, recentiores autem omiserint. Utinam tam commodos sese nobis et tractabiles praebuissent! De verbis, quorum futurum in εῦσω terminatur, haec adnotanda sunt. Γέγευμαι et δέδευμαι sigma repudiant, unde γεῦμα¹⁾, δευτήρ, ἄδευτος, proficiscuntur, et δευθέντα βραχέντα Suid. sed idem et Photius καταγευσθεῖς τῇ γεύσει νικηθεῖς afferunt, cujus exemplum sequitur προγεύστης et ἄγευστος, quanquam hoc sine sigma scribitur in Anecd. p. 326, 12. Κέκευται extat apud Hesychium. Καταλευσθήναι saepius legitur sed perfecti exemplum non suppetit; nomina sunt λευσμός et καταλευσμός Schol. Lyc. 1184. Item νεῦμα, ἀνανευστικῶς, ἀνανευθείσης τῆς κεφαλῆς Geopp. XVII. 29. et a νέω πατο νευτήρ ὁ κολυμβητής Hesych. ubi νευστήρ emendant ut δυσ-ικνευστόν πέλαγος Max. Tyr. XVII. 33. [νευστέον Plat. Rep. V. 453. D.] His adjungam τὸ πεπλευσμένον καὶ ἀπλευστον Xenoph. Cyr. VI. 1, 11. ἐμπεπνευσμένος Justin. Apol. II. 76. D. ἵνα εἰσπνευσθεῖς ἀντεκπνευσθῇ Galen. de Usu Resp. c. 328 II. 478. T. IV. ἀναπνευσθεῖς Ther. ad Pis. XVI. 282. T. XIV. ἐπιπνευσθήναι κακόφωνον Poll. I. 16. [διαπνευσθέν Galen. T. XIX. 606.] et his accommodata ἐμπνευστος, θεόπνευστος, νεόπνευστος Nonn. XXV. 549. συμπνευστός Jo-

¹⁾ [Γεῦμα Thes. s. γεῦμα.]

sēph. Antt. XVII. 12, 864. cum contrariis καταπνευθεῖς Philo Quis rer. div. haer. p. 489. B. et 490. A. ac substantivo πνεῦμα, quibus accedunt ῥεῦμα, ῥευστός, ἄρρευστος Simplic. in Auscult. IV. 151. a. αἵματι ῥευσθέντι Galen. Eup. II. 4, 6. p. 412. T. XIV. "Ἐσπενσμαι Dicaearch. Descr. Graec. v. 20. Philo de Vict. p. 843. D. Lucian. Amorr. §. 33. Sextus c. Eth. p. 713. Arrian. Epict. I. c. 20, 11. [Longin. XIX. 78. Plutarch. Discr. Adul. 32, 206. ἐσπενσμένως Epict. I. 10, 12.] σπενστέον Arist. Lys. 320. [σπενστόν Anecd. Bekk. 63.] sed ἐσπενμένος Galen. de Comp. Med. p. Locc. VI. 895. Philo Leg. ad Caj. p. 1006. B. et Hesych. s. Ἐγκόνως. Περιπεφλευσμένος Herodo. VII. 77. Ἐψευμένη unus praebet Mosq. Thucyd. IV. 108. ψεῦμα Schol. Lyc. 170. Hesych. s. Ἐπιροκία et s. Ἀνάπλασμα, sed multo testatiora sunt ἔψενσμαι, ἔψεύσθην, ἄψευστος, ψεῦσμα Plat. Men. p. 71. D. Lucian. Enc. Dem. §. 4. Cyrill. c. Jul. VI. 199. Pol. VI. 180. Thomas M. s. h. v. Restat unum κελεύω, quod nec primitivum est ut superiora, neque ita derivatum ut cum βασιλεύω, δουλεύω, στρατεύω, similibusque conferri possit, quae a sigma-tismo abhorrent. Hujus aoristus ἐκελεύσθην longe est usitatior quam ἐκελεύθη [Plutarch. Discr. Adul. 34, 209.], sed κεκέλευμαι et κεκέλευσμαι parem fere auctoritatem habent, nec minus indiscreta κέλευμα et κέλευσμα, inter quae libri nostri ubique nutant Aesch. Choeph. 745. Pers. 395. Eur. Suppl. 1165. Herodo. IV. 141. VII. 16. Plat. Phaedr. 253. D. Legg. XII. 950. C. Thucyd. II. 92. Athen. III. 87. A. [Dionys. A. R. I. 84, 217. II. 14, 266. Phot. 225, 398.] etc. [αὐτοκέλευτος Dionys. A. R. VI. 31. 1112.] Quod autem Schneiderus scribit ad Civ. T. I. 289. κέλευμα magis atticum esse *Etymologi* p. 502. testimonio docet Hemsterhusius ad Arist. *Plut.* 1130. verum est, Hemsterhusio illud visum esse elegantius, sed falsum, hoc ab *Etym.* confirmari. Neque Bekkerus ad Thucyd. I. c. κεκέλευσμαι, cujus scriptura maxime fluxa est, satis accurate cum αἰτίασμα confert, quod qui ab αἰτιάωω repetiverunt, sigma non omittere, qui ab αἰτιάομαι, non interponere debuerunt; sed gravius errat Bekkeri reprehensor, 324 qui κεκέλευμαι nusquam legi affirmat. De ceteris verbalibus Eustathius p. 923, 22. οἱ ὕστερον κελευστόν οἶδασιν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ αὐτοκέλευστον, καὶ γνωστόν φασί. Ὅμηρος δὲ ὥσπερ γνωτόν οὕτω καὶ κελευτιῶων. sed posteriores κελευστής ut ἀκέλευστος, αὐτοκέλευστος, quibus sigma tam consuetum est ut Rhodomannus Nonn. VIII. 19. jure damnaverit αὐτοκέλευτος, quod et Dionys. Antiqq. VI. 31. p. 1112. corrigendum est. Ex verbis in εἰω desinentibus unum σεῖω tenorem suum per omnia inclinamenta servat; alterum κλειώ Suidas cum

aliis aequae fluxis componit: *Σέσωσται, σεσωσμένος οἱ παλαιοὶ ἀνευ τοῦ σ, καὶ διεζωμένοι φησὶ Θουκυδίδης* (v. Interpp. ad I. 6.) *οἱ δὲ νεώτεροι μετὰ τοῦ σ. Ἐπ' ἐνίων δ' ἀπλῶς παραλείπουσι τὸ σ ὡς κεκλιμένος, πεπειμένος* (itane?) de quo dicitur ad v. 1274. sed verbalibus sigma debetur, neque dubium esse potest, quin Dionysius Antiqq. II. 33. *ἀκλειστος* scripserit ut in Vat. legitur. Ab *ἤκουσμαι* quae propagata sunt, sibilum non dimittunt; a *λοῦω λέλουσμαι* Cyrill. Hieros. Cat. III. 2, 35. ed. Mill. *λουσθεῖς* Lycophr. 446. [*λουστέον* Galen. T. X. 505. 552.] ab usitatiorē *λέλουμαι λουθήναι* Paul. Sil. in Therm. v. 136. et *ἀπολουθεῖς* Theophr. Caus. V. 10, 5. nisi potius ex codd. lectione *ἀπολυθεῖς* restituendum est *ἀποπλυθεῖς*, certantque inter se *λούστης* Aristot. H. Ann. IX. 36. (49.) 5. ubi codd. pro *λοῦσται* bis *λοῦνται* exhibent, et M. Anton. I. 16. quo ex loco *ἀωριλούστης* in Lexica immigravit, *λουτήρ, παραλούτης, ψυχρολούτης, ἀπόλουμα*, et quod Suidas fortasse non sine certa ratione notavit, *ἄλουτος χωρὶς τοῦ σ*. Verbi *κολούω* perfectum biforme v. Buttmann. Ind. Anomm. *κεκόλουσμαι*, unde *ἐκολούσθη* et *κόλουσμα*, atque *κεκόλουμαι, ἐκολούθη* v. Poppo ad Thuc. VII. 60. Schaefer. ad Plut. T. II. p. 56. sed *ἐκρούσθη* hanc unam speciem habet, etsi perfectum dupliciter figuratur significatione eadem. Nam quod Ammonius tradit *παρακέκρουσται ἐνεργητικόν ἐστι, τὸ δὲ παρακέκρονται παθητικόν*, quum in nullo alio verbo haec appareat distinctio, vix fidem meretur; ac *παρακέκρουσται* passivum intellectum habet Demosth. c. Timocr. 711, 26. ubi summopere codd. dissentiunt, ut et *ἀποκεκρουσμένον* Arist. Ach. 437. quo ex loco in Anecd. p. 429. et aliquot³²⁵ Athenaei libris *ἀποκεκρουμένον* affertur, quomodo etiam Xenoph. Hell. VII. 4, 26. in vett. Editt. scribitur; activa significatione praeditum *παρακεκρουμένον* Dem. c. Phil. II. 71, 17. Bekkerus ex optimo libro edidit. Aoristus *ἐκρούσθη* et adjectiva *ἐκκρουστος, συγκρουστός, ἀπόκρουστος*, et substantiva *ζυγοκρούστης, κεφαλοκρούστης*, omniumque notissimum *Procrustes*, nullam mutationem subeunt; nam *συγκρουτόν* Hesychianum nihil moramur; sed *κρούμα* multo frequentius est quam *κρούσμα*, *πρόσκρουμα* autem et, quod Thomas improbat, *πρόσκρουσμα* [Appian. Civ. IV. 5. Heliod. VI. 3.] ut plurimum inter se confunduntur v. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 864. Siebelis ad Paus. III. 17, 5. Jacobs. ad Achill. p. 942. et 970. Schaefer. ad Dem. p. 1257, 7. neque alterum prae altero probat Etym. M. 815, 25. *ὡςπερ λέγεται κρούμα καὶ κρούσμα, οὕτω χρίμα καὶ χρίσμα*, quod nomen non minus inconstans est quam perfectum verbi ipsius; *κέρισμαι* Xenoph. Cyr. I. 5, 22. Aristoph. Geryt. p. 117. Dind. Diodor.

IV. 38. Plut. Symp. III. Quaest. VI. 4, 137. Lucian. de M. Peregr. §. 45. Max. Tyr. IX. 4. M. Anton. III. 3. Aristid. T. I. 280. *χρῖσμα* idem Xenophon, Aeschylus Ag. 94. (Med. *χρῖμα*) Theophrast. de Od. 28, 742. Aretae. Cur. Acut. I. 4, 213. aliique posteriorum; *κέχρῖμαι* Herodo. IV. 189. Ion. Athen. XV. 690. C. Eubulus XIII. 557. F. ubi variatur; Callim. H. in Lav. Pall. 26. Philoxenus Athen. IX. 409. E. etc. sed sigma constanter habet et aoristus et adjectivum *χριστός*, neque injuria ap. Hesych. *Κονιάται, χρίται*, repositum est *χρίσται*. Postremo, quod Phrynichus prodidit, *χρίειν* significare pungere, *χρίειν* vero ungere, id sive de sola orthographia valet sive, ut Buttmannus statuit, de prosodia, exemplis non magis comprobari potest quam quod Ammonius de *κέκρουμαι* et *κέκρουσμαι* dixit; neque in ceteris ulla apparet significationis differentia, quare Eustathius p. 384, 1. et p. 400, 30. *γνωτός* et *γνωστός* componit cum *ἐρατός*, *ἐραστός*, *ἀνυστός*, *ἀνήνυτος*, *θαυματός*, *κτίτης*, *ὄρχηστής*, *χηρωστής*, de quibus et de nominibus in *μά*, *μη*, *μοσ* exeuntibus alio loco exponere constitui; hic tantummodo adjiciam adje-
 826 ctivum *ἐλατός*, sive *τὸ ἐληλαμένον* significat ut *θώραξ ἐλατός*, sive ductile, eodem modo scribi, etsi duplex perfecti formam monstrat, qua significationes determinari possent.

V. 706. *ἔλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης*. Heathius et Hermannus *ἔλυσεν αἰνὸν* scripserunt, Purgoldus Emendd. p. 39. *ἔλυσ' ἄρ'*, — Elmslejus ad Hec. p. 66. *ἔλυσε δ'*, — Majora molitur Musgravius, qui posteaquam multa de furiali Martis stella disputavit, rationem ita concludit, nomen *Ἄρης* significare rabiem, qua nuper tenebatur Ajax. *At quomodo*, inquit, *si Mars fuit auctor morbi, idem tamen ἔλυσε τὸ ἄχος? Nimirum discessu suo. Ergo legendum ἀποστατῶν Ἄρης*. Significatur quidem hoc nomine animi perturbatio summa, nec tamen propter illas astrologorum superstitiones, quae a Sophoclis aetate quam alienae sint alio loco demonstratum est¹⁾, sed quia, ut Plutarchus ait Amator. T. II. p. 757. B. *τὸ θυμοειδές ἐν ἡμῖν Ἄρην κεκλήσθαι νομίζουσι*, sive, ut Theodoretus Therap. III. 772. T. IV. ed. Schulz. *Ἄρεια τὸν θυμὸν ὀνομάζουσι*. Hanc mentis oculorumque caliginem Mars, qui obfuderat, discussit rursus, ut *Sol almus diem promit et celat* Horat. C. Sec. 10. ubi nemo *occidendo* addi desideret neque additum est Trach. 656.

¹⁾ Aglaoph. p. 426. ubi Proculi mangonio deceptus Theophrasti fragmentis adscribenda dixi ea quae *ἑητῶς* leguntur in libro de Sign. Pluv. III. 796. §. 9. *τὸν ἀστὲρα τοῦ Ἐρμού — θέρουσι*. De Chaldaeis et genethliologia ille nullum verbum.

Ἄρης ἔλυσεν ἐπίπονον ἡμέραν. Valerius Arg. I. 434. *at tibi collectas solvit jam fibula vestes*, exempta videlicet, quod ex re ipsa intelligitur ut Eur. Bacch. 448. *κλῆδες ἀνήκαν θύρατρα*, et Aesch. Choeph. 875. *γυναικείας πύλας μόχλοις χαλάτε*, obice excussa. In principio versus ne quid immutetur, apposui complures trimetros canticis insertos, qui anapaestum pro iambo habent: *ἔπτῃξα θυμὸν, οὐρανια γὰρ ἀστραπή Φλέγει πάλιν* Soph. Oed. C. 1466. qui si, ut Hermannus statuit, *οὐρανια* scripsit, similiter loquutus est atque Euripides Troad. 520. *ἵππος οἰράνια βρέμων*, nisi quod huic et ceteris sonandi verbis accusativus facilius addi potest quam illi *φλέγει*. Tum Aesch. Pers. 1046. *καὶ στέρν' ἄρασσε κάπιβόα τὸ Μύσιον*, quod Hesychio s. *Ἐπιβοῶ τὸ Μύσιον* redhibendum suspicabar, Dindorfius autem in *κάπιβῶ* mutat. Choeph. 418. *ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον εἴτε Κισσίας*, quod Hermannus eximit Opusc. T. IV. 338. *Ἄριον*¹⁾ scribens, sed formae hujus auctorem non profert; nec *Ἄρειον*, quod Boekhius conjecit, cum *Ἐκτόρειον* apte componitur. Bacch. 1153. *τὸν τοῦ δράκοντος ἐγγενέτου τοῦ Πενθέως*. His, quae Hermannus Elem. Metr. p. 122. accuratius pertractavit, addidi tum alia exempla licentiae trimetris melicis concessae, tum tres continuos tribrachos Trach. 834. *ὄν τέκετο θάνατος ἔτεκε δ' αἰόλας δράκων*, ubi quod olim proposui *ἔτρεφε*, etiamnunc retineo. Nam quod Hermannus arbitratur, *τέκετο* significare *genuit*, *ἔτεκε reperit*, largiar equidem Sophoclem diversas ejusdem verbi formas aliam alio intellectu copulare potuisse ut Anth. Pal. IX. n. 13. *πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος*, et Maxim. Tyr. I. 163. *φυλάξας μὲν ἀρετήν, φυλαξάμενος δὲ ὀργήν*, sed tantumdem inter *τεκεῖν* et *τεκέσθαι* interesse nondum comperi. Vulgo idem significant. Hom. Il. VI. 154. *ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' — αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν*, pariterque XIII. 448. sq. et Hesiod. Fragm. XL. *ἦ τέκεθ' Ἐρμιόνην — ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον*. Eur. Herc. 1182. *ἔτεκε μὲν, τεκόμενος δ' ἔκανε*. Theocr. Id. XVIII. 21. *ἦ μέγα τοι κε τέκοιτ' εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον*. [Oppian. Cyn. I. 495. *λύσατο μὲν πλοκαμούς, λύσεν δ' ἀπὸ δαίδαλα μαζῶν*.] cf. Antipatr. Anth. Pal. IX. n. 46. qui poetae haud satis commode utramque verbi formam eodem loco, iterassent, si quod esset activi et medii discrimen. Verum ubi ad rem pertinet, generandi et pariendi notiones distinguere, ibi diversis verbis utuntur. Append. Epigr. N. 307. *γεννᾷ μὲν Γλαῦκός με πατήρ, τίκτει δὲ με μήτηρ Χρυσογόνη*, et N. 345. *τίκτε Τύχη, σπείρειν δὲ*

¹⁾ [*Ἄριον* Jacobsius ad Anth. Pal. p. 769. poetis condonat iis, qui *δαρίσας* et *ποθινός* scripserunt.]

Σεραπιακός. Atque haud scio an in Hom. H. in Ap. 324. *πῶς ἐτλης οἶος τεκέειν γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην; Οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην*, patri activum, medium matri additum sit non ullam ob significationis diversitatem sed ut metro commodius; *τίκτεσθαι* generare significat Hesiod. Fragm. XXXII. Pind. 328 Pyth. IV. 92. Eur. Herc. 1002. et saepius. Itaque Sophoclem idem dixisse censeo quod Leonidas Alex. T. III. p. 14. *ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε*, et Anna Comn. L. I. 23. A. *ἡ Νορμανία μὲν ἦνεγκε, φαυλότης δὲ παντοδαπή καὶ ἐθρέψατο καὶ ἐμαίευσε*.

V. 708—710. *Νῦν — πάρα λευκὸν πελάσαι φάος θοῶν ὠκνάλων νεῶν*. Aug. B. *πάλλευκον* pro *πάρα λευκὸν*, et *θοῶν* La. Lb. Γ. Heidelb. quod Bothius reposuit. *Πάρα πελάσαι* pro simplici *πελάσαι* Sophocles fortasse sine exemplo, certe insolentius dixit. Neque tamen idcirco probanda aut Wexii interpretatio ad Antig. v. 595. *φάος νεῶν spes salutis in navibus posita*, nam haec neque antea defuerat neque nunc desiderabatur Ajace tranquillato; aut graeci interpretis: *νῦν πάρεστιν ἡμέρα λαμπρὰ ἡμῖν ὥστε ἐγγίσει τῶν νεῶν· πρότερον γὰρ ἐξετρεπόμεθα ἐπιμυγνυσθαι τοῖς Ἑλλήσι διὰ τὴν αἰδῶ*, quod ut verum sit, tamen istis verbis non potuit significari. Rectius idem *θοῶν ὠκνάλων ἐκ παραλλήλου* qui parallelismus Bothium permovisse videtur ut *θοῶν* interpretaretur acutarum, id est, rostratarum; sed *θοὸς ἦλος, θοαὶ νῆσοι*, ceteraque metalepsis exempla¹⁾ non probant quod per se improbable est, ut, si naves aliaeque res veloces *θοαὶ* vocentur, intelligi possint *acutae*. Neque omnino rarum est ut conjungantur epitheta idem aut fere idem significantia; *νησὶ θοῆσι πεποιθότες ὠκείησι* Odys. VII. 34. *ποδηνέμος ὠκέα* H. H. in Ap. 107. *ἠλιβάτοιο ὑψηλῆς* Hesiod. Theog. 786. *λαστοῖο δασύτριχος* Theocr. VII. 15. *διεροῖσιν ἐν ὑγροπόροισι βένθεσι* Orpian. Cyn. II. 566. *ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος* Quintus Cal. XII. 114. a quibus nihil distat *θοὸς ὠκνάλος*, sive compositum est posterius adjectivum sive simplex ut in Hesychii glossa *ὠκνάλα πέτρα, ὠκέα παραγωγὸς* 329 *ὡς ὠκνάλος ναῦς*. Hic pro *πέτρα* scribi oportet *πετρά*, quae quum *ὠκνάλα* dicuntur, manifesta est paragoge, cujus hoc exemplum Lexicographus affert ne quis *ὠκνάλος* scribat.

¹⁾ V. Schol. [II. 78.] Od. O. 299. Schol. Apoll. II. 79. Eustath. p. 79, 20. quorum exempla etsi pleraque commenticia sunt, portentique simile videtur quod de *νῆξ ἀβρότη* narrant, tamen ex homonymia vocabulorum erroris aliquid suboriri posse haud negaverim atque adeo in Xenophonte illo *οἱ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένοι* v. Interpp. ad Longin. IV. 4. p. 250. germanam metalepsin agnosco sed eandem in rhetorum pergulis natam et ab antiquis Criticis merito reprehensam.

V. 712. Πάνθ' ἄμα θεοὶ ἐξήνυσαν Γαθ. Dresd. A. Aug. AB. Ald. Significantur θεομοὶ ἱεροί, ritus divinus.

V. 713. Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. Sic Suidas s. Φλέγει librique omnes nisi quod duo Barocc. μακρός pro μέγας exhibent. Sed quia quatuor syllabae ad metrum redundant, Brunckius, Porsonus Adv. p. 192. Schaeferus, Bothius et Dindorfius tollunt postrema verba τὲ καὶ φλέγει, quae ipsa Stobaeus omittit Ecl. I. 234. ubi in lemma Philemoni inscribuntur sed proxime subjecta sunt hujus fabulae versibus 644 — 649. Reisigius Comm. ad Oed. p. 364. malebat πάνθ' ὁ χρόνος φλέγων μαραίνει, quo sententia pervertitur. Si alteri utri renuntiandum est, certe φλέγει minus dimitti potest quam μαραίνει. Non enim ideo nihil quidquam desperari oportet, quia tempus cuncta conficit, sed quod nihil non aliquando futurum est, quod ὁ χρόνος πάντα φλέγει id est προφαίνει, εἰς τὸ φανερόν παράγει, sive, ut alio loco dicit Sophocles, πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει. Accedit, quod sententia ipsa χρόνος πάντα μαραίνει tam pervulgata est, ut primum margini adscripta, mox autem verbum μαραίνει hinc poetae orationi insertum videri possit. Diodor. Excc. T. II. 556. (p. 58. T. IV. Bip.) ὁ χρόνος ὁ πάντα μαραίνειν. Philostr. V. Ap. I. 14. p. 17. et Nicet. Ann. III. 5, 57. πάντα ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνονται. Dionys. Antiqq. II. 3. p. 80. ὁ πάντα μαραίνων τὰ καλὰ χρόνος. Plutarch. Cons. ad Ux. p. 102. A. χρόνος ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθώς. Quum tamen φλέγει solum metro complendo non satis sit, sequutus sum Hermanni rationem, qui utrumque retinens in stropha excidisse putat, quae huic versui responderent. Ex Scholio huic versui adscripto τὰ ὑπὸ Αἰαντος διὰ πολλῶν εἰρημένα (v. 646.) διὰ βραχέων ἐξήλθεν, patet in antiquis exemplaribus utrumque verbum scriptum fuisse.

V. 715. Κούδεν ἀναύδητον φατίσαιμ' ἄν. Sic codd. et 330 Suidas s. Ἀναύδον. Olim ἀναύδατον scripsi ob Hesychii glossam Ἀναύδακτον, ἀνεξήγητον, quam ex hoc loco ductam hariolabar. Item pro φατίξαιμ' correxi φατίσαιμ', ut φατίσας Eur. Iph. Aul. 135. et alibi. Nec dissentit Hermannus, etsi Aeschylus σφετεριζόμενος dixerit; Triclinius verba φατίξαιμ' ἄν proscrispsit. Apud Hesychium Φαμάξας, φήσεις scribendum φαμίξαις.

V. 716. Εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μεταγεννώσθη θυμῶν μεγάλων τε νεκίων. Flor. G. Jen. Lips. B. εὐτ' ἐξ. Bodl. Laud. Jen. Aug. B. et alii Brunckiani μετεγεννώσθη, quod Brunckius edidit; La. Lb. Lips. AB. et alii cum Aldo μεταγεννώσθη, quod a me receptum probarunt posteriores. Lexi-

cographi utroque versus trahi possunt. Suidas: *Μεταεγνώσθη, μετεκείσθη, πέπανται τοῦ θυμοῦ, ὡς καὶ μετεγνώσθη, Σοφοκλῆς εὐτ' Ἀλας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμόν Ἀτρείδαις.* Hesychius: *Μεταεγνώσθη, μετανεπίσθη, τὸ μεταπεῖσαι ἀναγνῶναι (scr. μεταναγνῶσαι) φασί.* Sed idem paullo ante *Μεταγνώσθη, μετανεπίσθη*, ubi ne *μεταεγνώσθη* (quod suadet augmenti omissio) scribatur, literarum series prohibet. Postremo codd. fere omnes et Ald. *θυμόν*, quod Bruncius adscivit, Membr. *θυμόν τ'*, Triclinius *θυμῶν*, in quo Bothius et Dindorfius acquieverunt; Hermannus *θυμοῦ τ'* correxit. Illarum lectionum primam interpretatur Schol. Rom. *ἐξ ἀνεπίστων καὶ μεγάλων νεικῶν μετεπίσθη τὴν ψυχὴν*, nomine *ἀέλπτων* ad *νεικῶν* relato significatione ea, quam Hesychius tradit *Ἀέλπτοι, δεινοί*, et confirmat H. H. in Ap. 91. *ἀέλπτοι ὠδίνεσοι.* Ipse quidem, quum ἐξ *ἀέλπτων θυμῶν* probassem, veteres plurali *οἱ θυμοί* usos esse demonstravi e Plat. Legg. XI. 934. A. Protag. 323. E. Aristot. H. Ann. VIII. 1. Diodor. XV. 28. Polyb. V. 56. Plutarch. Symp. V. Quaest. VII. c. 3. Aristid. Rhet. II. 13. p. 77. Maxim. Tyr. VI. 4, 90. etc. [*θυμοί* de unius ira Heraclid. Alleg. XIX. 60. *οἱ μεγάλοι θυμοί* LIX. 182.] ac similiter *μήνιες* dixit Apollon. Arg. IV. 1205. Sed patent plures viae. Nam ἐξ *ἀέλπτων* licet etiam pro *ἀνεπίστως* accipere, ut *τοὺς ἐξ ἀνεπίστων ὀφθέντας φίλους* Julian. Or. ad Athen. p. 285. C. *ἐπανήχθησαν ἐκ παραλόγων ἐπὶ στρατηγίας* Appian. Civ. IV. 15. [*ἐκ τῶν παραλόγων* id. Civ. V. 90. *ἐκ τρίτων* Phot. 242. 546.]¹⁾ atque hoc modo Stephanus Thes. T. I. 1856. accepit et assensus est Wesselingius ad Diod. I. c. 46. Apud antiquiores tamen dubito num pro ἐξ *ἀέλπτων* vel ἐξ *ἀπροσδοκῆτων* similibusque reperiatur unquam pluralis; neque contra valent huiusmodi exempla *μὴ ἐξ ἀέλπτων κάπρομηθῆτων νεικὸς γένηται* Aesch. Suppl. 352. *πολλὰ τοῖς θεοῖς (scr. πολλά τοι θεός) καὶ τῶν ἀέλπτων εὐπορ' ἀνθρώποις πέλει (scr. τελεῖ)* Eur. Alc. Fr. XI. 491. (XII. 13. Matth.) quibus locis non significatur *insperato* sed id quod verba sonant: *ex insperatis*, quae quid differant, facillime sentiet, qui in Plat. Legg. XII. 950. D. *πᾶσα δ' ἐλπίς ἐκ τῶν εἰκότων*, periclitandi causa adverbium *εἰκότως* substituere conetur. Neque magis Ioni Athen. I. 21. A. *ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὠρχησεν φρένας*, convenire videtur adverbium sed ἐξ *ὧν ταῦτα οὐκ ἤλπισεν*, ut Thucyd. III. 67. *οὐκ ἐκ προσηκόντων ἀμαρτάνουσι*, et Plut.

¹⁾ *Ἐκ τῶν ἐναντίων e contrario* Aelian. V. H. II. 13. XIV. 49. quod *τοῦναντίον* dici solet.

V. Public. c. XIV. τὰς τιμὰς ἐκ προσηκόντων ἔσχε. Si tamen ἐξ ἀέλλπτων, ut illis visum, absolute positum est, μετανεγνώσθη θυμῶν jungi oportet, ut μεταβάλλεσθαι τῆς πρότερον αἰρέσεως Liban. Decl. T. IV. p. 753. μεταβάλλειν τοῦ συνήθους καταστήματος Plut. V. Marc. c. XXIII. τοῦ ἥθους Philostr. V. Ap. IV. 38. p. 178. τῆς δόξης VI. 11, 246. (et transitive μεταβάλλειν τινὰ τοῦ ἥθους Id. VIII. 10, 342.) μεταθέσθαι τῆς γνώμης Procop. Ep. XXVIII. μετατρέπεσθαι τῆς γνώμης Priscus Excc. Legg. p. 64. A. μεθαρμοσασθαι τῆς συνήθους σπουδῆς Lucian. Amorr. §. 4. quibus verbis nonnunquam praepositio additur: μεταβαλῶν ἐκ τῆς πρότερον ἐπιεικείας Plut. V. Sert. c. XXV. μεταστρέψαι τινὰ ἐκ τῆς γνώμης Hippocr. de Morb. IV. 27, 617. C. Superest tertia ratio eorum, qui μετανεγνώσθη θυμόν τε μεγάλων τε νεικέων legerunt. Hanc igitur constructionis diploen Schol. minor ita excusat, ut accusativum καθ' ὅλον καὶ μέρος constructum esse dicat, genitivum κατὰ φύσιν, posterius ut μεταβουλεύσαι τῆς ἀφίξεως Alciph. II. Ep. 4. alterum ³⁸² ut μετέγνω τὴν ἀμαρτάδα Dionys. Antt. IX. 23, 1805. quo admissio dativus Ἀτρείδαις a θυμόν regitur ut Ἄρως μηνίματα Κάδμω Phoen. 948. etc. Neque insolitum est Graecis uno eodemque loco duo diversos casus adungere verbis, quae seorsum utrumque regunt. Ac primum quidem verbis reminiscendi. Herodo. VI. 136. τῆς μάχης μεμνημένοι — καὶ τὴν αἴρεσιν. Aristid. Or. in Nept. p. 24. T. I. τί οὖν δεῖ Σισύφου μεμνηθῆναι ἢ τῆς Σισύφου συντέσεως — ἢ τὰ μετὰ ταῦτα, τοὺς ἐξευρόντας σταθμῖα τε καὶ ζυγά. Tum illis quae auditum significant: μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν οἰῶν τε βληχὴν Odys. XII. 266. οὐδεὶς ἐνοπᾶς κλύει τὰς δυσδαίμονος, οὐ πατρὸς σφραγισμῶν Eur. El. 200. ubi verbum κλύει duplicem habet significatum audiendi et curandi. Idem Suppl. 87. τίνων γόνων ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον νεκρῶν τε θρήνων, cui Matthiae consimilem Anacreontis locum apponit. Sed in Meleagri Epigr. CVI. (cf. Jacobs. ad Anth. P. p. 81.) θέλω τὸ παρ' οὐασιν Ἡλιοδώρας φθέγμα κλύειν ἢ τὰς Λατοῖδεω κιθάρας, potius intelligendum esse τὸ τῆς κιθάρας φθέγμα, ostendit Agathiae imitatio Pal. V. n. 292. σέο μῦθον ἀκούειν ἤθελον ἢ κιθάρας κρούσματα Δηλιάδος. [Nonn. XLVII. 400. πηκτίδος οὐ πόθον ἔσχεν ὅσον μυκηθμόν ἀκούειν.] Ad hanc syntaxin jam Eustathius animum advertit qui ad Il. II. 229. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύει — ἠὲ γυναῖκα νέην, poetam dicit constructionis oblitum ἐς κακοσυνταξίαν incidisse p. 210, 22. Eaque ratione adversus Criticorum suspiciones vindicatur Aesch. Agam. 670.

Ὀρῶμεν ἀνδρῶν πύλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρείπιων.¹⁾

Ac Pausaniae quoque verba L. VII. 26, 3. τὸ ξόανον χρυσοῦ τε ἐπιπολῆς διηρηδισμένον ἐστὶ καὶ φαρμάκοις, vereor ut aliter explicari possint. Controversa sunt ejusdem VI. 1. ἐνίκησε Πύθοϊ καὶ Ἰσθμοῖ τε καὶ Νέμεα, et Epigr. Append. 388 N. CXXIII. Ἰσθμια καὶ Νεμέοις στεφάμενος. Sed superioribus paria sunt Aelian. H. An. IV. 58. διαλλάττον οὐ μόνον τῶ γένει ἀλλὰ καὶ τὴν φύσιν. Herodo. VIII. 142. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ἦ, τῇ περ νῦν ἐρχεται. Substantivum θυσία cum duplici casu constructum videtur in Inscriptione attica T. I. n. CCXIV. ἐπεμελήθησαν τῆς θυσίας τῆς Ἡβης καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς.

V. 719. Ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω, Τεῦχος πάρεστι — In Ed. Pr. τοπρῶτον scripsi hyphen ad significandum hoc: ante omnia nunciabo vobis, *Teucer adest*; quod asyndeton neque insuetum est neque a festinatione nuncii alienum. Musgravius tamen et Hermannus correxerunt Ἄνδρες, φίλον τὸ πρῶτον — ad significandum τὸ φίλον πρῶτον, Bothius τὸ πρῶτον pro τοῦτο πρῶτον vel ὁ πρῶτόν ἐστι positum esse credit, quorum neutrum concedi, sed illud sane disceptari potest, utrum τὸ πρῶτον adjectivum sit id quod proxime instat et gravissimum est an adverbii locum obtineat ut Maxim. Tyr. XLI. 4, 282. ὁπότεον τὰ πρῶτα ὑπὲρ τῆς προτέρας. Placuit posterius, etsi hoc intellectu magis πρῶτον sine articulo dici solet. — Apud Demosthenem c. Aristocr. 687, 26. πρῶτον μὲν ἵνα τῶν τελευταίων πρῶτον μνησθῶ, pro altero πρῶτον, quod Schaefero displicet, fortasse ad minuendam pleonasmii speciem πρώτων scribi oportet ut in Mid. 517, 14. ἵνα πρώτης τῆς τελευταίας γεγενυίας μνησθῶ καταγνώσεως. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 31. τὰ πρῶτα πραχθέντα πρῶτα λέγωμεν, pro quo in Hist. Ann. V. 1, 1. adverbio usus est; περὶ τοῦτου τελευταῖον λεκτέον. Sequentem versum Suidas s. Μυσιῶν affert.

V. 721. Προςμολὼν στρατήγιον — affert idem s. Στρατήγιον. Scholiastes στρατήγιον τὸ στρατόπεδον, ἀττικῶς. Imo novitii Graeci sic loquuti sunt Nicet. Annal. VII. 8, 127. C. et alii v. Du Cang. Gloss. p. 1458. minime Attici; significatur praetorium, σκηνὴ στρατηγίς Paus. IV. 19. 1. Ed. Pr.

¹⁾ Philostr. V. Apoll. IV. 16, 154. ἡ γῆ πᾶσα ἀρετῆς ἦνθησε. Dionys. Antiqq. XIV. c. 114, 263. XV. 80, 456. τὸ πεδῖον νεκρῶν κατέστρατο, Diodor. XI. 7. τόπος νεκρῶν ἐστρωμένος, utrumque ad exemplum verbi πεπλήσθαι.

V. 722. *Κυδάζεται* — ὁμοῦ. Extat hic versus ap. Suid. s. *Κυδάζεται*. Schol. Ven. XXIV. 592. *σχυδαίνειν* — τοῦτο *σχυδάζειν* (sic) *Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἴαντι*. Schol. Apoll. I. 884 1337. *κῦδος ἀρσενικῶς ἢ λοιδορία παρὰ Συρακουσίοις*. *Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ Κυδάζεται* — ὁμοῦ. Eadem dicunt Schol. Arist. Nubb. 618. Etym. M. p. 325, 3. Eustath. p. 790, 40. qui omnes Sophoclis versum in testimonium adhibent. Ed. Pr. Quae Schol. Barocc. adnotat: *κυδάζεται κατ' εὐφημισμὸν· κυδαίνω καὶ κυδάζω τὸ δοξάζω· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κυκάζεται ἤγουν λοιδορεῖται, κυδάζεται εἶπε, duorum interpretum commenta videntur, quorum posterior verbi *κρυάζειν* parum in tempore meminit. Neque euphemismus hoc loco invenitur sed potius contraria ratio, quae vocabula media in deteriorem vertuntur intellectum, ut si facinus dicitur pro maleficio, *παντοῦργος*, *λεωγός*, *ῥέκτης*, pro *κακούργος*, *ἀγαμαι* pro indignor; unde quod propagatum est nomen *ἀγαλλμός*, exponitur *λοιδορία* Anecd. p. 334. verbum *ἀγαλλιάζειν* Hesychius interpretatur *λοιδορεῖσθαι*. Similiter ergo verbum *κυδάζειν*, quum per se nihil aliud nisi *rumificare* significet, tractatum est ad conviciandi significationem, quae substantivis ὁ *κῦδος* et ὁ *κυδοιμός* proprie assignata est. Nomen *ὄνειδος* nonnunquam in bonam partem dici, inter omnes constat.*

V. 724. 725. *Μαθόντες* — *κάνθεν*. Haec Suidas affert s. *Ἥρασσον*, sequentia οὗ *τις* — *ἀποκαλοῦντες* s. *Οὗ τις*, pro quo codd. nonnulli *κούτις*. *Ἥρασσον κακοῖς* Philoct. 374. *αἰσχροῖς ἐξαράσσειν* Arist. Nubb. 1377.

V. 726. *Κάπιβουλεντοῦ στρατοῦ*. Elmslejus Sophoclem *στρατῶ* scripsisse censuit et ante Elmslejum Schaeferus, quorum neuter attulit, quod appositissimum est, Euripidis exemplum Med. 478. *ταύρων ἐπιστάτης ζεύγλαισι*. Sed neque genitivus ex genitivo pendens offendit, quem idem poeta, quum facillime evitare posset, non evitavit Iph. T. 17. *ὦ τῆςδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας*, eundemque casum ter iterant Thucyd. I. 145, 2. *ὀλίγων ἕνεκα ἡμερῶν μισθοῦ δόσεως* et Plat. Legg. II. 672. D. *αἰδοῦς μὲν ψυχῆς κτήσεως ἕνεκα*. neque homoeoteleuton fugiunt Tragici: *τὴν σὴν τὴν τ' ἐμὴν* Iph. A. 1131. *ἔδωκας Ἀργείας κόρας* Eur. Suppl. 135. *φυγὰς ἐμὰς* Med. 399. *καλὰς τροφὰς* Sept. 530. *τὰς ἐμὰς στέγας* 895 Oed. T. 533. *τάςδε τὰς θεὰς* Oed. Col. 1010. *ὡς τὰς ἀδελφὰς τάςδε τὰς ἐμὰς χέρας* O. Tyr. 1481. [*πρῦμας Ὅσας ἱερὰς νάπας Νυμφαίας σκοπιάς* Eur. El. 446.] *τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς* Hel. 50. *λευρὰς γύας* Prom. 371. *ἤβης ἐμῆς* Pers. 678. *τῆς μόνης πιστῆς* Alc. 368. *σμικρὸν πόνον* Sept. 450. *μῆσον πόρον* Pers. 502. *ποῖω μὲν* ib. 444. *ἤλιω μακρῶ* Alc. 149.

τοῦ θεοῦ (monosyllabum) γ' οὐ Iph. T. 719. πάντων πόνων Prom. 749. τῶν ἐμῶν λόγων κλύων Bacch. 786. τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Hipp. 729. τοῖς δεδραμένοις κακοῖς Herc. 1160. ὀρκίους δὲ δούς θεούς Phoenn. 495. ἐμαῖς φίλαις Θήβαις Herc. 1282. δοκεῖν φρονεῖν Prom. 385. φοιτᾶν ἐᾶν Androm. 945. σθένει κρατεῖ Oed. C. 68. Itaque nescio cur Matthiae ad Andr. 938. γυναικίους νόσους cacophonon esse statuat, et Elmslejus ad Iph. A. 1265. λέκτρων ἀρπαγὰς Ἑλληνικὰς soni emendandi causa Ἑλληνικῶν substituat, nisi forte ita sentiunt, Tragicos declinasse consimiles verborum exitus, si remedium esset in facili; qua ratione Hermannus Oed. C. 751. πτωχῶ διαίτη praetulit vulgato πτωχῇ, retento tamen quod aliis offensusi fuit, σωζέσθω κάτω El. 438. Ac fortasse sunt, qui βασιλείοις κόραις Bacch. 746. ἄθλιον βοράν Phoenn. 1597. ubi omnes codd. ἄθλιαν praebent, σοῦ τε τῆν τ' ἐμῆν χάριν ib. 769. et similia euphoniae data esse censent; sed ejus rei nulla ratio habita est Eur. Suppl. 514. μὴ' πίπροσθε τῶν ἐμῶν τοὺς σοὺς λόγους θῆς, multisque aliis locis, quorum facillima erat correctio.

V. 727. 728. Ἐύναιμον — ὡς οὐκ ἀρκέσοι — Barocc. AB. Mosq. A. ὄναιμον, Lb. ὦστ', Harl. Barocc. AB. Lips. AB. Jen. Mosq. B. ἀρκέσαι, quod receperunt Brunckius et Schaeferus. Ceteri ἀρκέσοι, ut et Suidas s. Ὡς οὐκ. Pro πέτροισι Aug. B. Jen. Dresd. B. πέτροισι. Schol. πέτρα κοινόν, πέτρος Ἀττικόν. Moschopulus in Lex. s. v. πέτρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἢ πέτρα. Galenus vero de Simpl. Med. Facult. IX. 2. p. 193. T. XII. ἐνιοὶ τῶν ἐπιτιμώντων τοῖς σολοικίζουσι λίθον ἀρμένικῶς οὐκ ἐπιτρέπουσι λέγειν — ἐμπάλιν δὲ τὴν πέτραν λέγουσι θηλυκῶς. Ἀσίαν (Assium) οὖν πέτραν ὀνομάζουσι τὸν λίθον τὸν Ἀσιον. Perverse quidem. Tragicis utroque genere utuntur sed distincte. Ut Sophocles hoc loco, ita Euripides Suppl. 513. πέτροις καταξανθέντες.
 886 In Or. 59. ἦλθεν ἐς πετρῶν βολάς rectius nunc legitur πέτρων. Remansit vitium Phoenn. 1150. πετρῶν ἀραγμοῖς, quod ferri posset si de Gigante aliquo loqueretur ut Oppian. Hal. III. 23. πέτροισι περιστυφελίζετο πάντη, et Nonn. XVII. 201. sed πέτρα Παρία Epigr. Adesp. CCLXIV. et CCXLIV. ex usu vulgari. [πέτρον pro πέτρος Soph. Phil. 274. Quint. Cal. II. 401. VI. 521. XI. 486. πέτρος sepulcrum Anthol. App. 200. πέτρος pro πέτρα Nonn. XLVI. 129. πέτρον sepulcrum Jacobs. ad Anthol. p. 968.]

V. 729. 730. Ὡστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χερσὶν κολεῶν ἐρυστά — Bothius dubitat an οἱ δ' scribi debeat, propter iteratum ὥστε. Insequentem versum affert Suidas s. Διεπεραιώθη, servans atticum κολεῶν, pro quo in Bodl. Bar.

AB. Jen. *κουλεῶν* scribitur vulgaris dialecti assuetudine. Eustathius p. 1604, 58. τὸ *κολεῶν* κοινότερον *κουλεῶν* λέγεται. Hinc crebra librariorum offensatio v. Xenoph. Ages. II. 4. Lucian. Diall. Deor. VII. Liban. Ecphr. T. IV. 1119. Poll. I. 136. X. 144. et latinum *culeus*.

V. 731. *Δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω* id est *εἰς τοῦσγατον ἐλθοῦσα*. Legebatur *προσωτάτου*, pro quo Schaeferus ad Bos. p. 800. *προσωτάτα* optavit; praetuli *προσωτάτω* cum Γ. Harl. La. Bar. B. Aug. C. et Suid. qui hunc et sequentem versum s. *Ξυναλλαγή* affert. *Ἴέναι τοῦ πρόσω* Xenoph. Anab. I. 3. hujusque imitator Arrianus Alex. II. 6, 7. *προῖεναι τοῦ πρόσω* dixit, et saepius Philostratus V. Ap. I. 23. p. 29. *ἀπῆγεν αὐτὸν τοῦ πρόσω*. Anonymus Suidae T. I. 158. *ὁ βασιλεὺς ἐνέκραινεν ὡς τοῦμπροσθεν προάξων*, nisi hoc est τὸ *ἐμπροσθεν*. Ed. Pr. Cf. Siebelis. ad Paus. T. II. 624. *Λόγων ξυναλλαγαί* Eur. Suppl. 602.

V. 733. *Ἄλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ 'στι*. Flor. J. Jen. Lips. B. *υῖν*. Schaeferus *ἡμῖν*. Planudes in Anecd. Bachm. p. 66. T. II. *ἀλλ' ἡμῖν — τάδε*. Gaza Gramm. III. 178. *ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ 'στι* v. Hermann. de Emend. Gr. p. 79. Quod in Schol. Paris. ad Arist. Plut. v. 286. adscriptum est: *ἐν Σοφοκλεῖ εἶρηται περὶ τοῦ ἡμῖν, ὅτι καὶ βραχὺ ἐστι, διὸ καὶ ὀξύνεται* (cod. *βαρύνεται*) ad Triclinii adnotationem h. l. spectat. Pro *δηλοῦν λόγον* Johnsonus *δοῦλον λέγειν*. [De formis encliticis *ἡμῖν* etc. v. Ellendt. T. I. 477.]

V. 735. *Νέας βουλὰς — τροποῖς*. Affert Suidas s. *Ἐγκαταξέυξας*. Cicero ad Fam. IV. 6. *ad novos casus temporum novorum consiliorum rationes accommodare*.

V. 737. 738. *Ἰοῦ, ἰού*. Codd. complures ter, unus Dresd. B. octies, ceteri bis. In seq. versu Aug. C. *πέμπας* pro *πέμπων*. Post *βραδύς* vett. Edd. signum interrogandi positum habent quod servavi.

V. 740. *Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον*. Quoniam nuncius dixerat, se vereri ne sero advenerit, quaerit chorus quid eorum, quae agenda fuerint, praetermissum vel minus plene perfectum sit, *τί ἐλλείπει τῶν δεόντων γενέσθαι*. *Τῆσδε* dicit ad significandum *τῶν ἄπερ φῆς δεῖν γενέσθαι*.

V. 741. *Ἐνδοθεν στέγης μὴ ἔω παρήκειν*. Quum hic locus quibusdam in suspicionem venisset, attuli Plaut. Amphitr. II. 2, 137. *intus proferto pateram foras*, ubi adverbium intus complectitur id quod recentiores dicunt deintus, ut Glossator hoc loco *ἐνδοθεν στέγης ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς*, addidique quod hic quidem minus appositum erat, verbis cum praepositione copulatis interdum adjungi praepositionem eandem cum adverbio conjugato ut Herodo. III. 165. *ἐκ τῆς ταφῆς*

ἐκφέρειν ἔξω, Π. 144. ἐσαγαγόντες ἐς τὸ μέγαρον ἔσω, et c. 156. ἔσω ἐς τὸ ἰρὸν ἐσελκύσαι. Arist. Plut. 238. κατώρουξεν αὐτὸν κατὰ τῆς γῆς κάτω. Aeschines c. Ctes. p. 68. ἀπαγαγὼν ἡμᾶς ἀπώθεν ἀπὸ τοῦ πράγματος, ubi Valckenarius hujus idiomatis immemor ἀπώθεν tolli jussit ad Adon. p. 238. sicuti ap. Thucyd. I. 133. ἐς ἣν τῶν Ἐφόρων ἐντός τινος ἐκρυψε, H. Stephanus adverbium prorsus supervacaneum esse judicat. Ad rem pertinet Scholiastae interpretatio: παρήκειν παριέναι, et glossa Brunckii: παρήκειν ἀντὶ τοῦ ἦκειν ἢ παρὰ περισσῆ, quorum neutrum probat Elmslejus; nam παρήκειν atque παριέναι significare introire non exire, quare quid Sophocles scripserit, amplius quaerendum esse. Illius quidem verbi exempla in universum rara, apud Tragicos nulla sunt; παριέναι vero et παρελθεῖν frequentissime cum ἐντός, εἶσω et ἐνδον conjunguntur, cum ἔξω nescio an nunquam. [Dionys. A. R. IV. 4. p. 641. μήτε ἔσω μήτε ἔξω παριέναι, herauslassen.] Nihilò secius tamen Hermannò assentior, lectionem
 388 sanam et integram esse, atque eo quod, qui in concionem prodeunt, proprie παριέναι dicuntur, in hanc conjecturam ducor, Teucrum quum vellet Ajacem μὴ ἔξω παρήκειν, hoc cavere voluisse, ne ille in publicum procederet hominumque coetus adiret, quod metuendum erat ne homini recenti ira exacerbato et vindictae cupidine aestuanti periculosum foret; nam ne mortem ipse sibi conscisceret Ajax, nullus tum erat Teucro metus. In exitu versus pro τύχη Dindorfius ex Γ. recepit τίχοι, cujus extrema syllaba in Mosq. B. Lips. superscripta est.

V. 744. Θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῆ ἰόλου. Eur. Med. 895. διαλλαχθῆναι τῆς ἐχθρας.

V. 746. Εἴπερ τι Κάλχας — Schol. ἐκ παροιμίας ὁ στίχος παρήκται, ἦν καὶ Ἀριστοφάνης ἀναγράφει.

V. 748. Τοσοῦτον οἶδα — Excerpsit h. v. Suidas s. Τοσοῦτο, quod hic valet pro τοσοῦτο μόνον. Appian. Civ. I. 104. ὁ δὲ εὐσταθῶς τὸ μειράκιον ἤνεγκε καὶ τοσοῦτο ἀπεκρίνατο. Sic etiam Liban. Epitaph. Jul. p. 577. τοσοῦτον ἐπιφθεγξάμενος, et Dio Cass. XL. 64, 261. τοσοῦτον ὑπειπών. Cf. Schaefer. ad Julian. Praef. p. XI. Ed. Pa.

V. 749. Ἐννέδρον. Hermannus συννέδρον ut ΔΘ. duo Lips. Ald. et v. 751. εἰς χεῖρα ut iidem pro ἐς.

V. 753. Εἶρξαι — σηναῖσι, affert Suidas s. Εἰμαριένη et Ἐμφρονης, quo loco εἶρξαι scribitur ut Brunckius edidit, illic εἶρξαι ut Hermannus; in Sophoclis codd. quomodo scriptum sit, tacitum relinquunt. In Lexico de Spir. p. 229. nihil amplius praecipitur nisi εἶρω lenem, εἶρκτή asperum habere spiritum; disertius Moschopulus Opusc. p. 54. εἶρξας

ἀποκλείσας δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς εἰρκτῆς ψι-
 λουῶσιν, sed corruptus fortasse a librariis, nam contrarium
 affirmant Eustathius p. 1387, 3. τὸ εἶργω ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω
 ἐπίλουον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἐδάσυνον, et Schol. Arist. Ach.
 330. εἶρξας — ἐπὶ τῆς εἰρκτῆς δασέως Ἀττικοί. Discrimen
 hocce, quod Schaeferus ad Plut. T. I. 366. vanum esse pro-
 nunciat, plerumque servari docet Buttmanus in Ind. Anomm.
 multisque exemplis demonstrari potest, quorum unum hoc af-
 feram quod ap. Demosth. Ep. Phil. 159, 4. et 21. una eadem-
 que pagina suppeditat, primum εἶρξαιτε de carcere, mox εἶρ- 339
 γειν τῶν μυστηρίων, et Galen. de San. tuend. V. 11, 370.
 T. VI. οἱ εἰργόμενοι τῆς κινήσεως νοσοῦσιν ἐν ταῖς εἰρκταῖς¹⁾.
 Sed quod recte a Grammaticis traditum est, vitiose interpre-
 tatur Poppo ad Thuc. P. II. Vol. I. 152. quum Bekkeri in-
 constantiam arguit, qui quo loco καθείρξαι (et εἶρξεν L. VIII.
 74.) scripsit, ibi εἰρκτή significatur, ubi κατείργειν, arcendi
 et prohibendi significatio obtinet, ut et Soph. Oed. T. 890.
 τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, Aesch. Suppl. 61. ποταμῶν τ' εἰργο-
 μένη, multisque aliis Tragicorum locis, et semel adspiratum
 εἶργειν Eur. El. 1255. includere vero καθείρξαι dicitur v.
 Elmslej. ad Bacch. 443. atque Hel. 295. κλήθροισι ἂν εἰργό-
 μεσθα non hoc significari videtur *claustris coerceremur sed*
objectis claustris domo excluderemur, ut in Erechth. Fr. II.
 20. τοὺς πονηροὺς κλειθρον εἰργέτω στέγης, neque μυχοῦ
 ἄφερκτος Aesch. Choeph. 438. penu exclusam, ut Buttman-
 nus vult, sed inclusam denotare potest, quemadmodum ἀφειρ-
 γμένη dicitur Aelian. H. Ann. XII. 21. quorum immemor
 Schaeferus l. c. miratur cur nunquam ἀφείργειν inveniatur.
 Εἰργμός spiritu aspero notatum est in Stob. Ecl. I. 6, 17.
 p. 184. Plat. Civ. VI. 495. D. Phaedon. 82. E. hic in ple-
 risque libris, illic in omnibus; eundemque spiritum H. Ste-
 phanus nomini εἰργμοσύλαξ Xenoph. Hell. V. 4, 8. restituit
 non injuria; ἔρξας Plat. Polit. 285. B. et cod. Vat. Thucyd.
 VIII. 74. εἰργνῶν Bekkerus tacite scripsit Andocid. c. Alcib.
 p. 32, 36. καθείργουσι Plat. Tim. p. 45. E. 85. C. καθείρ-
 γνυται, συγκλείεται Hesych. συγκαθειργμένη Aeschin. c. Tim.
 p. 309, 182. etc. De posterioribus quaerere vix attinet; apud
 Plutarch. V. Sull. c. 38. εἶρξαι adspiratum eandem significa-
 tionem quam non adspiratum habet in V. Sert. VII. et XIII.
 Cleomen. XXXV. Lucull. XXII. ubi Schaeferus asperum in-

¹⁾ [Repugnat ἐγκατείργω apud Agath. I. 11, 22. C. II. 12, 48. alios-
 que inferiorum; cf. Ellendt. I. 525.] [καθείργω Dionys. A. R. VI. 4. p. 1043.
 κατείργω Id. VI. 2. p. 1093. 24. p. 1094. ἀπέρξαι Herodo. II. 124. κατείρ-
 ξαν Pausan. VII. 16, 2.]

tulit, idemque in V. Phoc. XX. et Pomp. LIII. *καθείργειν* corrigit pro *κατείργειν*, Sturzius Dion. Cass. XLVII. 27. pro *κατείργθη* restituit *καθειργθη*, quam includendi significatio-
nem prae se fert *καθειρξε* XLI. 42. *καθειργνυ* XLII. 28. *Ειρκτή* adspiratum legitur centies, perraro *ειρκτή* Lucian. Asin. §. 41. p. 180. Aristid. XXVI. 346. T. I. (Dindorfius
340 *ειρκτή* scripsit p. 533.) et in codd. Achill. Tat. VIII. 14, 189. quod non ubique commutandum esse apparet ex Anecd. p. 678. Etym. Gud. p. 671, 37. Theodos. p. 204. *τὸ εἰρκτή οἱ μὲν Ἀττικοὶ δασύνουσιν, ἡμεῖς δὲ φιλοῦμεν*. Sic et *ειργμός* lenem habet Aelian. H. Ann. XVII. 37. Maneth. II. 283. Porphy. V. Pyth. c. XLVI. p. 78. Poll. VI. 154. VIII. 27. etc. *ἔργμα* Aristot. de Part. Animm. II. 15. p. 358, 18. (vulgo *ἔργμα*) Soph. Ant. 848. ubi Hermannus *ἔρμα* scripsit, Gregor. Naz. Carm. I. p. 32. A.

V. 755. *Εἰ* — *θέλοι*. Mosq. B. Dresd. AB. *θέλει*.

V. 756. *Τῆδε θῆμέρα*. Ita Brunckius pro *θ' ἡμέρα*, cui in Mosq. B. adscriptum est *τοι*. Quia hujus crasis nul-
lum praeter Oed. T. 1283. apud Tragicos reperitur exemplum, sed vel *τῆδ' ἐν ἡμέρα* Soph. El. 674. Hipp. 721. Alc. 351. vel *ἐν τῆδ' ἡμέρα* Hipp. 22. Alc. 531. Trach. 740. olim utro-
que loco *τῆδ' ἐν ἡμέρα* scribendum esse credidi; nec omisi tamen semel apud Aristoph. Avv. 1072. *θῆμέρα* legi. Bothius et Schaeferus *τῆδ' ἔθ' ἡμέρα*. Hermannus vulgatum retinet additque hunc versum a Tzetza afferri in Exeg. p. 33.

V. 757. *Ὡς ἔφη λέγων*. Mosq. A. Aug. AC. Lipss. et Ald. *ὡς*, quod Matthiae ad Bacch. 1021. dubitat an Tragicis non admiserint, nec tamen omnia quae extant hujus usus testimonia, exsequitur. Propter aliam quandam dubitationem Bothii adscripsi Herodotea *ἔφη λέγων, εἶπε φάς, ἔλεγε φάς*, quae cum similibus attulerunt Abreschius ad Aesch. T. I. 168. Wesseling. ad Her. I. 122. Fischer. ad Well. IV. 46. Heindorf. ad Plat. Soph. c. 57. p. 363. Bornemann. ad Symp. p. 150. sed plerique omnes sine cura discriminis. Namque *εἶπε πιφανύσκων* Emped. v. 74. *εἶπε φωνήσας* Antimach. Fr. XXXV. 81. et Aeschyleum Choeph. 275. *τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφανύσκων εἶπε* (quo loco *μηρίματα* scribendum esse dixi, neque nunc vulgata quid significet, intelligo) in his igitur locis unum verbum altero gravius ornatiusve est. Neque magis huc pertinet quod Triclinius affert *τοιαῦτα ἔφη δημηγορῶν*, quod nihil aliud est quam
341 c. 50. *καὶ τότε λέγων εἶπε πρὸς αὐτόν*. Pind. Isthm. VIII. 97. *ὡς φάτο Κρονιδαις ἐνέπουσα θεά*. Eunap. V. Aedes. p. 44. *κινδυνεύη, εἶπε λέγουσα πρὸς τὸ οὐς*. Sed abundantiae species

major est, ubi alteri verbo nihil additur, quo vel persona vel tempus vel locus, quo quis loquitur, designetur, ut Hippocr. de Nat. Hom. T. I. 349. λέγει δ' αὐτίων ὁ μὲν τις φάσκων ἡέρα εἶναι τό — Charito V. 8, 121. ἔλεγεν οὖν, Εἰπέ, φησί, ubi verbum repetitum quodammodo ad epanalepsin pertinet. Rhetoribus tritum est dicere εἰπέ που λέγων, ἔφη που λέγων, hunc in modum: ἤδη τις εἶπε, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι που λέγων Demosth. de Synt. p. 169, 17. p. Cor. 242, 19. Dionys. Antt. V. 65, 1002. Plut. V. Arat. c. L. Lucian. Enc. Dem. c. XV. 144. T. IX. Dio Cass. XLI. 16. Liban. Decl. T. I. 439. Atque his etiam magis ad pleonasmī speciem vergit simplex hoc ἔφη λέγων, quod veteres, ut Triclinius memorat, ad schema ἐκ παραλλήλου retulerunt. Nescio unde Priscianus L. XVIII. 31. p. 269. sumserit, quod cum graeco idiomate componit, loquere dicens, sed quod huic adjungit *stude properans* graecum est σπεῦσον ταχύνας hujus ipsius fabulae v. 1164.

V. 758. Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα. Hoc et proximo versu praeter Suidan s. Ἀνόνητα utitur Didymus Alex. de Trinit. L. III. c. 6, 358. pro πρὸς θεῶν, ut par erat Christiano, πρὸς θεοῦ substituens. Eisdem et duos sequentes afferunt Stobaeus Serm. XXII. 21. et Eclog. I. 4, 20. p. 114. ed. Heer. et Eustathius p. 415, 13. [περισσὰ καὶ ἀνόνητα ἡγοῦντο τὰ ὄπλα Agath. II. 12, 48. A.] Hi et codd. omnes κἀνόνητα, solus Suidas s. Τὰ γὰρ exhibet κἀνόνητα, quod Vauvilliersius et Bothius arripuerunt. Ita quidem dicitur ἰσχύς ἀνόητος Plutarch. de Soll. An. T. II. 959. ἄφρων ἀλκή Oppian. Hal. V. 59. *vis consilii expers*, neque ea aliena ab Ajacis ingenio, de quo Alexander Aphr. Probl. I. 16. Ὅμηρος Ὀδυσσεῖα μὲν φρόνιμον λέγει, Αἴαντα δὲ μωρότερον. Sed praestat tamen κἀνόνητα, quo idem significatur sed minus directe. [In Musaei v. 325. ποδῶν δὲ οἱ ὠκλασεν ὀρμῇ καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων artius est ἀνόνητον.] Ed. Pa. Ajacis πινυτήν divinam praedicat Homerus II. VII. 289. neque ullum ejus dictum factumve temeritatis arguit. Posteriores vero, quia Minervae judicium Od. XI. 547. offensae cujusdam indicium praebere videbatur, Ajacem deliquisse aliquid sumserunt, quo deae animum abalienaret, et fortasse Hectoris conviciis Αἴαν ἀμαρτοεπές¹⁾, βου-

¹⁾ Nestoris verba πρὸς Αἴαντα τραχυνόμενον Soph. Fr. LXVIII. N. 734. Dind. οὐ μέφομαι σε, δρών γὰρ εὐ κακῶς λέγεις, de Salaminio dici videntur. Hunc ob causam male defensam ἄγλωσσον vocat Pindarus Nem. VIII. 40. Attonitus Ajax in tragoedia Quintil. XI. 3, 73. representabatur, puto, ob consternationem et torporem, quo percussus est vel inopinato iudicii illius exitu vel pudore vindictae in ludibrium versae. Appianus Civ. II.

γαίῃ, eo deducti sunt ut illum *μωρότερον*, ferocem, confidentem fingerent. Hoc loco quae narrantur, contraria non sunt prius dictis v. 119. neque dici potest, quod nonnulli, Minervam de Ajace, qualis nunc erat, loqui, Calchantem de juvene; nam si (quod nunquam significatum est) Ajax vitia ineuntis adolescentiae emendavit, cur manent alta mente reposita? Quid alii fecerint, nihil moror, sed Sophocles certe sensit, quid deam sapientissimam deceret¹⁾.

V. 759. *Δυσπραξίαις*. Sic codd. et auctores, quos modo appellavi, praeter Stob. l. c. ubi *δυσπραγίαις* editum est contra Tragicorum consuetudinem. *Εἰπραξία*, ut Herodotus dixerunt *οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ* Phot. s. v. Thucydides vero, ut idem tradit, *εἰπραγία*, quod persaepe apud illum legitur, et huic compar *κακοπραγία* cum aliis locis tum L. III. 39, 4. sed hoc ipso loco *εἰπραξία* intervenit, et *δυσπραξία* II. 43. Nec constat sibi Isocrates; *εἰπραξία* Plat. p. 297, 4. Archid. p. 121, 30. *εἰπραγία* Paneg. 239, 32. Antid. p. 378, 142. Areop. p. 142, 13. de Pac. 184, 125. et saepius, eademque
348 forma legitur Pind. P. VII. 17. Antiph. Or. III. 120, 9. Plat. Prot. 345. A. Legg. III. 701. E. V. 732. C. VII. 814. E. Euthyd. 279. E. *ιδιοπραγία* Legg. IX. 875. B. sed *εἰπραξία* Demosth. p. 153, 24. p. 155, 24. p. 506, 28. Andocid. II. p. 20, 6. et saepius apud Xenophontem, ex cuius uno loco *εἰπραγία* affertur.

V. 760. *Ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν* — Eustathius l. c. substituit *φύσιν γεγῶς*, Stobaeus Ecl. p. 114. *φύσει βλαστῶν*, duo Lips. et alii cum Turn. et Steph. *φύσιν βλαστῶν*, quod tempus hoc loco non magis ferri potest quam in Antipatri Epigr. Anth. Pal. VII. n. 424. verbumque ipsum, postquam Dindorfius Androm. 664. *βλάστωσι* reposuit, e Tragicorum scriptis ablegatum est, excepto *βλαστοῦσι* Aesch. Choeph. 585. pro quo Buttmannus Gramm. p. 91. T. II. *βλάστωσι* scribi jubet, et medio *βλαστομένη ἀμπειλος* Thyest. Fr. VI. nisi *βλαστοῦν* in usu fuit ut *φυλλοῦν*, vel ille, ut Bergkio videtur Comment. de Fragm. Sophocl. p. 13. *βλαστημένη*

81. *παρελθὼν* (Pompejus) *ἐς τὴν σκηνὴν ἐκαθέζετο ἄναδος, οἷόν τι καὶ τὸν Αἰαντὰ φασιν ἐν Ἰλίῳ παθεῖν ὑπὸ θεοβλαβείας*, non, ut vulgo putant, fugam herois II. XI. 543. sed stuporem in iudicio a Minerva objectum significare videtur.

¹⁾ Nihilo minus ab eorum ratione discrepo, qui Minervam non sua sed deorum jurisque divini causa Ajaci infestam fuisse existimant; illa *ἀστεργῆς ὀργή* v. 776. certe a privata injuria profecta dicitur, cuius nullam omnino mentionem facere debuisset poeta, si spectatores suos de deorum natura honestius sentire voluisset quam ab Euripide Aeschyloque didicerant. Ille autem nullo verbo errorem cavet.

scripsit¹⁾. Superant apud alios scriptores ἀναβλαστοῦσι Emped. 409. βλαστοίη Theophr. Caus. V. 4, 5. quod ne quis cum σχοίη comparet, obstat II. 17, 5. τοῦ κίττου τοῦ περὶ τὰ κέρατα βλαστοῦντος, imperfecto ἐβλάστειον utuntur Apollon. IV. 1425. aoristo βλαστήσαι [Emped. 219. Hippocr. de Morb. IV. 327. T. II.] Aristot. Mir. c. CLIII. Plutarch. Quaest. Plat. IV. 262. M. Anton. XI. 8. Geoponn. III. 4, 6. et alii v. ad v. 869. Ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν idem est quod vulgo dicitur ἄνθρωπος ὡν φύσει Dio Chr. III. 142. ἄνθρωπος περνεκῶς Xen. Cyr. I. 1, 3. constructio autem, quam Kruegerus de Attract. Praef. XXI. parum expedit, tropo etymologico conveniens; nam ut dicitur ῥέων ῥοον θεοῦ Aesch. Pers. 743. sic dici licuit ἀνθρώπου φύσιν φύς vel βλάστην βλαστῶν. Multo mirabilius videtur, quod Hermannus apponit, exemplum verbi substantivi cum accusativo constructi Trach. 1051. γυνή δὲ Θῆλυς οἷσα κοῖκ ἀνδρὸς φύσιν, a quo plurimum distat, quod Bernhardt aequiparat Synt. p. 119. 344 Aristotelis Meteor. IV. 4. τούτου μᾶλλον τὴν φύσιν ἐστὶ, namque hoc non aliter comparatum est quam γενεὴν Διὸς εὐχομαι εἶναι, γενεὴν Μελάμποδος ἦεν, vel τίς ποτέ ἐστι τὴν γενεάν Xen. Cyr. I. 1, 6. Neque similia sunt Soph. El. 1125. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν, id est σύναιμος τῷ γένει, et v. 325. τὴν σὴν ὄμαιμον ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν, ubi verbum proxime cum genitivo copulatum est, accusativus autem laxius pendet. Paus. X. 28. 1. ἡλικίαν ἐφήβου γεγονώς valet pro ἐπτακαίδεκα ἔτη γεγονώς. [Mosch. II. 9. φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναικες. Soph. El. 325. τὴν σὴν ὄμαιμον κάκ πατρὸς ταύτου φύσιν.]

V. 761. Ἐπειτα μὴ κατ' ἀνθρωπον φρονεῖ. Stobaeus l. c. La. pr. Lb. φρονῆ, ut Eur. Ion. 855. δοῦλος ὅστις ἐσθλὸς ἢ cf. Brunck. ad Oed. C. 393. Antiphanes Athen. X. 444. B. ὅστις δὲ μείζον ἢ κατ' ἀνθρωπον φρονεῖ. Sententiam ipsam veteres identidem instillant; νεμεσᾶται ὑπὸ θεῶν τὰ ὑπερέχοντα καὶ τρέπεται πάλιν εἰς τὸ μηδέν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχει τὰ σκληρὰ καὶ μέγανχα φρονήματα Dionys. Antt. VIII. 25, 1557. (βάλλεται γὰρ Ὅσσα διόθεν κεραυνὸς Agam. 457. fortasse ut Horatius feriunt summos fulgura montes). Atque talem esse oportet heroem tragicum, cujus infortunium hominum commiseratio consequutura sit sine deorum invidia. Etenim Sophocles funestum Ajacis casum aut a supremo Iustitiae numine aut a domestica dei alicujus ira, qualis Pen-

¹⁾ Suspectum Aretaei de Cur. Diut. I. 5. p. 318. ἦν τῇ διαίτη βλαστηθῆ ἢ δύναμις, pro ἀναβλασθῆ positum; certe βλαστήση malim, quo aoristo Hippocrates utitur de Nat. Fuer. p. 414. T. I.

theum et Hippolytum pessum dedis, probabiliter repetere poterat. Si prius anteponebat, praesto erat patris Telamonis parricidium, qui se suosque Phoci fratris caede obstrinxerat Apollod. III. 12, 6. Schol. Lyc. v. 175. Schol. Pind. Nem. V. 25. quanquam Philostephanus non fratrem sed alium quendam nec fraude sed per errorem occisum tradidit Schol. Ven. II. 14. Hujus autem facinoris poenas ab Ajace repeti consentaneum erat communi totius antiquitatis opinioni, scelerum *δικην ἐς τοὺς ἀπογόνους κατέναι* Paus. L. II. 18, 2. [adde nunc, quae Siebelis ad h. l. et Wyttenbachius ad Plut. T. II. 532. disseruerunt.] Sed convenientius erat veteri famae a Cyclicis proseminatae, Ajacem propter abjudicata sibi Achillis arma primum in insaniam prolapsum, mox eo adductum ³⁴⁵ esse ut ipse sibi necem conscisceret v. Leschae Fragm. p. 35. in Bibl. Vet. Litt. et Art. P. I. Qui quum Minervam in iudicio illo Ulixi velificatam esse narrasset idemque esset ab Homero Od. XI. 546. significatum, Sophocles fabulae huc deductae fortasse nihil aliud de suo admensus est nisi ejusdem deae in evertendis Ajacis consiliis operam et irae divinae causam. [Haec in Ed. Pr. ad v. 10. adnotavi.]

V. 764. 765. *δορί*. Dindorfius *δόρου*. Pro *ξύν* Hermannus *σύν* cum Lipss. AB. et Ald. iisdem fere verbis Achillem in bellum proficiscentem pater admonet Hom. II. IX. 254.

V. 767 — 769. *Θεοῖς* — *ἐπισπάσειν κλέος*. Haec transcripsit Suidas s. *Ἵμοῦ*. Synesius Ep. CXXX. p. 261. A. *σπασαι τι τῶν οὐ προσηκόντων pro ἐπισπάσασθαι*, fere h. Sophocles v. Steph. Thes. T. III. 920. Ed. Pa. In v. 768. Lb. *καταστήσαι* sed supra scripta litera kappa.

V. 770. 771. *Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον* — affert Eustath. 897, 1. Schol. Rom: *δίας Ἀθάνας λεγούσης δηλονότι*. Schol. Barocc. *ἔλεγε κατὰ τῆς Ἀθάνας*, sed *ἀντιφωνεῖν τινος*, ut hic sumsit, pro regerere alicui, vereor ne insolitum fuerit. Non minus dura Bothii ratio nomen *ἔπος* suppletis *Μινerva* verbo *respondit* verbum *nefandum*, et Bernhardyi Synt. p. 161. qui *Ἀθάνας ἔπος* conjungit idque ita ut *ἄνοι θεῶν* dici putat. Mihi etiamnum probatur Scholiastae prioris interpretatio, quae eadem est Hermanni, *Ἀθάνας ἦνικ' ἠδ᾽ αὐτο* positum esse pro *Ἀθάνας ἀδωμένης*. Exemplum quidem hujus enallagae nullum suppetit, sed Graecos constructionum desultores non negabo huc audaciae procedere potuisse, ut pro Cajo imperante dicerent: *Cajo, quum imperaret*. Levior est, sed vix solubilis quaestio, utrum *Μινerva* epitheton *δία* divam an jovialem significet ac proinde ut Schaefero placet ad Hec. 460. illud minuscula, hoc majuscula scribendum sit litera; quae eadem dubitatio est de *διογενής* (nam et Terei

filiius διογενής dicitur Eur. Herc. 1021.) deque ἀρήϊος et aliis huiusmodi adjectivis. [*Δίαν Ἀθαν.* emendat Mehlhorn. Gr. Gr. 139. adn. 6.]

V. 773. Τότ' ἀντιφωνεῖ — Cod. Γ. ὁ δ' ἀντιφωνεῖ, ex quo τόδ' — exsculpi potest; cod. Δ. ὁ δ' ἀντιφωνεῖ, quasi imperfectum legisset.

V. 775. Πέλας — μάχη, affert Eustath. p. 621, 55. Καθ' ἡμᾶς οὐποτ' ἐκρήξει μάχη Brunckius convertit: in hanc *quam nos tutamur partem, vis pugnae nunquam perrumpet.* At hoc modo Ajax, quod minime volebat, certaminis immunis et expers fuisset. Hoc dicit: nunquam hostes ordines meos perfringent, ῥήξουσιν ἡμᾶς. Ed. Pr. Καθ' ἡμᾶς esse dicuntur, quae nobis sunt ex adverso et juxta posita. Sic Abradatas Xen. Cyr. VII. 1, 16. instructa acie loquitur: τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει, ἀλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖ με. Plutarch. V. Mar. c. XXVI. γενέσθαι τὸν ἀγῶνα κατ' ἐκείνον. Id. V. Agesil. XVIII. μάχη ἰσχυροτάτη ἐγένετο κατ' αὐτόν. et in V. Pelop. c. XXII. ὡς ἦν θέουσα κατ' αὐτοὺς ἐπέστη. Demosth. Phil. III. 25. εὐχόμενοι μὴ καθ' ἑαυτοὺς γίνεσθαι τὴν χάλαζαν cf. Valcken. ad Herod. III. 14. quare etiam ἡ καθ' ἡμᾶς θάλασσα Maxim. Tyr. XIV. 2. 251. quod Latini vocant *mare nostrum.* Quemadmodum igitur, qui in acie Fidenatibus oppositi erant, οἱ κατὰ Φιδηναίους ταχθέντες dicuntur Dionys. Antt. III. 24, 483. sic hoc loco Ajax dicere potuisset οἱ καθ' ἡμᾶς ταχθέντες vel μαχόμενοι οὐδέποτε ἐκρήξουσιν, pro quo Thucydides IV. 96. V. 73. verbo παρὰ ῥήγνυναι utitur, Herodotus VI. 113. κατὰ τοῦτο ἐνίκων οἱ βάρβαροι καὶ ῥήξαντες ἐδίωκον. Aliter Hermannus καθ' ἡμᾶς interpretatur *per me, quantum in me est,* Matthiae Gramm. §. 581. p. 1154. *hostes aciem nostram non aggredientur,* de quo idem valet quod contra Brunckium dixi.

V. 776. Τοιοῖςδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτίσαι ὄργην. Hermannus dubitat an poeta τοιοῖςδέ τοι scripserit. Ἀστεργῆ γόλον hinc sumpsisse videtur Lycophro 1166. Ineptiorem divinae irae causam afferunt Schol. Ven. E. 405. et Eustathius p. 995, 5. erasum e scuto noctuae emblemata gentilicium. Ceterum haec ὄργη θεᾶς in hoc cernitur, quod quum Ajacis impetum multis modis avertere posset, eo usa est, qui plurimum probri et dedecoris afferret.

V. 778. Ἄλλ' εἴπερ ἔστι τῆδε θῆμέρα. Illud ἔστι (sic edidi pro ἐστὶ) neque vim futuri habet, ut Bothius statuit, neque in ἔσται mutandum. Lb. et Aug. C. τῆδ' ἐν ἡμέρα, quod Erfurdus recepit; τῆδ' ἔθ' scripsi in Ed. Pr. v. ad v. 756.

V. 779. Γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι. Pro αὐτοῦ

Flor. *Γ. ἀντῶ*, duo Lipss. Edd. vett. et Herm. *σύν* pro *ξύν*. Pro *θεῶ* Turn. in margine *θεοῖς*. Dicitur utrumque, *σύν* *θεῶ* Oed. T. 146. Plato Menex. 245. E. Julian. Ep. LXXXVIII. *σύν* *θεῶ* *εἰπεῖν* Epist. Socr. XXXIV. 42. Galen. in Hipp. de Humor. Comm. II. 20, 548. (276. T. 16. K.) *εἰπεῖν* *σύν* *θεῶ* Plato Legg. IX. 858. B. *σύν* *θεῶ* *φάναι* Synes. Calv. p. 76. A. *σύν* *θεῶ* *εἰρησθαι* Demosth. Ep. I. 1463, 22. ubi *εἰρησθω* et *εἰρήσεται* adscriptum, *ξύν* *θεῶ* δ' *εἰρήσεται* Arist. Plut. 114. Eur. Med. 624. ubi metrum *σύν* fert, quod Arist. Rann. 114. legitur; *σύν* *θεοῖς* Eur. Andr. 867. Med. 914. Dionys. Antt. III. 23, 479. Galen. de Diffic. Resp. III. 4, 273. T. VII. (904.) *ξύν* *τοῖς* *θεοῖς* Hippocr. de Insomn. p. 16. T. II. *σύν* *τοῖς* *θεοῖς* Xenoph. Cyr. II. 4, 14. (9.) IV. 3, 18. *εἰρήσεται* *σύν* *τοῖς* *θεοῖς* Aelian. H. Animm. XII. 32. sed *σύν* *θεοῖς* *εἰπεῖν* Aristid. T. II. 411. [Appian. Civ. III. 37.] *σύν* *θεοῖς* *εἰρησθαι* Aristid. T. I. 364. [*σύν* *τῷ* *θεῶ* *φάναι* Phot. 235, 496.] Adeo haec simplissima formula variata est; nec minus aliae, quas viri docti ad unum idemque exemplum dirigere solent.

V. 780. *Τοσαῦθ'* — Jen. Mosq. B. *ΓΔ*. et Ald. *τοιαῦτ'*. —

V. 782. *Εἰ δ' ἀπεστερήμεθα* — Wakefieldius Silv. T. III. 15. *ἀφυστερήμεθα*, quod dubito an nusquam reperiat, ipsumque simplex non admodum frequens est; *ὑστερήσομαι* Iph. A. 1203. *ἐπιμελείας μηδεμιᾶς ὑστερεῖσθαι* Memnon Hist. XXVI. 38. *ὑστερηθῆναι τῶν νενομισμένων* Menand. Prot. p. 139. A. quod a *στερηθῆναι* non multum abest; *τῆς παιδίσκης καθυστεροῦμαι* Aristaen. II. Ep. 23. p. 197. *Ὑστεροῦνται τῆς δόξης* Epiphanius c. Haer. L. II. T. I. 509. D. et Chrysostomus de Poenit. Hom. V. 303. B. T. II. ex N. T. ad se transtulerunt. Ed. Pa.

V. 784. *Ἦ δατα Τέκμησσα* — Hunc versum enotarunt Suidas s. *Ἦ δατα* et Moschopulus Schol. ad II. II. 23. In cod. 348 Leid. Suidae *δητα* legitur, quod Hermannus negat in iambis nisi de hoste dici, nec legitur omnino apud Tragicos, qui Aeschylum subsequuti sunt. Matthiae ad Herc. 1002. *monet Elmslejus ὦ δάτιε non usurpari a Tragicis; non meminerat igitur Soph. Aj. 784.* Sed hoc loco *ῶ δατα* scriptum est.

V. 786. *Ἐυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ* — Legitur hic versus ap. Suidan s. *Ἐυρεῖ*, Eustathium p. 796, 58. p. 1257, 18. et Lascarin Gramm. litt. C. fol. 8. qui dubitat num dativus ille secundae sit declinationis, *ὁ χρῶς, τοῦ χρῶς, τῷ χρῶ*, an Attici dixerint *ὁ χρωῶς, τοῦ χρωῶ, τῷ χρωῶ*, an potius dativi *χρωτὶ* recisa sit syllaba ultima. Etym. M. 313, 14. *ἐγχεῶ ἀποκοπῆ τῆς τὶ συλλαβῆς* γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ *ν* καὶ

μετὰ τοῦ γ̄· ἐν χρῶ κουρά ἢ ψιλῆ καὶ πρὸς τὸν χρῶτα. Etym. Gud. p. 191, 29. ἐν χρῶ ἀποκοπῆ, μὴ προσγεγραφομένου (τοῦ ἰ) ὡς περ ἀττικῶς τῷ γέλω, καὶ μετὰ τοῦ ὅ καὶ τοῦ γ̄. Sic apud Hesychium scribitur Ἐγγρῶ, εἰς χρῶτα, et pariter conglutinata ἐγγόνασιν, ἐγγειτόνων codd. Max. Tyr. XLI. 3, 281. ἐμφορεῖται Suid. et cum corruptione syllabae finalis παιδιὰ ἐγκοτύλη Athen. XI. 479. A. pro quo Hesychius ἐν κοτύλη. Sic etiam illud in libris nostris ubique a praepositione sejungitur, sive hoc proprio intellectu de κουρά ἐν χρῶ v. Sturz. Lex. Xen. T. IV. 573. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 983. Boissonad. ad Heroicc. p. 547. Jacobs. ad Achill. p. 675. Ast. ad Theophr. Char. X. sive longius translatum ἢ ἐν χρῶ συνουσία Lucian. adv. Indoct. §. 3. ἐν χρῶ τῆς πόλεως Synes. Catast. p. 304. B. Multo rarior est altera forma ὀμιλεῖ ἐν χρῶτι παντὶ ταῖς κορώναις Galen. de Usu Part. II. 15. p. 332. (T. III. 147.) qui omisso παντὶ haud dubie ἐν χρῶ scripsisset. Et ex hoc decurtatum esse ἐν χρῶ, documento est ἐν φῶ, de quo Etym. M. p. 803, 46. φῶ ἀντὶ τοῦ φωτὶ σὺν τῷ ἰ, Εὐριπίδης Μελέαγρῳ (Fragm. V.) τὸ μὲν γὰρ ἐν φῶ. Neque tamen existimandum est, his et similibus τῷ γέλω, τῷ ἔρω, syllabam recisam ideoque iota omittendum esse, sed potius formam prisca usus referunt, quo et nomina et verba sine consona intergerina declinabantur.

V. 790. 791. Πραῖξιν ἢν ἤλγησ' ἐγώ. Eustathius p. 349 737, 8. contendit cum verbo contrarii affectus γέγηθα τὸν ἄνδρα de quo supra dixi ad v. 136. Reiskius et Jacobsius in Spec. Emendd. p. 9. βάξιν substituunt, quo non est opus; πραῖξιν Ἰούς Prom. 720. τὴν αὐτοῦ πραῖξιν Trach. 87. Pro ἡμῖν Herm. ἡμῖν. In seq. versu Lb. ΓΔ. duo Aug. et Dresd. A. ἄνθρωπε, La. et Ald. ὦ ἄνθρωπε. Sic Herm., ἄνθρωπε Dind.

V. 792. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πραῖξιν, ut in Soph. El. 1110. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν' —

V. 794. Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς. Elmslejo collibuit scribere θυραῖός γ' — Scholiastes θυραῖος statum, θύραζε et θύραθεν motum significare adnotat, quasi θύρασιν legisset. Verba ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς, quae Eustathius affert p. 843, 48. Scholiastes recte exponit ὥστε ἐμὲ συμβαίνει ζητεῖν μετὰ πόνου τί ἐστὶν ὃ λέγεις. Poterat futuro uti ut Arist. Nubb. 1391. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν ὃ, τι λέξει, id est ἐπὶ προσδοκίᾳ τῶν λεχθησομένων. Cic. Phil. VII. 3. horreo quemadmodum accepturi sitis. Sed praesenti idem significatur quod Hec. 185. δειμαίνω τί ποτ' ἀναστένεις. Ed. Pr.

V. 798. Τῆνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

Animadversa vulgaris interpretationis importunitate Canterus ὀλεθρίως scribi jussit, ceteris servatis; Musgravius ὀλεθρίως Αἴαντ' ἐς ἐλπίζει φέρειν, *spectare putat ad Ajacis interitum*; ingeniosius Bothius ἐλπίζειν φέρει, id est ἐλπίδα φέρει *metuere nos facit*. Sic Aesch. Ag. 1144. φόβον φέρονσι μαθεῖν. Vulgatam Scholiastes declarat his verbis νομίζει, μέλλει δεχέσθαι. Matthiae hoc, quod legitur, e duabus constructionibus conflatum putat, ἐλπίζει ὀλεθρίαν εἶναι et ἐλπίζει ὀλεθρον φέρειν τήνδε ἔξοδον. His omnibus consideratis retineo quod olim censui, *Metuit Teucer ne hic exitus Ajacis, quem nunciat, perniciosus ei futurus sit*. In seq. versu Aug. B. ἀνθρῶπου.

V. 801. 802. Τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει. Hoc loco Θεστορείος μάντις pro Θεστορίδης dici ait Eustathius p. 50, 16. ad II. I. 69. ubi Zenodotus μάντις Θεστορίδης scripsit pro Κάλχας. In altero versu Lb. ΓΔ. Mosq. B. et Jen. ἢ τ' αὐτῷ pro ὅτ', quod neque pro eliso ὅτι accipi potest, nam in Eur. Iph. T. 570. (559.) ἐν δὲ λυπείται μόνον ὅτ' οὐκ ἄφρων ὦν — ὀλωλε, si vulgata stamus, ὅτ' istud non est ὅτι, ut Matthiae autumat, sed ὅτε, ut Terent. Andr. III. 5, 17. *ei mihi, quum non habeo spatium*, cf. Matth. Gramm. §. 44. Adn. i. neque etiam ὅτι σφι scribi convenit, etsi graeci interpretes Oed. C. 1490. et Lyc. 1142. σφι pro αὐτῷ acceperunt. Verum de hoc omnes consentiunt; subjectum vero quod sit, magna opinionum contentione quaeritur. Erfurdcius quidem ὁ μάντις φέρει intelligit, Schaeferus ἡ ἔξοδος, quorum neutrum commendabile. Hermannus subjectum esse ἡμέρα, particulas autem νῦν ὅτε valere pro simplici νῦν ut in nonnullis Aeschyli locis, quos quum nemo recte intelligeret, primus ille in clara luce posuit ad Vig. p. 919. quamnam autem cum hoc, de quo agitur loco, similitudinem habeant, fortasse explanatius tradet, si professus fuero me nescire; scirem vero, si Sophocles scripsisset ad Aeschyli exemplum, νῦν ὅτε Αἴαντι θάνατος παρέστηκε, *nunc si quando, nunc cum maxime*, cujus constructionis ratio maxime patescit e Plauti Rud. III. 3, 568. *nunc id est quum omnium copiarum viduitas nos tenet*. Si ἡμέρα subjectum est, poeta pro ἢ φέρει negligentius scripsisse videtur ὅτε φέρει, quum in animo haberet ὅτε θανεῖν αὐτῷ ἢ σωθῆναι πέρωται. Sed subit alia conjectura, φέρει verbum impersonale esse, quicum comprehenditur notio τοῦ φέροντος, id est fati, ut si dicitur τὸ φέρον ἐκ θεοῦ, *χρὴ τὸ φέρον σε φέρειν* et similia, v. Jacobs. ad Anth. T. X. p. 247. Quomodo igitur Virgilius dixit Aen. II. 34. *Trojae sic fata ferebant*, Sophoclis verba

hisce reddere licebit: *hoc ipso die, quo fatum fert ut in extremum deveniat discrimen.* [*Ἡδ' ἡμέρα θάνατον ἢ βίον φέρει* Wagner. *Fragm. Trag.* 241.]

Per hanc occasionem de elisione literae iota disserui; quam quum Porsonus ad *Hec.* 905. Musgravius ad *Aj.* 497. aliique Tragicis concessissent, ostendere conatus sum, quam facile plerumque declinari possit. Primum Aesch. *Pers.* 846. *ὑπαντιάζειν παιδ' ἐμῷ πειράσσομαι*, lenissima est correctio *παιδ' ἐμόν*, ut Herodo. *IV.* 121. *οἱ Σκύθαι ὑπαντίαζον τὴν Δαρσίων στρατιήν*, parique ratione Plutarch. *V. Pomp.* c. *LXXI.* Philo de *Somn.* *L.* *II.* p. 1124. *E.* p. 138. ed. Pfeiff. Joseph. de *Bell. Jud.* *IV.* 1, 268. hoc verbum construxerunt, et *ἀπαντᾶν* Plutarch. *V. Lucull.* *T.* *I.* 501. Menand. *Eclog.* *Legg.* p. 88. ubi praeter causam dativum substituunt, quem Schweighaeuserus Appian. *Civ.* *V.* 45. *ἄσπονδόν σε κατιόντα ἀπήντησα τῶν ἐρουμάτων ἐτι ἐκτός ὄντα*, quater deinceps scribere ausus est; *ἀντιᾶν* et *ἀντιάζειν* praeter Herodotum Apollonius *Arg.* *I.* 971. Lucianus *Epigr.* *XXV.* 4. *T.* *II.* p. 213. (*Pal.* *XI.* n. 274.) cum quarto conjungunt casu; *συναντῶσιν ἀγόμενον Σόρραιχον* Jamblich. ap. Phot. *Cod.* *XCIV.* 134. quem locum Hoeschelius interpolavit supposito dativo; Lesbos autem p. 182. *συνήντησέ με* ad Asianum schema refert et similiter Homerum *τούτον ἐρόνγ' ἀντιβολῆσαι* dixisse *II.* *VII.* 113. ubi nunc *τούτῳ* legitur. Simplex est Eur. *Iph. A.* 150. *ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσης*. Pindari locum *Pyth.* *V.* 59. *ἐκόντι πρόπει νόῳ τὸν ἐνεργέτην ὑπαντιάσαι* affert Moschopolus ad *II.* *I.* p. 14. ac prudenter admonet καὶ πολλὰ ἕτερα ἐτέρως συνταττόμενα, εἰ ἐφ' ἕτερα μεταλαμβάνόμενα (scr. εἰ ἐφ' ἕτερα σημαίνόμενα μεταλαμβάνεται) συμβαίνει τὴν ἐφ' ᾧ μεταλαμβάνεται ἀναδέχεσθαι σύνταξιν, sed in superioribus exemplis plerisque obtinet verbi propria ac nativa significatio. — Alter est Aeschyli locus *Suppl.* v. 6. *φεύγομεν οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίᾳ ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι*, in quo *δημηλασίαν* substitui conjecturam sequens, quippe ignotis tum codicum lectionibus praeter quas Schuetzii editio prima suppeditabat. Notavi praeterea simplex *γνωσθεῖσαι* insolentius pro *καταγνωσθεῖσαι* positum, refellique Reiskii errorem, qui Liban. *Decl.* *T.* *IV.* p. 717. *καταγνωσθεῖς ἀτιμίαν* et Himer. *Ecl.* *V.* 36. p. 158. *προδοσίαν καταγνωσθεῖς* mendosa putavit, allatis aliis hujus constructionis exemplis, *δειλίαν καταγνωσθῆναι* Dionys. *Antt.* *XI.* 22. *ἀχρηστίαν* Aristid. *T.* *I.* 514. quo testimonio utitur Grammaticus *Etym.* Gudiano adjunctus p. 647, 20. *ἐτεροδοξίαν* Euseb. *H. Eccl.* *VII.* 29, 359. *φυγὴν* Diog. *La.* *II.* 51. neque aliter verba synonyma *κατακριθῆναι* *δήμεισιν* καὶ *ὑπερ-* 352

ορίαν Anna Comn. VIII. 236. B. σταυρόν XIV. 431. B. φρυγὴν Anonymus Suidae s. Ἱεροκλῆς, θάνατον Aelian. V. H. in Epigraphe V. 6. Argum. in Dem. c. Apat. p. 891. Georgius Progymn. II. 594. T. I. ed. Walz. ταύτην τὴν τιμωρίαν Zenob. Cent. II. 6. p. 28. et καταδικασθῆναι φρυγὴν Appian. II. 3. p. 31. τὴν ἐπὶ θανάτῳ Artemid. IV. 60, 238. Anonymus Suidae s. Νικόλαος, cf. Siebelis ad Paus. VI. 3. p. 12. postremo ἀττικισμὸν ἐγκληθεῖς Dionys. de Lys. I. 453. Sed et dativus verbis condemnandi additur; vel solus, θανάτῳ κατακεκριμένος Eur. Andr. 497. καταγνωσθεῖς θανάτῳ vel φρυγῇ Diod. I. 77. XIII. 101. Aelian. V. H. XII. 49. vel cum praepositione ἐπὶ Artemid. I. 8. etc. rarius infinitivus ἀποθανεῖν καταγνωσθεῖς Paus. IV. 24, 2. — Tertium exemplum Agam. 1243.

Τὶ νῦν καλοῦσα δυσφιλῆς δάκος
τύχοιμ' ἄν, ἀμφίββαιναν ἢ Σκύλλαν τιὰ,
θύουσαν ἄδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἄραν
φίλοις πνέουσαν —

memoravi propter eos, qui μητέρ' dativum esse crediderunt, Orci matrem nescio quam perridicule commenti; Clytaemnestra ἄδου μήτηρ dicitur pro αἰνομήτωρ (ut αἰνοπατήρ) vel κακομήτωρ, ut ἄδου βάρκα, ἄδου μέλος Eur. El. 143. ἄδου γόοι Arist. Thesm. 1041. ἄδου νόμοι in Soph. Fr. Inc. LXX. 690. N. 407. Dind. Σειρήνας εἰσαφικόμεν Φόρκου κόρας ἀθροῦντος τοὺς ἄδου νόμους, ubi θροοῦντε correxi; δύο γὰρ αὐτάς (Sirenes) ἐμφαίνει ὁ ποιητής· καὶ συνέδραμόν τινας Eustath. p. 1709, 44. [cf. Meinek. ad Euph. p. 123.] In postremo autem Aeschyli versu pro ἄσπονδόν τ' ἄραν φίλοις πνέουσαν corrigi debet Ἄρην, nam ἄσπονδος ἀρά nemo dixit dictaque absurdum est; ἄσπονδος sive ἄσπιστος ἔχθρα, μάχη, πόλεμος, permulti v. Abresch. Dilucid. L. V. 555. Atticista in Villoisoni Anecd. p. 84. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἄγριος καὶ ἀνή-
358 μερος Ἄρην πνέει λέγουσι, quo Aeschylus ipse utitur Agam. 385.¹⁾ Ad ultimum pro δόρ' ἀνημέρω θανών Suppl. 1000. Porsonus e vestigiis codd. sagaciter δορικανεῖ μόρω θανών eruit. — Sophoclis loci duo in disceptationem veniunt; unus Oed. C. 1435.

Σφῶν δ' εὐδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
θανόντ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξετον.

quem verborum trajectione regulae accommodari posse dixi; Hermannus et Elmslejus θανόντ' accusativum esse putant dativo junctum; neque tamen e Tragicis hujus asyntaxiae ex-

¹⁾ Clausenii quaestio, quinam sunt illi amici, quibus Scylla bellum infet, ineptior est, quam cui responderi debeat.

emplum affertur praeter illa, in quibus phrasis est pro verbo: *πέπαλται μοι κέαρ κλύουσαν, ὕπεστί μοι θράσος κλύουσαν, λέλυται ἐμοὶ ῥώμη ἐσιδόντα*, et contraria enallage *ἔλεός μ' ἐσῆλθεν ἐννοουμένων* cf. Meinek. ad Menandr. 384. quae quum omnia eodem redeant, *subit me timor, miseratio, desiderium*, ad comparandum minus idonea sunt. Sed desideramus ejusmodi exempla *ὀργίζομαι σοι πολυπραγμοῦντα*. [His similis librorum nonnullorum scriptura Eur. Bacch. 1018. *θηραγοῖετα πεισόντα*, quam Hermannus tuetur.] Plus difficultatis habet alter Trach. 674.

ὧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀργίως
ἔχριον ἀργῆτ' οἶός εὐείρω πόκω,
τοῦτ' ἠφάνισται.

ubi quum Valckenarius scripsisset *οἶός εὐείρων*, in transitu monui, Atticis *εὐείρος* tribui a Schol. Avv. 121. Erfurdtii autem conjecturam *πόκων* emendantis, hoc incommodum habere dixi, quod accusativus *πόκων* non facile alio quam ad proximum *πέπλον* referri posset, quo facto Deianira diceret, quod nihil ad rem pertinet et sponte intelligitur, vestem Herculi missam fuisse laneam, non diceret autem, quod omnium scire intererat, qualis penicillus fuerit, quo illa in imbuenda veste usa erat; quam ob causam dativum quidem ad intellectum commodissimum esse dixi, sed ferri tamen posse nominativum relativo postpositum *ἀργῆς οἶός εὐείρου πόκος*, ᾧ *πέπλον ἔχριον*, cujus enunciati partes quum trajectae essent, poetam pro ὅδ' ἠφάνισται subdidisse τοῦτ' ἠφάνισται, perinde ac si pronomem ᾧ generis esset neutrius¹⁾. Quae autem³⁵⁴ subjeci attractionis exempla, ea ad explanationem vulgaris scripturae spectant: Liban. Decl. T. I. 293. *ὄν γὰρ μέγιστον ἄδουσι Πέρσαι, τὸν ἥλιον, οὗτος* — Soph. El. 160. *ζῶμι — ὄν γὰ ποτὲ Μυκηναίων δέξεται, Ὀρέσταν*, quem locum perperam sollicitare Brunckium. Dio Chr. XXXVII. 106. *ἐπέτρεψαν θεῷ πρεσβυτέρω, οὗ πλείστα κεφαλαί, τοῦ Βριάρεως*. Paus. III. 14, 3. *γεγραμμένοι εἰσὶν, ἃς ἀνείλετο νίκας ἄλλας τε καὶ Ὀλυμπίας*. Appian. Civ. IV. 90. *ἐν τῇ ἀρετῇ ὑμῶν, οὗς ὄρατε τοσοῦδε ἀνδρας*. Philostr. Iconn. II. 9, 874. *τοιούτοις ἀκροθινίως φρονῶν, ἃ δὴ καὶ ὄρας, κεφαλὰς ταύτας*. Et ante omnes Homerus Il. IX. 130. *μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπήρων κούρη Βρισῆος*. Quint. Cal. III. 99. *λησάμενοι κείνοιο, τὸν ἀθάνατοι γάμον αὐτοὶ ἀντιθέω Πηληϊ σνάρσαμεν*. Eur. Herc. 1164. *ἦκω σὺν ἄλλοις οἱ παρ' Ἄσωποῦ ῥοαῖς μένουσ' ἐνοπλοῖ*. Hinc autem patere Brunckium

¹⁾ Neuii ratio *πέπλον ἀργῆτα* conjungentis displicet ob epitheti collocationem.

in Arist. Rann. 889. *ἔτεροι γάρ εἰσιν οἷσιν εὐχομαι θεοῖς*, sine idonea ratione praetulisse unius cod. lectionem *θεοί*. Addidi in Androm. 1115. *ὣν Κλυταιμνήστρας τόκος εἰς ἦν ἀπάντων τῶνδε μηχανοδόρφος*, ab eodem et Musgravio male interpungi post *ἦν*, postremo substantivum relativo assimilatum huic antecedere Soph. El. 652. *φίλοις ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύνωια μὴ πρόσεστι*. Haec quidem de Sophocle. Euripidis fabulae unicum hujus elisionis exemplum praebent Alc. 1121. *καὶ μὴν προτεινω* (sc. *χεῖρα*) *Γοργόν' ὡς κατατόμφ*, nisi ille *κατατομῶν* scripsit, *ὡς ἂν τις κατατομῶν Γοργόνα*, id est, capite averso, ut de Perseo narrat Apollodorus II. 4, 2. *ἀπειστραμμένος — ἐκαρτόμησεν αὐτήν*. Nam quod in Aeol. Fragm. VI. 416. legitur *ἂ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ'*, ὁ πλούσιος δίδωσι, quis praestet, illum, qui hanc sententiam excerpserit, poetae manum ita religiose reddidisse, ut nihil aut mutaret aut demeret? Nec de Philemonis versu Fr. 310, 4. *πρόσεστι τῷ πένητ' ἀπιστία* quidquam pronunciari potest (v. Meinek. p. 40.). In Aristophanis fabulis iota dativi nunquam eliditur; nam quod Brunckius edidit Plut. 689. *τὸ γράδιον τῇ χεῖρ' ὑψήρει*, non legitur in codd. sed *τὴν χεῖρ'*. Nec ferendi sunt dativi pluralis numeri *πᾶσ'*, *ἀνδράσ'*, *ὄρνισ'*, quos Valckenarius Diatr. p. 166. Musgravius ad Ion. 1097. Marcklandus ad Iph. A. 14. et 1224. Euripidi tribuerunt. Haec postquam in Ed. Pr. edisserui, in hunc modum peroravi: „jam de elisione ista ut „explorata sint omnia etsi mihi haud plane perfecisse videor, „loci tamen, qui ad causae contestationem pertinent, ita sub „unum conspectum omnes collocati sunt, ut eos studiosi, si „qui cognoscere velint, in promptu habeant.“ Ergo nihil decrevi, nihil asseveravi, ut quibusdam visus sum, sed elisionis exempla et pauca esse ostendi et cum propter paucitatem suam tum propter emendandi facilitatem suspiciosa. Neque nunc mirari destiti, cur dativi *χειρὶ*, *ποδί*, *δορί*, *παιδί*, *ἀνδρί*, quorum frequentissimus usus, non saepius ita positi inveniantur, ut iota aut elidi necesse sit aut cum insequenti vocali continuari ea ratione, qua veteres Grammatici *ἀστέρι ὀπωρίνω*, Hermannus *παιδί ἐμῷ* et similia pronunciata esse statuunt.

V. 803. *Οἱ γὰρ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης*. La. *ΓΔ. οἱ ἐγώ*, ut Brunckius, *Θ. οἱ ἐγώ*, Lb. *τύχας*, supra scripta litera *ἦ*. Totum versum affert Suidas s. *Πρόσστητε*, cum scholio *ἐπίκουροι γένεσθε τῆς κατεπειγούσης συντυχίας*, quo constructio non expeditur; neque enim, si recte *ἐπίκουρος τῶν πολεμίων* dicitur, eodem modo verbum simplex *ἐπικουρεῖν* construi potest. Sed *πρόσστητε* hoc loco pro obsistite

positum videtur ut Quint. I. 518. *ἀντίστησαν ἀταρτηροῦ πολέμου*, et vicissim *προὔστη* v. 1133. pro *ἀντίστη*, qua ratione Aeschylum Prom. 354. *πᾶσιν ὃς προὔστη θεοῖς* scripsisse suspicabar; sed praestat Dindorfii conjectura *ἀνίστη*. *Ἀναγκαία τύχη* Eustathius non ex hoc loco profert sed ex v. 485.

V. 805. *Οἱ δ' ἀντηλίους*. Ita Suidas, qui s. *Ἀγκῶν* hunc et seq. versum affert, et codd. plerique; Bar. A. et nonnulli alii cum Ald. *ἀνθηλίους*. Illud in Aesch. Ag. 528. codd. omnes exhibent et ex Euripide (Meleag. Fr. XXI.)⁵⁵⁶ affert suo loco Hesychius, nuperque Hermannus e Vict. reposuit Ion. 1550. Accedit huc *ἀπηλιαστής* Aristoph. Avv. 110. et quod Schol. Mosq. in Matthaei Opusc. Med. p. 361. affert, *Θεόφραστος τὰ τετραμμένα πρὸς ἥλιον ἐπήλια καὶ προσήλια καλεῖ*, quorum tamen neutrum in Theophrasti libris reperit. Ceteri variant; apud Arrianum Alex. V. 6, 1. *ἀπηλιώτης* legitur, mox §. 4. *ἀρηλιώτης*, ut in cod. Aristot. de Mund. IV. 394, 23. frustra que apud Plut. Virt. Mul. p. 275. pro *ὄρος ἀντήλιον* corrigitur *ἀνθηλίον*, qua forma est *τὰ ἀνθηλία* ap. Hesych. s. *Παρώπια* et Poll. X. 54., *ἀνθηλίοι* et *παρήλιοι* Galen. de Hipp. et Plat. VII. 7, 222. quae Latini *parelia* vocant omissa interadspiratione, ut et apud Tertullianum *antelii daemones*. Sed Atticos *ἀπηλιώτης* dixisse et *ἀντήλιος* distincte tradit Phrynichus App. p. 16. quibus alius quis p. 425. addit *ἐπηλῖς* (perperam *ἀπηλῖς* ap. Suid. s. *Ἀπηλιώτης*). Neque Tzetzae auscultandum, qui ad Hes. Opp. v. 156. et ad Lyc. 850. haec ionica esse narrat, *Λεῖκιππος* autem et *ἀπηλιώτης* attica. *Ἀλκίππη* et *Νικίππη* celebria sunt in historia fabulari nomina; *Ἀνθίππη* Apollod. II. 7, 8. Parthen. c. XXXIII. *Ἀνθίππος* Lacedaemonius Thucyd. V. 19. ubi nunc e codd. compluribus editum est *Ἀντιππος*. *Νικίππος* nescio quis Demosth. c. Polycl. 1212, 3. *Κράτιππος* historiarum scriptor, *Λεῖκιππος* Menand. Fragm. p. 199. *λεῖκιππος* sive proprium est sive epitheton, hoc uno modo scribitur, ut et *Γλαύκιππος*, hominis attici nomen apud Lysian et Andocidem; *Ἰππαίμων* Thessalus quidam memoratur Anth. Pal. VII. n. 304. *Ἰππαρομόδωρος* Plataeensis Lys. Or. XXIII. 167, 5. *ἰππαρομοστής* Xenoph. Hell. IV. 4, 10. cujus formam magis vernaculam asservavit Hesychius *Ἰππαρομος ἀρχή τις* sed emollita est ab alienigenis, sicuti Pindarus *πεμπτάμερος* maluit dicere et *χαλκάρματος* Pyth. IV. 155. quam id quod ratio poscebat *καλκάρματος*. Eiusdem poetae est *ἐπάμερος*, cui simillimum *κακήμερος* protuli ad Phryn. .p. 677.¹⁾ sed

¹⁾ Pro *κακομιλία* nequaquam, ut Passovius dicit, *κακομιλία* proposui, sed *καχομιλία*, quod legitur apud Philodemum IV. 43. ed. Goettling.

357 dubitanter propter creberrimam literarum $\bar{\kappa}$ et $\bar{\chi}$ confusionem; neque certiora sunt, quae Hesychius suppeditat, *μελιτήμερον ἡδύ*, et *λιπήμερος τῷ προσήκοντι χρόνῳ μὴ γεννώμενος*, quorum prius Hemsterhusius mendose pro *μελιτηρόν* scriptum esse persuadet, alterum ex *ἀλιτήμερον* natum videtur. Cum superioribus *ἀντήλιος*, *ἐπηλις* et *λεύκιππος* Eustathius p. 1562, 23. contendit homericum *αὐτόδιον*, quod Passovius nescio quomodo addubitat an compositum non sit; idem p. 1745, 60. memorat *κόλπαβρος* incertum unde acceptum. His accedunt *ὑπαμμος* Athen. II. 62. C. et Theophrast. H. Pl. I. 16, 13. cuius in hoc ipso capite et multis aliis locis *ὑφαμμος* scribitur; *ἐπέσπον*, quod Aeschylus Pers. 550. ab Homero mutuatus est, et hoc suspectius v. 600. *στρατὸν ἐν ἐποδώκει*, quo spectare videtur Suidae glossa quae post *Ἐφ' ᾧ* legitur *Ἐφωδόκει* (sic) *ἐποδήγει δέ*, ubi Kuesterus tacite *ἐφωδήγει* edidit; tum *κροκύφαντος*, pro quo Attici *κεκρύφαλος* dicere maluerunt v. Etym. s. h. v. et quae Schaeferus adjungit ad Anth. Pal. p. 581. *λευκηπατίας* et *φουινικέμων*, illud e Suida et Anecd. hoc a Porsono in quodam Epicharmi versu repositum. Neque praetermittam neotericum *σαρκομοιόμορφος*, cuius auctores Du Cangius producit, et *κατωραΐζεται*, *σεμνύνεται*, quod Hesychius fortasse ex ionico scriptore depromsit. Restat verbum *καταῦσαι*, de quo Eustathius p. 1547, 60. λέγει Ἀλκιμῶν (Fragm. CXX.) *τὰν Μῶσαν καταῦσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις*· εἰ δὲ τὸ μὲν αὔσαι δασύνεται, φασὶ, τὸ δὲ καταῦσαι ψιλῶς προφέρεται, πολλὰ καὶ οὕτως ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττικοί. Hesychius *Καταῦσαι*, *κατανλῆσαι*, *καταδῦσαι*. et *Κατανύστης*, *καταδύστης*, sed paullo ante *Καθαῦσαι*, *ἀφανίσαι*, cui verbo Aristophanes Nubb. 970. (*τὰς Μούσας ἀφανίζων*) eandem potestatem attribuit, quam Aleman priori. Sed pro *κατανλῆσαι* haud dubie scribendum, quod apud Photium legitur, *καταντλῆσαι*, eo intellectu, quo Pindarus dixit *ἐν ἄντλῳ τιθέναι* Pyth. VIII. 14. hoc est, ut Scholiastes exponit, *ἀφανίζειν καὶ ἀμανροῦν*. Atque ad hanc significationem cetera quoque verba mergendi transferri solent. Liban. Decl. T. II. p. 576. *τοῦ παρόντος καιροῦ κατηγοροῦσιν ὡς τὰς βουλὰς καταδύσαντος αὐτοὶ καταδύσαντες καὶ καταποντίσαντες καὶ κεκωλυκότες αὐτὰ ἀναβιῶναι*. Idem p. 246. *προσκατεπόντισε τὴν βουλήν ἄνθρωπος οὗτος*. Pausan. VIII. 5, 2. *τούτους φαίη τις ἂν καταποντιστὰς εἶναι τῆς Ἑλλάδος*. Quumque apud posteriores scriptores *ποντίζειν* et *καταποντίζειν* vitare atque incestare significet et in eandem sententiam etiam verba *ἀφανίζειν* et *μολύνειν* traducantur, quorum illud explanat Locella ad Xenoph. p. 38. hoc apparet e Glossis graecobarbaris Du Cangii T. I. p. 1202. *μο-*

358

λυσμός, μασμός, πόντισμα, hinc non solum illud intelligitur, cur Aristophaneo verbo τὰς Μούσας ἀφανίζειν Aristides substituerit τὰ τῶν Μουσῶν ὄργια χραίνειν T. II. 414. sed apparet etiam quomodo idem verbum καταῦσαι modo pro καταδῦσαι modo pro ἀφανίσει dici potuerit. Verbi simplicis αὔω nullum hodie vestigium extat, sed compositi ἐξαῦσαι τὸ ἐξελεῖν Poll. VI. 88. unde Etym. M. p. 346, 58. nomen ἐξανστήρ ducit, quod convenit latino nomini *exemplum*, ut creagra dicta est ab eximendo, idemque instrumentum αὔστηρ et, si Valckenarii conjectura probatur Animm. ad Ammon. p. 35. αὔστρα vocatum est, laconice ἐξαιρέταρ. Ex quo colligi licet, αὔειν illud, quò de agimus, idem valere quod αἶρειν, verumque esse quod in Soph. Ant. 615. plerique libri exhibent πρὶν πυρὶ θερμοῦ πόδα τις προσάσῃ, id est προσάσῃ, ut in glossa exponitur, sive προσαρμόσῃ. Postremo, quemadmodum βαπτίσει pro pessum dare dicitur v. Wessel. ad Diod. I. c. 73. et similiter latinum *mergere* v. Wernsdorf. ad Petron. v. 58. T. III. ita Hesychius interpretandis verbis ἀλιφθερῶσαι et ἀλιβδῦσαι unum idemque ἀφανίσει adhibet, et ut Sophron dixit Fragm. XLV. ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει sive ἀλιφθορήκει sic toculliones ἀφανισταὶ vocantur Plutarch. de Vit. aer. al. IV. 210. T. XII. et debitores βεβαπτισμένοι V. Galb. c. XXI. Ad ultimum, quod Alcaeus comicus Athen. X. 424. D. de vini temperatoribus usurpavit κεραννύουσιν ἀφανίζουσι τε, comparare placet cum vetere oraculo, de quo in Aglaoph. p. 1087. exposui: ἐν δὲ πότῳ Διόνυσον ἀλιβδύουτε θαλάσῃ, id est κεράννυτε. Hic πότῳ scripsi pro τότῳ, quorum vocabulorum creberrima est inter se permutatio v. 859 Plutarch. V. Themist. c. III. Diod. V. 40. Aeschin. Fals. Leg. 330, 47. τὸ γὰρ ἀπόνημα ἄτοπον καὶ ἄχρηστον Artem. IV. 41, 353. perverse scriptum pro ἄποτον.

V. 806. Τάνδρως ἐξοδὸν κακὴν. Codd. ΓΑΘ. Aug. AB. Mosq. AB. Lipss. AB. Jen. et utraque Juntina ἀνδρός.

V. 807. Φωτὸς ἠπατημένη significare videtur τῆς γνώμης αὐτοῦ ἀμαρτούσα vel αὐτοῦ ἐκείνου ἀποσφαλεῖσα, non, quod Scholiastes opinatur, ἰπ' αὐτοῦ. Nec Sophocles unquam scripsit κρυφθεῖς ἀπληγίδος. ut Bernhardt refert Synt. p. 140. sed τρύχῃ κρυφθεῖς ἀπληγ. ut clare legitur Fragm. N. 843.

V. 810. Ὅποιπερ ἂν σθένω. Jen. ὄπη περ. Sequentia verba χωρῶμεν ἐγκονῶμεν affert Eustathius p. 1306, 32. Σπένδωμεν, ἐγκονῶμεν Eur. Hec. 507. et Themist. Or. V. 71. Proxima οἶχ' ἐδρας ἀκμή afferuntur ab Eustath. p. 1295, 57. et Anecd. Bachm. p. 356. T. II.

V. 812. Σώξεν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδει θανεῖν,

Dresd. B. *Θέλοντος*, A. La. Aug. C. *ἄνδρα γ' ὃς ἂν σπεύδῃ*. Ex utroque Hermannus cogit poetam scripsisse *θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ* — accusativum *θέλοντας* suspendens a verbis, quae vulgo *παρενθετικῶς* scribuntur, *οὐχ ἔδρας ἀκμή*, sive potius ab hoc, quod significatur, *οὐχ ἰδρυτέον ἐστί*, sic ut oratio in sententiam universalem desinat: *Non est desidiae tempus, si quis servare vult virum mortis appetentem*. Dindorfius pro *ἄνδρα γ'* edidit *ἄνερ'* — Ego nihil causor.

V. 813. *Χωρεῖν ἔτοιμος*. Cod. Γ. γ' *ἔτοιμος*. Ad par-epigraphen, qua discessum chori denotavi, pertinet scita Scholiastae admonitio; *μετάκειται ἡ σκηνή ἐπὶ ἐρήμου τινὸς χωρίου* — *Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπάνια· εἰώθασι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. Τί οὖν τὸ αἴτιον; φθάνει Αἰσχύλος ἐν Θρήσσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγέλλας. Ἴσως οὖν καινοτομεῖν βουλόμενος ὑπ' ὄνυμ ἔθηκε τὸ δρώμενον ἢ μᾶλλον ἐκπλήξαι βουλόμενος· εἰκὴ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὄσιον.*
 360 Brunckio vero hoc vitium oeconomiae videtur, quod vitari nulla ratione potuit, si quidem Ajax coram spectatoribus mortem sibi consciscere debebat; in ceteris omnibus Tragici nostri fabulis chorus nunquam a scena abscedit nisi absoluta actione. At in Eumenidibus, in Alcestide et Helena chorus digreditur vel scenae mutandae causa vel ob aliud, idque a vetere consuetudine minime abhorrere declarat periactarum usus et quod graecus interpres ait, rarum fuisse *παρὰ τοῖς παλαιοῖς*. Hi plerumque quidem *ἐξαγγέλων* ministerio usi sunt auctore Aeschylō, qui τὸ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησεν, ὡς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοι Philostr. V. Ap. VI. 11, 244. quod evitarent partim ut foedum adspectu partim ut difficile ad imitandum. Ne pueros populo coram Medea trucidet, ipsa ratio et humanitas exigit. Sed ne tamen graecos nimis delicatos fuisse credamus, Euripidis admonemur exemplo, qui abscisum a matre Penthei caput spectatoribus ostendere non est veritus. Sophocles autem mediam quandam viam ingressus scenam ita instruxit, ut spectatores Ajacem viderent quidem gladio incumbentem sed e longinquo et quasi per transennam, quippe silvulae contactum margine. Eoque fit ut hemichoria per *εἰσόδους* ingressa mortuum non adspiciant, Tecmessa autem quae ex interiore scena procedens in spectaculum tristissimum incidit, eum tanquam in propinquo situm choro demonstrat v. 888. *Αἶας ὄδ' ἡμῖν κεῖται* etc. *Νάπος* vocat v. 893. locum unde conspecta caede progreditur, ut Cicero ad Herenn. I. 11. *Ajax in silva postquam rescivit quae per insaniam fecisset, gladio occubuit*. Sed quo facilius fallerentur spectatorum oculi, Sophocles, ut videtur, dolonis scenici

fraudem adjunxit, quo histriones πρὸς τὰς κιβδήλους σφαγὰς uti tradit Achilles Tatius III. 20, 77. repertum in choragio histrionico gladium describens οὐ ὁ σίδηρος εἰς τὴν κόπην ἀνατρέχει. Atque hoc mortis mimicae, ut dicitur Petron. c. XCIV., instrumento histriones, qui Ajacem agerent, esse usos apparet ex Hesychio Συσπαστὸν τῶν Τραγικῶν τι ἐγχειρίδιον ἐκαλεῖτο, ὡς Πολέμων φησὶ, τὸ συντρέχον ἐν Αἴαντος ὑποκρίσει, ejusque duo alia nomina tradit, unum Ἄνδρομητὸν συσπαστὸν ἐγχειρίδιον παρὰ Τραγικοῖς, id est quod Achilles dicit ἀνατρέχον, alterum minus expeditum Ἄηκτον ³⁶¹ συσπαστὸν ἐγχειρίδιον παρὰ Ταρεντίνοις. Eundem ad usum comparatum fuisse cludinem mimorum, Lipsii opinio est Elect. I. 18. et Carpzovii Parad. Arist. I. 7. p. 121. idemque clunaculum dici putant, quo potius παραμῆριον significari videtur v. Spanhem. ad Julian. Or. I. 252. Oudendorp. ad Apul. Apol. p. 560. Ed. Pr. Ad Polemonis testimonium gravissimum accedit quod Schol. ad v. 864. perhibet Timotheum histrionem σφαγέα cognominatum esse, quod Ajacem agens speciem occidentis pulcerrime assimilaret. Viderit ergo Fr. Thierschius, quo iure in Gramm. Gr. §. 284. n. 12. eos, qui scenam mutatam, gladium ab Ajace ante spectatorum oculos terrae infixum crediderunt, scenae graeciensis morem penitus ignorasse affirmet. Taceo de gladio, quod nescio an nemini in cogitationem venerit. Si vero scena mutata non est, permirum videtur, quod Ajax, qui moriendi causa a suis discesserat, in eum regreditur locum, ubi nisi nuntius intervenisset ipsi ignotus, uxorem, filium omnesque familiares fuisset inventurus. Neque Eurysaces v. 983. dici potuit μόνος παρὰ σκηναῖσι, si chorus, qui hoc dicit, ipse omnesque qui adsunt, apud tentoria versantur, ubi antea fuerant. — Praeterea hic olim de voce κνώδων disserui, quae commodius ad v. 1025. tractabuntur, et vocabula aliquot mendose descripta indicavi; ap. Hesych. Ὀρῶωδεῖ, μαινεται pro δειμαίνεται, cujus verbi activo usus est Aeschylus. In Orphei H. in Bacchum LI. 10. οὐρεσιφοῖτα, ἔρωσ, νεβριδόστολε pro κεράστα, νεβρόστολε, nam νεβρός pro νεβρίς dici potuit, ut λέων et ἀλώπηξ pro pelle; ac verbo νεβροστολίζειν utitur Poeta de Herb. v. 80. In H. V. πρωτόγονον καλέω — ὃς τε πολύμνηστον correxi φῶς τό — simulque notavi editorum errorem, quo versibus Orphicis immixta sunt oracula Chaldaea. Tum H. LII. 52. πυρισπόρε Νύσιε, λισσεῦ reponebam κισσεῦ consuetum Liberi Patris epitheton; κισσεῦ Διόννσε Aristid. T. I. p. 330. [λυσεῦ aut aliud substantivum in εῦς a futuro ductum vereor ut reperiri possit in magno hujusmodi vocabulorum numero]. In Tzetzae Hom. 277. Οὐρανὸν — Ἐκμονος ἀκαμάτιο γόνον,

362 corrig. *Ἀκμόνος*, ex Hesychio *Ἀκμών*, *οὐρανός* et Eudoc. p. 26. (adde Alcman. Fragm. CXIX.) Postremo contra Valckenarium, qui in Diatr. Eur. p. 161. Etymologi M. testimonium *Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτα* tum demum verum esse credidit si *Ἐριδος* scriberetur, ostendi Amorem Zephyri et Iridis filium perhiberi a Plutarcho Amat. T. II. 765. E. Nonno XXXI. 110. et Eustathio p. 391. (v. Fragm. Alcaei p. 26.)

V. 815. *Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομώτατος* — Polux VI. 192. *σφαγεὺς παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος*. Vulgo homicidam significat Dem. de Synt. p. 175, 27. Andocid. de Myst. p. 11, 1. Philo de Leg. ad Caj. 1005. A. Philostr. V. Ap. VII. 14, 293. Liban. Decl. T. IV. 923. sed ad istum modum *βουπόροι σφαγεῖς* Eur. Andr. 1133. Positivi *τομός*, quem Buttmannus Gramm. T. I. 279. apud antiquiores reperiri negat, Suidas satis locupletem auctorem profert: *Τομὸν τὸ τμητικὸν ὀξύτωνος· οὕτως Πλάτων* (Tim. p. 61. E.). Demostheni p. 774. pro *τομόν* nuper e codd. redditum est *ιταμόν*, sed tuto residet apud Plutarch. Symp. VIII. Quaest. IX. 9. p. 389. nec spernitur a Polluce II. 101. quanquam idem *τμητικὸν* dicitur. Nec, quia *ἐλκτικὸν* in usu est, idcirco repudiatur *ὀλκός* v. Schneider. ad Plat. Civ. T. II. 276. *τροφόν* Plato vocat Polit. 289. A. quod vulgo *θρεπτικὸν* dicitur, *δροπὸν τὸ δρεπτόν* Sophocles Hesych. *τροχὸν μέλος* Pind. Fragm. 646. omissum a Lexicographis, *βορόν* Aretae. de sign. diut. I. 5, 77. Aristot. Physiogn. VI. 810, 18. [Philostr. Imagg. II. 19, 841.] *φορόν* permulti; Photius *Θρεκτός, δρόμος* (sic), Thomas M. *δρόμος καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου*, quorum illud *δρομικὸν* dici solet; *τροπόν, στροφόν, νομόν, θορόν*, haud reperuntur. Sed illorum gradus extant *ὀλκότερον* Theophr. Caus. Pl. III. 17, 3. Heliod. III. 5, 137. [*ἀοιδότερος* Anthol. Pal. XV. 8.] *βορώτατος* Synes. Prov. 104. C. *τομώτερος* Timon. Athen. X. 445. E. Plutarch. T. II. 734. Aelian. H. Ann. X. 20. Synes. Catast. p. 299. *τομώτατος* Callim. Fragm. LXXVIII. Poll. V. 20. Geopp. V. 23, 5.

V. 817. *Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἐκτορος ξένων ἐμοὶ μάλιστα μισηθέντος*. Comma post *Ἐκτορος* omittit Ald. et ferendum esse negat Hermannus, quod *ἀνδρὸς* non ad *Ἐκτορος* pertinet, sed ad *μισηθέντος*, neque omnino *φῶς* et *ἀνήρ* nominibus propriis adjungi nisi ea ratione quae ad El. 45. exposita sit. In II. II. 701. fuerunt qui *Δάρδανος ἀνήρ* intelligerent *ὀνοματικῶς*, id est *κατὰ κύριον ὄνομα*, quibus opitulatur Eustathius p. 326. 3. *εἰ δὲ τι δοκεῖ ἐμπόδιον εἶναι προσκείμενον τὸ ἀνήρ, οὐδεὶς γὰρ ἂν, φασὶν, εἶποι Πρίαμος*

ἀνὴρ, ἐνθυμητέον τὸ φῶθ' Ἑρακλῆα Od. XXI. 26. Hic tamen locus similesque eximuntur commate, ut nunc fit, interposito; idemque convenit Theocr. XIV. 1. χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον, Aesch. Sept. 605. φῶτα Λασθένου βίαν. In aliis ἀνὴρ valet pro infinito τις, cui additur nomen proprium sic ut καλούμενος vel τοῦνομα inseri possit. Sic τριήρης τῆς ἤρχε ἀνὴρ Παναίτιος Herodo. VIII. 82. homo Androchus Gell. V. 14, 13. [ἄνδρα Βιήνορα Hom. II. XI. 92. ἀνὴρ Ἰναχος Nonn. III. 260. τὸ βρέφος Ἐρωῶνακτα Anthol. Pal. IX. 302. ἀνὴρ Εὐφρόνιος Suid. s. Κακοδαίμων.] cujus syntaxis apparet ex Aelian. H. Ann. VII. 18. τὸν δεσπότην ἀπέδρα Ἀνδροκλῆς ὄνομα, οἰκέτης τὴν τύχην, et Διονύσιος τοῦνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτηδευμα etc. v. Jacobs. Adn. p. 279. Nec raro patronymica adjunguntur φῶτ' Ἀσκληπιάδην Emped. v. 415. φῶτες Διγείδαι Pind. P. V. 100. ἄνδρες Ὁράτιοι Dionys. Antiqs. III. c. 16. Sed prorsus abundat nomen Lucret. V. 621. Democriti quod sancta viri sententia proscit, neque minus abundare puto in Oed. C. 109. οἰκτεῖρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἶδωλον, et in hoc nostro, ubi nomen ἀνὴρ ne honoris quidem causa additum videri potest, ut in Lucretiano vel si dicitur Ἀρτεμῖς θεά. [Τις τοῦνομα Δράκων, γένος Ἀράκας Phot. 190, 245. Δράκων τοῦνομα ib. τοῦνομα Ἑρακλῆς 247.]

V. 818. Ἐχθίστου θ' ὄραῖν. Jen. et Mosq. B. δ' ὄραῖν. Ceterum de his exitialibus donis loqui videtur Euphorio ap. Etym. M. Δάνειον (v. Meinek. p. 153.) τό ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἐκτωρ. In eandem rem scripta sunt tria epigrammata adespota N. CCCLXXXVIII. p. 200. sq. Ed. Pr.

V. 820. Σιδηροβρώτι θηγάνη νεηκονῆς. Jen. σιδηροβρώτη. Σιδηροβρώως θηγάνη ex h. l. profert Eustathius p. 1817, 27. totum versum Suidas s. Θηγάνη et sequentem s. Περιστείλας. Hesychius Νεηκονῆς, ἠκονισμένον νεωστί. Ed. Pr.

V. 822. Εὐνούστατον τῶδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν affert Planudes in Anecd. Bachmanni p. 61. T. II. Triclinius: οἱ μὲν τὸ εὐνούστατον πρὸς αὐτὸν, τὸν σφαγέα, φασί. 364 οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ἐγὼ καὶ τὸ ἐξῆς κομματικόν (scr. κομματικῶς) ἐκφέρουσιν, οὐδέτερον τὸ εὐνούστατον νοοῦντες πρὸς τὸ θανεῖν. Sine dubio neutrum est, significans ὅπερ εὐνούστατον ἐστίν, ut Eur. Suppl. 1704. καὶ δὴ παρῆται σῶμα, σοὶ μὲν οὐ φίλον cf. Matthiae ad Or. v. 30.

V. 823. Εὐσκενοῦμεν — vocabulum semel lectum ex h. l. receperunt Suidas et Zonaras T. I. 922. Ed. Pr.

V. 825. Οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. Sic plerique et meliores codd. probantibus Valckenario ad Phoenn. 444. et Porsono ad Hec. 41. λαβεῖν La. pr. Lb. Δ. et Triclinn., λαχεῖν

γέρας cod. *G.* (adscripto λαβεῖν) Jen. Dresd. A. Mosq. B. quod Hermanno ob verborum collocationem displicet.

V. 827. Τεύκρω φέροντα. Cod. *G.* φέροντα Τεύκρω. cod. *A.* βαστάσει.

V. 830. Ριφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. Affertur hic versus a Lecapeno Gramm. p. 75. nec indiget Wakefieldii emendatione T. I. 165. πρόβλητον οἰωνοῖς ἔλωρ.

V. 831. Τυσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω καλῶ θ' ἅμα. Schol. Rom. et Jen. γράφεται τοιαῦτα. Suidas s. Προτρέπω, codd. omnes et Edd. vett. praeter Schol. Rom. et Turn. προτρέπω. Pariter codd. variant Oed. C. 50. ὦν σε προστρέπω φράσαι, sed in πρόστρεπε Eur. Suppl. 1195. consentiunt. Καλῶ δ' ἅμα Suid. l. c. ΓΔΘ. tres August. totidemque Brunckiani cum Dresd. A. et Ald. Ceteri θ' ἅμα quos sequitur Hermannus; illud refertur ad verba σὺ πρῶτος ὦ Ζεῦ.

V. 832. Πομπαιὸν Ἐρμῆν - εὖ με κοιμίσαι. Similem deorum inferorum comprecationem Valerius Max. II. 6, 8. matronae Ceae tribuit, venenum hausturae: *tum defusis Mercurio libamentis et invocato numine ejus, ut se placide (ἀσφαδέατως) in meliorem sedis infernae deduceret partem, cupido haustu mortiferam traxit potionem.* Et Dido rogam conscensura apud Silium VII. 140.

Dii longae noctis, quorum jam numina nobis
mors instans majora facit, precor, inquit, adeste
et placidi victos ardore admittite manes.

- 865 Quemadmodum qui decubituri erant effusis libamentis lenem a Mercurio ἵπνοδότῃ et ὄνειροπομπῶ placidumque precabantur somnum v. Plutarch. Symp. VII. 9. Athen. I. c. 13. similiter Ajax ei supplicat et ut quietem sibi properet, rogat. — Apud Diogenem VIII. 31. τὸν Ἐρμῆν ταμίαν εἶναι τῶν ψυχῶν καὶ διὰ τοῦτο πομπαιὸν λέγεσθαι καὶ πυλαιὸν καὶ χθόνιον, scribi debet ἐμπολαῖον, quod nomen facile ad istud munus τοῦ ψυχεμπορίου accommodari potest, πυλαιὸς sive πύλαιος nullo modo. Ἐμπορευτικός καὶ ἐμπολαῖος καὶ κερδῶς Eustath. Opusc. XXIX. 230, 22. Ἐρμῆς ἀγοραῖος καὶ ἐμπολαῖος Aristid. Or. II. p. 14. Εἰς. Pr.

V. 834. Πλευρὰν διαρρήξαντα — Pro hoc in Schol. Rom. legitur ἀναρρήξαντα. Sophoclem in hoc sequutus est Euphorio ap. Schol. Pind. Nem. VII. 39. de Ajace scribens: πλευρὰ τε καὶ θώρηκα διήρκειν ἰνίου ἄχρις (v. Meinek. Fr. XL.) Ex II. XXIII. 821. Eustathius colligit ὅτι καθ' Ὀμηρον οὐ τὴν πλευρὰν μόνην τρατὸς ὁ Αἴας ὡς οἱ μεθ' Ὀμηρον εἶπον, εἶπερ Διομήδης καταδαρρεῖ τοῦ αὐχένος p. 1331, 31. alii ὑπὸ τὴν κλεῖδα vulnerari potuisse concedunt v. Tzetz. ad Lyc. 455. et Quintus V. 483. eum praesecto jugulo ex-

spirasse dicit. Eustathius p. 995. et Schol. Ven. ζ. 402. τρωτός ἦν ὄλον σῶμα, καὶ οὐ μόνον τὰ περι μασχάλην κατὰ Αἰσχύλον, quorum ambiguitas solvitur egregia vetusti interpretis ad h. l. adnotatione; τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν, κατὰ δὲ τὴν μασχάλην τρωτός διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τῆ λεοντῆ ἀντὸν σκεπάσαντα κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἔασαι διὰ τὸν γωρυτὸν, ὃν περιέκειτο· (unde ὑπωλέμιος φαρέτρα Theocr. Id. XVII. 30.) φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος ὅτι καὶ τὸ ξίφος ἐκάμπτετο, οὐδαμοῦ ἐνδιδόντος τοῦ χρωτός τῆ σφαγῆ, τόξον ὡς τις ἐντείνων (χεροῖν) πρὶν δὴ τις, φησὶ, παρούσα δαιμόνων (fort. πρὶν δὴ τις αὐτῷ συμπαρούσα δαιμόνων) ἔδειξεν αὐτῷ κατὰ ποῖον μέρος δεῖ χρῆσασθαι τῆ σφαγῆ. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐριθεύσαι μὲν ὡς πρεσβυτέρῳ μὴ βουλευθεῖς, οὐ μὴν παραλιπεῖν αὐτὸ δοκιμάζων, ψιλῶς φησὶ πλευρὰν ἀναρόρηξαντα, κατὰ τί τὴν πλευρὰν μὴ εἰπῶν. In nummo, quem Patinrus exhibet in Famm. Rom. p. 304. Ajax gladio in terra 366 defixio incumbit eodem exemplo quo Sophocles eum occubuisse narrat. Ed. Pr.

V. 835. Καλῶ δ' ἀρωγούς. Hunc versum et v. 837. Suidas s. Αἰεπαρθένους conjuncte affert omissio medio, qui in Membr. deest.

V. 836. Ἀεὶ δ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς¹⁾. Jen. Mosq. B. αἰεὶ θ' ὀρώσας, ut vulgo ante Hermannum scribebatur; illud praebet La. Lb. ΓΙΘ. et ceteri codd. alterum tamen retinuit Dindorfius. In Γ. pro τὰν legitur τὰ, in Aug. B. τὰμβροτοῖς, cujus assimilationis exempla in libris impressis praeter sacros²⁾ perpaucā extant, ut ἐμμέσῳ Plat. Symp. 202. E. ubi Bekkerus rejecta codicum auctoritate scripsit ἐν μέσῳ, quod Legg. IX. 878. B. Rep. VII. 523. D. et alibi editum est, τὰμμέσῳ Demosth. 995, 27. pro quo unus Paris. τὰν μέσῳ offert, quae est vulgata scriptura p. 41, 22. p. 85, 14. p. 299, 27. p. 681, 29. τὸνμμέσῳ Galen. de Puls. XI. 481. T. VIII. sed centies τὸνν μέσῳ de dign. puls. l. 8, 812. de sang. in Art. c. VI. 724. T. IV. de Us. Part. VIII. 1, 612. XVI. 11, 693. etc. ἀμπέτραις Aesch. Suppl. 353. τὸνμπρασιῆ φύλακος Anth. Plan. N. 86. p. 648. κόσμον ἐμπλοκίους Plutarch. V. Phoc. c. XIV. si id recte accipitur pro ἐν πλοκίους. Multo autem plura hujus conglutinationis vestigia retinent libri scripti: ἐμ βροτοῖς Phoenn. 102. ἐμ προῆξει Maneth. II. 435. συμφοίτῳ Aesch. Sept. 646. τὸνμ-

¹⁾ [Ἡελίον φαίνουσαν ἐραπτομένην δὲ σελήνης Nonn. XLVII. παρθένε καλλιπάρη, κόρη δ' ἐμῆ Anthol. Pal. IX. 96.]

²⁾ Vid. Sturz. Dial. maced. p. 133. cf. Niclas. ad Geopp. Prooem. p. 2. Valckenar. ad Phoenn. v. 591.

ποσί Alc. 755. Anthol. Pal. VII. n. 172. cf. Dindorf. Praef. Poett. Scenn. p. XXII. et pro ὄν μέσῳ, ut scriptum est Eur. Heracl. 174. illud ipsum ὄν μέσῳ Med. 814. et pro τὸν μέσῳ Philostr. Imagg. I. 12, 782. τοῦ μέσῳ, quod Dindorfius in Aristid. Or. IV. p. 50. [et XLV. p. 288.] ex optimo Laurentianorum reposuit, Buttmani sententiam sequutus, qui in Gramm. §. 25. Adnot. 4. hanc in scribendo rationem ubicunque mundiores libri suadeant, tenendam esse decernit. Num igitur omnia alterius scripturae exempla, quae innumerable sunt, librariis imputari oportet, an scriptores ipsos 367 centies ἐν μέσῳ, aliquoties sic ut dativum adjectivi ἕμμεσος non solum scripsisse sed etiam pronunciasse credemus? Equidem tantum modo quaerendum esse puto, quid nobis, qui diversa vocabula intervallo distinguimus, facere consentaneum sit. Etenim si ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου, κατάκρας ἑλεῖν, καταμόνας, διακενῆς, διόλου, κατόπιν, εἰσάπαξ, et similia hyphen scribimus, similiter ἐμμέσῳ, ubi adverbii modo dicitur, scribi licebit, sed minime ἐμβροτοῖς atque alia talia. Verum tamen illa ipsa ratio minus certa est, nisi aut accentus conglutinationis indicium facit ut νεώσοικοι, aut assimilatio, ut ἄγκρατος ἐλαύνειν, aut corruptio, ut ὄσημέραι, aut defectus simplicis, ut ἐπισχερώ, aut proportio ut ἐκποδών, quanquam hoc, nisi accentum proprium haberet, ex analogia correlati ἐμποδών non satis constaret, quia ἐπὶ τὰδε ¹⁾, ἐπὶ θάτερα, ἐφ' ἑκάτερα, aliter scribitur quam ἐπέκεινα. Sed de his omnibus in appendice accuratius dicetur. Quae vero Buttmanus apponit Platonis verba in Phaedro ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου, ipsa collocatio insolentior et proxime praecedentium (ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν) numeri poetici documento sunt, ea cum ἐμμέσῳ non magis componi debere quam homerica κάπ πεδῖον, ἄμ βωμοῖσι, quae Aristarchus sic, alii hyphen scribebant ²⁾. Addere potuisset ξύμ μοι λαβοῦ τῆς ζητήσεως

¹⁾ Id quoque interdum ἐπίταδε scribitur v. Jacobs. ad Aelian. p. 123. sed ἐπέκεινα semper et rectissime tum, quum a propria loci significatione discedit longius.

²⁾ Schol. II. II. 521. Ῥάμπολιν, οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς φιλόπολις, ἐν γὰρ ἔστι. Fuerunt ergo, qui Ῥαν πόλιν scriberent, ut non solum in Schol. Eur. Or. 1087. quem Matthiae falso corrigit, sed etiam in codd. Strabonis L. IX. 401. legitur. Si vero Ῥα πόλις utrinque ut Μεγάλη πόλις declinatum est, usitatum Ῥάμπολις ex accusativo reclinatum esse videtur ut neotericum *Stalimene* et similia, ut ex genitivo *Scaptisula* (nisi potius hoc fuit antiquum et nativum nomen, illud autem, quod pro antiquo habetur, graecanica interpretatio, qualis est nominis *Adiabene*, *Acesines* etc.). Scholiastae Homerici addunt *Hyampolin* ab incolis appellari διὰ τοῦ σ, Ῥάμπολιν. Num forte *Σνάμπολιν*? Nonnus XIII. 124. a sue denominatam dicit, quae cum *Minerva* contendit.

Clemens Cohort. p. 59. ed. Pott. *σύν με λαβῶν ἀπάγοι* Anthol. Pal. c. V. n. 53. ubi tmesis eadem quae in Platónico loco; sed ne haec quidem assimilatio ubique servatur: *σύν μοι βούλευσον* Callimach. Ep. XXXVII. *σύνπλουν σύν με λαβῶν* Anth. c. V. n. 193. *σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο* Scol. XV. [*ξὺν κακῶς ποιεῖν* Thucyd. III. 13.] cf. Valcken. ad Phoenn. 397. *σύν μοι μάχαρες ἐλάβοντο λιτῶν* Synes. H. III. 469. quam praepositionis et encliticae commissionem evitavit poeta Anth. P. IX. n. 559. *σύν τι μοι ἀλλὰ Μένιππε λαβεῦ*, et in soluto sermone *σύν μοι λάβεσθε τοῦ ὕμνου* Themist. Or. XIX. 228. B. v. Dindorf. Praef. p. XIV. *τὴν βακτηρίαν σύν καὶ τῷ πόδε ἀριθμῶν* Athen. II. 49. A. [*σύν μάλα τοι πλείστοις ἰδρῶσι* Niceph. Greg. Hist. VI. 1, 100. C. quod nemo scribet ut *σύνπεντε* v. Reisk. ad Constant. Porph. p. 105.] Ac persaepe subtile synthetorum et parathetorum discrimen dubitationem affert. Nam si in Xenoph. Hell. VII. 3, 7. *ἢ προδότηις ἢ πάλιν ἀντομόλοις*, et Diog. La. X. 105. *τὴν πάλιν ἀνταπόδοσιν*, nemo hýphen scribit, etiam in Theophr. de Vent. c. 26. p. 767. *ἢ τροπὴ καθάπερ παλιμπνὴ τίς ἐστι πνεύματος*, retineri poterat vulgatum *πάλιν πνοή*, aut certe *παλιμπνοή* ut in Apoll. Arg. I. 586. codd. plerique *παλιπνοῖσι* et *παλιμπνοῖσι* exhibent contra quam vulgatum est. Sic etiam Plutarch. de Esu Carn. II. 5, 247. T. XIII. pro *τῆς* — *πάλιν μεταβολῆς* in cod. legitur *παλιμμεταβολῆς*, ut *φύσει ὡν παλιμπροδότης* Appian. Civ. V. 96. sed Diod. XV. 91, 481. *οἱ μὲν ὡς προδότην, οἱ δὲ ὡς πάλιν προδότην τιμωρούμενοι*, et paullo ante *ὑπολαβῶν αὐτὸν πάλιν προδοσίαν ποιῆσθαι*, et Dionys. Antt. III. c. 25. *δέος εἰσέρχεται παλιμπροδοσίας* et c. 26. *μισήσας τὴν παλιμπροδοσίαν*. Quemadmodum Hippocrates Epidem. IV. 536. T. III. scripsit *πολλὰ παλιμπδρομαί* (sic) *ἐγένοντο*, et Galenus Comm. III. in II. Ep. 38. p. 461. *ἐκ τῆς εἰσω παλιμπδρομῆς*, pro quo Aretaeus Cur. Diut. I. 3. 302. elegantius posuit *παλιμπδρομίη*, ita *παλιμπρόμη* ter legitur Polyb. XV. 7, 1. quod Bryanus Plutarch. V. Flam. c. X. *οἶον ἐλιγμὸν καὶ πάλιν ῥύμην* substitui jussit et cod. Coisl. praebeet Diod. III. 50. pro *ὑπὸ τῆς πάλιν ῥύμης*. Quorum locorum plerisque aptior est compositio quam appositio, neque nostrae scribendi rationi convenit *πάλιν πνηγδόν* Aristot. de Part. Ann. II. 16. p. 658, 20. Bekk. sed interdum adjunctae particulae eadem vis est atque conjunctae, et conjuncta modo assimilatur, modo non assimilatur, ut *παλίν-ζωος* Oppian. Hal. I. 319. Nonn. Paraphr. II. 105. *μελάν-ζωνος* Dionys. XXXI. 116. *ἐκατόνζυγος* et *ἐκατόζυγος* in Homeri libris, et in similibus *παλίνσοος* Nonn. XXV. 534. Anth. P. I. Ep. 50. *παλίνστρεπτος* Maxim. v. 80. ac *παλί-*

στρεπτος v. 594. παλίνσκιος Theophr. H. Pl. IX. 13, 6. v. Wernick. ad Tryph. v. 209. aliaque ab hoc adverbio composita v. Poll. VI. 164. tum πάνλευκος Nonn. VII. 218. XI. 4. XXXII. 11. XXXIX. 249. pro quo Graefius uno loco πάλλευκος scripsit, πασσέληνος Aristot. de Part. Ann. IV. 5. p. 680, 32. ubi complures codd. πανσέληνος praeferunt ut de Gener. Ann. IV. 10. p. 777, 21. Probl. XV. 7. et saepe alibi legitur; πάσσοφος Platoni aliquoties retribuit Bekkerus v. Schneider. ad Civ. X. 598. D. Winckelmann. ad Euthyd. p. 7. sed vulgatam scripturam reliquit Euthyd. 287. C. Protag. 315. E. ut πάνσμικρον Legg. X. 903. C. et quod Homero vindicat Aristarchus sed posteriores variant, πανσυνδίη¹⁾). In τὰν βροτοῖς Eur. Hec. 491. libri omnes consentiunt. [Συνσκοπεῖν codd. duo in Plat. Phaed. p. 89. A.]

V. 837. Σεμνάς Ἐρινῦς τανύποδας. Cod. Γ. ἐρινῦς. Τανύποδας ἐρινῦς ex h. l. afferunt Hesychius, Suidas, Eustathius p. 763, 31. Eudocia p. 152.

V. 839. Καί σφας κακοῖς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ἐναρπάσειαν. Hunc v. et tres seqq. usque ad ὀλοίατο profert Suidas s. Αἰτοσφαγή. Aug. B. καὶ σφᾶς ut Schaeferus, Jen. 370 καὶ σφᾶς v. Elmslej. ad Med. 1345. Hermann. ad Oed. C. 487. Πανωλέθρους, quod Dresd. B. praebet, Erfurdcius recipit, non recordatus persaepe adjectiva et adverbia conjungi, sive illa pro adverbis valent sive suam et propriam retinent vim, praesertim in genere neutro, καλὰ καὶ ὑψὶ βιβιάς Hom. H. in Ap. 202. καλῶς ἐλεξας καὶ σοφώτερον Hec. 1003. ἐλευθέρωσ καὶ ἀπλούστατα καὶ γενναίως Julian. Or. VII. 233. C. cujus ratio in promptu est; λίαν καὶ ἄμετρα δυσφορεῖς Heliod. VI. 9, 239. ῥᾶον καὶ πλείονα παρέξουσι Geopp. IX. 17, 1. εὐρώστως καὶ ταχύ Plut. V. Demetr. XIX. ῥᾶστα καὶ εὐκόλως Themist. Or. II. 39. C. μέγα καὶ θαρρόαλέως λέγων Plat. Alcib. I. 110. B. [κίθαρίζει λαμπρὸν καὶ καλῶς Aristot. Polit. VII. 12, 4. p. 297. ed. Schneid. τάχιστα καὶ ῥαδίως Jam-

¹⁾ V. adnot. ad Phryn. p. 515. Spitzner. ad II. II. 12. Interpp. ad Thuc. VIII. 1. πανστρατιᾷ ubique legitur, πανσαγία saepius quam πασσαγία, rarius vero συνώζων v. Markland, ad Iph. A. 407. πάνξενος Athen. XI. 466. B. codd. omnes tenent, sed παθήσσια rursus sibi constat. Ἐνλιμενιστής legitur Jul. Afric. Cest. 50, 304. a. Anecd. p. 251. ἐνρίπτειν Arrian. Alex. VI. 10, 7. alias ἐρήπτειν v. Sylburg. ad Dionys. Art. VI. 339. ἐρήρις Hippocratea vox varie accepta v. Galen. in L. de Hum. I. p. 196. T. XVI. ἐνραγείς M. Anton. VI. 20. sed ἐρήραγείς Aelian. H. Ann. II. 22. Diod. V. 52. ut ἐνρηθμος et ἐρήνθμος. Eustathius p. 950, 1. e Pausaniae lexico affert ἐνρινον ἢ ἐρήρινον' posterius scripsit Galen. de Simpl. Med. Fac. VII. 29. p. 30. T. XII. Cum his si comparaveris quae Conr. Schneiderus in Gramm. Lat. P. II. de praepositionum conjugatarum corruptione disseruit, quantum in hoc quoque genere graeca technologia latinae cedat, intelliges.

blich. Protr. XX. 330. φανερόν ἢ λάθρα Arist. Thesm. 91. εἴτ' οὖν ἀληθές εἶτε καὶ μάτην Soph. Phil. 345.] [ἄωρι καὶ ὠμά Heliod. IV. 19, 169. πυκνά καὶ βύθιον ἐπιστένειν VII. 9. 269. ἄνεω καὶ ἄνανδοι Apollon. III. 503.] [Minimam exiguamque partem Juvenal. XIII. 13.] et aliis locis ubi variandi nulla erat causa v. Schneider. ad Civ. T. I. 276. Cum participio: ἡσυγῆ καὶ λανθάνων ἀποβλέπει Aelian. H. Ann. VIII. 13, 264. etc. Sed Soph. El. 1019. pro αὐτοχειρί μοι μόνῃ τε δραστήον, rectius nunc legitur adjectivum quod et Eur. Or. 1040. revocatum est pro adverbio scriptoribus hujusce aetatis vix cognito, idque cum τρόπῳ conjungendum; nam αὐτόχειρι seorsum ut ἰδίᾳ et δημοσίᾳ dictum esse Matthiae haud evincet. Adverbio πανωλέθρως Tragicis non utuntur.

V. 841. Ὡςπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα. Lips. AB. αὐτοσφαγεῖ. Zonaras T. I. 341. αὐτοσφαγῆ τὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Schol. in Parall. αὐτοσφαγῆ, αὐτοχειρίᾳ σφαγῆ· ἐστὶ δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος. Schol. Barocc. ἄλλοι τὸ αὐτοσφαγῆ οὐ λαμβάνουσιν αἰτιατικὴν ἀλλὰ δοτικὴν, ex quo minime apparet eos αὐτοσφαγῆ, ut Ed. Brubach. I. legisse tanquam dativum substantivῶν αὐτοσφαγῆ, quod Erfurdus ab illis fabricatum putat; sed potius αὐτοσφαγῆ sive αὐτοσφαγεῖ dativum adverbialem esse crediderunt ut παγγενῆ et παγγενεῖ, hisque similia, de quibus ad Phryn. 515. tractavimus.

V. 842. Τῶς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐχγόνων ὀλοίατο. Adverbium τῶς, quod Matthiae ad Hipp. v. 114. Tragicis abjudicat, plus semel apud eos legitur. Sed totus locus suspicione premitur. Schol. Rom. ταῦτα νοθεύεσθαι φησι¹⁾ ὑποβληθέντα πρὸς σαφήνειαν τῶν λεγομένων. Hic 371 igitur, ut Bothius in Ed. pr., duo versus 841. et 842. pro insiticiis damnavit; utroque saevior Wesselingius quatuor versus 839—842. aboleri jussit *unius ob noxam*; sed eos omnes et codd. repraesentant et Suidas s. *Αὐτοσφαγεῖς* et *Τῶς*, verba τῶς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο Eustathius p. 429, 33. φιλίστων ἐχγόνων idem p. 1867, 40. Lectio autem variat; Brunckiani aliquot πρὸ τῶν φιλίστων, cum glossa ἐμπροσθεν, quo significatur hoc: *trucidentur in conspectu suorum*, id quod omnium tristissimum, ἀναιρεῖσθαι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν συγγενῶν Diod. XIII. 16. [Quint. Sm. II. 263.] Jen. et Mosq. B. copulam interponunt πρὸς τῶν φιλίστων ἐχγόνων τ' ὀλοίατο, in quod Musgravius sua sponte incidit, nomine priore Clytaemnestram mariti, altero Telegonum patris interfectorem

¹⁾ Brunckius φασί scripsit; Valckenarius Ep. ad Roev. p. 367. φησι Διδυμοῦ. Sed fuerunt plures Sophoclis interpretes. Ed. Fr.

significari existimans. Equidem prae omnibus probo, quod Brunckius maxime improbat, *poetam ad mortem Agamemnonis* (et Ulixis) *respicere et Ajacem hic tanquam futura vaticinantem inducere voluisse*; sive clarius dicam, Agamemnonis et Ulixis mortem violentam in causa fuisse, cur poeta Ajaci hanc tribueret imprecationem, quae quia ab ira, non a futuri scientia profecta est, non ad amussim congruit eventis. *Αυτοσφαγείς* vocantur non solum qui sua sed etiam qui suorum manu occidunt, ut Itys a matre peremptus *αυτοφόνως θανείν* dicitur Aesch. Suppl. 69. mutuaque Eteoclis et Polynicis caedes *αυτοκτόνας θάνατος* Sept. 683. Ed. Pr. Par et gemina Aesonis oratio fratri diras imprecantis ap. Valer. Fl. I. 812.

non Marte nec armis

ille cadat; quin fida manus, quin cara suorum
diripiat laceretque senem.

Lud. Schneideri opinio Ajacem de suo filio, Eurysace, loqui et hunc injuriae paternae ultorem destinare, non vereor ne multis probetur.

372 V. 843. 844. *Ἴτ' ὦ ταχέϊαι* — Priorem versum (in quo *Ἐρινύες* cod. Γ.) affert Suidas s. *Ἴτε*, utrumque s. *Ποινή*. In posteriore, ut Brunckius ait, *insignis est sed maxime commendanda varietas ap. Thomam M.* p. 524. *κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ*. Verum is est Euripidis versus Hec. 381. non Sophoclis. Ed. Pr.

V. 844. *Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν* — Hunc et tres sequentes vv. citat Suidas s. *Αἰπὺ* s. *Ἐπισχών* et s. *Διφορηλάτων*. Non minus splendidi sunt Senecae versus Herc. Oet. 1516.

o decus mundi, radiate Titan,
dic sub aurora positis Sabaeis,
dic sub occasu positis Iberis,
dic ad aeternos properare Manes

Herculem et regnum canis inquieti.

Sed propior Sophocli Nonnus XXVII. 269. ubi Orontem ensi suo incubiturum inducit.

*ἠώην δ' ἐπὶ πέζαν ἕως ἐτίταινεν ὀπώπας
ἀντιπόρῳ φαέθοντι, καὶ ὑστατὴν φάτο φωνήν.
'Ἡέλιε, φλογεροῦο δι' ἄρματος αἰθέρα τέμνων,
στῆσον ἐμοὶ σέο δίφρα καὶ ἔννεπε Δηριάδῃ
Ἰνδῶν δοῦλα γένεθλα καὶ αὐτοδαίχτων Ὀρόντην.*

Ed. Pr.

V. 847. *Χρυσόνωτον ἠγίαν* — hinc enotavit Eustathius p. 637, 19. et p. 583, 43. *οὐ μόνον χρυσόνωτοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἠγίαι ἀλλὰ καὶ ἐλεφαντόνωτοι*. Perperam Musgravius: *Non frenum sed currus ipse proprie χρυσόνωτος est;* quem refellunt *χρυσαῖ ἠγίαι* Achill. Tat. I. 14. hoc est χρυ—

σόπαστοι vel *παραπέταλοι* i. e. bracteis aureis superne orna-
 tae, unde *ἄρματα χρυσοχάλινα* et *ἄργυροχάλινα* dicuntur v.
 Olear. ad Philostr. V. Soph. I. 25. p. 532. *χρυσοχάλινος δρόμος*
ἡελίοιο Anth. Pal. VIII. n. 219. deusque ipse in Proculi hymno
χρυσήνιος. Pro auro habenis affigebantur *ἀστρογαλλισκοὶ ἐλε-*
φάντινοι, quibus Homeri interpres Ven. VIII. 116. illa *ἦνία*
λεῖκ' ἐλέφαντι exornata fuisse scribit, bullisque ejusmodi
 eburneis obductam antilenam Philodemus Anth. Pal. VI. n. 246.
 (Epigr. XXVII. Anall. II. 90.) vocat *τὸν περὶ στέρνοις κόσμον* 373
ὀδοντοφόρον. quomodo hodieque phalerae ornantur conchis
 porcellanis, quibus nomen vernaculum *Schlangenköpfchen* 1).
 Sed luxuriosior aetas protulit frena gemmis ornata, *εὐλαίγγας*
χαλίνους Nonn. XI. 122. XXXII. 122. *γάλαρα λιθοκόλλητα*
 Chrysost. Hom. *Quod nemo laeditur* p. 446. D. T. III. et
ἄρματα λιθοκόλλητα in Firmi Epist. XIX. 506. T. IX. Bibl.
 Gall. *ὀχήματα κερασφόρα καὶ κατάργυρα* Plut. de vit. aer. al.
 c. III. 210. [ubi haeret Reiskius;] eundemque ornatum baculis
 adhibitum esse ostendit Codinus de Offic. c. IV. et XVII.
δικανίκια magni Ducis et imperatoris describens, quorum illud
κόμπους χρυσοῦς ἐγκόπτους καὶ κονδύλους habebat, hoc vero
μαργαριτάρια καὶ λιθάρια ἐμπεπηγμένα κυκλόθεν, cui simile
 bacillum Jesu olim apud Hibernos inter sedis Archiepiscopalis
 cimelia asservatum esse Bernhardus narrat in V. Malachiae
 v. Suicer. Thes. T. I. p. 617. *Κόμποι* illi sive *κόνδυλοι* nihil
 aliud sunt quam bullae baculorum, *κουβώματα τὰ ἐν ταῖς*
θάβδους μικρὸν τόρονον ἔχοντα Hesych. quod Cuperus in
 Apoth. Hom. p. 146. T. II. Thes. Pol. recte accipit de nodis
 arte factis. Clavos vocat Alciphro III. Ep. 59. *βακτηρία*
χαλκοῖς ἤλοις ἐμπεπαρμένη, et Homerus ipse *σκήπτρον χρυ-*
σειοῖς ἤλοισι πεπαρμένον, cui Athenaeus XI. 488. B. comparat
 Nestoris poculum *δέπας χρυσειοῖς ἤλοισι πεπαρμένον*, atque
 hos clavos dicit *ἔξωθεν ἐμπεριεσθαι τῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν*
τῆς ἐμπαιστικῆς 2) *τρόπον*, quod non video quomodo Schnei-
 derus in Lex. de opere malleato (*getriebene Arbeit*) interpre-
 tetur; nam hoc in vasis cavis intelligi potest, in baculis nullo
 modo. His impingebantur clavorum simulacra non secus
 quam calceorum fulmentis, *ἤλοι ἐλικοειδῶς ἐγκατακεκρουσμένοι*
 Clemens Paed. II. 11. p. 240. Neque aliter statui potest de

1) [Gratius Cyn. 403. *sacris consecata monilia conchis*, id est porcellanis
 Veneriis, quas Apulejus *sumta de mari spuria* dicere videtur ab ea parte cor-
 poris, quae *χοῖρος* et *σπόρος* vocatur.]

2) Porsonus Adv. p. 129. nomen hoc a verbo *ἐμπαίξιν* repetit propter
 Virgilianum *illusas auro vestes*, sed hoc poeticum est verbum, minime tech-
 nicum; *incusa auro dona* Pers. II. 52. graece dici possunt *ἐμπαιστά*.

Parrhasii pictoris bacillo χρυσᾶς ἑλικας ἐμπεπαισμένῳ Athen. XII. 543. F. id clavulos ἑλικοειδῶς ἐγκεκρουσμένους habuisse. Sed poculum sane sigillatum vel asperum pluribus modis confici poterat, vel caelo vel malleo vel per emblemata extrinsecus affixa (ἐνήλωσιν vocat Athen. V. 205. B.) aut fer-ruminata. Atque caelo debetur ἡ ἐγκόλατος ἱστορία, ut nunc legitur Athen. XI. 781. E. (p. 1035. Dind.) idque artificium ad Homerum transfert XI. 488. C. πεπάρθαι λέγεται τοὺς ἥλους οὐχ ὅτι ἕξωθεν πρόσκεινται ἀλλ' ὅτι ἐμπεπαρμένοις εἰκάσιν etc. Malleo elaboratum crederes Sphingis ἐκκρουστον δέμας in scuto Parthenopaei Sept. 527. nisi obstarent clara poetae verba προσ-μεμηχανημένον γόμφους, quibus emblemata significatur. Illa in poculis τραχύσματα κεργνοειδῆ Athen. XI. 475. B. et clavuli in margine scuti, de quibus Schol. Eur. Phoen. 1386. κέγχρον καλοῦσι τὸν περὶ τὴν ἰτὺν τῆς ἀσπίδος κόσμον· μικροὶ δὲ ἥλοι ἦσαν οὐ ἐκ χρυσοῦ ἐγένοντο, ad unum idemque genus pertinere ac bullatum vel stellatum quiddam significare videntur. [Ocreae tuberatae Festus.] Et inter varia nominis φάλου interpretamenta hoc quoque affertur: Φάλος ὁ λαμπρὸς τῆς περικεφαλαίας ἥλος Apollon. Lex. s. h. v. et planius φάλοι, ὀμφαλοὶ, ἀσπίσι μικραῖς παραπλήσιοι· καὶ κείνται κατὰ τὸ μέτωπον ἀποσκιάζοντες τὴν τοῦ ἡλίου ἀγῆν, οἶαι τῶν Παλλαδίων καὶ Κορυβάντων αἱ κόρυθες Schol. Il. K. 258. Eustath. p. 803.¹⁾ quod nescio an hoc modo intelligi debeat, galearum margini, qua fronti imminent, crepidinem additam eamque bullis distinctam esse, quorum nomen φάλοι ad projecturam ipsam traduci; de Corybantibus autem quod addit, nobis in memoriam revocat τρικόρυθας Κορυβαντας Eur. Bacch. 123. qui fortasse ita appellati sunt quod crepido triplex trium galearum sibi superimpositarum speciem referret. Sed idem ornamentum alio nomine designant Etym. M. et Hesychius Γλαινοὶ, τὰ λαμπρῶσματα τῶν περικεφαλαίων, quod nihil aliud est quam γλήναι vel γλήνη, ocellatum quiddam significans, bullato vel baccato non absimile, ut apparet ex eo quod ἔρματα τρίγληνα in Schol. Od. N. 297. exponuntur τρίκορα κόσμια, ἐνώτια (sic emendavi in Addend. pro ἐν ᾧ τὰ) τριόφθαλμα, τρικοκκα, ut margarita tribacca Petron. c. LV. v. Wernsdorf. ad Poett. Minn. T. III. 68. et ἥλους εὐγλήνουσ dixit P. Silentarius Ecphr. Soph. II. 467. Jam paullum aliquid addam de capulorum ornamentis. Vulgaris usus ferebat manubria cultellorum ossea Juven. XI. 133. Acinacis

¹⁾ In Graecitate, quae dicitur, vulgari, κορυβάντιον nihil aliud significat atque κυρβάσια. Lex. Octaveuchi in Fabric. Bibl. Gr. T. VI. 645. et Gloss. Steph. Κορυβάντιον περιθema μεγάλης cf. Agloaph. 1144.

manubrium *σμαράγδιον τούς ὄζους* memorat Philostratus Imagg. II. 9. 825. *μαχαίριον ἀργυρόηλον* Clemens. Alex. Paed. II. p. 189. *ἐλεφαντοκόπους ξιφομαχαίρας* Poll. X. 145. *ἐλεφάντινην λαβήν ξίφους* Alcaeus Fr. LXVII. atque adeo *τυρόκνηστιν ἐλεφαντόκωπον* Schol. Arist. Lys. 237. *cujusmodi instrumenta breviter ἐλεφάντινα καὶ κεράτινα dicuntur* Poll. X. 89. ut et Plinius H. N. XXII. 47. (23.) *succineas novaculas*. Eustathius ad Dion. v. 305. *ἤλεκτρος λίθος τις χρυσοειδής, ἐξ οὗ καὶ λαβαὶ μαχαίραις γίνονται, quas nihil vetat λιθοκόπους appellare. Atque hoc nomen restituendum videtur* Phaniae Anth. Pal. VI. n. 307.

Καὶ ψήκτραν δονακίτιν ἀπέπτυσε καὶ λιποκόπτους φρασανίδας καὶ τὰς συλονόχους στόνυχας.
ubi Toupus *λιποκόπους* corrigit, Jacobsius *τυλοκόπτους*; utrique praeferam *λιθοκόπους*. Strabo L. XII. 540 memorat *λίθον λευκόν, ἐξ οὗ τὰ λαβία τοῖς μαχαίριοις κατασκευάζον*. Postremo, quia semel evagatus sum, Euripidis locum supra allatum illustrabo Bacch. v. 109.

*στεφανοῦσθε κισσῶ καὶ καταβακχιοῦσθε δρυὸς
ἢ ἐλάτας κλάδοισι
στικτῶν δ' ἐνδυτὸν νεβρίδων
στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖς.*

Significatur, nisi fallor, *μάλλωσις* sive insertio penicillorum diversicolorum, quibus hodieque pelliones mastrucas distinguere solent. Tacitus Germ. c. XXVII. *eligunt feras et detracta velamina spargunt maculis pellibusque ferarum, quas exterior pontus gignit*. Hic Ernestius, *ars est, inquit, pelles v. c. albas nigris maculis variegare, quod hodie quoque fieri apud nos vidí; istis rudibus temporibus forte factum assutis coloris segmentis*. Atque hoc artificium, (quod Bernhardy ad Dion. p. 745. multo doctius explicuisset, si collibuisset modo) significare videtur Schol. Phoenn. 791. *οἱ βακχευταὶ τὸ δέρμα τῶν ἐλάφων κατατέμνοντες ποικίλον αὐτὸ ποιοῦσι*. Delicior autem *νεβρίς χρυσοπάστος* Plut. Symp. IV. 5, 672. et *Erythraeis intexta gemmis* Claud. de IV. Cons. Hon. v. 228. Praeterea *καταβακχιοῦσθαι* non bacchari significat sed coronari; Hesychius *Βακχῆν ἐστεφανῶσθαι*. Etym. M. *Βάκχος ὁ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελέταις, ἢ στέφανος*, quo loco olim *κλαύδιος* legebatur pro *κλάδος*. Idem nomen mendose scribitur in Leonidae Tar. Epigr. XIV. *ὀππόσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει*, scrib. *κλαδοῖσι*. Dioscor. Eup. I. 129. p. 159. *πτελέας φύλλα ἢ κλάδια*. Liban. Decl. T. I. 502. *κλαδοῖς ἐλαιῶν*, eoque nomine etiam Eustathius utitur p. 1875, 42. et Zonaras T. I. p. 1164. ubi adhaesit Tittmannus. Ep. Pr.

V. 850. 851. Ἡ πον — πόλει. Affert Suidas s. *Δύστηνος* et *Κλύει*, verba *τήνδ'* — *φάτιν* s. *Φάτις*.

V. 852. 853. Ἄλλ' οὐδέν — τάχει. Idem s. *Ἔργον εἰπεῖν*. In v. 855. Harl. *μολών* pro *ζυνών*.

V. 856. Σὲ δ' ὦ φαιενῆς. Mosq. B. *φαιενῆς*, Jen. *φαιίνας*.

V. 859. Ἰερὸν οἰκείας πέδον. Dindorfius hic et El. 281. Trach. 607. Oed. T. 1379. *ιρόν* edidit alibi raris codd. vestigijs ductus, hic nullis.

V. 863. Χαίρει' ὦ τροφῆς. Codd. omnes *τροφεῖς* praeter *ΓΔ*. si quidem Dindorfii silentium recte interpretor; illud reposuit Brunckius. In seq. versu cod. *Γ. ἔσχατον θροοί*. Quod olim splendidissimi carminis admiratione commotus pronunciaui, cum Ajacis morte ipsam quoque fabulam quodammodo emori et flaccescere, maximeque postremam partem a v. 1040. usque ad clausulam languere prae illis, quae antecessa sunt, id quomodo intelligi voluerim, dicam in Annot. ad illum ipsum versum; hoc autem loco, quae de Ajacis morte antiquitus tradita sunt, referre aggrediar. Ajacem igitur vim vitae suae attulisse communis fuit antiquitatis fama incertum an ab Homero, certe a Cyclicis suscepta, et deinceps a Lyricis Pind. Nem. VII. 35. Tragicisque propagata, a quibus pauci dissentire ausi sunt; οἱ μὲν γὰρ φασιν ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς ἀπέθανεν, οἱ δὲ ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶν πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν, σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτὸς, καὶ οὕτω τελευτᾷ Argum. in Aj. quod aliter tradit Eustathius p. 995, 6. eum ἀποσεισάμενον τὸν πηλὸν δύο ποιῆσαι κολωνοίς. Hinc intelligitur in Sophronis testimonio ap. Demetrium Phal. c. CXLVII. θᾶσαι ὅσα φύλλα καὶ κάρφρα τοὶ παῖδες τοὺς ἄνδρας βαλλίζοντι, οἷον περ φαντὶ φιλάτας Τρωᾶς τὸν Ἄλαντα τῷ παλῷ multum errasse qui pro τῷ παλῷ substituerunt ῥοπάλῳ (sequutus est Blomfieldius in *Fragm.* XXVII.). Paridis sagitta Ajacem periisse tradidit Anticlidides Schol. ad Lyc. 464. cui consentit Dares p. 189. ac fuisse etiam, qui Ulixem hujus facinoris reum agerent, apparet ex Ciceronis verbis de Inv. I. 8. *quid factum sit, potest quaeri hoc modo, occideritne Ajacem Ulysses*, quod e Tragicorum fabulis derivatum esse testatum facit Quintilianus IV. 2, 13. *ut in traegodiis quum Teucer Ulixem reum facit Ajacis occisi, dicens inventum eum in solitudine juxta exanime corpus inimici cum gladio cruento*. Suidas s. *Παλλάδιον* auctor est orta inter utrumque de Palladio lite Ajacem noctu interentum, Ulixem in suspicionem caedis vocatum esse v. Dictys II. 139. IV. 114. Dio autem Chrys. ab Hectore in pugna occisum fabulatur Or. XI. p. 352. Ne cremaretur mortuus, obstitit deorum interpres

Calchas Philostr. Heroicc. XI. 3, 721. cujus fabulae satis antiquus auctor est Lesches ap. Eustath. p. 285, 38. *μηδὲ κεν θῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα, τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν σοφῶ δια τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως*, quo fundamento superstructum est commentum de erutis ossibus Paus. I. 35. Sepultus autem est in litore Rhoeteo Quint. Cal. V. 654. apposita posthac statua, quam quum abstulisset Antonius, Rhoeteensibus ultro reddidit Caesar Augustus Strab. XIII. 890. C. Eustath. p. 666, 52. ubi pessime Ἀγατος scribitur pro Ἀγούστος vel Σεβαστός. Idemque Eustathius p. 313, 30. Ajacis *μηῆμα καὶ ἰσρόν* in Rhoeteo memorat. Sed jam, prius inferias ei attulit Alexander Diod. XVII. 7. virtutem viri admiratus ab ipsis diis testatam, quorum voluntate factum est, ut Achilles arma Ulixi naufrago erepta tempestate ad Ajacis tumulum deferrentur v. Phot. Bibl. C. CXC. 249. et Epigr. Ἀδεσπ. CCCXL. et ex ipsius sanguine flos pullularet lugubris, quem Euphorio ap. Eust. l. c. et Schol. Theocr. XX. 28. (v. Meinek. p. 89.) multique praeterea alii celebrarunt, sed de genere plantae discrepant v. Linnaei Specc. Plant. p. 718. Omitto quae de Neoptolemi somnio Tertull. de An. XXVI. p. 565. et de spectro Ajacis in Epigr. Ἀδεσπ. CCCCLVI. 215. memoriae prodita sunt ab auctoribus novitiis. Sed illud animadversione dignius, quam sapienter his copiis usus sit Sophocles, nihilque adsciverit nisi quod proposito aptum et conveniens erat. Quum igitur communis fama esset et ab Aeschylō ipso in armorum iudicio confirmata v. ad v. 833. Ajacem hoc prae ceteris mortalium praecipuum et cum fratre patrueli, Achille, commune habuisse, ut in magna corporis sui parte vulnerari non posset v. Plat. Symp. p. 219. C. Juncus Stob. T. CXVII. 9. p. 448. Liban. Epp. CLXXII. 83. Sophocles hoc non magis significavit quam Homerus, miraculorum hujusmodi parcissimus, qui etsi nullum Ajacis vulnus memorat, tamen recte veteres affirmant *ὅτι οὐκ ἀπρωτός καθ' Ὀμηρον ὁ Αἴας* v. Schol. Ven. ad XIV. 406. XXIII. 821. Deinde quum non Cyclici solum sed etiam Homerus Od. XI. 546. Trojanos captivos iudicii arbitros fecisset, id quoque poeta sciens prudensque praetermisit, ne culpa de Graecorum ducibus ablata Ajaci justam irascendi causam adimeret. Neque decorum iudicavit Minervam his immiscere controversiis, quam Ulixi litiganti velificatam esse Orpheus refert Lith. XVIII. 34. suspiciosum illum Homeri versum sequutus. Quam vero insulsum videtur, quod parvae Iliadis scriptor narrat ap. Schol. Arist. Eqq. 1065. exorta Ajacem inter et Ulixem de armis Achillis contentione Nestorem auctorem fuisse Graecis, ut mitterent aliquos sub Trojae moenia *ὠτακουστήσοντας περὶ*

τῆς ἀνδρείας τῶν ἡρώων· τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκοῦσαι παρ-
θένων διαφερομένων πρὸς ἀλλήλας, ὃν τὴν μὲν λέγειν, ὁ Αἴας
πολὸν κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, διερχομένην οὕτως

879 Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δημοτῆτος
ἥρω Πηλεΐδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς.

τὴν δὲ ἔτεραν εἰπεῖν Ἀθηναῖς προνοία

Πῶς ἐπεφωνήσω, πῶς οὐ κατὰ κόσμον εἶπες
Ψῦθος;

Prudens mehercule consilium et vere *υστόρειον!* Illam in
tuendo Achillis corpore pietatem ceteraque sua merita Ajax
litigator ambitiosius quam virum agendo quam dicendo prom-
tiorum decebat, praedicat apud Ovidium Met. XIII. 5. sq.
Antisthenem Decl. p. 53. T. VIII. Libanium Decl. p. 1041.
T. IV. Quintum V. 180—292. et Malelam p. 45. Sophocleus
vero heros neque mortui a se defensi meminit neque jus af-
finitatis ab Homero praetermissae praetendere dignatur, sicut
ille quem Attius in armorum iudicio sic loquentem inducit
(Fragm. XIX. p. 180. ed. Both.)

nam me aequom est frui

fraternis armis mihique adjudicari,

vel quod propinquus vel quod virtute aemulus.

sed arma Achillis tanquam debitum virtuti suae praemium
sibi deposcit v. 441. Verum illud longum et verbosum jur-
gium, quo Teucer primum paullo remissius cum Menelao,
deinde fortissime cum Agamemnone contendit, totaque illa,
quam mihi displicere dixi, causidicina, saltem excusatur
exemplo eorum, qui primi hanc fabulam ad similitudinem al-
tercationum forensium traduxerunt partibus inter Ajacem et
Teucrum ita divisas, ut ille pro armis, hic pro fratre mortuo
adversus Ulixem ejusque fautores contenderet. Ex Aeschylī
tragoedia quae Schol. ad v. 190. profert

Ἄλλ' Ἀντικλείας ἄσσον ἦλθε Σίλουρος,

τῆς σῆς λέγω τοι μητρὸς, ἣ σ' εἰναιτο

multaque circa eundem sensum in Attii et Pacuvii reliquiis,
in armorum iudicio ultro citroque jactata esse apparet. Ex
eodem genere sunt quae Aristoteles ex Theodectis Ajace
profert Rhet. II. 23. p. 788. D. ὅτι ὁ Λιοαῆδης προεἶλετο
(in Dolonia) τὸν Ὀδυσσεῖα οὐ τιμῶν ἀλλὰ ἵνα ἤττων ἢ ὁ
ἀκολουθῶν, quod ita argute dictum est ut facile tragicum
Sophistam agnoscas. Idem p. 789. D. ἐν τῷ Αἰαντι τοῦ

880 Θεοδέκτου Ὀδυσσεὺς λέγει πρὸς τὸν Αἰαντα διότι ἀνδρειότερος
ὢν τοῦ Αἰαντος οὐ δοκεῖ. Ex quo et ex Antisthenis Liba-
niique declamationibus intelligitur hanc causam in ludis So-
phistarum etiam atque etiam decantatam heroique simplicis-
simo personam gnavi caussidici impositam esse. Hinc con-

jecturam fecimus, quod in Vespae iudicio Coci et Pistoris v. 85. nominatur *lingulus Ajax*, hoc epitheton, si *lingulacam* significet, illi propter has declamationes tribui, neque ob aliud a Juvenale VII. 115. *caussidicus Ajax* pro quovis litigatore dici. Sophocles vero, qui actionem iudicio jam transacto exorsus est, Teucrum facit pro honore fratris cum utroque Atridarum conflictantem. Sed fuisse etiam, qui in hac fabulae parte simulacrum actionum forensium insererent Teucroque accusatoris partes tribuerent, Ulixi rei, Quintiliani verba declarant, quae paullo ante apposui. Verum haec hactenus. Sequitur *ἐπιπάροδας* et *Διχορία*. Ed. Pr.¹⁾

V. 866. *Πόνος πόνῳ πόνον φέρει*. Dresd. B. *πόνον πόνῳ*. Quanquam eadem verba a Suida s. *Πόνος* proferuntur, Musgravius tamen pro *πόνος* vel *πάθος* scribendum esse censuit vel *πλάνος*, offensus perinde ut Bothius ejusdem verbi iteratione, cujus exemplum simillimum est Aesch. Pers. 1035. *δόσιν κακῶν κακῶν κακοῖς* [Hippocr. ap. Galen. T. XVII. 2, 99. *πόνος πόνῳ*] sed creber usus in pronominalibus. Plato Menex. p. 249. C. *πᾶσαν πάντων παρὰ πάντα ἐπιμέλειαν ποιουμένη*. Demosth. p. 800, 13. *ἅπαντας ἅπασι πάντα τάγαθὰ εὐχεσθαι*. Synes. Prov. II. 116. A. *πάντα πανταχοῦ πάντων κακῶν ἐμπλεα ἦν*. Gorgias Hel. Enc. p. 95. T. VIII. ὅσοι δὲ ὅσους περὶ ὄσων ἐπεισαν. et p. 100. *πολλὰ δὲ πολλοῖς πολλῶν ἔρωτα ἐργάζεται*, ut Lucret. I. 814. *multimodis communia multis multarum rerum in rebus primordia multa*. Plato Parm. 160. B. *οὐδενὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει*. cf. Wytttenbach. ad Phaedon. p. 199. ac nonnunquam in etymologica constructione ὃν ἐνδίκως ἢ δίκη δικά- 381
σασα κατεδίκασε Anonymus Suidae s. *Διονυσίων*. sed nullus Graecorum tum effuse hac parechesi usus est, quam Comici Latini *optume optumo operam dant optumam, mala malae male monstrant* etc. Ed. Pr.

V. 867. *Πᾶ, πᾶ — ἐγώ*. Adverbium plerique ter, Dresd. B. bis scriptum exhibent, pars sine iota, ut Lecapenus, qui haec verba affert in Gramm. p. 73.

V. 869. *Κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος*. Transcripsit h. v. Suidas s. *Κούδεις*, [idemque affertur in Bachmanni Anecd. T. II. 352.] In Schol. Rom. duplex affertur interpretatio: *οὐδεις με οἶδε τόπος μεμαθηκότα τὸ γεγονός, — τὸ συμμαθεῖν ἀντὶ τοῦ διδάξαι*. Prius sine controversia re-

¹⁾ Quare viris doctissimis *ἡμίχορια* vocare placeat, quae ante *ἡμίχοροι* inscribebantur, minus pervideo; certe *ἡμίχορος*, sive adjectivum est *ἄδῃν* significans, sive substantivum quale *ἡμίκυκλος*, analogiae non adversatur. γ, Append.

jectum est, alterum probarunt Brunokius et Abreschius in Misc. Amst. Vol. IX. 433. et Auctar. Dilucc. p. 237. qui licet certa incertis misceat, tamen illud persuadet, *συμμαθεῖν* habere docendi significationem. Ed. Pr. Aliam viam institit Triclinius: τὸ *συμμαθεῖν* ἀντὶ τοῦ γνῶναι, οὐδείς τόπος ἔχει τὸν *Αἰαντα* ὥστε ἐν τούτῳ εὔρειν με κείμενον. a quo nihil discrepat Elmsleji ratio: *μὲ συμμαθεῖν idem est quod ὥστε συμμαθεῖν, cujus constructionis exempla apud Tragicos reperiuntur singulis paginis et in hac ipsa fabula non minus tria* v. 672. 804. 1060. ¹⁾ Haec igitur tam crebra exempla, tamque in promptu posita, neminem priorum attendisse credemus? Ego potius vereor ne parum similia crediderint. Primum Sophoclea ista ἢ νύξ ἐξίσταται τῇ ἡμέρᾳ φέγγος φλέγειν, σπεύσατε *Τευκρόν* μολεῖν etc. prorsus nihil distant a latinis: *Introitit videre quid agat, Non venimus vestros populare penates*, quibus nemo efficiet item latine dici posse nescio *hoc te scire* pro *nescio hoc, ideoque te docere non possum*. Ergo igitur oportet aliquid interesse. Interest autem hoc, quod in omnibus locis, quos Elmslejus aut attulit aut afferre potuit, cum verbo, cui infinitivus adhaeret, notio consilii, quo agitur, aut copiae et opportunitatis, quae consequitur, arcte conjuncta est, ut ἡ θύρα ἢ ἐμὴ ἀνέωκτο εἰσιέναι τῷ δεομένῳ Xen. Hell. V. 1, 14. ἀτόματοι ποταμοὶ ζῶμοῦ ῥέουσιναι σφῶν ἀρύτεσθαι 382 Pherecr. Athen. VI. 269. D. κείσθω δόρον μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράγναις Eur. Erechth. Fr. III. et vulgare illud *προκείσθω πᾶσι σκοπεῖν*, quibus in omnibus natura rei ipsa nobis subjicit illud ὥστε vel *θελικόν* vel *ἀποβατικόν*. Denique largiar dici posse *οὐδείς ἐνταῦθα πλουτεῖ ἡμᾶς συνευπορεῖν*, quamquam alienarum divitiarum non tam prompta est participatio quam aquae ex profuente haustus vel per januam apertam introitus. Sed multo durius est *οὐδείς ἐπιστάται με ταῦτα συμμαθεῖν* vel *ὁ φίλος ἀλγεῖ με συνάχθεσθαι*, propterea quod verbis sciendi et dolendi nulla actio subjecta est, cui vel propositum vel consequens sit ut alii idem sciant aut doleant, quod *ὁ δεῖνα*. Quod si constructionis, quam Elmslejus praeoptavit non ut magis speciosam sed ut unice veram, nullum geminum exemplum sed tantummodo simulacra quaedam proferri possunt, quidni iis, qui verbum *συμμαθεῖν* pro *conducefacere* accipiunt, itidem ad similia provocare liceat? Jam vero sermo graecus abundat verbis ambiguae potestatis, quae significationem transitivam vel intransitivam cum factitiva con-

¹⁾ [Ellentii T. I. 661. haec est interpretatio *nec ullus locus me sibi conscium esse scit*, id est, cum ipse solus sciat, me conscium arcani expertus non est; quod sententiae aptum sed paullo operosius dictum videtur.]

junctam habent. Ac de primitivis quidem hujus generis quum ad v. 40. dictum sit, hoc loco de paragogis dicetur. Horum ea, quae cum *μανθάνω* communem terminationem sortita sunt, unius significationis terminis contineri solent, sive transitiva sunt ut *θηγάνω*, *λιμπάνω*, sive intransitiva ut *όλισθάνω*, *δαρθάνω*, sive factitiva ut *οιδάνω*, *ληθάνω*, quanquam fieri potest ut postremum aliquando diversas significationes, quae cum *λήθω*, *επιληθω*, *λέλειθον*, conjunctae sunt, uno vinculo complexum sit. Quae autem verbo, de quo quaestio est, simillima videntur, *αύξάνω* καὶ *βλαστάνω*¹⁾ ea jam prius significavi cum verbis crescendi consocianda videri, quae quum 838 plerumque transitiva sint, reflexione ad subjectum speciem neutralium sibi induunt. Hinc progredimur ad verba in *αινω*, quorum unum *όσφραίνω*, sicut correlata *γεύω* et *πιπίσκω*, factitivae potestatis terminos non egreditur²⁾, cetera pleraque modo intransitiva sunt, modo factitiva: *δεμναίνω* [Plat. Civ. XI. 933. C.] *κυμαίνω*, *οιδαίνω*, *όργαίνω*, [ερείπω i. e. καταβάλλω Schol. II. XIV. 15. Apollon. Synt. 280.] v. Matthiae ad Eur. Alc. 1116. ac maxime verba ab adjectivis propagata inter utrumque nutant, *άγριαίνω*³⁾ *αύαινω*⁴⁾ *γλυκαίνω*⁵⁾

¹⁾ Θεός ἄρπελον ἐβλάστησε Nonn. XXXVI. 356. ῥῆτι Κορυβάντων ἐν χθονός ἀνεβλάστησε γενέθλην XIV. 26. σιδηροσ Αθήνην πατροφῶν ἀνεβλάστησε καρήνων Coluth. 180. δύναμις πάντα αὔξει καὶ τρέγει καὶ βλαστάνει Hippocr. de Alim. p. 25. T. II. Si vero res, quae ipsae germinant, aliquid ex se germinare dicuntur, ut Aretae. Cur. Ac. II. 3, 266. ἡ αἴσθησις ἐξεβλάστησε τὴν φηνήν, Hippocr. l. c. p. 17. ἡ τροφή ἐξεβλάστησε τὴν ιδίην ιδίην, Themist. Stob. Flor. I. 87. p. 84. τὰ πάθη παραβλαστάνει τὰς κακίας, tum non necesse est huic verbo factitivam tribuere potestatem, sed accusativus additur κατὰ τὸ σημαζόμενον. Illa enim non proprie dicta sunt sed per translationem: *floris instar vel quasi efflorescens profert* cf. Adnot. v. 376. Neque magis huc pertinent quae actionis intransitivae effectum significant, *θήβας ἀνωλόλυξα* Eur. Bacch. 24. *jubilando excitavi*, non ut *ἀναθρεύειν* τινά Orest. 582. nam simplicia ipsa discrepant, sed ut nos dicimus *einen aufschreiben, aufklären*, et Graeci *συμβοῶν* pro convocare.

²⁾ Γλήκωνι αὐτὸν ἀποσφραίνει Lucill. Epigr. XCVIII. μήκανος φύλλα ὄσφρανε (αὐτοῦς) καὶ ὑπνώσονται Galen. Comp. Med. sec. Loc. IV. 793. T. XII. τοὺς βουλιμῶντας ἀνακτησάμεθα ὄξει ὄσφραίνοντες Eupor. I. 10, 374. T. XIV. ἐὰν κόριον προσοσφραίνης αὐτόν Geopp. XIX. 2. κόρεις θλάσας προσοσφρανε τῷ ζῷῳ XIII. 17.

³⁾ Utriusque significationis exempla exhibent Lexicographi, sed intransitiva, quam ut secundariam transitivae postponunt, multo est frequentior.

⁴⁾ Hippocr. de Morb. Mul. I. 630. T. II. δαί τὰς ὑστέρας ἀναστομῶσαι καὶ αὐαίνειν, mox vero ὑστέρας αὐαίνουσας dixit intransitive p. 639. Idem *λορδαίνειν* et *ἀπομυλλαίνειν* absolute usurpavit.

⁵⁾ Herodian. Epimm. p. 80. τὴν πηγὴν πικρὰν οὔσαν ἐγλύκανεν ὁ Μανσῆς. Hippocr. de Nat. Puer. I. 413. τὴν ἰκμάδα ὁ ἥλιος γλυκαίνει. [Theophr. p. 422. ἡ ὕδρευία γλυκαίνει τὰς ῥόδας.]

λορδαίνω, υγιαίνω¹⁾ χλωαίνω, postremo λευκαίνω et μελαίνω²⁾
 384 quibus hoc cum quibusdam aliis verbis colorem significanti-
 bus commune est, ἐρεύνθω³⁾, πορφύρω, φρονίσσω, nigro, pur-
 puro, rutilo etc. Neque abest haec ambiguitas a ceteris ver-
 borum terminationibus, ἀνιάζειν, θηλάζειν, συμβιβάζειν⁴⁾,
 στασιάζειν, συνουσιάζειν⁵⁾, γνωρίζειν⁶⁾, ἐλληνίζειν⁷⁾, ἐλπίζειν⁸⁾,
 ἀρμόζειν, [ἀπαρτίζειν⁹⁾], θαρσύνειν¹⁰⁾, πληθύνειν¹¹⁾, σκληρ-

¹⁾ Hipp. de Morb. Mul. I. 625. et 655. et de Nat. Mul. p. 541. μελο-
 δαινομένη ἐν τάχει υγιαίνει. Philostr. V. Ap. I. 10, 11. υγιάνας sanatus.
 Artemid. III. 39, 180. οὐδὲ τῶ υγιαίνοντι λέγει τις, ἀναρρώσεις (ἀναρρώσει)
 καὶ υγιανεῖς, sed active Dicaearch. Descr. Pelii p. 30. Huds. ὁ φλοιὸς τοὺς
 κοιλιακοὺς υγιαίνει, et Clemens Cohort. I. 8.

²⁾ Melainai nigret vel nigrescit Plat. Tim. p. 83. A. Theophr. de Ign.
 50, 123. Philodem. Ep. XV. Plutarch. de prim. frig. XIII. 109. T. XIII.
 [ὑπομελαίνει Paus. II. 10, 6.] sed μελαίνουσι denigrant Aelian. H. Ann.
 XV. 11. Galen. de Comp. Med. Locc. I. 3, 439. T. XII. De homerico με-
 λάνει disceptant veteres; utrum valeat μελαίνεται an, ut Aristarchus voluit,
 μελανοῖ. Quin praesens sit, nemo dubitavit, neque illis suboluit, quod Butt-
 manno ad Arat. 836. qui statuit a μέλας nullum verbum nisi circumflexum
 duci posse; quum vero praeter μέλας, μέγας et τάλας nullum extet adjecti-
 vum in ᾧ mobile, atque horum trium unum μέλας verbo ortum dederit, quo-
 modo affirmari potest a μέλας non μελάνω sed μελανέω oriri? Bernhardy
 contra ad Dionys. p. 820. μελανέω repudiat, soliusque participii usum, τὸν
 μελανένοντα, ἢ μελανένοντα, poetis Alexandrinis concedit, quin hoc μελανένοντα
 cum παιδούσα et τεκνοῦσα comparat, inconvenientia jungens. Pro χλωρὸν
 καὶ μέλαν ἕον Hipp. Progn. p. 90. T. I. Galenus in Gloss. s. h. v. μελανέον
 in quibusdam libris legi testatur; φύλλα μελανούντα Theophr. de Ign. 50,
 723. ὅτα μελανούντα Geopp. XIX. 2, 1211. τὰς μελανούσας τριχάς Xeno-
 crat. V. 35, 19. qui crebrior participii usus non plus mirationis habet quam
 quod gemmans, stellans, radicans, viridans pro adjectivis saepissime usurpan-
 tur, raro alia tempora modique. [κνανέω Dionys. Per. 1111.]

³⁾ Τὸ πρόσωπον ἐρεύνθει Hippocr. de Morb. Mul. p. 302. T. II. φύσει
 ἐρευνθὸς ὢν ἐρευνθεῖ (sic) μᾶλλον Lucian. Neron. §. 7.

⁴⁾ Photius et Timaeus Συμβιβάζαι, εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλ-
 θεῖν, sed auctor non extat v. Rudolph. ad Ocell. p. 277. Schneider. ad Plat.
 Civ. T. II. 214.

⁵⁾ Xenoph. Eph. II. 9. τὴν Ἀνθίαν τῶ οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενοῖ,
 sed suspectum Hemsterhusio, cui non succurrebat Theophylact. Simoc. Hist.
 IV. 6, 98. περόνας περὶ συνουσιάζας.

⁶⁾ Vid. Toup. ad Longin. p. 278.

⁷⁾ Thomas M. ἐλληνίζω οὐ μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ ἄλλον. Pindarum
 ἐρίζαι dixisse pro εἰς ἔριν κινῆσαι Eustathius refert Opusc. X. 56, 95.

⁸⁾ Grammaticus Hermanni p. 350. ἐλπίζω ἀμετάβατον καὶ ἐλπίζω ἀντι-
 τοῦ εἰς ἐλπίδα ἄγω. Thomas Ἐλπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκᾶν ἀλλὰ καὶ τὸ
 εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω, sed apud auctores, quibus nituntur, ἔλπω legitur et
 ἐπελπίζω, quod ut ἀπελπίζω lege compositorum utramque significationem
 complectitur v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 89.

⁹⁾ [Ἀπαρτίζειν πρὸς τι neutrale Aristot. Polit. V. 8, 22.]

¹⁰⁾ Ἀναθαρσύνειν neutraliter Plutarch. V. Lucull. XIV. 296. Idem vi-
 detur V. Cat. Maj. XX. 416. τὰ δινώδη καὶ τραχύνοντα τοῦ ποταμοῦ pro
 παραχώδη posuisse.

¹¹⁾ Ap. Dion. Cass. VI. 2. p. 809, 22. τὴν πατριδα συμπληθύνετε Star-

νειν¹⁾, ἀληθεύειν²⁾, βακχεύειν³⁾, [εἰρηνεύειν⁴⁾], βασιλεύειν⁵⁾, 385
 δημοσιεύειν, στρατεύειν⁶⁾, χωλεύειν, φυγαδεύειν⁷⁾ cum com-
 posito ἀπεχθάρειν, de quo supra diximus. Ex ceteris clas-
 sibus huc pertinent ἀχλύω⁸⁾, ἠπύω⁹⁾, βροιάω, γαννάω¹⁰⁾, θοι-
 νάω¹¹⁾, λωφάω, ἐνδιάω, ἀλγέω¹²⁾, ἀρδύμεω, ἐρωέω, θαμβέω¹³⁾, 386

zius correxit συμπληθύνεσθε scriptoris usum sequens; sed συμπληθύνειν tran-
 sitivum est apud Herodotum. v. Toup. ad Longin. p. 356.

¹⁾ Σκληρόνει Hippocrates in Epidem. et Aphorr. saepius pro σκληροῖ, semel pro σκληρόνεται ut videtur, usurpavit, ἡ γαστήρ ἐπαίρεται καὶ σκληρόνεται de M. M. II. 767. sed quod paucis interjectis sequitur, ἦν μὴκύνη ταῦτα πάντα, et p. 784. ἦν ὁ χρόνος μὴκύνη hoc verbum etsi absolute positum est, tamen a transitiva significatione nihil remittit sed dicitur ut μὴ μὴκύνω v. Bos. Ell. p. 255. Schaefer. ad Dion. p. 368. et latinum ne longum faciam.

²⁾ Lucian. Adv. Ind. §. 20. ὡς ἀληθεύοις τοὺς ἐπαίνοισ ἀυτῶν. Sa-
 turn. §. 9. τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι ἄν. Sic et Philostr. Jun. Imagg.
 VIII. 874. saepiusque Thucydides.

³⁾ Procl. H. II. 11. βακχεύσατέ μς. cf. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. X. 6, 180.

⁴⁾ [De εἰρηνεύειν pacificare dixit Reiskius ad Const. p. 144. cf. p. 140. κοινωνεῖν interdum pro κοινοῦν valere ostendi in Aglaoph. p. 18.]

⁵⁾ Grammaticus Hermanni p. 392. βασιλεύω ἀντὶ τοῦ βασιλέα ποιῶ, quod unde sumtum sit, apparet ex Syntaxi adjuncta Etym. Gud. p. 589. τὸν νιδὸν Κλεῖ ἐβασίλευσεν ἀντὶ τοῦ βασιλέα ἐποίησε. Sed Ctesiam c. XIII. ita loquutum esse ex eclogis Photii editores falso colligunt. [V. Reiskium ad Const. l. c.]

⁶⁾ Synes. de Regn. p. 5. σὲ μὲν στρατεύει τὸ βασιλεύειν. Dionys. Rhetor. VI. 336. T. V. ζῆτεῖ αὐτοὺς ἐνοστρατεύσαι. Orig. c. Cels. VIII. 797. C. οὐ δὴπον τοὺς ἰερέας στρατεύετε. Schol. ad Philostr. Her. p. 391. ἐστράτευσε τοὺς ἐν ἡλικίᾳ. Appian. Civ. I. 42. τοὺς δούλους ἐστράτευσε cf. Schweighaeuser. ad L. II. 141. Idem L. III. 45. τὴν ἴλην πρὸ τοῦ ἄστας στρατοπεδεύσας. [Verborum στρατεύειν et στρατοπεδεύειν significationem factitivum copiosius comprobavit Wannowski de Synt. Anacol. p. 245.]

⁷⁾ Φυγαδεύειν exulem esse significat Hippocr. Epid. VI. 631. T. III. Polyb. X. 25.

⁸⁾ Nonn. IV. 368. ἤκλυσεν αἴγλην. Themist. Or. XI. 144. C. οὐδ' ἂν ὁ θυμὸς αὐτοὺς ἐπαχλύσει. Sext. c. Rhet. p. 213. ἐπήκλυσε τὴν συμβουλίαν. Gregor. Naz. Carm. XIII. p. 87. C.

⁹⁾ Transitive significationem tumentur veteres Grammatici et vulgata lectio oraculi Paus. X. 9, 5. quo accedit homericum ὑπεμνήμους et primitivum μύω cf. Wernick. ad Tryph. p. 35. sq.

¹⁰⁾ V. Voss. ad Arat. v. 189.

¹¹⁾ Eur. Ion. 982. οὐ πατήρ θοινᾶ φίλους.

¹²⁾ V. Schneideri Lex. Gr. Suppl.

¹³⁾ Hoc nititur admodum incerta lectione versuum Ibyci Athen. XIII. 601. B. Sed auxiliatur Hesychius θαμβεῖ ἐκπλήττει, et passivum θαμβεῖσθαι, et nomen θαμβήτερα terrificam significans. [καταδείσαι, terrere, Phalar. Ep. 84. 262.]

θαρσέω, ἠχέω¹⁾), πονέω²⁾), ταλαιπωρέω³⁾). Non retuli in hoc numero composita, velut ἐπιπίζω, καταμεθύνω⁴⁾) et cetera ob eam rationem quam ad v. 40. attuli. Item praetermisi ex simplicibus ἀλειάνω⁵⁾), πλάζω, ἐθίζω, ἐγγίζω, δεδίσσονται, ὀρμέω, aliaque, quae si accusativum regunt, suam et propriam vim obtinere, si vero absolute posita sunt, ad subjectum suum reflecti videntur; quod idem de aliis nonnullis suspicari licet; velut λωφάω, si proprie significat desinere, verbis ambiguis recte a nobis adnumeratum est, si vero propriam et nativam habet liberandi significationem, reflexivis adscribi oportebit. Denique non diffiteor, quod caput est
 387 hujus quaestionis, utra sit in quoque verbo notio principatior, transitiva an contraria, id plerumque nullis rationibus demonstrari posse sed exemplis nos duci ad suspicandum plerumque paucis aut novitiis aut controversis. Nam terminatio ipsa indicium nullum praebet; ἐπιβάσκειν factitivum est, διαβάσκειν et περιβάσκειν neutralia, ποιάζειν res diversissimas, herbescere et herbas evellere significat, νοτίζειν dorso onus subire, dorsum tegere, fugere, fugare, μαίτητεύειν discipulum esse et discipulis erudiendis operam dare, sicut λοχεύειν parere et puerperam curare, νοσηλεύειν aegrotum curare⁶⁾). Sed si ta-

¹⁾ Theocr. II. 36. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, fac sonare, cui Kiesslingius ad h. l. et Heldius ad Plut. Tim. 435. propere apponunt tanquam similia κόσσυφοι ἠχοῦσαν ποικιλότραυλα μέλη, dulce sonant tenui gutture carmen aves, neque animadvertunt aves ipsas sonum edere, sed mulierem Theocriteam, quae rhombum aeneam impellere jubetur, ipsam non sonare. Non magis huc pertinet Nonn. XVI. 371. πηγὴ λευκὴν ὕδωρ κελάρυξε, et quae in Adn. ad h. v. prima attuli; sed conferri poterit δονηθεῖς κόπην Joann. Ep. X. Anall. III. 13. remum cum strepitu ages.

²⁾ Πονεῖ pro πονεῖν ποιεῖ legitur apud Pindarum, Anacreontem et saepius ap. Hippocratem, μὴ διάφορα πονήση μιν de M. M. I. 658. πάντα μιν μᾶλλον πονήσει p. 621. 625. 665.

³⁾ V. Priscian. Inst. XVIII. 28. p. 257. Thomas M. s. v. eademque significatione καταταλαιπωρεῖν τινα δεσμοῖς Theophyl. Sim. Hist. V. 1, 120. C. Incertiora sunt θεωρήσασα τοῦμόν ὄμμα Soph. Oed. C. 1083. ταρβήσασα βροτούς Lycophr. 1177. ubi Bentlejus ταρμύσσουσα, Hermannus ad Hec. p. 140. ταρβήσασουσα corrigit. Ob eandem causam omisi Aesch. Suppl. 901. οὐ μ' ἐγήρασαν τροφῇ.

⁴⁾ Thomas Μεθύνω ἀμεταβάτως, καταμεθύνω δὲ εἴτερον. Pro passivo μεθύσκειν in Alcaei Fragm. IV. 14. jam Buttmannus μεθύσθην correxerat; sed ὁ ἀνὴρ μὴ μεθύσκειν Hippocr. περὶ ἀφορ. p. 12. T. III. μεθύσας ebrius Nonn. XXVIII. 211. pro μεθύων, et Galen. Comm. III. in Prorrh. I. 123. p. 776. T. XVI. ὃς ἐμέθυσε perperam pro ἐμέθυσε scriptum. De ἀναβίωσιν v. Suid. s. v. et Jacobs. ad Aelian. p. 77. de ἀναζωπυρεῖν Corais et alii apud Heldium ad Plut. Timol. p. 444.

⁵⁾ v. Jacobs. ad Aelian. p. 306.

⁶⁾ Si quis modo verborum νοθαύειν, τυμβεύειν, νυμφεύειν, προσβλεύειν, χειρσεύειν, significationes consideret, fixos a Grammaticis terminos (v. Buttmann. Gramm. §. 119, 2.) nulli usui esse reperiet.

men in unam aliquam partem exempla plurima propendent et luculentissima, in ea verbum ipsum quasi natum dicimus, et proinde illas actionis vicissitudines et conversiones, quantum fieri potest, nominum varietate distinguimus, transitivas, intransitivas, retransitivas, factitivas vocitantes. Jam ut ad propositum me referam, postremi generis exempla non admodum multa sunt, *ὄσφραίνω*, *πιπίσκω*, aliaque in *ισκῶ* et *υσκῶ*; plurima vero, ut supra ostendimus, factitivam et intransitivam complexa eaque omnes fere terminationes pervagata, *αινῶ*, *υνῶ*, *αζῶ*, *ιζῶ*, *αῶ*, *εῶ*, *ευῶ*, praeter *ανῶ*, quod fortuitum videri potest. Si quis tamen verbo *μανθάνω* hanc licentiam concedere vereatur ob eam causam quod, quum ipsum tritissimum sit, tamen nusquam aliud quam discere significet, equidem fieri posse arbitror, ut poeta in vocabulorum usu multiplex et varius significationem illi attribuerit propriae et usitatae ita affinem, ut in plerisque linguis docendi et discendi notio aut eodem aut consimili notetur sono. Ac ne huc quidem confugerem, si ceterarum hujus loci interpretationum una esset ita confirmata, ut nihil dubitationis relinqueret. Elmslejanam illam, quae eadem Tricliniana est, Hermannus quoque sequitur sed correctione quadam adhibita, verba poetae ita explicanda dicens *οὐδείς τόπος ἐπιστάμενος ποιεῖ με συμμαθεῖν*. Neque ego rejicio, sed exemplis istis parum con- 388 firmari arbitror.

V. 870. *Ἰδοῦ, ἰδοῦ, δοῦπον αὖ κλύω τινά*. Hermannus *ἰδοῦ* semel scribendum esse docuit, quo hic versus adaequatur ei, qui hujus hemichorii secundus est *πᾶ, πᾶ*. Pro *δοῦπον γάρ αὖ*, quod Turnebus cum codd. novitiis edidit, Brunckius revocavit Aldinam lectionem *δοῦπον αὖ*.

V. 872. *Κοινόπλοον ὀμιλίαν*. Jen. *παρόρησιαν*, quod videtur indicium esse diversae lectionis *παρουσίαν* ex El. 1104. *κοινόπουν παρουσίαν*. Accusativus pendet a notione verbi *ὀρωμεν*, quae imperativum *ἰδοῦ* sponte consequitur. Male Elmslejus in Add. ad Heracl. 693. post *ἡμῶν γε* comma posuit, poetam a genitivo ad accusativum transivisse existimans. *Νηός* Aug. C. quod probatur minus v. Elmslej. ad Med. 510. Ex seqq. verba *τί οὖν δὴ πᾶν ἐστίβηται* excerpta sunt in Anecd. Bachm. T. II. 357.

V. 876. *Πόνου γε πλῆθος*. Jen. et Mosq. B. *πόνων γε*.

V. 877. *Ἄλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν*. La. Lb. *ΓΔ*. Dresd. A. Aug. B. *ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ*, quod placet Elmslejo. In cod. *Γ*. super *μὲν* scriptum est *μοι*. Pro *βολῶν*, quod in Anecd. l. c. legitur, La. *βολῆς*, altero superscripto; *μολῶν Δ*. Dresdd. et Ald. *μολάν* Triclin. quod Schol.

Jen. interpretatur ἐλθῶν. Eur. Or. 1263. τρίβον τὴν πρὸς ἡλίου βολάς. Joseph. Antt. XV. 11. 782. κατὰ ἡλίον βολάς, orientem versus; τετράφθαι πρὸς ἀκτίνα Philostr. V. Ap. VI. 4, 233. quod Suidas interpretatur πρὸς ἀνατολήν. Dionysius v. 231. ἐς ἀνγάς, ad radios Priscian. Perieg. 526. Id vulgo dicitur πρὸς ἀνίσχοντος ἡλίου, ut opposita regio πρὸς δυσμῶν, cum contraria praepositione οἱ ἀφ' ἡλίου Αἰθίοπες Herodo. VII. 10. sine praepositione Homerus οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίωνος, οἱ δ' ἀνιόντος [quod Bernhardt Synt. p. 137. permixte cum dissimilibus tractat]. Ed. Pa.

V. 879. Τίς ἂν δῆτά μοι. Sic Hermannus scripsit; codd. τίς ἂν δῆ μοι, unde Brunckius δῆ ejecit.

V. 880. Ἀλιαδῶν. Bar. AB. Mosq. B. Dresd. B. Δ. ἀλιαδῶν. Codex Gregorii Dial. dor. §. 32. p. 226. τὰς γενικὰς τὰς εἰς ὧν ληγούσας διὰ τοῦ ἂν προφέρουσι, καὶ Σοφροκλῆς ἐν Αἰαντι ἀλιαδῶν. Etym. M. Ἀλιάδες, ἐναλοὶ, οἱ διὰ θαλάσσης πλέοντες, ejus parapegmatis pars posterior ad Ἀλιάδαι pertinet. Hesychius Ἀλιάδων, ἐνάλων, quod si ex hoc fabulae nostrae loco sumtum est, recte faciunt qui ἀλιαδῶν corrigunt. Eodem errore Ἀσκληπιάδων scribitur in Photii Epist. CLXX. Ρωμυλίδων in Thalli Epigr. II. 150. T. II. Ἀλωάδων Philostr. Heroicc. p. 36. Boiss. Ἡφραισιάδων Diog. La. III. 41. cujusmodi vitia alia sustulit Berglerus ad Alciph. I. Ep. 2. neque ea defendi licet lectione aliquot codicum in Dionys. Per. 1039. πυλέων μὲν ἰπταὶ πόδα Κασπιδάων, aut ea quam Heinsius Ausonio inseruit Griph. v. 30. et lyrici vates numero sunt Mnemonidarum. In contrariam partem peccant Αιακιδῶν νήσων Steph. s. Οινιώνη, et ap. Basilium de Mirac. Thecl. L. I. 140. τῶν κητιδίων (scr. Κητιδείων) τούτων καὶ εἰπατριδῶν γυναικῶν. Neque enim, si Procopius Hist. Arc. XVI. p. 47. (p. 120. Orell.) praedicato diversum a subjecto genus tribuit: λογισαμένη εἰ εἰπατριδῆς ἢ γυνὴ καὶ βασιλῆς εἶη, idem licuit facere epitheto. Vitiosa est notatio τὰς εἰπατριδας Dio Cass. XLVI. 45. p. 482. et τῆς εἰπατριδος Νηρηιδος Eur. Iph. A. 1064. quod apparet ex κακόπατρις, ὁμόπατρις (addendo Lexicis ex Eust. p. 471, 18.) et ex regula ipsa v. Etym. M. s. Ἐλπας. Redeo ad Sophoclem. Scholiastes: ἀλιάδαι οἱ παῖδες τῶν ἀλιέων ἤγον οἱ ἀλιεῖς ὡς Ἀσκληπιάδαι οἱ ἰατροί, quod aptum foret exemplum si medici Ἀσκληπιοί vocarentur. Quod autem Grammatici praecipiant οὐ ποιοῦσιν ἀπὸ προσηγορικοῦ πατρωνυμικά Etym. M. 554, 40. id, si ad formam patronymicorum referimus, poetas non servasse multis constat exemplis, quorum prima reperiuntur apud Lyricos. Alcaeus Fragm. VI. p. 16. Pittacum Ζοφοδορπίδαν vocavit, quod alibi Ζοφοδορπίας scri-

bitur ut *σπουδαρχίδης* et *σπουδαρχίας* Anecd. p. 63. Pindarus Neptunum *ἐννοσίδαν* Pyth. IV. 58. et 307. cui nihil simile est praeter ludicrum nomen *ὄφρανασπασίδης* Epigr. Ἀδεσπ. CX. neque tamen iccirco a nomine δᾶ insolita Graecis ratione compositum dicam. *Συκοτραγίδης* ex Hipponacte et Archilocho affert Eustathius p. 1828, 12. eamque terminationem Grammatici dialecto aeolicae adscribunt: *Αἰολέων ἴδιον* 890 *τὰ ἐπίθετα πατρωνυμικῶ τύπῳ φράζειν* Schol. Acharn. 602. cui apprime convenit *ρέθουαλίδαι* [v. Schol. II. XXII. 68.] ab aeolico *ρέθος* compositum v. Hemsterh. ad Hes. s. *Ἰδομαλίδαι*. Laconica sunt *πολυχαρίδης* ap. Aristophanem, *Ὀδοντίδας πολυφάγος* et *Κρονίδαρ πολυέτης* ap. Hesychium. Sed manavit haec consuetudo longius. Apud Tragicos praeter *ἄλιαδης* legitur *κοιρανίδης* Antig. 940. et *θεοὶ οὐρανίδαί* Eur. [Hec. 148.] Phoenn. 837. quo loco non Coeligenae, qui ab Hesiodo dicuntur, sed coelicolae significantur, oppositi inferis. His succedunt Comici; Pherecrates, qui nomen *κλεπίδης* fabricatus est Poll. VIII. 34. et Aristophanes, qui plurima hujus notae proculdit: *σπουδαρχίδης*¹⁾, *μισθαρχίδης*, *στρατωνίδης*, quibus addatur *ὁ παρὰ Μενάνδρῳ βουίδης*, *ὅ ἐστι πρᾶος καὶ εὐήθης* Fragm. p. 295. Ex iisdem fortasse fontibus derivatum *βουλοκοπίδαι* Anecd. p. 221. quemadmodum Solonis familiares *χρεωκοπίδαι* dicti sunt Plut. V. Sol. c. XV. Alcibiadis *Ἐρμοκοπίδαι*, ac nescio an Philoxeni cognomen *Ἵπερτονίδης* Poll. IV. 65. et *φθειροκομίδης* *φθειρῶν γέμων* Hesych. indidem fluxerint; *λοπαδαρχίδης* extat in Epigr. unde *ὄφρανασπασίδης* protuli; *γραμμοδιδασκαλίδης* in Timonis versibus Athen. XIII. 588. B. *σταφυλοκλοπίδης* Anth. Pal. IX. n. 348. *δραπετίδης* Mosch. Id. I. 3. *οἱ φιλογαστροίδαι* Gregor. Naz. Carm. CCXXI. 412. T. IV. Bibl. Gall. Atque haec quidem joci et opprobrii causa ficta sunt; nec sine contumelia Syracusis delatores, quos Hiero induxit, *προσαγωγίδαι* vocati²⁾. Sed hac nota carent deorum epitheta, Herculis *Βοαγίδας* Lycophr. 652. Liberi Patris *Ἡμεριδης*, quod Vossius ad Arat. 1138. minus recte interpretatur; *Ὀύρανὸς ἀκμονίδης* id est *ἀκάματος* Antimach. Fragm. 891

¹⁾ Hinc sumserunt Liban. Epist. CCCXCIV. p. 201. Gregorius Naz. de V. S. p. 23. (ubi adscripta est glossa marginalis *φιλαρχίδης*) et Eustath. p. 199.

²⁾ Plutarchi auctoritate motus Schneiderus in Arist. Pol. V. 11. (9, 3.) *αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι* in *οἱ ποταγωγίδαι καλούμενοι* mutavit Comm. p. 348. assentiente Boeckhio Nott. Crit. ad Pind. p. 449. Neuter adhibuit Photii glossam *Ποταγωγίδες φάνται ἢ μηννταί*, quae si accurata est interpretatio, sequitur sane viros huic negotio delegatos sed opprobrii causa feminine appellatos esse *lenas*.

XXIV. idemque deus *εὐφρονίδης* Append. Epigr. CCLXXXI. cui contrariam habet potestatem *δυρμενίδης* Aelian. V. H. III. 7. *Στρατηγὸς ἡγεμονίδης* II. Macc. XIII. 24. *ἡσυχίδας δόμος* Synes. H. VIII. 31. *πενθερίδης* socer Epiphan. de Pond. et Mens. p. 170. D. [*Βασιλίδαι regum poster* Suid. *βοαγίδης* Hercules Lycophr. 652. *κενταυρίδαι* equi Anecd. Bachm. II. *ἐντομίδαι* Suid.] Alia ex ignotis loculis promunt Grammatici; *αιολίδας τοὺς ποικίλους* Anecd. p. 361. qui alibi *αιολίαι* vocantur; *γηγυρίδαι, οἰκτροί* Hesych. quo loco *νηνυρίδαι* scribendum videtur, ut infra *νηνυρίζοντα, θρηνοῦντα*, idemque *Ἐμμορίδαι, μέτοικοι*, qui vel propter *ἐγκτησιν* ita dicuntur vel ut coloni partiarum id est *ἐπίμορτοι*, et *Πραξιεργίδαι οἱ τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες*, quod restituendum est Jo. Lydo de Mens. III. 21, 118. *πραξιεργίαι ἐκαλοῦντο οἱ ποντίφικες ὡσανεὶ τελεσταί*. Latina hujus generis vocabula continentur Satyrographorum et Comicorum finibus, *stoicida, rapacida, oculicrepida, plagipatida, pultiphagonides*, et ceteri sales Plautini. Terminationis *αδης* unum est exemplum communi usu tritum *γεννάδας*, dorice signatum neque omnium casuum particeps, cetera aut glossematica ut *γγγάδης* insolentius a nomine proprio ductum v. Wernsdorf. ad Himer. XIX. 267. *ῥηγιάδαι ἢ ῥηγάδαι οἱ τοὺς καταδίκους εἰς ῥαχίας βάλλοντες* Phot. a quibus non multum distant qui *ῥαχισταί* vulgo nominantur: *γαιάδας ὁ δῆμος ὑπὸ Λακῶνων* Hesych., aut ludicra, ut *ζηταρετησιάδης* Anthol. *ἀλωπεκάδης πανούργος* Etym. M. *ἀρχογλυπτάδης* idem et Eust. p. 211, 2. *ῥακιοσυῤῥαπτάδης* et *στωμυλιοσυλληκτάδης* Arist. Rann. 849. ¹⁾ quibus assimilatum est proprium *Μαριλάδης* Acharn. 629. ²⁾ Hinc levi declinatione distant vocabula plebeja in *αδους, ἐμπληκταδοῦς, τηθελαδοῦς*, de quibus dixi ad 892 Phryn. p. 299. (add. Herodian. π. Μον. p. 21.) patronymicum *Μαιαδεύς* et patronymici simile *Ἐργαδεῖς*, una antiquarum tribuum Ionicarum, qua, ut Strabo et Plutarchus ajunt, τὸ *ἐργατικόν* continebatur. His si addidero nomina affinitatum *ὑἱδοῦς, θυγατριδοῦς, ἀδελφιδοῦς, ἀνεψιαδοῦς*, et quae in *ιδενς* exeunt partim eadem significatione ut *ὑιδεῖς*, pars

¹⁾ Hesychius *Ληγιάδης αἰχμάλωτος*, nisi *ληγιάδες, αἰχμάλωτοι* scripsit. Idem *Πατρόθεν πορδικάδαι, ὅτι πατέρων εἰσιν ὄνων οἱ ἡμίονοι*, scr. *πορδακίδαι*.

²⁾ Homericum *Λεξιάδης* nonnulli perperam pro *δεξιός* acceperunt v. Schol. Il. VII. 15. parique errore *Ἀρμονίδης* pro patronymico, ut *Phemius Τερπιάδης*, Polyneus *Τεκτονίδης*. Sed illud andronymicum est ab Homero ex tempore fictum, ut *Ναυβολίδης* Od. VIII. 116. et *Φιλομηλείδης*, de quo in Dissert. de Praecc. Euphon. dicetur.

animantium patronymica ut *γαλιδεύς*, *λεοντιδεύς*, deinde patronymicorum hypocorismata *Διακιδεύς* Etym. M. s. v. *Μαιαδεύς* ἢ *Μαιάδης τῆς Μαιας υἱός* Nicomach. ap. Phot. Bibl. CLXXXVII. p. 239. cf. Corais ad Isocr. p. 317. *Ἐρωτιδεύς*, *Χαιριδεύς*, postremo gentilicia et localia *Ἰλιάδης* Eurip. *Σικελίδης* Theocr. *Ἰταλίδης* Callim. *Maenalidae* Avien. Descr. v. 311. et quae Stephanus subministrat, *Ἡλιάδαι* et *Ἰδηῖδαι* pro *Ἡλεῖοι*, *Ἰδαῖοι*, haec igitur omnia si quis perlustret ex ordine collocata, clare perspiciet hac terminatione gentilitates, affinitates, nativasque similitudines declarari, sed ita, ut diversae rerum species vocalium vicissitudine inter se distinguantur. Sed quia hujus formationis initia a Lyricis repetivimus, adjiciendum est, quod e Schol. ad Il. P. 324. discimus, fuisse qui hanc patronymicam appellativorum formam Homero ipsi tribuerent: τὸ κῆρυκι Ἡπυτιδῆ τινὲς πατρωνυμικῶς· (adde οὐκ εὖ·) ἀπὸ τοῦ Ἡπύτης γὰρ Ἡπυτιάδης ὠφείλεν. Ἔστιν οὖν παραγωγὸν ἀπὸ τοῦ ἠπύτα κῆρυξ. Cur igitur noluerunt ab Ἡπυτος arcessere, ut Passovius, et ut Virgilius ipse? Primum quia meminerant homerici ἠπύτα κῆρυξ, deinde quod Ἡπυτος nec legitur apud poetam, nec ut cetera andronymica in *τῶς*, *Αἰπυτος*, *Ἐλατος*, *Ἐύρυτος*, *Ἐχετος*, *Ἰφιτος*, *Κτέατος*, *Λήιτος*, *Νήριτος* etc. etymon evidens habet; quae rationes ut nobis angustiores videantur, apud severos illos ne dicam superstitiosos homerici sermonis exactores certe plurimum valuerunt; his satis fecisset Ἡπυτιάδης· nam sic terminari solent patronymica a nominibus in *ῆς*, *εας*, *εὺς*, *ιῶς*, *ῶν* profecta¹⁾ v. Etym. M. 554, 58. Gudian. p. 465, 56. Sed quum ἠπυτιδης praeferunt, *δραπετιδης* et similia spectantes, certe versuram faciunt; nam haec paragoge Homero inusitata est. Ed. PR.

V. 880. *Ἐχων ἀπνους ἄγρας*. Schol. Rom. *γράφεται ἔδρας*, quod legitur in Ald. A. Aug. C. aliisque nonnullis et superscriptum est in Membr. sed merito spernitur.

V. 882. *Ὀλυμπιάδων θεῶν*. Hermannus existimat *Ὀλυμπιάδες θεοὶ* dici pro *Ὀλύμπιοι*, ut *Ἑλλὰς ἀνὴρ*, pro quo si *Δηλιάς ἀνὴρ*, *Ἀχαιὰς ἀνὴρ* vel aliud hujus terminationis afferri posset masculine positum, dubitationis foret minus.

¹⁾ *Ἀργεάδης*, *Ἰπποτιάδης*, *Κεάδης*, *Μεγάδης*, cujus origo est *Μέγης*, et quae propter longam penultimam producta sunt *Ἀγκισιάδης*, *Θυεστιάδης*, *Λαεργιάδης*, quod Eustathius et Matthiae Gramm. T. I. §. 99. perperam ad nomen *Λαίρτιος* Homero ignotum referunt. Ab iis quae in *ῶς* purum exeunt, propagata sunt *Ἀρκισιάδης*, *Ἀσιάδης*, *Ἀτυμνιάδης*, *Θαλνσιάδης*, a tritoclitis *Λαομεδοντιάδης*, *Μηκιστιάδης*, *Τελαμωνιάδης*. [*Μέγας*, *άδης* Cramer. An. Ox. I. 258. 274. *Ἰππότης*, *άδης*. *Βούτης*, *άδης*. *Κείας*, *άδης*. *Γράδης*.]

Elmslejo Ὀλυμπιαδῶν scribendum videtur, quod quum jam Musgravius proposuisset, negavi Ὀλυμπιάδης unquam in usu fuisse; neque Elmslejus exemplum afferre dignatus est. Praeterea chorus vix sperare potuit, Caelicolarum aliquem sibi in hac excursionem obviam futurum esse. Itaque etiamnunc sic statuo, Oreades Dryadesque montis Olympi invocari, quem Tragicos ἀγεωγραφήτους cum Ida confundere rebusque Trojanis immiscere Strabo conqueritur L. X. 186. T. IV. Nec de nihilo in codd. La. Lb. Γ. θεῶν scriptum videtur.

V. 884. Βοσπορίων ποταυῶν ἴδρις, hoc est accola sive deus sive homo. Nonnus L. XXVI. 174. Κιρῶται δεδαῶτες ἀλίχτυπον ἄντυγα νήσων. Gens conscia Nilo Lucan. I. 20. ut et noscere dicitur pro habitare v. Burmann. ad Calpurn. Ecl. VII. 42. Drakenborch. ad Silium XVII. 22. Ed. Pa. Nomen ἴδρις, quod in Mosq. AB. omissum, ab Erfurdt. et Dind. ejectum est, Hermannus non accolam sed, ut Schol. Rom., incolam Naidem significare statuit et ab eo regi accusativum τὸν ὠμόθυμον. Auctor Lexici περὶ Πνευμ. p. 227. (cf. Moschopul. Epit. p. 36.) nonnunquam ἴδρις dicit notari spiritu aspero, cujus vestigia hodie fortasse nulla supersunt praeterquam in digamma verbi ἰδεῖν, videre; οὐκ ἴδρις Eur. Thes. Fr. V. 1.

394 V. 885. Τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσω ἀπύοι. Sic omnes codd. et edit. vett. Flagitiose Triclinius τὸν ὠμόθυμόν γε, εἴ ποθι πλάζοιτ' ἄν, προσβλέπων ἀπύοι. Brunckius εἴ πού ποτε πλαζόμενον ἀπύοι, quod Schaeferus recepit. Veriora nos docuit Hermannus εἴ ποθι esse alicubi, ut εἴ ποτε et latinum si quando pro aliquando valet. Oppian. Hal. III. 165. φεύγουσι καὶ φῶτα καὶ εἴ ποθι καρτερόν ἰχθύν. Synes. de Regn. p. 16. D. αἱ σαῦραι μόλις εἴ πη ἐκκύπτουσαι. Arrian. Alex. IV. 17, 5. προστάξας χειμάζειν τῆς φυλακῆς ἔνεκα καὶ εἴ πη Σπιταμένην συνεδρουσούσας, ubi alia attulit Ellendtius. Plutarchus V. Cic. c. VIII. σωφρόνως διῆγε σπάνιον εἴ ποτε πρὸ δυσσιῶν ἡλίου κατακλιόμενος. Heliodor. II. 35, 105. λόγων ἱερῶν εἴ τι ποτε ἐπύθετο. Dio Chr. Or. V. 190. τοὺς ναυηγούς καὶ εἴ τινες τῶν Λιβύων ἤρπαζε. Ad eandem ellipsin pertinent εἴπερ ἄρα et similia, πλὴν εἰ ἄρα φελλοῦ Theophr. Hist. Pl. IV. 15, 1. πλὴν εἴ τινων ὀλίγων II. 2, 2. ὅπου δὴ φαινομένη Heliod. II. 33, 101. ὅ, τι δὴ ἐξαμαρτῶν Herod. III. 145. v. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 980. ἀπολύσασθαι διαβολὰς ὅθεν δὴ κοῤῥίτος Plat. Phaedr. 267. D. etc.

V. 887. Σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων. Verba σχέτλια γὰρ ἐμέ γε affert Eustathius p. 59, 29. Codd. Tricl. σχέτλια γὰρ ἐμοὶ τῶν μακρῶν πόνων. Brun-

ckius auctore Heathio verba *ἐμέ γε τόν* delevit et in seq. versu scripsit *ἐμέ δ' ἀμενηνόν*. Bothius *σκέτλια γὰρ μακρῶν μ' ἀλάταν πόνων*. Lb. *τῶν μακρῶν*. ΔΘ. *τὸν μακρῶν* ut ceteri, cod. Γ. *τὸν μακρόν*. Glossa cod. Aug. *τὸν διὰ μακρῶν πόνων ἀλήτην*, quo supplemento non utimur. *Μακρῶν πόνων ἀλήτης* dicitur ut Eur. Andr. 307. *πόνους οὐς ἀλάλητο δεκέτεις*. *Ἀθλητῆς τῶν καλῶν ἔργων*, quod cod. Guelph. in Xenoph. Cyr. I. 5, 11. pro *ἀσκήτης* praebet, confirmat Pseudodemothenis imitatio haec ipsa verba repetentis Or. I. c. Arist. 799, 14. *ἀθληταὶ τοῦ μεγίστου ἀγῶνος* Plat. Rep. III. 403. Plut. V. Pomp. c. XVII. *ἀγωνιστῆς πολέμων* Dionys. Antt. VIII. 67. cf. Boissonad. ad Philostr. p. 438.

V. 889. *Οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ*. Suidas s. *Οὐρίος* minus accurate *οὐρίῳ πελάσας δρόμῳ*, *τουτέστιν εὐθυδρομήσας*. Idem est quo Eustathius utitur p. 1452, 45. *ἀποκαταστήναι εἰς οὐρίον*. Perperam Bothius *πελάσαι αὐτῷ, τῷ Αἰαντι*.

V. 890. *Ἄλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὄπον*. Bothius *ἀλλ'* et *ἄνδρα* omitti, Musgravius *μενηνόν* scribi vult, quod ipsum praebet cod. Δ. Scholiastes *ἀμενηνὸν ἄνδρα* ad chorum refert *ἐμέ τὸν ἐξησθενηκότα τῷ κόπῳ*, Hermannus rectius ad Ajacem. Sed quod idem *ἀμενηνός* scribit, equidem non sustineo vocabuli pervulgati mutare notationem non solum exemplis plurimis sed etiam Grammaticorum testimonio nixam v. Herodian. Epimm. p. 175. et Lehrs. de Aristarch. p. 311. nec me movet accentus, quem conjugatorum multa non retrahunt¹⁾ atque adeo duo a praepositionibus loquularibus composita, *ἀβληχρός* et *δαφεινός*, quae ipsa mobilia sunt pariter atque *ἀμενηνή* Hipp. de Morb. Mul. I. p. 734. T. VII. Chart. p. 620. T. II. Kuehn. Aristot. Probl. XI. c. 6. Lucian. Gall. §. 5. 297. T. VII. Plotin. Enn. [III. a. VI. 310.] VI. L. VI. 18, 690. C. Adverbium *ἀμενηνῶς* legitur Galen. de dign. puls. IV. 2, 159. T. VIII. Proparoxytonum *ἀμενηνός* nusquam legi praeter Themist. Or. IV. 60. C. XXI. 263. C. sed hoc a Dindorfio tacite introductum est.

V. 892. *Τίνος βοή παράυλος ἐξέβη νάπους*. Hunc v. affert Suidas s. *Πάραυλος*. Eustathius p. 1157, 54. *βοήν παράυλον — τὴν ἐξισουμένην αὐλῷ ἢ κατὰ θρηνηδῖαν ἢ διὰ τὸ τρανές*, illud quia tibiae sonus lugubris Paus. X. 7, 3. hoc quia, ut Horatius ait, acris. Sed ab *αὐλός* si compositum esset *πάραυλος*, dissonum potius significaret, ut *παράχορδος*,

¹⁾ *Χηλαγός* etiam nunc legitur Soph. El. 861. quanquam repugnat *πόδαργος* et *κνημαργος*. *Γαλαθηνὸν ἦτορ* Simonid. Fr. VII. simplex esse videtur; Grammatici tamen compositis adnumerant.

παράμουςος, eumque intellectum habet *πάρανλα μέλη* apud Athenaeum, et verbum *παρυνλεῖν*, quod Lexicographi nescio quor auctore *accinere* interpretantur. Scholiastae partim, ut 896 ille, *τὴν θρηνητικὴν*, partim *τὴν ἐγγύς*, quae significatio obtinet in Oed. C. 786. — Nominum *ἡ νάπη* et *τὸ νάπος*, quae Schneiderus a Xenophonte ita distingui dicit, ut hoc silva, illo vallis significetur, perdifficilis est, ne dicam nulla, apud Tragicos distinctio. Euripides quidem illum Idae clivum, ubi deae a Paride iudicatae sunt, in Androm. 275. primum *Ἰδαίαν νάπην*, paulo post v. 279. *ὕλόκομον νάπος* vacat; atque eundem soli delphici locum Pindarus utroque genere appellat v. Boeckh. Expl. p. 286. Nec discernit Xenophon junior v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 14. [*Νάπος* Coloni Soph. O. C. 158. *νάπος* Dionys. Antt. T. I. 203. eadem *νάπη* ib. p. 211.]

V. 895. *Οἶκῳ τῷδε*. Schol. Jen. *γράφεται καὶ οἴῳ*. Male quidem. Hos versus cod. Jen. semichorio secundo tribuit, praecedentem *τινὸς βοή* primo.

V. 896. *Οἴχῳ*, ὄλωλα, *διαπεπόρθηται*. — Similis congeries verborum idem demonstrantium Plaut. Cist. II. 1, 5. *exanimor, feror, differor*. [*Οἴχομ' Ἐρωτες, ὄλωλα, διοίχομαι* Anthol. Pal. V. 162.] Herodianus apud Koenium ad Greg. p. 66. illa mendose scripta *ῶχῳκα καὶ ὄλωλα διαπεπόρθηται, φίλε*, Euripidi tribuit; sed *οἴχῳ* ὄλωλα hinc repetit Suidas s. v. et Moschopulus ad Il. I. 218. Altera perfecti forma *ῶχῳκα*, quam Etym. M. 662, 42. una cum *ῶχηκα* ab eodem themate ducit, reperitur in Aesch. Pers. 13. et Sophoclis Tham. Fr. I. sed neutro loco constanter scripta; nam et Aeschyli codd. *οἴχῳκε* praebent et apud Athen. IV. 175. F. ubi Sophoclis verba afferuntur, non *ῶχῳκε* legitur sed *οἴχῳκε*, eamque scripturam Dorotheus Schol. Ven. K. 252. ut ionicam vulgari *ῶχηκε* praefert. Apud Herodotum VIII. 73. *παροιχώκει*, mox autem *ῶχῳκῖα* c. 108. *ῶχώκει* c. 126. vulgatum est. *ᾠιχηκας, ἀπόλωλας* Dionys. Antt. IV. 82, 833. ubi e cod. Vat. *οἴχη* revocatum est; *χρόνον διωχηκότος* Niceph. Brev. rer. post Maur. p. 42. C. — Eodem modo *μέμβλωκα* dici Hesychius refert: *Μεμβλοκανιάζω, οἴχομαι, ἔξω τοῦ βίου* emi scrib. *μέμβλωκα, ἀνιάζω*, quae interpretatio ad *μέμβλωκα* pertinet, altera ad *μεμόλωκα*. Similiter *ἴρε* dicitur pro *interire*; ac fortasse *οἴτος* (interitus) nihil est aliud quam *itus, φοῖτος*.

V. 898. *Ἀρτίως νεοσαγῆς*. Schol. Jen. *ἐκ παραλλήλου*. Haec ipsa verba leguntur Trach. 1130. et *ἀρτίως νεογενῆς* 897 Plat. Legg. VII. 792. E. quo evertitur Wakefieldii correctio *ἀθλίως νεοσαγῆς* Silv. T. III. 152. Ed. Pr. *Sequentia*

κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς profert Suidas s. *Περιπτυχῆς*, quod nomen *δυσμετάβλητον* sibi esse fatetur Schol. Rom. *τινὲς δὲ περικεκλισμένους*.

V. 900. Ὡ μοι ἐμῶν νόστων. Cod. Γ. et plerique alii cum Ald. *ὦ μοι*. Dresd. B. *ὦ μοί μοι*, ut Brunck. et Bothius; ὦ μοι Herm. οἴ μοι Elmsl.

V. 901. Ὡ μοι κατέπεφνες ἀναξ. Codd. ΓΔΘ. et plerique alii *ὦ μοι*. Post ἀναξ Hermannus καὶ excidisse putat.

V. 902. Τόνδε συνναύταν. Dresd. A. *τόνδε σόν*. In seqq. Ald. et codd. plerique *ὦ τάλας, ὦ ταλαίφρων*, Lb. ΓΔ. Par. C. *ταλαίφρον*, quod reducendum videtur Mehlhornio ad Anacr. IX. p. 59. Orpianus Hal. III. 40. Homeri exemplo *ταλαίφρων* scripsit; *ταλαίφρων*, quod Hesychius *καρτερικός* interpretatur, ter apud Sophoclem, semel apud Euripidem et in Append. Epigr. N. 257. consentientibus libris omnibus legitur; Eustathius p. 1736, 46. *ταλαίφωρος, ταλαίμοχος καὶ τὰ τοιαῦτα* tribuit τοῖς ὕστερον, sic et *ταλαιπαθῆς* Anth. Pal. I. n. 32. et *ταλαπαθῆς* Suid. *τανάχαλκος*, et *ταναιμῖκης*, cui *κραταίβιος, κραταίβολος, κραταίπιλος* Anecd. Ind. aliaque ad Phryn. p. 648. congesta comparari possunt; sed *κρατάβολος*, quod Lexicographi proponunt ut a *κράς* compositum, expungendum est.

V. 905. Τίνος ποτ' ἄρ' ἐπραξε. Bothius, ut versum antistrophae exaequaret, ἄρα πράξει scripsit, Hermannus ἄρ' ἐράξει, quo aoristo Aeschylus saepius usus est, ubique cum spiritu leni, *πήματ' ἐράξαντες* etc. eodemque modo Sophocles, nisi quod Philoct. 684. οὐθ' ἐράξας alicubi legitur pro οὐτ' ἐράξας. Schol. Arist. Ach. 330. τὸ ἐράξας δασέως ἀναγινώσκωμεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ. Lexicon περὶ Πνευμ. p. 218. τὸ ἐρῶ ἐν τοῖς τοῦ Ἰωάννου δασυνόμενον εὔρον, ἐνιοὶ δὲ ψιλοῦσι. Sic scribitur ἐράξαι apud Homerum et Hesiodum, sed τόνθ' ἐράξαντα in versu cyclici poetae ap. Plat. Euthyphr. p. 12. A. ἐρῶ Simonid. in Protag. 345. D. apud Herodotum modo 398 ἐρῶειν modo ἐρῶειν sed ἀπέράξας (al. ἀπάρξας) IV. 62.

V. 906. Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ. Mosq. B. Dresd. B. non adspiratum αὐτοῦ contra Matthiaei praeceptum Addend. ad Iph. A. 368. p. 508. quod Hermannus ratum habet ad El. 277. [v. Ellendt. Lex. Soph. I. 227.] firmatque pars major exemplorum: αὐτὸς καθ' αὐτοῦ Sept. 391. Oed. T. 227. αὐτὴ καθ' αὐτήν Ion. 610. αὐτὴ δ' ὑφ' αὐτῆς Hipp. 396. αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν Sept. 177. ubi, quia prima persona intelligitur, Elmslejus ad Heracl. 144. non adspiratum ὑπ', quod Viet. praebet, praeferre videtur; αὐτὰς καθ' αὐτὰς Demosth. 347, 18. qui loci a Matthiaeο omissi propter consonae praecedentis adspirationem ad probandum ceteris locupletiores videri

debent. Eo ordine, quo hic verba collocata sunt, *αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ* vel *αὐτῆς*, leguntur saepius Antig. 1177. Trach. 893. et 1134. Oed. T. 1237. Androm. 1143. Prom. 762. ubi cod. mutat πρὸς αὐτοῦ, ut ἐπ' αὐτὸς αὐτῶ 921. ἐξ αὐτὸς αὐτοῦ Chilo ap. Diog. I. 73. saepissimeque articulus a pronomine suo disjungitur τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ Aristid. T. I. 498. τὸν αὐτὸς αὐτοῦ Aeschin. c. Ctes. 462. [Phot. 242, 573. τῆς αὐτὸς αὐτοῦ Aristid. XLVI. 148. T. II. v. Jacobs. ad Philostr. Imagg. II. 10. 827.] etc. v. Matthiaei Gramm. §. 468, 6. Posteriores pronomine integro utuntur ὑπὲρ τῶν αὐτὸς αὐτοῦ παιδικῶν Synes. de Regn. p. 31. C. Epist. 100. p. 239. D. [v. Schaefer. ad Aesop. p. 128.]

V. 907. Πηκτὸν τὸδ' ἔγχος περιπετές. Hesychius Πηκτὸς θάνατος ὁ τοῦ σαλαμίνιου Αἰαντος τοῦ μανέντος, ὃς τῷ ξίφει ἐπιπεσὼν ἀπέθανε. Photius p. 315. Πηκτὸς θάνατος ὁ τοῦ Αἰαντος· περιεπάγη γὰρ τῷ ξίφει, audacter sane quicumque sic loquutus est nec tamen sine exemplo v. ad v. 254. Pro περιπετές, quod Suidas περιπεπηγὸς interpretatur, Musgravius emendat περιπετοῦς, quia non ensis Ajaci sed Ajax ensi incidit. Melius Eustathius p. 644, 47. Σοφοκλῆς ἔγχος περιπετές εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ᾧ περιπέπτωκεν Αἶας. Similiter ἄγκιστρα περιπαγέντα τοῖς ἰχθύσι Aelian. H. Ann. XV. c. 10. ὀδόντες τῇ δειρῇ περιπειρονται Liban. Decl. T. IV. p. 1081. αὐτῶ τὸ ξίφος περιπέρισε Chrysost. Opp. T. III. 85. A. Ceterum et hic versus et quae antea v. 821. de ense terrae curiose infixio dicta sunt verbis pluribus, eo pertinent ut spectatores intelligant unde Tecmessa cognoverit Ajacem sponte gladio incubuisse neque ab alio quodam occisum esse; quae propter infestum Atridarum animum facile subrepere poterat suspicio, si praesertim jam prius de Ulixē tradita erant, quae supra ad v. 861. retuli. Nam ad caedem patranda tam operosa machinatione opus non fuisse, ostendit vel Othonis exemplum, qui τὸ ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ περιέπεσεν ἀνωθεν Plutarch. V. Oth. c. XVII. Ed. Pr.

V. 909. Ὡ μοι ἐμᾶς ἄτας, οἶος ἄρ' αἰμάχθης ἀφρακτος φίλων. Codd. AΘ. et alii ἰώ μοι. Pro αἰμάχθης Paris. E. A. Bar. AB. Aug. C. Dresd. B. ἡμάχθης. Ἄφρακτος φίλων ex h. l. affert Suidas; Turnebus e codd. Triclinianis inseruit τῶν. Hesychius Ἄφρακτος, ἀφύλακτος Σοφοκλῆς Αἰαντι μαστιγοφόρω. Philostratus V. Ap. V. 35, 219. φίλων δεῖ πλειόνων, οὐδὲ ἀφράκτους χορῆ ταῦτα πράττειν. Quae sequuntur ἐγὼ δ' — αἰδοῖς excerpit Suidas s. Αἰδοῖς. Ed. Pr.

V. 913. Κεῖται ὁ δυστράπελος, δυσώνυμος Αἶας. Legē-

batur ó *δυσώνυμος*. Articulum omittunt Bar. B. Harl. Mosq. uterque et cod. Suidae, qui s. *Δυστρέπελος* haec verba apponit; eum deleri jussit Porsonus ad Orest. 1297. Tria prima verba affert Zonaras T. I. 678. subjecto scholio, in quo ὄργημα scribendum pro ὄρυγμα v. ad Schol. Σοφοκλῆς *δυσώνυμον τὸν Αἰαντὰ φησι* Eustath. p. 640, 34. Ex eodem fonte hausit Plutarchus Symp. IX. 6, 410. *ἀφείς τὸν δυστρέπελον Αἰαντα καὶ δυσώνυμον, ὡς φησι Σοφοκλῆς, γενοῦ μεθ' ἡμῶν.* Ed. Pr.

V. 915. *Περιπτυχῆι φάρει καλύψω.* Schol. Rom. *περιλαμβάνοντι ἐνδύματι.* Jen. *περιπτυχῆ* cum glossa *περικεκαλυμμένον*, et Schol. alter *καλύψω τῷ φάρει περιπτυχῆ ποιήσασα*, quae si antiquitus tradita esset lectio, redargui non posset. Adverbium *παμπήδην*, quo usi sunt Theognis v. 615. Aeschylus Pers. 126. Nicander Alex. v. 526. et ignoti versificatores ap. Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. T. II. B. ac Proculum V. Plot. fin. scholiastes Nicandri *πανταχοῦ* Sophocleus *παντελῶς*, ut Suidas et Hesychius, interpretatur, idemque a *πᾶν*, *πάμπαν*, propagatum putat, consentientibus Schol. Ven. 400 III. 213. Etym. M. 367, 10. et Grammatico in Anecd. Ind. s. *Ἀμφικελεμνίς*, ubi paraschematista *παμπηδόν* et *παμπηδονίς* afferuntur. Apud Eustathium vero p. 1502, 49. *οἱ παλαιοὶ* (Philoxenus fortasse vel alius quis monosyllaborum venator) *ἀπὸ τοῦ πῶ τοῦ κτῶμαι καὶ τὸ πῶν καὶ παμπήδην καὶ παμπησία*, ut a simili principio *στήδην*, *βλήδην*, *κλήδην* etc. Etym. M. p. 363, 42. *ἐπιφῆδην ἀπὸ τοῦ ῶ τὸ λέγω, ὡς παρὰ τὸ τμῶν, τμήδην.* Verbi *πάομαι* tempora nonnulla extant; alterius testis est Suidas *Τμώμενος, τεμνόμενος.* Ed. Pr.

V. 917. *Οὐδεὶς ἂν ὄστις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν.* Brunckius, *major*, inquit, *fortasse videretur vis sententiae si legeretur ὄστις κού φίλος.* Rectius sentit Scholiastes: *ὑπερβολικῶς, ἐπεὶ οὐκ εἰκὸς ἐν τοῖς δεινοῖς τοὺς φίλους μαλακίξασθαι.* Quid enim miserabilius eo, cujus adspexitur ne amici quidem ferre possunt? Ed. Pr.

V. 918. *Φυσῶντι ἄνω πρὸς ῥίνας.* Vauvillierius et Wakefieldius Silv. I. 104. *πρὸς ῥινός*, scribi jubent adhibito Statii testimonio Theb. III. 90. *corruiat extremisque animae singultibus errans alternus nunc ore venit nunc vulnere sanguis.* Nihil mutatione opus est; nam sanguis priusquam naribus effundatur, *πρὸς ῥίνας* suffletur necesse est. Ed. Pr. Huc quoque convenit illud, *graeca res est nihil velare*, ne exspirantium quidem cruentos singultus. Homerus Od. XXII. 18. *αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχύς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέοιο.* Sophocles Ant. 1239. *καὶ φυσῶν ὄξειαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῆ παρσία*

φονίου σταλάγματος, cui loco simillimus est Aesch. Ag. 1393. κάκρυσιῶν ὄξειαν αἵματος σφαγὴν βάλλει μ' ἑρμηνῆ φακάδι φοινίας δρόσου, nisi quod hic cruentus halitus sive ut Virgilius ait *purpurea anima* Aen. IX. 349. audaciore metonymia σφαγή dicitur, quo nomine proprie usus est Dionysius Antt. XI. 37, 2252. ἀνάμεστος αἵματος, ὃ προσεφύσησεν αὐτῷ ἢ σφαγή τῆς κόρης.

V. 920. Τίς σε βαστάσει. Membr. Θ. et alii nonnulli βαστάση, quod requirit Scholiastes: τὰ ἀπορηματικὰ ὑποτακτικῶς γράφεται.

V. 921. Πὺ Τεῦκρος, ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαιή, μόλοι. Hunc 401 versum affert Suidas s. Ἀκμαῖος, verba ὡς ἀκμαῖος — συγκαθαρμόσαι Moschopulus ad Il. II. 322. Brunckius ὡς ἄν ἀκμαῖος corrigit, Wakefieldius Silv. T. II. 127. ὡς ἀκμαῖ' ἄν, probante Hermanno ad Vig. p. 784. [et Porsono ap. Kiddium p. 220.] Ed. Pa. Hoc si quis anteposit, praesto sunt φανείς ἄελλα Phoenn. 317. pro quo substantivo uti poterat ut Soph. El. 1273. φιλιτάτην ὁδὸν φανείς, aliaque prius allata. Sed ἄν non esse necessarium Elmslejus statuit, quia ὡς utinam significet, si veniat, utinam tempori veniat; Hermannus utinam tempori, si veniat, adsit. in quo offendit abundanter adjectum si veniat; nam Teucrum ab excursione aliquando rediturum esse certissimum erat; ac desidero exemplum optativi ὡς cum dubitativo εἰ conjuncti, quale foret: ὡς, εἰ κομίσαιο, ταχέως κομίσαιο. Matthiae in Gramm. §. 633. p. 1304. duas constructiones confusas putat; quam opportunus veniret, utinam vero veniat. Mihi unum illud aptum videtur ὡς ἀκμαῖος sive ἀκμαῖ' ἄν μόλοι, εἰ (νῦν) βαιή.

V. 922. Πεπτῶτ' — συγκαθαρμόσαι, transscripsit Moschopul. ad Il. II. 312. partem priorem Eustath. p. 229, 11.

V. 923. Ὡ δύσμορ' Αἴας — Hunc et seq. versum, quos Jen. choro tribuit, affert Suidas s. Οἶος et Ὡ δύσμορ', quo utroque loco Αἴαν (sic) legitur Mosq. B. ἐχθρῶν. Plutarch. V. Demetr. XLVII. ἀνδρὸς λαβεῖν οἶκτον ἄξια καὶ πολεμῖους συναλγῆσαι πεπονθότος.

V. 925. Ἐμελλες τάλας, ἐμελλες χρόνῳ στερεόφων ἄρ' ἐξάνσσειν. Triclinius ἐμελλες δὴ τάλας ποτὲ χρόνῳ, quod Brunckius recepit ejecto δὴ. Suidas s. Ἐμελλες hoc modo: ἐμελλες, ἐμελλες τάλας. Pro στερεόφων Jen. Mosq. B. Aug. B. et Ald. στερεόφων, cod. Γ. στερόφων γρ. στερόφων (sic). Hermannus edidit ex Erfurdii conjectura ἄρ' ᾧδ', Neuius ἄρ' ἐξάνσσειν. Nihil immutant Bothius et Dindorfius.

V. 930. Πάννηγα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες. Elmslejus post φαέθοντ' inserit ἀναξ, Reisigius in Ephem. Jen.

anni 1818. n. 204. *ἀεί*, Hermannus *ἄρα*, cujus vestigium superesse in scriptura codd. Jen. et Mosq. B. *ἄρ' ἐστὲναζες*. Idem quod Sophocles sed minus periculose dixit scriptor Epigrammatis Anth. P. Append. N. 225. *νυκτὶ καὶ ἠελίῳ μέγα* 402 *πένθος ἔχρουσι*.

V. 931. *Ῥμόφρων ἐχθροδὸπ' Ἀτρεΐδαις*. Lb. Dresd. A. Aug. C. *Ῥμόφρων*, unde Elmslejus *Ῥμόφρων* expiscatus est. Perspicue scholiastes: *Ῥμόφρων μέγα ἀττικῶς· οὕτω καὶ ᾠ δὲςμορ' Ἀίας* v. 923. *Ἐχθροδοπός* Timaeus et Hesychius interpretantur *ἐχθροποιός*, nec dubitasse videntur, quin haec sit origo nominis ab *ἐχθροποιός*, sed correpta ultima ut *βοηθός*, *χειμάρφος*, reduplicata secunda, quo modo verbum *κνδοιδοπαῖν* a *κῦδος* (*κνδοιμός*) et *ᾠψ* (*φωνή*) compositum voluit adhibito anadiphasiasmo attico Schol. Arist. Nubb. 618. Eustathius vero p. 106, 25. *ἐν τῷ οὐτιδανός πλεονασμός ἐστι τοῦ δ' ὡςπερ καὶ ἐν τῷ ἐχθροδοπός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐχθῶ καὶ τοῦ ὄπτω*, quod si verum est, *ἐχθροδοπός* in usum venit pro *ἐχθρωπός* hoc latiore significatu, quo *ἀρβενωπός* dicitur pro *ἀνδρείος*, *κελαινώπης* pro *κελαινός*. Comprobat hanc sententiam Buttmanus in Lexil. I. 126. atque in exemplum affert *ἀλλοδαπός*: id enim ex *ἄλλο-δ-απο-ς* conflatum putat interposito delta euphonico, quod Latini syllabis quibusdam in vocalem exeuntibus addere soleant. Ac persuasit Fritzschio ad Marc. XIII. 554. Verum ea nimis calida hariolatio est; quis enim vidit unquam vocabulum graecum latinumve praepostero ordine in praepositionem desinens? [*Σκιᾶδιον σκιὰν διὰ, καρδία διὰ κῆρ* Eustath. 951, 4.] *Δρομιάμφιον* quidem nemo opponet. Nec permittunt veteres; Etym. M. p. 756, 44. *τηλεδαπός* — *οὐκ ἔγκυται τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ παραγωγόν ἐστι διὰ τοῦ δαπος*. et Apollonius de Pron. p. 38. C. de Synt. II. 31. 188. sq. *ἡμεδαπός* et *ὑμεδαπός* simplicia esse argumentatur ex accentu non retracto, ex motione et ex eo quod pronomina primae et secundae personae omnino non componantur; quam patris subtilissimi sententiam vereor ne injuria deseruerit doctior filius v. Schol. *Ἰλ. Ω. 657*. Ergo res redit ad *ἐχθροδοπός*, quod ipsum accentum simplicium habet neque ex uno illo Platonis loco satis constat minus mobile esse. Si quis vero ab *ὄπτω* compositum mavult, Graecos delta euphonico usos esse ostendat necesse est. Quam in rem quae afferri possunt, ea omnia controversa sunt; primum ista homerica *ἀκηχέδαται*, *ἐλληδάτο* et *ἐρράδατο*, de quibus jam diu disceptatur¹⁾, deinde *ἐνδίεσαν*, 403

¹⁾ *Κεχύδαται* codd. Arch. et Vindob. Herodo. II. 75. *διακεκρίδαται* Dio Cass. XLII. 5. Hesychius *Ἀπεισπάδατο*, *ἀπίεστησαν*, ex quo apparet *ἐρράδατο* non opus esse a *ῥάζω* repeti. Mirabilis est ejusdem *Ἐσταλάδατο*,

quod Ptolemaeus pro *ένίεσαν* accipiebat sed exploditur a Schol. ad Il. Σ. 584. tertium *πολυδίμιον Άργος*. Sed ecquae-
nam religio est, adjectivis *άλλοδαπός* et *εχθροδοπός* paragogas
concedere bisyllabas, quibus abundat latinus sermo *tinus*,
tinus, *bundus*, *cundus*, *lentus*, neque caret graecus, *άγρότερος*,
δημότερος, quae terminatio in comparativis quoque et in cor-
relativis (*δεξιτερός*, *sinister*) apparet, *άμφίδυμος*, *τετραδύμος*,
επτάδύμος, *γηθόσυνος*, *κηθόσυνος*, *ούτιδανός*¹⁾, *πενκεδανός*²⁾,
τυφεδανός, *ληθεδανός*, *τηκεδανός*, quorum pleraque a sub-
stantivis in *δων*, *τηκεδών*, *ληθεδών*, *τυφεδών*³⁾ propagata

έστολιμένοι ήσαν, ubi non audeam hesiodium *έστάλατο* Scut. 288. substi-
tuere, neque ordo literarum patitur *έστολιδατο*, quod Herodoto tribuit Val-
ckenarius, Eustathius autem in vulgato *έσταλάδατο* pleonasmum syllabae *δā*
agnoscit. In prioribus non dubito quin delta interpositum sit, idemque de
nomine attico *Θούδιππος* suspicor, [v. ad Plutarch. T. VIII. p. 123.] Sae-
pius ad concilianda asymploca assumitur, *άνδρός*, *σινδρός*, *χόνδρος*, quibus
conferenda *γαμβρός*, *μέμβλεται*, *Κίμβροι*, saepissime in formatione *δειδω*,
ύδωρ, *χλιδή*, maxime post consonam, *μόλιβδος*, *μέλδω*, *άλλω* (alo), *άμαλδύνω*,
μελδομένος pro *μελόμένος* Tzetz. Anteh. 403. *άμελδήσαι*, *άφροντιστήσαι*
Hesych. quibus omissis Apollonius de Conj. p. 525. Etym. M. p. 107, 48.
Eustath. p. 106, 27. minus apta attulerunt. [Stephanus s. *Άρκάς* — *έλεγον*
δ' αυτόνς και Άρκαδιώνδας του δ' πλεονάσαντος. Herodianus Etym. M.
Άλκυών, *άλκυδών* (halcedo), *πλεονασμῶ του δ' και ήστι μονήρες*. Sed illi
non imputabo quod paullo post proponitur *Άλοσύνη* — *άντι του άλοσύνη*
ώς γηθούση, cui assimilatum *Γθατοσύνη*. Nec certius est quod de *κρο-*
κοδίλη dicunt.] [*άχρεδος*, *άχράς*, v. Welcker. Cycl. p. 365.]

¹⁾ Etym. M. 643, 4. ex feminina positione *ούτιδανή* et *μηδαμνή* col-
ligit, haec parasyntheta esse, illud ab *ούτις*, *ούτιδος*, alterum a *μηδαμός*.
Huic similia sunt *κρινθάμνος*, *πυράμνος*, quae facile distinguuntur a sub-
stantivis macroparalectis, *κνκλάμνος*, *σνκάμνος*.

²⁾ Arcadius p. 64, 16. *τά από (διά) του δανος όξύνεται, ήδανός (έδα-
νός) ό ήδως, ούτιδανός, έλλεδανός, ό σνστρέφων*, quod nomen etsi substan-
tivi significationem (*ό ούλοδέτης*) accepit, tamen accentum non mutavit, ut
et *ναυτιδανός* piscis nomen, qui et *έπινωτιδεύς* dicitur Athen. VII. 294. D.
sed substantivum *πενκεδανον* ab adjectivo *πενκεδανόν* accentu distinguit Eu-
stathius p. 786, 28. vulgoque ita scribuntur nomina stirpium; quare mendosa
videntur oxytona *πενκεδανόν* Hipp. de Morb. Mul. I. 737. Nat. Mul. p. 554.
T. II. Galen. de Antid. II. 14, 190. T. XIV. Paul. Aeg. VII. 3, 250. *μυρ-
τιδανόν* Hipp. Morb. Mul. II. 870. *έρευθεδανόν* in Theophrasti libris. In
Sibyllae versu, quem Lexicographi afferunt s. *Τηλεδανός* scribendum est
τηκεδανῶ — *νόσφ*.

³⁾ Adde *άκηχεδών*, quod cum *άκηχεδαται* congruit, *λακεδών*, *μελεδών*,
πυθεδών, *σηπεδών*, *στρενγεδών*, *ψηκεδών*, quae omnia originem a verbis
habent, ut et *σπαδών*, *φλεδών*, *κληδών*, *πρηδών*, *έδηδών*, *έρηδών* (*έρη-
δών* Lexicis eximendum), *άχηδών*, *άληδών*, *χαιρηδών* (*άπο του άλησῶ*,
χαιρησῶ Schol. Arist. Ach. 4.) *ιηδών*, *τερηδών*, *σπερηδών*, *σταληδών*, *Κη-
ληδών*, excepto Hippocrateo *ύρηδών*, nisi hoc a verbo *ύργάω* (ut *φαλακράω*,
μυδάω) derivatum est; nam *ύργέω*, quod Passovius supponit, non videtur ad-
mitti posse. Sed *κοτυληδών* recte Athenaeus XI. 479. B. a *κοτυλή* repetit,
et a similibus principiis *έλικηδών* Hesych. *μυρμηδών* *ό μύρμος* sive *μύρμηξ*,

videri possunt, sed neutquam οὔτιδανός, μυρτίδανον, ἐρευθέδανον, ac vix etiam μηκεδανός, ῥιγεδανός, ἠπεδανός¹⁾ et huic assimilatum νηπεδανός, quae fortasse aliquis dicat vi et vertigine synecdromae in alienum tramitem traducta aut ex ῥιγεδανός, μηκεδνός, dilatata esse. Νοσακερός autem et διψακερός, λεπτακινός et φυζακινός, perinde ut κυδάλιμος, πευκάλιμος, dubitari non potest quin conjunctu syllabae formativae ακ cum consueta terminatione ερος ad hanc magnitudinem excreverint: λεπτ — ακ — ινος, κυδ — άλ — ιμος. Et quae Passovius paragogis adnumerat, ὑλακόμωρος, ἐγγεσίμωρος, ἰόμωρος, σινάμωρος, in his mihi idem nomen agnoscere videor, unde μεμψίμοιρος, καρίμοιρος, θεύμορος, φρενομόρος composita sunt, neque viro praestantissimo assentior εὐθύωρος magis ad simplicia pertinere quam νεωρός, νεοροτος, παλίνωρος²⁾, quanquam reperiuntur paragogae bisyllabae a vocali inductae, ἀπηνής, προσρηής, στενυγρός, quod Galenus Comm. I. in L. de Artic. c. 64. p. 411. T. XVIII. P. I. conjugatum esse negat, λήθαργος, γλώσσαργος, στόμαργος, λίταργος⁴⁰⁵ (λέπαργος?), κνήμαργος Hesych. quas terminationes si quis significabiles esse demonstrat, haud invitus numerum complementorum polysyllaborum minui patiar. Sed donec illa stabunt, quae supra attuli, plurima et inexpugnabilia, ἐχθοδοπός quoque paragogorum in numero duci licebit; neque obstat, quod terminationes δαπος, συνος, et ceterae multis communes, ἐχθοδοπός verò sui generis unicum est; nam et aliae terminationes formativae tantummodo uni, ad summum duobus adhaerescunt nominibus, νεόγιλος, ὑπερφιάλος³⁾, nisi haec ab

ἀνθηδάν, ἀνθηδάν (ἀνθηήνη), πεμφρηδάν, τενηρηδάν (τενηρήνη), σειρηδάν, alcedo, et a βεμβράς, βεμβραδάν.

¹⁾ Hoc non proxime ab ἥπιος sed a themate verbi ἠπίσασθαι i. q. ἀκίεσθαι descendere videtur. Cur μηκεδανός, quo Nonnus utitur Paraphr. VI. 36. Dion. XXXV. 329. [XL. 95.] et P. Silent. Ecphr. Soph. II. 445. Joann. Gaz. Ecphr. II. 24. Buttmanno suspectum sit, non intelligo. Nec placet Wyttenbachii de adjectivis in δανος disputatio ad Plut. T. I. p. 226. qui σπεδανός, ἀλαπαδνός, aliaque admiscet, quorum delta thematicum esse videtur.

²⁾ Θεωρός fortasse non ut νεωρός compositum sed paragogum est ut κνέωρος sive κνέωρον herba, quae alio nomine κνήστρον dicitur v. Galen. Exeg. p. 502. Hesych. s. Κνητόν. [Κόπος ἀρείφατος Eurip. Rhes. 124. ἡμίφατος pro ἡμίσε, κλάγγουρος pro κρακτικός, ὑλήωρος siveστρίς. Μεμψιβολέω, κρασβόλος. Πεδίων μιλοπαρῶν Orpian. Cyn. III. 509.]

³⁾ Proximum a vero abesse videntur veterum grammaticorum ii, qui ab ὑπερφηνής productum putant. Idem ταλαύρινος et μελιηδής paragogis adnumerant v. Lehrs. de Aristarch. p. 321. aliaque multa: χαλκοπάργος παραγωγός οὐ πρόσκειται γὰρ τὸ παρήϊον Schol. Ven. M. 183. ταλαφρονα — τῶς παραγωγὸν καὶ μὴ ἐγκείσθαι τὴν φρένα Id N. 299. μελάνδετον ὡς

obsoletis stirpibus composita sunt, *μελάγχμιος* (nam *δύσχιμος* syntheton videri potest) *δύσκολος* et *εύκολος*, *αυτόματος* et *ήλέματος*. Si quis tamen nominis *ἐχθροδοπός* terminationem non *δοπος* sed *οπος* esse statuatur, suffragatorem habebit Pseudoherodianum Epim. p. 208. qui illud cum *μαστροπός* (lenae hypocorisma ut *μάστρυς*, *μάτρυλλα* matercula Eust. 308, 2.) *χαροπός*, *χεδροπός*¹⁾ componit; quanquam *τὰ χέδροπα* sive *κέδροπα* plerumque proparoxytonum est, ut *κάρδοπος*²⁾. Sed horum etyma non extant, neque magis de *ήπεροπεύω*, *κλοτοπεύω*, *άπεροπός*, *όρσόλοπος*, quidquam constat, quod ad hanc quaestionem solvendam adhiberi possit.

406 V. 935. *Μέγας ἄρ' ἦν*. Lips. AB. *ἄρ' ἦν*, Jen. *ἦν ἄρ'*. Proxima verba *ἄρχων* — *πημάτων* affert Suidas s. *Ἀρχός*, et *ἀριστόχειρ ἄγων* s. *Ἀριστόχειρ*. Adjectiva, quale hoc est, a superlativo composita latinus sermo respuit, poetae graeci frequentant: *ἀριστόπολις*, *μεγιστότιμος*, *πλειστόμβροτος*, *πλειστοφόρος* Theophr. H. Pl. III. 7, 6. *πλειστοδυναμειν* Galen. de Diff. Puls. IV. 10. p. 95. T. VIII. quod dubiorum numero eximendum.

V. 936. *Ὅπλων ἔκειτ' ἄγων πέρι*. Brunckius ante *ὄπλων* interposuit *Ἀχιλλέως*, Triclinii commentum, Musgravius *χρυσοδέτων*, Elmslejus *ἐν Λαναῖς*, Hermannus lacunae signum. *Κεῖται ἄγων* Anthol. Pal. VI. n. 391. — In v. 937. cod. Γ. *οἶμοι μοι*.

V. 939. *Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναῖα δύνη*. Barocc. AB. Δ. et Harl. *ἦδε*, Boissonadio probatum ad Nicet. Eug. p. 166. et ad Aristaen. p. 652. ubi Burgessii conjecturas affert parum opportunas. Xenoph. Hell. V. 4, 11. *ὁ ἄνεμος πολλὰ γενναῖα ἐποίησε*.

V. 941. *Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου*. Hunc versum afferunt Suidas s. *Ἀρτίως* et Eustathius p. 853, 31. et p. 623, 31. *ἀποβληθεῖσαν* scriptum in Δ. et Aug. C. *ἀρτίον* super lineam in La. quam lectionem spectat Schol. Laur.

κλεινεφές, οὗ γὰρ ἔγκειται τὸ νέφος Schol. Eur. Or. 809. sed plerumque paragogae nomine hoc tantummodo significare videntur, quod nos dicimus, compositi partem alteram quiescere: id quod de Aristarcho demonstravit Lehrsius.

¹⁾ [*Χεδροπῶν* bis ap. Plutarch. T. IX. 195. de Is. c. 68.]

²⁾ Paucissima horum attigit Arcadius p. 67. *τὰ εἰς ποσ ὑπερδυσύλλαβα ἀρσενικά ὄντα* (propter *μαστροπός*?) *καὶ ἐπιθετικά* (imo *προσηγορικά*) *εἰ μὴ παραλήγντο τῷ ᾧ, προπαροξύνεται, ἄροπος* (scrib. *Ἄεροπος*), *ἀστέροπος*, *Χαροπος* τὸ κύριον, *χαροπός* δὲ τὸ ἐπιθετικόν. Itaque illud *Ἀστέροπος* scribendum ut nomen proprium, cuius femininum extat *Ἀστερόπη*; adjectivum est in Achaei versibus Schol. Eur. 373. *τῆς ἀστεροποῦ Ζηγὸς Θυσίας*, quo Jupiter *ἀστραπαῖος* significari videtur.

ἀρτίως, γνησίον· οὐ γάρ ἐστι χρονικόν, quod et Ammonius negat sed falso. Sequentem v. affert Suid. s. Δόξαν.

V. 946—948. Ὡ μοι ἀναλήτων — τῷδ' ἄχει. Sic ΓΔΘ. et plerique cum Suida s. Ἀνάλητος. La. ἰώ μοι, ut Brunck. et Bothius. Dresd. A. ἀναυδόν γ' Ἀτρειδῶν ἔργον. Suidas Δ. Mosq. B. Aug. B. item Ἀτρειδῶν. Musgravius ἀναιδῶν γ' pro ἀναυδον. Bothius transposuit ἔργον ἀναυδον.

V. 951. Ἄγαν γ' ὑπερβριθῆς ἄχθος. Sic Hermannus cum Lb. ΔΘ. Harl. Mosq. B. Dresd. B. Lipss. AB. Jen. Heidelb. Ald. Sed Membr. ἄγαν δ' ὑπερβριθῆς. Cod. Γ. ἄγαν ὑπερβριθῆς τε, ceteri ἄγαν ὑπερβριθῆς, ut Dindorfius edidit. Triclinius καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθῆς — Brunck. ἄγαν δ' ὑπερβριθῆς τόδ' — Porsonus Dobr. p. 43. ἄγαν ἐμβριθῆς — Elmslejus ἄγαν ὑπερβ. γάρ — Verba ὑπερβριθῆς ἄχθος affert Suidas. Pro ἦνυσαν, quod Schol. ad Ajacis adversarios, Her-⁴⁰⁷mannus aptius ad proximum θεοὶ refert, Jen. et Mosq. B. ἦνυσας cum glossa ἐτελείωσας.

V. 952. Ἡ δεινὴ θεός — hinc memorat Eustathius p. 330, 44. Θεά scriptum est in Dresd. B. — Δοκεῖς μοι ξυμφυτεῦσαι τοῦργον Oed. T. 343.

V. 955. Κελαινῶπαν θυμὸν ἐφρυβρίζει. Duo prima verba affert Tzetzes Chil. XII. 575. Aliam lectionem sequutus Eustathius p. 72, 3. ὁ Τραγικός, inquit, εἰπὼν κελαινῶπα θυμὸν τὴν βαθεῖαν ψυχὴν, ἑτεροῖαν οἶδεν εὐθειαν καὶ οὐδὲ βαρύτονον κατὰ τὸ Κύκλωψ ἀλλ' ὀξύτονον. Hoc κελαινῶπα in uno Δ. clare apparet, sed idem apud Suidan, qui verba κελαινῶπαν — ἀνήρ retulit, accentus dispar indicare videtur. In Hesychii scriptura Κελαινοπάθιμον, τὸν μὴ φανερόν, τὸν δόλιον καὶ τῇ ψυχῇ δύνουν, aut illud aut κελαινοπα continetur. Jam de hisce tribus formis κελαινοψ, κελαινώψ et κελαινώπης et cujusque accentu paullo curatius quam in Ed. Pr. agam. Eustathius igitur p. 1388, 62. et p. 768, 44. nominibus ab ᾧψ compositis quinque terminationes assignat, duas ab ipso nominativo ductas sed accentu discretas, unam oxytonam γλαυκῶψ, εὐῶψ, λιπαρῶψ, alteram barytonam Κύκλωψ, Κέρκωψ, tres genitivum sequentes, primam in ὄς barytonam Μελάνωπος, ἀνδρωπος, alteram pariter in ὄς exeuntem sed ultima erecta, σκυθρωπός, tertiam in ἦς, inter duas declinationes divisam, ὀξύῶπης, κυνῶπης, γλαυκῶπης, quorum primum tertiae declinationi adscribit, secundum et tertium primae; id quod colligit ex vocativis ᾧ κυνῶπα [ᾧ χαριτώπα Orph. H. XVI. 5.] et ex femininis γλαυκῶπις, [κελαινώπις, πυρῶπις, θεμερῶπις, τηλῶπις etc.] Hinc patet accusativum τὸν κελαινῶπην nihil offensionis habuisse, quanquam exempla

aut hujus casus aut genitivi et dativi nulla reperi praeter proprium τὸν Γοργώπαν Demosth. c. Lept. 479, 26. Xenoph. Hell. VI. 1, 5. cui geminum videtur Οἰνώπας Athen. XIV. 638. B. Λυκάπας Theocr. V. 62. ¹⁾ sed apud Hesychium ⁴⁰⁸ Τριώπην, τριόφθαλμον, literarum ordo τριόπην poscit, et Eustathio p. 1412, 32. pro ἀρρένώπαν restituendum est quod p. 827, 29. legitur ἀρρένωπα. Nominativi autem στυγερώπης Hesiod. Opp. 194. ὄξυώπης Athen. VI. 249. F. ambigui sunt, nam hoc Eustathius ipse propter comparativum ὄξυωπέστερος ad tertiam refert, neque accentus obstat, qui in tritoclitis quoque nutat, ἐριώπεια Maxim. v. 545. κοιλώπεις, λιθώπεις, πυρώπεις etc. v. Wernick. ad Tryphiod. v. 69. quae multo crebriora sunt quam προνωπής, quod a simplicis πυρηνής significatione nihil distat, νεωπής (Hesych. Νεωπούς, νεοβλέπους ἢ νέας, mendosis accentibus), ὄξυωπής Poll. II. 51. ὄξυωπές Etym. M. p. 284, 10. περιωπέα Orph. Arg. 14. ἀντωπέα Maneth. IV. 336. pro quo recte nunc scribitur ἀντώπια. Si vero poeta κελαινώψ praetulit, id acuendum esse Eustathio cum Arcadio convenit, qui p. 94. de nominibus in ὠψ̄ exeuntibus ita praecipit, gravari propria et appellativa Ἴωψ, μάλωψ, excepto — ὡς τινές φασιν — Εὐρνώψ, adjectiva acui, μονώψ, κελαινώψ, cum exceptione τῶν ὑποπεπτωκότων κυρτοῖς ἢ τῶν ἰδιαζόντων, quibus nominibus significantur, puto, κέρκωψ ὁ δόλιος, κύκλωψ (κύκλωπος σελήνης Parmenid. Fragm. v. 130.), μύωψ ὁ μυωπός homotonum substantivo, et ἐλικώψ, quanquam hoc disceptatur; Schol. Ven. IX. 502. παραβλώπεις ὡς τυφλώπεις· ἀπό γὰρ ὄξυνομένης εὐθείας ἐγένετο· τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ὄξυνώμενα καὶ βαρυνόμενα εὐρέθη ὡςπερ τὸ ἐλικῶπεις καὶ Κύκλωπεις. [V. Etym. s. ἦνωψ.] Priorem regulae partem confirmant Ἄλωψ Stephani s. Ἄλωπια, Ἴνωψ et Φαίνωψ, quae Suidas suggerit, posterius sine interpretatione; Κέρκωψ Milesius, et appellativa κώνωψ, κύνωψ sive ἀγύνωψ, κνύζωψ, ὕδρωψ, αἰμάλωψ, αἰγίλωψ, ἀγγίλωψ, θυμάλωψ, νυκτάλωψ ²⁾ de quorum plerisque dubitari solet num ab ὠψ̄ sint composita. Alteram sequitur adjectivorum pars maxima τὴν ἀλαῶπα Synes. Hy. III. v. ⁴⁰⁹ 383. τὸν γλαυκῶπα Pind. P. IV. 444. Julian. Or. IV. 149. C. τὴν εὐῶπα Soph. Ant. 530. τὴν λιπαρῶπα Philoxen. ap. Athen. IV. 146. F. ἀμβλώπεις Eur. Rhés. 737. γοργῶπεις bis

¹⁾ Genitivum proparoxytonum Λυκάπας (vulgo Λυκαπέας) Theocr. VII. 4. Scholiastes ab aeolico Λυκάπας repetit. Λυκαπέας vulgo scribitur v. Wesseling. ad Diod. IV. 65. [Λυκαπέα Schol. Eur. Phoen. 417. τῶ Λυκάπη Herodo. III. 55. Λυκαπέας Oenai cognatus Schol. Ἰλ. E. 114. Βλοσυρόπεις Oppian. Cyn. I. 144.]

²⁾ Nondum explanata sunt, quae Hesychius apposuit: ὕσταλωπιᾶ, νυστάζει, et κυνάλωψ, κνωφοθόρα (sic).

apud eundem, *μονῶπες* idem et Aesch., *κυνῶπες* Hesych. *φροβερῶπες* Orph. H. LXXIX. 9. etc. sed non pauca desciscunt; *εὔωπ* Tzetz. Posth. 377. *οἴνωπι* Nonn. Paraphr. XIII. 110. (cod. *οἴνωπῆ*) *τὴν πολύωπα* Anth. Pal. VI. n. 65.¹⁾ *ἐρίωπα* Maxim. v. 32. *κεράωπα* v. 337. *οἴνωπα* in plerisque codd. Soph. O. C. 674. *μόνωπες* Eur. Cycl. 21. Ac si haec facile in quadrum redigi possunt, tamen dubitationis nonnihil relinquitur de illis quae natura adjectiva, usu substantiva sunt; *βόωπ* quidem et *ἰωπ* piscium nomina Athen. VII. 287. B. 300. F. habent substantivorum notationem; habet etiam *τύφλωπ* serpentis cognomentum Aelian. H. Animm. VIII. 13. sed idem *τυφλώπ* (*τυφλωπες*) scribitur Nicand. Ther. 492. adjectivi instar; epitheton *ὕδρωπ* Dioscorides ap. Galen. Gloss. s. h. v. hoc accentu a substantivo *ὕδρωπ* distingui voluit, sed in Hippocratis libris nunc utrumque gravatur, ac sive de morbo dicitur sive de aegroto, item ut *ὕδροφόρος*, adjectivum esse videtur colorem aquaticum significans, neutiquam simplex ut Schneidero visum. Tertia forma erat *κελαίνοπ*, *αἰθροπ*, *δόλοπ*, id est *κατάσκοπος* Hesych. *κύκλοπ*, *νώροπ*, (*ἦνοπ*) *οἴνοπ*, *στέροπ*, quorum postrema syllaba quin sit ὄπ *species*, vix dubitari potest; ἔλλοπ vero paraschematismum nominis ἔλλος esse credo, sicut *σκόλοπ* cum *σκάλος* cognatum videtur, *κόλλοπ*, *callosum* v. Niclas. ad Geopp. XIX. 6, 3. cum *κόλλα*, gluten, quod ex callosis coriorum partibus excoquitur v. Hesych. s. *Κόλλεα* (scr. *κολλαῖα*). *Πάνοπ* herois attici nomen *πανόπτην* interpretari licet vel *πανομφαῖον*, sed in proprio *Κέκροπ* Strabo VII. 321. barbarum quiddam recinere iudicat neque Graecis hoc nomen post decursum fabulosae aetatis usitatum sed Maurus quidam ⁴¹⁰ *Κέκροπ* vocatus est Zosim. I. 38. Pariter *ἀνετυμολόγητα* sunt avium nomina *ἀέροπ*, *δρύοπ*, *ἔποπ*, *μέροπ*, *πηνέλοπ*, *πάρνοπ* sive *κόρνοπ*, quorum ab analogia recedunt *κόρνωπ* et *χηνέλοπ*. Adjectivorum autem, quae paullo ante memoravi, nominativī perrari sunt, *στέροπ* *λιγνύς* Sophocleum, *οὐρανός* *ἦνοπ* veteris poetae ap. Suid. s. *Ἦνοπ*, quo factum est ut Lexicographi nostri nonnullis alienam tribuerint terminationem: *μήλωπ* ex homerico *μήλοπα καρπὸν φαίνωπ* ex Manethonis loco ubi *φαίνοπι* legitur, *αἰθροπ* ex eisdem L. IV. 166. ubi codd. praebent *αἰθροπα κέλευθα*, in solo accentu mendosi; adjectivum *χάρωπ* unde sumtum sit,

¹⁾ Hoc loco et in P. Silent. Eeplr. Soph. II. 412. *multiforus* significatur, quod Oppianus Hal. III. 579. Homeri exemplo *πολυωπὸν* dicit, Nicander Al. 323. *πολυωπές*. Herodianus Epim. 208. *πολυωπὸς ὡς χαροπός*, Suidas *πολυωπὸν δίκτυον, πολυωπὸν δὲ ἱμάτιον*. cf. Zonar. p. 1567. et Jacobs. ad Parall. p. 97. Ita distinguitur a *πολύωπος*, *succulentus*.

nondum exploravi; *Χάρωψ* nomen hominis Epirotae est apud Polybium et Diodorum, Aeginetae Lucian. Jup. Confut. §. 16. *Ἡρακλῆς Χάρωψ* a Boeotis cognominatus Paus. IX. 34, 4. quam formam Suidae pro *Χάρωψ* reddendam esse significat ordo literarum; nam legitur hoc ante *Χάρων*. Idem affert *Μελάνωψ κύριον*, ac s. *Εὐρύωπα* — ἡ εὐθεία εὐρύωψ scribendum est *εὐρύωψ* ut ap. Etym. M. legitur.¹⁾ Ad idem principium revocari oportet nominum propriorum casus obliquos: *Ἦνοπος* Π. XXIII. 634. *Χάροπα* XI. 426. *Φαίνοπι* XVII. 583. *Οἴνοπος* Od. XXI. 144. Aesch. Sept. 488. unde *Οἰνοπίων* et *Οἰνοπίδης*, *Ἴοπος* Pausan. III. 12, 4. In contrarium aberrasse dixerim librariorum *ὑδροψ* scribentes pro *ὑδρωψ* Galen. T. XVIII. P. I. 82. aliisque locis a Schneidero indicatis. Illius nominis proprii *Χάρωψ* extat altera forma *Χάροπος* (ut *Μόψοπος* Strab. IX. 397.) v. Wesseling. ad Diod. V. 53. accentu distincta ab adjectivo, et tertia *Χαρῶπος*, quae ubi andronymica est, *Χάρωπος* scribi debet ut *Λύκωπος* Polyb. XXII. 8. *Μελάνωπος* Xenoph. Hell. VI. 3, 2. Dem. c. Timocr. p. 703, 21. Aristot. Rhet. I. 1, 15. Aeschin. Ep. VII. Paus. I. 29, 4. Plutarch. V. Demosth. c. XII. Athen. p. 609. A. Herodo. V. Hom. c. I. et femininum *Μελανώπη* [*Χαρῶπη* Alciph. III. Ep. 2.] ex quo redarguitur oxytonum *Μελανῶπος* ap. Harpocr. et Suidan Kuesteri, contrarium illud Arcadii praecepto, qui nomina propria, quae⁴¹¹ antepenultimam longam habent, acui docet, *Ἰθρῶπος*, *Ἰνωπός*²⁾, *Ἄσωπος*, uno excepto *Ἄσωπος* quae vero brevem, proparoxytona esse ut *κρίτωπος* scrib. *Κρότωπος*, quod modo sic scribitur Conon. XIX. modo aliter v. Siebelis ad Paus. T. I. 200. et Etym. M. s. *Κάνωπος*, eodemque modo notari appellativum *ἄνθρωπος*, cujus accentum retinet proprium *Ἄνθρωπος* Olympionicae nomen v. Interpp. ad Aristot. Nicom. VII. c. 4. adjectiva autem rursus oxytona sunt, etiam si substantivorum loco ponantur, ut ἡ *στενωπός* et ὁ *χρυσῶπος* piscis nomen Plut. de Soll. Anim. c. XXVI. 185. T. XIII. maleque *μόνωπος* in Callim. Fragm. LXXVI. *ἀμφίρωπος* Etym. M. s. h. v. et in Lexicis nostris *εἰρωπος* scribitur. Tam multa nobis dicenda fuerunt, ut pateret primum ex quinque formis, quas nomina huiusmodi induere solent, *οψ*, *ωψ*, *ωπη*, *ωπος*, *οπος*, Sophoclem elegisse rarissimam *κελαινώπη*, neque

¹⁾ [*Αἰθίωψ*, *μέροψ*, *καλαύροψ*, *ὄψ* sola in *ὄψ* apud Homerum nomina, v. Steph. s. *Αἰθίωψ*. *Βροτός μέροψ* Cram. An. Oxon. I. 91. 93.]

²⁾ Vitiose editum *οἰνωπός*, quod etiam codd. nonnulli Strab. X. 486. pro illo exhibent, nec recte scribitur in H. H. in Ap. 18. *Ἰνωπος* proparoxytonos.

tamen metri necessitate, ut Wernickius putat ad Tryph. 69. huc redactum esse; deinde multa hoc modo terminata ad paragogae speciem tam prope accedere, ut persaepe dubitatio existat, compositane sint an simplicia, similiterque hoc loco *κελαινώπης θυμός* pro simplici *κελαινός* valere, ut *αἰθουῦ ἀνὴρ* pro ingenio fervido, *φιλώψ* pro amico Hesych. *δολῶπις* pro *δολερά* Trachinn. 1050. *τηλωπὸς ἰωή* Philoct. 216. pro *τηλέπορος*, ipsaque motio *ἀρρένωπή, χαρωπή* sive *χαροπή* v. ad Phryn. p. 106. simplicium speciem praebet. *Θυμός* autem *κελαινός* dicitur ut *μέλαινα φρήν* Solon. Fragm. XXXI. (al. XXVI.) *μέλαν ἦθος* M. Antonin. V. 18. et 28. *μέλανες ἄνθρωποι διὰ κακοήθειαν* Plutarch. de Educ. c. XVII. p. 97. T. VII. *δαίμων μελανόφρων* Nonn. Paraphr. VIII. 143.

V. 955. *Θυμὸν ἐφρυβρίζει*. Hermannus pro *ἐχει ἐφρυβρίζων* dictum putat. Schol. Rom. *ἐξωθεν ἢ κατά*, ut *θυμὸν ἀλύει, τὸν νοῦν ἀγοιάνας* Aelian. H. Ann. XIV. 28, 25. [*μαίνεται θυμὸν* Quint. Cal. XIV. 299.]

V. 956. *Πολύτλας ἀνὴρ*. Barocc. A. Bodl. Laud. ὁ 412 *πουλύτλας*, ceteri et Suidas l. c. ὁ *πολύτλας*. Articulum delevi auctore Porsono ad Or. 1297. In sequenti versu *Λα. ΓΔΘ.* et ceteri *τοῖς*, Triclin. *τοῖσι*, ut Brunckius edidit; Hermannus *τοῖςδε* recepit ab Elmslejo propositum.

V. 959. *Σύν τε διπλοῖ βασιλῆς*. Dresd. A. omittit *τέ*. Plerique *βασιλῆες*, pauci *βασιλέες*, Paris. D. *βασιλῆς* iota subscripto.

V. 961. *Οἶδ' οὖν γελώντων*. Affert hunc versum cum duobus sequentibus Suidas s. *Βλέποντες*, ubi in cod. Leid. *οἶ δ' αὖ* scribitur; Hermannus *οἶ δ' οὖν*. In secundo Jen. *ἴσως τ' εἰ καὶ* — Vulgatam servat Suidas, qui verba *ἴσως τοι* — *δορός* apponit s. *δορός*.

V. 964. 965. *Τάγαθὸν χεροῖν ἔχοντες, οὐκ ἴσασι πρὶν τις ἐκβάλλη*. Hos versus transcripserunt Suidas s. *ἴσασι*, et Stobaeus Tit. IV. 23. Plauti locum Captiv. I. 2. *tum denique homines nostra intelligimus bona, quum quae in potestate habuimus ea amisimus* jam Stolbergius apposuit. Adde Liban. Epist. MDCCCIV. 684. *κείμενον ἐν χεροῖν οὐκ εἰδώς, ὃ γινώσεται ἀπελθόν*. Plato Rep. IV. 432. D. *ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι*. Sic etiam hoc loco *τάγαθ' ἐν χεροῖν*, ut Reiskius conjecit, inventum est in Mosq. B. et uno Brunckiano. Ep. Pr. Elmslejus positam post *ἔχοντες* virgulam tolli jubet connectique *οὐκ ἴσασι ἔχοντες nesciunt se habere*. Si nihil aliud spectamus nisi verba, saltē ambigua est constructio, ut *ἠπίσται κατέχονσα* Heliod. I. 2. tam hoc significare potest quam illud. Sed ad sententiam multo aptius est, quomodo Hermannus interpretatur,

quum habent, se habere nesciunt; ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσοῦσι Pythag. Carm. Aur. 55. Pro ἐκβάλλῃ cod. Γ. ἐκβάλοι.

V. 966. Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκός. Ia. pr. ἦ, Suidas s. Γλεῦκος et Eustathius p. 1521, 40. versum ut vulgo legitur referunt; Elmslejus ei pro ἦ supponere conatus est, quod jure repudiat Hermannus. Nitzschius ad Plat. Ion. p. 69. comparativum μᾶλλον, cujus omissione ille offendebatur, ne intelligi quidem hoc loco statuit, neque ἦ
413 comparativum esse sed disjunctivum; *mihī acerba sive illis dulcis ejus mors acciderit, ipsi vero felix fuit*; et momentum sententiae versari in copula δέ, αὐτῶ δὲ τερονός.

V. 969. Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγέλῃεν ἂν κάτα. Hunc et quatuor sequentes versus codd. nonnulli choro assignant. Τί δῆτα Membr. duo Pariss. Harl. ΓΑ. Ald. ceteri πῶς δῆτα. Wakefieldius Silv. T. III. p. 67. corrigat τοῦ δῆτα τῶδ' ἐπεγγέλῃεν, Porsonus Praef. ad Hec. p. XXXI. τί δῆτα τοῦδε γ' ἐγγέλῃεν [Elmslejus in Cens. Hec. p. 73. πῶς δῆτα τοῦδ' ἂν ἐγγέλῃεν ἂν] quorum nihil probatum est. Philoct. 328. τί δῆτα ἐγκαλῶν κατ' αὐτῶν. Oed. C. 1339. κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγέλῶν. Electr. 835. κατ' ἐμοῦ μᾶλλον ἐπεμβήσει. Ed. Pr.

V. 970. Θεοῖς τέθνηκεν οὔτος, οὐ κείνοισιν, οὐ. Affert h. v. Suidas omisso οὐ. Elmslejus, qui ad Ach. 428. κείνοισιν οὐν scribi voluit, hanc emendationem tacite reprobans negationem saepe iterari docet, id quod multi ante eum v. Matthiae Gramm. §. 608. p. 1443, 6. not. f.

V. 971—973. Πρὸς ταῦτ' — Primum versum affert Suidas s. Κενεόν, duos insequentes idem s. Ἄνια et Draco p. 13. Omnes tres choro tribuit Triclinius et in postremo ἄνιας τε scripsit. Consimilis dictio Trach. 41. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλῶν ἀποιχεται.

V. 974. Ἰὼ μοί μοι. Quinque codd. ἰὼ, ἰώ.

V. 976. Ἄτης τῆςδ' ἐπίσκοπον μέλος — producit Suidas s. Ἐπίσκοπος. Hermannus hoc adjectivum ἐπιμελητικόν interpretatur, quia et substantivum custodem, curatorem, denotet. Mea sententia fuit, Diodorum Excc. Legg. c. XXVII. quum diceret οἰκίαν τῆς περιστάσεως φωνῆν προϊέμενος, aliis verbis dixisse idem, atque ἐπίσκοπον h. l. nihil significare nisi *συνῳδόν* sive, ut Scholiastes loquitur, *ἔστοχασμένον*. Proprie ἐπίσκοπος dicitur ὁ ἐπὶ σκόπον βάλλων, ut τοξότης ἐπίσκοπος et ἐπίσκοποι οἰστοί Themist. XVIII. 217. B. v. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. XIV. 3. Wytttenbach. ad Julian. p. 161. sq. Jacobs. ad Achill. p. 573. unde non incommode transferri videtur ad ea, quae cum aliqua re congruunt eique consentanea sunt. Idque adjectivum syntheton est ut ἐπί-

τοκος, ἔφορος etc. parasyntheton vero substantivum, quod 414
iisdem omnibus literis scribitur, ὁ ἐπισκεπτόμενος, ὁ ἔφορος.

V. 978. Ἄρ' ἠμπόληκας — citat Suidas s. h. v. cum
Scholio ἐπώλησας, ἐκέρδανας· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ φανύλου τρο-
πικῶς ἀντὶ τοῦ περιπεποίηκας. Schol. minor: ἀπημπόληκας,
πέπρακας ἦγουν προδέδωκας ἡμᾶς. Schol. Jen. πολῶ τὸ ἀνα-
στρέφουμαι· ἐκ τούτου λέγει, ἄρα ἀνεστράφης ἐπὶ τούτοις, ἦγουν
ἐποίησας ταῦτα οὕτως ὥσπερ ἔχει ἡ φήμη; ductus ille recor-
datione verbi ἐμπολεῖν, quod neque pro ἀναστρέφουμαι dicitur,
neque omnino veteribus usitatum est v. ad Phryn. 584.
Illud, quod primo loco posui, a vero proxime abest; nam
quum ἐμπολᾶν proprie significet τὸ ἐμπορεύεσθαι sive πραγ-
ματεῦεσθαι, facillima hinc fuit transgressio ad id, quod hoc
loco denotatur, ἄρα πέπραγας ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; Eodem
exemplo Hippocrates de Morb. IV. 12. p. 608. E. T. VII.
p. 353. T. II. (ed. Kuehn.) ἦν τοῦ ἀποπάτου μὴ διαχωρέον-
τος κρατὴ μία τῶν ἄλλων ἰκμᾶς, κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄν-
θρωπος, melius esse habebit, quod alibi dicit βέλτιον ἀπαλ-
λάσσει Epidem. VI. 716. 719. T. III. Neque aliud intelligi
videtur Aesch. Eum. 622. τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' ἠμποληκῶς.
Prorsus autem intolerabilis est Musgravii conjectura ἠμπόλη-
κας — κράτη, id est, res praeclare gestas. Ed. Pr. Her-
mannus ait ἐμπολᾶν significare non solum negotiari sed etiam
negotium transigere ac deinceps perficere, defungi, id est
mori. Id improbans Matthiae ad Cycl. 254. ἄρ' ἠμπόληκας
interpretatur an lucrum fecisti, id est, adeptus es id quod
optabas et in lucro ponebas. Sententiam non mutō.

V. 982. Ὡ περισπερχῆς πάθος. Hesychius Περισπερ-
χῆς, περιώδυνος. Suidas Περισπερχῆς, βαρὺν, ὡς περισπερχῆς
πάθος. Eustathius p. 442, 9. ἀσπερχῆς τὸ πολυσποῦδαστον,
ὃ περισπερχῆς λέγει ὁ Σοφοκλῆς. Cum πικρὸς καὶ ἀπαραί-
τητος conjungit Plutarchus Quom. Adul. ab am. c. 24. p. 95.
T. II. v. Valcken. ad Adon. p. 228. Ed. Pr.

V. 985. Ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις. Schol. Ven. IV.
193. ὅσον τάχος Ἀττικοὶ, ἡ δὲ συνήθεια ὡς τάχος. Apud 415
Tragicos utrumque legitur. Pro δῆτ' αὐτόν Elmslejus δεῦρ'
αὐτόν scribi jubet, ne δῆτα in principio versus collocetur,
quod quam recte fiat, declarat Hermannus. Eur. Andr. 514.
ὦ μοί μοι, τί πάθω τάλας — δῆτ' ἐγὼ σὺ τε, μᾶτερ.

V. 987. Ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης. Tuetur hanc lectio-
nem Suidas s. Κενῆς. Johnsonus κενόν jubet, Musgravius
hypallagen in auxilium vocat, cujus hic et ad Or. 687. Cycl.
504. affert exempla commenticia. Verum quidem est, nomen
κενός orbis magis convenire quam viduis ut Bion. Id. I. 59.
χίρα δ' ἅ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δάματ' Ἐρωτες, neque

tamen negabit quispiam leaenam conjuge peremto *κενήν* dici posse, id est *μεμονωμένην*, ac si ea vel sola partum tueri valet eoque plurimum differt a Tecmessa ad tuendum filiolum invalidissima, tamen haec dissimilitudo audientium animos ante praeterlabitur quam percepta est, quippe quibus verba ipsa nihil praeter vinduitatis et orbitatis notionem subjiciant, sic ut hoc solum in cogitatione haereat et obversetur *mater a marito destituta, filius fortissimo patre orbatus*. *Κενὸν λεαίνης σκύμνον* poeta dicere non potuit, quoniam is, qui cum pullo leonino comparatur, patre orbatus erat, non matre; neque magis vel *κενοῦ λέοντος* scribi vel epitheton illud plane omitti licuit. Has ob rationes vereor viri praestantissimi subscribere sententiae, qui *κενής* reddit *relictae*, sic ut se junctio tantum ac separatio catuli et leaenae indicetur. Illud certum est verbi *κενοῦν* objecta varie inter se permutari, neque solum de loco et persona dici, unde aliquid eximitur, sed etiam de re quae eximitur, ut *θυμὸν ἐξεκένωσαν ἐς σχεδίαν Ἀχιλλεύου* Theocr. XVI. 40. et *ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρους, ut onus demeret* Cyprior. Fragm. I. fere ut *evacuare* et *vacuare* apud scriptores ecclesiasticos et vulgo *καθαίρειν* (*τοὺς ληστές*) et *expurgare* dicitur pro tollere et abrogare ¹⁾.

416 — De accentu quod praecipiant Grammatici, *σκύμνος λέοντος*, *σκυμνός* δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων Etym. M. s. v. Schol. Ven. Σ. 319. non solet servari; *σκύμνοι* ursarum Aristot. H. Ann. VIII. 17, 1. Philostr. V. Ap. II. 14, 64. luporum Synes. de Regn. p. 22. A. echini Plut. de Soll. Ann. XVI. 170. crocodili ib. XXXIV. 197. aliorumque multorum animalium v. Aelian. H. Ann. VII. 47. Poll. V. 15. Hesychius *Σκύμνος ἐγκόνους λέοντων καὶ ἄλλων ζώων*. Neque alia nomina, quae quum pluribus communia sint *κατ' ἐξοχὴν* tribuuntur uni, ut *αἰλή* (regia), *θαλλός*, *κάλυξ*, mutant accentum. — In seq. v. *σύγκαινε* Ven. et Edd. vett.

V. 989. *Τοῖς θανοῦσι — κειμένοις ἐπεγγελαῖν*, proverbii speciem habet; *ἐπεμβαίνειν*, ὃ δὴ λέγεται, *κειμένοις* Aristid. p. quatuorv. T. II. 265. Philostr. V. Soph. I. 32, 625. *τοῖς πεπτωκόσιν ἐπεμβαίνειν* Liban. Decl. T. IV. 178. Ed. Pk.

V. 991. *Ὡςπερ οὖν μέλει*. Aug. B. *αὖ* pro *οὖν* *Δ. μέλλεις*.

V. 994. *Ὀδὸς θ' ὀδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ*. Sic ple-

¹⁾ Nec *κενώσαι* [Theocr. XVI. 40.] solum de loco dicitur pro *καταλειπεῖν*, ut Hermannus docet, sed etiam *ἐρημῶσαι* Plat. Legg. IX. 865. E. Dionys. Antt. III. 30. p. 500. *Spōkanti subsellia* pro relinquunt Coripp. de Laud. Justin. II. 361. *κηρῶσαι ἀγὰς ἡλίον* in Aristotelis paeane; *ἀπονοσφίζειν* Schol. Oed. T. 480. interpretatur *φεύγειν*. [*Λόχημην κενώσας* Eur. Bacch. 730. *πλήσασα κλιμακτῆρας* id. Hel. 1570. *κενοῦν ebibere* Phot, 94, 132.]

rique codd. et Ald. sed ΓΑ. La. Lb. ἀπασῶν. Bar. B. et Laud. ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν. Brunckius optat ὁδῶν θ' ἀπασῶν ὁδός. — In seq. versu Elmslejus pro δὴ νῦν scribit δὴ νῦν, cod. Δ. νῦν δὴ, quae ubique permutantur v. ad v. 1332. et scriptoribus ipsis promiscua sunt v. c. Galen. de Sanit. tuend. I. 6, 29. T. IV. ἦν δὴ νῦν πέπασμαι λέγων, IV. 2, 236. εἰρηται νῦν δὴ etc. — Hermannus interpunxit τὸν σὸν, ὡς ἐπισθόμην, μόρον διώκων.

V. 996. Ὡ φίλτατ' Αἴας — Hoc loco utitur Appollonius de Synt. I. 17. p. 51. iterumque III. 7, 213.

V. 998. Ὁξεία γὰρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος. Pro σου Lb. pr. σοι, pro θεοῦ La. pr. θεῶν, quod Elmslejus conjectura quaesierat, quia Graeci θεῶν τις potius quam θεός τις dicere soleant. Contra veniunt Homerus Od. X. 141. καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε, [XXI. 196. καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνεῖκοι.] Pindarus Isthm. VIII. 21. τὸν Ταντάλου λίθον παρά τις ἔθρεψε θεός. Apollon. II. 438. ἦ ἄρα δὴ τις ἔην θεὸς ὃς σέθεν κήδετο. Theocr. XX. 20. ἀρά τις με θεὸς ἄλλον ἔτευξε. Neque hoc solis poetis concessum: ἦν μὴ τις θεὸς βλάπτῃ Xenoph. Cyr. I. 6, 5. θεὸς κηδόμενος ὑμῶν τις Plat. Legg. III. 691. D. ἔσθ' ὅστις θεὸς ἔδωκε I. 647. E. δαίμων τις ἐδόκει προσάξειν Plut. V. Brut. XIV. δαίμων τις εἰσκεκλήκεν Arist. Vesp. 1475. θεοῦ τινος δεήσει Heliod. II. 9, 64. κατὰ θεὸν τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα Plat. Euthyd. 272. E. σὺν θεῷ τινι καταπέφυγε Plut. V. Arat. c. II. id est, forte fortuna, κατὰ δαίμονα Conon. XL. 39. [κατὰ τινα δαίμονα Epict. Diss. I. 19, 18. μέρος ἔχει θεοῦ τινος Jambl. Protr. VIII. 138. cf. Blum. ad Lycurg. p. 115. Ellendt. T. I. 795.] Atque hic perinde ut Eur. Iph. A. 411. Ἐλλὰς κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα, *divinitus aegrotat*, genitivus pluralis minus convenit, sed plerisque locis utrumque aptum est, usitatius tamen illud praesertim in certis formulis, θεῶν τινος εὐνοίᾳ Dem. p. Cor. 278, 11. Aristid. T. I. 448. Diod. V. 83. ubi olim legebatur θεοῦ cf. Bast. Ep. Crit. p. 214. Corais ad Plutarch. V. Fab. c. XVII. Matthiae Gramm. §. 230. p. 628. Ad ultimum pro homerico καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε Aristides XXVII. 352. substituit σαφές ἦν τὸ τοῦ Ὀμήρου ὅτι τις θεῶν ἡγεῖτο καὶ ὅστις γε ὁ θεός. — Σοῦ βάξις ὡς θεοῦ τινος scil. βάζοντος, ut Trach. 768. ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος scil. κολλῶντος, *celeriter velut deo divulgante percrebuit mortis tuae fama*. Id enim a Jove deprecatus erat Ajax v. 825. πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον κακὴν φάτιν Τεύκρω φέροντα, precesque illas exauditas esse rumor repentinus testatur, quo non solum Teucer sed etiam Menelaus de obitu Ajacis certior factus et (mirum) in eundem locum quamvis

remotum et dissitum deductus est, haud secus atque Isis, quo mariti reliquiae devenerint, comperisse dicitur πνεύματι δαιμονίῳ φήμης πυθομένη Plutarch. de Is. XV. p. 121. Et quod ad Graecos Mycalen oppugnatos fama victi eodem die Mardonii pervenit, Herodotus IX. 100. merito refert ad τὰ θεῖα τῶν πρηγμάτων. Nonnus V. 370. φήμην αὐτοδιδακτον dicit.

418 V. 1000. Ἄγὼ κλύων δειλαιοσ. Sic Membr. duo Pariss. Mosq. A. Dresd. B. δύστηνος La. Lb. ΓΔΘ.

V. 1002. Οἱ μοι — Cod. Γ. ὦ μοι. Sequentia ἰθ' ἐκκάλυπον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακὸν afferunt Schol. Ven. II. 8. XI. 186. et Eustathius p. 165, 41. propter ἰθι ἐπιπόρημα ἐπι-κελεύσεωσ. Scholiastes: ἰθ' ἐκκάλυπον, πρὸς τὸν χορὸν φησιν ἢ τινα τῶν θεραπεύοντων· ἢ γὰρ Τέκμησσα ἐπὶ τὸν παῖδα ἀπῆι. Eur. Med. 1311. ἐκλύεθ' ἄρμους ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν. Hipp. 803. ἐκλύσαθ' ἄρμους, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν.

V. 1004. Ὡ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμησ πικρᾶσ. Eustathius p. 409, 46. ὁ Σοφοκλῆσ ἐν στίχῳ ἐνὶ οἴκ ὤκησε διπλοῦν θέσθαι συντάξεωσ εἰπὼν ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμησ πικρᾶσ. ἔχων γὰρ φάναι, ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρᾶ (sic Reiskius pro τόλμη πικρᾶ) ὅμωσ ἐξήλλαξε τὴν φράσιν διὰ τὸ καὶ οὕτω καὶ οὕτω δύνασθαι λέγεσθαι, οἶον, ὦ δυσθέατου καὶ ὕψεωσ καὶ τολμήματοσ, καὶ πάλιν, ὦ δυσθέατου ὄψισ καὶ τόλμημα. Sic etiam Theocritus XV. v. 124. interjectionem cum duobus conjunxit casibus diversis: ὦ ἔβενοσ, ὦ χρυσὸσ, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντοσ αἰετῶ — φέροντοσ, ut vulgo legitur. Et Tryphiodorus v. 395. ὦ μοι ἐμῶν ἀχέων, ὦ μοι πατρώϊον ἄστυ. Libanius Decl. T. IV. p. 1015. ὦ κάλλουσ νίεων, ὦ πλοκάμων ὄρα, ὦ προσώπου χάριτεσ, ὦ στέρνων φιλιτάτων, eodem per omnia accentu. Euripides Med. 496. φεῦ δεξιᾶ χειρ, ἧσ σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου, καὶ τῶνδε γονάτων, quanquam hoc exemplum deleto post ἐλαμβάνου commate aliorum verti potest. Ed. Pr. — Brunckio, qui genitivum τόλμησ πικρᾶσ a nomine ὄμμα pendere statuit, adstipulatur Erfurdcius, ob eam causam quod in exemplis a me allatis praeter quod nunc addidi Euripideum, nullum est in quo diversi casus copula καὶ conjuncti sunt; repugnat vero Hermannus, non solum durum sed etiam ad sententiam minus aptum fore judicans, si Sophoclis verba ita accipiamus ὦ δεινοῦ θεάματοσ ὄμμα καὶ τόλμησ πικρᾶσ. Eodem quo Brunckius inclinat Matthiae Gramm. §. 316. p. 623. καὶ τόλμησ πικρᾶσ idem valere quod 419 πικρότολμον. Ipsum facinus ἔργον τόλμησ πικρᾶσ dici posse convenit, sed num ad aspectus atrocis facinoris ὄμμα τολμηρὸν vel πικρότολμον commode dicatur, dubitare cogor.

V. 1005. Ὅσας ἀνίας — affert h. v. Suidas s. *Καταπείρας*, omissis Tricliniano supplemento ἀνίας γε.

V. 1006. Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς — ἀρήξαντ' — Apud Suidan s. Ποῖ, ubi hic et quinque sequentes vv. extant, pro vulgato εἰς legitur εἰς, ut in plerisque codd. et Ald. idque Hermannus restituit; ἦ εἰς cod. Δ. ἢ ποίους γρ. εἰς cod. Γ. In eodem Suidae loco μολεῖν με editum pro μοι, probante Elmslejo ad Heracl. 693. et ad Oed. C. 1435. qui disparia componit, ὕπεστι μοι θράσος κλύουσαν et καλόν μοι καταθανεῖν ἰδόντα, etsi non ignorabat, prius exemplum, quum nullus infinitivus intercedat ad quem dativus referri possit, a communi consuetudine adeo declinare, ut solis concedatur poetis, alterius autem constructionis usum frequentissimum, rationem exploratissimam esse, quia addito infinitivo nihil interest utrum casus appositionis (ἰδόντα) huic accommodetur an praemisso pronomini¹⁾. Quare merito reprobata est Elmsleji sententia, non hoc solum loco sed et Oed. T. 911. et multis aliis, ubi omnes libri dativum exhibent, accusativum antepontis v. Matthiae ad Med. 445. et 1227. quod revincitur exemplis plurimis. Soph. El. 679. μελέσθω σοι βαντί φρουρήσαι, Arist. Eccl. 679. σοὶ μελήσει λιπαρῶ χωρεῖν, et post verba jubendi: ναυκλήρῳ φράζε κρεμάσαντι καθεύδειν Arist. Anv. 716. τῷ ναυτικῷ παρηγγεῖλε παρασκευασμένῳ πλεῖν Thucyd. II. 80. τῷ Πολυβίῳ ἐπέταξε συναθροίσαντι μένειν Polyb. XI. 15, 340. οὔτοι ἦλθον Δερκυλλίδῃ ἐροῦντες μένοντι ἄρχειν Xen. Hell. III. 2, 6. εἰρηται αὐταῖς ἀπαντῶν βουλευσομέναις Arist. Lys. 13. τοῖς αἰσχροῖς ἐψηφίσθη προτέροις λέγειν Eccl. 705. συνεβούλευσε παύσασθαι φιλονεικοῦσι Lys. Or. XXI. 165, 8. et rursus cum quarto casu: εἰρητο αὐτῷ παραπλέοντα στρατεύεσθαι Thucyd. VII. 20. ἐπισκῆπτω ὑμῖν ἀκεσαμένους καταστῆναι Antiph. Or. IV. 128, 7. συμβουλεύω διορθώσαντα διδόναι Isocr. Panath. p. 288, 262. Hujus diversitatis centena in promptu sunt exempla, quibus in praesentia omissis hoc tantummodo adnotabo, a Matthiae Gramm. §. 536. p. 1053. minus recte componi τῶν Λυκίων φαρμένων Ξανθίων εἶναι cum Αἰγινήτων δεόμεθα τιμωρητήρων γενέσθαι. Nam pro Ξανθίων nullus alius casus substitui potest, quia quod dicitur in recto casu Ξάνθιος εἶναι φημί vel Ξάνθιος εἶναι φάσκων, id necessario servatur per

¹⁾ Vix hoc annotassem, nisi Matthiae quoque ad Med. 58. et Wellauerus ad Apoll. IV. 1262. illam irrationalem syntaxin πέπαλται μοι κέαρ κλύουσαν, cum usitatissima appositionis constructione comparassent. Appositio illa quoque est Plut. V. Anton. LXVI. τῶν στρατιωτῶν ἀντιπρώρων συμφέρεσθαι φυλασσομένων, quo loco accusativus poni poterat ut Thucyd. IV. 30. τῶν στρατιωτῶν ἀναγκασθέντων — προσίσχοντα ἀρωποποιεῖσθαι.

omnes: βουλομένων ὑμῶν προθύμων εἶναι Thucyd. I. 71. τῆς ἀμφισβητούσης γησίας θυγατρὸς εἶναι Isaeus. Pyrrh. p. 17. τοῖς χρηστοῖς εἶναι βουλομένοις Isocr. Evag. p. 206, 76. Paneg. p. 63, 110. κινδυνευούσης τῆς πόλεως ἀναστάτου γενέσθαι Dio Chr. Or. XI. 333. Sed Xenophon Hell. I. 5, 2. τοῦ Κύρου ἔδοντο ὡς προθυμοτάτου γενέσθαι, potuisset accusativo uti ut Isocr. Aegin. p. 394, 51. δέομαι ὑμῶν τοιούτους μοι γενέσθαι δικαστάς. Hic duo subjecta sunt, illic unum. Neque Kruegerum vellem *De attract.* p. 392. Homeri verba ἦνωξεν ἑταίροις μῆλα δειραντας κατακῆαι, cum Aeschyli loco δὸς μοι εὐτυχεστέραν γενέσθαι μητρὸς, in unum contulisse, quorum tanta inter se differentia est quanta inter haec: δειράς κατέκασα et γίγνομαι εὐτυχής. Et in omni hac quaestione, quae est de attractione, a verbis imperfectae notionis, ut γίγνεσθαι, εἶναι, δοκεῖν, φαίνεσθαι, καλεῖσθαι etc. quae sine praedicato intelligi nequeunt, sejuncta habere oportet verba perfecta sive absoluta. Hujus generis exempla paullo ante attuli; in illo dominatur quasi dativus sed non sine rivali¹⁾.

⁴²¹ Postremo addam, si cum infinitivo praeter praedicatum conjungitur appositio, modo diversum esse utriusque casum: ἔδοξεν αὐτοῖς ἐλθοῦσιν — ξυμμάχους γενέσθαι Thucyd. I. 31. περιγίγνεται ἡμῖν ἐλθοῦσι μὴ ἀτολμοτέρους φαίνεσθαι II. 39. ubi codd. variant, εἰ οἶόν τε τοὺς κινδύνους διαφυγοῦσιν ἀθανάτους εἶναι Lys. Epit. p. 198, 78. unde patet Plutarchi locum V. Brut. c. XIII. quem Kruegerus affert l. c. p. 395. perperam attentari cf. Hermann. ad Med. 1205. modo eundem utrique assignari, vel accusativum: οἷς — αὐτοῖς ξυνέβη τοῦτο δεδιότας ἀπίεσαι Thuc. VII. 75. vel dativum: ἐμοὶ μέγιστον σωθέντι μὴ δοκεῖν κακῶ εἶναι Andoc. Myst. 8, 56. ἢ αὐτοῖς μηνύσασιν ἐλευθέρους γίγνεσθαι Lys. Or. VI. 119, 17.

V. 1008. Ἡ πού με Τελαμών — Codd. omnes et Suidas l. c. et s. Εὐπρόσωπος exhibent ἢ που Τελαμών, ubi Kuesterus addidit pronomen a Brunckio receptum. Idem Suidas ὁ σὸς πατήρ ἐμός τ' ἴσως. Hoc ἴσως legitur in La.

¹⁾ Παρήνεσεν αὐτοῖς ἐτοίμοις εἶναι Appian. Civ. I. 57. p. 80. ταύτας ὁ χρόνος καθέστηκεν αἴτιος ἀφανέσιν εἶναι Paus. I. 22, 6. οἷς ἐγγωραὶ ὑβρισταῖς εἶναι Lys. Or. XXIV. 169, 15. τῷ ἐσθλῷ ἐγγωραὶ κακῶ γενέσθαι Plat. Protag. p. 344. D. συμβέβηκεν αὐτοῖς στρατηγοῖς γενέσθαι Themist. Or. X. 141. B. ἅπασι συνέπεσεν ἐξ ἀδόξων γενέσθαι λαμπροῖς Isocr. ad Phil. p. 100, 89. εἴ τίς τῶ ὀναδίξει φιλοκερδεὶ εἶναι Plat. Hipparch. p. 234. E. εἰ οἱ λόγοι αὐτῇ μαρτυρήσουσι τέχνη εἶναι Phaedr. 260. E. ᾧ σοφῶ γενέσθαι ἢ Πυθία μάρτυς Paus. I. 22, 8. (brevius Appian. Civ. V. 39, 763. ὑμῖν μαρτυρῶ ἐλομένοις τὰ ἀμείνονα) etc. etc. Cum accusativo: οὐδέν μοι προσήκον κακόνουν εἶναι Lys. Or. XXV. 127, 7. τοῖς — προσήκει διαφροντας εἶναι Isocr. Panath. p. 257, 120. etc.

pr. Lb. Γ. et in aliis, qui in seq. versu pro ἴσως, quod Hermannus ad Philoct. 758. *aeque* significare statuit, susceperunt ἄμα.

V. 1011. Μηδὲν ἦδιον γελᾶν. La. ἴλεων γρ. ἦδιον, Lb. ἴλεων. Musgravius, comparativus, inquit, pro positivo. Sic hodieque loquimur, non quo credamus, quod ante Hermannum multi crediderunt, Graecis licuisse, ubi positivo opus esset, comparativo uti et quidvis pro quovis dicere, sed ad significandum, in hujusmodi oratione non talem esse secundi gradus significationem τοῦτο ἦδιον ἐκείνου sed delitescere quodammodo. Homo ἀγέλαστος nunquam ἦδὺν γελᾶ, sed fieri potest ut aliquando rideat ἦδιον τοῦ εἰωθότος.

V. 1015. Σὲ φίλιτατ' Αἴας. Apud Suidan s. Κακανδρία, qui hoc hemistichium cum antecedente versu affert, legitur Αἴαν, quod Hermannus recepit. [Αἴαν a codd. parum auctoritatis habere Ellendtius ostendit T. I. 33.]

V. 1017. Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρα βαρὺς. Hunc et proximum versum Suidas s. δύσοργος ad verbum reddit. Sed Zonaras T. I. p. 577. δύσοργος, Σοφοκλῆς· τοιαῦτ' — ἐρεῖ· γράφεται καὶ δύσεργος, ὀξύχολος. Hesychius δύσοργος, κακόεργος. Σὺν γήρα βαρὺς Oed. T. 17. βαρὺς ὑπὸ γήρας Aelian. V. H. IX. 7.

V. 1019. Ἀπορήφθησομαι. Sic vulgo legitur et apud Suidan qui s. Ἀπωστός hunc et proximum versum profert; non minores auctores habet ἀπορήφθησομαι La. Lb. ΔΘ. Bar. Laud. Ven. Dresd. B. Aug. B. Mosq. B. Inter utrumque fluctuant libri Eur. Hec. 335. et Androm. 10. sed concordant in ἐρήφθη Aesch. Suppl. 487. Soph. El. 512. nisi quod Suidas hic ἐρήφθη subrogat, quae forma legitur in Melanipp. Fr. XXVIII. sed syllaba his omnibus in locis indifferens est. Ἐρήφθη legitur Plat. Phileb. p. 16. C. Legg. XII. 944. B. sed paullo post succedit alter aoristus et utrumque quidem sine ulla codd. dissensione; ἐκριφέντες Diod. I. 61. p. 181. cod. ἐκριφθ. sed ῥιφέντος XIII. 73. p. 356. constanter legitur, eodemque aoristo secundo usi sunt Polyb. IV. 71. p. 168. Plutarch. V. Rom. VI. Lysand. XII. Praece. Pol. c. XVII. 174. T. XII. Aelian. H. Ann. XIV. 8. Epist. Socr. XVII. 25. Lucian. Amorr. §. 33, 295. T. V. (ubi ἐρήφθη affertur) Appian. Mithr. LXXXVIII. 757. Sed iidem primo non abstinent Polyb. VIII. 8, 21. Plut. V. Lucull. XLII. Appian. Mithr. XLII. 700. Maneth. VI. 58. et Strabo VI. 274. utrumque conjunxit εἰ καταρήφθει, φθάνοι ἂν διαφθαρεν πρὶν ἀναρήφθῃ. Futuro ῥιφήσεσθε utitur Liban. Decl. T. I. 517.

V. 1021. *Τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον.* Variavit Euripides Alc. 966. *τὰ μὲν κατ' οἴκου τοιάδ'.*

V. 1022. *Παῦρα δ' ὠφελήσιμα.* Suidas s. *Πολλοί*, duo Aug. et Ald. *παῦροι δ' ὠφελήσιμοι*, reliqui codd. *παῦρα δ' ὠφελήσιμοι*, quod alibi dicitur *πολλὰ χρήσιμος* Demosth. 430, 5. Isocr. Ep. IV. 414, 7. Diod. XIII. c. 41. Dionys. Antt. VIII. 70. p. 1678. [Aristid. XLVI. 259. T. II.] *ἐνια*
 423 *χρήσιμος* Menand. Fr. p. 170. *ἄλλο οὐδὲν χρησίμη* Demosth. p. 193, 26. sed hoc loco ineptum est. Utramque lectionem ante oculos habuerunt interpretes graeci. Quod nunc legitur, Brunckius restituit et jam prius Johnsonus.

V. 1023. *Καὶ ταῦτα πάντα.* Codices nihil discrepant nisi quod in *Γ.* legitur *καὶ τοιαῦτα πάντα*, Eustathius vero p. 999, 61. *ἀλλὰ ταῦθ' ἅπαντα εὐρόμην* affert, quem sequutus Brunckius *ταῦθ' ἅπαντα* scripsit. Infra v. 1271. pro *πάντα ταῦτα* codd. aliquot *ταῦτα πάντα*, nec saepius librarii quam in horum nominum collocatione vacillare solent; *ταῦτα πάντα* Oed. T. 252. El. 1033. Iph. A. 1393. Agam. 904. Demosth. p. 23, 29. p. 432, 4. p. 607, 11. p. 641, 29. sine ulla codd. discrepantia legiur, et inverso ordine *πάντα ταῦτα* Orest. 785. Plat. Legg. II. 661. B. V. 746. E. Demosth. p. 646, 26. p. 692, 9. sed multo saepius libri inter se dissident Antig. 439. Arist. Nubb. 259. Dem. p. 384, 14. p. 441, 21. p. 490, 23. p. 535, 24. p. 629, 15. p. 644, 5. Plat. Phaedr. 235. E. Crit. 46. A. Rep. VII. 534. D. IX. 588. C. [Aristid. T. II. 205. Lucian. Tyrannoct. §. 9. p. 119. T. II.] cf. Boissonad. ad Nicet. Eug. p. 268. Fritzschn. ad Marc. XIII. 559. atque haud scio an Schneiderus, qui ad Civ. T. II. p. 113. id nomen quod gravius sit priore loco ponendum arbitratur, ex hac regula totam controversiam iudicari posse recusaturus sit; id quod ipse significat T. III. 226. *Καὶ πάντα ταῦτα* Aesch. Eum. 110. Dionys. Techn. IX. 6, 340. Demosth. 579, 4. et 676, 20. ubi Bekkerus *καὶ ταῦτα πάντα* edidit, quod legitur Plat. Rep. IX. 577. B. Lucian. Hipp. §. 7. Demon. §. 10. de Gymn. §. 28. *ταῦθ' ἅπαντα* Aesch. Prom. 265. *ἅπαντα ταῦτα* Lucian. Hermot. §. 7. Demosth. 237, 28. ubi codd. pariter ut p. 500, 11. dissident et Bekkerus ordinem invertit. In exitu versus *εὐράμην* vitiose cod. *Γ.* Jen. Mosq.

V. 1024. *Πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος.* Choeroboscus in Ind. Anecd. s. *Λάδων* p. 1395. *παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος ἀντι τοῦ ξίφους.* Pro *πικροῦ* ap. Suidas s. *Κνώδοντος* scribitur *πικροῦ*. *Αἰόλος κνώδων* Sophocles aut pro cruento dixisse videtur aut ad
 424 exemplum homericorum *αἰόλος ζωστήρ, θώρηξ* etc. Scho-

liastes ὄξύν interpretatur, veterem, ut videtur de metalepsi haeresin sequutus, quia αἰόλος interdum significat celer, celer autem dicitur ὠκός, huic vero synonymum est ὀκός. Nomen κνώδων a verbo κνώ propagatum proprie non gladium (τὸν σφαγέα κνώδοντα Nicet. Annal. XV. 5, 302.) sed remoras venabulorum et gladiatorum denotat; capuli moras vocat Silius Pun. I. 515. v. Poll. V. 22. Falso Kuesterus huc refert Hesychii glossam Ἰχθυον, ἄστρον, ἐγχειρίδιον ξυλοφάνιον, quae fortasse sic scribenda ἰχθύη, ξύστρον. certe intelligitur scobina sive radula e squatinae cute qua ligna poliri docet Plinius H. N. IX. 12, 4. Hinc ξυλοφάνιον dicitur, alias ξυάλη (v. Spohn. de extr. Odys. parte p. 134.). Ceterum hunc locum suis intexuit Lycophro v. 464.

ταῦρος βαρύφρων δυσμενεστάτου ξένου
 ἔτυπε δῶρω σπλάγγνον, ἀρνεύσας λυγρόν
 πήδημα πρὸς κνώδοντος αὐτουργοῦς σφαγᾶς

cujus singula paene verba ex singulis Sophoclis versibus expressa sunt v. 322. 662. 1032. Ed. Pr.

V. 1025. Ἵφ' οὐ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. Apud Suidan s. Κνώδοντος legitur ἐξέπραξας, nec displicet Hermanno. Brunckius illa cum prioribus continuat *a fero hoc acuto mucrone, quo occisore animam efflasti*. Adscripsi verba aliter ordinanda videri: ὦ τάλας Ἵφ' οὐ, *o te miserum, quod tali modo occubuisti gladio dono accepto in perniciem usus*. Erfurditius obloquitur, hoc si voluisset poeta, Ἵφ' οἴου scribendum fuisse non Ἵφ' οὐ. Sed eodem modo Euripides Troad. 501. οἱ γὰρ τάλαινα, οἶων ἔτυχον ὧν τε τεύξομαι. Dio Chr. XXXI. 628. τὴν Ἑλλάδα ἐλεεῖν εἰς ὃ πέπτωκε pro εἰς οἴα. Eunap. V. Proaer. p. 87. (153.) τοὺς πατέρας ἤλεε τῆς τῶν παιδῶν παιδείας, ὑπὸ τίσιν παιδεύονται. Verum tamen Brunckii interpretationem, qua Ἵφ' οὐ φονέως positum est pro φονέως Ἵφ' οὐ, confirmavi aliis postpositi relativo nominis exemplis. Alexander Aet. Epigr. IV. 3. Anall. T. I. 419. υἱὸν Θερσάνδροιο τὸν ἦνεσαν ἀνέρα σίκλων χιλιάδι. Christodor. Anth. Pal. VII. n. 697. Ἀνχιυδὸν, ἦν φοῖνιξ Κάδμος ἔδειμε πόλιν. Similiterque adjectiva postponuntur; [Hom. II. XII. 56. ὑπερθεν δὲ σχολόπεσσιν ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν νῆες Ἀχαιῶν πυκνοὺς καὶ μεγάλους.] Herod. VIII. 164. διὰ δικαιοσύνην, τὴν οἱ ἄλλην συνήδεε ἔουσαν. Aristid. T. I. p. 431. πρὸς τὰς ναυμαχίας, ἃς τοσαύτας ἠτυχήσαμεν. Callim. H. in Ap. 81. ἀνθεα μὲν φορέουσιν, ἐν εἴαρι τόσσα περ ὦραι ποικίλ' ἀγνεῦσιν, ubi Ernestius offendebat. Stephanus s. Βῆλος — τῶν μῆλων ἃ χρύσεια λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Λιβύης ἀγγοχέται.

V. 1027. Ἐμελλέ σ' — ἀποφθίσαι. Suidas, qui haec

verba s. *Ἀποφθίμενον* apponit, *ἀποφθίσειν* interpretatur *ἀνελεῖν*, *θανατώσαι*, ex quo Hermannus conjecturam facit eum *ἀποφθίσειν* scriptum invenisse idque vulgatae praeferre maluit quam *ἀποφθιεῖν* scribere, quod Dindorfius suscepit. Grammatici quidem nostri (v. Matth. §. 181. p. 323.) de futuro attico ita loquuntur ut verba bisyllaba non excludant; sed exemplum dubito an nullum extet; nam *καθιῶ* et *ἀμφιῶ* aliorum pertinent; *ἴξομαι καὶ κτιῶ* Oenom. ap. Euseb. Praep. VI. 256. A. nihil distat ab *οικιῶ*. Et eodem loco velut mirabundi memorant, futuro *ὀμοῦμαι* non convenire *δεσπόσω*, *ἀρμόσω*, perinde ac ratio postulet ut ea sibi conveniant, quorum principia discrepant¹⁾. Nec magis mirandum est, cur *σκενάσω* discrepet a *σκεδῶ*. Sed illud, quod praecedit, *εἶδες ὡς χρόνῳ* notabile est propter significationem *sciendi*, quam huic aoristo Buttmannus denegabat v. Matthiae ad Bacch. 1298. ad Herc. 1168. Siebelis ad Paus. T. IV. p. 137. Hic *προεἶδες* significatur. Theocritus I. 19. *εἶδες* pro *οἶσθα* posuisse videtur.

V. 1028. *Σκέψασθε πρὸς θεῶν τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν*. Barocc. AB. Laud. Dresd. B. et Ald. articulum omittunt, quem Brunckius sententiae, Porsonus ad Or. 442. etiam aurium gratia necessarium ducit; deest vulgo ap. Suid. s. *Τύχη* sed extat in Codd. Memb. Harl. La. Lb. *Γ*. (*τοῖν*) etc.

V. 1029. *Ὡς δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα*. In Suidae cod. Leid. et Edd. vet. s. *Ἀντύγες* legitur *οὐ δὴ τοῦτ'*, quod Kuesterus in *οὐ δὴ τοῦδ'* mutavit, sed s. *Τύχη* repraesentatur lectio tralaticia, in qua nihil est quod culpari possit. Ceterum si Sophocles hoc finxit, Ajacem et Hectorem suis utrumque donis perisse, utique, ut Itali dicunt, belle inventum est. Si qua vetustior ea de re fama fuit, egregie convenit cum superstitiosa illa fortuitarum *συνεμπτώσεων* observatione, qua prisca gens mortalium duci solebat. Ac ne nos quidem, si relatum legimus aliquem eodem telo peremptum esse quo alium trucidaverit v. Wytenbach. ad Plut. S. N. V. p. 46. Interpr. ad Dion. Cass. XLVIII. 1. nobis temperare possumus, quin haec et talia fataliter fieri credamus, hodieque valet Plutarchi verbum V. Sertor. c. I. *ἀγαπῶντες ἐνιοὶ τὰ τοιαῦτα συνάγουσιν ἱστορίᾳ καὶ ἀκοῇ τῶν κατὰ τύχην γεγονότων ὅσα λογισμοῦ καὶ προνοίας ἔργοις ἔοικε*.

V. 1030. *Ζωστήρι προσθεις ἐπιτικῶν ἐξ ἀντύγων*. Vulgo post *προσθεις* interpungitur; retrahenda erat hypodiasiole ad versus finem. Proxime enim cohaerent *ἐξ ἀντύγων προσθεις*,

¹⁾ Tertia persona *ὀμείται* manifestum facit, primam non ab *ὀμῶ*, sed *ὀμω* descendere.

quod commodissime interpretatur Scholiastes *δεθείς* et pluribus verbis Suidas: *Πρισθείς, δεθείς, εξαφθείς, δεσμευθείς*, quae apparet ad hunc ipsum pertinere locum. His conveniunt glossae veteres *Πρισμοίς τοῖς βιαίις κατοχαῖς* Hesych. *Ἐμπρίσαντες, συσφιγξαντες, πρόσαρμόσαντες*, Suid. quae redarguunt Musgravii dubitationem, qui se vereri dicit ne illa Scholiastae interpretatio parum graeca sit. Proprie quidem *πρίειν* dicuntur τὰ ὠδοντωμένα, unde *πρίων ὀδόντων* Crinag. Epigr. XXXVII. 4. *πριστῆρες ὀδόντες* Epigr. Ἀδεσπ. CC. *πρίσις ὀδόντων* Plutarch. de Ira T. II. p. 458. C. quae solet esse irae nota, similiterque Antipater Thess. XLIII. 3. *Ἦρα προμένη κάλλι Γανυμήδεος*, et Apollon. IV. 1671. *λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρίειν χόλον*, nec apud Hesychium *Πρίεται, φυσιοῦται* quidquam novandum praeter *φυσιοῦται*, quod ipsum irati facere solent [v. Meinek. ad Men. p. 278.]. Indidem translata sunt *δάκνειν χόλον* Apollon. III. 1170. [v. Buttm. Lexil. II. 256.] *θυμὸν ὀδαῖς πρίοντες* Oppian. Cyn. IV. 138. et *αὐτόδαξ ὠργισμένοι* Arist. Lysistr. 687. Canis captam feram tenet *ἐμπεπρικῶς τοὺς ὀδόντας* Diodor. XVII. 92. p. 444. Jam ut latine dicitur mordicus tenere, in eundem intellectum poetae verbum graecum deflectunt. Oppianus Hal. II. 375. *ἐνθα μιν ἀμφιβαλὼν περιηγεί πάντοθεν ὀλκῶ ἴσχει ἐμπρίει τε*, de quo Scholiastae multa commentantes unum afferunt quod ad veritatem dirigit, *ἐμπρίει* significare *πιέζει* id est arcte colligatum tenet; quomodo L. III. 314. *χειρ ποιημένη arcte constricta*. Hinc etiam adverbio significatio firmae comprehensionis communicatur. Helladius Phot. p. 869. *ἀπριξ ἀντὶ τοῦ συμπεφηνότως ὥστε μὴ διαπρίσαι τὴν συμφωνίαν*¹⁾, quod declarabo Polybii exemplo XII. 11, 6. *οὐδὲν παρέλειπεν ἀλλ' ἀπριξ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀμφοῖν ταῖν χροσῖν ἐπέφην*, cui perpendiculo respondet *ἀμφιδακοῦσαι παλάμαι* Paul. Silent. LX. 4. pro quo *χειρες ἐμπεφηνῦναι* dicitur Herod. IV. c. 91. Haec omnia confirmant Sophoclem verbis istis idem significasse quod Homerus II. XXII. 399. *Ἐκτορα ἐκ δίφροιο ἐδήσε*, et Alpheus Epigr. V. 4. *ἐκδετον ἐξ ἵππων Ἐκτορα συρόμενον*, vel ut Philostratus Heroicc. XII. 722. eum dicit *ἐλχθῆναι ἀνηρημένον τοῦ ἄρματος*. Ed. Pa.

V. 1031. *Ἐγνάπτει αἰέν* — significat continua tractione laceratum, *Ἐκτορα δρυπτόμενον* Anth. Pal. c. VII. n. 2. [*ἐκνάμπτοντο ἀπαιτο* Appian. Civ. III. 51.] Codd. *ΔΘ. Bar. B. Par. E. Harl. et alii ἐγνάμπτει*, La. pr. Lb. Aug. B. Dresd. B. *ἐκνάπτει*, idemque vulgatum est ap. Suidan s.

¹⁾ Schol. ad Aj. 310. δ' οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ σύμφωνον, eodemque modo Hesychius et Suidas.

Ἄντυγες, idemque scriptum in Suidae cod. Leid. s. *Προσθεῖς*. Ceteri codd. et Edd. vet. cum Suida s. *Τύχη* exhibent *ἐγνάπτει*, postremo ap. Suid. s. *Προσθεῖς* editum *ἐκνάμπει*, qua forma Philostratus utitur V. Ap. VII. 12, 289. *Ἰξίων ἐπὶ τροχοῦ μετέωρος κνάμπεται*, quanquam de eodem paullo ante VI. 40. p. 277. *κάμπεται* legitur. Brunckius (Herm. Dind.) *ἐκνάπτει* praetulit Eustathio auctore, qui p. 150. Sophoclem verbo *κνάπτω* usum dicit, et quia Schol. Plut. 166. veteres Atticos *κνάφος*, *κναφεύς*, *κνάφαλλον* dixisse testatur, ex quo cum Hemsterhusio ad Lucian. Vocal. Jud. §. 4. colligit idem valere de verbo *κνάπτω*. Illa auctoritas pertenuis nec haec consequutio necessaria est. Ac si *κνάπτειν* et derivata in arte fullonia percrebuerunt, id ipsum fortasse
 428 Tragicos impulit ut alteram formam *γνάπτω* vel *γνάμπω* praeferrent Epicorum usu nobilitatam cf. Dorvill. Observ. Misc. Vol. IX. T. I. p. 118. Interpp. ad Thucyd. III. 58. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 29. et p. 103. Schneider. ad Plat. Civ. T. III. 279. Postrema verba *ἀπέψυξεν βίον* affert Eustath. p. 622. Ed. Pr.

V. 1033. *Πρὸς τοῦδ' — πεσήματι*, leguntur ap. Suid. s. *Πεσήματι*, et qui subsequitur versus s. *Ἐριννώων*, ubi *ἐχάλκευσε* scribitur omissio $\bar{\nu}$ finali.

V. 1035. *Κακῆϊνον Αἰδης, δημιουργὸς ἄγριος*. Duo postrema verba affert Suidas. Glossa Brunckii supplet *ἐπλεξε, κατεσκεύασε*, quod Brunckius, praegressum *ἐχάλκευσε* soli gladio aptum, balteo inconueniens ratus, extrinsecus assumendum censet zeugmatis modo, cujus exempla plurima extant v. Dorvill. ad Charit. p. 395. (440.) Graev. ad Flor. III. 21, 26. Staveren. ad Nepot. Timoth. II. 2. Quidni vero balteus fibulis, clavis, bullis instructus *χαλκευθῆναι* possit? Deauratum balteum nominat Seneca Ep. LXXVI. p. 7. auratis fulgentia cingula bullis Auson. Id. VI. 49. cingula baccis aspera Claudian. de Laud. Stilich. II. 87. v. Heins. ad Valer. Fl. V. 579. et de ipso Sophoclei herois ornamento Epitom. Iliadis v. 631.

Accipit insignem vario caelamine balteum.

Num igitur huic verbum *χαλκεύειν* minus conuenit quam zonae, de qua hoc ipsum verbum usurpauit Heliodorus III. 4. p. 112. Ed. Pr. — Haec non satisfecerunt Hermannō, qui *δημιουργός* pro verbo *ἐδημιούργησε* positum et eadem ratione cum accusativo *ἐκείνον* constructum esse sumit; sin aliter accipiatur, vehementer frigere hoc minime necessarium additamentum *δημιουργός ἄγριος*. Equidem, si Orcus ob solum Ajacis gladium ita vocaretur, appositionem hancce supervacaneam videri posse concederem. Ut nunc est, nihil admodum

offendor ejusmodi oratione: *illum ensem certe fabricavit Orcus, qui solet esse rerum mortiferarum faber*, unde ἄδου μάχαιραι, ἄδου δίχτυον et similia ducuntur. Praeterea, si ex illis, quae Musgravius ad Antig. 788. Matthiae Gramm. §. 346. p. 655. §. 422. p. 777. et Bernhardy Synt. p. 114. collegerunt huius constructionis exemplis, omnia excerptis quae aut ab re ⁴²⁹ aliena aut propter lectionem intuta sunt, ad summum vix tria restabunt, quae cum ἐκείνον δημιουργός comparari possunt, nullum quod cum ἐκείνον δημιουργός ἄγριος, quo epitheto assumto dubito an verbale illud casum verbi adsciscere omnino non possit; quin etiam simplicibus quibusdam haec rectio convenire non videtur; Apollonius de Synt. III. 32. p. 301. ἔστι μὲν τὸ κόπτω τοῦτον, οὐ μὴν τὸ κοπεύς τοῦτον, de quo amplius quaerendum erit. Quoniam vero supra zeugmatis mentio injecta est, addam hoc amplius, ejus figurae genera accuratius distingui oportere. Nam quod Dissenius Explicc. Nem. X. p. 466. et Comm. ad Nem. IV. 48. et 110. Pindarica ἔλεν Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον et δῶρα καὶ κράτος ἐξέφρανον ad zeugma refert, certe eum non latuit, verba illa secundum duplicem quam habent significationem, cum utroque nomine construi neque opus esse ut aliud extrinsecus assumatur verbum. In Platonis autem verbis quae Wytttenbachius ad Plut. p. 256. et Matthiae afferunt ad Hec. 290. τί χρῆ χρῆσθαι τοῖς περιγενομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, ne dici quidem potest, quodnam verbum supplendum sit, sed χρῆσθαι tam late patet ut etiam τοῖς μὴ οὔσι χρῆσθαι dici queat, fere ut Lys. p. Imbec. p. 741. διὰ τὴν πονηρίαν αὐτοῦ οὔτε φίλῳ οὔτε ἐχθρῷ πώποτε ἐχρησάμην, ubi si quis verbis adhaerescit, eadem illa existit repugnantiae species, quae Eur. El. 407. ἐν τε μικροῖς ἐν τε μὴ στέροισι ὁμῶς, nam στέρομεν ἐν μικροῖς, non item ἐν μὴ μικροῖς, sed hoc discrimine, quod haec oppositorum compositio ad emphasin pertinet ¹⁾ quae in superioribus nulla inest. Verum igitur zeugma, ne dissimilia eidem subjiciantur nomini, illud dixerim quod pertinet ad schema τὸ ἀπὸ κοινοῦ ²⁾ sed continetur verbi cum nomine constructione. Cujus exempla ab aliis con- ⁴⁹⁰

¹⁾ Ad Arist. Plut. 280. (230.) καὶ δικαίως κἀδίκως Scholiastes adnotat: τὸ ἀδίκως ἀπλῶς ἐξήπται ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ οὕτως Ἄττικοι. Eodem modo Latini adversus fas ac nefas Valer. Max. VI. 2, 8. Alia hujus oxymori exempla congressit Marklandus ad Lysiae Or. p. Mil. p. 239., alia ego ad Phryn. p. 754.

²⁾ Nimis anguste Schol. El. 435. hoc nomen circumscribit, si tantummodo ejusdem verbi alium aut numerum aut personam ἀπὸ κοινοῦ comprehendendi vult; quam late patuerit ostendit Porphyrii docta disputatio ad Il. K. 165.

quisita neque repetam neque augebo, sed tantummodo, ut ordinaria et quasi solemnia a fortuitis nullique certo generi adscriptis secernantur, admoneam. Nam frequentissime hoc fit ubi Grammatici αἰσθησιν ἀντι αἰσθήσεως poni ajunt ut Schol. ad Nic. Ther. 164. ὅταν δοῦπον ἢ ἀγγὴν ἀθρήσειε, vel Callim. Del. 180. οὐκ ἔτι μόνον ἀκουῆ ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοντο γάλαγγας δυσμενέων, Hom. H. in Ap. 265. εἰσορασθαι ἄρματα καὶ κτύπον ἵππων. Epist. Socr. XXVIII. 33. αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ ἱεροῦ λόγου καὶ τῆς παγκάλης τοῦ Νεῖλου θέας, Arrian. Alex. VII. 15, 5. ὦν τὰ τε ὀνόματα καὶ τὰς σκευὰς τότε πρῶτον ὀφθῆναι, quibus in locis similibusve non item ut in acyrologia ¹⁾ verbo unius certi sensus proprio attribuitur significatio percipiendi et sentiendi generalis sed cum nomine notio verbi congeneris tacite comprehenditur. Deinde quod Demosthenes scripsit de Cor. 231, 23. τοὺς μὴ λόγον ἀλλ' ἔργον παράνομον πεποιηκότας, vix recte aestimabitur nisi ex comparatione similium: χρηστά ἔργα καὶ ἔπεα ποιεῖν Herod. I. 90. οὐτ' ἔργον οὐτ' ἔπος ἐκτραπέλον εἰπῶν Pind. P. IV. 186. οὔτι ἔπος εἰπῶν ἀποθύμιον ἢ κεν ἔρξας Hesiod. Opp. 708. ὅ τι κεν ῥέξαι ἔπος ἢ καὶ ἔργον Orph. Arg. 287. ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχον ἔστιν ἀκούσαι οὐτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον Odys. XV. 374. unde patet eam quasi quandam esse dicendi formulam variando saepe turbatam. Quae vero generatim tractari non possunt, ea certe positura verbi distant, ut prozeugma Plut. Plac. Phil. II. 30, 416. τὴν σελήνην περιουκείσθαι μείζοσι ζώοις καὶ φυτόις καλλιόσι, ac remoto ad finem verbo Lucian. Asin. c. 40. p. 179. ξίφη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, vel hypozeugma ut Eur. 481 Ion. 1065. ἢ ξίφος ἢ λαίμων ἐξάψει βρόχον, Paus. V. 5, 3. τέμενος καὶ ἱερὸν καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ἄφοδομήσατο. Cicero p. Rosc. Am. c. VIII. *quum eodem tempore et ea quae praeterita sunt et ea quae videntur instare, praepararet.* Sed cavendum est, ne huic numero plus adscribatur quam opus est. Elmslejus ad Med. 672. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρῶς τε συντέτηγ' ὅδε ad zeugma refert, quia ὄμμα συντέτηγες non dici putat; sed dixit Theocritus Epigr. VI. 2. εἰ κατατήξεις δάκρυσιν ὤπας et Moschio Stob. Flor. CV. 22. κἀνθους ἐξέτηκε δακρυοῖς. Alii utuntur Sophoclis El. 435. ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαιθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν, quod tamen non aliter dictum videtur ac Theocr. XVII. 119. ὅσα μέγαν Ἠριάμοιο δόμον

¹⁾ Loquor de notis exemplis κτύπον δέδορα, θᾶσαι ὡς καλὸν ὄζει etc. quorum imitamenta quaedam sermo vulgaris admisit τὸ κήρυγμα τῆς ἐλευθερίας θωάμενοι Polyaen. IV. 7, 6. ἐπειδὴ οὐκ ἔωρον τὸ ἀσθμα ἐν — Lucian. Dial. Meretr. XII. 254. ubi loquitur mulier tenebris circumfusa cf. Bast. ad Aristaen. p. 670.

κτεάτισσαν ἐλόντες, ἀέρι που κέρυπται, id est ἠφάνισται. Non meliore jure huc referri potest Sophocl. Androm. Fr. II. ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα, et quae Elmslejus affert ad Heracl. 312. ἦν δώματ' οἰκήσητε καὶ τιμὰς πατρός, ubi utrumque nomen verbo aptum est, prius proprie intellecto posterius translato, ut saepe οἰκεῖν dicitur pro νέμεισθαι, Iph. A. 1508. ἔτερον αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν. Similiterque verba polysemanta λαμβάνειν, αἰρεῖσθαι, χρῆσθαι, ποιεῖσθαι, cum diversis nominibus ita conjungi solent ut non eadem utrique significatio congruat, sine ulla zeugmatis specie. De zeugmate nominum Grammatici nostri tacent, cujus exemplum praebet Pindarus Pyth. IX. 172. νικάσαντά σε εἶδον ἄφρονι θ' ὡς ἐκάστα φίλτατον παρθενικαὶ πόσιν ἢ νιόν εὐχοντο, in quo nemo haerebit. Mirabilius Plutarch. V. Cim. X. 259. Ἀθηναῖοι τό τε σπέρμα τῆς τροφῆς εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐξέδωκαν ὑδάτων τε πηγαίων καὶ πυρὸς ἕνασιν χρῆζουσιν ἀνθρώποις ἐδίδαξαν, ubi Solanus μετὰδοσιν addendum putat, Coraius χρῆσιν, Schaeferus nihil, sed pro πηγαίων scribendum esse πηγὰς, quo vereor ut significari possit, quod Plutarcho propositum erat, Athenis execrationibus publicis sancitum esse, si quis quem *quaesitum ad fontem deducere* recusaret.

V. 1036. Ἐγὼ μὲν οὖν — Cod. Θ. Laud. Mosq. A. Aug. AB. et Ald. ἐγὼ μὲν ἄν, probante Hermanno. Ceteri et Suidas, qui s. Μηχανοδόφος hunc et sequentem versum 432 recitat, id quod vulgatum est. Pro ἀεὶ Jen. ὁμοῦ.

V. 1039. Κεῖνος τὰ κείνον — Apud Suidan s. Ὅτι γὰρ antecedens versus, ut vulgo, scribitur, hic mendose ἐκεῖνος τὰ κείνον στεργέτω καὶ γὰρ ταῦτα, sed in codd. τε κείνα vel τ' ἐκεῖνα. In cod. Γ. ἐκεῖνα, in ceteris τὰ κείνου et κακείνου. In Edd. ante Hermannum κείνός τ' ἐκεῖνα, pro quo ille ascrivit Monkii correctionem ad Alc. 545. quam dubitanter sequenti sumus. Eur. Suppl. 466. σοὶ μὲν δοκέτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τάντια. Evenus Epigr. App. N. 23. σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ', ἔστω ἐμοὶ δὲ τάδε.

V. 1040. Μὴ τεῖνε μακρὰν — κρύψεις. Eodem modo legitur hic versus ap. Moschop. in Lex. s. Τεῖνω, sed ap. Grammaticum Hermanni p. 390. μακρὸν et κρύψης, quorum posterius habent codd. ΓΔ. La. pr. Lb. Mosq. B. Lips. B. Μακρὸν λόγον ἀποτείνειν Plato Protag. 361. A. μακροὺς τεῖνεν λόγους Eur. Hec. 1117. et similia alii v. Boisson. ad Aristaeon. p. 625. ad Philostr. 645. sed omisso substantivo Tragicis semper μακρὰν τεῖνεν vel ἐκτείνειν v. Elmsl. ad Med. 1318. μακρὰν ἀνιστορεῖν Trach. 317. πειραίνειν Eur. Hel. 1017. et quod memorabilius, οὐ μακρὰν δέξεσθέ με Troad. 462.

V. 1042. *Τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.* Mosq. B. *τάχ' ἂν ἐν.* Eur. Troad. 407. *κακοῖσαν οἰκειοῖς γελᾶν.* Singulare est et olim addubitatum ἃ δὴ pro ἄτε vel οἶα δὴ, sed satis munitum Nicandri exemplo Alex. 215. *βοᾶ ἃ τις ἐμπελάδην φῶς ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφέσσιν ἀμηθείς.* Ed. Pr. Demosth. Ep. V. 1490. A. ἃ δὴ ὑπολαμβάνων, Schaeferus οἶα δὴ scribi malit. In Dion. Chr. Or. VII. 273. *ἐφθείροντο οἱ πολλοὺς (scr. πλείους) ἄγε οὐδαμῶς δαιμονίας τυγχάνοντες ἐπιμελείας scrib. ἄτε.* Verbum ἐξίκοιτο Scholiastae perperam reddunt *ἐξέλθοι* id est *διεξέλθοι, εἴποι.* In seq. versu Lips. B. *τίς ἐστιν.*

V. 1045. *Ῥεὶ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.* Versis vicibus Philoct. 1038. *οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλευσαν τόνδε.*

433 V. 1047. *Οὔτος, σὲ φωνῶ, τόνδε* — Schaeferum sequuti editores comma post φωνῶ sustulerunt, ut jungantur φωνῶ σε μὴ ξυγκοιζέειν, *jubeo te;* neque tamen aut exemplum hujus constructionis verbi φωνεῖν afferunt aut cur imperiosum illud μὴ ξυγκοιζέειν, si verbum jubendi vel vetandi desit, minus exaudiatur, apertum faciunt. Hermannus *συγκοιζέειν*, ut *Γ1Θ.* [*Σέ φημι* Lucian. I. 334.]

V. 1049. *Ἀνήλωσας.* Brunckius Valckenario suasore ad Phoenn. 591. *ἀνάλωσας* edidit ut magis atticum, non plus duo codd. sequutus, suum et August. B. ceteri omnes *ἀνήλωσας*, quod Hermannus revocavit. Apud Aeschylum et Sophoclem aliud hujus temporis exemplum non reperitur, apud Euripidem saepius *ἀνάλωσε*, *ἀναλώθη* legitur, nunquam *ἀνήλωσε* v. Matthiae ad Electr. 676. *Ἀνήλωσε* legitur ap. Lysian p. 155, 42. p. 157, 56. p. 161, 1. p. 176, 10. sed *ἀνάλωσε* p. 153, 18. p. 185, 21. illud saepius ap. Isocratem p. 3, 6. (cod. *ἀνάλ.*) p. 153, 67. p. 172, 67. 201, 60. p. 371, 113. (cod. *ἀνάλ.*) variant plerumque libri Demosthenis in hoc et in ceteris temporibus p. 228, 3. p. 247, 6. p. 264, 15. p. 274, 20. aliorumque Atticorum v. Poppo ad Xen. Cyr. I. 4, 5.

V. 1050. *Δοκοῦντ' ἐμοὶ δοκοῦντα δ'* — Pariss. CT. Aug. BC. D. *δοκοῦντά θ'.* Ceteri *δοκοῦντα δ'*, quod Elmslejus revocandum esse monuit. Mosq. B. *δοκοῦνθ' ὅς κηραίνει*, Jen. *δοκοῦνθ' ὅς κοιράνει.* In seq. versu Dresd. A. et Ald. *οὔκοῦν.*

V. 1053. *Ἄξειν* — *ξύμμαχον.* Laud. Ven. Aug. Dresd. B. Lipss. AB. *ἄγειν.* Nonnulli *σύμμαχον.*

V. 1054. *Ἐξεύρομεν ζητοῦντες.* Reiskius *συνόντες* corrigit, Eldickius in Spec. Crit. p. 3. *ζητοῦντ' ἐτ'*, immerito offensi participio illo quod saepe cum verbo *εὐρίσκω* conjunctum legitur. Arist. Plut. 105. *οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ ζητῶν ἐτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα.* Rann. 91. *γόνιμον δέ*

ποιητὴν ἂν οὐχ εὐροῖς ἐτι ζητῶν ἄν. Ac similiter alia; Pind. Ol. XIII. 161. εὐρήσεις ἐρευνῶν. Lucian. Necyom. c. 4. εὐρισκον ἐπισκοπῶν. Demosth. 469, 5. οὐ δύναμαι σκοπούμενος εὐρεῖν. Antiphanes Athen. XIV. 654. E. χρηστὸν ἄνθρωπον εἴαν τις ἕνα μόνον ζητῶν ἴδῃ. Ed. Pr. His subjiciam quae 394 prius ad v. 882. adscripseram non absimilis abundantiae exempla; Od. C. 252. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτόν, Antig. 763. σύ τ' οὐδαμᾶ τούμῳν προσόψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων. Trach. 907. εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας ἐκλαιεν ἢ δύστηνος εἰσορωμένη. Aesch. Choeph. 738. ἢ δὴ κλύων εὐφρανεῖ νόον, εὐτ' ἂν πύθεται [cf. Doederlein Synon. T. IV. 316.] quibus adjungi poterit Nicostrati Athen. III. 118. E. ὃν οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν τριῶν κατασθιοντες.

V. 1056. Ὡς ἔλοι δορί. Schol. γράφεται ὡς ἐλοιδόρει, ὡς λοιδορούμενος ἐπηγγείλατο, quo nihil ineptius fingi potest. Hermannus perspexit ab eo, qui hoc primum prodidit, significatam esse diversitatem scripturae δόρει. Id ipsum reposuit Dindorfius.

V. 1058. Τήνδ', ἣν ὄδ' εἴληχεν τύχην θανόντες ἂν προύκειμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ. Cod. Δ. ἀθλίῳ pro αἰσχίστῳ, item Γ. sed adscripto γρ. αἰσχίστῳ, quod in plerisque extat; ἐχθίστῳ alii cum Triclinio; utramque lectionem interpretantur Scholiastae αἰσχίμου (ἀσχήμου) θανάτῳ et ἐχθίστῳ, neque dictu proclive est, utra potior. Αἰσχίστῳ μόρῳ διαφθαρῆναι Herodo. IX. 17. αἰσχίστῳ ὀλέθρῳ τελευτῆσαι Thucyd. III. 59. αἰσχίστῳ θανάτῳ ἀποθανεῖν Procop. H. A. VI. 20. D. ἐχθιστος vel ἐχθρὸς μόρος nunc non commemorari, saepe autem legitur οἰκτιστος ὀλέθρος sive θάνατος Odys. XI. 411. ac potissimum de iis, qui fame pereunt ib. XII. 342. Galen. Ther. ad Pis. I. 16, 954. B. Aelian. Hist. An. VI. 63. Procop. H. A. XXVII. 78. quod mortis genus Thucydides I. c. αἰσχιστον appellat. Atque his omnibus locis verbis pereundi adjunctus est datus μόρῳ, ὀλέθρῳ, θανάτῳ. Sed non minus frequenter quartus casus; ἀπόλωλε κακὸν μόρον Od. I. 166. ἀλγίστον ὀλλύμενοι θάνατον Antipater Anth. Pal. VII. n. 745. τὸν οἰκτιστον μόρον ἀπολέσθαι Charito VI. 8, 146. Dionys. Antt. V. 27. vel ἀποθανεῖν II. 68. VI. 7. θανεῖν βρόχιον μόρον Nonn. Paraphr. VIII. 45. et Apollonius II. 881. τοῦτον ὃν ἔλλαχον οἶτον ὄλοντο, quem locum intuentibus dubito Hermann accedere, qui post ἣν ὄδ' εἴληχεν τύχην statuit sequi debuisse ἐλάχομεν, sed poetam substituisse pro eo alia ejusdem sententiae verba θανόντες ἂν προύκειμεθα. Certe nihil impedit quominus dicatur: ἀπεθάνομεν ἂν τὸν ὃν οὗτος εἴληχε θάνατον vel μόρον vel τύχην, vel brevius τὸν Αἰαντος ἂν θάνατον ἀπεθάνομεν, ut στρατηγοῦ θάνατον

ἀποθνήσκει et similia, quae in Dissert. de Figura Etym. congressimus. Hactenus non male Scholiastes *κατὰ τὴν τύχην* *τὴν τύχην*, quamquam supplemento non opus est. [Idem C. Matthiae sensit in Quaest. Soph. p. 48. In nostro exemplo male comma remansit post *τύχην*.]

V. 1061. *Πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν*. Parum probabilis est Boissonadii conjectura ad Philostr. p. 531. vulgare proverbium *τὴν νόσον ἐς αἰγας τρέψαι*, ex hoc Sophoclis loco ductum esse. Ed. Pr.

V. 1063. *Τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ* La. Lb. *Θ. τοιοῦτον*. Hinc sumsit Lycophro v. 154. *ἐτύμβευσεν τάφῳ*. Eustathius p. 687, 59. *τὸ τυμβεῦσαι τάφῳ ἔχει διαστολήν πρὸς ἑτεροῖα τυμβεύματα*. [Id. p. 19, 19.] Significat rite condere. *Τυμβεῦσαι αὐτὸν σῶμα* Scholiastes per ὄλον *κατὰ μέρος* explicat, neque aliter sentit Bernhardy Synt. p. 120. ut exempla ab eo apposita ostendunt. Sed haec diversissima sunt. Quemadmodum Thucydides scripsit *τὸν πόνον* — *ἀπέδειξα οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπτευόμενον*, ita Sophocles dicere potuisset *τὸν Αλαντα οὐδεὶς τοσοῦτον σθένει ὥστε αὐτὸν τυμβεῦσαι*, sed quum *αὐτόν* ab initio posuisset, nomen idem significans sed magis proprium *σῶμα* subjunxit. Nemo credat dici posse *ἐτύμβευσάμεν αὐτὸν σῶμα* verbis tam arcte compositis ut in istis exemplis *τόνδε λιπ' ὅστεα θυμός* etc.

V. 1066. *Πρὸς ταῦτα μηδὲν δεῖνὸν ἐξάρης μένος*. Scholiastes in Parall. *μὴ ἀντάρης χαλεπήν ἐνστασιν*, quibus multa de verbo *ἀνταίρειν* subnectit ut dubitari possit an ille *ἀντάρης* scriptum invenerit.

V. 1068. *Θανόντος γ' ἄρξομεν*. Particulam male omitunt Barocc. AB. Δ. et Triclin.

V. 1071. *Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἄνδρα δημότην*. Reiskius ὄντα *δημότην*, ad evitandam ejusdem vocis iterationem, qua veteres offensi non sunt. Aeschylus Ag. 1638. *οἰκουρὸς εὐνήν*
 486 *ἀνδρὸς αἰσχύνασ' ἅμα ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον*. Eur. Ion. 578. *εἰς τὰς Ἀθήνας στείχε κοινόφρων πατρί, οὐ σ' ὄλβιον μὲν σπῆπτρον ἀναμένει πατρός*. Sed mirabilis est *κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἐστι* pro simplici *κακόν ἐστι* positum. Ed. Pr.

V. 1073. *Νόμοι καλῶς*. Jen. et Mosq. B. *καλῶς νόμοι*.

V. 1074. *Ἐνθα μὴ καθεστήκη δέος*. Apud Stobaeum XLIII. 14. qui hos sex versus 1071—1076. excerptit, *παρὰ στήχει* legitur, in Aug. C. Schol. Rom. et Ald. *καθεστήκημι*, in Harl. Barocc. AB. Bodl. Laud. Paris. D. Aug. B. et Dresd. A. *καθεστήκοι*. Paris. E. *καθεστήκε*, quod Brunckius recepit, ceteri *καθεστήκη*, quod posteriores.

V. 1075. *Στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι*. Jen. et

Mosq. B. στρατηγὸς σωφρόνων ἀρχοιτό τις. Lips. B. στρατόν γε σωφρόνως ἀρχοιτό τις. Φόβου πρόβλημα Eustath. Opusc. XXI. 175, 96.

V. 1077. Κὰν σῶμα γεννήσῃ μέγα. Apte glossa Brunckii γύσῃ, cuius verbi exemplo poeta synonymum γεννῆσαι accommodavit, solus fortasse Graecorum, qui hodie restant. Perperam Spanhemius et Musgravius κὰν σῶμα γεννηθῆ μέγας. Brunckio aliquando in mentem venerat κτήσῃται, quod defendit Euripidis auctoritate Ion. 1198. οὐληρὰ σκεῖν correpta vocali usurpantis. Sed scribendum est τεύχη, quod Moeris p. 371. atticis assignat et Tragici maxime frequentant σκεῖος funditus repudiantes, eodem arbitrio quo λυχνος, ῥάβδος, aliaque nomina vulgo usitata declinant. Tum in Troad. v. 1252. τὰς μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ κατέκαμψε βίου pro κατέγναψε substitui oportet. Ed. Pr.

V. 1079. Αἶος γὰρ — αἰσχύνῃ θ' ὄμου. Eustathius hunc et sequentem versum affert [p. 111, 32.] p. 399, 33. p. 667, 48. et cum homerico ἴσχε γὰρ αἰδώς και δῖος confert p. 1036, 13. Scholiastes: Καὶ Ἐπίχαρμος, ἐνθα δῖος, ἐντροῦθα και αἰδώς, quod vulgo tribuitur Cypriorum scriptori v. Henrichsen de Cyp. p. 69.

V. 1081. Ὅπου δ' ὑβρίζειν. Hunc v. et sex sequentes exhibet Stobaeus T. XLIII. 17. ubi παρῆ legitur ut in F. La. Lb. Aug. B. Dresd. B. Eur. El. 978. ὅπου δ' Ἀπόλλων 487 σκαιὸς ἦ. Sic edidit Dindorfius.

V. 1082. Ταύτην νόμιζε — χρόνῳ ποτέ. Elmslejus et hiatus tollendi causa et ne soloeca sit oratio, ποτ' ἄν scribit; quod perspicue refellit Hermannus.

V. 1083. Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν. Stobaeus l. c. ἐξ οὐρίας. Utrumque perinde in usu est: διαδραμεῖν ἐξ οὐρίας Aristod. Mech. s. VII. πλεῖν ἐξ οὐρίας Polyb. I. 47, 2. Aelian. V. H. II. 17. Synes. Ep. LXXXVIII. 230. C. Eustath. de Hysm. VII. 284. Himer. XIII. 224. οὐρία ἐφεῖς Plat. Protag. 335. A. ἐξ οὐρίων afferunt Hesychius et Suidas; ὀλίγας ἐν οὐρίῳ πλέουσα Lucian. Lexiph. c. 15. p. 193. T. V. alii plurali usi sunt; ἐξ οὐρίων θείν Aristid. T. I. p. 23. et 273. pro quo ἐξ οὐρίας κομιζέσθαι legitur T. II. 143. [θεῖν ἐξ οὐρίας T. II. 309.] ὅταν ἡ τύχη ἐξ οὐρίων φέρεται Himer. Or. V. 16. 496. Liban. Epist. CLXXVIII. Deel. T. I. 456. ubi codd. nonnulli ἐξ οὐρίας. [ἐξ οὐρίων πλεῖν Liban. T. II. 421.] Theodor. Metoch. XXVII. 179. οὐρια πλεῖν, Aristoph. Lys. 549. οὐρια θεῖν. Scholiastes supplet πνευμάτων, quod res ipsa subjicit [nec video, quid causae Matthiae habeat cur h. l. duas constructiones confusas esse dicat ἐξ οὐρίων ἐς

βυθόν πεσεῖν et οὐρίοις δραμοῦσαν ἐς β. π.] Eustathius p. 1452, 45. ὁ ἐξ οὐρίας πλοῦς καὶ πληθυντικῶς ἐξ οὐρίων ἤγρον πνευμάτων· ἐκείθεν καὶ οὐρίσαι τὸ ἀποκαταστῆναι εἰς οὐριον. Huic contrarium πρὸς πνεῦμα πλεῖν Aristaen. II. Ep. XVII. 178. πλεῖν πρὸς ἐναντίον ἀνεμον Pollux I. 110. ἐναντία τοῖς πνεύμασι πλεῖν Aristid. T. I. 306. et 329. unde transtulit Phocylides v. 112. καιρῶ λατρεύειν μηδ' ἀντιπλεῖν ἀνέμοισι. sic enim scribendum est pro ἀντιπνεῖν, quod ineptissimam reddit sententiam. Ad nostrum locum ejusque similes pertinet adnotatio Schol. Arist. Vesp. 59. αἰεὶ οἱ ποιηταὶ τὰς πόλεις πλοῖοις παραβάλλουσι καὶ Σοφοκλῆς. sed et Plato Polit. p. 302. A. πολλὰὶ πόλεις καθάπερ πλοῖα καταδύομενα διόλλυνται. Ep. Pr. Eἰς βυθόν Hermannus, ut maxima pars codd. pro ἐς —

V. 1084. Ἄλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος. Perquam apte hoc Menelaus dicit ex Spartanorum institutis, qui Timoris aedem
488 consecraverunt juxta triclinium Ephorum, τὴν πολιτείαν μάλιστα συνέχεσθαι φόβῳ νομίζοντες Plutarch. V. Cleom. c. IX. 808. D. Sophoclis versu utitur Thomas M. p. 371. et Eustathius p. 1519, 17. Ep. Pr. δέους τι cod. Γ.

V. 1085. 1086. Μὴ δοκῶμεν δρῶντες — Affert haec verba Thomas p. 612. (234. R.) [Maxim. Plan. Anecd. Bachm. T. II. 35.] Μὴ οὐκ ἀντιτίσειν Jen. et Mosq. B. Pro αὐθις Stobaeus l. c. αὐτις. Pro ἄν ἠδῶμεθα et ἄν λυπῶμεθα codd. partim ἄν [ut Maximus l. c.] partim ἄν cum duplici semicirculo et accentu.

V. 1087. Ἐρπει παραλλάξ ταῦτα. Haec afferuntur in Anecd. Bachm. p. 370, 20. Simplicis ἀλλάξ quis praeter Hesychium testis sit, nescio. Rarius est ἐπαλλάξ Diod. XIX. 30. Galen. de Comp. Med. p. Locc. I. 2, 430. T. XII. et suspectum propter crebram cum ἐναλλάξ commutationem v. Sturz. Lex. Xen. I. 238. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 393. tritum vero παραλλάξ, id est οὐ κατὰ στοιχον Thucyd. II. 102. Aristot. Meteor. V. 9. p. 385, 25. Aelian. H. An. X. 20. Philostr. Heroicc. I. 19, 793. Appian. Pun. VII. 53. Theophrastus H. Pl. VI. 2, 8. λέγω δὲ παραλλάξ, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἀλλὰ ἐναλλάξ, quod pro illo substituitur Xen. Cyn. IX. 12. plane ut appareat synonyma esse. Ac fortasse Aristidi T. II. 259. ὁ ἰσχυρὸς ἠττήσεται τοῦ ἀσθενοῦς — πάντα ταῦτα ἐναλλάξ περιέρχεται, praesentis loci memoria observabatur. Ep. Pr. Pro πρόσθεν cod. Δ. πρότερον.

V. 1088. Αἰθῶν ἕβριστής — immerito in suspicionem venit Purgoldo; αἰθῶν ἐπακτήρ Lycophr. v. 109. αἰθῶσι θηροὶ καὶ δεινοὶ Plat. Rep. VIII. 559. D. θυμὸς φλογώδης

Anonymus Suid. T. I. p. 159. *ignitum ingenium* Prudent. Hamart. v. 546. Ed. Pr. μέγα φρονῶ cod. Γ.

V. 1090. *Εἰς ταφάς πέσης*. Hermannus cum codd. et Edd. vett. pro *ἐς*. Ταφαί hic et multo magis v. 1109. τοῦτον ἐς ταφάς θήσω, pro τάφοι positum videtur vel enallage generis, ut ita dicam, ionica, vel potius quia loca sepulcris destinata ταφαί dici possunt, ut *proseucha*, *ambulatio*, *ταριχεία*, *βόσις*, *ἄροσις*, *ἐξαιρέσις*, *ἐμβασις*, de locis dici solent; δεικνύται ἐνταῦθα ταφή τῶν τελευτησάντων Strab. IX. 412. et 414. 499 Aelian. V. H. XII. 21. ἐς τὰς πατρώας ταφάς cf. Epigr. Adesp. DCXXXII.

V. 1091. 1092. Μενέλαε μὴ — Hos versus transscribens Stobaeus Tit. CXXV. 13. in altero εἰτ' αὐτός pro μὴτ' αὐτός dedit. Ὑβριστῆς ἐν θαναοῦσιν ut προδότης ἐν λέχει Med. 206. Codices aliquot ἐνθαναοῦσι.

V. 1093. Οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες ἄνδρα — cum tribus insequentibus ad se transtulit Stobaeus LXXVIII. 6. Eadem paronomasia usus Gregorius de V. S. v. 17. ἀκοῦσατ', ἄνδρες, ἄνδρὸς ἀψευδεστάτου. Verba τὸν μηδὲν ὄντα γοναῖς illustrat Eustathius p. 626, 55. Ed. Pr.

V. 1096. Ἐν λόγοις ἐπη. Thucydides III. 67, 6. λόγοι ἐπεισο κοσμούμενοι, quod satis est ad tuendam hujus loci integritatem, de qua Boethius dubitavit. Ed. Pr.

V. 1100. Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Glossa Brunckii ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις, quod in Barocc. B. scribitur ἑστρατήγεις, temere probatum Valckenario ad Phoenn. v. 856. Pro τοῦδε in texto Scholiorum Rom. legitur τῶδε, sed in Schol. Laur. deest. Στρατηγεῖν τοῖς ἐναντίοις Paus. IX. 5. et saepe alii. Ed. Pr.

V. 1101. Ὡν ὄδ' ἤγειτ' οἰκοθεν. Porsonus ap. Kidd. p. 194. emendabat ἤγεν [ut Aesch. Pers. 340. Ἐξέρξη χιλιάς μὲν ἦν ὧν ἤγε πληθὺς], Elmslejus ad Heracl. 371. minus apte ἤγειτ', uterque ea ratione ductus, quae quam infirma sit demonstravit Hermannus.

V. 1102. Σπάρτης ἀνάσσων -- Hunc et quinque sequentes vv. affert Suidas s. Ὑπαρχος. Ultimo tertii versus vocabulo ἢ καὶ τῶδε σε, accentum addidi. Scholiastes: γράφεται ἢ καὶ τοῦδ' εἰ σοι, quasi in praecedente legeretur σε τῶδε. Ed. Pr.

V. 1105. Ὑπαρχος ἄλλων, οὐχ ὄλων στρατηγός. Primum nomen Scholiastae in controversiam vocant, utrum sic vocetur ὁ ἐπὶ ἀρχὴν ἄλλων ὧν an ὁ ἀρχῶν ἄλλων, τῶν Σπαρτιατῶν δηλονότι καὶ οὐχ ἡμῶν κρατῶν. Posterius qui probarunt, haud dubie recordati sunt eundem hominem saepe et ὑπαρχον dici et ἐπαρχον v. Ellendt. ad Arrian. T. I. 258.

sed veterem de pleonasmo praepositionum errorem sequuti
 440 non animadverterunt ὑπαρχον hic ut Eur. Hel. 1452. dici
 τὸν ἰπ' ἄλλοις ἀρχοντα, ut ὑφηγίον τὸν ὑπὸ τινι ἡγίον, de
 quo genere compositorum accurate exposuit Lehrsius de
 Aristarch. p. 115. [Ἵποστρατοφύλαξ Strab. XII. 177. ἐπι-
 στρατήγος, ὑποδιδάσκαλος, ὑφηγεμῶν Meleag. XI. 8.] Id hoc
 loco significari apparet ex opposito οὐχ ὄλων στρατηγός, in
 quo ego antea ὄλων pro πάντων positum esse credidi, ut
 Sophronius dixit Anth. Pal. c. VII. n. 679. Anall. T. III.
 126. πολυόλβος ὄλων πλέον ἂν τότε Κίπρος, et Nonnus L.
 XLVII. 482. ὄλας οἴστροσε γυναικας, item Liban. Decl. T.
 IV. 596. ὄλαις ἂν μηχαναῖς ἐθρωμην. cf. Dorvill. ad Char.
 p. 370. (424.) Corais in Bibl. Hell. Prodr. p. 80. Postea
 autem Luciani verba de Luct. §. 6. 209. T. VII. τὴν τῶν ὄλων
 δεσποτείαν ἔχουσιν, et Diodori XII. c. 42. τὴν ὄλην ἡγε-
 μονίαν ἔχων, admonuerunt potius genitivum nominis neutrius
 esse; neque id latuit Doederleinium Synon. T. IV. p. 359.
 Certe Erfurdtii emendatione ὄπων supersederi potest. Quae
 sequuntur ὡστ' Αἰαντος ἡγεῖσθαι ποτε profert Grammaticus
 Hermanni p. 374.

V. 1107. Τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους. Ald. κόλαζε
 καίνους. Toupius ad Theocr. p. 338. κόλαζ' ἐκείνα scriben-
 dum esse pronunciat. Quanto rectius Triclinius ille: ἐπι
 ἐνταῦθα ἡ κόλασις διὰ λόγων ἦν, διὰ τοῦτο τὰ ἔπη κόλαζ'
 ἐκείνους φησὶν, et glossa Brunckii κολάζων λέγε. Simillime
 Oed. T. 340. ἔπη ἂ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάξεις πόλιν, ac vel
 communis sermo verbis laudandi et vituperandi adjungit ac-
 cusativum nominis neutrius. Thucyd. I. 42. ἂ τὴν πόλιν
 ὑμνησα. Demosth. de Cor. 1229, 4. ἂ αὐτοὺς ἐνεκωμίασαν
 καὶ ὅσα εἰς ἡμᾶς ἐβλασφήμησαν. Plato Rep. IX. 583. A.
 κύριος γοῦν ἐπαινέτης ὃν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος.
 Philostr. V. Ap. VII. 16. 297. κρήνη ἦν ἄδουσαν Ἑλληνες ὅσα
 τὴν τοῦ ἵππου κρήνην. Plato Phaedr. p. 243. D. ἂ ψέγομεν
 τὸν ἔρωτα. Dionys. Art. IX. 7, 348. ἂ ἐβούλετο καθάψασθαι
 τῶν βασιλέων. Ed. Pr.

V. 1110—1112. Οὐ τὸ σὸν — In cod. Γ. μή. Duos
 sequentes affert Moschopulus ad Hesiod. Opp. v. 776. ubi
 οὔνεκ' legitur et πλέω, cod. Γ. et Dresd. A. εἴνεκ' quod me-
 441 rito Tragicis adjudicari videtur cf. Interpp. ad Plut. v. 329.
 Πἄλοι cod. A.

V. 1113. Οἶσιν ἦν ἐνάμοτος. Sic La. sec. Membr. Paris.
 DE. Mosq. A. Aug. C. Ald. Junt. Ceteri ἐπάμοτος.

V. 1114. Οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας — vel repeten-
 dum est τοσοῦτον vel ἀξιοῦν absolute positum pro τιμῶν v.
 Musgrav. ad Heracl. 918. Τοὺς οὐδένας Iph. A. 371.

V. 1115. Πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε. Ridicule Schol. Bar. πολλοὺς ὑπηρέτας λαβὼν ὁ Αἴας καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἦλθεν ἐνταῦθα. Patet Menelaum unum aut plures secum adduxisse praecones, id quod in personarum indice significavi. Hos saepius in fabulis veterum ad pompam introduci Eustathius docet p. 780. οἱ κήρυκες οὐδ' ὄλως πρόσφρονοῦνται ἀλλ' ἀργὰ καὶ νῦν παρειαίγονται πρόσωπα, ἐποῖα πολλὰ καὶ ὕστερον ποιοῦσιν οἱ σκηνηκοί. Talia Theseum, Thoantem, Theoclymenum sequuntur ἀνώνυμα πρόσωπα, ut Themistius vocat Or. XXI. 263. sive κατὰ δορυφορήματα Plut. An seni resp. p. 791. C. T. Π. de quibus v. Spanheim. ad Julian. Caes. p. 62. ed. Heus. Ed. Pr. In sequente versu cod. Γ. καὶ τοῦ σοῦ pro τοῦ δὲ σοῦ.

V. 1117. Ὡς ἂν ἦς οἷόςπερ εἶ. Ἦς Jen. et Mosq. B. omittunt, pro εἶ Jen. ὦ, Mosq. B. εἶ ἂν. In ὡς ἂν omnes consentiunt, nisi quod in Aug. B. priori vocabulo superscriptum ἔως, quod in Aug. C. pro glossa apponitur: ἀντὶ τοῦ ἔως. Reiskius ἐς τ' ἂν correxit, quod Brunckius hic et Philoct. 1330. adoptavit, quia neque ὡς pro ἔως dici neque hoc pro monosyllabo cedere possit. Reisigius ad Oed. p. 357. ὡς ἂν ἦς interpretatur ut sis qualis es, hoc est, contentus. Quod si ita intelligi voluit ut contentus esse ne devinas vel ne tibi cedendo aliquid honoris tribuere videar, et valde perplexe et justo arrogantius loquutus est Teucer. Matthiae: ut sis actionibus tuis qualis es natura et ingenio, nimirum ἀλαζών. Num igitur ille sperare potuit, Menelaum minus vanum fore, si ejus comminationes non parvi penderet? Hermannas, qui particulam finalem ab hoc loco alienam esse sensit, isto modo: *utcunque sis, qualis es*, significans, nisi 442 fallor, *quantumlibet ferocias*, quae sine dubio perapta est sententia, sed ὡς non videtur pro quantumlibet dici posse, neque hoc idem valere quod utcunque; nam prius mensuram significat, *wie sehr du auch so seyn magst wie du bist* i. e. *wie sehr du dich auch ereifern magst*, alterum vero modum, *wie du auch seyn magst wie du bist*, quod nescio quomodo repugnat. Idem ad Ant. 215. et Hec. 328. ὡς ἂν h. l. dummodo, si modo reddidit. Quantum ego sentio, nihil aliud significatur quam quod Plato dicit Phaedr. 243. E. ἔωςπερ ἂν ἦν, ὃς εἶ, Aelian. V. H. XIV. 9. ἐστ' ἂν εἶ (sic) τοιοῦτος· neque adhuc adduci potui ut in Philoct. l. c. παύλαν ἔσθι μὴ ποτ' ἐντυχεῖν, ὡς ἂν ἥλιος ταύτη μὲν αἰση κ. τ. λ. eorum rationem improbarem, qui solum *quamdiu* convenire existimant. Apud Platonem de Rep. IV. 423. ἔως ἂν ἡ πόλις οἰκῇ et Tim. 78. D. ἔωςπερ ἂν ἡ πόλις ἕνε-

στήκη nuper demum e paucis codd. substitutum pro *ώς*, quod in Quint. Cal. XIII. 200. *ώς* *ἔτι κάμτος ἀέξεται, οὐτὶν' ἐάσω*, neque in *ἕως* (*εἶος*) mutari neque commode *siquidem* verti potest cf. Wex *de usu particularum* *ώς* *ἂν* ad Antig. T. II. p. 112.

V. 1118. 1119. *Οὐδ' αὖ τοιαύτην — δάκνει*. Hos versus sublegit Stobaeus Serm. XIII. 3. priorem Menelao, alterum, quo Eustathius utitur p. 801, 57. Teucro subjiciens, quomodo ante Brunckium dispediebantur. Idem pro *οὐκ αὖ* e codd. et Stobaeo restituit *οὐδ' αὖ*. [Hephaestio I. 3. p. 8. vitiose *οὐδ' ἂν τοιαύτην*.]

V. 1120. *Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν* La. pr. *σμικρόν*, Γ. *μικρόν* (γρ. *μικρά*) ceteri codd. *σμικρά* ut Schol. Arist. Ach. 710. et Eustath. p. 851, 60. Mirum tamen ni Sophocles *σμικρόν* scripserit ut Euripides Heracl. 387. in eodem loco senarii *καὶ μάλ' οὐ σμικρόν φρονῶν*, ceterique Atticorum Isocr. Pan. §. 151. p. 72. Demosth. Synt. p. 173, 23. Aristot. Rhet. III. 351. T. IV. ed. Buhl. et multi recentiorum Plutarch. V. Dem. p. 21. D. V. Rom. c. VIII. Philop. c. XVI. etc. Contrarium *μέγα φρονεῖν* illis tritum et familiare est, rarissimum *μεγάλα φρονεῖν* Arist. Ach. 955. quod deteriore aetate invaluit Plut. Ages. c. XX. Dio Cass. XLII. 46. Dionys. Antt. V. c. 68. p. 1012. Artemid. II. 32, 198. Xen. Ephes. I. 1. Compositum *μεγαλοφρονεῖν*, quod unus cod. praebet Plat. Protag. 342. D. pro *μέγα φρονεῖν*, et receptum est Alcib. I. 104. C. Xenoph. Hell. VI. 2, 27. tacito iudicio damnat Pollux III. 114. *μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία, μεγαλογνωμοσύνη*. *ρήματα δὲ ἀπὸ μὲν τῶν οὐκ ἔστιν, ἀπὸ δὲ τῶν παμπόνηρα*, ac Reiskius ad Dion. Chr. LXXIX. 432. graecum esse praecise negat, sed hunc redarguit frequentia exemplorum, Plutarchi Ages. c. XXX. Joseph. Antt. XIX. 7, 3. Aelian. V. H. XII. 22. (paulo ante c. 6. *μεγάλως φρονεῖν*) Liban. Decl. T. I. 283. Enap. V. Liban. p. 92. Boiss. Diog. II. 38. Charit. V. 4, 112. et, quod Reiskium meminisse decebat, Dionis ipsius XVIII. 482. Antiquiorum scriptorum nullus eo verbo usus videtur praeter Xenophontem, qui dicitur, Hellenicorum conditorem VI. 2, 27. (al. 39.) nam ap. Isocratem Areop. 154. D. et Plat. Alcib. I. 104. C. Bekkerus *μέγα φρονεῖν* substituit, hic unum Bodl. sequutus, illic Urbinatē, ipsiusque rhetoris usum perpetuum v. Benseler. p. 356. Media forma *μεγαλοφρονεῖσθαι* legitur Plat. Rep. VII. 528. C. Plut. V. Dion. XL. [Appian. Civ. IV. 66.] Philostr. V. Ap. I. 39. p. 47. VIII. 5, 326. Dion. Cass. XLIII. 14. XLIX. 32. Euseb. ap. Stob. Flor. IV. p. 58. ed. Cant. Nec raro librarii huc et illuc impelluntur, ut

Lucian. Bis Acc. c. 28. duo codd. pro *μεγαλοφρονήσας* exhibent elegantius *μέγα φρονήσας*, et Dionys. Antt. VIII. 83. p. 1712. pro illo in cod. Vat. *μεγαφρονήσας* sub uno accentu scriptum invenitur; quod verbum Lexicographi quidem receperunt et Kappius adeo Aristoteli impertivit de Mund. I. 3. sed ubique vel *μέγα φρονεῖν* corrigi oportet vel *μεγαλοφρονεῖν* ut ap. M. Anton. X. 10. Xenoph. Eph. III. 2, 7. et Hesych. *κατειρωνεύεται, μεγαφρονεῖ*, pro quo Photius *μεγαλοφρονεῖ*; nec tutius est adjectivum in Hesychii glossa *Μεγάφρονες, μεγαλήφρονες ἢ μεγάλως ἄφρονες*. His rationibus olim Sophoclem *σικκρόν φρονεῖν*, quod Hermannus et Dindorfius receperunt, scripsisse suspicatus sum, non propter productionem minus legitimam, cujus ipse duo exempla produxi, unum Eur. Iph. T. 503. *τί δὲ φρονεῖς ταῦτ'*, quod nunc 444 librorum Mss. indicium exemtum est, alterum Aesch. Pers. 779. *Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὦν νέος νέα φρονεῖ*. Hic Reisingius Comm. Cr. in Oed. C. 694. *νεοφρονεῖ*, verbum fictitium reponit, alii *φρονεῖ νέα*, quo tollitur chiasmus auribus gratissimus, alii *τέον φρονεῖ*, quod Hermannus veretur ne neque dixerit quisquam neque dicere potuerit, ego non magis legi quam *νεώτερον φρονεῖν*¹⁾, *φίλον φρονεῖν* vel *δίκαιον φρονεῖν*, sed in numero plurali et haec ponuntur et pleraque similia, *ἐλεύθερα, σκολιά, πλάγια, μέτρια φρονεῖν* etc. *Νέα ἐφ' ἡμέρα φρονεῖν* Heraclitus dixit Plut. Symp. III. Quaest. VI. 4. sed alio atque Aeschylus intellectu, atque hoc fortasse reponendum est in Aesch. Fragm. N. 282. ed. Dind. *τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέρα φρονεῖ*, *in diem consulit*, pro *ἐφήμερα*, quanquam Porsoni canonem nequaquam a Tragicis accurate observatum arbitror. [V. Dobr. in Arist. Plut. 1020.] Ceterum sagittarios heroicis temporibus non minore quam ceteros bellatores dignitate fuisse docent Schol. II. A. 385. In contrarium venit Procopius Pers. I. 1. p. 6. C. *τοῖς παρ' Ὀμήρω τοξεύουσι καὶ ὑβρίζεσθαι ἀπὸ τῆς τέχνης ὀνομαζομένοις ξυνέβαινε*, illo ipso Paridis convicio ductus, quod veteres Homeri interpretes huc valere negant; quanquam sunt etiam, qui nomen *ἰόμωροι* hunc in modum interpretentur. Sed jam bellis Persicis hoc genus armaturae fere ex usu recessisse et postremo apud solos restitisse Cretenses, Pausanias testatur I. 23, 4. Hinc artis contemptus, quem prae se fert Laoco ap. Plutarch. Apophth. Lacc. p. 874. T. VI. *οὐ μέλει μοι τοῦτο ὅτι ἀποθανοῦμαι, ἀλλ' ὅτι ὑπὸ γυνίδος*

¹⁾ Crebrum est *νεώτερα φρονεῖν* vel *βουλεύειν* Herodo. I. 200. Philemon. Inc. LXXXVIII. 423. Plutarch. V. Othon. c. V. etc. et singularis addito *τι* vel *οὐδέν*.

τοξότου, quemque Tragici et Philostratus Her. p. 676. ad priscam aetatem transferunt. Ed. Pr. [Cavillatur Schaeferus ad Eur. Orest. 64.]

V. 1121. *Ὁ γὰρ βάνανσον* — Hunc versum affert Etym. M. s. *Βάνανσος*.

V. 1122. *Μέγ' ἄν τι κομπάσειας* — afferunt Thomas M. p. 544. et Eustathius p. 851, 59. ubi *λάβης* pro *λάβος* scribitur. Ed. Pr.

445 V. 1124. *Τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει*. Hic et sequens versus extat ap. Stob. Serm. XIII. 4. Pro *δεινόν* codd. Tricliniani *μέγαν*. Ed. Pr.

V. 1126. *Τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με*. Elmslejus, posteaquam ad Heracl. 1063. multis verbis disseruerat, cur *κτείνοντα* scribi oporteat, re melius consulta intellexit hanc emendationem refutari Teucris responso, in quo si quis idem scriberet *κτείνοντα*, sententiam prorsus perverteret.

V. 1127. *Εἰ καὶ ζῆς θανῶν* — affert Eustathius p. 1256, 48. In cod. *Γ. ἦ καὶ ζῆς θανῶν*; Apposite Scholiastes: *Κτείναντα ὁ Μενέλαος εἶπεν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῶ, ὁ δὲ τῆς φωνῆς ἀντιλαμβάνεται· τὸ δὲ τοιοῦτο κωμωδίας μᾶλλον, ἢ τραγωδίας* neque invenietur facile, cui haec Teucris responsio non subfrigida videatur. Quanquam non sum nescius, dicendi aequae ac sentiendi rationem temporibus immutari facileque adducor, ad ea, quae nos sicci legimus, tota saepe theatra conclamasse, id quod de postrema hujus fabulae parte tradit Libanius Decl. p. 454. T. IV. *ἄλωσις μὲν πόλεως (Mileti) ἐν δράματι θρηνηντα τὸν δῆμον ἐδειξεν, Αἶας δὲ ἀφαιρούμενος παρὰ Σοφοκλεῖ ταφῆς ταῦτα ποιῶ*. Quem sepulturae honorem ut concedo Graecis gravissimum visum esse, ita vereor ne concertatio illa de Ajacis corpore ultra ducentos versus producta animos in languorem verterit. Vetus est haec vituperatio, neque unius fabulae; ὁ Σοφοκλῆς *πολλάκις ἐκ πολλοῦ τοῦ μεγέθους εἰς διάκενον κόμπων ἐκπίπτων οἶον εἰς ἰδιωτικὴν παντάσῃ ταπεινότητι κατέρχεται* Dionys. Jud. Script. p. 69. Idem fuit Longini, elegantissimi arbitri, de Sophocle iudicium c. XXXIII. 5. *ὅτι μὲν πάντα οἶον ἐπιφλέγει τῇ φορᾷ, σβέννεται δ' ἀλόγως πολλάκις*, cujus summam Plutarchus de Audit. c. VII. p. 45. B. nomine *ἀνωμαλίας* complectitur; de quo fallitur Wyttenbachius T. I. 391. Sed excusatur poeta argumenti simplicitate, quod qui praeter eum tractarunt, repraesentando armorum iudicio fabulam ad justam magnitudinem extendisse videntur; hoc autem reciso Sophocli nihil restabat nisi ut alios litigatores nec minus verbosos induceret. Postremo ad excusandam Menelai irrisionem dixerit aliquis, poetam gentilicio civium suorum odio velificatum esse neque

id eum sine exemplo et auctore fecisse; nam illa Spartani ⁴⁴⁶ herois convicia *μαλθακὸς αἰχημητής* Plat. Symp. 174. C. Max. Tyr. XXIX. 1, 71. A. totaque illa timiditatis fama, quam Athenaeus V. 188. A. ab Homero alienam esse ostendit, longe lateque fluxisse videtur, auctoribus, ut credere libet, poetis Atticis. Ed. Pr.

V. 1128. *Τῶδε δ' οἶχομαι*. Eodem modo in Epigr. de Bianore Anth. Plan. N. 276. *κτεινόμεθ' ἀνθρώποις, ἰχθύσι σωζόμεθα*. Herodo. I. 124. *κατὰ μὲν τούτου προθυμίαν τέθνηκας, κατὰ δὲ τοὺς θεοὺς περιεῖς*. Eur. Alc. 666. *τέθνηκε τοῦπι σέ*. Xen. Cyr. V. 4, 11. *τὸ ἐπ' ἐμοὶ οἶχομαι, τὸ δὲ ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι*. Philostr. V. Ap. IV. 35. p. 176. *ἀπέθανε δ' ἂν ἐπὶ τῷ δήσαντι*.

V. 1129. *Μὴ νυν ἀτίμα θεούς*. Unicam hoc verbi *ἀτιμῶν* exemplum est, quod apud Tragicos invenitur; quare Elmslejus *ἀτις* vel *ἀτιμου* corrigit, idque etiam confirmat Scholio in Parall. *ἀτιμούς ποιεῖ· ἀτιμάζω τὸ καταφρονῶ, ἀτιμῶ δὲ ἀτιμον ποιῶ*, quo magis vocabuli usus forensis quam hujus loci intellectus declarari videtur. Nec obsequenti sunt nuperi editores. Deterior est Burgessii conjectura ad Suppl. 916. *μὴ μὴ σὺν, τίμα θεούς*. Pro *νυν* jam in Ed. Pr. scripsi *νυν*, quod Schaeferus metro adversari dicit. [V. Ellendt. Lex. Soph. I. 179. Lehrs. Quaestt. Epp. p. 130.]

V. 1130. *Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους*. Cod. G. et Aug. B. *γένος, Α. νόμους γο. γένος*, Lips. B. *γράφεται καὶ γένει*. Illud non spernit Hermannus; mihi parum aptum videtur. Optativi usus idem Arist. Avv. 819. *ἐγὼ θείμην ἂν*; Vesp. 1160. *ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην*; Strabo XIV. 952. *ἐγὼ ταύτην θαρρήσαιμ' ἂν λέγειν νοσεράν*; Liban. Decl. T. I. 191. *τὸ — λέγειν μέμψιν ἂν ἐνέγκη*; scr. *ἐνέγκαι*.

V. 1131. 1132. *Θάπτειν παρών*. Barocc. AB. *παρόν*. Pro *αὐτοῦ* G. La. Bar. B. Mosq. A. *αὐτοῦ*.

V. 1134. *Μισοῦντ' ἐμίσει*. Barocc. AB. Mosq. Jen. Paris. C. Harl. *ἐμίσουν*, quod Brunckius [Bothius, Erfurdcius] probavit, vulgato deterius; *φιλοῦντ' ἐφίλουν* Aristid. T. I. p. 89. *μισεῖν τοὺς μισοῦντας* Dionys. Antt. VIII. p. 506. *μισοῦντες μισοῦνται* Plat. Legg. III. 677. D. Pro *ἠπίστασο* Aug. B. Dresd. B. *ἐπίστασο*, in Aug. C. glossa *ἤγουν ἐγίνωσκεις*, quod ⁴⁴⁷ ferri posset, si legeretur *μισοῦντ' ἐμίσουν, εὐ σὺ τοῦτ' ἐπίστασο*, ut Herod. VII. 39. *εὐ σὺ νυν τόδ' ἐξέπίστασο*. Antig. 305. *εὐ τοῦτ' ἐπίστασο*. Ed. Pr.

V. 1135. *Κλέπτης ψηφοποιός*. Si Sophocles, ut Hermannus suspicatur, de praestigiatoribus sive cauculariis cogitavit, conferri poterit Lysiae verbum ap. Poll. VII. 260. *ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον*.

V. 1136. Ἐν τοῖς δικασταῖς κούκ ἐμοί. Sic La. Lb. 16. et alii cum Edd. vett., Herm. et Dind. Quatuor Brunckii codd. Bar. A. Harl. Aug. B. Mosq. B. Jen. οὐκ ἐμοί, quod Brunckius praetulit. In Heracl. 773. σύ τοι βραδύνεις κούκ ἐγώ, Elmslejus jubet οὐκ ἐγώ. Utrumque peraeque probatur; [συνέγνω ἑωυτοῦ εἶναι τὴν ἀμαρτάδα, καὶ οὐ τοῦ θεοῦ Herodo. I. 91.] ὡσπερ ἐν ἄλλοις τισὶν κρινόμενον καὶ οὐκ ἐν ἡμῖν Demosth. 363, 29. μᾶλλον τι αὐτοῖς καὶ οὐ Λακεδαιμονίοις προσήκοι Paus. III. 26, 2. ἄλλην καὶ οὐ τὴν Ἀττικὴν I. 28, 9. Alia utriusque generis exempla affert Fritzschius ad Marc. I. 22. In seq. versu Ald. λάθρα.

V. 1141. Σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τιθάψεται. Schol. Laur. Ἄλλ' ἀντακούση, γρ. σὺ δ' ἀντακούση. La. Dresd. B. ἄλλ' ἀντακούση. Valckenarius ad Phoenn. 1651. dubitans num veteres futuro medii usi sint, scribi jubet ἀντακου' ἐν τοῦτό γ', quia ἐν σοι φράσω praecedit. Sed Philostr. Imagg. I. XXVIII. 804. διατωθάψω τοὺς ἀκούοντας καὶ δοκῶ τι ἀντακούσεσθαι, idemque Reiskius apte restituit Aristidi Or. LI. 726. ὅποι' ἄττ' ἂν εἶπης, τοιαῦτ' ἂν ἀκούσεσθαι χρὴ προσδοκῶν, quos si Valckenarius spernit ut Atticistas magis quam Atticos, nimis scrupulose facit. Ed. Pr. Non admodum crebra sunt illa attractionis exempla: ἤκουσα αὐτόν, ὅτι vel ὡς τέθνηκεν Philoct. 549. Or. 1557. Xenoph. Apomn. IV. 2. 23. Athen. I. 16. F. κορσήμεντα λίθον κλύεν οὔνεκα — εἶργει Oph. Lith. 492. etc. neque conferenda cum verbis, quae vel extra attractionem cum accusativo personae construi possunt; atque in his omnibus simplex verbum reperitur, non compositum; neque tamen idcirco ἀντάκουε τοῦτον ὡς — in suspicionem vocandum est. Idem verbum nescio an reddi
448 debeat Aristaeneto II. 20, 189. κλάται σοῦ μᾶλλον ἢ γλώττα καὶ φληναφᾶν μόνον ἐθέλει· πλὴν ὅποιον εἰρηκας ἄκουε, quo multo saepius in hac formula legitur compositum v. Abresch. Animm. ad Aesch. III. p. 22. sed pro μᾶλλον certe ἄλλως scribi conveniet.

V. 1143. Ναύτας ἐφορήσαντα — τὸ πλεῖν. Duo Barocc. Bodl. Paris. T. Dresd. A. ναύταις. Accusativus duplex verbo adjunctus est ut παρορμᾶν τινά τι, παρακαλεῖσθαι, ἐνάγειν τινά τι v. ad Phryn. 439.

V. 1144. Ὡς φητέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὔρες. Aristoph. Lys. 361. φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχε, quo convincitur Vauvilliersii emendatio οὐκέθ' εὔρες. Appian. Civ. I. 95. οὐδὲ φωνὴν ἐτι οὐδενὸς ἔχοντος ὑπ' ἐκπλήξεως. Ed. Pr. Verba ἐν κακῷ χειμῶνος εἶχετο versus ratio tuta praestitit a mendo consueto, quo librarii ap. Libanium Decl. T. I. 295. ἐν τούτῳ σχήματι scripserunt pro σχήματος, et ap. Plat. Civ. IX. 579. B. ἐν

παντι κακῶ, quod legitur ap. Dion. Cass. Excc. L. XXXIV. 29. p. 14. Plutarch. de S. N. V. c. XXII. 276. T. X. εἰς πᾶν κακὸν προσελθοῦσα Parthen. XI. 31. neque ego audeam ubique genitivum substituere, quo alii propendunt v. Schaefer. ad Bos. p. 223. qui in Plut. V. Fab. XXV. 470. recepit Reiskii correctionem ἐπὶ πᾶν δέους ἄγων τὴν πόλιν. Id non convenit in Xen. Cyr. VII. 2, 22. εἰς πάντα κίνδυνον ἦλθον. Julian. Caes. 326. B. εἰς ἔσχατον ἐλαύνει κίνδυνον. Sed Eur. Phoen. 982. ἐν ὥραίῳ καθίσταμαι βίῳ potius βίου scribendum videtur. [Athen. IV. 146. A. εἰς πᾶν κακοῦ ἀφικετο cod. κακόν. Niceph. Greg. V. 3, 66. D. ἐν παντί φροντίδος ἐχώρει. Onosander ἐν ὄξει καιρῶ et ἐν τῷ ὄξει τοῦ καιροῦ v. Schwebel ad II. 1. 23. (pro ἐν ὄξει τὸ δυνάμενον φρασθῆναι καιρῶ XI. 63. scribendum δεόμενον φρασθῆναι.)] [Pausan. VII. 8, 5. ἐς πλείστην ὠμότητα ἀφικόμενος Lucian. Asin. 9. 40. εἰς ἔσχατον κίνδυνον ἦνεγκε, codd. κινδύνου.]

V. 1145. Ὑφ' εἵματος κρυφαίς. Dio Chr. III. 122. ὅταν καταλάβῃ χειμῶν, ἐγκαλυψάμενοι περιμένουσι τὸ συμβάν. Κρυφθεῖς Jen. Mosq. B. Heidelb. et Δ. Κρυφαίς codd. Θ. La. Bodl. Laud. Aug. C. Dresd. B. Lips. B. Γ. (superscripto theta) et plerique Brunckiani cum Ald. ceteri κρυβείς, quam formam a Brunckio retentam, postea repudiatam, in univ. sum damnat Elmslejus ad Suppl. 543. causam interserens, quod hic aoristus et futurum secundum semper reddant praesentis thematici consonam characteristicam, praesens autem κρύψω fuisse appareat ex nominibus κρυφή¹⁾, κρύπιος, κατα- 449 κρυφή. Contrariam sententiam Schaeferus profitetur ad Plutarch. Vol. II. 133. κρυφαίς barbarum dicens, sed falso. Ἐκρυψε et composita leguntur in Epigr. Diodori Anth. Pal. VII. n. 700. aliisque locis ad Phryn. p. 318. prolatis, quorum ad exemplum Graefius κατέκρυψε Nonn. XLVIII. 626. restituit pro κατέκρυψε. Hinc passivum ducitur ἀποκρυφαίς Aristot. de Coel. II. 12, 362. B. ubi Bekkerus ἀποκρυφθεῖς edidit, κρυφαίς Plut. Sull. XXII. 215. quod Corais et Schaeferus in κρυβείς vertunt; συγκρυφαῖναι Edd. vett. Dion. Cass. LXXVII. 2. Illius principium est κρύψω, cujus exempla illo loco congesta sunt plurima; adde ἀποκρύβουσι in codd. Diod. III. 24. ἐγκρύβοντες Galen. de Aliment. Facult. II. 38, 357. T. VI. κρύβουμαι Irenaeus adv. Haer. I. 15, 83. Epiphan. c. Haer. L. I. T. III. 251. Andr. Cret. Or. in Circumc. p. 110. A. T. XIII. Bibl. Gall. et quae hinc manant ἀποκρυβή Phot.

¹⁾ Ἐν κρυφή legitur in versione Alexandr. et Epiphan. Anc. p. 240. B. T. II. et hyphen ἐγκρυφή Eustath. Or. II. p. 11, 60. et apud Suidan. s. h. v. omissum a Kuestero. Ἐγκρυφής Eustath. Opusc. XIII. 93, 43.

Cod. CCLIII. 787. Eustath. p. [974, 46. p.] 1178, 26. Opusc. p. 309, 40. *κρυβάζειν* et *κρυβηλός* apud Hesychium. Patet igitur utramque aoristi formam habere quo nitatur. Sed quaeritur Atticorum consuetudo. Dissentiunt hoc loco codices; alibi autem aoristus secundus non legitur; nam in Eur. Bacch. 953. neque *κρυφῆναι*, quod cod. exhibet, neque *κρυφῆναι*, quod Gregorius, metro convenit, sed *κρυφθῆναι*, quod Schol. Eur. Hec. 880. tuetur: *οἱ Ἀττικοὶ ἐκρύφθην γράφουσιν, οἱ δὲ πεζογράφοι ἐκρύβην*. Illo non solum Tragici utuntur, etiamsi ad metrum nihil interest, ut Orest. 43. sed et Thucyd. II. 39. VIII. 50. Hippocr. de Nat. Mul. p. 546. T. II. alique veterum et Polyb. IX. 127, 5. sed apud posteriores alter praevallet aoristus praesenti conveniens, *ἐκρύβη* Apollod. III. 2, 5. Alciph. III. Ep. 47. *ἐγκρυβεῖς* Galen. de Fac. Alim. I. 2, 311. T. VI. Dioscor. Eup. V. 235, 217. *ἀποκρυβεῖς* Zosim. I. 34. *συγκρυβεῖς* Tzetz. ad Hesiod. Opp. 780. Futurum secundum semel legitur *κρυθήσονται* Eur. Suppl. 543. (553.) quod Elmslejus contra codd. omnes in *κρυφῆσονται* 450 mutat, saepius apud inferiores: *ἀποκρυβήσεται* Galen. de Usu Part. X. 12, 548. Cleomed. Cycl. I. p. 14. A. (cod. *ἀποκρυφθ.*) Plutarch. de Gen. Socr. II. 301. T. X. Ergo, si exempla numeramus Atticorum, duo sunt, unum ob codd. dissensionem ambiguum, alterum Elmsleji sententiae contrarium. Ratio vero, quam adjungit, tum demum aliquid valebit, si demonstratum fuerit, omnes illos, qui verbo *κρύβω* usi sunt, ab analogia graeci sermonis defecisse. Sed quod dicit hanc analogiam ex vocabulis conjugatis cognosci, ad huc temporis parum exploratum est, qua lege et regula labiales in verbis nominibusque utriusque sermonis inter se permutentur. A *καλύπτω*, cujus verbi aoristus secundus non comparet, ducuntur *περικαλυφή*, *ἀκαλυψής*, *ἀκάλυφος* Diog. La. IX. 72. p. 536. *κάλυβος*, *καλύβη*, a *καίπτω*, *καπη*, *ἐγκαφος*, a *ρίπτω*, *ρίφη* et *ρίπη*, et ab eadem stirpe unde graeca *ἄπτω* (*ἄφη*), *κλέπτω*, *λάπτω*, *γλύφω*¹⁾ orta sunt latina *apo*, *clepo*, *lampo*, *labium*, *glubo*, *clupeus*, neque errare videntur, qui *κύπη*, *κύβη*, *κύβος*, *κύβη*, inter se cognata putant. Verbum *κύφω* Scholiastes Arist. Plut. 476. affert ad explicandum nominis *κύφω* originem, atque *ἀνακύφειν* legitur ap. Epiphan. c. Haer. L. I. T. III. 271. B. *δρύφω* veteres Lexicographi afferunt, unde *ἀποδρύφω* compositum; *γνάφω* in arte ponitur

¹⁾ *Γλύπτω* a Buttmano Gramm. §. 92. Adn. 13. aut omittendum erat aut certo auctore approbandum; *γλάπτω* Schol. Hom. II. II. 88. Schol. Od. IV. 438. *ἐγλαπεν* Hesych.

Schol. Plut. 166. unde ducitur aoristus *γραφῆναι* ap. Hesychium. De ceteris dixi in commentariis Phrynichi¹⁾.

V. 1146. *τῷ θέλοντι ναυτίλων*. Baroec. A. Bodl. Harl. Θ. Laud. Jen. Aug. C. Lips. B. Mosq. AB. et Ald. *ναυτίλω* [quod in Schol. ad Hesiod. Th. p. 252. legi adnotat Hermannus] ceteri melius *ναυτίλων*. Plutarch. V. Cim. X. τῶν⁴⁵¹ δημοτῶν τῷ βουλομένῳ, V. Eum. XVIII. τῷ βουλομένῳ τῶν φίλων, Eur. Iph. A. 340. τῷ θέλοντι δημοτῶν, idemque casus ponendus videtur Ion. 1167. κήρυξ ἀνείπε τὸν θέλοντ' ἐγγώριον εἰς δαίτα χωρεῖν. Vel Sophoclis versum vel pro-verbium vulgo tritum Plato expressit Theaet. p. 135. A. ἐὰν δὲ πάντῃ ἀπορήσωμεν, ταπεινώθεντες τῷ λόγῳ, παρέξομεν ὡς ναυτιῶντες πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ, τι ἂν βούληται, et aperte imitatur Synesius Ep. IV. 163, D. μεθήκεν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον καὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν πατεῖν παρείχε τῷ θέλοντι ναυτίλων. Ed. P.^a.

V. 1147. *Καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λαβρὸν στόμα*. Non solum epexegetica sunt postrema verba sed etiam ad significantiam conferunt, ut Iph. A. 393. ἢ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος, quod Pindarico *Κλεάνδρῳ ἡλικίᾳ τε (αὐτοῦ)* similis est quam quae interpretes afferunt. Schol. Ven. ad Θ. 496. *Δημοσθένης αἴξων τὴν Μειδίῳ κακίαν φησὶ, καταδέσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος*. Demosth. c. Aristog. II. 801, 27. οὐδεὶς ἀντιλέγειν ἐπιχειρήσει πλὴν Ἀριστογείτονος τούτου καὶ τῆς τούτου τόλμης καὶ πονηρίας. Agatho Athen. X. 445. C. ἀπολεῖς μ' ἐρωτῶν καὶ σὺ χῶ νεὸς τρόπος. [Aristid. XLV. 278. T. II. κατὰ σὲ καὶ τὴν σὴν ψῆφον.] Lucretius I. 7. *te fugiunt venti aduentumque tuum*. Sed nonnunquam φράσεως ἕνεκα adjicitur; Eur. Or. 544. *σὲ σὴν τε λυπήσειν φρένα*, quam ineptam, ut Matthiae judicat, tautologiam Critici corrigendo tollunt. Quid vero differt Plaut. Trin. II. 2. (3.) 364. *me atque animum meum*, Sallust. Cat. LII. 8. *michi atque animo meo*? Adde Zosim. III. 9, 219. *τοῖς θεοῖς ἑαυτὸν καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐκδοῦναι*. Verbum *κατασβέσαι* eodem traduxit Xenophon Hell. V. 3, 8. *ὅπως τὸ φρόνημα τῶν νενηκῶτων κατασβέσει*.

V. 1154. *Ἀνθροπε* — Sic quatuor codd. Brunckii, Mosq. AB. Lips. AB. et Eustath. p. 681, 5. ceteri ὡ' *νθροπε* sive

¹⁾ Adde *φύγω* Suid. s. *Ἐθραῖνοι* et in Testam. XII. Patriarch. Benj. VIII. 737. [*φυγίον-φύγεται* Hesych.] *ἐφυγον* Etym. M. 366, 47. *φύγεται* Schol. Od. IX. 219. (cod. *φύγεται*) *ἀποφυγίη* Dio Chr. III. 127. *ἀποφυγίσα* Heliod. II. 3, 55. *μὴ περιφυγῆς* Arrian. Epict. III. 22, 460. *ἡμφυγῆς* Geopp. II. 17, 169. *Ἐποσμίγεις* Hesych. et *ὑπεσμίγη*. Lucian. Dial. Mort. VI. 3. Hemsterhusius adspiratam reponit. Apud eundem Hesychium *Κατέδυνας, περιέπλευσας*, scribendum *περιέφλευσας*.

ἄνθρωπε minus apte, ut Hermannō videtur, qui illud minitantis esse dicit, hoc miserantis et contemnentis, sed ad Ion. 1121. et Nubb. 411. ὦ ἄνθρωπε gravius et cum affectu quodam dici ait, ἄνθρωπε vero in simplice allocutione. In monimentis sepulcralibus, ubi viatores appellantur et admonentur, modo ἄνθρωπε legitur ut Anth. Pal. c. VII. n. 37. n. 79. n. 198. modo ἄνθρωπε n. 534. n. 507. et saepius in Theognidis gnomis v. 603. etc. nec raro codd. inter utrumque fluctuant v. Jacobs Nott. p. 340. ὦ ἄνθρωπε cum gravissima indignatione dicitur Plut. V. Philop. XVII. idemque est indignantis et contemnentis verbum Plat. Hipp. 292. D. Protag. 330. D. Plut. Symp. I. Quaest. I. 5. (quo in sensu interjectio omittitur Plat. Gorg. 518. E. Plut. V. Cat. Maj. IX.) irridentis Herod. VIII. 125. admirantis Gorg. 452. B. (sed ἄνθρωπε Arist. Eqq. 793.) gaudentis Strab. XIV. 626. sed simpliciter alloquentis Herod. III. 62. et contra Plut. V. Mar. XXXIX. aliquis occisorem suum compellat ἄνθρωπε. Apud Xenophontem Hell. VI. 3, 4. Callias ita infit ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, et similiter Callistratus §. 10. sed Autocles §. 7. ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι et eodem modo Herodo. III. 83. et 173. VI. 11. Archidamus vero Thucyd. II. 72. ὦ ἄνδρες Πλαταιῆς, ubi vid. Interpp. et Winckelmann. ad Plat. Euthyd. p. 89. In Athenaei libris semel, si memini, legitur, ὦ ἄνδρες φίλοι V. 211. A. et ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς XIV. 658. E. sed saepissime ἄνδρες φίλοι, ἄνδρες δαιτυμόνες, ἄνδρες γάστρωνες etc. nullo affectus discrimine; ac Longinus XXII. 1. Herodoti locum afferens interjectionem addit ab illo hyperbati causa omissam. Nec puto facile a nobis dignosci posse ubi τῆς μωρίας convenientius sit quam ὦ τῆς μωρίας, licet veteres senserint; nam illud interdum plus affectus habere potest, quam hoc.

V. 1156. Ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών. Haec totidem verba affert Eustathius p. 1364, 6. Ex v. 1158. Suidas Ἠμιξάμην affert cum scholio cf. Zonar. T. I. 998.

V. 1159. 1160. Αἰσχρὸν εἰ πύθοιτό τις. Aristides T. I. 420. αἰσχρὸν γὰρ ἐάν τις ἀκούσῃ. Apud Stobaeum, qui utrumque versum affert Tit. II. 28. (non 23.) legitur παρῶ, ut in ΓΔ. La. pr. Lb. Aug. B. probante Blomfieldio ad Sept. 243. In seq. pauci codd. ἀφερπε νῦν pro νυν.

V. 1163. Ἐριδός τις ἀγών. Genitivus additur ad distinguenda varia certaminum genera, ut μάχης ἀγών Eur. Androm. 725. Heracl. 798. [ἔρις πολέμου Wern. ad Thryphiod. v. 4.] certamen pugnae Liv. XXXVI. 19. Lucret. IV. 841. ἀγών πολέμου Plut. V. Sull. c. IV. Lucull. XV. λόγων ἀγών

Phoeni. 944. sed ὑσμίνη πολέμου Mimnerm. Fr. XIII. 46. illuc pertinet quo πῆμα κακοῦ, πέρας ἀπαλλαγῆς etc. Ed. Pa.

V. 1164. 1165. Ταχύνας σπεῦσον. Triclinius: οὐκ ἐκ παραλλήλου ἀλλὰ σπεῦσον ἰδεῖν, ταχύνας τοῦτο, qui huic verbo transitivam potestatem tribuere videtur ut Schol. ὁ χορὸς ταχύνει τὸ ταφῆναι. Hunc intellectum habent composita ἐπιταχύνειν, καταταχύνειν, συνταχύνειν. Sed h. l. significatur σπεῦδε ταχέως Arist. Eqq. 495. Thesm. 277. Κοιλὴν κάπειτον affert Eustathius ad Il. O, 356. (p. 1019, 62.) ad quem locum Schol. Ven. adnotat Ἀργεῖοι τὴν τάφρον κάπειτον ὠνόμαζον. Scholiastes ad h. l. κάπειτον, τάφρον, ut Hesychius Κάπειτος, τάφος, σορὸς, οἱ δὲ σκάπειτον. Fieri potest ut uterque τάφρος scripserit, sed evidens et necessaria correctio non est. Τύμβον τάφρος Eur. Alc. 900. θανόντων κατασκαφαί Antig. 920. fossa sepulcri Prudent. Apoth. 1137. et fossarii iidem qui vespillones v. Reines. Synt. p. 988.

V. 1167. Τάφρον εὐρώεντα, tabifuum, horridum, squalidum. Hermannus εὐρὴν intelligit, ut multi veterum τάρταρα εὐρώεντα interpretantur πλατέα, quanquam e paucis illis adjectivis in ὤς macroparalectis nullum aliud huc circumducitur. Achillis τύμβος εὐρώεις Quint. Cal. XIV. 241. amplius verti potest, sed fossae tumultuariae id minus convenit, ipseque Hermannus non latum sed vastum intelligi vult.

V. 1168. Οἶδε πλησίον πάρεσιον. Hunc versum et duos sequentes Aug. C. choro tribuit, ut vulgo chorus episodiorum ingressum significare solet. Schol. Rom. ΓΘ. La. Lb. Dresdd. Aug. B. πλησίοι pro πλησίον. Nihil interest; πλησίστος πάρεστι vel ἔστι Soph. El. 640. Trach. 897. Iph. A. 638. sed πλησίον Herc. 523. Trach. 1076. El. 927. Phil. 371. Bacch. 473. Arist. Eccl. 9. et 305. ubi cod. adjectivum praebet. Similiter ἀντία et ἀντίοι ζονται v. Interpp. ad Herodo. V. 18. ceteraque adjectiva hujus generis indiscrete variant. 454 Pro περιστελοῦντε Wakefieldio Silv. II. 127. collibuit περιστελοῦντι optare.

V. 1173. Θάκει δέ — Haec et quae sequuntur usque ad ἰκτῆριον θήσανυρον Suidas apposuit s. Προστρόπαιος, verba ἐν χειροῖν ἔχων κόμας ἐμάς Eustathius p. 1293, 31. Ἰκτεῆριον orditur senarium iambicum Aesch. Suppl. 189. sed ibidem v. 474. ἰκτῆριον.

V. 1175—79. Εἰ δέ — πλόκον. Hunc locum transscripsit Suidas s. Ἐξημημέμος, ubi in vett. Edd. recte αὐτως ὀπωςπερ legitur perinde ut in Sophoclis codd. et apud Eustathium p. 413, 46. qui vv. 1177—79. affert; Kuesterus illic nescio quo prolubio οὕτως scripsit; Hermannus h. l. αὐτως.

V. 1182—84. Ὑμῖς τε — Primum versum Eustathius

promit p. 668, 64. et 1261, 49. Pro ἀρήγετ' Dresd. A. ἀρήγεσθ', Steph. Cant. ἀρήγεσθ', nec tamen sequens ἔστε dorice adspirant. Sequentia ἔστ' ἐγὼ μολῶ τάφου μεληθεῖς invertit Etym. M. 382, 5. ἔς τ' ἐγὼ μολῶν τάφου μεληθῶ. Ed. Pa. Haec Schaefero vera videtur lectio, sed convincitur a cod. Leid. in quo non μεληθῶ sed μεληθεῖς scriptum; ergo μολῶν istud nihil est aliud quam μολῶ mendoso accentu notatum ut in cod. Γ. Quod etiamsi non esset, tamen meminisse oporteret, ut scriptoribus ipsis, ita librariis consuetum esse modos inter se permutare; quod genus Dionys. Antt. VII. c. 10. p. 1334. ἐσκόπει ὃν τρόπον λάθωσιν ἀναιρούμενοι cod. Vat. exhibet λαθόντες ἀναιρεθήσονται, et Athen. I. 20. Β. οὐκ ἂν τις σκοποῦ πόρῳ τοξεύων λέγει legitur et τοξεύου λέγων, alibi διατελῶν λέγω pro διατελῶ λέγων v. Wyttenb. ad Plut. T. I. 141. similiaque hypallagae exempla ad Phryn. p. 55. congesta. — Pro τῶδε Dresd. B. τοῦδε, Aug. C. ὠδε.

V. 1185. Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει; Libri nonnulli comma post νέατος positum omittunt approbante Hermanno, quia usitatum est Graecis duas interrogationes una comprehendere, πῶς ἐκ τίνος νεὼς ἦκατε. Id dubitationem nullam habet in tali verborum conformatione; ἦρισαν τίς τινα νικήσειε Nonn. XI. 413. πόθεν μεθέπεις τινα παρθένον I. 455 118. quomodo Euripides scribere potuit Iph. A. 356. τίνα πόρον εὔρω πόθεν; pro vulgato ποθέν et τίς τίνος ἐστὶ χρόνος Lucill. Ep. LI. 4. cf. Meinek. ad Menandr. p. 159. Cicero: quos numeros cum quibus misceri oporteat, nunc dicendum est; Quintilianus: considera quis quem fraudasse dicatur. cf. Heindorf. ad Horat. II. 3, 201. Neque aliter statuendum de Demosth. c. Aristocr. 656, 9. οἱ Ὀλύμπιοι τί πεποιηκότος αὐτοῖς Φιλίππου πῶς αὐτῶ κέχρηται, ubi distinctiones nuper recte sublatae sunt. Sed id minus necessarium videtur, si alteri utri interrogationi verbum, quod deest, aut extrinsecus aut ἀπὸ τοῦ κοινοῦ addi eoque propria species duplicis interrogationis restitui potest, τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, vel τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος; Simonid. Epigr. LXVIII. ποῖ σὸν πόδ' αἶραις, δέσποτ', ἐς ποῖον γόνον; Eur. Hel. 1627. τίς εἶ, πόθεν, τίνος; ib. 86. [Anthol. VII. 470. τίς καὶ τίνος ἐσσί.] Ac similiter πῶς, ἐκ τίνος γῆς ἦκατε; et τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λήξει ἀριθμός, ubi priori inciso ex sequentibus ἀριθμός, extrinsecus ἐσται adjungi potest. Item, si interrogationi indefinitae subjicitur magis definita, commodius videtur interpunctione uti; Plaut. Cist. II. 2, 2. ut hodie, quot modis sibi moderatrix fuit! Lucian. Navig. c. 13. p. 165. T. VIII. οἶον ἂν, ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα! ubi καὶ inserendum esse ante ὡς Jacobsio ad Philostr. p. 596. non concesserim; Dem. c.

Phil. II. 66. οἶα ποιῆι, ὡς δεινὰ καὶ παράνομα; cf. Wolf. ad Lept. c. 75. qui quod graecis assimilavit exemplum: *intellegitis quot locos quam foede vitiauerit*, id ab eo loco alienum similiusque illis est, quibus hypostigmen addendam esse negavi.

V. 1186. Πολυπλάκτων. Codd. ΓΔ. Aug. BC. πολυπλάκτων. In sec. ἄπαντόν γ' Dresd. A. et Edd. Triclin.

V. 1188. Δορυσσόντων μόχθων. Suidas s. h. v. τουτέστι τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων, ἐξ οὗ τῶν πολεμικῶν. Eustathius p. 1292, 19. δορύσσειν cum verbis θωρήσσεισθαι et αἰχμάσσειν sive αἰχμάζειν comparat; quod si ita se habet, a bellatore translatum est ad bellica negotia, ut substantiva solent, ἀπισται μόχθοι Eur. El. 442. ἀπίστορες κλόνοι, λόγγμοι καὶ ναυβάται ὀπλισμοί Aesch. Ag. 393. 456 Non multum distat δορυσσόος πόνος Theognidis v. 965. Δορυσσοίτων, quod Neuius ex La. recepit, scribentis errori imputandum, quum neque δορυσσοέω neque aliud simile verbum extet.

V. 1190. Ἀνά τὰν εὐρώδῃ Τροίαν. Ultimo vocabulo cod. Δ. Jen. Mosq. B. addunt ἠνεμόεσσαν. Musgravius εὐρουεδῇ conjecit ex Simonidis Fragm. CXXXIX. 398. εὐροέδους χθονός, tacite mutato accentu. Εὐρώδῃ, quod Scholiastae ab εὐρώς arcessunt, vix dubitari potest quin ab εὐρός propagatum sit ut βραχώδης et τραχώδης v. ad Phryn. p. 541. quanquam haec a primitivo ipsa significatione differunt. Versui antistrophico accommodavi olim verbis transponendis τάνδ' ἂν εὐρουεδῇ Τροίαν. Bothius metri defectum asterisco notavit, Dindorfius ἂν' εὐρώδῃ Τροίαν corrigit, cf. Lachmann. de Syst. p. 154. Hermannus post ἀνά inserendum putat γε, sed in universum de metris hujus strophae nihil decernit. Aliorum locorum correctiones, quas in Ed. Pr. subjeci, hae sunt. Philostratus V. Ap. IV. 25, 165. de Lamiis narrat ἐρωσιν ἀφροδισίων μὲν οὐ, σαρκῶν δὲ καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, καὶ πάλλουσι τοῖς ἀφροδισίοις, οὓς ἂν ἐθέλωσι πάσασθαι. ubi Valckenarius ad Herod. VII. 602. παινῶσι corrigit, Jacobsius Exerc. Crit. T. II. 86. αἰκάλλουσι, Corais ad Heliod. p. 199. σφάλλουσι, quibus omnibus praestat παλεύουσι, inescant, allectant, δειναὶ παλεῦσαι καὶ γοητεῦσαι Philo de Somn. I. p. 67. ed. Pfeif. v. Wytenbach. ad Plut. T. I. 438. sq. Intt. ad Hesych. s. Παλεύσας, Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 341. Apud Libanium Decl. p. 837. T. IV. τίς ἢ τὸν σκληρὸν τοῦτον κατακλείσασα scrib. κατακλήσασα. Aelian. H. Ann. I. 2. ἡ ἰέρεια γυμνὴ παρθένος πάρεισι μόνῃ καὶ τροφῇ τοῖς δράκονσι κομίζει scr. γυνή, ut παρθένος γυνή Plutarch. de

Virt. Mul. p. 50. VII. παρθένος κόρη Eur. Heracl. 409. Paus. IV. 19. γραῦς γυνή Arist. Thesm. 345. παῖς κόρη Lysistr. 595. Demosth. 540, 30. Philostr. Iconn. II. 864. Ed. Pa.

V. 1192. Ὀφειλε — usque ad Ἄγην affert Suidas s. 457 Ὀφειλε. La. Lb. et sex alii ὠφειλε, ut in lemmate Schol. Rom.

V. 1194. Κεῖνος ἀνὴρ ὃς στυγερῶν. Perperam Brunckius hic et Philoct. 213. ἀνὴρ, Bothius ἀνήρ. Syllaba prima producitur in melicis Aesch. Suppl. 440. Eum. 312. Pers. 644. Philoct. 709. Oed. T. 869. Ed. Pa. Suidas l. c. στυγερόν.

V. 1195. Ἐδειξ' ὄπλων Ἑλλασι κοινὸν Ἄρη. Pro ἔδειξ' Hermannus restituit ἐδειξεν, quod Suidas l. c. et Barocc. B. Aug. BC. Dresd. B. Mosqq. Lipss. cum codd. 10. La. Lb. exhibent; Ἑλλασι Δ. Lipss. Ald. Ἑλλησι Aug. BC. Ἄρη Laud. Jen. Aug. C. Dresd. AB. ceteri Ἄρην. Κοινὸς Ἄρης utrum bellum Trojanum denotet an quaecunque unquam a Graecis communiter gesta sunt, in ambiguo relinquitur.

V. 1197. Ὡ πόνοι πρόγονοι πόνων. Pro ὦ, quod Brunckius et Bothius retinent, Hermannus cum plerisque codd. et Ald. ἰώ. Dindorfius ἰώ πόνοι πρόπονοι scripsit, quo et metra exaequaret et insolentiam tolleret dictionis; nam πόνοι πρόγονοι πόνων plus quam ποιητικόν esse, illud autem dici ut κακά πρόκακα apud Aeschylum. Perparvum tamen hinc distat, quod Plato dixit, ξυμφοραὶ ἐχθρας ἐκγονοι Legg. XI. 928. C.

V. 1198. Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους — ut νόσος μ' ἔπερσε Oed. T. 1456. Τελαμῶν ἔπερσε Λαομέδοντα Pind. Nem. III. 62. πέρσαι στρατόν Ol. X. 45. πέρσε Γέτας Anth. Pal. VII. n. 332. et in vulgari quoque sermone Sext. c. Eth. §. 129. p. 714. ὡς ὑπὸ μείζονος κακοῦ πορθεῖται τῆς τοιαύτης προλήψεως cf. Heindorf. ad Protag. p. 340. A. Schwebel. ad Frontin. Strat. I. 6. p. 47. Ab animatis contra ad inanimata translatum est πόλις ἐναίρεται Oed. C. 842. νῦξ ἐναριζομένα Trach. 94. pro ἀφανιζομένη, ut Hom. Od. T. 263. μηκέτι χροά καλὸν ἐναίρειο Eustathius interpretatur ἀφάνις. Ed. Pa. [δεδαϊγμένον ἄστν Quint. Cal. XIV. 17.

V. 1199—1201. Ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειῶν κυλικῶν νεῖμεν ἐμοὶ τέργην ὀμιλεῖν. Cod. Δ. Bar. duo, Dresd. A. κείνος. Hermannus pro priore οὔτε correxit οὐ, quod 458 receptum est. Barocc. A. Aug. C. et Ald. βαθειῶν. Lips. B. βαθειῶν, ceteri βαθειῶν, ut ἐπισειῶν Agam. 988. δαμιῶν Eum. 808. Infinitivus ὀμιλεῖν ex abundantia additus est ut

δῶκεν ἔχειν etc. Pind. Nem. X. 135. Χαλεπὰ δ' ἔρις ὀμιλεῖν
 χρεισσόων. [Βαθειαν κλιτικῶν displicet Ellendtio T. I.
 287. cui assentior τέρψην βαθειαν quo audacius hoc gratius
 esse.]

V. 1202—1206. Οὔτε αὐλῶν ὄτοβον οὔτ' ἐννεχίαν τέρψην
 ἰαυεῖν ἐρώτων· ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν. Priora verba Suidas
 affert s. Ὀττοβος, quomodo hoc nomen in ΔΘ. aliisque
 scribitur et ap. Moschopulum, qui in Lex. s. Πάταγος
 scholion transscripsit. Ἐρώτων primo loco omittunt Lips.
 B. Dresd. B. et Dorvill.; Bothius et Hermannus puncto post
 ἰαυεῖν posito sequentia per anadiplosin junxerunt ἐρώτων
 δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν, quod sequuti sunt, praeter Wunde-
 rum, omnes.

V. 1207—1210. Κεῖμαι δ' ἀμέριμος — λυγρᾶς μνή-
 ματα Τροίας. Ἀμέριμος passivam h. l. significationem
 habet ut in Posidonii parodia ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμος
 ἔσσειαι, nec pro πολυμέριμος, ut Schol. Rom. et Bothius
 statuebant, positum est. Ante Brunckium legebatur κόμας
 λυγρᾶς. Wakefieldius Silv. T. II. 153. τεγγόμενος κόρας,
 λυγρᾶ —

V. 1211. Καὶ πρὶν μὲν ἐννεχίου. In ΓΔΘ. et Dresd.
 A. deest καί. Triclinius correxit καὶ πρὶν μὲν οὖν, quo
 additamento rejecto Hermannus syllabam strophico detraxit
 versui.

V. 1214. Ἀνεῖται στυγερά δαίμονι. La pr. ἀγκεῖται (sic)
 Lb. Δ. Lips. B. ἐγκεῖται sive ἔγκεῖται, unde Schaeferus ἄγκεῖται
 scribendum esse suspicabatur.

V. 1218—22. Ἴν' ὑλᾶεν — προσείπομεν Ἀθάνας. Cod.
 Γ. et Turn. ὑλῶεν ut θνώεις dicitur et θνήεις, δενδρώεις et
 δενδρήεις, δινώεις et δινήεις. Illud tamen nusquam legi, neque
 horum omnia satis certa sunt. Pro ἄκραν Eustathius p. 649,
 53. ἰερὴν, pro προσείπομεν cod. Brunck. προσείπομι, Brunckius
 προσείπομι' ἄν, addita particula, quam Hermannus ostendit
 necessariam non esse. Ac jam veteres libros discordasse
 testis est Philoponus de Mund. Creat. L. IV. 6, 548. T. XII. 459
 Bibl. Gall. qui h. v. ita affert τὰς ἰεράς ὅπως προσείπομι
 Ἀθήνας.

V. 1225. 26. Ἀήλος δέ μοι 'στι. Hermannus μούστι,
 Elmsleji admonitu. Ἐκλύσων στόμα ut λέλυκα τὸ στόμα Isocr.
 Panath. p. 252, 96. Schol. Laur. Αἰδύμος καὶ δῆλός ἐστιν ὡς
 τι σημανῶν νέον. qui versus ab hoc loco alienus similitudinis
 causa adscriptus videtur. In seq. pro σέ δὴ τὰ δεινὰ hoc est
 αἰτιοσία illa, Musgravius σέ δῆτα δεινὰ, Wakefieldius Silv. III.
 103. σέ δῆτα δεινὰ proposuit.

V. 1227. Ὡδ' ἀνομιωκτεῖ χανεῖν — expressisse videtur

Attius in Armorum iudicio *Hem vereor plus quam fas est captivum hiscere*, matris Hesionae captivitatem ad filium transferens Teucrum, quia *partus uterum sequitur*. *Ἀνομιωπτεῖ* Hermannus cum *ΔΘ*. Paris. C. Aug. A. Jen. Dresd. A. et Eustath. 723, 28. Retinui *ἀνομιωπτεῖ* propter potiores testes Membr. *Γ*. La. Lb. nam rationibus, quantum equidem video, res confici nequit. Neque tamen horum adverbiorum ratio adeo abdita est, ut quibuslibet librariorum et conectorum commentis indulgeri oporteat. Barbara sunt quae Sturzius Opusc. p. 244. 264. et Goettlingius ad Theod. p. 229. receperunt, *ἐξπηχυστί* et *ἀμαξεί*, non solum quia forma, sed etiam quia notio ipsa repugnat; barbarum est *ἀλατεί*, quod Ottfr. Muellerus Aeschylo tribuit Eum. 76. non minus quam *τιμητεί*, *προσητεί*, *πλανητεί* et quidquid hujusmodi contra analogiam fingi poterit. [*ἐγκονητί* Pind. Nem. III. 35. v. Spitzner. de *V. Her.* p. 47.]

V. 1228. *Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος*. Aug. B. *σέ τοι σέ τὸν ἐκ τῆς*, Aug. C. et Mosq. B. *σέ τοι τὸν τῆς*, Dorv. B. *σέ τοι σέ τὸν*, omissis *ἐκ τῆς*, Dresd. B. *σέ τοι σέ τὸν τῆς*, quod Hermannus adscivit.

V. 1229. *Ἡ που τραφεῖς ἄν*. Affert hunc versum cum sequenti Schol. Arist. Ach. 638. ubi *εἴ που scriptum*. Ed. Pa.

V. 1230. *Ἵψηλ' ἐκόμπεις κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόροις*. Plus auctoritatis a codd. habet *ἐφώνεις*, quod Bar. B. Bodl. Laud. La. sec. Harl. Θ. Paris. D. Lips. AB. Ald. repraesentant; nam eodem referendum *ἐφρόνεις* apud Suidan s. *Ἵψηλοτέραις*, ubi hic versus et tres sqq. afferuntur, et in 460 *ΓΔ*. La. pr. Lb. Aug. BC. Heidelb. nonnullisque Brunckianis; nec minus *ἄν φρονεῖς* et *φρόνεις* in Jen. et Mosq. B. Ceteri *ἐκόμπεις*, quod Schol. Aristoph. l. c. tuetur. — *Ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι* Liban. Decl. p. 162. T. IV. *ἀροβατεῖν* Philo de Somn. L. I. p. 60. T. V. et Anon. Suidae T. I. 575.

V. 1231. *Τοῦ μηδὲν ἀντίστης ὕπερ*. Codd. *Γ*. Jen. Aug. C. et Suid. l. c. *τοῦ μηδενός*, quo Wakefieldii conjectura aberraverat *τοῦ μηδενός ἀνίστης* scribentis Silv. T. II. 25. *Τὸν οὐδὲν* Phoenn. 601. *τὴν μηδὲν* Soph. El. 1166. *ὁ τὸ μηδὲν* Plato Epigr. III. p. 103. T. I. Ed. Pa. V. Siebelis ad Paus. T. I. p. 108.

V. 1232. *Ναυάρχους* Codd. *Δ*. Lb. *ναυάρχας*. Sic in codd. Oed. C. 1085. *πάνταρχε* et *παντάρχα* miscentur, *πολεμάρχους* et *πολεμάρχας* Sept. 814. *τόξαρχος* et *τοξάρχης* Pers. 554. Sed *μόναρχος* et *πολιάρχος* hoc uno modo scribuntur apud Tragicos, quod Blomfieldio satis visum, cur

alteram formam prorsus rejiceret ad Sept. 828. Sed ταξίαρχας, στρατάρχας, εκατοντάρχας Aeschylus Palam. 168. junctim memorat.

V. 1233. Διωμόσω. Schol. γράφεται διωρίσω, quod Heathius comprobat. Pollux V. 152. ut synonyma componit διαβεβαιούμαι, δυσχυρίζομαι, διορίζομαι, διατεινομαι. Hesychius (post διορίζε) Διωρίζετο, διεβεβαιούτο, δυσχυρίζετο. Demosth. p. Cor. 263, 25. ὁ νῦν οὗτος διέβαλλε καὶ διωρίζετο. Dio Cass. XLV. 37, 444. αὐτὸν τῆς ἐλευθερίας ἐχθρὸν γεγονέναι διορίζομαι. Polyb. XVIII. 29, 2. διοριζόμενοι ὅτι ἀποστήσονται. Plutarch. V. Nic. VII. 363. προσδιορίσατο ἀποκτενεῖν. Et ap. Demosth. c. Phil. III. 18. λέγω καὶ διορίζομαι cod. Paris. praebet δυσχυρίζομαι, quo minus mirum Valckenarium Athenaeo III. 83. D. et Wolfium Dionysio Hal. de Isocr. XVIII. 576. id pro διορίζομαι restitutum ivisse; quod prioribus exemplis refellitur. Apud Sophoclem tamen διωμόσω Suidae l. c. et codicum consensu satis firmatum est, neque insolitum Graecis διόμνωσθαι pro asseverantius affirmare, διόμνωσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων Eur. Philoct. Fr. VI. v. Dio-⁴⁶¹ nys. Antt. VIII. 2, 1742. Dio Chr. XV. 448. Lucian. pro Imagg. c. 20.

V. 1237. Πού βάντος ἢ ποῦ σάντος, ὄπερ οὐκ ἐγώ. Cod. Brunck. et Dresd. B. ποῖ βάντος, Ven. πῆ, Heidelb. ἤπερ, Δ. ἤπερ ἐγώ, ommissa negatione. Verba ista eodem modo copulavit Philoct. 833. ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει, Eur. Hec. 1057. πᾶ βῶ, πᾶ σῶ, atque hic quidem magis proprie, illic ex usu quodam quotidiani sermonis, fere ut nos dicimus *wo er gieng und stand*. Neque Agamemno quidpiam aliud dicit nisi hoc, *ubicunque Ajax fuit, ibi ego haud defui*, hoc est, nihil ille sine me gessit. Hermanno quidem ad v. 1260. (1281. Br.) haud veri simile videtur hoc Agamemnonem dicere voluisse, ut quo aequiparaturus magis sibi Ajacem quam, quod volebat, postpositurus fuisset. Sed quum paullo ante distincte dixisset, Teucrum omnem sibi auctoritatem et omne imperium abrogare

κοῦτε στρατηγὸς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω

hanc Teucri sententiam ita refutat ut Ajacem omnia quae egerit, secum gessisse dicat; quod quum imperator dicat, facile intelligitur hoc ab eo significari, *quid tandem fecit Ajax nisi meis auspiciis?* Neque mihi persuadere possum, illa Teucri verba v. 1281. ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί huic interpretationi contraria esse, quibus verbis vir gravissimus permotus est ut eandem sententiam huic loco subjiceret, *nusquam fuit Ajax ubi ego fui*, id est, *rerum gestarum omnino*

particeps non fuit, sic ut negatio οὔπερ οὐκ ἐγώ ad speciem abundet. Equidem assentiar antiquis interpretibus, quorum iudicium Triclinius affert: φασὶν ἐνταῦθα ὡς συκοφαντεῖ Τεῦκρος Ἀγαμέμνονα, οὐ γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν αὐτοῦ λόγοις τοιοῦτόν τι εὔρηται ἀλλ' ἔφη ποῦ βάντος ἢ ποῦ κ. τ. λ. Ejusmodi sycophantia priscis causidicis perquam familiaris fuit, neque a Teucris animo commoto alienum crediderim, si adversarii dictum aliorum detorqueat et, quum Agamemnon dixisset Ajacem nihil nisi secum gessisse, hic nullam rerum gestarum partem ei tribui queratur, quae δεινῶσις non ultra quam fas est exaggerata videtur, praesertim si cogitamus
 462 haec ab homine impense irato dici, iram autem brevem perhiberi insaniam. Eadem haud dubie sententia fuit perdocti grammatici, qui ad Euripidis versum Hec. 1219. τὸν χρυσὸν ὃν φῆς οὐ σὸν ἀλλὰ τοῦδ' ἔχειν, haec disserit: ἐνταῦθα ἡ Ἐκάβη διαβάλλει τὸν Πολυμήστορα· οὐ γὰρ ἐμνημόνευσεν οὗτος τούτου, ὅτε περὶ τοῦ Πολυδώρου ἀπελογοῖτο· εὐρήσεις δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα παρὰ τε Σοφοκλεῖ καὶ τοῖς ἄλλοις. [Mentitur Electra in Soph. El. 360. δῶρ' ἐφ' οἷσι νῦν χλιδαῖς.] Cur autem Graeci soleant post οὐ μᾶλλον ἢ adjicere negationem, docte et sollerter explicuit Nitzschius ad Ion. p. 74. idque magis clarescet, si ipsa exempla nobis proponamus. Ergo quod Herodotus dicit IV. 118. ἦκει γὰρ ὁ Πέρσης οὐδὲν μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ὑμέας, hoc significat: *non fiet ut Persa nos aggredi malit, quam vos non aggredi.* Si omisset negationem, ambiguum erat, utrum Persa ad neutros an ad utrosque venturus diceretur; nam si quis ita loquitur ἦκει οὐ μᾶλλον ἐφ' ἡμᾶς ἢ ἐφ' ὑμᾶς, intelligi potest neque ad nos veniet neque ad vos; adjecta autem negatione patet aliquem sperasse quod eventurum esse negatur: οὐκ ἔσται, ὅπερ ὑμεῖς ἐλπίζετε, ἐφ' ὑμᾶς οὐκ ἤξειν αὐτόν, ἐφ' ἡμᾶς δὲ Demosth. c. Timoth. 1185, 7. οὐ περὶ πλείονος ἐποίησατο περιουσίαν χρημάτων μᾶλλον ἢ οὐ Τιμοθέω ὑπηρετῆσαι, *non maluit dives esse quam Timotheo non succurrere.* Haec igitur dubito num Sophoclis loco convenient. Veteres, qui ἦπερ scripserunt, ποῦ pro πότε acceperunt. Bothius ἦπερ edidit, quod Hermannus substitui posse dixerat.

V. 1238—1239. Οὐκ ἄρ' — Jen. Mosq. B. ἄρ' οὐκ. "Εοιγμεν, quod legitur etiam Eur. Cycl. 99. Heracl. 676. miram perperit Eustathii opinionem p. 885, 9. ἀττικὸς ἀνήρ ἀγμητᾶς ἂν εἶπε καὶ κερμηότες κατὰ τὸ εοιγμεν. Etym. M. 350, 54. et Zonar. T. I. 786. εοιγμεν ὡς δέδοιγμεν, quod Tittmannus ad h. l. refert. Ed. FR.

V. 1240—1243. Pro τότε Cod. Γ. ποτὲ γρ. ὅτε. Pro φανοῦμεθ' idem et Dresd. A. Paris. T. φανοῖμεθ', Θ. Mosqq.

Dresd. B. Jen. *φανοίμεθ'*. V. 1242. pro *ἀρκέσει* Dresd. A. Paris. T. *ἀρκέσοι*, in seq. pro *ἤρεσκεν* Aug. C. *ἤρκεσεν*, Aug. B. *ἤρκεσε*.

V. 1244. 1245. *Βαλεῖτε* — Paris. C. *βάλοιτε*. *Σὺν* 468 *δόλω κεντήσετε* ut Eur. Suppl. 240. *οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιαῖσιν κακά*. Brunckius *ξύν*, cod. Jen. *δόλοις*, ΔΓ. *κεντήσεσθ'*. In simili oratione Alcaei Fragm. LXIII. *ψέγουσιν ἐκ τοῦ ψόφου τοξέοντες* scrib. *ψέφους*. Pro *ἡμᾶς* Hermannus *ἡμας*.

V. 1246—1254. *Ἐκ τῶνδε* — *πορεύεται*. Hunc locum exscripserunt Stobaeus Serm. III. 5, 74. et Maximus Eclog. T. II. p. 535. Pro *ειρκτέον* v. 1250. Stobaeus mendose *εἰκτέον*.

V. 1252. *Ἄλλ' οἱ φρονούντες εὖ* — Eustathius p. 880, 2. *οἱ γὰρ* — Chria Anonymi in Rhetor. Gr. T. I. 602. inscripta est *οἱ φρονούντες εὖ*, φησὶ *Σοφοκλῆς*, *κρατούσι πανταχοῦ*. Post hunc versum Maximus interserit similem *ὁ γὰρ φρονῶν εὖ πάντα συλλαβῶν ἔχει*, quem Villoisonus ad Longum IV. p. 275. ex praecedenti effictum, Schowius ad Stob. III. 70. aliunde adscriptum putat. Ed. Pr. Hermannus eum ab Apostolio Sophocli, a Stobaeo Chaeremoni tribui ostendit.

V. 1253. *Μέγας δὲ πλευρὰ βούς* — Duo Barocc. Paris. CK. Membr. Aug. BC. et Ald. *πλευράς*, Θ. La. sec. Harl. Bodl. Laud. Jen. Mosqq. Dresd. B. et Juntt. *πλευράν*, quod Schol. legit et probavit Musgravius. *Πλευρᾷ* Maximi ed. Coislinitiana, *πλευρά* Paris. D. Dresd. A. Antonius Exc. XXV. p. 73. Eustathius p. 1524, 51. quod Porsono auctore ad Hec. 820. receptum est, auribus magis quam codicibus consultis.

V. 1259. *Οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαιδῶν ὅς εἰ φύσιν*. Jen. *οὐκ εὐφρονήσεις*, Mosq. B. Δ. *οὐκ εὖ φρονήσεις*. Verba *οὐ μαιδῶν* — λέξει τὰ σά affert Moschopulus ad Il. II. 58. *Ὅς εἰ* pro *οἷος εἰ* positum ut saepius v. Schneider. ad Plat. Civ. T. II. p. 139.

V. 1263. *Τὴν βάρβαρον* — citat hunc versum Schol. Hom. II. XV. 232.

V. 1266. *Ὡς ταχεῖά τις βοροῖς*. *Τοῖς βοροῖς* cod. Δ. Aug. C. Dresd. B. Lips. B. et Stob. Serm. CXXVI. 3. ceteri codd. et Stobaei ed. princeps cum Maximo Tit. CCLXXI. 464 877. *τις* exhibent.

V. 1268. *Οὐδ' ἐπὶ μικρῶν λόγων* — Dresd. A. Paris. T. et Edd. Triclinianae *πόνων*, quod merito improbat Brunckius. Is reddit *ne minimum quidem*, nec dissentit Hermannus. Praeferam *ne verbulo quidem*, fere ut Stephanus voluit ac nos

dicimus *nicht mit einem armseeligen Worte gedenkt er deiner*. Τούτων ἐπὶ σμικρῶν μνημονεύει Julian. Or. III. 128. A. Sic ἔπος σμικρὸν dicitur Oed. C. 443. Idem significaret οὐδ' ἐπὶ σμικρὸν λόγου, ut El. 414. οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

V. 1270—1272. Δορί. Dindorf. δόρει. Πάντα ταῦτ' — ordine inverso Aug. B. Dresd. A. Lips. ταῦτα πάντ', de quo dixi ad v. 1023. In sequenti versu Membr. Bodl. Paris. E. Dresd. AB. Lips. B. Lb. Θ. κἀνόητ' pro κἀνόνητ'. Hoc neque Sophocles praeter v. 758. ubi libri discrepant, usus est neque Aeschylus; Euripides saepius sed intellectu proprio, non, ut ἀρχεῖος et ἀνωφελής, per contemptum pro *futilis*. Quapropter illud vulgato antepono.

V. 1274. Ἐρκίων ποῦτ' ὑμᾶς οὔτος ἐγκεκλεισμένους. Pro οὔτος Lc. Bar. A. ἐντός, in quod Musgravius conjectura incidit, sed vulgatam satis defendit Abreschius Animm. T. I. 173. Euripidis exemplo Phoenn. 454. τὸνδ' εἰσεδέξω τειγέων. Similiter γῆς εἰσδέχεσθαι Oed. T. 238. unde pendet Eur. El. 394. τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων. Sed apud Aesch. Ag. 444. μυχοῦ ἀφερκτος controversum est, utrum, ut Scholiastes interpretatur, *κατάκλειστος* *περὶ τὴν εἰρκτὴν* an exclusus penu significetur. Certatur etiam de Thucyd. V. 83. *κατέκλησαν Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Πελοπίαν*, ubi Valckenarius *ἐγκατέκλησαν*, alii aliud scribendum putant, Bernhardy Synt. p. 137. pro *ἀπέκλησαν* accipit, quam sententiam Poppo in antecessum damnavit; nihiloque certius est in Euripidis Pel. Fragm. III.

οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος
οὐ δῶμα γαίας κλειστόν, ἐνθα τὴν φύσιν
ὁ δυνγενῆς κρύψας ἂν εἴη (fort. ἐξίσι) σοφός.

genitivum γαίας ab adjectivo regi; videtur potius *κατάγαίον*
465 *κλειστόν* significari, simile illis, in quibus Epimenides, Pythagoras aliique miraculorum fabri aliquamdiu delituisse feruntur. Pro *ἐγκεκλεισμένους* La. et Bar. A. *ἐγκεκλειμένους*, quae forma servata est in omnibus codd. Aesch. Suppl. 934. Androm. 495. sicut altera *ἐγκεκλεισμένος* Trach. 579. Elmslejum notum est Tragicis ubique vel contra codd. *κλής*, *κλήθρον*, *κλήσαι*, restitui voluisse, idque plerosque alios esse sequutos v. Matthiae ad Hec. 482. ad Bacch. 1253. ad Phoenn. 64. ut et hoc loco Herm. et Dind. *ἐγκεκλημένους* scripserunt. Par inconstantia in Platonis libris v. Schneider. ad Civ. T. III. p. 70. et apud oratores atticos Demosth. p. 22, 27. p. 442, 26: p. 803, 28. Aeschin. p. 410, 87. v. Interpr. ad Isocr. Paneg. 47, 43. qui *κέκλειμαι* praeferunt, non dissentiente Baitero p. 26. [Quod in codd. nonnullus scriptum est *κε-*

κλειμένον Ellendtius T. I. 964. nihil aliud esse putat quam quod grammatici antiquae Atthidi tribuunt κεκλημένον.] [κέκλειται v. Reisk. ad Aristid. T. II. 470.]

V. 1275. Ἐν τροπῇ δορός. Sic vulgo interpungitur; Erfurdtius et novissimi editores comma post δορός omiserunt. Ἐν τροπῇ δορός Rhes. 82. sed ἐν μάχης τροπῇ Agam. 1238. utrobique in exitu senarii sequente consona. Frequentius tamen nomen primarium alteri praeponitur: μάχη δορός Agam. 427. Eur. Erechth. Fragm. I. 29. Cycl. 5. Antig. 674. quam hic interpretes dissentiunt. — Ad hunc locum retuli versus ignoti poetae ap. Charis. IV. 252.

Vidi te, Ulysse, saxo sternentem Hectora,
vidi tegentem clypeo classem doricam,
ego tunc pudendam trepidus hortabar fugam.
quae apertum est ab Ajace per irrisionem dici.

V. 1277. Ἀχροισιν — φλέγοντος. Affert Suidas s. Ἐδώλια et Ἐδωλιάσαι, ubi his vocabulis lenis spiritus ut in cod. Flor. Herodo. I. 24. additus est, quem ex hoc genere solum ἔδαφος habet; παλικῶν θ' ἔδωλιῶν Aesch. Choeph. 69. De eodem incendio Virgilius Aen. V. 662. furit immixtis Vulcanus habenis transtra per et remos. Ed. Pr.

V. 1281. Ὅν οὐδαμοῦ φῆς. Schol. πρὸς τὸ ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, de quo ἐξουθενισμῶ dixi ad v. 1237. Φῆς sine iota Jen. et Mosq. B. Συμβῆναι Hermannus interpretatur adstitisse tibi, ut συμβέβηκε accipitur a Matthiae ad Hel. 1007. Brunckius vero, nusquam hosti contulisse pedem, quo intellectu est συμβεβηκέναι Polyb. XI. 24, 6. sed mendose scriptum pro συμβεβληκέναι. Idem tamen hoc loco significari videtur. Aoristi ἔβλην extat participium βλείς v. Etym. M. imperativus συμβλήτω ἀπάντησον Hesych. (si ita scribendum pro ἀπήνησεν) optativus βλείης Schol. Ven. N. 288. infinitivus ξυμβλήμεναι. Apud Tragicos tamen solum συμβαλεῖν invenitur. In seq. versu Bothius ἔμιν, ut in Ed. Pr. scripsi.

V. 1283—84. Χῶτ' αὐθις. Utraque Junt. χῶστ', cod. Γ. χ' ὦτ', γρ. ἀποφαντικῶς ὅτι. In seq. versu ἦλθ' ἐναντίος Jen. Dresd. A. Mosq. B. Aug. BC. Ald. Ceteri ἦλθεν ἄντιος.

V. 1285—87. Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον — Laudat hunc locum Eustathius p. 361, 28. tanquam exemplum ἀναχρονισμοῦ εὐμεθόδου. Etenim Cresphontis dolus significatur, quo in sortitione provinciarum Messeniam obtinuit; v. Apollod. II. 8. Paus. IV. 3. Plaut. Asin. II. 6. 46. quos Stolbergius in testimonium adhibuit. Ad demonstrandum nominis βῶλος genus masculinum Thomas p. 170. (p. 53.) profert verba

ύγρας ἀρούρας βῶλον ὅς ἐμελλε, ob aliam causam Eustathius p. 675, 32. ἐμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν. Ed. Pr. *Eis μέσον* Edd. vett. Deest hoc loco adjectivum quod in hac constructione plerumque addi solet: οὐράνιον πῆδημα κουφίζειν Eur. El. 1057. δύστηνον αἰώρημα κουφίζειν Suppl. 1057. ὑγρὸν ἀναφ-
 ῥίπτειν ἄλμα Archias Anth. Pal. VII. 214. In seq. versu Aug. B. παρῆν pro παρών.

V. 1290. Ποῖ βλέπων. Triclinius ποῦ.

V. 1292. Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα. Tzetzes Chil. V. 448. πῶς Σοφοκλῆς τὸν ἄνδρα Φρύγα φησὶν οὐκ οἶδα, λέγων ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα. Sed eodem modo Herodotus VII. 11. Πέλοψ ὁ Φρυξ et Orosius I. 12. *Tantalus rex Phrygiorum*; aliique Phrygum et Lydorum nomine promiscue utuntur v. Markland. ad Maximum XXXVI. 1. p. 179. Ed. Pr.

V. 1293. Ἄτρεα δ', ὅς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον. Elmslejus *δυσσεβέστατον* δειπνον jungenda putat; Hermannus, qui hoc epitheton, sive Atreo tribuatur sive coenae
 467 Thyestae, nimis languere censet, retulit se ad Edd. veterum interpunctionem ὅς αὖ σ' ἔσπειρε *δυσσεβέστατον*.

V. 1295. Μητρὸς ἐξέφυς Κρήσης. *Cressa* proprium est et usitatum Aeropes cognomen v. Burmann. ad Ovid. Trist. II. 391. a Teucro autem contumeliose ita dicitur ob communem Cretensium infamiam v. Dorvill. ad Charit. p. 332. Plátō comicus ap. Schol. Arist. Avv. 798. τὸν *μαινόμενον, τὸν Κρήτα, τὸν μόγις Ἀττικόν*. Menelaus ipse propter conjugium cum Aerope initum *ἡμίκορης* vocatur Lycophr. 150. Ed. Pr. Schol. Laur. αὐτὸς γρ. αὐθις, pessime quidem.

V. 1296. Ἐφ' ἣ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φινύσας πα-
 τήρ — afferunt Thomas M. p. 907. (387.) et Moschopolus Λεξ. s. φυτεύειν. Ἐπακτὸν ἐξώθειν ἄνδρα Dionys. Antt. II. c. 58. Eodem accentu adjectivum notatur Pind. Ol. X. 107. Plat. Rep. III. 405. B. Thucyd. VI. 20. Aristot. Meteor. IV. 5. p. 382, 12. Theophr. de Ign. 66, 728. Isocr. ad Dem. 6, 23. Socrat. Epist. VI. p. 9. Hippocr. de Aer. et Locc. p. 540. T. I. de Insomn. p. 10. T. II. Diod. II. 54. Paus. VIII. 8, 6. Plut. Comp. Pericl. c. Fab. c. III. Galen. T. I. p. 59. Alciphr. I. Ep. 24. Long. Past. III. 15, 114. [σίτος ἐπακτός Thucyd. VII. 28. Stob. Flor. III. 74. Strab. XVI. 295. κακὸν ἐπακτὸν Aristid. T. II. 533.] etc. saepiusque apud Tragicos. Atque huic notationi accommodata est motio; ἐπακτῆ Schol. Eur. Hipp. 318. pro quo apud poetam ipsum h. l. ἡ ἐπα-
 κτός legitur, *ἡμέραι ἐπακταί* Epiphan. c. Haer. L. II. T. II. 826. A. *ἐπακτὰν ἄταν* Phoenn. 345. quo loco Porsonus ἐπα-

κτόν edidit ut in Flor. A. legitur, eaque usitatissima est femini scriptura Plat. Rep. IX. 573. B. Aristot. de Gener. An. III. 1. p. 750, 9. Soph. Trach. 491. Isocr. Hel. Enc. 215, 37. (vulgo *ἐπείσακτος*) Plut. V. Arat. XVI. Aristid. T. I. 535. (cod. *ἐπείσακτος*) Plotin. [Enn. III. L. II. 258. Cr. *τάξει ἐπακτῶ.*] Enn. IV. L. VII. 9, 463. Appian. Civ. II. 71, 273. Mithr. c. XCIX. 790. (vett. Edd. *ἐπακτῆ*) quae cum *ἡ μέσος*, *ἡ μεμπτός*¹⁾ et similibus conferri debet. Verum idem femini-⁴⁶⁸ num nonnunquam proparoxytonos scribitur *ἡ ἐπακτος* Hippocr. de prisc. med. p. 53. T. I. Herodo. VII. 102. convenienter masculino et neutri *τὸ ἐπακτον* Philem. Fragm. VIII. 396. sed multi propter contraria exempla hunc tenorem sincerum esse negabunt, neque sane diversitas significationis, qua Grammatici *ἐξαιρετος* et *ἐξαιρετός*, *ἐκλεκτος* et *ἐκλεκτός*, aliaque syntheta et parasyntheta distinguunt, in illo adjectivo intelligi potest; tum *περίακτον*, sive versatile significat ut apud Athenaeum XIV. 637. C. Plut. Sol. Anim. c. XXI. 177. et Pollucem, sive id quod circumfertur ut Plut. Comp. Lys. c. III. semper proparoxytonon est ut *ἐπείσακτον*, de quo Wyttenb. ad Plut. T. I. 319. seq. et contra *συνακτὸν ὕδωρ* Anon. Stad. in Geogr. Min. T. II. 444. ed. Gail. *συνακτῆ* Hesych. s. *Συμφερετῆ*. Verum de summa hujus universi generis inconstantia in Append. dicetur.

V. 1296. *Ὁ φιλύσας πατήρ*. Cod. ΓΔΘ. et alii *φυτεύσας*. Moschopulus l. c. *δῆλον ὅτι ἐνταῦθα τὸ φιλύ γραφεται*. Participium sententiae aliquid ponderis addit, *ipse pater*, ut Iph. A. 1177. *ἀπώλεσέν σ' ὁ φιλύσας πατήρ*, Iph. T. 360: *ἰερεὺς ἦν ὁ φιλύσας πατήρ*, Phoenn. 1595. *ὁ σπειρας πατήρ κτείνει με*, et cum iteratione *ὁ φύσας χῶ τεκῶν ὑμᾶς πατήρ ἀπώλεσε* Herc. 1339. qua synonymorum congerie nemo non sentit animum, quo crebrius, hoc fortius percuti. Idem observatur in nomine matris: *φονεὺς μητρὸς ἢ σ' ἐγείνατο* Soph. Fragm. Alcm. II. *κλύων γόον (periturae) ματρὸς ἃ σ' ἔκτειτε* Eur. El. 1213. *ἐπὶ φόνῳ ματρὸς ἃ νιν ἔτεκε* Orest. 1491. *αὐτὰ σ' ἔκτεινε μάτηρ ἃ σ' ἔτεκεν* Antip. Thess. Ep. XXVI. eaque ambage utuntur etiam in invocatione: *ὦ τεκομένα με μάτηρ* Orest. 195. Phoenn. 195. *ὦ τεκοῦσα μητέρα* Phoenn. 1276. Iph. A. 1338. quibus locis apparet, activam formam et mediam promiscue poni, et nonnunquam etiam imperfectum succedere in locum aoristi, ut Eum. 318. Sed interdum pluribus verbis non plus significari videtur quam uno: *ὁ φιλύσας πατήρ* Trach. 311. *ὁ φυτεύσας π.* Oed. T. 1514. *ὁ φύσας* Helen. 87.

¹⁾ Eustathius p. 793. *τὸ ἀνεκτὸς ἰωνικῶς ἀντι τοῦ ἀνεκτῆ καθ' ὁμοίτητα τοῦ μοῖρα διακετὸς καὶ νόσος ἐπακτός* (cetera aliena sunt).

ὁ γεννήσας π. Oed. T. 1412. τὴν τεκοῦσαν ἢ μ' ἐγένετο Eur.
 469 El. 964. ¹⁾ Eademque abundantia modo parentis nomen ad-
 ditur Αἰγίνα θυγάτηρ Ἀσωποῦ πατρός Iph. A. 697. παῖς
 Ἐχίονος πατρός Bacch. 983. modo nati Ὀρσιλόχοιο τὸν Ἄλ-
 φειὸς τέκε παῖδα Hom. Od. III. 489. XV. 187. Μῆδειον τέκε
 παῖδα Hesiod. Theog. 1000. ἦν Ἴφρις παῖδα φυτεύει Eur.
 Suppl. 996. ἄ μ' ἔτικτε κούραν El. 1181. τὸν τέκε παῖδα Μί-
 κων Epigr. Ἀδελπ. CXXXVIII. p. 145. T. II. τῷ ἵπο Πύρρα
 τέκεν παῖδα Νεοπτόλεμον Heliodor. in Anth. Pal. IX. n. 485.
 His, quae in Ed. Pr. p. 381. attuli, conferri poterit Λυχνυ-
 δὸν, ἦν Φοῖνιξ Κάδμος ἔδειμε πόλιν Christodor. ibidem VII.
 n. 697. Postremo nescio an Eur. El. 678. οἴκτειρε δ' ἡμᾶς
 — οἴκτειρε δῆτα σοὺς γε φύντας ἐχθόνους adversus eos, qui
 σοῦ γε φύντας correxerunt, satis defendatur hisce exemplis:
 ἐμούς γε συγγενεῖς πεφουκότας Orest. 1329. Ζούθου παῖδα μ'
 ἐκπεφουκότα Ion. 1533. ex quo colligitur, recte dici σὸς παῖς
 sive ἐχθονος πέφουκα.

V. 1297. Ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. Cod. A.
 ἀφῆκεν. Wakefieldius Silv. T. III. 143. διατροφὴν corrigit.
 Athenaeus VII. 277. C. Σοφοκλῆς ἐν Αἰαντι μαστιγοφόρῳ
 τοὺς ἰχθύς ἑλλοὺς εἶπε Ἐφῆκεν — διαφθοράν, quo loco no-
 minis scriptura variat ἑλλός, ἑλλός et ἔλλος. Hoc loco La.
 Lb. ἑλλοῖς scribunt, Membr. Bodl. Laud. Dresd. A. Aug.
 AB. ἑλλοῖς, Jen. ἐλοῖς, Mosq. B. ἐλοῖς. [Non magis in spi-
 ritu sibi constat nomen ἑλλοψ sive ἔλλοψ et latinum helops
 sive hellops sive ellops v. Schneider. Gramm. T. I. p. 196.
 Perfacete Hermannus, *singulari*, inquit, *felicitate pisces tra-*
gici adhuc spiritum asperum a Gellio II. 3. imminentem effu-
gerunt; quo significat apud hunc: *Satis notum est, atticos*
ἰχθύν et ἴρον (εἰρμόν?) citra morem gentium Graeciae cete-
rarum inspirantes primae literae dixisse, pro ἰχθύν scriben-
 dum esse ἑλλόν, neque tamen in Sophoclis verbis spiritum
 immutavit]. Ad rem pertinet Scholiastae adnotatio: ἡ ἰστο-
 470 ρία ἐν ταῖς Κρήσσαις Εὐριπίδου ²⁾ ὅτι διαφθαρεῖσαν αὐτὴν
 λάθρα ὑπὸ Θεράποντος ὁ πατὴρ Ναυπλῖω παρέδωκεν ἐντε-
 λάμενος ἀποποντῶσαι· ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν ἀλλ' ἐνεγγύησε Πλει-
 σθένει. Hic igitur statuit ἐπακτὸν ἄνδρα significare illum
 obscurum corruptorem, ὁ φιλύσας πατὴρ ipsum Aelopae pa-
 trem Catreum (cujus nomen urbi Creticae Catrae sive Ca-

¹⁾ Γενέτωρ πατὴρ Ion. 135. Troad. 1280. γενέθλιος ἀκτίων πατὴρ
 Pind. Ol. VII. 129. γενέτωρ τοκῆος Nonn. XL. 287.

²⁾ Fugit hoc Solanum ad Lucian. Salt. §. 39. ubi vel Ἀερότης κλοπή
 Achill. Tat. I. 8, 5. id est furtum velleris aurei, vel adulterium et poena si-
 gnificatur.

treae assimilatum videtur v. Anecd. p. 1175.) Sed Dio Chr. XV. 446. et alii Thyesten adulterum designant; Scholiastes Libanii T. IV. p. 65. *Ἀερόπην τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος μητέρα ὃ ἀνὴρ αὐτῆς Ἀτρεὺς μοιχευομένην λαβὼν τῷ Θυέστῃ εἰς θάλασσαν ἔρριψε*, atque hoc ab ipso Sophocle traditum dicit Schol. Eur. Or. v. 800. *Ἀτρεὺς τὴν Ἀερόπην τιμωρεῖται, ὅτι ἐμοιχεύετο Θυέστῃ, ὅπως αὐτὴν ἐς τὴν θάλασσαν*, quod si ex hoc loco hausit, haud dubie fallitur, veriorque Scholiastes Sophoclis. Aeropen undis periclitatam esse significat epitheton *Ἀερόπη διερῆ* in Nicomedis Smyrn. Epigrammate III. p. 91. T. III. Anth. P. VI. n. 316. Ed. Pr.

V. 1298. *Τοιῶδ' ὄνειδίξεις σποράν*. Mosq. B. *τοιάνδ'*, quod Hermannus et Dindorfus receperunt, etsi vulgata concinnior est et testatior.

V. 1300. *Ὅστις στρατοῦ — Pisander Telamonem ab Hercule poculum ἀριστεῖον accepisse tradidit Athen. XI. 783. C.*

V. 1303. *Δῶρημα κείνῳ ἴδωκεν Ἀλκμήνης γόνος*. Brunckius *δῶρημ' ἐκείνῳ*, ut in eodem senarii loco legitur Trach. 603. codd. omnes *δῶρημα κείνῳ* vel *κείνῳ*, quod Hermannus revocavit. *Τόκος* Bodl. Bar. B. Harl. Dresd. A. Lips. B. et Edd. Turnebb. ceteri *γόνος*. Idem *Ἀλκμήνης γόνος* dicitur Eur. Alc. 508. et *Ἀλκμήνης τόκος* Herc. 929. codicibus inter utrumque fluctuantibus. [Ellendtius T. I. 944. *δῶρημ' ἐκείνῳ* praefert ratione sat gravi sed contra codices.]

V. 1304. *Ἄριστος ἐξ ἀριστεῖον δυοῖν*. La. pr. *ἀριστεῖων*, quod si plures haberet testes, locum obtinere posset; *δυοῖν μασμάτων* Aesch. Eum. 570. *ἐν δυοῖν οἰμῶγμασι* Agam. 1357. 471 *δύο ἄρσενας* Phoenn. 56. *κασίγνηται δύο* 388. *δύο ἡλίου* Bacch. 877. *δύο ῥοπᾶς* Hel. 1090. *δύο ἄμαξαι* Thucyd. I. 93. *δύο ἀνδριάντας* ib. c. 134. *δύο κεραιῶν* II. 76, 3. *τάς δύο τάξεις* c. 79, 5. *δύο ἰππάρχους* Demosth. p. 47, 11. *πλεονεκτημάτων δυοῖν* 63, 1. *δύο Ἀβυδηνοῦς* 687, 29. *δύ' ὀβολοῦς* Plat. Gorg. 511. D. *δυοῖν ὀνόμασι* Protag. 355. B. *ἐν δυοῖν γένεσι* Legg. IX. 864. B. cujus enallages exempla tot ex omni genere scriptorum atticorum afferri possunt, ut nesciam qua *προσωποληψία* viri docti Buttmanno potius Gramm. §. 70. Adn. 8. quam mihi Phryn. p. 211. assenserint ap. Thucyd. VIII. 101. *δυοῖν ἡμέραις* corrigenti. Hoc Sophoclis loco codd. omnes et Suidas s. *Πρὸς αἵματος* in *ἄριστος* consentiunt, sed Porsonus ad Med. v. 5. *ἀριστεύς* emendat, quod aequabilitatis ratione commendari potest, ut *εὐγενῆς ἀπ' εὐγενοῦς* Orest. 1676. *εὐγενῆς καὶ εὐγενῶν* Philoct. 874. *βέλτιστε βελτίστου πατρός* Arist. Plut. 234. *ἐσθλὸς ἐσθλοῦ* Rhés. 833. *ἀγαθοὶ ἐξ ἀγαθῶν* Andocid. Myst. p. 14, 109. Plato Phaedr.

274. A. Philostr. V. Apoll. IV. 12, 249. *κάκιστος καὶ κακῶν* Philoct. 384. cf. Engelhardt. ad Plat. Menex. p. 291. sed ille magis sententiae causa praetulisse videtur, aptius ratus si Teucer se *ἀριστεία* diceret quam si *ἄριστον*. At primum nomina haec saepe indiscreta sunt, ut ostendit diple loco homerico II. N. 740. adscripta ὅτι *ἀρίστους τοὺς ἀριστείας εἶπε*, et Eur. Alc. 940. *εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων ὄντες ἄριστοι*, ut a Romanis optimates nonnunquam vocantur *optimi*, neque facile ubique *ἀγχισιεῖς* et *ἀγχιστοι* discerni possunt. Deinde quaeri potest an Teucro non convenientius sit, se optime natum quam optimatem dicere; quod Hermannus quoque minus aptum esse iudicat. [*Γραῦς ἐκ δυοῖν Αἰξωνέου* Menand. in Mein. Com. Gr. IV. 144.]

V. 1305. *Βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος. Βλαστῶν* Lb. Aug. BC. Dresd. B. *αἰσχύναιμι* Mosq. B. *ἐξ αἵματος* Dresd. A. In seq. versu pro *ἐν πόνοισι* Musgravius temere *ἐν φόνοισι*.

V. 1307. *Οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων* La. Lb. *ΓΔΘ.* Aug. B. *ἐπαισχύνῃ*, vel quod idem est, *ἐπ' αἰσχύνῃ*. Eldickius 742 Spec. Susp. p. 6. *ἐπαισχύνῃ γγελῶν*. Non melius Erfurditius *ψέγων*. Intelligitur *ταῦτα λέγων*.

V. 1308. *Εὖ νῦν ἐπίστω* Soph. El. 614. quo utroque loco novissimi editores encliticum posuerunt, quod Hermannus hic cum Steph. Cant. Turn. praetulit. Pro *πού* Brunckius maluit *ποί*, sequutus falsam Scholiastae interpretationem *τοῦτον εἰ ῥίψετε πού*. Pro *ξυγκειμένους* Hermannus cum La. *ΔΘ.* *συγκειμένους*. Schol. Laur. et cod. La. addit *γρ. συνημπόρους*, nomen consuetum Tragicis sed ab hoc loco alienissimum. Quinam sint *οἱ τρεῖς*, inter veteres non convenit. Triclinius *ἐμὲ καὶ σαυτὸν, συγκειμένους ὁμοῦ τῷ Αἴαντι τρεῖς*, Schol. in Parall. *ἐαυτὸν λέγει καὶ Τεκμησσαν καὶ Εὐρυσάκην*, quod indubitate praefero, licet aliter sentiat Schol. Rom. *ἐμὲ καὶ σαυτὸν καὶ Μενέλαον· οὐ γὰρ λέγει περὶ τῆς Τεκμήσεως καὶ τοῦ παιδός· quibus quae proxime adjuncta sunt ἐλεινός γὰρ ὁ λόγος, οὐκ ἀπειλητικός*, alius sunt interpretis.

V. 1310. *Ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως* — affert Suidas s. *Προδήλως*. La. *γρ. ὑπερπονουμένους* et in Lb. syllaba *ους* superscripta est vulgatae, quod, si vel pro *μοι*, ut Nenio placet, *τοι* scriberetur, ferri non posset; sed accusativo singularis locus erat. — *Πρόδηλος θάνατος* Dionys. Antt. X. 552. Zosimus III. 716. Ed. Pa.

V. 1312. *Ἡ τοῦ σοῦ γ' ὀμαίμονος λέγω*. Vulgatam, quam Dindorfius retinuit, *τοῦ σοῦ θ'* — Brunckius interpretatur, *aut tui etiam fratris*. Hermannus, qui particulam *τι*

hanc vim habere negat ad Oed. T. 1001. σοῦ γ' scripsit; sic et Bothius in Ed. Pr. nunc σοῦ δ'. Doederleinius ad Oed. p. 517. τοῦ σοῦ ἕθομαιμονος. Ex Eustathii verbis p. 754, 21. ἐντεῦθεν (Il. IX. 327.) ὁ Σοφοκλῆς μεθοδευθεὶς ποιεῖ τὸν Τεῦκρον λέγοντα τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅτι ὁ Αἴας διὰ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ἐν Τροίᾳ ἐμάχετο, ταῦτόν τι λογισάμενος τὸ διὰ τὴν αὐτοῦ καὶ τὸ διὰ τὴν τοῦ Μενελάου τοῦ ἀδελφοῦ, non apparet quid ille legerit. De cetero Brunckius: *hesitatio illa et simulata ignorantia utrius uxoris causa sit belli, irati et contemnentis est.*

V. 1313. Πρὸς ταῦθ' ὄρα μὴ τοῦμόν. Aristides T. II. 473 237. πρὸς ταῦτα μὴ σκόπει τοῦμόν ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν, Τεῦκρός ἔφη. In seq. Lb. πημανεῖ supra scripto sigma.

V. 1315. Ἡ ἔμοι θρασύς. Lb. Γ. Bar. A. ἡ ἐμοί, Lips. B. Ald. ἡ γ' ἐμοί. Aug. C. ἡ μοι, Dresd. B. ἦν ἐμοί, ceteri ἦν ἔμοι.

V. 1317. Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Schol. Jen. μεθ' ἡμῶν λύσων, quod Hermannus probat sed nescio an chori personae minus conveniat. Συλλύειν significat ortas inter alios discordias componere, pacem conciliare, ut Διονύσιος συλλύων τὰ νείκη τῶν πόλεων πολλὴν εἰρήνην παρεσκεύαζε Diod. III. 63. sed συνάπτειν μάχην, πόλεμον νεῖκος, [ἄπτειν πάλην Aesch. Choeph. 853.] est capessere v. Dorvill. ad Char. p. 382. Siebelis ad Paus. IV. 13, 3. quod si quis ab hoc loco alienum iudicat, quia Ulixes gurgio jam dudum coepto intervenit, tamen concedet non ineptam esse hujusmodi orationem *Si non rixaturus sed rixam sedaturus venisti.* Aliquanto concinnius foret *si non ad alendam et accendendam iram* etc. sed significationis hujus exempla non reperio.

V. 1320. Οὐ γὰρ κλύοντες — affert h. v. Scholiastes Oed. T. 74.

V. 1323. Κλύοντι φλαῦρα. In farragine vocabulorum ex hac fabula decerptorum Anecd. Bachm. p. 370. ἀφερπε (v. 1161.) κάπετον (v. 1165.) εὐρίσκει (v. 1054. conf. Schol. Parall.) κἄν ὑπέροδικα (v. 1119.) ad hunc locum pertinet illud φλαῦρα ἤγουν φλύαρα. In Γ. legitur φαῦλα, quorum adjectivorum permutatio perfrequens: Demosth. p. 427, 25. p. 553, 11. p. 740, 10. Plutarch. V. Gracch. c. X. discrimine modo nullo, modo ad agnoscendum summe difficili. Sed hoc loco prompta est dijudicatio; nam proprie dicitur φλαύρωσ ἀκούειν Herodo. VII. 7. ἤκουσα φλαύρωσ ὑπὸ τῶν ἱητρῶν Hippocr. de Articc. p. 735. T. III. φλαῦρον ἀκούσαι Aristid. T. II. p. 7. pro quo in cod. Coisl. minus recte φαῦλον scriptum; οὐδὲν φλαῦρον ἐρῶ et φλαῦρόν τι εἰπεῖν περὶ τινος vel περὶ τινὰ Demosth. p. 488, 8. p. 554, 24. p. 581, 19. Xenoph.

Cyr. VIII. 2, 12. Arist. Lys. 1044. Julian. Misop. 366. D.
 474 Philostr. Vitt. Soph. II. 27, 617. Lucian. Philop. §. 17. p.
 255. [Aelian. V. H. VIII. 17. Aristid. Or. XLV. 89. T. II.]
 Isocr. Panath. c. 7. p. 391. cui idem in Philipp. p. 141. οὐδὲν
 ἂν λέγοι περὶ αὐτοῦ φαῦλον ex Ald. restituendum videtur.
 Nec tamen decernam de hujusmodi locis: Plutarch. V. Arist.
 c. XXV. οὐτ' ἐπραξέ τι οὐτ' εἶπε φαῦλον. Dio Cass. Excc.
 XXXIV. 22, 3. φαῦλον ἐς οὐδένα οὔτε ἔλεγεν οὔτε ἐπραττε,
 pro quo alibi φλαῦρόν τι ποιῆν ἢ λέγειν περὶ τινος legitur
 v. Ruhnken. ad Tim. p. 271. Discrimen vero illud, quod tra-
 ditur in Schol. ad Plat. Min. p. 336. ed. Bekk. et ad Lu-
 cian. Philop. l. c. φλαῦρον τὸ μικρὸν κακόν, φαῦλον τὸ μέγα,
 aut commenticium est aut tam subtile ut parum nos adjuvet.
 Plato Polit. 273. C. μικρὰ μὲν φλαῦρα, μεγάλα δὲ ἐνέτικτεν
 ἀγαθὰ et saepe conjuncte μικρὸν καὶ φαῦλον Dem. p. Cor.
 312, 9. Ol. III. 37, 11. de Synt. 173, 22. c. Aristocr. 621,
 5. [Aristid. XLVI. 224. T. II.] etc. Dionys. de Isaeo c. 18,
 624. T. V. Antiqq. X. 5, 1994. Julian. Or. III. 126. C. Li-
 ban. Decl. T. I. 252. et T. IV. 753. eodem ubique ordine
 verborum. — Συμβαλεῖν Lips. B.

V. 1324. Ἦκουσεν αἰσχρά. In Jen. Dresd. A. Ald. hic
 versus tribuitur Teucro, quo facto aequabilis diverbii ordo
 perturbatur.

V. 1329. Ξυνηρεμεῖν. Bar. A. Laud. ξυνηρεμεῖν. Pa-
 ris. T. Lb. Lc. Γ. ξυνηρεμεῖν, Harl. et ceteri ξυνηρεμεῖν.
 Exemta litera, quam librarii saepe de suo inseruerunt, in Ed.
 Pr. scripsi ξυνηρετεῖν, quia hujus verbi et substantivi, quod
 ei praestructum est, exempla certa extant; Hesychius Ξυνη-
 ρετίσεις, συνήσεις, συζυγήσεις· scrib. ξυνηρετήσεις, συνοίσει.
 Photius Ξυνηρέτης, συμφωνος, ὡς ἐναντίος ἀντηρέτης, pro
 quo ἀντερέτης affert Etym. M. s. h. v. et ἀντηρετεῖν· tertium
 Photius Ὀμηροῖταις (scr. ὀμηρέταις) ὀμοψήφοις, ἀπὸ τοῦ ὄμου
 ἐρέσσειν, ὀμογνώμοσιν. Ξυνηρεμεῖν vero nusquam legitur,
 nisi quod Dindorfius in Euripidis versibus Athen. X. 473.
 D. id ex duobus codd. reposuit; quo loco convenientius vi-
 detur, quod Matthiae praetulit ad Fragm. p. 101. ἐξυνηρετεῖν.
 Neque puto aliud verbum reperiri ab adjectivo ductum, etsi
 horum magna copia est, ἐπήρετος, ἐνήρετος, ἰσήρετος, φι-
 475 λήρετος, λευκήρετος, et nonnullorum ea significatio ut ver-
 bis ortum dare possint. Ξυνηρεμεῖν non magis graecum est
 quam ἰπηρετεῖν cf. ad Phryn. p. 704.

V. 1330. Εἶπ', ἢ γὰρ εἶην. Cod. Δ. γὰρ ἂν εἶην. cod.
 Γ. ἢ ποῦ γ' ἂν γο. εἶπ' ἢ γ' ἂν. La. pr. ἐπεὶ γ' ἂν εἶην, Lb.
 εἶπ' ἢ γ' ἂν εἶην. La. sec. εἶπ' ἢ γὰρ εἶην.

V. 1331. Φίλον σ' ἐγώ — Barocc. B. φίλων.

V. 1332. Ἄκουέ νῦν — Lips. B. γοῦν, Lips. A. et Ald. νῦν. Legitur modo ἄκουε τοίνυν Ion. 936. et 987. Lucian. Icarom. §. 4. Gall. §. 3. modo ἤδη ἄκουε Eunuch. §. 5. p. 207. -T. V. modo ἄκουε δὴ Aesch. Prom. 630. Plat. Hipp. 289. A. Gorg. 522. E. modo ἄκουσον δὴ νῦν Plat. Legg. III. 693. D. ἄκουε δὴ νῦν Hec. 816. (Mosq. τοίνυν) Cycl. 440. Suppl. 857. Phoenn. 925. Iph. A. 867. Hel. 1044. Herc. 1255. Arist. Eqq. 1020. Avv. 1500. Soph. El. 935. alisque locis, quibus Matthiae, Dindorfius et anglicorum Criticorum plerique encliticam scribunt v. Blomfield. ad Sept. 228. Monk. ad Alc. 1082. Hermannus autem orthotonumennon retinet, nec mihi saepe sciri posse videtur utrum *nunc an igitur* significetur. Schol. Arist. Lys. 285. μή νυν παροξυτόνως ἀντι τοῦ μή δὴ. Schol. ad Il. I. 421. ἐν τῷ σὺ μὲν νῦν μῆνιε τὸ νῦν ἀντι τοῦ δὴ. διὸ καὶ Τυραννίων ὀξύνηι αὐτὸ (τὸ μὲν) οὐκ εὖ cf. Lehrs. Quaest. Epp. I. 37. Pariter controversa sunt Eur. El. 1245. δίκαια μὲν νῦν ἦδ' ἔχει, Oed. C. 96. ἔγνωκα μὲν νυν. etc. nec minor inconstantia codicum in collocacione particularum νῦν δὴ et δὴ νῦν, ut Plat. Theaet. 162. A. πάντως καὶ δὴ νῦν ἐφαίνετο, Parm. 130. B. ὅσα δὴ νῦν ἤκουες, Phaedo p. 61. E. 62. E. ὅπερ δὴ νῦν ἤρου, Soph. 224. D. ὅπερ νῦν δὴ ἔλεγον, quibus omnibus locis multisque praeterea aliis νῦν δὴ partim editum partim in codd. scriptum est.

V. 1334. Μῆδ' ἢ βία σε — Hunc et sequentem versum affert Stob. Serm. IX. 5. ubi μῆθ' editum.

V. 1338. 39. Pro ἐμπας ΓΔ. ἐμπης. Pro οὔκοον, quod Harl. Membr. Dresd. B. Mosq. A. Lips. A. Ald. exhibent, Brunckiusque recepit, in ΓΔ. La. pr. Lb. Lips. B. οὐκ ἄν legitur, quod Dindorfius revocavit v. Praefat. Scenn. p. VII. Hermann. Opusc. T. IV. p. 379. οὔκοῦν (sic) Aug. C. in 476 quinque aliis οὐκ ἄν γ', probante Hermanno; Elmslejus οὐτᾶν praefert; Bothius οὐκ ἀντατιμήσαιμ' ἄν.

V. 1340. Ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον. Ajax in celebri Scolio et Alcaei Frag. XXVI. 27. dicitur ἐς Τροίαν ἄριστος ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα. Timocreon ap. Plut. V. Themist. T. I. 122. D. ἐγὼ δ' Ἄριστείδαν ἐπανέτω ἄνδρ' ἅπ' Ἀθανᾶν ἐλθεῖν ἔνα λῶστον. Virgil. Aen. II. 246. *cadit et Rhipheus justissimus unus qui fuit in Teucris* cf. Valcken. ad Herod. VI. c. 127. Bentley. ad Hor. A. P. v. 32. Ed. Pr.

V. 1342. Οὐκ ἄν ἐνδίκως γ' — particulam omittit Lb.

V. 1344. Ἄνδρα — τὸν ἐσθλόν. Brunckius τιν' praeoptat.

V. 1347. Ἐγωγ'. ἐμίσουν δ', ἤνικ' ἦν μισεῖν καλόν. Lips. B. ἔγωγ' ἐμίσουν — δέον, cum glossa πρόπον.

V. 1348. Καὶ προσεμβῆναι σε χρή. Affert haec verba Eustathius p. 1040, 42. et 1047, 29. ubi προσεμβαίνειν scribitur. Προσεπιβαίνειν *insultare* significat, ut Dio Chr. XXXIX. 485. C. βαρύτερον ἐπεμβαίνειν Aristaen. II. Ep. 12. p. 165. οὐδὲν ἐπετόλμησεν οὐδ' ἐπενέβη τῇ τύχῃ τοῦ ἀνδρός Plut. V. Flam. p. 381. A. τοῖς πρότερον ἡδίκηκόσι κειμένοις μὴ ἐπεμβαίνειν Rhetorr. Gr. T. IV. 756. quomodo etiam scribendum Liban. Decl. T. IV. 226. pro ἐπανέβη κακῶς πράσσουντι. Philostr. Soph. II. 31. 625. ἐπεμβαίνειν κειμένῳ παντός ἐστι. In eandem sententiam dicitur ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις Synes. Ep. LXXIII. p. 221. ἐπισκιρτᾶν τῷ νεκρῷ Plut. V. Dem. c. XXII. et ἐμπεριπατεῖν τινι T. II. p. 98. ἐπορχεῖσθαι τοῖς πολεμίοις Appian. Pun. VIII. 67. Tot numeris Romanum sermonem superat Graecus. Ed. Pr.

V. 1349. Μὴ χαῖρ' — κέρδεις τοῖς μὴ καλοῖς. Particulae μὴ in Jen. superscriptum οὐ. Simillimam Sophoclis sententiam profert Stobaeus Tit. V. 14. χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε, sed eam ex nostro loco, ut Gaisfordus significat, verbis paululum conversis depromptam esse, parum probabile est.

V. 1350. Τὸν τοι τύραννον — afferunt Stobaeus XLIX. 477 12. et Eustathius p. 1514, 27. adjuncta interpretatione εὐσεβεῖν ὃ ἐστὶν αἰεὶ δικαιοπραγεῖν, ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν καὶ, ὡς εἰπεῖν, σεβαστὸν εἶναι.

V. 1352. Κλύειν τὸν ἐσθλόν — ab eodem Stobaeo profertur V. 12. Eustathius p. 800. ὁ παραβάτης ἐν τινι τῶν ἐπιστολῶν ἀρξάμενος οὕτως Τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα — καὶ μηδὲν τι πλέον προσθεῖς ὡς πρὸς εἰδότα λαλῶν· ἦν δὲ τὸ πλήρες, τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρή κλύειν τῶν ἐν τέλει. Ista scripsit Julianus in exordio Epist. LXXXIII. μὴ λίαν ἢ κοινὸν τὸ προοίμιον τὸ Ἐσθλὸν ἄνδρα. De auctore errat Valckenarius ad Herod. IX. 106, 4.

V. 1353. Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικῶμενος. Marklandus in App. ad Suppl. p. 249. πάσαις emendavit, non ineleganter, ut Musgravius iudicat, scilicet quia παῦσαι, ut ad regem, parum reverenter dictum videatur. Sed eodem modo in Oed. T. 630. chorus Creontis et Oedipi altercationes interpellat: παύσασθ' ἀνακτες, et Androm. 692. παύσασθον ἦδη. Aristides T. I. 356. δεῖ τῶν μὲν πολεμίων πάντως ἐθέλειν κρατεῖν, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἠττᾶσθαι. Μεστὴ δὲ ἡ τραγωδία ταῦτα παραινούντων· Κρατεῖς τοι τῶν φίλων ἠττώμενος, pro vulgato νικῶμενος, quod Eustathius p. 1318. 63. haec verba

afferens fideliter servavit. Isocr. Evag. p. 197, 46. πολλὰ τῶν χρωμένων ἠτιώμενος, ἅπαντα δὲ ἐχθρῶν περιγυρόμενος. Procop. Bell. Pers. I. 9. p. 30. Β. οὔτοι ἂν μάλιστα νικῶεν, οἱ γε προσόντος αὐτοῖς τοῦ δικαίου εἶτα ἐλασσούμενοι ἐκόντες εἴνεκα τῶν φίλων ἡσῶνται. Thucyd. IV. 20. τοῖς ἐκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησᾶσθαι, vicissim cedere. Sed altero verbo usus est Pindarus Nem. IX. 5. ξείνων νενίκανται θυραί. Ed. Pr.

V. 1355. Ὀδ' ἐχθρὸς ἀνήρ. Brunckius incuriose legens ἀνήρ metro laboranti traiectione succurrit ἀνήρ ὄδ' ἐχθρὸς. Incertus Stobaei Ecl. I. 4, 30. p. 122. ἐχθρὸς μὲν ἀνήρ, ἀλλὰ τὴν δίκην σέβω, quod h. l. convenit. In seq. ΓΑΘ. αἰδῆ.

V. 1357. Νικᾶ γὰρ ἡ ἀρετή — In plerisque codd. scribitur ἡ ῥετή, in ΓΔ. Bodl. Laud. Dresd. A. Mosq. B. plene ἡ ἀρετή, ut ap. Eust. p. 842, 10. p. 1198, 38. et sic Hermannus scripsit; sine articulo ἀρετή ap. Stob. Serm. XVII. 478 (XIX.) 10. p. 168. quare ἀρετή dedit Dind. quomodo etiam Eur. Suppl. 596. pro ἡ ῥετή scribunt, et ἄμπελος Cycl. 567. pro ἡ ἄμπελος sive ἡ ἄμπελος. Sophoclem imitari videtur Dionysius Antt. X. 52. τῷ ὑπάτῳ εἰς τὸ λοιπὸν διαλλάττομαι· νικᾶ γὰρ ἡμᾶς χρηστὸς ἄν. Eustathius p. 842, 11. πολύ pro πλέον positum opinatur, et hoc ipsum pro sincero πολύ suscepit Lips. B.

V. 1358. Τοιοῖδε φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτοῖς. Jen. et Ald. vitiose ἐκπληκτοὶ. Barocc. AB. Laud. Bodl. Membr. Paris. D. Mosq. A. Lipss. βροτοῖς, ceteri et Ald. βροτῶν, quod Suidas s. Ἐμπληκτοὶ et Zonaras T. I. 698. retinent. Ferri potest βροτοῖς inter homines, cui multitudo codicum [et Hermannus] patrocinator; sed genitivus usitator, ὧ κενοὶ βροτῶν Eur. Suppl. 744. cui v. 949. ὧ ταλαίπωροὶ βροτῶν e cod. restituendum videtur pro βροτοί, ut paullo ante 250. ἐν νεοῖς ἀνθρώπων, Iph. A. 922. οἱ τοιοῖδε βροτῶν Med. 753. οἱ δυσσεβοῦντες βροτῶν. Similiter scriptores: οἱ τοιοῦτοι τῶν ἀνθρώπων Lycurg. c. Leocr. p. 166, 135. οἱ εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων Aelian. V. H. III. 22. Pleonasmus ille φῶτες ἐμπληκτοὶ — βροτῶν sive βροτοῖς, quem poeta facile evitasset, si scripsisset quomodo Euripides Bacch. 398. μαινομένων οἶδε τρόποι φωτῶν, Graecis non tam insolens fuit quam nobis videtur. Primum Homerus Odys. XXIII. 187. ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτός, tum Xenophon Cyrop. II. 2, 4. ἀνήρ τὸν τρόπον τῶν στρουφνοτέρων ἀνθρώπων, et proxime ad h. l. Sophocles ipse Oed. C. 281. φωτός ἀνοσίον βροτῶν. Ἐμπληκτος idem valet quod ἄστατος εὐμετάβολος, ut Hesychius et Eustathius p. 1886, 40. interpretantur. Plato

Gorg. 482. A. ἡ φιλοσοφία τῶν ἄλλων παιδικῶν πολὺ ἤττον ἐμπληκτος, quod male reddunt *pernicax* [v. Heindorf. ad Lys. §. 25.]. Plutarch. V. Eum. p. 584. E. ἐμπληκτος ὢν καὶ φορᾶς μεστός ἀβεβαίου. Idem V. Dion. 965. C. cum ὀξύρροπος conjungit, Galenus T. V. p. 472. cum ἄλογος, Jamblichus de Myst. VI. 5. 147. cum ἀστάθμητος. Ἐμπλήκτως καὶ ταραχώδως Isocr. Areop. p. 145, 31. pro quo paullo ante ἀνωμάλως καὶ ἀτάκτως. Ed. Pr.

479 V. 1360. Ἀἴτα σὺ κτᾶσθαι φίλους. La. pr. δὴ σύ, Δ. σὺ δὴ, Aug. C. συγκτᾶσθαι. Hermannus, Non male, inquit, legeretur σοὶ κτᾶσθαι.

V. 1362. Τῆδε θῆμέρα v. ad v. 756.

V. 1366. Ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ. Jen. et Mosq. B. ὁμοῖα, quo accentu hoc adjectivum notatur supra v. 551. et quinquies apud Aeschylum, sed ὁμοῖος Adj. 1153. nec minore inconstantia in una eademque fabula Euripidis Or. 912. properispomenon sed v. 1064. proparoxytonon scribitur. Pro πονεῖ iidem codd. φιλεῖ cum glossa ἀποδέχεται. Pro ὁμοῖα parum apte Corais ad Theophr. XXIX. 332. ὄνεια corrigit, quod Suidas et Hesychius ὠφέλιμα interpretantur. Nec recte Bothius ὁμοῖα pro ὁμοῖως accepit et ἐαυτῷ πονεῖ pro suis commodis servit, Scholiastae assensus τὸ φίλαντον τῶν πολλῶν notari, quasi Ulixes, quum pro Ajace mortuo pugnaret, suis officeret commodis. Verum enim vero Agamemnon inconstantiam Ulixis leniter perstringit, quod nunc ejus hominis suscipiat patrocinium, cui olim plurimum adversatus fuerit. Οὐχ ὁμοῖα σαντῷ πονεῖς idem est quod Aristides dicit T. I. 414. ἐναντία σεαυτῷ ποιεῖς, sed lenius dictum, quae nunc agis, moribus tuis convenientia non sunt. Plato Rep. VIII. 549. D. οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες ὑμεῖν — ὁμοῖα ἐαυταῖς. Arist. Thesm. 174. ὁμοῖα ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει. Philostratus V. Soph. II. 30, 621. πρῶτος καὶ ἐαυτῷ ὁμοῖος. Idem V. Apoll. IV. 18, 196. παραπλησίως αὐτῷ ἀπεκρίνατο. Phalaris Ep. LXV. 197. ὅταν δανείζω καὶ ὅταν ἀπαιτῶ, εἰς εἰμι καὶ ἐμαυτῷ παραπλησίως. Agamemnoni Ulixes ita respondet ut, quae parum consequenter agere videatur, ea sibi maxime consentanea esse profiteatur. Ed. Pr. Cf. Wex. ad Antig. T. II. 116.

V. 1368. Σὸν ἄρα τούργον. Lips. AB. Lb. Mosq. B. σὸν γὰρ ἄρα vel ἄρα, quod probat Heindorfus ad Prot. p. 315. D. Porsonus γ' ἄρα, Elmslejus τᾶρα, Hermannus ἄρα, adjecto ad ultimum signo interrogandi.

V. 1369. Πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσει. La. Lb. Paris. D. Aug. B. Mosq. A. Lips. A. et utraque Junt. πανταχῇ vel πανταχῆ, ut Scholiastes; ceteri et Ald. πανταχοῦ, quod

apud Thomam legitur s. Ως p. 934. (409. Ritsch.) Nota est 480
Grammaticorum praeceptio πανταχῆ πάντα τρόπον, παντα-
χοῦ ἐν παντὶ τόπῳ Phot. nec minus notum, quam saepe ne-
glecta sit.

V. 1370. Ἄλλ' εὔγε μέντοι τοῦτ' ἐπίστας' — Thomas
s. Ἐπίστω p. 355. (p. 127. Ritsch.) ἐπίστω κάλλιον ἢ
ἐπίστασο· Σοφοκλῆς ἐν Διαντι μαστιγοφόρῳ Εὐ μέντοι
τοῦτ' ἐπίστω. Probabilius erravit in seq. v. Bothius, τήνδε
καὶ μείζω χάριν corrigens, sed errasse eum testatur Sopho-
cles Oed. T. 763. ἀξίως φέρειν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
Ed. Pr.

V. 1372. Ἔμοιγ' ὁμῶς ἐχθιστος ἔσται — Aug. BC.
Dresd. B. Lips. B. Flor. Γ. ὁμῶς. Ὅμῶς hoc uno loco usur-
pavit Sophocles, saepius Aechylus atque Euripides: Eum.
366. et 689. Prom. 742. Hipp. 79. ubi codd. complures
ὁμοῦ, et El. 407. ubi olim legebatur ὁμῶς, quod librarii etiam
apud scriptores inferioris aetatis saepius illi substituerunt.
Georon. V. 26, 377. ἐνιαυσίας δὲ κοπιρίζουσι καὶ διατεῖς δὲ
ὁμῶς γενομένας μέχρι πενταετίας, id est ὁμῶς. Artemid. V.
78, 426. ἐπεὶ δὲ πάλιν κατῆι, ὁμῶς προσιόντος ἐπαύσατο, καὶ
τρίτον ὁμοίως· prius in ὁμῶς mutat Reiffius, quod si con-
cedendum est Jamblichō V. P. XXVIII. 138. p. 290. a vul-
gato ὁμῶς propius certe distat, quam Kiesslingii conjectura
ὁμοίως. Sed Strab. L. XII. 536. ἰερωσύνη οὐ λειπομένη ταύ-
της, ἀξιόλογος δ' ὁμῶς, hoc postremum quod Tzschuckius
pro ὁμοίως dictum accipiebat, probata Coraji emendatione, in
ὁμῶς converti necesse non est, quo scriptores antiquiores
omnino usi non sunt.

V. 1374. Γνώμη σοφόν. Dresd. B. γνώμην. In seq.
Mosq. B. μωρός, quo accentu scribitur v. 407. El. 890.
Phoenn. 1641. ubi codd. nihil mutant, sed multo usitatius est
apud Tragicos properispomenon, quod atticum perhibent et
in hac ipsa fabula legimus v. 594.

V. 1377. Ὅσον τότε ἐχθρὸς ἦν — Elmslejus, ut solet,
ἦ. Illam inopinatam Ulixis benevolentiam exaggerat Philo-
stratus Heroicc. XI. 3. 721. ab eo arma Achillis ad ornan-
dum funus Ajacis allata esse narrans laudante factum Teucro 481
sed gratiam deprecante. Ed. Pr.

V. 1379. Συμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον — Elms-
lejus et jam prius Porsonus Adv. p. 198. ὅσων corrigebat,
quod in cod. Δ. et La. supra scriptum est. Recte se habere
ὅσον, Hermanno assentimur.

V. 1382. Καὶ μ' ἔψενσας ἐλπίδος — affert Eustath. p.
1436, 37.

V. 1386. Ως ὁ στρατηγὸς — μολών. Hunc versum apponit Suidas s. *Ἐπιβρόντητος*.

V. 1393. Λαέρτου πατρός. Ambo Barocc. Laud. Turn. *Λαρτίου* (cod. Γ. *Λαιρτίου*) quam formam Hermannus in hoc senarii loco minus gratam esse iudicat; ὁ *Λαέρτου γόνος* Iph. T. 533. Philoct. 366. ubi Triclinius *Λαρτίου* invexit, ὁ *Λαέρτου τόκος* ib. 614. et in cantico Iph. A. 204.

V. 1399. Σὺ δὲ — ἐπίστασο. Affert Moschopolus Sched. p. 27.

V. 1404—5. Ταχύνετε codd. plerique et Ald., ταχύνετε cod. Δ. Ven. Aug. A. Dresd. A. Lips. B. et alii, quos sequutus est Dindorfius. Τοὶ δ' ὑψίβατον usque ad ἐπίκαιρον excerpit Suidas s. *Ἀμφίπυρον*. Elmslejus, qui τοὶ nisi in doricis Tragoediarum partibus ferendum esse negat, hoc loco τὸν θ' — scribi iubet, quod jure ab Hermanno rejicitur ob eam causam, quod nullus certus significatur tripus.

V. 1409. Παῖ σὺ δὲ πατρός γ' — Dresd. A. et Edd. Turnebum sequutae σὺ δὲ παῖ τοῦ πατρός, ὅσον —

V. 1410. Φιλότητι θιγῶν πλευρᾶς σὺν ἐμοί. Vulgatum olim *θίγων* solus servavit Bothius; *θιγῶν* codd. complures. Triclinius dubitat utrum *πλευρᾶς* an *πλευράς* scribendum sit, quorum illud ex *θιγῶν* pendeat, hoc ex *ἐπικούφιζε* ac legitur etiam *πλευρᾶς τᾶςδε* in Lipss. AB. et aliis; plerique, ut vulgo, *πλευρᾶς τᾶςδε*. Elmslejus ad Heracl. 824. *πλευρὰν τοῦδε*, ne ullum relinqueretur apud Tragicos numeri pluralis exemplum. Σὺν ἐμοί pro ξὺν codd. ΔΘ. ut Hermannus.

V. 1411. Θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος. Homerus Od. XXII. 19. ἀντίκα δ' αὐλὸς ἀνά ῥίνας παχὺς ἤλθεν αἵματος. Ennius in Ajace ap. Festum s. Tullios: *Misso sanguine tepido tullii efflantes volant* [quae Hermannus non, ut Scaliger et Hesselius p. 221. ex hoc loco sed e v. 918. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας expressa putat.] Σφαγίαι σύριγγες Maneth. IV. 169. Maximus v. 169. σαρκῶν σύριγγες Empedocl. v. 250. Νῆσος τὸ πῦρ ἄνω φυσῶσα Paul. Silent. Therm. III. p. 65. Μέλαν μένος ut αἱματηρὸν μένος Aesch. Ag. 1075. Ed. Pr. [Ἀυλιξ φλέψ Hesych. ut σύριγξ Ἀυλὸν τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος id.]

V. 1414. Σούσθω — verbum hocce ex h. l. afferunt Philemo §. 193. et Eustathius p. 62, 45. p. 1692, 6.

V. 1415. Τῷ πάντ' ἀγαθῷ. Quod Bothius olim posuerat *πανταγάθω*, graecum esse negavi, licet avis nescio quae *pantagathus* vocetur et homo *Παντάγαθος* in Anall. T. II. p. 409. Aeschylusque *παντόςεμνος* usurpaverit, *παντόςοφος*, quod Lexicographi omittunt, Plato comicus ap. Hephaest. p. 31. neque frequens esse *παντάγαθος*, ut Plat. Epist. VIII.

354. E. Euseb. H. Eccl. II. 14, 65. de Laud. Const. IX. 745. in Inscriptione Gruteri I. p. 59. Ἀφροδίτη θεᾶ παναγάθῳ, et παναγάθῃ Cratin. ap. Poll. VI. 163. παναγαθία Theages Stob. Serm. I. 67. p. 28. frequentissime autem dici πάντα ἀγαθός Plat. Euthyd. 292. C. ut Bekkerus e codd. scripsit pro πάντως, πάντα ἀγαθή Longus III. 23. (31.) Julian. Or. I. 40. B. [Themist. T. II. 235.] πάντ' ἄριστος Cratin. ap. Plut. V. Cim. T. I. 404. Oed. Col. 1458. ¹⁾ πάντα σοφός Plato Theaet. 194. E. Themist. Or. XXVII. 335. D. πάντ' εὐδαιμων Oed. Tyr. 1197. πάντ' αἰδρις Aj. 911. πάντα ἀσύνετος Paus. X. 20, 4. addito nonnunquam articulo τὰ πάντα ἀγαθός Herodo. V. 97. ubi cod. unus τὰ omittit, τὰ πάντα ἄριστος I. 134. Eunap. V. Porph. p. 14. τὰ πάντα γενναῖος Himer. Eccl. XIII. 24, 226. τὰ πάντα σοφός Heliod. III. 9. τὰ πάντα φιλαίματος Theocr. VII. 98. neque abest praepositio: κατὰ πάντα ἀγαθός Thucyd. IV. 81. Geoponn. V. 7, 330. ἀγαθός κατὰ πάντα Diog. X. 23. περὶ πάντα ἀγαθός Dionys. Antt. VIII. 60. διὰ πάντα ἄριστος Eunap. V. Chrys. p. 117. εἰς πάντα πρῶτος Plat. Charm. 158. C. Alias adverbii utuntur; πάντῃ σοφός Galen. de Usu Part. XII. 3, 389. T. IV. πάντῃ ⁴⁸³ φοβερόν Lucian. Zeux. §. 5. πάντῃ ἀτιμότατον Plut. V. Aemil. c. XXVI. πάντως ἀγαθός Plat. Legg. II. 660. A. v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 539. Latini similiter sed multo rarius in sermone communi omnia sanctus etc. v. Salmas. ad Trebell. XXX. tyr. c. 30. et ad Pall. p. 350.

V. 1416. Κούδενί πω λῶνι θνητῶν. Sic codd. et vett. Edd. omnes, nisi quod Jen. Mosq. B. Lips. B. βροτῶν exhibent; Triclinius scripsit καὶ οὐδενί πω λῶνι θνητῶν, Brunckius κούδενί πω λῶνι τῶν θνητῶν Hermannus κούδενί γ' ὅ τινι λῶνι θνητῶν, Sophoclem statuens, quum dicere vellet τῷ πάντ' ἀγαθῷ καὶ οὐ οὐδεὶς ὅστις λῶν ἦν θνητῶν, per attractionem dixisse κούδενί γ' ὅ τινι λῶνι, quo facto coactum esse, ut deinde pro οὐ substitueret Αἰάντος. Matthiae vero negat admitti posse ejusmodi attractionem, qua omisso genitivo qui comparationem indicat, constructio praecedentium continetur. Dindorfus et metri et constructionis difficultates amolitus est reciso versu sequente Αἰάντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶν, quem a Grammatico additum putat, qui Ajacem nominari desideraret; neque hoc unicum esse interpolationis in hac fabula exemplum sed et v. 554. et 571. ex hoc manasse fonte. De posteriore versu dubito num interpolatori debeat, ille foris assumptus videtur sed minime ad explen-

¹⁾ Apud Athenaeum Dindorfus ubique ante vocalem πάντ' scripsit VIII. 346. C. XIII. 610. F. XIV. 623. E. vereor ut recte.

dam sententiam. Hic vero Ajacis mentio ad verborum constructionem tam supervacanea, ad emphasin vero tam prope necessaria videtur, ut eam neque a Grammatico valde desideratam, neque a poeta in exitu paene totius fabulae praetermissam putem. Haec ex meo sensu judico non miraturus si alii Dindorfii conjecturam sane scitam et plausibilem sequi maluerint. Defectum syllabae signo notavi, quo Bothius, qui Sophoclem *κὰν οὐδενί* scripsisse suspicatur, sed magis aptum videtur *καὶ ἐπ' οὐδενί πω*, scil. *πονήσας ἄν*. Schneidero placet *κούδενί τῷ πω*. Attractionis mentio olim a me injecta occasionem praebuit corrigendi Dionis Cass. XXXVIII. 37. p. 179. *πόλιν οὐδεμίαν ἧς οὐκ ἐλάττω νεμόμενοι* scrib. *οὐδεμιᾶς* ut Herodo. VII. 145. *τὰ Γέλωνος πρήγματα μεγάλα*
⁴⁸⁴ *ἔλεγετο εἶναι (καὶ) οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζω*. De Soph. Ant. v. 2. *ἄρ' οἴσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ νῶν ἔτι ζῶσαιν τελεῖ*, quod olim statui ὅ, *τι* retinendum esse confirmarunt alii sed nunc retracto, quia, etsi recte dicitur *τίς, ποῖος ἦλθε* pro *τίς καὶ ποῖος*, tamen hoc loco prorsus nulla intelligi potest pronominum ὅ, *τι* et ὁποῖον differentia; sed post ὅτι sequitur ὁποῖον οὐ pro πᾶν ὁ τιούν ut Plat. Menex. p. 244. B. *μεινήμενοι ὡς εὐ παθόντες οἶαν χάριν ἀπέδοσαν*, et Andoc. de Myst. 5, 29. *λόγους εἶπον ὡς πρότερον ἐτέρων ἀμαρτανόντων οἶα ἕκαστος ἔπαθε*, id est *τὰ δεινότατα*. [Lucian. I. 495. *οἶων ἐρῶμεν ὡς οὐ ῥαδίω*. Nonn. I. 118. *ἀλλὰ πόθεν μεθέπεις τίνα παρθένον;* v. Jacobs. ad Achill. p. 643.] [*ἐνδυμῆισθε ὅθεν οἱ διέβη, unde quo*, Demosth. p. 673, 10.]
V. 1417. *Αἶαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ*. Jen. Dresd. B. *ποτε*, Mosq. *ποτέ*, quod nisi sequens φωνῶ repugnaret, defendi posset Meleagr. Ep. XXII. *ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν ποτε*. In Epigr. Inc. DCCLVI. 284. legitur *ὅτ' ἦν ἔτι*. In Nicomedis Ep. XI. Anall. T. II. 384. *ἀριστος ἡτρός ἐν ζωῆς ὅτ' ἦν*.

AUCTARIUM ADNOTATIONUM

AD SOPH. AJACEM.

- V. 5. *κυνηγετοῦντα* v. Paralipp. p. 438.
- P. 74. lin. 21. Plutarch. de Sollert. Anim. I. 135. *ἐμποιεῖ τοῖς νέοις ὁρμὴν ἀφειδοῦσαν αὐτῶν pro ἀφειδοῦσιν.*
- P. 76. Adn. adde Hermann. ad Hel. v. 1621.
- P. 80. lin. 6. a fin. Memorabile est *Φράδμων* nomen proprium in Inscr. Att. N. 172. v. 21. p. 306.
- P. 81. lin. 22. dele verba *coniti* — *aconiti*.
- P. 83. lin. 10. Mehlhornius, vir amicissimus, qui rogatu meo de quibusdam hujus commentarii locis suam perscripsit sententiam, *χθόνα* terram patriam significare, accusativum autem neque ab *ἀλγτεύων* regi, neque a *φυγάς* sed utrinque ut *κολοιός μ' οἴχεται ὑπὸ τοῦ δέου* et *τεθναῖσιν αὐτούς* statuit. Haec dubito an similia non sint.
- P. 89. lin. 13. add. Appian. Civ. I. 99. *πρόφασις ἦν ἀναπνεῦσαι καὶ φυγαγωγῆσαι τὸ πλῆθος.*
- P. 90. Adn. 8. de *φύω* adde Meinek. ad Theocr. VII. 75.
- P. 95. lin. 19. add. *Tu solus manas mella poetica* Horat. I. Ep. 19. 43.
- P. 101. lin. 11. Hermannus in Zimmermanni Ephem. Ant. N. 93. anni 1835. negat Tragicorum consuetudini consentaneum esse ut jungantur *σύμμικτα λείας*, quod argumento est virum praestantissimum *ἄσημα βοῆς* et similia aliter interpretari. Quid haec differant fortasse data occasione explicabit. Mehlhornius mihi opponit *Ἀμφίονος ὄργανα τευχῶν, τέρας ἀρόδος Θυέστου*. Equidem neque haec impugnavi, neque dubitavi quin ita dici possit *Ἄϊας ἔπανσε φρουράν* sive *φρουρήματα βουκόλων λείας* die Huth (oder die Aufsicht) der Hirten über die Heerde, sed nusquam legi *Ἐρμῆς ἀπέκτεινε Ἄργου φρουράν Ἰούς*, neque fero *Ἄϊας ἐπελθὼν ἀπέκτεινε φρουρήματα βουκόλων λείας*, quod si diceretur, ne hoc quidem intelligi posset utrum Ajax greges occidisset an pastores. Neque magis oi *ἀλιεῖς θηρῶσι πόντου παιδεύματα ἰχθύων*, etsi poeta ap. Plut. de Fort. p. 305. T. VII. pisces vocavit *παιδεύματα πόντου*, Sophocles Ant. 346. eosdem *πόντου φύσιν*, contraque pisces ipsi dici possunt per metaphrasin *παιδεύματα* vel *φύσις ἰχθύων*, ut Lucretius *natura animantium* pro animan-

- tes, quod Sophoclis interpretes l. c. perperam illi aequi-
parant. Pro Ἀμφίονος ὄργανα τειχέων substitui licet unum
vocabulum Ἀμφίονος τείχη omisso nomine periphrastico
ὄργανα, sed quatenus ista sententia erit *Ἄϊας ἀπέκτεινε
τὴν λείαν τῶν βουκόλων?*
- P. 112. lin. 10. add. Ἀπόλλωνα Διδυμῆ Scymn. v. 59.
- P. 113. Adn. 2. Ζεὺς Στρατίος Plut. Amator. c. XIV. 26.
T. XII. sed Στρατιάς Ἀθηναῖς Praecc. Reip. ger. V. 146.
T. XII. Cum Ζεὺς Φύτιος comparari potest Σθένιος Jo-
vis epitheton Paus. II. 32, 7. et andronymicum Σθένιος
v. Lehrs. de Arist. p. 281.
- P. 120. lin. 5. adde Σπατείων δερματίνων Hesych. Pro ἄγειος
ἐγὼ βαθυχαῖος Aesch. Suppl. 860. fortasse γέγειος scri-
bendum.
- P. 124. lin. 12. τούνεκα Goettlingius ad Hes. Theog. 88. et
O. et D. 559. confert cum τῶμισυ, τοῦρμοκράτους.
- P. 125. lin. 5. pro εἰληφεν ἄν scr. εἰλήφει ἄν, de quo me ad-
monuerat Hermannus Opusc. T. IV. 50.
- P. 127. lin. 27. λαοὶ ὀλίγονες ἐπὶ πλῆθους, ἐν μέντοι τῇ
Ὀδυσσ. ὀλίγος καὶ οὐτίδανος, τουτέστι τὴν ἡλικίαν μικρὸς
Eust. p. 1160, 40. De verbo μετρέειν pro ἀριθμεῖν cf.
Meinek. ad Theocr. XVI. 60.
- P. 135. lin. 24. In Eur. loco δύσκληϊαν ἐκτίσαντο καὶ ῥα-
θυμίαν, postremum fortasse significat *neglectum, καταρῥα-
θυμοῦνται.*
- P. 137. lin. 17. Josephus Synops. IV. 527, 19. χαίρω καὶ
γέγηθα ad luxuriam orationis refert; γῆθος καὶ χαρά Plut.
An seni resp. V. 108. T. XII.
- P. 139. lin. 15. εὐπίστα credibilia, εὐπίστα persuasibilia dici
possunt.
- P. 144. lin. 23. Si Schneideri legissem adnotationem, qui
βουγόνη affert e Geopp., dubitare desivissem; προγόνη
privigna Phil. de Legg. Specc. II. 780. (T. II. 303.) Man-
geius restituit e codd.; γηρογόνη Theocr. Syr. v. 6. sed
mendosum est ἀμφίβολαι in Porph. Ep. Aneb. p. 5, 5.
- P. 145. v. 177. Pro ἀδώροις scribendum esse ἀδώρωσ Doe-
derlein suspicatur in Censura hujus libri Ephemeridi Acad.
Monac. h. a. inserta, eodemque loco alias hujus fabulae
emendationes proposuit, quas, quum in itinere copia facta
esset libri, dedita opera excerpserim sed in longinqua pere-
grinatione rursus amisi neque nunc, quantumvis vellem,
recuperare possum.
- P. 146. Adn. ἡ δόξαν ἦτοι διαβολὴν e Menandro affert Po-
lybius de Soloec. in Boiss. Anecd. T. III. 287.

- P. 155. fin. ἐκκαγγάζουσι Arist. Nicom. VII. 8. p. 1150, 12. multi codd. ἐκκαγγάζουσι.
- P. 157. v. 208. Seidlerus τῆς ἀμμορίας proposuit. — Ἄδωνις pro ἀηδονίς Moschus usurpavit illectus fortasse etymo verbi ἄδω.
- P. 162. v. 222. Vir eruditus, qui in Ephemer. Litt. Halens. A. 1837. N. 67. 68. de commentario meo iudicavit, αἰθρο-νος potius quam αἰθροπος scribendum esse putat. Equidem non possum demonstrare poetarum antiquorum aliquem αἰθροψ a corpore ad animum transtulisse, neque ille demonstravit αἰθρών aut simile adjectivum vocalem in declinatu corripere; nam de Hesiodo mera conjectura est. Mihi autem multo credibilior videtur vocabuli rari et poetici translatio minime inverecunda quam regulae, quam adjectiva in ὠν exeuntia sequuntur ad unum omnia, inaudita transgressio ¹⁾, quum praesertim αἰθροψ certe apud posteriores Graecos hunc intellectum habeat, κελαινῶπις apud antiquos. Πρίων fabrum tignarium significare nunquam probabit vir doctus; in Arist. Vesp. 694. ὡς πρίων ὁ μὲν ἔλκει ὁ δ' ἀντενέδωκε, ut Dindorfius scripsit pro πρίων, serram denotari nullo verbo indicavi minimeque emendationem istam probavi sed ὡς πρίων retinui nominativum participii quasi serram ducens. Perinde falsa arbitror quae de Photii loco disputat meam interpretationem impugnans his rationibus: *Eine solche Erklärung ist durchaus nicht zulässig; denn verlangten die Grammatiker einmal für das Substantivum πρίων, die Säge, eine andre Accentuation als für das Part. v. πρίω, so musste diese Accentuation auch durchgeführt werden, liess sich aber nicht auf den Nom. Sing. beschränken.* At non opus erat hac distinctione in ceteris casibus, quia participium per ῥ declinatur solusque nominativus sing. ambiguus est. *Das allerseltsamste aber wäre dass Photius als Beweis dafür, dass diese Accent. sich nicht auch auf die andern Casus erstrecke, eine Stelle des Kratinus anziehe, da doch diese weder für noch wider beweisen kann.* Imo probat hic locus vetusta et limata Cratini exemplaria proparoxytonum praebuisse, id quod Photius afferre poterat tanquam antiqui Grammatici praejudicium sicut Etym. M. p. 470. 35. ἔτινα Πλάτων προπαροξύτωνος λέγει etc. Ac fieri

¹⁾ Die Abweichung (αἰθρονος) inquit, wird durch die Eigennamen Αἴων und Νέων gerechtfertigt. Num vero pro μεζονος dici potest μεζανος quia ἄζανος, ῥζανος? vel πῶανος quia ἄωνος? num o egregi quia o Antoni?

- potest ut Photius Cratini testimonio aliquid aliud comprobare voluerit, id autem a librariis, ut centies in glossographorum libris, praetermissum sit. Haec si nequeo demonstrare γεωμετρικῶς, certe non minus probabilia sunt quam quae vir doctus sumit, Photium scripsisse *Πριῶν τὸ ἄρμενον· πριῶν δὲ ὄξυτόνως ὁ τέμνων*, Aristophanem vero *πριῶνα*, eoque fabrum significasse tignarium: *πριῶν* (sive potius *πριῶν*) *bedeutet in beiden Stellen, sowohl bei Kratinus, als bei Aristophanes einen Zimmermann*, quod nescio quomodo ab eo dici potuerit qui Dindorfium Aristophanis verba felici conjectura restituisse dixerat *πριῶνα ὁ μὲν ἔλκει κ. τ. λ.* Distinctionem illam accentus, quam Photius proponit, improbavi subjectis exemplis, quibus nomen illud proparoxytonum fuisse apparet et per *ō* declinatum; addere poteram Plut. de Es. Carn. II. 1. 244. Philostr. Imagg. I. 16, 788. Philipp. Epigr. XV. Oribas. L. XLIV. p. 48. ed. Bussem. *πριονίτις* Aret. Cur. Diut. II. 4, 333. *πριονοειδές* Galen. de Oss. ad Tir. p. 737. T. II. aliaque. Concedam fieri posse ut de Photio aliqui a me dissentiant, remque non prorsus exploratam esse ipse significavi verbis illis *id ego sic interpretor*, sed ut aperte me errasse (*offenbar missverstanden*) confitear, haudquamquam me permovet docti censoris disputatio, cujus nomen ignoro, benevolentiam gratus agnosco.
- P. 167. Adn. 7. *Πλάγγων* Phot. CCLXXIX. 870.
- P. 170. lin. 19. Theognostus Anecd. II. 33, 11. *Ῥίτων Ῥίλωνος, Ὀζων Ὀζωνος ὄνομα ποταμοῦ, Ἄζων Ἄζωνος ὄνομα κύριον*, scrib. *Ἄζων* et *Ἄζων* ut Nicetas Anecd. Boiss. T. III. 328. *Ἄζωνος ποταμοῦ καὶ Ἄζωνος κυρίου. Τοῦ Ῥιζοῦντος* Scylac. p. 251. T. I. Comparativum *αἱ ὀλίζωνες* invexit Nicander Th. 123. Proximis adde *Δέλκων* et *Δριλίων* fluviorum nomina per *ō* declinata, *Ῥιγμων — ονος* viri Schol. II. XX. 485. *Μέμωνων — ωνος* Theocr. *Νάρων — ωνος* Scylac. p. 249. sed *Νάρονος* poeta ap. Etym. M. s. *Βουθοίη*, aliaque quae docta Theognosti disputatio suppeditat l. c. p. 27—36.
- P. 171. lin. 15. post *omnes* add. praeter duo Lachmanni.
- P. 177. lin. 25. *πάν ῥήμα εἰς πτώ λήγον βαρύνεται, σκάπτω, ῥίπτω· τὸ γὰρ ῥίπτω ἄττικόν ἢ ποιητικόν* Anecd. Cram. T. I. 211, 15.
- P. 178. lin. 8. adde: sed *πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐτὸν ἀπερὶόπτουν* Aelian. V. H. XII. 57.
- Ibid. lin. ult. add. *συνέτριβον τὰ σκευάρια καὶ διερῆπτουν* Aeschin. c. Tim. 82.
- P. 183. lin. 9. sq. *Κύουσα* his ap. Plat. legitur sine codd.

- discrepantia, quater circumflexa verbi forma; apud Xenoph. ter *κνεί* et *κνούσα*, pro quo Poppo Cyr. V. 4, 16. tacite *κνούσα* edidit. *Κνέει* Nic. Th. 239. *κνέουσα* ib. 853. *τῶν κνούστων* Phil. de Human. p. 710. (398. M.) *τῶν κνουμένων* Clem. Strom. III. 2, 186. *τοῖς ἀποκνουμένοις πατῖς* Philo de Carit. p. 397. Mang. Sed *κνεί* Liban. T. I. 227. Plut. de Is. 65, 192. *ἐκνε* Phot. LVII. 24. *κνούσα* CXXXVIII. 167. *κνούσα* Appian. Civ. I. 83. II. 19. (unde *ἐγκυσις* pro *ἐγκύησις* Phil. l. c. p. 709. (397.) etsi *κνώ* non extat) sine ulla significationis diversitate. Prioribus adde *πιεζοῦμεν* Plut. de Sanit. 382. T. VII. *ἐκπιεζοῦνται* Paul. Aeg. III. 22. p. 77. *χαριζόμενοι* Lucian. dea Syr. §. 27. *ἀρχήσαντος ἀρξάντος* Suid.
- P. 188. lin. 8. a fin. add. *παραδόντες ἑαυτοὺς τῷ φέροντι* Plut. de Malign. Her. XXVII. 309. T. XII.
- P. 191. lin. 17. Nomen *omissio*, quod saepius auditoribus meis cavendum esse dixi, hic mihi excidit imprudenti; scr. *transmissio*.
- P. 202. lin. 22. add. *εἰς ἄρεα δεύτερος Ἰσθμίου* Nonn. XIII. 417. *δείσασα περὶ τῷ παιδί ἐτι παιδί ὄντι* Liban. Decl. T. IV. 75. *ὡς χάριέν ἐστ' ἀνθρώπος, ὅταν ἀνθρώπος ἦ* Comicus ap. Phoebamm. de Fig. p. 517. T. VIII. *κἂν δούλος ἢ τις, οὐδὲν ἦττον ἀνθρώπος ἐστὶν ἂν ἀνθρώπος ἦ* Philemon. Fragm. p. 364.
- P. 225. lin. 1. Add. *ἦν αἰρηται ἀπὸ τῶν ἐνδοθεν ἢ πάθη καὶ ἐπὶ τοῖσι ἀκροισι φανῆται* Aret. Sign. Diut. II. 13. p. 181. scr. *φαίνηται*. Aeneas Tact. XXII. 70. *ἵνα μὴ ὁ ἀνήρ ἐκφάνῃ τὸ μέλλον* scriptori novitio relinqui potest; sed pro *κράνοι* Aesch. Sept. 411. recte Dindorfius *κραινοί*, pro *βδάλληται* ἀμελεῖται Hesych. scr. *βδάλληται*. Si sumi potest Graecos activo *κέλω* usos esse, in Hom. H. in Pan. XIX. 33. pro *θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν νύμφῃ — μιγῆναι*, substitui licebit *κέλε*. Hesychius certe *Κέκλει* (non *κεκλεῖ*) *κελεύει*.
- P. 229. Adn. adde *σίδηρον ναυμάχον* Appian. Civ. V. 36, 72. sed *ναύμαχον ἐσμόν* Nonn. XIII. 385.
- P. 231. lin. 2. adde *σπερμολόγα ῥήματα* Plut. de Ira coh. VI. 432. T. IX. *τειχομάχοι κλίμακες* Schol. II. ζ. 35.
- Ibid. lin. 14. apud Nonnum modo *χοροίτυπος saltator* XLIV. 54. XLVI. 120. et 143. modo *χοροτύπος* XLIV. 22. XLV. 24. et 42.
- P. 241. lin. 14. Theocriti scripturam vulgatam Mehlhornius defendi posse existimat si ad *μάστακα* ex sequentibus *πέτεται ἀγείρειν* repetatur ἀπὸ κοινοῦ. Censor Halensis

- μάστακα δοῖσα τέκνοισι scribendum putat pro δ' οἷα omissa particula comparativa quae mihi h. l. necessaria videtur.
- P. 246. lin. 24. *molle subridens* Pers. III. 110. *mollia ridens* Ovid. Art. III. 513.
- P. 250. lin. 22. conjecturam meam confirmat *νάματα μαντικά* Clem. Protr. II. 4. ed. Sylb. ὕδωρ μαντικόν Jambl. de Myst. III. 11. p. 72, 35. — Ἐπεροπηδι τέγνη apud Strabonem legitur v. Friedemann. ad L. I. 255.
- P. 259. lin. 3. *φασὶ χωρὶς τοῦ ν̄ τὸ κάτωθεν ἐπίρρημα λέγεσθαι ἵνα ἢ Δωριέων μᾶλλον οἰκείον* Schol. Ven. in Arist. Pac. 650. in Suppl. Comm. Vol. VII. P. II. 237. Cf. Anecd. Bachm. T. II. 57.
- P. 263. Adn. adde *Σοί, Ἀσκληπιέ τήνδ' ἀνέθηκε στήλην ὁ Βάλης, νοῦσον ἐπεὶ μ' ἀκέσω* Inscr. Del. N. 2292. *Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε* Eur. Med. 1066.
- P. 266. ad v. 469. adde *οὐκ ἄν τις καλέσοι* Lyd. de Mens. II. 3. p. 14. *ἀρκέσοι ἄν* Schol. in Hipp. T. I. 32. *οὐκ ἄν ἀνέξοιτο* Phot. CLXXXVII. 239. CCXXIII. 352. *αἰτιάσοιτο ἄν τις* CXXVI. 163.
- P. 266. ad v. 475. Verba *τί γὰρ παρ' ἡμῶν ἡμέρα* affert Schol. Ven. II. M. 322. ad illustrandam homericam sententiam *εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε* etc. De interruptione constructionis quae dixi confirmat Foertschius ad Lys. p. 2. et 53. Zenodoti verba p. 269. allata *ἄρσενα γὰρ λόγον* Mehlhornius ita interpretatur: virilis ratio est dogma quod tu invenisti et provide elaborasti, atque hoc dogma est mater intrepida libertatis.
- P. 274. lin. 4. Himerius non sic scripsit ut dixi *ἂ δημοσία παιδεύει* sed *ᾧν — πλάττεται*. Aptius exemplum praebet Dio Cass. LXXVI. 2, 1278. *ἐκ τῆς διαίτης ἦν διητᾶτο καὶ ἐκ τῶν ἐλπίδων ᾧν ἠλπίζε καὶ ἐκ τῶν φόβων οὓς ἐφοβείτο*. In seqq. adde Liban. T. II. 156. *τῆς τιμῆς ἧς με τετίμηκας*.
- P. 276. v. 516. Ellendtius in hujus libri censura Annal. Berol. 1836. N. 54. *καὶ μητέρ' ἄλλη* etc. sic interpretatur *aliud fatum matrem abstulit aliud patrem*. Equidem simplicissimum duco, quod posui *alia calamitas parentes mihi eripuit*.
- P. 283. lin. 23. add. *ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται ἐπαίρεται τ' ἀνθρώπος* Arist. Avv. 1453. Verum *τὸ μὴ φρονεῖν* quum esset ambiguum, poeta addidit *ἕως τὸ χαίρειν κ. τ. ἐ. π.* ut intelligatur inscitiam honorum malorumque significari v. Ellendt. Lex. Soph. T. II. 736.
- P. 286. lin. 10. pro *esse* scr. commiseri.
- Ibid. lin. 27. *λέγω δὲ τῷ καλῷ* Arist. Nicom. IV. c. 6, 8.

- λέγω τῷ Πλάτῳ Hermog. de Id. II. 12, 391. T. III. νεωτέρῳ λέγω Aristid. Or. XLV. p. 96. T. II. cuius dativi alia exempla afferunt Friedemann. ad Strab. L. III. 669. Boisson. ad Tiber. de Fig. c. XXVII. 557. ed. Walz. T. VIII.
- P. 291. lin. 15. πλακτός pro πλαγκτός Anth. IX. 84.
- P. 294. lin. 3. Grammaticus in Anecd. Cram. T. I. p. 50, 19. ex hoc genere affert διαυλοδρόμης et ἀστόργης, nisi hoc a στοργῇ repetitum est.
- P. 302. lin. 13. contrario ordine et magis mirabili ἀμύθητος και πολλή Hermog. de Invent. III. 6. 120. T. III. ὁ πλειστός και πολὺς ἀγών Phot. CCXIV. 284. ἀπιστα και μεγάλη Phil. de Mos. I. 643. (T. II. 122.)
- P. 303. ad v. 631. Si quis ἀφῆ σίδηρος ὡς praeferat, praesto est Plutarchi locus de Educ. IV. p. 7. σιδηρὸς και χάλκος ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται.
- P. 306. lin. 27. τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων μὴ τὸν Ἐκτορα ἐμ-
προῆσαι λεγόντων ἀλλὰ τὸν Ἀχιλλέα ὅτι καλῦσαι δυνάμενος οὐ κεκάλυκε Clem. Strom. I. 17, 134. Aristotelis exemplo tacito auctore utitur Eustathius p. 792, 38. ad explicanda Homeri verba ὑπνω και καμάτῳ ἀδδηκότες, hoc modo: τῷ ὑπνω ἀντὶ τοῦ ἀγρυπνία, πλὴν οὐχ ἀπλῶς οὕτως ὑπνον τὴν ἀγρυπνίαν νοητέον, ἀνόητον γὰρ τοῦτό γε, ἀλλὰ τῷ ἀπόντι· οὕτω και ναῦς ποτὲ λέγεται διὰ κυβερνήτην ὀλλυσθαι, ἀπόντα δηλαδὴ, quod ipsum nisi ex attextis intelligi potest, omitti non debet. Ἀλκὴν μοι ὠνειδίσας Π. IX. 34. commutari potest cum ἀνάλκειαν sic ut Latini dicunt *fidem alicujus accusare*. Neque Sophoclis loco similia dixerim quae Ellendtius in Lex. Soph. s. Δεινός et in Censura l. c. affert ex Horatio *Notus arbiter Hadriae tollere seu ponere vult freta*, et ex Cicerone N. D. II. 40. *Sol tristitia quadam contrahit terram*, illud, quia poeta de noto tanquam de deo loquitur, quem penes arbitrium maris excitandi et tranquillandi, hoc, quia praecedat proxime ante modo *accedens tum autem recedens* et sequitur *tum vicissim laetificat*.
- P. 313. lin. 16. ἄψις φρενῶν pro φρενοβλάβεια v. Foes. Oecon. p. 117. b.
- P. 314. lin. 8. adde ἰμάσθλη et μάσθλη v. Ellendt. Lex. Soph. s. h. v.
- P. 315. lin. 11. add. Θεόγνωτος v. Ritschl. de Oro p. 49. et lin. ult. ἀσώτως ἢ σωτηρίως ἔχειν Plut. Quaest. Nat. XXVI. 21. pro ἀσώτως. Discriminis quid sit significat Clemens Paedag. II. 1, 62. ἀσώτους αὐτοὺς καλοῦντες αἰνίττονται τὸ τέλος αὐτῶν, ἀσώστους αὐτοὺς νενοηκότες.

- P. 317. lin. 25. *κνήσμα* Aelian. V. H. XIII. 35.
- P. 318. lin. 2. *ὑπομητική* Philo de Septen. p. 1190. (T. II. 292.) *ἀμνητί* Anecd. Bekk. Ind. s. h. v.
- Ibid. lin. 5. *προνενησμένη* Appian. Civ. IV. 80. *σῖτος νενεμημένος* Arrian. Ind. XXIII. 129. pro quo Dobraeus ad Nubb. 1205. *νενημένος* emendavit.
- P. 319. lin. 4. *σηθείς* Galen. de Comp. Med. p. Gen. III. 8, 638. T. XIII. *διασησθείς* Alex. Trall. III. 10, 217. *σεσημένος* cod. Aug. Aret. p. 255.
- Ibid. lin. 11. *κακογράσμων* rejicit Meinekius ad Theocr. V. 22.
- P. 320. lin. 22. add. Heinrich. ad Mus. p. 236. Naeke in Diss. de Hecal. P. VI. p. 6.
- P. 321. lin. 28. a *πανστήρ* discrepat *καππώτας* perfecto *πανται* adjunctum.
- P. 322. lin. 12. add. *κοκκοθραύστης* Hesych. *διάφανμα* et *διάφανσμα*. Sequentibus adde *δενθέντα* Aret. Acut. Cur. I. 2, 206. *ἀλευστα* *ἀόρατα* Hesych. *πεπλευμένον* Liban. T. I. 232. *ἐπεσπυμένον* Philo de Anim. Sacr. p. 845. (II. 248.) *ἐσπευσμένως* Schol. II. K. 536. *ἐπεσπυμένον* Philo de Leg. ad Caj. p. 1006. (560.) *ψεύμα* Clem. Strom. I. 20, 138. ex Proverb. XXI. 11. cf. Coraes Prodrom. Bibl. p. 48. *κολουστέον* Clem. Paed. III. 11, 108. *λουστέον* Eust. 1192, 47.
- P. 332. lin. 26. Aechyli versum *ὀρῶμεν* — *νεκροῖς* affert Gregor. de Meth. III. 1133. T. VII. P. II. ubi *Ἀργείων* scriptum pro *Αἰγαίων*. *Florere puerum* Lucret. I. 249. nunc editum est pro *pueris*.
- P. 336. lin. 2. *πετρῶν προβλήματα* Aesch. Suppl. 661. *ὁ δ' ἄρ' εἴλετο χεῖρεσι πέτρην* Quint. II. 401. pro masculino utrumque.
- P. 343. lin. 13. Nunc accessit veteris poetae testimonium *βλαστῆι δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα βρῶντα* Anecd. Cram. T. I. 96.
- P. 350. De elisione literae iota disserens non debebam silentio praetermittere Passovii disputationem in Opusc. p. 60.
- P. 351. lin. 9. injuriam feci Schweighaeusero qui non *quater deinceps* dativos posuit sed unum *ὄντι* pro *ὄντα*.
- P. 358. lin. 30. Plut. de Vit. aer. al. IV. 210. *δουλεύουσιν ἅπαντες τοῖς ἀφανισταῖς*, quod non opus erat in *δανεισταῖς* permutari.
- P. 359. v. 812. Hermannus in Cens. l. c. emendat *ἄνδρ' ὃς ἂν σπεύδῃ θανεῖν*.

- Ibid. lin. 4. add. Eumath. de Hysm. X. 474. ed. Teuch. *πρὸς τόπον ἡμῖν ὑπερέτησε* vitiose pro *πότον*.
- P. 370. lin. 4. add. *πανάλεις παγκακῶς τ' ὀλοίατο* Aesch. Sept. 537.
- P. 383. lin. 7. de homerico *μελάνει* copiosius disserit Spitznerus Exc. XIV. ad II. Add. *διαμελαίνω* transitiva et neutrali significatione praeditum; *λευκαίνει* et *ὀμιχλαίνει* intransitiva Lyd. de Mens. p. 102. *πολλοὺς ἢ δυωδία εἶσανε* Schol. Hippocr. T. II. 113. scribendum videtur *εἶσιχανε*. *Βαρυνέω* defendit Meinekius ad Theocr. II. 3. adjectis aliis correptionis exemplis.
- P. 397. lin. 1. add. *ἄρτι νεότομος* Soph. Ant. 1269. *ἄρτι νεοπαγῆς* Euseb. H. Eccl. X. 3, 464.
- Ibid. v. 900. Ellendtius Lex. Soph. II. 169. *νόστοι* interpretatur de erroribus, quos chorus Ajacem quaerens obiit.
- P. 403. Adn. 3. *πενκέδανος βοτάνη βαρύνεται ἵνα μὴ ἦ ἐπίθρετον* Schol. Nic. Th. 78. Adde *βρυκεδανός*.
- P. 417. Ad Sophoclis verba *ὡς θεοῦ τινος proxime accedit* Liban. Decl. T. II. 297. *ὡς θεῶν του κηρύξαντος*. Sed idem T. I. 543. *ὡσπερ θεός τις*, ut et p. 606. et 610. Aristid. Or. XLVI. 190. T. II. *κατά τινα δαίμονα* Aelian. V. H. II. 34.
- P. 433. v. 1049. de augmento verbi *ἀναλαῶσαι* multo accuratius exposuit Benseler ad Isocr. p. 133.
- P. 438. ad v. 1090. *ἀνελὼν τὰς δημοσίας ταφάς* Aesch. c. Ctes. 629. v. Schol. ad Rann. 423.
- P. 439. v. 1099. oblitus sum apponere Doederleinii emendationem ad Oed. C. p. 600. *ἢ οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσε pro οὐκ —*
- P. 445. v. 1124. *τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει* sic accipi *quantia est violentia — linguae tuae! quod est παρὰ τὸ προσδοκώμενον*. Ellendtius vero Lex. II. 853. *quantopere loquendo exacerbaris!*
- P. 448. v. 1144. Adde *ἐπὶ μέγα φόβον — ἐχώρουν* Appian. Civ. I. 22, 16. Edd. et unus cod. *μέγαν φόβον* ut *ἐς μέγα δέος ἀνέβη* Phot. CCXLII. 573. *ἐς πᾶν δέος ἵεναι* Plat. Legg. I. 648. A. (*ἐς πᾶσαν ἀρρώδιην ἀπικατο* Herodo. I. 140.) *ἐφ' ὅσον φρόνημα καὶ θάρσος ἐχώρει* Liban. T. I. 591. *ἐν παντὶ κακῷ γενόμενος* Aesch. c. Tim. p. 85. (9.)
- P. 455. v. 1188. *δορυσσοήτων* fortasse defendi potest ut compositum a verbo *σοέω*, de quo dixi in Comment. III. de causis anomal. verb. p. 1.
- P. 462. v. 1238. *σάματα ἀγμητά* (sic) Onosand. X. 47.

- P. 463. v. 1281. Seidlerus haec sic interpungit: ὃν οὐδαμοῦ φῆς, οὐδὲ συμβῆναι ποδί, quem nihili dicis ac ne adstitisse quidem unquam.
- P. 466. lin. 4. scrib. σύμβλητο ἀπήντησε pro συμβλήτω ἀπαντήτω. Cetera jam Fischerus adnotaverat ad Well. Gramm.
- P. 478. v. 1358. οἱ τινες ἀνέρες εἰσὶ βροτῶν ex Homero adnotavi loco omissio; cf. Passov. Opusc. p. 62.
- P. 479. v. 1368. σὸν κοῦκ ἐμόν v. Maetzner ad Lycurg. 276.
- P. 484. lin. 10. v. Jacobs ad Achill. p. 643.

His perscriptis affertur Ed. Wunderi Censura commentarii mei singulatim edita; qui quae adversus me disputavit, ea maxima ex parte aut falsa sunt aut parum probabilia aut ita comparata ut in infinitum certari possint. Singulis quominus respondeam prohibent temporis angustiae; nam librum Paralipomenôn jam superiore anno perfectum et bibliopolae traditum tandem aliquando edi et hujus interest et mea. Sed pauca proponam speciminis loco idque germanice.

H. Wunder behauptet zu V. 2. *πεῖρα ἐχθρῶν* könne nicht heißen Vorhaben oder Versuch der Feinde, weil Odysseus nicht darauf ausgehe ein Vorhaben des Aias zu erspähen. *Odysseus*, sagt er, *hat die Fusstapfen des Aias verfolgt, um seinen Stand auszumitteln und den Fang desselben, das heißt, die Ueberführung, dass er der Urheber der gemordeten Heerden sey* (das waren wohl die Schafböcke) *herbeizuführen*. Daran ist nicht zu denken; Odysseus war ausgesendet worden um den oder die zuerst ganz unbekanntes Thäter zu erforschen. Die Anzeige des Spähers und die zum Zelte des A. leitenden Spuren bringen ihn auf die Vermuthung, dass A. es sey; Gewissheit erhält er erst durch die Göttin. Von Fang und Bestrafung natürlich kein Wort! „*An eine Nachstellung oder an ein Vorhaben dessen, auf welchen Jagd gemacht wird, kann also in keiner Art gedacht werden; nur das will und kann Odysseus untersuchen ob A. die That verübt habe, nimmermehr ob er eine Nachstellung beabsichtige.*“ Ganz gewiss will er das; die Griechen konnten den in ihrer nächsten Umgebung ausgeführten Angriff auf ihre Heerden unmöglich für etwas Anderes halten als eine *πεῖρα ἐχθρῶν*, sie mussten Wiederholung des Angriffs, ja Gefahr für sich selbst von einem so nahe andringenden Feinde besorgen und also vernünftigerweise den Urheber des Gemetzels zu ermitteln

und seinen ferneren Anschlägen zu begegnen suchen. Dies ist die Absicht des Odysseus, *πειραν ἐγθρῶν ἀρπάσαι*.

In der zweiten Anm. behauptet H. W. *ἀποπτος* heisse hier *unsichtbar* S. 11. „*Odysseus steht jetzt an dem Zelt des A. natürlich, wie die Sache mit sich bringt, zu den Zuschauern gewendet. Unmittelbar über ihm auf dem Θεολογεῖον erscheint Athene; mithin ist's unmöglich, dass Od. mit dem Angesicht zu den Zuschauern gewendet die Göttin erblicke; denn er kehrt ihr den Rücken zu.*“ Wie? während des ganzen langen Gesprächs von 134 Versen kehrt Odys. der mit ihm redenden Göttin seinen Hinterkopf zu? Unmöglich! Meint aber H. W. Odysseus drehe sich beim ersten Anruf nach ihr um, nun so sieht er sie ja doch! Aber auch die vorige Behauptung, dass er in dem Augenblicke, wo ihn Athene anredet, das Gesicht den Zuschauern zuwende, ist aus der Luft gegriffen; nachdem er hinter dem Zelte des A. hervorgekommen ist und es vielleicht schon mehrmals umkreisst hat, steht er ohnstreitig seitwärts, so dass er weder der Athene noch den Zuschauern unschicklich den Rücken zuwendet. — H. Wunder lebt des Glaubens, dass ein halb Dutzend schlechter Be-weise so viel gilt als Ein guter; darum folgt S. 10. ein neues Argument: „*Es ist absurd zu sagen: wenn ich dich auch sehe, so höre ich doch deine Stimme* (Das versteht sich!) *und nicht minder absurd: wenn ich dich auch nur in der Ferne sehe, so höre ich doch etc. Denn so lange in dem Ausdruck ich sehe der Begriff ich erkenne dich liegt, so bleibt der Nachsatz: ich höre doch deine Stimme sinnlos.*“ H. Wunder will uns wohl zum Besten haben! Wenn jemand einen Menschen in der Ferne und undeutlich erblickt und zugleich seine ihm wohlbekannte Stimme vernimmt, so soll er nicht sagen können: obgleich du mir fern bist und ich dein Gesicht nicht deutlich erkennen kann, so erkenne ich doch deutlich deine mir längst bekannte Stimme und weiss also, dass du der und der bist? Ich denke, so reden alle Menschen. „*Auch das Auskunftsmittel den Vordersatz καὶ ἀποπτος ἦς so zu erklären, wenn ich dich auch undeutlich sehe, ist nicht anwendbar. Denn sah Od. einmal den Punkt, wo Athene erschien, so musste er auch, wie aus dem Folgenden erhellen wird, sie vollständig erkennen.*“ Aus dem Folgenden, eben angeführten S. 11. erhellt nichts, als dass der Recens. sich eine wahrscheinlich unrichtige, jedenfalls unerweisbare Vorstellung von der Stellung des Od. zu den Zuschauern gebildet hat; aber er wird uns vielleicht aus den Dimensionen des athenischen Theaters beweisen können, dass ein auf der Bühne stehender von einer auf dem Theologeien

erscheinenden Person nicht sagen könne dass sie ihm fern und undeutlich erscheine, insbesondere nicht vor athenischen Zuschauern, welche ihren Dichtern erlaubten von Nacht und Mond und Sternen zu sprechen, während sie selbst im hellen Sonnenlichte sassen. *Vollständig* wurde die Göttin wohl von den höher sitzenden Zuschauern gesehn, aber nicht so von dem tief unten in der Mitte der Bühne stehenden, wofern nicht der Schauspieler bis hart an den obersten Rand des Söllers hervortreten und vielleicht den Hals brechen wollte. Doch weiter! „*Auch das ist ein offenbarer Irrthum Lobeck's, wenn er sagt: Ajax primo aspectu agnoscit Minervam. Es ist klar, dass auch Aias aus der blossen Stimme die Göttin erkennt, ohne sie vorher oder nachher gesehen zu haben.*“ Wenn die Scene in einem Blindeninstitute wäre, so liesse sich das hören. Nach des Dichters Anordnung sieht Aias den nahe stehenden Odysseus nicht; Hr. Wunder will dass er auch die Göttin nicht sehe und diese auch nicht von Odysseus gesehen werde, und dazu kommt noch ein dritter, der das vor Augen liegende nicht sieht — Hr. Wunder selbst. — „*Dazu kommt, dass diese Erklärung der Ansicht der alten Griechen schnurstracks entgegenlaufen würde. Denn entweder waren die Götter den Menschen sichtbar oder nicht sichtbar; von dem Mittelding, dass sie sich undeutlich gezeigt, findet sich wohl im ganzen Alterthum keine Spur.*“ Herr Wunder nemlich hat, wie man aus seinen Ausgaben sieht, das ganze Alterthum durchforscht, namentlich in dieser speciellen Rücksicht! Mir fällt es nicht ein nach einem dictum probans herumzusehen. Denn welchen vernünftigen Grund konnten die Griechen haben es für unmöglich zu halten, dass ein Gott einmal auf eine Bergspitze oder eine Mauerzinne trete und dann den unten stehenden fern und weniger deutlich erscheine als wenn er zehn Schritte vor ihm stände? — Das am Schlusse prunkhaft nachgetragene Citat des Hesych. ward von mir absichtlich übergangen, weil es schon bei Erfurdt steht und nach der Anführung weit älterer Schriftsteller völlig unnütz war. — Von allen Irrthümern dieser Anmerk. habe ich nur einen veranlasst durch ungehörige Fassung des Ausdrucks. Ich wollte sagen (P. 78.) in Soph. Electr. wird ἀποπτος allerdings von einem ganz unsichtbaren gebraucht und kann also *invisus* übersetzt werden, wenn man blos den Sinn dieser Stelle berücksichtigen will, genauer würde es durch das weniger bestimmte *procul ab oculis nostris* übergetragen werden. Die erste und bei den Alten allein gewöhnliche Bedeutung ist *procul visus*, und kein vernünftiger braucht ein Wort in einer aussergewöhnlichen Bedeutung

ohne diese Abweichung durch den ganzen Zusammenhang kenntlich zu machen; also auch Sophocles nicht in der Stelle des Aias, wo nicht das geringste uns nöthigt an eine ungewöhnliche Bedeutung zu denken wie in der Elektra.

Dritte Anmerkung S. 15. „Wir wundern uns, wie H. L. bei *βαίνω ποδί* oder *πόδα* anführen konnte Eur. Hipp. *ἀναστρέψει πόδα*, wo *ἀναστρέψει* die dritte Person des aktiven Futurs ist, mithin der Akkusativ *πόδα*, als vom transitiven Worte *ἀναστρέφειν* regiert durchaus nothwendig war. Hr. Wunder weiss also nicht dass *ἀναστρέφειν* hier, wie oft in der neutralen Bedeutung, für *ἀναστρέφεισθαι* versari und *πόδα* also überflüssig war. „Auch die Ausdrücke *ἀπαλλάττομαι πόδα*, *πεζεύω πόδα* etc. tragen zu dem, was L. beweisen will, dass *βαίνω* und *πόδα* in der engsten Verbindung stehe, gar nichts bei, sondern scheinen vielmehr zu beweisen, dass man überhaupt *πόδα* fast zu jedem Verbum des Gehens gesetzt habe; eine Annahme, gegen die sich L. eben erst erklärt hat.“ Hr. Wunder muss meine Worte halb im Schlafe gelesen und abgeschrieben haben; nicht gegen sondern für jene Annahme habe ich mich erklärt und zuerst Beispiele von *βαίνω* angeführt, dann von andern Zeitwörtern, die in gewissen Verbindungen mit jenem dem Begriffe nach zusammenhängen und also zur vollständigen Beweisführung gehören. „Ferner finden wir uns zu folgenden Ausstellungen veranlasst; erstlich dass auf die Zeit, zu welcher, und auf die Schriftsteller, von welchen ein Ausdruck gebraucht worden, fast gar keine Rücksicht genommen, und das häufig als eine Gewohnheit aller Griechen ausgegeben worden ist, was nur eine Eigenthümlichkeit einzelner, oft erst späterer Schriftsteller gewesen ist.“ S. 15. Das ist eine kecke Unwahrheit, die Hr. W. nur in der Hoffnung aussprechen konnte unkundige Leser vor sich zu haben, die seine Behauptungen mit meinem Commentar nicht vergleichen würden. Zur Erläuterung eines seltnern Sprachgebrauchs habe ich oft Schriftsteller aller Jahrhunderte und, wo es thunlich war, nach der Zeitfolge angeführt; aus den Namen der Schriftsteller, aus der Zahl der Stellen sieht ja jeder ob ich alte oder neue Zeugen, viele oder wenige gefunden habe, und nirgends, geschweige häufig, habe ich eine erweislich späte oder seltnere Redeform ausdrücklich für alt und allgemein gebraucht ausgegeben. Hr. Wunder aber, ganz unbekannt mit der Form philologischer Untersuchungen, scheint zu verlangen dass Zeitalter und Zahl der Gewährsmänner ausdrücklich angegeben werde, das erstere etwa mit Berufung auf ein Compendium der Litteraturgeschichte. Das mag für die Wunderschen Commentare passen, die bekannt-

lich sehr am Hydrops leiden, für die meinigen sicherlich nicht. — Es fehlt mir jetzt an Zeit, Raum und Lust das ganze endlose Gewebe seiner Missverständnisse und Paralogismen aufzulösen; Hr. W. kann selbst es am besten thun — *ἐπὴν δαίδας παραθήται*, wie Penelope mit dem ihrigen that. Nur noch ein Wort von der letzten Anmerkung S. 182. „*Beim ersten Durchlesen verstanden wir diese Anm. gar nicht, bis wir endlich den auffallenden Irrthum wahrnahmen, dass H. L. sich die Negation οὐ zu dem Adjectiv ὁμοία hinzugedacht hat. Da diese im Texte nicht stehet, auch nicht supplirt werden kann, so ist eigentlich schon hierdurch H. L. hinlänglich widerlegt.*“ Hätte sich doch Hr. W. mit dem ersten Durchlesen begnügt und die Sache lieber unverstanden gelassen als verkehrt verstanden. Ohnstreitig hat er doch selbst, wenn er sehr begreifliches von einem seiner Schüler nicht begriffen sah, verwundert ausgerufen: Nun das begreift doch jeder Mensch! mit der Andeutung: Du begreifst es aber nicht. Ebenso ist das Verhältniss zwischen Agamemmons Worten *ἢ πάνθ' ὁμοία πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ ποιεῖ* und meiner Erklärung *ὄν οὐχ ὁμοία παντῷ ποιεῖς*, *du handelst bei deinem Betreiben dieser Sache* (der Bestattung deines Feindes) *nicht consequent*. Also nicht zum Texte habe ich die Negation hinzugedacht — sie würde hier ganz sinnlos seyn — sondern in meiner Erklärung hinzugefügt. Doch genug! Ich bin überzeugt dass, wer die Resultate meiner Untersuchungen einer neuen, sorgfältigen Prüfung unterwirft, gar manches als unrichtig erkennen wird. Aber sehr bezweifle ich, ob Hr. W. ohne tiefere Studien, als wir sie bis jetzt an ihm kennen, mir die Irrthümer so schockweise und auf der Oberfläche liegend werde nachweisen können. — Seine Ausgabe des A. habe ich in Folge einer langen Abwesenheit noch nicht erhalten; vielleicht giebt sie mir Veranlassung die Sichtung der Recension fortzusetzen.

INDICES.

INDEX I.

RERUM ET VOCABULORUM.

- Accentus: *αἰγαῖος* v. 461. *αἰχμαλω-*
τίς v. 71. *ἀπόφης* et *ἀντίφης* v.
278. *εὐπάτρις* p. 389. *κορυθαί-*
λος p. 190. *μῶρος* v. 1374. *ὀμοῖος*
v. 1366. *πανούργος* v. 445. *σύν-*
μνος v. 410. *κηλαργός* p. 327.
- — nominum in *ειος*, *εια* v. 108.
ηκης v. 286. *οπος* p. 336. *πληθης*
v. 207. *ωψ*, *ωπης* p. 337. verba-
lium in *τος* v. 1296. compositorum
non retractus v. 890. anceps p. 189.
sq. p. 192. genitivi plur. in *δων*
p. 322.
- accusativus adverbialis *ὄραν* etc. p. 71.
πολλὰ χρήσιμος v. 1022. *ἀνθρώ-*
που φύσιν βλαστῶν v. 760. cum
verbis eundi v. 30. v. 40. accu-
sandi et damn. p. 291. *adhortandi*
v. 1143. tertiae decl. in *η*, *εα* v. 104.
accus. et dativ. partic. cum inf.
v. 1006. accus. c. infin. pro nomi-
nat. v. 606.
- actívum pro medio *ἄπτειν* p. 259.
καταψηφίζεω v. 449. *σπᾶν* v. 767.
τίττειν p. 271.
- acyrologia* v. 130. v. 1033.
ἀγαλμός vox media p. 277.
ἀγαμειμόνεος, ιος p. 98.
ἄγαν γε, λίαν γε v. 589.
ἀγγελίην ἐλθεῖν v. 290.
ἀγριαίνειν sign. dupl. p. 317.
ἀγρονόμος accent. p. 191.
ἀγχίαλος insula v. 131.
ἀγχίμολον adverb. v. 369.
ἀγὼν μάχης, ἐρίδος v. 1163.
ἄ δὴ pro *ἄτε* v. 1042.
- adjectiva in *δανος*, *δαπος* p. 333. in
ειος, *εος*, *ιος* v. 108. in *ης* et *ος*
v. 232. v. 574. in *ήεις*, *ώεις* v. 1218.
in *ήκης* p. 173. in *ιμος* v. 401.
ιος et *ος* v. 604. in *ος* a perf. II.
v. 815. composita cum *πᾶς* v. 1415.
πομπός v. 604. *τρέφω* v. 604. a
superlat. v. 935. cum adverb. juncta
p. 306. pro adv. p. 79. v. 197. v.
249. v. 369. v. 386. v. 921. p. 271.
pro substantivis v. 208. *paragoga*
in bisyllabum v. *parag. adjectivorum*
composit. motio anomala v. 175. fe-
mininorum forma masculina v. 224.

 Longioribus adnotationibus numerus paginae praescriptus est, brevioribus versus.

- adverbia in $\overline{\eta\delta\eta\nu}$ v. 915. in $\overline{\theta\epsilon}$ et $\overline{\theta\epsilon\nu}$ v. 441. cum adject. et partic. juncta v. 839. in $\overline{\iota}$ et $\overline{\epsilon\iota}$ v. 1227.
- $\overline{\alpha\eta\delta\acute{o}\nu\epsilon\iota\omicron\varsigma}$ p. 97.
- Aerope Cressa v. 1297.
- agnominatio p. 87. p. 114. p. 181. v. 866.
- $\overline{\alpha\eta\mu\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha}$ v. 208.
- $\overline{\text{Ἄζων}}$ accent. p. 141.
- $\overline{\alpha\theta\rho\acute{\epsilon}\omega}$ v. 325.
- $\overline{\alpha\tilde{\iota}}$ $\overline{\alpha\tilde{\iota}}$ ter repet. v. 370. accent. v. 430.
- Ajacia insania p. 208. p. 263. mors v. 758. v. 761. mors p. 285. p. 302. p. 312. non invulnerabilis p. 302. p. 313. fabulae inscriptio v. 242.
- $\overline{\alpha\iota\alpha\nu\acute{\eta}\varsigma}$, $\overline{\alpha\iota\alpha\nu\acute{o}\varsigma}$ v. 672.
- $\overline{\alpha\iota\gamma\alpha\acute{\iota}\omicron\nu}$ v. 461.
- $\overline{\alpha\iota\gamma\omicron\pi\acute{o}\delta\eta\varsigma}$, $\overline{\alpha\iota\gamma\omicron\pi\acute{o}\delta\eta\varsigma}$ p. 133.
- $\overline{\alpha\iota\theta\omicron\nu}$ v. 222.
- $\overline{\alpha\iota\theta\omega\nu}$ de animo v. 1088.
- $\overline{\alpha\iota\lambda\lambda\omicron\nu}$ interjectio v. 627.
- $\overline{\alpha\iota\nu\omicron\tau\acute{o}\kappa\epsilon\iota\alpha}$ p. 244.
- $\overline{\alpha\iota\omicron\lambda\omicron\varsigma}$ κνώδων v. 1024.
- $\overline{\alpha\iota\rho\epsilon\iota\nu}$ μητιν, ὄγκον, δειλίαν etc. v. 129.
- $\overline{\alpha\iota\sigma\theta\eta\sigma\iota\varsigma}$ ἀντ' αἰσθήσεως v. 430.
- $\overline{\alpha\iota\sigma\chi\iota\sigma\tau\omicron\varsigma}$ et $\overline{\epsilon\chi\theta\iota\sigma\tau\omicron\varsigma}$ μόρος v. 1058.
- $\overline{\alpha\iota\chi\mu\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu}$ χέρα p. 92.
- $\overline{\alpha\iota\chi\eta\chi\acute{\epsilon}\delta\alpha\tau\alpha\iota}$ et simil. p. 333.
- $\overline{\alpha\iota\mu\alpha\acute{\iota}\alpha}$ ἦλθε v. 917.
- $\overline{\alpha\iota\mu\omicron\nu\acute{\iota}\delta\eta\varsigma}$ p. 323.
- $\overline{\alpha\iota\mu\omicron\tau\acute{o}\varsigma}$, ἡμέρας v. 285.
- $\overline{\alpha\iota\upsilon\mu\omicron\varsigma}$ p. 144.
- $\overline{\alpha\lambda\gamma\epsilon\acute{\iota}\nu}$ factit. p. 319.
- $\overline{\alpha\lambda\epsilon\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\nu}$ factit. p. 320.
- $\overline{\alpha\lambda\eta\theta\epsilon\acute{\upsilon}\epsilon\iota\nu}$ factit. p. 319.
- $\overline{\alpha\lambda\eta\tau\epsilon\acute{\upsilon}\epsilon\iota\nu}$ χθόνα p. 69.
- $\overline{\alpha\lambda\eta\mu\alpha}$ trop. v. 380. ἀλήτης πόνων et simil. v. 887.
- $\overline{\alpha\lambda\pi\lambda\alpha\gamma\kappa\tau\omicron\varsigma}$ Pan. v. 694. ἀλέπληκτος v. 598.
- $\overline{\alpha\lambda\upsilon\phi\theta\omicron\rho\epsilon\acute{\iota}\nu}$ p. 297.
- $\overline{\alpha\lambda\lambda\acute{\alpha}\xi}$ et composita v. 1087.
- $\overline{\alpha\lambda\lambda\omicron\delta\alpha\pi\acute{o}\varsigma}$ an compos. v. 931.
- $\overline{\alpha\lambda\lambda\omicron\kappa\omicron\tau\omicron\varsigma}$ pro ἄλλοις p. 104.
- $\overline{\alpha\lambda\lambda\omicron\varsigma}$, ἄλλως euphem. v. 516.
- $\overline{\alpha\lambda\lambda\acute{\alpha}\xi\omicron\mu\alpha\iota}$, ἄλεύσομαι v. 656.
- $\overline{\alpha\lambda\mu\epsilon\nu\eta\nu\acute{\eta}}$ de accent. v. 890.
- $\overline{\alpha\lambda\mu\upsilon\gamma\mu\alpha}$ χαίτης p. 634.
- Amor Iridis fil. p. 300.
- $\overline{\alpha\lambda\tilde{\nu}}$ omiss. v. 761. v. 917. v. 1081.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\alpha\beta\iota\omicron\upsilon\tilde{\nu}}$ τινα p. 320.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\alpha\gamma\kappa\alpha\acute{\iota}\alpha}$ τύχη v. 485.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\alpha\gamma\gamma\omicron\mu\alpha}$ p. 262.
- anacoluth. v. 110. v. 770.
- anachronismus Sophocl. v. 1285.
- anantapodoton v. 678.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\alpha\pi\nu\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\alpha\iota}$ recreare v. 40.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\alpha\sigma\pi\tilde{\alpha}\nu}$ λόγους v. 302.
- anastrophe v. 627.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\alpha\psi\acute{\upsilon}\chi\epsilon\iota\nu}$ p. 164.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\delta\rho\omicron\mu\eta\tau\acute{o}\nu}$ p. 299.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\eta\rho}$ prima producta v. 1194. ἀνήρ et φώς nominn. propr. addita v. 817.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\theta\epsilon\acute{\iota}\nu}$ cum accus. et genit. p. 93.
- annominatio v. agnom.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\omicron\acute{\iota}\gamma\omega}$ v. οἶγω.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\omicron\lambda\omicron\lambda\acute{\upsilon}\zeta\epsilon\iota\nu}$ τινά p. 317.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\tau\alpha\kappa\omicron\upsilon\epsilon\iota\nu}$ v. 1141.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\tau\acute{\eta}\lambda\iota\omicron\varsigma}$, ἀνθ. v. 805.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\tau\tilde{\alpha}\nu}$ et compos. c. accusat. p. 291.
- anticipatio v. 517.
- Anticlea v. 190.
- antimeria v. 249. v. adject. et adverb.
- antiphrasis v. 517.
- $\overline{\alpha\lambda\nu\tau\epsilon\acute{\iota}\sigma\alpha\iota}$ venire v. 606.
- aoistus pass. I. et II. v. 1019. verborum labialium v. 1145. verborum liquid. v. 313. cum $\overline{\alpha\lambda\nu}$ pro optat. v. 449.
- $\overline{\alpha\lambda\pi\alpha\lambda\acute{\epsilon}\zeta\alpha\sigma\tau\alpha\iota}$ v. 165.
- $\overline{\alpha\lambda\pi\alpha\tau\tilde{\alpha}\sigma\tau\alpha\iota}$ cum genit. v. 807.
- $\overline{\alpha\lambda\pi\eta\lambda\acute{\iota}\omega\tau\eta\varsigma}$, ἀφηλ. v. 805.
- $\overline{\alpha\lambda\pi\omicron\delta\epsilon\iota\kappa\nu\sigma\tau\alpha\iota}$ et $\overline{\epsilon\pi\iota\delta.}$ έργα v. 618.
- $\overline{\alpha\lambda\pi\omicron\epsilon\rho\sigma\alpha\iota}$ p. 80.
- apocope p. 288.
- $\overline{\alpha\lambda\pi\omicron}$ κοινοῦ schema p. 206. p. 354.
- $\overline{\alpha\lambda\pi\omicron\tau\omicron\varsigma}$ v. 14.

appositio p. 347.
 ἀπρίξ v. 1030.
 ἄπτω propinquo p. 259. apo v. 760.
 ἀραιός de spir. v. 613.
 ἀράσσειν κακοῖς p. 277.
 ἀρηγῶν genus et accent. p. 137.
 Ἄρην πνεῖν p. 292.
 ἀριθμητοὶ pauci v. 130.
 ἄριστος, ἀριστεύς v. 1304.
 armorum iudicium p. 312. p. 368.
 ἀρπάζειν πείραν, ὁσμὴν v. 2.
 ἀρτέμων accent. et declin. p. 142.
 articulus ὁ λυμῶν ἐμός v. 572. τὰ
 πάντ' ἀγαθός v. 1415.
 ἀσαλῆς v. 355.
 aspiratio v. spiritus; omissa p. 295 sq.
 assimilatio neglecta p. 305. in diver-
 sis vocibus p. 289. p. 303.
 ἄσσειν factit. v. 40.
 ἀστράπτειν transitiv. p. 78.
 ἄσματος, ἄσματος p. 261.
 ἀτιτάλλω neutral. p. 74.
 ἀτροφῆς dub. p. 244.
 attractio in figura etym. p. 226. p. 285.
 post accusat. c. infinit. p. 347. post
 εἶπερ v. 485. post relativum p. 293.
 p. 351. nominativi p. 225. verborum
 audiendi v. 1141. vocativi v. 694.
 neglecta v. 493.
 ἀυαίνειν signif. dupl. p. 317.
 augmentum ἀνήλωσε v. 1049. ἠύρεθῃ
 v. 120. ἄλγηκα, οἴχωνα v. 896.
 αὔω signif. dupl. p. 74.
 Antolycus v. 190.
 αὐτοσφαγεῖ v. 841. αὐτοσφαγῆς ab-
 usive p. 307.
 αὐτόδιον p. 296.
 αὔω, αὐστήρ p. 296.
 ἀψείρω v. 753. ἄφρακτος ib.
 ἀψ' ἥλιον v. 877.
 ἀψίσταμαι τὸν ἥλιον εἰς — v. 82.
 ἀφορμᾶν, ἐφορμᾶν πείραν v. 290.
 ἀφράδμων v. 23.
 ἀφρόντιστος passiv. v. 355.
 ἀφυσταρεῖσθαι v. 782.
 ἀχλύω sign. dupl. p. 319.

ἄχρῖς non trag. v. 571.
 ἄφορβον adverb. v. 369.

B.

β euphonicum p. 334.
 βάζω, βάξις, de prosod. v. 494.
 βάθος et βάρος πλούτου v. 130.
 βαίνειν πόδα, θεῶν etc. p. 72 sq.
 βακχεύειν transit. p. 319.
 βάνχος ramus p. 311.
 βαλλίζειν p. 260.
 balteorum ornamenta v. 1035.
 βαρύψυχος v. 319.
 βασιλῆς v. 188. βασιλεύειν factit
 p. 319.
 βαρή olei, aceti v. 651.
 βλαστάνω factit. p. 75. p. 317. βλα-
 στίω v. 760. βλαστῶν φύσιν v. 760.
 βλάω, βάλλω p. 75. p. 80.
 βλήχων declin. p. 143.
 βλύω, βρύω p. 77. p. 80.
 βολὰν μίαν una vice p. 176.
 βορός v. 815.
 βούδορα ἤματα accent. p. 189. βού-
 νομοὶ ἀγέλαι p. 193.
 βράττειν sign. dupl. p. 77.
 βραχεῖς pauci v. 130.
 brachylogia per particip. v. 634.
 βρυχᾶσθαι et μυκᾶσθαι v. 322.
 βύνω, βυνέω p. 150.
 βωστήρ, βωτήρ v. 232.

C.

caedes in scena v. 813.
 cacophonia v. 61. v. homoeoteleuta.
 casus duplex v. 459. v. dativ.
 catachresis v. 130. v. 634.
 Catreus v. 1297.
 clunaculum p. 299.
 comparativus pro posit. v. 1011.
 composita a genit. et dativ. v. δωριμέ-
 λωτος — a κότος v. 126. a τύπτειν,
 κόπτειν ib. a perf. II. termin. in
 ος, ιος, ης p. 243. compositi altera
 pars quiescit p. 335.

confusio construction v. 556. v. 802. p. 293.
 consonae geminatae a Trag. v. 185.
 constructio verbor. *ιδεῖν, ὄρᾱν* c. genit. v. 281. *ἐν παντὶ κακοῦ* et *κακοῦ* v. 1144. *ἐρκέων ἐγκυκλι-σμένος* v. 1274. *ἐνούστατον* sc. *ὄν* v. 822. *ἤμων ἀριστα γενεᾶς* v. 637. *μὴ λυπεῖται σε ὄρῶντα* v. 281. *ὄπως* c. infn. v. 371. *ὠδῶν τι φῆς* v. 794. v. diploe et confusio.
 contractio neglecta v. 421.
 coronis v. 1. v. 24.
 correlativa permista v. 130.
 correptio ultimae v. 229. v. 931. ante *σκ, κτ, γν* v. 1077. paragogorum p. 153.
 Cresphontae dolus v. 1285.

D. Δ.

δ euphonicum p. 333 sq.
δ pro sigma v. 23.
δαίμων non cacodaemon v. 244. *ἡ δαίμων* p. 142.
δαῖος, δῆϊος v. 784. v. 365.
δάκνεν χόλον v. 1027.
 dativus duplex p. 192. 218. dativ. et accusat. juncti v. 800. *τῶδες οἴχομαι* v. 1129. a dativo composita p. 133.
δεῖ σε ὅπως δείξεις v. 556.
δέννος v. 243.
δεξιᾶδης p. 324.
δεύειν effundere v. 376.
δῆ νυν et *νῦν δῆ* v. 994. v. 1332.
δια, διογενής v. 770.
 diaeresis ap. Trag. v. 421. accentum retrahit p. 100.
 Diana Tauropola v. 175.
διὰ τέλους v. 685.
 dicatalexia verborum v. 239. *nomi-num in os et ης v. 1232. in os et as p. 243. in os et ων p. 138. p. 144.*

δικαίος verus v. 547.
δικαίως κᾱδικως et simil. v. 1035.
διδόναι absolute v. 250.
δίξομαι p. 149.
διόσται vivet v. 510.
διόμνησθαι v. 1233.
διοπτεύω v. 307.
διορίζομαι affirmo v. 1233.
διπλάζειν dupl. signific. v. 288.
 diploe eonstructionis p. 275. v. 397. v. 1004. significationis v. 357.
δις τόσον v. 277.
δίχολος duplex v. 127.
δοριάλωτος, δοριάλ. et simil. v. 211.
 dorismi tragicorum v. 397. v. 1199.
δορύσσοντες μόχθοι v. 1189.
δράω, δέδρασμαί p. 317.
δρόμος adject. v. 813.
δρόπτω, δρόφω v. 1145.
δύνω, δυνέω p. 150.
δύο cum nom. plural. v. 1304.

E.

ἐβλην, βλείης, βλήτω v. 1281.
ἐγγελαῶν κατά τιως v. 969.
ἐγκοτύλη v. 786.
ἐγκρηφή v. 1143.
ἐγχρῶ v. 786.
ἐγὼ δέ absolute v. 678.
ἐδώλιον spirit. v. 1277.
εἰ et *η* in *κέκλημαι* v. 1274.
εἶδον pro *ἦδειν* v. 1027.
εἶ ποδοι, εἶ πη elliptice v. 885.
εἶν v. 613.
εἴργασμαι activ. v. 22.
εἴργω, εἴρξω v. 593. *εἴργω, εἴρκτη* de spirit. v. 753.
εἶς cum superlat. v. 1340.
εἶς pro *έν* v. 80.
εἰςδέχασθαι c. genitiv. v. 1274.
εἶς τέλος v. 685.
ἐκatóμβη v. 55. *ἐκatóμποδες Νηρη-
 δες* ib.
ἐκβαίνειν educere v. 82.
ἐκβάλλειν germinare v. 40.

ἐκδιδόναι, ἀναδ. absolute v. 40. v. 250.

ἐκνέμειν πόδα v. 369.

ἐκνεύειν τινά v. 81.

ἐκρήξει μάχη v. 773.

ἐκχεῶ v. 1027.

ἔλκω, ἔλκω v. 239.

ἔλληδανός p. 161.

ἔλλος de spir. v. 1297.

elliptica constructio ὡς Θεοῦ v. 997.

τῆς Σισυφιδᾶν γενεᾶς v. 190. εἴ-

περ τις v. 485. εἴ ποθι v. 885.

elisis literae iota v. 800. diphthongorum v. 191.

ἐμμέσῳ, ἐμβροτοῖς p. 303.

ἔμπα, ἔμπα v. 121. de accent. v. 563.

de positione p. 65.

ἐμπαιστική p. 309.

ἐμπληκτος v. 1358.

ἐμπολᾶν sese habere v. 978.

ἐν pro eis v. 80. pro adverb. v. 675.

enallage numerorum v. 231. v. 191.

ἐναράσσειν neutral. v. 250.

ἐν διὰ δυοῖν v. 145.

ἐνδίδεσαν v. 930.

ἐν λόγοις ἔπη v. 1096.

ἐννοσίδης p. 323.

ἐνσελεῖν neutral. v. 850.

Enyalius v. 178.

ἐξ ἀέλπτων et sim. v. 716. ἐξ ἀπόπτου v. 77.

ἐξελθεῖν στρατεῖαν v. 290.

ἐξηγεῖσθαι v. 319.

ἐξίστασθαι τινα v. 82.

ἐξ οὐρίας, ἐξ οὐρίων v. 1083.

ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι v. 1228.

ἐπακτος accent. v. 1296.

ἐπαρχος, ὑπαρχος v. 4105.

ἐπειτ' ἐπειδή v. 61.

ἐπεμπήπτειν βᾶσιν v. 42.

ἐπαιντεῦν χεῖρα v. 451.

ἐπιλήθας p. 76.

ἐπιλήνια χαίρειν v. 136.

ἐπινεύειν factit. v. 40.

ἐπίσκοπος signif. dupl. v. 976.

epitheta trajecta v. 7. licenter trans-

lata v. 55. otiosa v. 139. duo idem significantia v. 108. v. 708. cumulata p. 107.

ἐπιτρέπειν neutral. v. 250.

ἐπιχάιρω p. 109.

ἐποδάκει p. 296.

ἔπος καὶ ἔργον ποιεῖν p. 356.

ἐρεῖν et ῥεῖν p. 80.

ἔρω de spir. v. 905.

ἔργα ἀρετῆς v. 618.

ἐρεπίων v. 309.

ἐρευθεῖς, ἐρυσθεῖς v. 309.

ἐρέσσω factit. p. 76.

ἐρίζω factit. p. 318.

ἐρευνθεῖν p. 334.

ἐρευνθεῖν passiv. p. 318.

ἐρημοῦν relinquere v. 987.

Eriboea v. 569.

ἐρκαῖος, ἔρκιος v. 110.

ἔρξαι de spir. v. 753. v. 905. αἰρξαι v. 593.

ἔρωτι φρέττειν v. 693.

ἔσμός μελίσης p. 208.

ἔστάναι verb. auxiliare v. 199.

ἔστρωσθαι cum genit. p. 276.

ἔταιρεία, ἰα v. 682.

ἔτερος euphemism. v. 516.

ev et ou alternant v. 169.

εὐγνωστος, γνωπός v. 704.

εὐερος, εὐειρος p. 293.

εὐήκης v. 286.

εὐδύναω, ἰδύναω v. 542.

εὐνόμας, εὐνόμης v. 604.

euphemismus v. 516.

εὐπατέρεια ἀυλή p. 230.

εὐπατρίδης de femina p. 322.

εὐπιστος, εὐπαιστος v. 151.

εὐπραγία, εὐπραξία v. 759.

εὐρώδης v. 1190. εὐρώεις p. εὐρός v. 1167.

εὐτυχεῖν impersonal. v. 263.

ἔφεδρος v. 610.

ἔφη λέγων v. 757.

ἐφιέναι reflexiv. v. 250.

ἐφίστασθαι τινα v. 42.

ἐφορᾶν τινά τι v. 1143, πείραν v. ἀφ.

ἔχειν παρουσίαν v. 540.
ἐχθαίρω factit. p. 81. *ἐχθαρτέος*,
ἐχθραντέος v. 679.
ἐχθοδοπός v. 931.
ἔψω, *ἐψέω* p. 150.

H.

ἦ — *εἶτα* v. 178.
ἦτων auditio p. 136.
ἦκαι v. construct.
ἦλλον, *πρὸς ἦλλον* v. 870.
ἦλοι bullae p. 373.
ἡμέρα, *βούδορος*, *ὑπότροπος* etc. v.
 324.
ἡμερία substant. v. 207.
ἡμίχορος p. 315.
ἡμύω transit. p. 319.
ἡπντίδης pro *ἡπύτης* p. 325.
ἦξα non trag. v. 448.
ἦρα, *ἄρα* v. 177.
ἦτοι — *ἦ* v. 177.
ἦττάσθαι cedere v. 1353.
ἠχέω facio sonare p. 320.

F.

figura etymologica v. 42. p. 108. v.
 254. v. 290. v. 309. v. 435. v. 493.
 v. 517. v. 760. v. 1058. v. 1285.
fossa sepulcri v. 1164.
Furiarum munus v. 60.
futurum atticum v. 580. v. 1027. do-
 ricum v. 715.

G. Γ.

γ pro *κ* v. 1238.
γαληνίζειν act. et intrans. p. 164.
γαῖαν factit. p. 319.
gaudere cum accusat. p. 108.
γέ duplex v. 534.
γελᾶν ἠδέα pro *ἠδύ* p. 204.
γέλωσ, *τὸν γέλων* v. 303. v. 382.
geminatio literarum v. 185. v. 210.
geminare passiv. p. 162.

genitivi duo ab uno nomine v. 53.
 v. 309. exegetici p. 181. periphra-
 stici v. 150. *τοῦ πρόσω δραμεῖν*
 v. 731. v. construct. — genitiv. et
 nominat. v. 1358.

γενναῖος vehemens v. 939.
γεννᾶν σᾶμα v. 1077.
gentilicia in *δῆς* p. 325.
γεύω, *ἐγεύθη* p. 267.
γίγνωσθαι periphrast. v. 588.
γινώσκειν factit. p. 81.
gladius scenicus p. 299.
γλάπτω, *γλύπτω* dub. p. 372.
γλίχων p. 143.
γλυκαίνειν act. et intrans. p. 317.
γνάπτω, *κάμπτω* v. 1031. *γναφήνας*
 p. 372.
γνωστός, *γνωτός* p. 261 sq.
γυγάδης p. 324.

H.

habenarum ornamenta p. 309. *habe-
 nae* pro *flagello* v. 240.
hendiadyoen v. 145.
homoeoteleuta v. 61. v. 224. v. 401.
 v. 726.
hypallage v. methyp.
hyperbalon pronominis p. 61.
hyphen v. 297. v. 835.
hypozeugma p. 356.

I.

ι dativi elisum v. 800. praefixum v.
 700.
ιάπτειν ὀρχήματα v. 700.
ιαύειν factit. p. 76. pro *αὔειν* p. 260.
ιδιόκοτος v. 127.
ιδμή, *ἴδμεν* v. 23.
ἴδρις accola v. 884.
ιέναι et compos. reflexiv. v. 250.
ιδύνω, *εὐθύνω* v. 542.
ικετήριος, *ικτηρ*. v. 1173.
infinitivus abundanter additus v. 1199.
appensus v. 2. v. 1199. cum articul.
 v. 114.

insanae vites v. 143.
 interpunctio controversa v. 14. v. 121.
 interrogatio duplex v. 1185. p. 484.
 interruptio constructionis v. 475.
 intus pro deintus v. 741.
 inversio v. 907. v. 987.
 ἵπποδότης νόμος de accent. p. 192.
 ἵππομανῆς λειμών v. 143.
 ἵππονώμας, ὤμος v. 252.
 ἵπφαρμος v. 805. p. 295.
 ἰσάζειν signif. dupl. p. 163.

K.

καθάπτειν tangere v. 700.
 καταῦσαι, καταῦσαι p. 296.
 καθ' ἡμᾶς v. 775.
 καθιέναι descendere v. 250.
 καθυβριζειν τι v. 151.
 καί ante vocal. v. 421.
 καινός καὶ νέος p. 114.
 καιρός pro χρόνος p. 71.
 καίω, κέκανσμα, καῦσμα, καυτός
 p. 266.
 κακκίω etc. v. 325.
 κατοφθορεῖς non graec. v. 604.
 κάπετος v. 1164.
 καρποτόκεια et simil. v. 604.
 καταβακχιουόσθαι p. 311.
 καταγνωσθῆναι, κατακριθῆναι cum
 accus. p. 291.
 καταδείσαι terrere p. 76.
 καταμῦσαι timere v. 139.
 καταποντίζειν perdere v. 805.
 καταρδάσσειν, καταρδήγγναι v. 250.
 κατείρω, καθείρω v. 753.
 κατ' ἐξοχήν schema v. 191.
 κατηγοῶν substant. p. 144.
 καχάζειν, καχάζ. v. 199.
 κείρειν φόνον v. 55.
 κείνος, ἐκείνος v. 24.
 κέκλαμαι p. 265.
 Κέκροψ nomen barbarum p. 399.
 κελαινώπτης θυμός v. 955.
 κελύω, κέκλευσμα p. 268.
 κενός orbis, κενῶν relinquere v. 987.

κεραμῖς μολυβῆ v. 150.
 κεύθειν ἄδη v. 634.
 κίναδος v. 103.
 κίων ὁ et ἡ p. 100.
 κλαδίον v. 847.
 κλαίω, κέκλανμαι, κλαυτός p. 261.
 p. 266.
 κλειώ, κλήω v. 704. p. 384.
 κλητὰ αἰπόλια v. 374.
 κνάω, κέκνησμαι p. 263.
 κνέωρον p. 335.
 κνύζω, κνυζάω p. 149.
 κνώδων v. 1024.
 κνώσιος, κνώσσ. v. 700.
 κολούω, ἐκολούσθη p. 269.
 κομίζειν adducere v. 530.
 κόμπαι bullae p. 309.
 κορυθαιόλος p. 190.
 κότος et χόλος pro τρόπος v. 127.
 κρατάβολος v. 902.
 κρούω, κέκρουσμαι p. 269.
 κρύβω, κρύφα v. 1145.
 κῦδος, κυδάζεσθαι v. 722.
 κυδοιοπέην v. 931.
 κυλλός ποῦς v. 130.
 κυναγία v. 37.
 κύρω, κυρῶ v. 314.
 κύω, κνέω p. 152.
 κύφα, κύπτω, cubo v. 1143.
 κύδων ὁ et ἡ v. 17.

L. Λ.

λάγων ὁ et ἡ p. 138.
 λαίτμα non de fluvio p. 223.
 λαμπτήρες v. 285.
 λάμπειν et compos. cum accusat. p. 76.
 λάχοι pro λελάχοι p. 76.
 λέγω extra constructionem v. 569.
 λειμονίς non trag. v. 601.
 λείον πνεῦμα p. 253.
 λήθειν factitiv. p. 76.
 λήγαια p. 219.
 λιθόλευστος Ἄρης v. 254.
 litotes p. 65.
 λογγάν, λόγγων p. 138.

λόγος, οὐδ' ἐπὶ μικρῶν λόγων v. 1268.
 λούω, ἐλούσθην p. 269.
 λοξόν et λοξὰ βλέπειν v. 586.
 λυσεύς dub. p. 299.
 λυσομανία v. 254.
 λύχων ἀφαί v. 285. λύχνος non trag.
 v. 177.

M.

μ insertum v. 127.
 μαιμῶν et διμῶν v. 50.
 μαίνεσθαι pro frequentare v. 143.
 μακρὰν τείνειν v. 1040.
 μακρός pro πολὺς v. 130.
 μᾶλλον omiss. v. 966.
 masculin. pro femin. v. 887.
 mastrucarum penicilli v. 847.
 μάταιος insanus v. 634.
 me atque animum meum v. 1147.
 μέγα, μεγάλα φρονεῖν, μεγαλοφρο-
 νεῖν v. 1120. μέγα, μεγάλα λέγειν
 v. 386.
 μέγας pro δεινός v. 226.
 μεθιέναι cum genit. et dat. v. 372.
 absolute v. 250.
 μεθύω, μεθύσκω confusa p. 320.
 μελαίνω, μελάνω, μελανέω p. 318.
 Μελάντειος p. 95.
 μέλδω, ἀμέλδω p. 334.
 Mercurius a morientibus invocatus
 v. 832.
 mergere pro perdere p. 297.
 μεσόκοπος v. 127.
 μεταβάλλειν, μεταγνώναι etc. v. verba
 mutandi.
 metalepsis v. 708.
 metaphorae inconsequentia v. 130.
 methypallage v. 196. v. 1182.
 μετρεῖν pro ἀριθμεῖν v. 130.
 μέχρως non trag. v. 570.
 μή cum optat. v. 278. μή μοι v. 191.
 μῆκος pro μέγεθος v. 130.
 μηκύνειν neutral. p. 319.
 μικρός καὶ φαῦλος v. 1323.
 μινύθω, ἴω p. 150.
 μνάσμαι, μέμνησμαι p. 263.

μόγις, μόλις v. 306.
 μόνος μόνῳ v. 467.
 Μύδαον, Μυγδῶν p. 140.
 μύζω, μυζᾶω p. 149.
 μυρτίδανον v. 930.

N.

ν mobile adverbior. in θε v. 441. pro-
 nominum τοσοῦτο, ταυτότε etc. v. 441.
 insertum in verbis v. 598.
 νάπος, νάπη v. 892.
 ναύμαχον δόρυ de accent. p. 190.
 negatio una pro duabus v. 244.
 νέμειν αἴτιαν τινί v. 28.
 νεμήσω, νεμῶ v. 369.
 νέος juvenilis v. 510.
 νέυειν transit. p. 74.
 νέω, νένησμαι p. 263.
 Νέων, Νεῶν v. 223.
 νήθω, νένησμαι p. 263.
 νικᾶσθαι φίλων v. 1353.
 nomen primarium in casu obliquo v.
 277.
 nomen idem signif. dupl. p. 167.
 nomen in δανος, δαπος etc. v. 931.
εδων, ηδων p. 334. in εια, ια p.
 94. in εως quomodo declinata v.
 188. ιδης, αδης, αδους p. 322.
 in μα p. 265. μινος v. 931. in
οψ v. 222. in νομος et πολος p. 192.
 in της passiv. v. 241. in τος et της
 verbal. p. 266. in ων v. 222. in
ωψ v. 955. in ωρ et ηρ v. 232.
 — — a comparat. et superl. v. 935.
 gentilicia v. 881. dicatalecta in ας
ης, ος v. 604. v. dicatalexia. No-
 mina actionis pro loco v. 1090.
 nomina ejusdem significat. juncta
 p. 113. 163.
 noscere pro habitare v. 884.
 numerus plur. et singul. v. 191. plu-
 ral. pro singul. v. 231.
 νῦν δῆ v. δῆ νῦν.
 νῦν ὅτε pro νῦν v. 801.
 νομῶν neutral. p. 242.

Ξ.

ξυνός v. 180.
ξύρω, άω, έω p. 150.

O. et Ω.

ό μηδέν v. 1231.
Όδυσσεα accent. p. 97,
όζειν ήδέα p. 204.
όθούνεκα v. 123.
οία pro ώς v. 281.
οίγω, οίγνυμι et compos. v. 344.
οίμαι extra construct. v. 569.
οίχομαι, οίχηκα v. 896.
όλιγος pro μικρός v. 130.
Όλιζων accent. p. 141.
όλιός, έλιτικός v. 815.
όλοι pro πάντες v. 1105.
όλον κατά μέρος p. 185. v. 955. v.
1063.
Όλυμπιάδες, ιάδαι v. 882.
όμβρειν cum accus. p. 80.
όμοιοῦν, όμοιάζειν, neutr. p. 163.
όμοιος consentaneus v. 1366.
όμμα πικρᾶς τόλμης v. 1004.
omnia sanctus v. 1415.
όμως transposit p. 65. όμως et όμῶς
v. 548. όμῶς trag. v. 1372.
όπως cum infin. v. 376.
optativus fut. pro aor. v. 469. pro
indicativo v. 307. aoristi II. in
οιην v. 760. in interrog. v. 1130.
ordo verborum inversus v. 1023. v.
1275.
όρφναία substant. v. 208.
όρω έρποντος v. 281.
ός pro οίος v. 1025. v. 1259.
όσον τάχος v. 985.
όστις pro όστιςοῦν v. 178.
όσφραίνειν p. 317.
ότ' άλλοτε v. 57.
ότε pro ότι v. 800. ότ' ήν v. 1417.
ότι non elisum v. 801. ότι τί v. 77.
ότι όποῖον p. 400.
ού semel pro dupl. v. 627. iteratum
v. 970. ου et κοῦ v. 1136.

ούδδ pro ου-ούδδ v. 244.
ούλον in singul. v. 231.
ού μάλλον ή ου p. 382.
ού — μηδέ vel και μή v. 75.
ούτιδανός p. 334.
ούτος cum vocat. et accus. v. 89.
όφειλέτης ειμί v. 590.
ώ άνθρωπε et άνθρωπε v. 1154.
ώ cum genit. et accus. v. 1004.
ώκύαλος v. 708.
ώμοκρατής v. 205.
ώραία substant. v. 208.
ώς άλλως, ώς έτέρως v. 516.
ώς cum particip. genit. v. 281. ώς εκ
τωνδε v. 537.
ώς pro έως v. 1117.
ώστε et ώς v. 98.
ώς τί v. 77.

P. Π. et Q.

π insertum p. 161.
παιπάλη, πασπάλη, παιπάλλω v.
380.
παιφάσω transit. p. 81.
παιών accent. v. 223. παιώνιος p.
117.
πακτοῦν, πηκτός v. 579.
παλαιός και άρχαῖος p. 115.
παλεύειν v. 1190.
παλιμπροδότης, παλινδρομή etc. p.
305.
παλιντυπές, παλιμπετές adverb. v. 369.
παμπήδην v. 915.
πανάγαθος, πάντ' αγαθός v. 1415.
πάννυχα και φασέθοντα v. 930.
πανταχῆ, πανταχοῦ v. 1369.
παντορέκτης v. 445.
paragoga in αλων, ωψ p. 338. in
αργος p. 335. in ηκης v. 286. in
δαπος, δανος p. 333. κοτος, χολος
v. 127. in μορος, μωρος p. 335.
bisyllaba graeca et lat. p. 333. sq.
parallelismus v. 171. v. 123. p. 114.
v. 459. v. 517. v. 708. v. 866. v.
898. εκ παραλλήλων v. 757.

- paraschematismus nominum *ος, ων* v. 223. v. 604. v. dicatalex.
πάραυλος v. 892.
 parectasis ionica v. 208.
 parenthesis v. 475.
παρήμειν v. 741.
 paronomasia v. 1093. v. 1304. v. agnom.
παρέεκτης v. 445.
 participia cum genit. v. 360. praesentis pro fut. v. 325. pro substantiv. v. 360.
πασσέληνος, πάσσοφος p. 306.
πατήρ, ὁ φύσας, ὁ γεννήσας etc. v. 1296.
 patronymica pro communibus v. 881. pro primitivis v. 190.
παύω, πέπανσμα p. 266.
πέδον non in plur. v. 459.
πιστικός, πιστικός p. 115.
 Pelops Phryx v. 1292.
πέρας adverb. v. 301.
περᾶν venire v. 606.
 perfecti pass. plur. in *αται* v. ἀκη-
χέδαται.
 Periboea, Phereboea v. 569.
περικάμπτειν evitare v. 82.
 periphrasis v. 362. v. 588.
περισκελής v. 649.
περισπερχής v. 982.
πέρσαι ἀνθρώπους v. 1198.
 personarum confusio v. 458. personae mutae v. 1115.
πέτρα et *πέτρος* v. 727.
πενκέδανον accent. v. 334.
 phrasis pro verbo v. 82. v. 600. p. 293.
 Phryges et Lydi confusi v. 1292.
πηκτός θάνατος v. 907. v. *πακτοῦν*.
πίτνω, πιτνέω p. 153.
πλάζω, πλήσσω v. 598.
πλλαγών accent. p. 138.
 pleonasmī v. 171. v. 289. v. 310. v. 517. v. 624. v. 741. v. 757. v. 898. v. 1054. v. 1147. v. 1296. v. 1358. p. 400. adverbior. v. 74. articuli v. 731. in nominib. membror. p. 185. sententiarum v. 554. verborum dicendi v. 757.
πλέω factit. v. 40. *πλεύσω* v. 566.
πλευρά in singul. v. 1410.
πλήθω, πέπλημαι p. 264. *πληθύω* transit. p. 318.
πλησίος πάρεστιν et *πλησίον* v. 1168. plural. non singul. v. 231. pluralia tantum ib.
ποιά, πόα v. 601.
ποιφύσσω transit. p. 81.
πολύκλαντος, κλανστος p. 265.
πολύκρεως φόνος v. 55.
πολύς pro *μέγας* v. 130. *πολύς ἀφ' οὗ χρόνος* v. 600.
πονεῖν factit. p. 320.
πόροι ἀλλόφοδοι v. 412.
ποῦ βάς ἢ ποῦ στάς v. 1233.
 praedicata subjectis suis inconvenientia v. 130.
 praepositionum assimilatio v. 835.
 praepos. semel pro dupl. v. 397.
 praesens pro fut. p. 193.
πρέπον cum genit. v. 534.
πρήθω, πέπρημαι p. 264.
πρηών, πρεών p. 136.
πρλειν constringere v. 1030.
πριων quomodo declinetur v. 222. *πριωνωτός* ibid.
προελεθεῖν πόδα p. 72.
πρόγονοι πόνων πόνοι v. 1197.
 prolepsis v. 517.
 pronomen relat. additum possess. et demonstr. v. 458. personale in accus. abund. v. 606. transpositum p. 61. *αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ* v. 906.
πρόνους v. 119.
προσαγωγίδες p. 323.
προσεπιβαίνειν v. 1248.
πρὸς ἥλιον v. 877.
προσκαθῆσθαι c. accus. v. 191.
προστῆναι obsistere v. 803.
προστρέπω, προστρέπω precor. v. 831. (*τοῦ*) *πρόσω δραμεῖν* v. 730.
 prosodia verbor. in *ζω* v. 494.

prozeugma p. 356.

πτῆνῆ πέλιαι v. 139.

πύργον ῥῦμα v. 159.

πωλοδάμης, δάμνης v. 548.

quanti pro quot v. 130.

R. P.

ῥάβδος non trag. v. 1077.

reduplicatio in mediis vocabul. v. 430.
nominum v. 380.

ῥεῖν factit. p. 79. ῥεῖσθαι v. 10.

repetitio ejusdem vocis v. 227. p.
184. v. 866. v. 1071.

res pro defectu rei v. 674.

ῥήσσειν, ῥάσσειν, ἀράσσειν p. 159.

ῥήπτω, ῥιπτέω v. 239. ῥιφήναι, ῥιφθ.
v. 1019.

ῥίζων accent. v. 225.

ῥόφω, ἔω p. 150.

ῥοῖνονι, ἐῤῥωσαι v. 704.

S. Σ.

σ̄ mobile in perfect. et aor. pass. p.
261. sq. geminatum a trag. v. 185.

sagittarii contemti v. 1120.

σακέσπαλος accent. p. 191.

σάλος, σάλος v. 355.

σαρών p. 140.

schema κατ' ἐξοχήν v. 310. Demo-
sthenicum p. 223. Oropium v. 136.

ἐξ ἀντικειμένου p. 108. v. Ὅλον,
syllepsis, figura, ἐν διὰ δυοῖν, pleo-
nasmus.

Scholiastarum lectiones v. 57.

scenae mutatio p. 298.

σημαίνεσθαι pro τεκμαίρεσθαι v. 32.

sigmatismus v. 473.

σινάμωρος p. 335.

Sirenes duae p. 292.

Sisyphus Ulixis pater v. 190.

σκληρύνειν transit. p. 318.

σπεύδω, ἔσπευμαι p. 268.

spiritus v. ἀραιός, ἐδάλιον, ἐρθα,
εἶργω, ἴδρις.

spondeus post tertiam syllabam v. 65.
v. 121. v. 441.

σπυριδιών p. 139.

στέλλεσθαι de itin. pedestr. v. 328.

στενάχω, ἔω p. 149.

στενυργός v. 930.

στίλβω factit. p. 78.

στόλος pro vices p. 290.

στρατεύειν factit. p. 319.

στρατήγιον v. 721.

στράτιος p. 94.

στρατοπεδεύειν τινά v. 869.

στυγεῖν signif. dupl. p. 81.

substantiva duo juncta v. 1191.

superlativus et positivus p. 306.

syllapsis p. 126.

σὺν θεῷ, θεοῖς v. 779.

συμβαίνειν ποδί v. 1281.

συμβιβάζειν neutral. p. 318.

συμμαθεῖν docere p. 315.

synaeresis insolens litt. αἰ v. 445.

συνάπτειν μάχην v. 1317.

συναρπάζειν trop. v. 16.

συνελθεῖν λέχος v. 869.

συνεμπτάσεις p. 352.

συνηρετμεῖν dub. v. 1329.

συνθέω v. 779.

synonymorum congeries p. 160.

συνουσιάζειν τινά p. 318.

σύριγγες venae v. 1411.

συστήναι λέχος τινί v. 490.

συσπαστόν p. 299.

σφαγεύς v. 815.

σπί pro αὐτῷ v. 800.

σώζω, σέσωμαι p. 262.

T et Θ.

τ̄ τ̄ pro ξ non trag. v. 235.

τὰ δεινά v. 312.

ταλαιπωρεῖν τινά p. 320.

ταυροπόλη v. 175.

ταῦτα πάντα et πάντα ταῦτα v.
1023.

ταφή pro τάφος v. 1090.

τέ pro etiam v. 1312.

τελεῖν venire v. 606.
Τηλεύτας v. 210.
τέλος, τελευταῖον adverb. v. 301.
τέρμα adverb. v. 301.
terra movet v. 250.
τεῦχος attic. v. 1077.
τήκειν τους ὀφθαλμούς p. 356.
τί μή v. 77.
τίκταιν et *τίκτεσθαι* p. 271.
τιμᾶν exhibere v. 687.
τιμᾶν v. 915.
τομός v. 815.
τοσοῦτο scil. *μόνον* v. 748.
τόσσοσ trag. v. 185.
τούνεκα v. 123.
τραγοκτόνον αἷμα accent. p. 189.
trajectio nominum v. 277. v. 1029.
pronominum v. 906. *epithetorum*
 v. 7.
τρανήs defectiv. v. 23.
τρέφειν crescere p. 75.
τροφοφόρης dub. v. 604.
trochaeus v. spondens.
τροχός v. 815.
τώς v. 842.
θάλλειν intransit. v. 269.
θαμβεῖν factit. p. 319.
θάνατος *θηρόβορος* v. 254.
θάνατον ἀποθανεῖν v. 1058.
θαρσύνειν sign. dupl. p. 318.
θεά, ἡ θεός v. 401.
θεῖν cum accus. p. 79.
θέλω, ἐθέλω, θελητός, θέλεος v. 24.
Theodectis Ajax p. 314.
θεός τις, θεῶν τις v. 997.
θερεία substant. p. 131.
θεωρός simplex p. 335.
θηρᾶν cum infin. p. 59.
θηρες pecudes v. 366.
θίγμα contagio p. 260.
θυναῶν φίλους p. 319.
θούς pro *θοῶς* v. 249.
θραύω, τέθραυμαι etc. p. 267.
θυμοί v. 716.
θυμὸν ἐφυβρίζειν v. 955.
θύνω, θυνέω p. 150.

U et Υ.

Ulixis parentes v. 190.
ut quid v. 77.
Ῥαμπολις p. 367.
ύγαινω dupl. signif. p. 318.
ύδρων adject. et subst. p. 409.
ύλᾶεις dub. v. 1218.
ύπαντιάζειν cum accus. v. 800.
ύπαρχος v. 1105.
ύπέροπος, ύπέροκμος v. 127.
ύπέμεγας non trag. v. 693.
ύπόβλητος pro *ύποβολιμαῖος* v. 431.
ύποχωρεῖν τινα v. 82.
ύπώρεια ὄρους v. 254.
ύστερεῖσθαι v. 782.
ύφηγίολος v. 1105.

V et Φ.

Verba a comparat. et superl. v. 435.
 v. 935.
 — *activa* signif. *neutrali* v. 40. v. 250.
 v. 604. v. 869.
 — *augendi intransitive* v. 40.
 — *auxiliaria* v. 129.
 — *condemnandi cum accus.* v. 800.
 — *desiderativa* v. 325.
 — *exeundi cum accus.* v. 82.
 — *factitiva* v. 40. v. 869.
 — *feriendi absolute* p. 104. 159.
 — *finiendi pro venire* v. 606.
 — *frequentativa* v. 229.
 — *gaudendi* v. *χαίρω*.
 — *humectandi pro effundere* v. 376.
 — *incessus cum dat. et accus.* v. 40.
 — *laudandi et vitup. cum accus. dupl.*
 v. 1107.
 — *mergendi pro perdere* v. 805.
 — *mutandi cum genit.* v. 716.
 — *neutralia cum accus.* v. 376.
 — *periphrastica* v. 129. v. 588.
 — *remittendi sine casu* v. 250.
 — *sensuum cum accus.* v. 136.
 — *sonandi c. accus.* p. 320.
 — *synonyma juncta* p. 113.
 — *ex synonymis composita* p. 161.

Verba transitiva signif. neutrali v. 250.

— in *αζω*, *ιζω*, transit. et neutr. p. 162. sq. *ζω*, *ττ* v. 235. in *ταζω*, *τανω* v. 40.

— et nomina conjugata v. 254.

verbalia cum casu verbi v. 1335.

verborum liquid. aor. II. v. 313.

— videndi constructio anomala p. 170.

vocabula sensuum commut. v. 1033.

vocativus cum interject. *ω* et sine ea v. 1154.

φανός non trag. v. 394. *φανός* pro-
sod. v. 313.

φαίνω, *έφανον*, *έφανα* v. 313.

φέρειν nunciare v. 798.

φιλοικτος, *φιλοικτιστος* v. 580.

φλαῦρος et *φαῦλος* v. 1323.

φλεδάν *ό* et *ή* p. 140.

φοιβάζεσθαι v. 332.

φοράν *μίαν* semel p. 176.

φρενομόρως v. 626.

φρονεῖν *μέγα*, *μεγάλα* etc. v. 1120.

φρούδου v. 264.

φρύττειν intrans. v. 269.

φυγαδένειν neutral. p. 319.

φύρω, *άω* p. 151.

φύτιος p. 94.

φύω intrans. p. 75.

φωνεῖν construct. v. 1047.

X et Ψ.

χάζειν sign. dupl. p. 75.

χαίρω cum accus. person. v. 136.

χαράνεια v. 110.

χειμή, *χειμερία* subst. p. 131.

χειρ *πατροκτόνος* p. 193.

χειρός *έργα*, *έργασίαι* v. 618.

χειλιδόνειος p. 98.

χηρῶσαι relinquere v. 987.

χοιροῦντον p. 191.

χρῆν transit. v. 40.

χράσμαι, *κέχρησμαι* p. 264.

χρημοσύνη, *χρησμ.* v. 704.

χρηστήρια v. 220.

χρίω, *χρίω*, *κέχρισμαι* p. 269.

χρόνος *πολύς* *έξ* *οῦ* pro diu v. 600.

χρώννυμι, *κέχρωσμαι* p. 262.

χρῶ v. *έγχρῶ*.

χῶσμα, *χῶμα* p. 262.*

ψαύω, *έψαύσθη* p. 267.

ψεύδω, *έψευθῆαι* p. 268.

ψευσθῆναι cum tribus casib. v. 177.

ψιδών v. 223.

ψύγω, *ψύχω* p. 373. act. et neutr.
p. 164.

Z.

ζεῖν et compos. factit. p. 77.

zeugma v. 1035.

ζῶμα, *ζῶσμα* p. 262.

INDEX II.

S C R I P T O R U M .

Achilles Tattius p. 170.

Aeneas Tacticus p. 405.

Aelianus p. 131. 208. 377.

Aeschines p. 280.

Aeschylus p. 61. 67. 86. 115. 125.

207. 271. 274. 275. 281. 282. 285.

291. bis. 292. 295. 332. 367. 402.

405.

Alcaeus p. 383.

Anthol. Gr. p. 129. 131. 184. 197.
207. 208. 311.

Appianus p. 283. 291. 409.

Arcadius p. 119. 136. 137. 139. 141.

143. 330. 336. 340.

Arethaeus p. 285. 405.

Aristaenetus p. 370.

MICHIGAN

M

3 9015 00375 1511

M

M

M

MICHIGAN

M

DO NOT REMOVE
OR
MUTILATE CARD

